

CEEA CE S-A PIERDUT NE-AR PUTEA SALVA DE CEEA CE AVEM DEJA

IGOR BERGLER

TESTAMENTUL LUI ABRAHAM

UN NOU BESTSELLER AL AUTORULUI CĂRȚI CARE A DOBORÂT TOATE RECOROURILE, BIBLIA PIERDUTĂ

Un scandal cu prostituate la summitul Americilor de la Cartagena. Un atentat la viața președintelui Statelor Unite. O bibliotecă dispărută de 2 000 de ani. O organizație secretă. Și încă una. O lungă istorie de papi mincinoși. Criminali de război. Un oraș legendar. Agenți cu identități multiple. O bestie numită „El Diablo”. Și toate numele sale. Doar simpla ei apariție te face să încruntești pe loc. Un asasin plătit care îl știe pe dinafară pe Borges. Zece manuscrise dispărute ce reapar brusc. Și codurile complicate ascunse în ele. Un uriaș și un pitic. Și un festin roman. Un basilisc și un șarpe cu pene. O femeie fatală. Un polițist care nu poate uita niciodată nimic. Un psihiatru care crede că 240 de călugări franciscani îi locuiesc creierul. Un om cu părul portocaliu. O poveste cu sclavi. Și cu președintele lor. Oameni obișnuiți prinși în întâmplări neobișnuite. Un trecut care devine pentru câteva clipe prezent, doar pentru a dispărea din nou pentru totdeauna. Cervantes și Eco și Borges. Și peste toate acestea, cărțile. Toate cărțile.

UN ROMAN CARE TE VA BÂNTUI MULTĂ VREME DUPĂ CE L-AI CITIT

„Erudiția renescentistă, modul inteligent în care se întrepătrund firele narative, subtilitatea cu care se raportează la întreaga istorie a literaturii și ritmul alert al *Testamentului lui Abraham* nu îl vor lăsa indiferent nici măcar pe cel mai pretențios dintre cititori. Chapeau!” – **Rareș Bogdan**

„Roman polițist, roman de aventuri, thriller, roman metafizic, roman istoric, desfătare erudită, parodie în cel mai înalt grad, *Testamentul lui Abraham* este, în opinia mea, o carte inegalabilă. Cu acest roman, mai mult chiar decât cu *Biblia pierdută*, Igor Bergler dovedește că e un scriitor extraordinar. Și nu numai pentru literatura română.” – **Jean Harris**

„*Testamentul lui Abraham* este dovada supremă că bibliotecile nu ard niciodată, că fascinantele narațiuni disparate, de la mitologie la Cervantes, de la romanul gotic la neoromantismul lui Stevenson, de la Borges la Eco și de la imaginarul ocult-conspirativ la fervoarea hermeneutică, pentru începători, a lui Dan Brown, se înscriu într-o Mare Narațiune care se sprijină, la rândul ei, pe întreaga memorie a umanității. Parodia și satira, aluzia subversivă și interogația gravă, țesătura epică, de o acuratețe geometrică aproape monstruoasă, imaginarul baroc, frisonul magico-metafizic devin, în mâinile lui Igor Bergler, arme paradoxale: devastatoare și fascinante în același timp. Tensiunea la cote maxime a unei epici insatiable, din care orice evadare devine imposibilă, îi imprimă cititorului până și ritmul respirației prin fraza alertă, cinematografică.

Sumă a tuturor bibliotecilor, noua Bibliotecă a lui Igor Bergler nu se mai adresează doar memoriei, ci deconstruiește, fecundează și reconstruiește întreaga istorie. Printr-o arhitectură unică și irepetabilă. De vreo 700 de pagini: *Testamentul lui Abraham*.” – **Pavel Șușară**

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1991-4

IGOR BERGLER

**TESTAMENTUL
LUI ABRAHAM**

IGOR BERGLER

**TESTAMENTUL
LUI ABRAHAM**

Roman în cinci părți
cu o postfață de
JEAN HARRIS

Testamentul lui Abraham
Igor Bergler

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

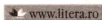
Toate informațiile din această carte sunt responsabilitatea autorului,
iar editura nu poate fi trasă la răspundere pentru conținutul acestora
sau pentru corectitudinea lor.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Editori: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihnea Gafița
Corector: Anca Coman
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BERGLER, IGOR

Testamentul lui Abraham/ Igor Bergler. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1991-4

I. Bergler, Igor

821.135.1-31

Danei

Aceasta ar putea foarte bine să fie o poveste adevărată. Cea mai mare parte a ei este, cu siguranță. Dacă ar fi fost adevărată în totalitate, unele nume ar fi fost schimbate pentru protejarea protagoniștilor și a vieții și siguranței familiilor lor.

Ceea ce s-a pierdut ne-ar putea salva de ceea ce avem deja.

Mulțumiri

Se împlinesc, iată, doi ani de când scriam pagina de mulțumiri pentru *Biblia pierdută*. Nu mi-am imaginat atunci că romanul meu de debut va avea un succes atât de mare încât să ajungă cea mai vândută carte a unui autor român de după Revoluție. Tot așa cum nu mi-am imaginat că va face impresia pe care a făcut-o unora dintre cei mai importanți agenți literari din lume și unor edituri de mare prestigiu din diverse țări.

Datorez succesul primei cărți celor pe care i-am menționat în pagina dedicată lor din *Biblia pierdută*.

Iată-mă acum, entuziasmat să îmi exprim aceeași recunoștință pentru toți cei care au sprijinit această a doua carte, despre care cred că e mai bună decât prima și despre care am convingerea că va depăși cu mult recordurile stabilite de cea dintâi.

Așadar:

În primul și în primul rând le mulțumesc prietenilor mei Giuliana și Dan Boicu, Roxana și Marius Chiriac, care au crezut în mine și în succesul acestei cărți. Au fost, încă de la prima carte, printre puținii care mi-au înțeles viziunea și „planul imens”. Visul meu a devenit și visul lor.

Mulțumiri speciale lui Cătălin Crudu, prietenul meu de-o viață, care a muncit la *Testamentul lui Abraham* cot la cot cu mine. Ca și la *Biblia pierdută*, misiunea lui a fost să țină sub control toate firele povestirii, în așa fel încât povestea să își păstreze coerența de la început până la final. A fost mult mai greu decât la cartea anterioară. În afară de asta, a fost responsabil de tot ceea ce ține de coduri și de felul în care se așază enigmele de-a lungul povestirii. Ideile sale au făcut-o mai interesantă, iar dedicarea sa încâpățanată, obsesia pentru fiecare detaliu, care uneori m-a făcut să vreau să îmi iau câmpii, nu m-au slăbit o secundă și nu mi-au permis să las nici

o pistă – dintre multele pe care le-am deschis – nerezolvată. Este, ca și la *Biblia pierdută*, fără îndoială, coautor al cărții.

Au acceptat cu bucurie să fie cititorii mei de probă Maria Iordache, Remus Crudu și Mihaela Frățilă. Entuziasmul lor și observațiile excepționale au făcut ca și această carte să fie mai bună decât în varianta ei inițială.

Mulțumiri speciale Liliane și lui Harald Bock, oameni de afaceri unici în România, cu o aplecare pentru cultură cum eu, cel puțin, n-am mai întâlnit.

M-am bucurat în continuare de sprijinul unor oameni minunați. Îi mulțumesc minunatei doamne Virginia Oțel de la Garanti Bank, pentru disponibilitate și generozitate și, mai ales, pentru căldura cu care a acceptat să mă sprijine.

Domnul Tudor Ciortea de la Noumax mi-a asigurat partea tehnologică, stația Apple pe care mi-a dăruit-o cu atâta generozitate este ceea ce numesc astăzi OZN-ul meu personal.

Doamnelor Flavia Popa și Cosmina Frâncu, de la BRD, a căror implicare în promovarea cărților în România este impresionantă. Cum este și pasiunea lor pentru litera scrisă.

Le mulțumesc, de asemenea, susținătorilor mei absoluți – Mihaela și Ciprian Teleman, Adrian Mădărașan, Răzvan Sabie, care mi-a pus din nou la dispoziție casa lui de producție pentru cele două trailere, prieten vechi și persoană foarte cultivată, și Răzvan Stanciu, editorul de geniu cu care, iată, am dovedit vizual și a doua carte.

Mulțumiri nesfârșite i se cuvin și lui Paul Smarandache, de la Searchads, care se ocupă de site-ul meu și de campaniile mele online. Profesionalismul echipei sale, dedicarea și generozitatea lor m-au lăsat fără cuvinte.

Ca de obicei, The Marketing House e agenția care s-a ocupat de strategia de promovare a cărții și nu numai. Le mulțumesc neobositei Cristina Blănaru, lui Mircea Mihăilă. Și, mai ales, îi mulțumesc lui Daniel Chiva. Sprijinul lui e neprețuit.

Mulțumiri speciale profesorului Dan Negrescu, de la Universitatea de Vest din Timișoara, latinist desăvârșit, pentru consultanță și sugestii! Mulțumiri profesorului Ștefan Cristea, de la UMF București, intelectual generos, pentru susținere!

Și acum să dăm Cezarului ce e al Cezarului.

Mulțumesc Editurii Litera, care m-a primit în ceea ce îmi place să numesc noua mea casă. Profesionalismul lor, seriozitatea cu care și-au respectat toate promisiunile sunt nu numai impresionante, dar, cred eu, unice în peisajul editorial din România. Dan Vidrașcu mi-a plăcut de la prima întâlnire. Un om fin, inteligent, de o politețe desăvârșită. Le sunt recunoscător, de asemenea, fermecătoarei doamne Vidrașcu și domnului Marin Vidrașcu pentru tot ce au făcut pentru cartea mea cea nouă.

Am descoperit și o echipă extraordinară. Îi mulțumesc inegalabilei doamne Mihaela Moroșanu, nu numai pentru incredibila muncă pe care a făcut-o cu pasiune și dedicare, dar și pentru stoicismul cu care a revenit de fiecare dată când am rugat-o asupra textului. Flori Zahiu, grafician de mare talent, a făcut o copertă mai bună decât am visat eu, iar Mihnea Gafița, o muncă sisifică la redactarea cărții.

De asemenea, le mulțumesc admirabilelor Raluca Tîrnăuceanu, om de marketing excepțional, și kolegei sale, Raluca Enache. Felul în care au pregătit campania mi-a depășit cu mult așteptările.

Și, în fine, le mulțumesc tuturor iubitorilor de literatură, ziariști sau critici, care mi-au sprijinit și îmi vor sprijini în continuare eforturile de promovare a cărții, și fanilor mei, al căror număr a devenit de-a dreptul impresionant.

Jean Harris muncește de zor pentru ca această carte să ajungă în cea mai bună formă în întreaga lume. A scris, și de această dată, o postfață excelentă.

De asemenea, le mulțumesc susținătorilor mei de peste Ocean, Simona Epuran, Hannibal Johnson și Calvin Moore, universitari americani de calibru. Au fost din nou alături de mine.

Dar mai presus de toate îi mulțumesc jumătății mele mai bune, Dana. Fără dragostea ei nici una dintre cărți n-ar fi existat. Sau, dacă ar fi existat, n-ar fi avut oricum nici un sens.

Toți aceștia vor dăinui.

Igor Bergler

Cum se poate ca un poet care habar n-avea de existența plantei numite trandafir să scrie despre uleiul de trandafir?

Aulus Gellius, *Noctes Atticae*¹

Așa s-a stabilit: nu doar cel ultradotat pentru a înțelege poate intra în adâncul cunoașterii sale, dar chiar și ignorantul, chiar dacă nu poate intra, nu trebuie să se lase cuprins de disperare. Va observa că, în ciuda dificultății unelor lucruri, așa din pricina naturii lor, sunt prezentate și revelate într-o proză plăcută, cu anumită grație și, precum o grădină cu flori de toate felurile, sunt discutate și aduse în fața ochilor ca imagini și simboluri.

Francesco Colonna, *Hypnerotomachia Poliphili*

Se știe doar că, din faptele întâmplătoare, singure acelea ni se par minunate câte ne lasă impresia că s-ar fi petrecut cu socoteală: ca atunci, bunăoară, când, în Argos, statuia lui Mitys l-a ucis pe omul vinovat de moartea lui Mitys, căzându-i în cap, în timp ce acesta o privea.

Aristotel, *Poetica*²

¹ *Noptile atice*, trad. rom. de David Popescu, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1965 (n. red.)

² Trad. rom. de D.M. Pippidi, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2011 (n. red.)

PROLOG

14 aprilie 2012

Geamul căzu ca o cortină de apă, în bucăți de mărime variabilă, care se prăbușiră unele peste altele, în cascadă. Charles Baker apucă să vadă asta și simți aproape simultan primul glonț, care îi zbură vârful urechii. Al doilea îl lovi cu putere în umăr și îl trânti la podea. Durerea îi umplu instantaneu ochii de lacrimi. Se mai auzi o împușcătură. Și încă una. Creierii agentului de la Secret Service desenară harta unui continent dispărut pe peretele din spate. Glonțul care îi străpunse capul luă o traiectorie ciudată și lovi candelabru. Se auzi un clinchet, apoi o voce de femeie care urlă ascutit, aproape în tonalitatea candelabrului, ca un ecou. De jur împrejurul lui, oameni întinși pe podea încercau să se ascundă, să se aplece cât mai jos, să-și tragă podeaua peste ei. Reuși să își revină din șoc și încercă să se ridice, sprijinindu-și mâinile în spate. Chiar în dreapta lui, secretarul de stat se urcase peste soție, în încercarea disperată de a o proteja. Majoritatea celor de pe jos aveau mâinile încolăcite în jurul capului. O nouă serie de gloanțe trecu prin peretele din spatele lui. Alte țipete, fojgăială pe podea. Cineva începuse să se roage cu o voce plângărească. Încercă să se uite în jur, dar privirea îi era încețoșată. Vedea dublu sau triplu, ca printr-un pahar de cristal sau, mai degrabă, ca prin fațetele multiple ale unui diamant. Câțiva agenți, aplecați, apucaseră un bărbat și îl târau, lăsând în urma lor o dâră groasă de sânge aproape negru. Strânse foarte tare ochii și îi deschise din nou, încercând să își concentreze privirea pe imaginea din față. Înțelese că erau trei. Doi îl prinseseră de subsuori pe cel căzut, iar al treilea îl proteja cu corpul. Se interpunea între acesta și direcția de unde veneau gloanțele. Începuse să se tragă și din încăperea în care se aflau, în sens invers.

Mai apucă să spună atât, înainte să-și piardă cunoștința:

– Președintele, pentru Dumnezeu, președintele!

Sunetul telefonului întrerupse tăcerea totală din încăpere. Ochii tuturor de la masă erau ațintiți asupra aparatului. În aer tensiunea era aproape insuportabilă. Cei din jurul mesei, la fel ca și cei care ședeau pe fotolii sau cei rămași în picioare, înmărmuriseră. Unul dintre ei rămase la jumătatea gestului de a duce paharul la gură, într-o imponderabilitate improbabilă. Omul ridică telefonul cu o mișcare bruscă și, fără să aștepte ca cel care sunase să vorbească, spuse:

– Dă-mi vestea bună! Spune-mi că e mort!

Singur, omul din fotoliul cel mai impunător, retras într-un colț și urmărindu-i pe ceilalți ca dintr-o lojă, la teatru, nu schița nici un gest. Nu era vorba de expresia feței. Pe aceasta nu se putea citi oricum nimic, pentru că masca pe care o purta era impenetrabilă, dar nici corpul sau vreun gest nu trăda vreo urmă de emoție. Din două, una: fie se controla foarte bine, fie nu împărtășea defel entuziasmul celorlalți.

PARTEA ÎNTÂI

*Este suficient ca o carte să fie posibilă pentru ca ea să existe.
Numai imposibilul este exclus.*

Jorge Luis Borges, *Biblioteca Babel*¹

*I range the fields with pensive tread,
And pace the hollow rooms,
And feel (companion of the dead)
I'm living in the tombs.*²

Abraham Lincoln

*O mână-ascunsă scrie și trece mai departe.
Nici rugă, nici argumente, nici spaima ta de moarte
Nu vor îndupleca-o să șteargă vreun cuvânt;
Nici lacrimile tale nu pot să șteargă-un rând.*

Omar Khayyam³

¹ Jorge Luis Borges, „Biblioteca Babel”, în *Moartea și busola. Proză completă 1*, trad. rom. și note de Irina Dogaru, Cristina Hăulică și Andrei Ionescu, Editura Polirom, Iași, 2006

² Măsur câmpurile-n pas agale,/ Pășesc prin camerele goale/ Și simt (al morților tovarăș)/ Că trăiesc în morminte iarăși. (n.red.)

³ Rubaiatul LXXI, *Catrene*, trad. rom. de George Popa, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Univers, București, 1979

Capitolul 1

Cu nouă zile mai devreme

A vionul se desprinsese de burduful de acces și începu să ruleze în spate, când însoțitoarea de zbor se apucase să recite cu brațele mantra cu ieșirile în caz de urgență, cu masca de oxigen și vesta de salvare. Charles Baker depășise de mult milionul de mile, dar privea întotdeauna fascinat acest ritual al decolării. Era un fel de superstiție, un mod de a se asigura că și de această dată totul va decurge în ordine. Că cerul se va închide. O decolare perfectă, cu toate ingredientele la locul lor, se încheie, logic, cu o aterizare sigură. De această dată însă, avea un fel de presimțire de altă natură. Își amintise, când ieșise de la curs, că avea, în rucsacul de care nu se despărțea niciodată, un dosar pe care îl primise de la asistentul său, chiar în aeroport, înainte de a trece de filtrul de control. Băiatul ajunsese transpirat și gâfâind și îi trebuiseră câteva secunde până să își recapete suflul. Își sprijinise brațul de umărul lui Charles până reușise să îngaima câteva cuvinte și să îi întindă dosarul de culoare rozalie, făcut sul, pe care îl ținea foarte strâns în cealaltă mână, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu îi scape sau să nu i-l smulgă cineva.

Uitase de el când ajunsese la hotel și în toate cele trei zile cât dură conferința, deși îl plimbase mereu după el. Abia în ultima dimineață, când plecase spre Aula Magna Fray Alonso de la Veracruz a Universidad Nacional Autónoma de México, își aminti de dosar. Îl răsfoise puțin în mașină, dar, cum era foarte preocupat să facă un spectacol și din acea ultimă prezentare, mintea lui nu reuși să înregistreze rândurile minuscule, mângălite în toate părțile, și desenele de toate culorile, schemele aruncate, aleatoriu parcă, pe cele câteva pagini ce îi treceau prin fața ochilor. Își aminti din nou de el când își puse rucsacul în compartimentul de bagaje, spunându-și că avea aproape cinci ore până la aterizarea pe LaGuardia,

timp suficient pentru a-și arunca ochii pe hârtiile pentru care asistentul său aproape făcuse un atac de cord, în încercarea disperată de a i le aduce la vreme.

Așa că deschise curios dosarul, cu riscul de a pierde ceremonia de inițiere a stewardesei. Apucase să arunce o privire peste cele câteva file și tocmai se pregătea să le studieze cu atenție, când avionul opri și o luă înapoi în față. Văzu pe geam cum niște uniforme se agită să repună burduful în poziția inițială. Se auzi în difuzoare vocea pilotului care vorbea direct în engleză, lucru neobișnuit. Pasagerii trebuiau să rămână calmi, așezați și să își păstreze legate centurile de siguranță. Atât. Lui Charles îi trecu prin cap că vreo oficialitate sau vreun om de afaceri local, dintre cei care au la mână guvernele, trebuie că s-a hotărât în ultima clipă să meargă la New York. Pentru Mexic acesta nu era deloc un lucru neobișnuit.

Ușa se deschise și în avion năvăliră șase indivizi cu uniforme ciudate. Patru dintre ei se năpustiră în spatele avionului. Dintre aceștia, doi se opriră la mijloc. Ultimii doi rămaseră în față, în zona business class. Unul chiar în dreptul lui Charles, iar celălalt pe locul în care stătuse stewardesa. Acesta ridică stația și anunță, de această dată în spaniolă, că toți pasagerii trebuie să coboare de urgență pentru un control suplimentar, fără să își ia bagajele. Aveau să se întoarcă în scurt timp. Când puținii pasageri din partea din față începuseră să se ridice, omul insistă că evacuarea se face de la spate în față, în ordine. Lumea comentă un pic, dar situația părea foarte serioasă și oamenii știau că nu e de glumit cu trupele speciale. Mai ales dacă exista, cum bănuiau, un pericol terorist la bord.

Când se ajunse la cel de-al patrulea rând, Charles vru să se ridice, dar mâna individului care stătea în dreptul lui îl împinse cu putere înapoi pe scaun. Charles ridică privirea, iar individul îi spuse autoritar, printre dinți:

– Dumneavoastră nu!

Profesorul dădu să apuce menghina care îi strângea umărul, dar individul își retrase mâna. Până să reacționeze, avionul era deja gol. O luase spre burduf până și ultimul pasager. Și, lucrul cel mai ciudat, coborâră și cei doi piloți împreună cu însoțitoarele de zbor. Ușa se închise în urma lor cu zgomot.

Capitolul 2

Respectabila doamnă Bidermeyer nu știa dacă să se apuce să țipe sau să leșine. Stătea în ușa camerei, cu gamba-i de hipopotam încălțate în ciorapi cu dungulițe albe și albastre, în papucii de casă cu botul în formă de cap de raton, și era albă ca varul. Urcase la etaj să îi facă scandal chiriașului care pornise muzica după ce îi țopăise în cap vreme de câteva minute, care i se păruseră nesfârșite. Cum era prima oară, în cei trei ani de când stătea acolo, când asistentul universitar de la Princeton George Buster Marshall dădea muzica în halul ăla de tare, hotărâse să îi treacă cu vederea comportamentul inadecvat, gândindu-se că era doar un fenomen accidental. Întâi, cu înțelepciune, hotărâse să îl ignore. Apoi îi bătă cu coada de la mătură în tavan, în calorifere și, în final, ieșise pe scară și începuse să zbiere.

Bătrâna cu mutră de crocodil era de mai bine de treizeci de ani un fel de administrator al câtorva clădiri din preajma campusului universității, dar camera ei era fix în clădirea aceea, chiar sub a unuia dintre cei mai buni chiriași din istoria nesfârșită și foarte zbuciumată a carierei ei de administrator. Domnul Marshall era ceea ce se numește un chiriaș exemplar. Plătea toate cheltuielile la timp, uneori achita chiria cu o lună sau două în avans. Nu făcea niciodată scandal, nu distrugea niciodată nimic și nu făcea chefuri îngrozitoare, ca acelea ale colegilor săi de palier. Unde mai pui că, din când în când, o trata și pe Heidi Bidermeyer cu câte un șnaps, o dată la câteva seri. O bomboană de băiat. Și, pe deasupra, mai era și de familie bună și universitar, autor de cărți, dintre care ultimele două îl făcuseră un fel de celebritate națională. Apăruse și la televizor.

Știa că nu peste mult timp tânărul avea să-și ia zborul, pentru că, odată cu celebritatea, veneau și banii. Și, pe deasupra, o tânără absolventă, de la aceeași universitate, începuse să îl viziteze din ce în ce mai des. De fapt,

bănuia că era și aceasta acolo când se prăvălise tavanul, în zgomotele de baterie, peste ea. Dar nu își închipuise că acesta va fi felul în care se va despărți de el.

Stătea în prag, paralizată, și nu știa ce să facă. Se gândi, întâi, să leșine, dar i se păru prea riscant. Era în capul scărilor și ar fi putut să se prăvălească peste balustradă. Așa că decise pentru a doua variantă. Încercă să țipe, dar nu fu capabilă să scoată nici măcar un sunet. Era atât de îngrozită de imaginea mutilată a cadavrului chiriașului ei preferat, încât un amestec de teamă și de groază o ținea paralizată acolo.

Doar când auzi ușa reuși să se desprindă și să se îndrepte spre scări. De jos, domnii Bingham și Zsuscek sau Zaschek, cum s-o fi pronunțând, intraseră binedispuși, dar buna dispoziție le pieri când o văzură pe bătrâna lividă, cu ochii bulbucați, dominând etajul întâi și parterul, precum Colosul din Rodos cu chip de Chupacabra.

Capitolul 3

Se urcă în mașină, nervos că nu găsisse mare lucru. Câteva fițiuci disparate, dar nici urmă de ceea ce venise să ia. Răsfoise cu grijă toate cărțile din mica bibliotecă improvizată. Inclusiv maldărele de hârtii clădite peste tot în cameră – de jur împrejurul biroului și al patului. Înșfăcase doar laptopul. Poate acolo să găsească ceva. Treaba se complicase mai mult decât se așteptase. Auzise zgomote pe scări și se ascunsese în dulap. N-avea să plece de acolo fără informații complete. Acum însă imbecilul ăla sclifosit se întorsese acasă. La naiba! Își făcuse temele cu grijă. Nu trebuia să vină decât două ore mai târziu. Îl urmărise pas cu pas mai bine de două luni. Știa totul despre el. Dar nu reușise încă să afle esențialul. Îi spusese clar că treaba era foarte delicată și problema trebuie rezolvată altfel decât de obicei. Și să fie precaut, pentru că se afla în America, nu în locurile cu care era obișnuit.

Își curăță cu gesturi profesioniste maceta încă plină de sânge și aprinse cârpa umedă cu care înlăturase orice urmă a măcelului de pe arma crimei. O aruncă pe geamul mașinii și o privi cum arde până la capăt.

Tinta intrase în cameră și venise direct la dulap. Deschisese ușa, văzuse o arătare între hainele sale și începuse să urle, așa că fusese nevoit să îl lovească cu pumnul direct în față. Tânărul se prăbușise, dar începuse să urle și mai tare. Apucase o ganteră de pe covor ca să se apere. Dar în loc să îl atace cu ea, începuse să lovească în podea, strigând și mai tare. Se apropiase de el și îl lovise cu piciorul în față. Dar tinta îi apucase strâns piciorul și așa, plin de sânge, își înfipsese dinții în gamba lui. Încercase să scuture piciorul și reușise să îi descleșteze dinții. Dar reîncepuseră urletele. Se auzeau bătăi în podea venind de la apartamentul de dedesubt. Fără să se gândească, îl lovise cu maceta în față. Sângele țâșnise peste tot, dar urletele nu încetaseră. Se uitase în jur și singurul lucru care îi trecuse

prin cap în acel moment fusese să apese „play” pe stația audio, care era la îndemână. Zgomotele de tobă acopereau acum țipetele, dar bătăile din podea se transferaseră la calorifer. Era clar ce urma să se întâmple. Femeia care locuia dedesubt avea să cheme poliția și, probabil, să urce la etaj. Trebuia să reacționeze repede, așa că, deși știa, conform indicațiilor pe care le primise, că amuțirea definitivă a țintei era ultima opțiune, ridicase maceta și i-o înfipsese în gât, apoi răsucise. Corpul se mai zvârcolise câteva momente, lovise de câteva ori podeaua cu palmele și încremenise.

Scara începuse să se zguduie ca la un cutremur. De parcă o turmă de hipopotami urca treptele în fugă. Se băgase din nou în dulap. Muzica se oprise. Probabil că discul ajunsese la sfârșit. Se auzise scârțâitul ușii. Apoi nimic, preț de câteva secunde bune. Cum hoarda de hipopotami nu o luase pe scări în jos, presupusese că se afla încă în pragul ușii. Probabil era femeia care gestiona clădirile campusului. Înmărmurită. Se pregătise să iasă pe lângă ea, dar auzise de undeva, din josul scărilor, mai multe voci care se hlizeau tembel.

Se enervă pe el însuși pentru reacția aceea necontrolată. El, cel care își păstra mereu sângele-rece și își petrecuse atâtea ore antrenându-se să nu reacționeze impulsiv, cedase pentru prima oară după foarte mult timp. Durerea ascuțită din gambă, zgomotul de pe scară, nevoia de a lua o decizie rapidă și rezistența neașteptată pe care o opusese victima îi întunecaseră pentru câteva fracțiuni de secundă mințile. Se comportase ca un novice. Și asta îl enerva cel mai tare. Slăbiciunea era ceea ce disprețuia cel mai mult la cei din jur. Și, cu atât mai mult, la el însuși.

Capitolul 4

Soneria sună atât de tare și de brusc, încât lui Charles îi scăpă mâna cu aparatul de bărbierit pe obrazul drept, chiar în dreptul urechii. „Parcă nu te mai poți tăia cu lamele astea moderne“, își spuse Charles în timp ce privea cum picăturile de sânge se prelingeau în chiuveta plină cu spumă albă. Își instalase o sonerie nouă cu câteva zile în urmă și insistase să aibă un sunet distinct, pe care să îl audă. De asemenea, îi ceruse electricianului să pună difuzoare în mai multe locuri din casă, inclusiv în dormitor. Era pentru prima dată când o auzea sunând, în întreaga ei splendoare. Poate că fusese o idee proastă. Zgomotul se repetă o dată, și încă o dată.

– OK. Am auzit, am auzit! strigă profesorul în timp ce cobora în fugă treptele.

Deschise vizeta ușii de la intrare, în timp ce își punea halatul pe care îl agățase de pe hol. O femeie și un bărbat, pe care nu îi mai văzuse niciodată, așteptau nerăbdători să li se deschidă. Nu apucă să întrebe cine sunt și ce vor de la el, pentru că femeia întinse o legitimație în fața vizorului. Pe ea scria cu litere de-o șchioapă FBI. Charles deschise ușa. Femeia se prezentă și îl întrebă dacă ar putea sta de vorbă înăuntru.

Charles nu se trezise încă de-a binelea, așa că nu înregistrase nici măcar o literă din numele celor doi. Îi invită cu un gest aproape automat în sufragerie. Apucă să spună „Mă scuzați două minute“ și dispăru înapoi pe scări.

Îi găsi pe cei doi în picioare, privind cu interes cărțile din biblioteca imensă care înconjură încăperea.

– Îmi cer scuze, spuse Charles. Vă rog, luați loc!

Femeia privi cu interes tricoul pe care profesorul și-l trăsese în grabă. Pe pieptul gazdei trona un pumn cu degetul mare ridicat, în culorile

steagului american, iar dedesubt scria mare: „Votați Obama!” Femeia zâmbi, iar lui Charles, care începuse să se trezească, nu îi scăpă ironia din privirea ei. Dădu să bolborosească o scuză, dar se opri. La urma urmei, se aflau în casa lui. Neinvitați. Se așează și el în fața celor doi.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Charles, care își recăpătase politețea.

Probabil că nu știți ce s-a întâmplat, spuse femeia. Sunt sigură că cineva a încercat să ia legătura cu dumneavoastră.

Charles își aminti că închisese telefonul, extenuat după călătoria din Mexic, și că se aruncase direct în pat, urmând să lămurească a doua zi incidentul din avion.

– De fapt, cred că și eu aș fi venit astăzi la dumneavoastră. Numai că l-aș fi căutat direct pe șeful cel mare.

Spuse asta îngândurat, arătând cu un deget spre tavan. Femeii nu îi scăpase deloc subtextul vorbelor lui Charles. I se păru destul de naiv modul în care sugera că e o persoană importantă. Ca și cum cineva s-ar fi putut îndoi.

– Poate că e prea puțin, totuși, ca să îl deranjăm pe domnul director. Așadar, știți?

– Prea puțin? E un scandal.

Vru să continue, dar își dădu seama că se refereau la lucruri diferite. Ca și când abia în acel moment ar fi terminat de procesat ce îi spusese femeia, se ridică de pe scaun și se întoarse după puțin timp cu telefonul. Îl deschise. Pe ecran îi apăruă 19 apeluri pierdute și, în dreptul mesageriei, numărul 24. Agentă înțelese întocmai la ce se uita Charles.

– Probabil că veți afla același lucru despre care am venit să discutăm astăzi.

Charles ridică privirea, dar nu apucă să spună nimic, pentru că bărbatul, care până atunci nu scosese nici un sunet, se aplecă puțin în față și spuse pe un ton șoptit:

– Asistentul dumneavoastră, un anume George Buster Marshall, a fost găsit la el acasă, azi-noapte, într-o baltă de sânge. Omorât într-un mod bestial, cu un obiect ascuțit, cel mai probabil o sabie lată sau o macetă, după ce fusese torturat în prealabil.

Șocul îl paraliză pe Charles câteva secunde. Nu fu în stare să întrebe decât:

– La el acasă? În campus, adică?

Agentul părea că încheiase ce avea de spus, așa că se lăsă înapoi pe spate. Femeia dădu afirmativ din cap.

– Un pic în afara campusului, de fapt, spuse ea, cu obsesia aceea pentru detalii pe care numai copiii o au. Aveți habar despre ce ar putea fi vorba?

Lui Charles i se ridică părul pe spate. Marshall, mort? Ucis? Torturat chiar? Făcu imediat legătura. După ce o autoritate necunoscută, dintr-o țară în care legea e un moft, îi confiscase într-o manieră brutală și abuzivă niște hârtii pe care le primise de la asistentul său, acum acesta era mort. Coincidența era prea mare ca cele două evenimente să nu fie legate. Se gândi un timp ce să le răspundă celor doi.

În timp ce bărbatul interpreta pauza lungă pe care o făcea profesorul ca pe ceva normal pentru cineva care primește o astfel de veste, agenta înțelese că motivul tăcerii era altul.

– E clar că sunteți în stare de șoc, spuse ea. Dar dacă știți ceva sau vă gândiți la ceva, la orice, trebuie neapărat să ne spuneți.

– Trebuie să mă gândesc, răspunse profesorul, absent.

– Înțeleg, continuă femeia, începând să preseze, putem lămuri detalii sau ne puteți spune mai târziu dacă vă aduceți aminte de ceva, dar e important dacă vă vine ceva în minte acum. Primele ore sunt esențiale pentru prinderea criminalului.

Charles părea să înțeleagă ce îi spune agenta, dar în acel moment în mintea lui se amestecau fel de fel de întrebări în legătură cu fostul său asistent. Încercă să rememoreze ultimele luni în compania acestuia și să își amintească ce văzuse în hârtiile confiscate în avion, în puținul timp în care apucase să își arunce ochii peste ele.

Capitolul 5

Profesorul Baker nu știa cum să reacționeze. Se atașase într-un fel de asistentul lui. Era fiul unei rude îndepărtate a tatălui său. La insistențele acestuia, Charles îl luase pe George Marshall sub aripa lui ocrotitoare. Băiatul avea ceva. Părea că trăiește dintr-o obsesie în alta. De multe ori se gândea că, la felul în care îmbrățișa o cauză, ar fi devenit un real pericol pentru toată lumea dacă s-ar fi hotărât să se atașeze de vreo ideologie fundamentalistă. Avea vocație de martir. Îl comparase odată cu un bulldog care mușcă greu, dar, odată ce a mușcat, nu îi poți descleșta colții, nici măcar cu cuțitul. Studenților care îi reproșau ideile fixe ale asistentului le dădea un răspuns ce nu lăsa loc de vreo interpretare: „Dacă Adolf Hitler ar fi fost admis la Școala de Arte Frumoase, una dintre cele mai mari nenorociri care s-au abătut vreodată asupra omenirii nu ar fi existat. E mai bine să ținem persoane de felul ăsta sub control strict”. Lumea a râs de exagerarea lui Charles. Dar nimeni nu i-a mai contestat protejatul. Și apoi, George era foarte simpatic. În afara momentelor în care era bântuit de obsesii și aproape își pierde respirația din cauza presiunii și a excitației pe care i le generau propriile gânduri și perspectiva că ar putea descoperi ceva interesant, ceva nou, ceva revoluționar, avea un umor nebun, foarte special. Era original, iar glumele pe care le făcea aveau întotdeauna o mare încărcătură culturală. Adevărate enigme, de o subtilitate și o inteligență scilicet. Mediocrii, pe care nu se putea abține să nu îi ia peste picior în fel și chip, mai ales în public, îl urau cu o ură neagră, definitivă. Dar oamenii inteligenți și relaxați îi căutau mereu compania. Era atât de burdușit de informații, iar conexiunile pe care le făcea erau atât de surprinzătoare și de fermecătoare, încât nu era chip să-i rezisti. Lucrurile pe care le făcea sau spunea, modul în care acesta își alegea subiectele de cercetare, felul în care decidea ce pistă să urmărească îl lăsau de cele mai multe ori cu gura căscată pe profesor.

Îl îndrăgise, într-un anume fel. Și acum era mort? Ucis în propria cameră?

– A fost vorba de un jaf? se trezi întrebând.

– Jaf a fost, cu siguranță. Doar că nu unul întâmplător, răspunse agenta. După cum i-am găsit camera, e clar că asasinul căuta ceva anume. Și sigur i-a luat laptopul. L-a smuls cu priză, cu tot. Aveți habar dacă lucra la ceva?

– Domnul Marshall e cercetător istoric. Și încă unul foarte serios. Nu e... nu era vreun căutător de comori. În general, lucrurile asupra cărora se apleca interesează foarte puțină lume.

Agentă îl privi într-un fel care părea să spună că orice fel de informație e bine-venită. Avea nevoie de un fir de care să se agațe.

– Ai spus „în general”, apăsă femeia pe ultimul cuvânt. E posibil ca de această dată să fi fost altfel?

După câteva momente de gândire, Charles, care nu reușea să își dea seama de vreo posibilă legătură, decise să spună câte ceva. Cine știe, poate femeia asta, care părea inteligentă, ar putea să îl lămurească și pe el. Sau să facă vreo conexiune de care el nu era capabil în acel moment.

– Cea mai recentă obsesie a lui era Lincoln.

– Președintele?

– Mai știți dumneavoastră altul?

Femeia zâmbi, dar nu spuse nimic. Aștepta continuarea.

– Da. Abraham Lincoln.

– Presupun că descoperise ceva nou.

– Da. Așa zicea. Ceva care ar schimba tot ce știm despre cel mai important președinte al Americii.

– Și asta nu vă sună periculos deloc? Nu ar putea deranja pe cineva puternic?

– Ce? O nouă teorie despre un personaj istoric? Chiar dacă de o statură ca a lui?

Femeia dădu afirmativ din cap.

– Despre Shakespeare se spune că e o catedrală. Și că n-ai decât să fluieri în ea cât vrei, că nici măcar un fir de praf nu se clintește. La fel e cu Lincoln. S-au spus atâtea. Poate o nouă descoperire ar putea stârni pasiuni printre istorici și niscaiva obsedați. Dar de aici până la crimă...

În timp ce purta acest dialog, Charles încerca din răspuțuri să își clarifice dacă ceva din ce îi spusese asistentul ar fi putut avea un potențial exploziv. Pentru asta avea nevoie să îi citească notițele. Dar acestea

ii fuseseră confiscate de către o echipă de asalt, în avionul cu care tocmai se întorsese.

O privi lung pe agentă și avu pentru o clipă senzația că aceasta îi citește gândurile. Voia să încheie conversația cât mai repede. Dar știa că trebuia să îi dea măcar ceva. Așa că răspunse pripit:

– George susținea că e în posesia unui adevăr atât de teribil despre Lincoln, încât aflarea acestuia ar putea zgudui întreaga nație.

– Și asta vi se pare puțin? Ce adevăr?

– Habar n-am.

Femeia îl privi neîncrezătoare.

– E impor...

– Da. Important, i-o luă Charles înainte. Nu cred că e important. Dar dacă tot insistați și pentru că oricum nu mai contează, George susținea că a găsit răspunsul la una dintre marile întrebări ale istoriei, la care nu s-a răspuns încă. De ce un om care nu a dat niciodată semne că ar fi deranjat fundamental de existența sclaviei, nu era pentru, dar nici nu s-a manifestat vreodată elocvent împotriva ei, nu era aboliționist, cel mult un moderat, ba uneori cu accente rasiste evidente, își face brusc un scop în viață, scopul suprem în viață, din abolirea ei? Ce s-a întâmplat la un moment dat, ce e acel punct de turmă, acel *tipping point* care îl face pe cel mai celebru președinte american să lase totul baltă, să sacrifice totul, inclusiv propria viață, după cum s-a văzut, pentru această cauză, despre care nu a lăsat vreodată impresia că ar fi fost mai mult decât o conjunctură politică pentru el?

Agentă îl privea altfel pe profesor. Lui Charles i se părea că îi sticleau ochii într-un fel pe care nu îl văzuse decât la oamenii foarte pasionați de ceva. Se hotări să dea la o parte acea senzație și refuză să încerce să dezlege gândul din spatele privirii aceleia pe care o cunoștea atât de bine.

– Și care e? întrebă agenta.

– Ce? A, răspunsul la întrebare? Asta n-a mai apucat să îmi mai spună. Dar așa făcea întotdeauna. Nu își prezenta nici o teorie până nu avea răspunsul complet și nu venea cu o demonstrație impecabilă.

– Nici măcar nu bănuieți?

– Nu. Dar, cu siguranță, orice ar fi descoperit, fie s-a spus deja într-o formă sau alta, fie e atât de extravagant, încât nu poate fi luat în serios. George era capabil de felul ăsta de exaltare.

– Tocmai a ieșit un film în care Lincoln e vânător de vampiri.

Charles crezu că nu înțelesese prea bine ce spusese agenta. Avu impresia că îi țiuie urechile.

– Ați spus vânător de vampiri?? Întrebă cu o jumătate de voce, nesigur pe el.

– Da, răspunse agenta. Nu l-ați văzut?

Profesorul habar nu avea de existența peliculei cu pricina. O privi cu suspiciune pe femeie și se întrebă dacă aceasta ar fi avut vreun motiv să îl ia peste picior chiar în acele momente. Aceasta înțelesese din nou ce se petrece în mintea lui Baker și se grăbi să adauge:

– Chiar există. Puteți căuta pe net. Deci, nici o legătură?

– Nu. Adică, nu cred, răspunse Charles, vădit incurcat.

Se făcu liniște. Pentru câteva clipe, fiecare dintre cei trei și-ar fi putut auzi gândurile.

Telefonul sună în mâna lui Charles. Acesta se ridică în picioare. Atitudinea lui dădu de înțeles că întâlnirea luase sfârșit. Agentă înțelesese imediat și se ridică și ea. Nedumerit, se ridică și însoțitorul ei.

– Vă mai putem deranja dacă avem nevoie de lămuriri? Întrebă agenta în drum spre ușă.

Charles apăsă butonul lateral al telefonului și acesta se opri din cântat melodia lui Guido și Maurizio de Angelis *Zorro is back*, interpretată de Oliver Onions, melodia din filmul copilăriei lui Charles, pe care o avea setată ca sonerie doar pentru oamenii cei mai apropiați.

– Îmi cer scuze, nu vreau să fiu nepoliticos, dar știți cum se întâmplă. De multe ori, când dai mâna cu cineva în mod mecanic, nu ești foarte atent. Și, în plus, continuă Charles, surprinzând-o pe femeie, nu mi-ați dat o carte de vizită, cum cred că se obișnuiește, și nici nu mi-ați spus să vă contactez, dacă îmi amintesc ceva important.

Femeia zâmbi la auzul clișeului pe care Charles îl văzuse, probabil, prin filme. Scoase din buzunar o carte de vizită și i-o întinse.

– Menard, spuse, mă numesc Petra Menard.

Și îi întinse mâna.

Capitolul 6

Îl chema Socrate. Țsta era numele lui adevărat. Nu vreo poreclă. Sau, oricum, unul dintre multele nume pe care tatăl său i le pusese. Se născuse în preajma Campionatului Mondial de fotbal din Spania. În 1982. Tatăl său, brazilian de origine, era un microbist cum rar s-a întâlnit. Iar Brazilia era obligată să câștige competiția în acel an, pentru că trecuseră 12 ani de când cea mai frumoasă echipă de fotbal a lumii nu mai ridicase trofeul deasupra capului. Așa că își botezase copilul, premonitoriu, cu numele celor 11 jucători de bază care ar fi urmat, în imaginația lui, să triumfe, la care adăugase cele două nume ale sale.

Se născuse în cel mai sărac cartier al Buenos Airesului, în Fuerte Apache, la *villas*, corespondentele favellasurilor braziliene sau ale shanti town-urilor. Tatăl său se ascunsese acolo cu frumoasa-i soție haitiană, pentru că era un criminal căutat de autoritățile din propria țară. Waldir Leandro Oscar Luisinho Junior Cerezo Falcao Zico Serginho Eder Dirceu Socrates Pereira Teixeira nu apucase să își cunoască tatăl, care murise tot în urma blestematului de campionat mondial care îl pricopsise pe el cu grămada de nume, de nu îi încăpeau pe nici un formular oficial. Se îmbătase de neaz atât de tare, când Italia învinsese Brazilia, încât la întoarcerea acasă se împiedicase în situl unei construcții abandonate, prăvălindu-se în golul săpat pentru fundație, unde se înfipsese într-un drug de fier-beton. Acolo l-au găsit după cinci zile. În mână strângea o fotografie a superbeii sale soții.

Socrate crescuse sub supravegherea strictă a mamei sale, printre copiii din Fuerte Apache. De la cinci ani învățase să mănuiască cuțitul ca nimeni altul, iar de la 13 devenise singurul cap al familiei, pentru că fratele său mai mare, de 16 ani, fusese ucis într-o confruntare nocturnă de bande, în alt *barrio*¹ celebru: Ciudad Oculta – Orașul ascuns. Prima lui acțiune ca adult

¹ Cartier (n. red.)

fusese să-și răzbune fratele. Îi măcelărise într-o singură noapte pe toți cei opt băieți care participaseră la uciderea fratelui său, în propriile lor case, alături de frați, surori și părinți. Le intrase în case după ce adunase timp de câteva luni informații despre ei și îi trimisese la cele veșnice în paturile lor. Nu înainte de a îi spune fiecăruia, cât încă agoniza, cine e și ce, dar mai ales pentru ce i se întâmpla ceea ce urma să i se întâmple.

O fetiță de șapte ani a fost singura pe care a cruțat-o, pentru că i s-a făcut milă de ea. Fetița s-a luat după el și l-a urmărit zile întregi. Îl aștepta când ieșea din casă și îl urmărea peste tot. I-a și salvat o dată viața, când, în timpul jafului unui magazin, rămasă afară la o oarecare distanță, a intrat urlând. O armată privată tocmai sosise în parcare din față. Au fugit amândoi pe geamul depozitului și au reușit să se ascundă ore în șir sub un morman de gunoi până când asasinii plătiți ai proprietarului s-au retras. Nu a scăpat nimeni din acel măcel. Întreaga lui gașcă a fost distrusă. Pe fetiță a luat-o cu el și de atunci a devenit sora lui. I-a fost frică de răzbunarea ei, despre care era sigur că va veni într-o zi, dar a răsuflat ușurat la înmormântarea mamei sale, patru ani mai târziu, când Rocio Belen, cum se numea micuța, i-a mărturisit că omorându-i familia i-a salvat viața, pentru că tatăl său începuse s-o violeze de la șase ani, iar mama ei ridica de fiecare dată neputincioasă din umeri.

După moartea mamei sale, pe care o iubea ca pe ochii din cap și pentru care fusese în stare să facă orice, hotărâse să părăsească Argentina, unde devenise unul dintre cei mai căutați tâlhari. Din păcate, o răpusese una dintre bolile mizeriei, așa că nu avea pe cine să se răzbune, oricât s-a străduit să găsească un vinovat. Pentru tatăl său găsise deja unul. Pe marele jucător italian Paolo Rossi, care năruise speranțele naționalei braziliene cu trei goluri în acel meci memorabil. Așadar, îl va uide pe Paolo Rossi într-o zi, își jură. Pentru asta, însă, trebuia să ajungă în Italia, o țară care i se părea atunci foarte departe.

La două zile după înmormântare, hăituit deopotrivă de poliție și de găștile rivale, o luă pe Rocio și se urcă la bordul unui vas la întâmplare, unde stătură ascunși până la următorul port. Deși crescut în sărăcie, mama lui fusese o femeie educată, de condiție bună, care se îndrăgostise de un criminal plin de farmec și care o trata cum nu o tratase nimeni niciodată. Îi citea unicului fiu tot timpul înainte de culcare și îi alesese, dintre toate numele pe care le avea, pe cel al filosofului grec Socrate, spunându-i că

trebuie să fie la fel de inteligent și de educat ca acesta. El își împărțea timpul între bătăile nesfârșite din Fuerte Apache, Ciudad Oculta, La Boca, Recoleta și Belgrano și Biblioteca Nacional de Maestros și Biblioteca Nacional de la Republica Argentina, unde își procurase abonamente și unde, cu o ambiție nemăsurată, orice avea de făcut, își petrecea programatic patru ore în fiecare zi. Cărțile îi salvaseră viața, obișnuia să spună. Îi dăduseră un avantaj decisiv în fața străzii, îl învățaseră să supraviețuiască și să se descurce. În ultimii ani petrecuți în capitala Argentinei descoperise o altă bibliotecă, Biblioteca Municipal Miguel Cané, unde lucrase cel ce avea să devină scriitorul său ultrapreferat, Jorge Luis Borges.

Cărțile îl învățaseră să înțeleagă lumea și să o folosească în favoarea sa, îi dezvoltaseră imaginația și îi organizaseră mintea. Și făcuseră din el, probabil, cel mai cult criminal din istorie. Dar nu îi înmuiaseră cruzimea. I-o temperaseră și i-o transformaseră în ceva calculat și rece. Ca oricărui intelectual lipsit de orice fel de scrupule, îi aduseseră explicații și justificări raționale pentru întreaga ură care îi făcea sângele fierbinte să clocotească. Știa aproape pe dinafară *Moartea și busola*, *Grădina cu cărări ce se bifurcă*, *Tlön*, *Uqbar*, *Orbis Tertius*, dar era îndrăgostit, în special, de *Evaristo Carriego* și, bineînțeles, de ceea ce spunea el că era capodopera absolută a mentorului său, *Biblioteca Babel*.

Cum știa foarte bine că atunci când e să ți se întâmple ceva, întregul univers conspiră în favoarea acelui lucru și cum nu credea deloc în coincidențe, fu definitiv convins că de Borges și de opera lui îl leagă mult mai multe lucruri decât o simplă admirație. Află atunci, citind un interviu al autorului, că acesta ura fotbalul la fel de mult ca și el. Borges spusese că ura din răspuțeri acel sport și că nu văzuse niciodată nici măcar o partidă până la capăt. Recunoscuse că fusese la un meci cu prietenul său, scriitorul uruguayean Enrique Amorim, dar jurase că plecaseră la pauză și că în prima repriză discutaseră lucruri care îi interesau pe amândoi, și nici unul din ei nu văzuse, de fapt, nimic. Asasinului cu numele întregii echipe a Braziliei din 1982 îi ajunse la un moment dat la ureche o speculație apărută în *La Gaceta de Tucumán*, potrivit căreia Borges ar fi mințit și că, de fapt, ura lui pentru sportul-rege era legată de un accident oribil, petrecut tocmai la un meci de fotbal. După ziarul amintit, Borges ar fi fost un microbist înflăcărat, suporter aproape fanatic al Newell's Old Boys până când a participat la un meci între scriitorii și vagabonzii din cartierul Palermo. Era

în echipă cu Bioy Casares și Julio Cortázar. La un corner ar fi sărit cu capul înainte, direct în genunchiul lui Flequillo Soraire. Chiar în acel moment, din cauza loviturii, i s-ar fi dezlipit ambele retine. Acesta ar fi fost, după autorul articolului – de fapt, un interviu cu un presupus biograf nonagenar al lui Borges, Harold Macoco Salomón –, chiar motivul orbirii sale. Nu îi trecuse o secundă prin cap lui Socrate că această poveste seamănă prea mult cu o istorie borgesiană. Din contră, o luase foarte în serios. Pentru că, nu-i așa?, în lumea destinelor legate implacabil, nu există niciodată coincidențe.

Se distră foarte tare și i se păru că soarta îi adusese într-un loc predestinat când află că vasul acostase într-o zonă care se numea Atlantida, departament al Hondurasului. Se stabiliră un timp în orașul-port La Ceiba, dar își petrecură câțiva ani în Tela, resort paradiziac celebru pentru petrecerile sale legendare. După ce prinse un pic de cheag făcând treburile murdare ale unui număr rezonabil de gangsteri locali, în momentul când renumele său depăși granițele țării de adopție, cumpără pentru el și sora sa o proprietate serioasă în cel mai violent oraș al lumii, San Pedro Sula.

Ascunse maceta sub scaun și porni motorul. Puse mâna pe Macul alb și îl deschise. Avea nevoie de parolă. Îl ucisese pe proprietarul lui, și asta nu era deloc bine. Va trebui să dea explicații. Sau să găsească, într-un alt fel, răspunsul. În întreaga sa istorie de ucigaș plătit sau de „om care rezolvă orice“, nu ratase nici o misiune. În curtea casei sale din San Pedro Sula înfipse, chiar în primele zile de la instalare, în centru, un stâlp de lemn pe care îl intitulase „stâlpul infamiei“, în memoria *Istoriei universale a infamiei*, de bună seamă. Pe el făcea câte o creștătură pentru toate misiunile duse la bun sfârșit. Erau 821. Nu avea să se oprească aici și nici nu avea să rateze această misiune care, i se spusese, era cea mai importantă din întreaga sa viață. Mai importantă decât viețile tuturor celor implicați. Nu se temea de nimic, în general, dar numai gândul că ar putea să îi dezamăgească pe cei care îl angajaseră îi dădea fiori. „Cu ăștia nu se poate glumi“, își spuse. „De ăștia nu ai cum să scapi.“ O misiune care se transformase într-o chestiune de viață și de moarte. Era vorba despre propria viață. Sau despre propria moarte.

Socrate. Așa îi spusese când se dusese să îi viziteze. Pe numele mic, pentru Dumnezeu! Nimeni nu îndrăznește să i se adreseze astfel. Avea

o poreclă, pe care o inventase special pentru el. Oricine îl cunoștea sau avea nevoie să i se adreseze trebuia să îi spună „O Parteiro”. Era vorba despre o forțare a limbii portugheze. *Parteira* înseamnă „moașă”, așa că masculinul s-ar traduce prin „moașă-ul” sau „bărbatul care moșește”, un fel de asistent maternal pentru nașteri, un mamoș. Pentru cei care nu reușeau să pronunțe acea portugheză de Brazilia înmuiată, accepta și echivalentul spaniol: *El Partero*. Numai la auzul poreclei, oamenilor li se ridica părul pe spate. Își luase numele tot de la Socrate și de la procedeul pe care îl folosea pentru a extrage ideile care sălășluiesc în mintea interlocutorului, de multe ori fără ca acesta să știe că sunt acolo. Era un procedeu pe care Socrate însuși, cel grec de această dată, îl botezase drept „Maieutica” și susținea că e o trimitere la felul în care mama lui, moașă de profesie, extrăgea copiii. Și nu exista adevăr, cunoscut sau ascuns, pe care *El Partero* să nu îl poată scoate de la interlocutor printr-o serie de întrebări bine plasate. Chiar dacă era vorba, cum susținea tizul său, doar de reminiscențe ale adevărului. Dacă exista, într-un cotlon ascuns al minții celui interogată, atunci el îl afla întotdeauna.

Capitolul 7

- **A**l câtelea e? întrebă Walter F. Caligari, în timp ce aștepta, cu mâna proptită în ușă, ca aceasta să se deschidă.

- Al nouălea în ultimele două săptămâni, răspunse ofițerul care îl însoțea. Adică de două ori mai mulți decât în ultimii doi ani la un loc.

Se auzi un țărâit scurt și se aprinse un bec verde. Intrară pe culoarul lung și inundat de lumină. Directorul se opri o clipă și își privi subalternul îngrijorat, pe deasupra pungilor imense ale ochilor. Avea din nou privirea aceea de pasăre de pradă. Ca și când ar fi vrut să își despică fruntea și să își fure toate gândurile. Câteodată, după o ședință nesfârșită cu șeful, care era într-adevăr lungă, dar, spre norocul tuturor, extrem de rară, se distrau pariind că „barosanul“ ar putea să taie o ușă din cel mai dur oțel cu privirea. Și erau convinși că unul dintre ei va câștiga, odată și odată, pariul.

- Unde e? întrebă șeful în timp ce se repuse în mișcare.

Ofițerul trebui să grăbească pasul. Când se pomea, nu era chip să îl însoțești. Avea compasul atât de mare și își mișca cataligele într-așa un ritm, că toți însoțitorii trebuiau să alerge ca să poată auzi ce spune. De multe ori convoca o armată de oameni la aeroportul bazei militare unde își aveau sediul și prefera să meargă pe jos pe pistă până la avion sau înapoi în clădire, când cobora din vreunul. I se părea cel mai bun moment să facă trecerea în revistă a noutăților, să traseze sarcinile și să audă rapoartele. Cu ei era cum era, dar dacă în echipă mai erau convocate și două-trei fete, spectacolul acestora alergând cu limba scoasă, în timp ce trebuiau să noteze cuvânt cu cuvânt ce auzeau, merita toți banii.

- La „matracuci“, spuse ofițerul. Aveți grijă la cap.

Directorul se cocoșase deja, după ce o cotiseră pe coridorul următor. Avea ceva mai mult de doi metri, iar subsolul în care intraseră începuse să se micșoreze.

– N-ai scos nimic de la el? întrebă în timp ce împingea următoarea ușa.

– Ce știți. Ca toți ceilalți.

Se deschise și ușa aceasta. Un fel de anticameră, din care se făcea intrarea într-un seif. Mare, din oțel. Doi indivizi, înarmați până în dinți, stăteau în poziție de drepti, iar alți doi, a căror unică treabă părea să fie supravegherea monitoarelor, cu căști mari, de marșieni, pe urechi, se ridicară și ei, cu gesturi deprinse la instrucție. Se auzi un scârțâit greu, apoi ușa seifului se deschise. Intrară amândoi.

Peisajul se schimbase cu totul. Coridorul era mult mai îngust, iar pe stânga erau dispuse uși, la distanțe egale unele de celelalte. Destul de îndepărtate, ceea ce sugera că în spatele lor camerele erau foarte mari. Lumina, slabă și rece, amintea de luminile de gardă de pe coridoarele spitalelor de psihiatrie. Podeaua era desenată în alb-negru, un fel de piatră cubică, ce îți dădea senzația că ai călca pe o stradă pavată, proaspăt udată de ploaie. Pe peretele din dreapta erau figurate niște case, tot în alb și negru, cu acoperișuri care păreau că își confundă unghiurile de fugă, ca să se termine într-un punct, cu uși strâmbe care păreau că se lichefiază și cu ferestre așijderea. Totul era disproporționat la orașul desenat pe coridorul cel lung. În stânga, niște garduri de case uneau celulele între ele, dar continuau și pe ușile acestora, tot în alb-negru. Toate liniile erau oblice, nu existau unghiuri drepte, ca și când cel care le făcuse le-ar fi ignorat cu totul sau nu ar fi avut habar de existența acestora. Pe ușa celulei în fața căreia se opriră era desenată un fel de fereastră în formă de romb. O fereastră crescută între gratii reprezentate ca săgeți oblice care creșteau spre tavan și continuau pe el. O perspectivă perversă asupra unei lumi strâmbe, plină de unghiuri absurde.

Nimeni nu știa cine și când desenase în acest fel culoarele celei mai secrete și mai bine păzite închisori psihiatrice care a existat vreodată în America. Circulau mai multe variante – că ar fi fost unul dintre cei internați, pe care l-au lăsat să se manifeste în speranța că vor afla ceva de la el, interpretându-i opera. Sau că însuși directorul făcuse schițele la sugestia psihiatrului eminent care conducea spitalul, cunoscut îndeosebi pentru succesele sale în materie de hipnoză. Oricine ar fi avut ghinionul să prindă o cădere de tensiune, cu luminile pâlpâind, ar fi fost victima sigură a unei stări de rău, cu halucinații și senzații de leșin.

– E aici, cu ceilalți? întrebă autoritar șeful. Nu l-ați izolat?

– Domnul doctor consideră că e mai bine să stea alături de ceilalți. Un fel de memorie colectivă a ceea ce au trăit îi poate apropia și îi poate face să se deschidă. Să își împărtășească unii altora experiențele.

Directorul făcu semn cu capul și ofițerul bătu în ușă. Se auzi un zumzet de deasupra ușii. Camera de luat vederi se mișcă și se întoarse spre cei doi vizitatori. Dinăuntru se auziră pași.

– Și n-a zis nimic-nimic?

– Nu, stă cu privirea aia îngrozită, cu ochii plini de vinișoare, cu capul ușor aplecat, legat în cămașa de forță, și mai tresare din când în când. Și de fiecare dată când e întrebat dacă poate descrie ce a văzut, își holbează și mai tare ochii, începe să tremure și răspunde mereu la fel.

– Ca toți ceilalți.

– Da. *El Diablo!*¹

Ușa se deschise.

¹ Diavolul (n. red.)

Capitolul 8

După ce închise ușa în urma celor doi agenți, Charles trase aer adânc în piept și se trânti pe canapeaua din sufragerie. Nu reușea deloc să se dezmeticească. Își dori ca totul să fi fost un vis urât sau ca cineva să îi fi făcut o farsă. Ca să se convingă, puse mâna pe telefonul mobil. Mesajele nu lăsau nici o urmă de îndoială. Asistentul său era mort. Ucis cu bestialitate, după spusele agentei, în locuința sa de la marginea campusului. Îi trecu prin minte să își sune secretara, dar nu se simțea în stare să consoleze pe cineva. Își spuse că cea mai bună metodă de a trece peste o astfel de veste – nu știa dacă se afla în stare de șoc sau nu – era să ia puțină distanță. Își făcu o cafea și se așeză la masa din sufragerie, încercând să aștearnă pe hârtie o schemă cu desfășurarea evenimentelor din ziua trecută, dar își dădu seama că, în afară de uciderea lui Marshall și de confiscarea dosarului în avion, nu mai știa nimic. Trebuia să existe o legătură între cele două. Iar dacă exista, însemna că Marshall fusese ucis din pricina acelui dosar. Pe care el nu-l mai avea. Începu să mâzgălească tot felul de figuri geometrice pe o foaie de hârtie. Asta îl ajuta, de fiecare dată, să se concentreze. Asta și țigara de foi strâmbă, pe care o scoase din umidificator. Se ridică și se așeză din nou. De mai multe ori. Întâi se duse după scrumieră, apoi după brichetă. Și după ceva de scris. Apoi deschise frigiderul și se holbă în el preț de aproape un minut, fără să vadă nimic. Într-un final, puse mâna pe o cutie de Coca-Cola. Se așeză la loc și se întreabă dacă o fi posibil să bea Coca-Cola cu cafea. Rece și fierbinte. Luă, alternativ, câteva înghițituri din fiecare. În cele din urmă, turnă sucul peste cafea.

Printre însemnările lui Marshall trebuie să fi fost ceva suficient de important încât poliția mexicană să fi făcut întregul spectacol din avion. Și atât de important încât Marshall să fie ucis. Cum nu credea în coincidențe, își spuse că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să reconstituie cât de

mult putea din paginile pe care le răsfoise. Mâzgăli ceva. Își notă, una sub alta, cifrele de la unu la cinci, dar cu cât încerca mai mult, cu atât mai puțin își amintea. Își ridică privirea spre bibliotecă, în timp ce mâna continua să mâzgălească automat foaia care începuse să se umple. Era o tehnică pe care o folosea de multe ori când se afla în impas. De fiecare dată când încerca fie să își amintească ceva, fie să găsească un fir logic. Luă la întâmplare cărțile de pe un raft și începu să le citească cotoarele. Citi câteva, după care își aplecă privirea spre foaie. Între figurile geometrice care începuseră să se călărească unele pe celelalte, descoperi un semicerc închis, ca o semilună. Numai că în loc ca aceasta să fie desenată orizontal, zăcea întinsă deasupra unei piramide care se urcase amenințător peste un paralelipiped.

Brusc, fața i se crispă de emoție și scrise ca și cum ar fi fost un medium căruia o viziune neagră îi dictează, următoarele cuvinte: OMNES LIBRI. Asta era! Astea erau cuvintele la care se blocase și în avion. Mai văzuse ceva, în fugă, dar aceste cuvinte, pe a doua sau a treia pagină, îl blocaseră și atunci. Cuvintele erau așezate în semicerc, așa că le scrise întocmai, în semiluna pe care o desenase. Își spuse că pagina era prea plină, așa că luă o coală nouă și redesează semiluna mult mai mare. Cu cele două cuvinte în ea, aranjate pe arcul de cerc. I se păru interesant că forma aceea îl făcuse să își amintească cuvintele. De ce? Era ceva mai mult acolo. Cuvintele acelea i se păreau foarte familiare. Sigur, era o expresie în latină, care însemna TOATE CĂRȚILE. Dar de unde venea? Unde o mai văzuse? Pe măsură ce privea desenul, i se părea tot mai familiar. Și nu din avion. Ci de dinainte. Cu mult timp înainte.

Hotărî să pornească spre campus. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să dea ochii cu lumea.

Capitolul 9

Charles porni motorul mașinii și apăsă până la fund pedala de accelerație. Aston Martin-ul său tunat aproape se strânse ca un burduf de acordeon și îașni în josul străzii, ca un cal nărvaș. Pasiunea lui pentru mașini era privită cu severitate la Princeton, în special în rândurile profesorilor scorșoși, care nu de puține ori îi comentau destul de zgomotos extravaganțele. Studenților, însă, le plăcea ce reprezenta Charles. Combinația aceea de celebritate care s-a îmbogățit de pe urma cunoștințelor și a muncii sale, seriozitatea și minuțiozitatea cu care își pregătea fiecare prelegere erau dovada că educația de înalt nivel poate duce și ca la împlinirea visului american. Era profesorul preferat al tuturor, acesta fiind de cele mai multe ori principalul motiv pentru care colegii nu îl prea aveau la inimă. În doar câteva minute viră în viteză pe lângă chioșcul care mărginea piața Palmer, la intrarea de pe strada Nassau, și, cu aceeași viteză, coti la dreapta pe lângă restaurantul Winberie's, unde își dădea, de cele mai multe ori, întâlnire cu jurnaliștii care îl vâneau pentru interviuri, în special pentru că era la câțiva pași de casă. Accelerează în curbă. Roțile scrâșniră, în timp ce mașina își aranja cochet fundul cu un tremurat. Făcu imediat stânga pe lângă magazinul Brooks Brothers, intră și ieși, aproape instantaneu, de sub viaduct. Reduse puțin din viteză, ca să se asigure că nu vine nimeni, și viră la dreapta, pe Hulfish Street.

Nu apucă să se încadreze bine pe stradă, că văzu în fața ochilor o arătare nedefinită, dar avu intuiția că un individ se angajase să treacă strada pe trecerea de pietoni din fața parcurii Hulfish. Mașina înțepeni, iar privirea lui Charles rămase fixată pe o cataramă din acelea mari, cum poartă cowboy-i în westernuri. Bazinul bărbatului, care se întorsese spre mașină, era la o înălțime nefirească, la doar câțiva centimetri în fața capotei. Ridică privirea. Avu nevoie de câteva secunde să pregătească o scuză, atât de mult

dură mișcarea capului său, în timp ce măsura un trunchi nesfârșit, sprijinit pe cele mai lungi picioare pe care le văzuse vreodată. Dar când ajunse cu privirea în dreptul capului bărbatului, soarele îl lovi direct în ochi. Fu nevoit să își miște capul și nu mai apucă să bolborosească nimic, dar arboră o mină vinovată. Capul individului acoperea acum soarele și părea înconjurat de o aură. Cu legendara-i prezență de spirit și umorul special care îl caracterizau, își spuse că fusese cât pe ce să omoare un sfânt, ceea ce nu e niciodată prea bine. Omul îl privea cu uimire și fără pic de reproș. Pe fața lui prelungă, fără urmă de păr, nici măcar acolo unde ar trebui să fie sprâncenele, se citea un fel de zâmbet, o expresie de simpatie amestecată cu uimire. Omul mișcă capul un pic în jos, mărinind ochii foarte tare, într-un gest teatral. Charles avu impresia că avea în față un fel de căpcăun, dintre aceia buni, de care, în orice poveste care se respectă, nu știi niciodată când o să ai nevoie.

Căpcăunul îl mai privi puțin și își continuă drumul spre capătul celălalt al zebrei. Charles urmări cu privirea mersul ciudat al uriașului până când un claxon zdravăn îl trezi din transă. Pomi, dar văzu în oglinda retrovizoare cum omul întoarce capul după el. Câteva clipe mai târziu văzu în față o mulțime de mașini, inclusiv mașini de poliție. Strada Witherspoon era închisă. Reuși să se strecoare și lăsă mașina în mica parcare din stânga. Coborî și o luă preț de câteva zeci de metri pe străduțe, strecurându-se cu mare greutate prin mulțimea de gură-cască.

Capitolul 10

Asistenta deschise ușa. Caligari intră cu un pas sigur, dar expresia terifiată de pe chipul doctorului îl făcu să se oprească. Chipul răvășit al celui mai important psihiatru în viață pe care îl cunoscuse îl nedumeri. Cu pupilele dilatate la maximum, părea că a văzut o stafie. Se temu pentru o clipă că fusese contaminat de ceilalți. Că îi povestiseră ceva sau că se produsese un transfer. Că se întâlnise cu coșmarurile lor cele mai îngrozitoare. Întoarse privirea spre asistentă. Nu se putea citi nimic pe chipul ei. Apoi reveni la psihiatru, cu privirea aceea pătrunzătoare pe care i-o cunoșteau toți cei care avuseseră ocazia să lucreze cu el, de parcă ar fi vrut să îi radiografieze gândurile. Acesta mișcă mâna cu care strângea mapa tare, de plastic, la piept.

– Ce s-a întâmplat? întrebă directorul cu jumătate de gură, temându-se că nu va primi nici un răspuns.

Medicul își mișcă ochii și capul și, ca și cum ar fi făcut un efort uriaș să se stăpânească până atunci, prăvăli asupra șefului său o ploaie de vorbe, aproape înghițind cuvintele:

– A început de vreo câteva ore, după ce le-am dat medicația de seară. Și acu' nu se mai oprește. Trebuie să vedeți.

Nu termină fraza, că făcu brusc stânga-mprejur spre cea de-a doua ușă din spatele cabinetului. Cei trei îl urmară. Directorul ar fi vrut să întrebe despre ce era vorba, dar își dădu seama că cel din față era prea surescitat ca să îi răspundă. Așadar, trebuia să vadă cu propriii ochi.

Sala imensă în care erau găzduiți cei 13 bolnavi-prizonieri semăna mai degrabă cu o hală de fabrică părăsită decât cu un salon de spital, în special datorită ferestrelor mari cu foarte multe ochiuri. În partea din dreapta, în spate, puteau fi văzute cele 20 de paturi suprapuse, cu băncuțe în fața lor.

Acest ansamblu, alături de rastelele metalice, dădeau acelei părți a încăperii un aer de cazarmă.

În spatele paturilor, o ușă ducea la spălătoare și la WC-uri.

În partea dreaptă era un spațiu vast, cu spaliere și tot felul de instalații sportive, ca într-o sală de sport, tot a armatei. Nu lipseau porțile de handbal și coșurile de baschet, cu podeaua trasată corespunzător. Un singur deținut, unul singur, stătea într-un picior pe o bătă și privea fix la ce se întâmpla în partea din stânga a sălii.

Un altul, cel adus în acea seară, tremura în căruciorul cu roți, agitat și mai tare de spectacolul care se desfășura în fața lui.

Dincolo de locul de relaxare din partea centrală, ocupată de fotolii și canapele comode, în mijlocul cărora troneau o uriașă masă de snooker și un bar cu frigidere pline cu băuturi nealcoolice în sticle de plastic, pe peretele estic, în direcția de privire a directorului, cei unsprezece deținuți își împărțiseră peretele, alb până în acea după-amiază, și mângăleau întruna, fără să se oprească sau să obosească. Erau toți într-un fel de transă. Gesturile lor păreau ale unor animale desperate care trebuiau să își continue operele, ca și când o voce a unei autorități supreme le-ar fi ordonat ce să facă. Era, își zise Caligari, un fel de scriere automată. Nu era, însă, vreo întâlnire dintre o umbrelă și o mașină de cusut, ci o înșiruire nesfârșită de nume. Fiecare deținut scria aceleași cuvinte, dar nu în aceeași ordine. Aveau în mână cărbunele acela cu care erau stimulați să deseneze pe planșele din josul sălii de sport. Mângăleau cu litere groase. Pe care le întăreau de mai multe ori. Imediat după ce începuseră, doctorul scosese din depozitul din spatele peretelui din stânga o tavă uriașă cu cărbune pentru desen și sunase la poartă să îi mai aducă rezerve cu cea mai mare viteză posibilă.

Privirile directorului și ale ofițerului alunecară în viteză peste peretele mângălit. Citiră cu ușurință literele mari, așternute mult deasupra capetelor celor doisprezece. Când coborâră privirea, trebuiră să ghicească literele care nu se vedeau de capetele lor în continuă mișcare, dar, cum textele se repetau, nu le fu greu să înțeleagă ce nu puteau citi.

Capitolul 11

— Cine e ăla? întrebă copoiul din cadrul ușii, unde coborâse pentru a-și aprinde o țigară.

— Care ăla? zise omul de la paza campusului.

— Ăla care încearcă să-l convingă pe colegul tău să îl lase să treacă de linia galbenă. Îi urâsc pe papagalii ăștia care simt nevoia să se bage în seamă. Dacă scrie „Scena crimei. Nu treceți”, înseamnă că nu ai cum să te descurci și să treci. Știu mutra aia de undeva.

— E profesorul Baker, răspunse paznicul cu respect. George, ăăă... domnul Marshall a fost asistentul lui, adăugă în timp ce făcea un pas spre Charles.

Copoiul îl prinse de braț și îi aruncă o privire severă.

— Nu. Îl știu de altundeva. E un soi de politician.

— A, zâmbi paznicul cu admirație, domnul profesor a fost strategul campaniei prezidențiale. Probabil îl știți de la televizor. Îl însoțea peste tot pe președinte. Pe vremea când era candidat.

Copoiul știa exact cine e Charles. Asistase cu câțiva ani în urmă la una dintre prelegerile sale, dar, dintr-un motiv numai de el știut, în seara aceea voia să o facă pe prostul. Vru să adauge ceva, dar o echipă de legiști care coborau din casă întrerupse conversația celor doi slujitori ai legii.

Îi strânse mâna cu căldură și compasiune lui Charles și îi făcu semn polițistului că e în ordine, că garantează el. De pe stradă se auziră două frâne bruște și două SUV-uri negre, fără nici un fel de însemne pe ele, opriră chiar în buza panglicii galbene. Din primul coborâră doi bărbați îmbrăcați în costume standard pentru serviciile secrete. Charles îi privi și se întrebă de ce persoanele reale trebuie să păstreze, în îmbrăcăminte și atitudine, clișeele pe care filmele de acțiune le-au creat despre ele. Se gândi că, de fapt, nu era deloc sigur dacă filmele se inspiraseră din realitate sau

dacă nu cumva ăștia copiau filmele, pentru că le plăcea imaginea aceea de indivizi duri și superiori. Ce urmă îi întări profesorului convingerea că mai degrabă a doua variantă era cea corectă. Tot așa cum privea curios scena, în timp ce făcea un pariu cu sine însuși că tot ce va urma va fi un nou clișeu din filmele polițiste.

Această capacitate a lui Charles de a se deconecta de la consecințele tragice ale unui eveniment sau de a-și deplasa atenția în altă parte îi fusese mereu de folos. Era o tehnică de supraviețuire pe care o învățase de la bunicul său. Acum era foarte curios dacă urma să își învingă alter ego-ul sceptic la pariul imaginar. Miză pe un conflict jurisdicțional.

– Unde e șeful tău? întrebă autoritar unul dintre ei în timp ce îi flutura polițistului pe la nas o legitimație.

Polițaiul vru să răspundă ceva, dar nu apucă, pentru că agentul i-o tăie scurt:

– Oriunde ar fi, îl iei de mână și vă cărați de aici. Din acest moment nu aveți nici un fel de jurisdicție. Această crimă e acum o problemă de securitate națională.

Între timp, din cealaltă mașină coborâră doi bărbați și o femeie. Femeia părea să fie cea care comanda. Le spuse ceva în șoaptă celor doi însoțitori, care păreau mai degrabă gârziile ei de corp. Unul dintre bodyguardzi se apropie amenințător de polițist și se răsti la acesta și la paznic:

– Aveți cinci minute să trimiteți pe toată lumea acasă. Nu suntem la circ.

Apoi se aruncă spre studenții adunați în fața casei în care locuise până în acea dimineață George Buster Marshall.

Agentul care vorbise primul se îndreptă cu legitimația în mână spre copoi.

Charles se distra copios. Uitase de ce venise acolo și reușise să se deconecteze pentru câteva clipe. Era, totuși, nemulțumit că reușise să intuiască atât de ușor. Era prea simplu. Trebuia să mai urmeze ceva.

– Vă rog să...

– Am auzit din prima, răspunse acesta fără să pară defel intimidat de superspionul atât de impresionat de propria persoană. Arătați-mi un act.

Agentul se blocă pentru o clipă. Obrăznicia unui polițai de provincie, care nu recunoaște întâietatea unei mașini negre fără însemne, dublată de o insinuație de la NSA, i se păru că frizează intolerabilul.

Se umflă ca un cocoș și împinse insigna în față. Doar că Columbus Clay nu era defel un polițist obișnuit și nici de provincie nu era.

– Asta e o legitimație, nu un act care să ateste ce spuneți. Arătați-mi un ordin de serviciu.

Atitudinea copoiului îl descumpăni pe agent, care abandonă lupta și se întoarce cu spatele, aruncând o privire rugătoare spre femeie. Aceasta înțelese pe loc și se apropie de cei doi. Trecu la doar două palme de Charles, aproape să îl atingă. Se afla la doar câțiva metri de scena în care era spectator și în care trebuia să se ferească să devină și actor în același timp. Se trase puțin în spate, dar ciuli bine urechile. Femeia stătea cu spatele la el, așa că nu putea să-i vadă fața, dar auzea tot.

– Știți că, în baza „Patriot Act”, NSA-ul are jurisdicție totală ori de câte ori situația o cere? spuse femeia.

– Asta înseamnă că presupuneți că asasinarea unui profesoraș de școală, e adevărat, cu bestialitate, e un act de terorism. Pe ce vă bazați?

Femeia nu părea persoana potrivită cu care să stai la negocieri. Evident, era obișnuită să comande, tot așa cum nu părea că ar tolera vreun fel de insubordonare. Obrăznicia personajului din fața ei, care mai și mirosea îngrozitor a tutun, îi făcu sângele să i se urce brusc la cap. Singurul lucru care o oprea să își asmuțească băieții pe el era că nu știa încă pe cine are în față. Așa încât, cu efort, își compuse o expresie cât putu de calmă și întrebă cu voce joasă:

– Dar dumneavoastră cine sunteți?

– Trimisul Dumnezeului dumneavoastră pe Pământ.

Femeia așteptă continuarea, care nu mai venea. Era clar că individul o lua peste picior și că trebuia să fie disciplinat de urgență. Copoiul sesiză că întinsese coarda prea mult, așa că rosti repede:

– ODNI.

Femeia rămase cu gura căscată. Știa că această organizație există, într-un mod, așa, teoretic, dar nu văzuse niciodată la față un om care să lucreze pentru ea.

– Sunt adjunctul șefului șefilor dumneavoastră. Asta mă face, cred, superiorul dumneavoastră.

– Ba nu vă face deloc, ripostă femeia.

Ca să fie mai convingător, își băgă mâna adânc în buzunarul din spate al pantalonilor, de unde scoase cu mare greutate un morman de documente

și obiecte, printre care și un portmoneu. Se aplecă întâi după biletele vechi și mototolite pe care le scăpase pe jos, după care scormoni de zor în portmoneul obez și, în cele din urmă, scoase o legitimație mică, de plastic, pe care i-o întinse femeii aflate acum în pragul turbării.

– Noi nu avem insigne și chestii, spuse Columbus Clay amuzat. Pentru că puterea pe care o avem ne permite luxul de a nu avea nevoie să intimidăm pe nimeni.

– Până mă lămuresc ce să fac cu dumneavoastră, puteți rămâne. Vă garantez că nu pentru mult timp.

Și ca să pună punct conversației, femeia făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre mașină.

În acest timp, Charles socotea în cap dacă a pierdut pariul sau nu – ghicise că va fi o confruntare între jurisdicții, dar nu că va fi una de dublă, poate chiar triplă jurisdicție. Îi venea să spună cu voce tare *The more, the merrie*¹, dar rămase cu gura căscată când femeia o porni înapoi. Privirea ei se încrucișă cu cea a lui Charles, care dădu să spună ceva. Aceasta însă nici nu îl băgă în seamă, ca și când nu s-ar fi văzut cu doar câteva ore mai devreme. Părea că privește prin el în timp ce se îndrepta spre mașină.

Era Petra Menard.

¹ Cu cât mai multe, cu atât mai distractiv (n.red.)

Capitolul 12

După 11 septembrie 2001, serviciile secrete s-au umflat atât de mult încât au ajuns să se constituie în ceea ce se cunoaște astăzi sub denumirea, deloc lipsită de ironie, de *intelligence state*, „statul spionilor”. O investigație care a stârnit un scandal imens, făcută de *Washington Post*, a ajuns la concluzia că există nu mai puțin de 1 271 de organizații guvernamentale și 1 931 de companii private care sunt implicate în spionaj, securitate națională, strângere de informații, contraterorism și atâtea altele, nu toate foarte clare și nici foarte curate. Tot potrivit *Washington Post*, numai NSA-ul subangajează peste 250 de companii private. Printre acestea se numără giganții SAIC și Northrop Grumman. Multe dintre ele se amestecă unele cu altele, munca e de multe ori dublată sau triplată, și rezultatele, de foarte multe ori, fie irelevante, fie contradictorii. Teoriile conspirației susțin că ar fi vorba despre bugete imense care sunt secretizate tocmai pentru a ascunde sumele uriașe care sunt cheltuite pentru mituirea oficialilor din guvernele sensibile la astfel de argumente și pentru finanțarea a tot felul de operațiuni aflate, în cel mai bun caz, la limita legalității.

ODNI, adică Office of the Director of National Intelligence – Biroul Directorului Serviciului Național de Informații –, este o creație de dată recentă. El s-a născut tocmai din nevoia de a unifica mormanul de date pe care acest stat al informațiilor îl obține, dar și pentru a crea o strategie de apărare și de luptă împotriva pericolelor care pândesc America, inclusiv – sau în special – lupta împotriva terorismului. Comunitatea de informații este condusă de acest Birou, al cărui șef este consilier al președintelui Statelor Unite, dar și al National Security Council (Consiliul Național pentru Securitate) și al Homeland Security Council (Consiliul Național al Patriei). Dacă, până în 2005, șeful acestui Birou era directorul CIA, odată cu aprobarea de către Congres a Intelligence Reform and Terrorism

Prevention Act¹, a fost numit un șef independent. Primul dintre aceștia, John Negroponte, a fost investit de George W. Bush. Biroul supraveghează Programul Național al Comunității de Informații și, în general, trebuie să știe tot, să aibă o viziune de ansamblu și să coordoneze întreaga comunicare încălcată și complicată a serviciilor americane.

Nu de puține ori, chiar dacă nu la vedere, există conflicte, mai ales de ordin jurisdicțional, asupra cazurilor concrete, orgolii, lupte pentru putere și influență, gelozii, dar mai ales bătălia pentru finanțare. Acestea sunt răurile subterane ce sapă terenul fragil pe care stă așezată întreaga comunitate de informații.

Columbus Clay fusese adus în urmă cu un an la ODN. Directorul îl investise cu un fel de putere executiv-detectivistică. Pentru nimeni altcineva calitatea sa de struțo-cămilă nu era deloc clară. Câteodată, părea că până și directorul sau Clay însuși aveau probleme să înțeleagă care era rolul său în organizație. Columbus Clay era integral la dispoziția directorului Comunității de Informații. Acesta se obișnuise să îl trimită în misiuni dificile, ori de câte ori ceva din ceea ce îi ajungea la urechi nu era suficient de clar sau i se părea dubios. Îi suspecta suficient de tare pe cei care, tehnic vorbind, erau subordonații săi, din multitudinea de servicii secrete, că ascund informații importante, așa că un om cu calitățile copoiului, pe care îl agățase dintr-o secție de poliție din San Francisco, putea să-i fie de folos, măcar din când în când. Și intuiția nu îl înșelase. Cu înfățișarea sa modestă, cu răbdarea-i infinită, cu felul insolit în care își făcea apariția – pe neașteptate și fără să abuzeze de autoritatea sa imensă –, Clay reușise să se facă plăcut pe oriunde mergea. Și de fiecare dată venise cu rezultate. Cel mai recent aflase de o filieră a drogurilor aranjată de o mică grupare din CIA care facilita transportul de cocaină în America printr-un tunel ce venea direct din Tecate-ul mexican până în casa unui milionar, situată de cealaltă parte a frontierei, chiar în Tecate-ul american. Operațiunea, care începea și se sfârșea în California, avea ca pretext infiltrarea de informatori în unul dintre cele mai mari carteli din nordul Mexicului. Columbus Clay n-avea nici cea mai mică idee ce făcuse șeful său cu informațiile pe care i le adusese. Tot ce știa era că după acea aventură nimic nu i-a mai

¹ Legea de reformare a comunității de informații pentru prevenirea terorismului (n. red.)

putut șterge șefului său zâmbetul de pe față, timp de câteva săptămâni. Nu reușise nici măcar să intuiască dacă zâmbetul acela se datora rezultatelor obținute în ancheta respectivă sau unei povești care continua să circule pe holurile sobre ale instituției, potrivit căreia, pentru a reuși să intre în casa milionarului în care se afla tunelul, fusese nevoit să își sacrifice trupul. Femeia de serviciu a milionarului, o mexicană de 200 de kilograme, îi ceruse favoruri sexuale în schimbul informațiilor și al accesului.

Înainte de a se transfera la Washington, Columbus Clay fusese, timp de 20 de ani, detectiv la cea mai mare secție de poliție din San Francisco. Începuse târziu. Apăruse din neant și nimeni nu își amintea să fi auzit despre el înainte de a fi apărut la secția de poliție, tot așa cum nimeni nu l-a auzit vorbind vreodată, în vreun fel, despre trecutul său. Era ca și cum fusese parașutat direct în prima mașină de patrulă întâlnită în oraș, pe locul din dreapta, alături de partenerul căruia îi putea fi cel puțin frate mai mare. Deținea recordul absolut al Statelor Unite la crime rezolvate. Mai precis, era singurul detectiv din istorie care reușise să rezolve, într-un fel sau altul, toate dosarele pe care le primise de-a lungul carierei sale. Și unele fuseseră foarte complicate. Decorațiile și diplomele pe care le primise, de la fel de fel de autorități, zăceau aruncate claie peste grămadă în dulapul său de metal de la secție, în care nu mai încăpea nimic și pe care îl deschidea cu mare grijă doar ca să adauge vreun trofeu din aluminiu sau din sticlă ori vreo hârtie de recunoaștere, mototolită. Refuzase de fiecare dată avansarea pentru că prefera munca de teren și nu îi plăcea să dea ordine. Șefilor nu le-a displicut asta, mai ales că de fiecare dată era îmbulzeală pe postul respectiv, iar primarul nu insistă, deoarece era încântat de eficiența lui Columbus Clay. Tot așa cum, după ce fusese promovat, refuzase să lucreze cu orice partener.

Gurile rele spuneau că era atât de retras și nu dădea detalii despre mersul anchetei – deși asta îi enerva de multe ori pe superiorii săi – pentru că, de fapt, creierul din spatele rezolvării tuturor crimelor era soția sa, despre care vorbea tot timpul, dar pe care nimeni nu o văzuse vreodată. Halul în care venea îmbrăcat, mereu șifonat și cu aceleași haine, le întărea celorlalți suspiciunea că, de fapt, soția sa se ocupa cu altceva, de vreme ce nu avea timp să se îngrijească de aparența ciufulită a soțului său. Nici unul nu se îndoise, însă, de existența ei, niciodată.

Când mai scăpa frăiele la câte un chef la barul local, colegii erau de-a dreptul înspăimântați de memoria sa incredibilă. Își amintea totul despre

orice. Nu numai că era o enciclopedie umblătoare a tuturor dosarelor pe care le deschisese vreodată – colegii îl și foloseau drept arhivă, ori de câte ori aveau rapid nevoie de o informație despre vreun caz din trecut –, dar ținea minte orice detaliu, oricât de nesemnificativ, de care se lovea. De la culoarea draperiilor unei case pe care o vizitase până la dinții lipsă ai vreunui cadavru, știa orice. Așa cum își amintea întotdeauna datele de naștere ale tuturor colegilor săi, ale nevestelor și copiilor acestora și nu uita niciodată să îi felicite cu aceste prilejuri. Cei care nu îi dădeau credit soției sale incerte aruncau tot meritul asupra acestei memorii extraordinare pentru fiecare detaliu, o minte ce reținea nu numai obiecte și situații, ci și lucrurile pe care i le spusese cineva și ordinea în care o făcuse. Odată, într-un caz complicat de crimă, unde, în încăperea în care fusese găsit mortul cu un morcov înfipt într-un ochi și un păstârnac în altul, într-o poziție nefirească, cu fundul bombat înspre exterior din cauza pernei pe care era culcat artistic, se adunaseră câteva zeci de polițiști, martori, avocați și oameni prinși întâmplător în vâltoarea sinistrei crime, întors la secție, bătuse la mașină până dimineața tot ce vorbiseră acei oameni acolo, în ordinea exactă, fără să îi fi scăpat vreun cuvânt. Cele 82 de pagini dactilografiate perfect îl făcură pe șeful său să îl compare cu un monstru, cu un personaj din serialele cu oameni cu abilități speciale ca *Heroes* sau *X-Men*. Acea minipiesă de teatru transcrisă l-a și făcut să descopere asasinul, după cuvintele pe care acesta și doi martori le spusese. Acel îngrozitor „asasin cu legume”, cum fusese supranumit, terorizase orașul, ucigând în serie, într-un mod culinaro-creativ, oameni care se hrăneau nesănătos. Sfecla roșie și țelina erau semnăturile lui preferate. Le înfigea mai ales în părțile dorsale ale victimelor.

Amănuntele pe care le reținea erau – aproape de fiecare dată – cheia întregului mister. Cum se exprimaseră odată doi polițiști mai bătrâni, această calitate extraordinară era, totodată, și blestemul lui. Ce suferință trebuie să fie aceea de a nu putea să uiți nimic! „Uitarea e cea care ne ajută să supraviețuim”, se exprimase melancolic unul dintre aceștia, cu ochii aburiți de shot-urile de tequila care cursese în valuri în acea seară.

Și, ca orice personaj aproape de legendă, trebuia să aibă și el ceea ce se numește în limbaj de specialitate un *main flow*, un defect major, o roată lipsă în angrenajul uriaș care ne pune pe toți în mișcare. Această slăbiciune a sa erau oglinzile. Nu le putea suporta. Nici vitrinele, când reflectau ceva.

Nimeni nu știa de unde îi venea asta, probabil o traumă din copilărie, se sușotea pe la secție. Singura dată când șeful a îndrăznit să-l întrebe, la balul din acel an al poliției, a răspuns ciudat și ambiguu: „Oglinda multiplică prostia”. Cum oamenii așteptau o dezvoltare a subiectului, adăugă pe scurt: „Dacă un prost e în fața unei oglinzi, ai dintr-odată lângă tine doi proști, iar dacă suntem într-un bălci sau într-o sală a oglinzilor, prostul ăsta se poate multiplica la nesfârșit”. Atât. De atunci nimeni nu a îndrăznit să îl mai întrebe nimic despre spaima sa primordială.

Capitolul 13

Atât Caligari, cât și ofițerul își plimbau cu repeziciune privirile de-a lungul peretelui și înregistrau cuvânt după cuvânt, nume după nume:

Patorrio, Balban, Abracace, Forneus, Astaroth, Orebas, Orias, Sabnah, Xafan, Zepar, Malaphar, Gaap, Azazel, Furfur, Biemot, Cerberos, Ipos, Asmodeu, Lucifer, Labolas, Alvion, Gemory, Prufia, Seere, Vapula, Forcas, Dantalion, Belzebut, Ronove, Andromalius, Adramelech, Abaddon, Seitan, Aamon, Bitru, Glasya, Separ, Ahriman, Baphomet, Vassago, Agares, Moloh, Vine, Ukobach, Dracula, Angra Maiynu, Behemoth, Satanas, Beleth, Andras, Carabia, Belfagor, Beherit, Syriac, Amon, Amy, Caasimolar, Flauros, Baalzefon, Malehas, Leonardo, Apollyon, Baalberith-Canaanite, Melchom, Wall, Beret, Ose, Murmur, Phoneix, Sitri, Chemosh, Demogorgon, Abigor, Alastorr, Cali, Decarabia, Procel, Ronwe, Picollus, Cimeries, Euronymos, Gorgo, Mephistopheles, Leviathan, Amduscias, Alloces, Byleth, Focalor, Aarzel, Bifrons, Purson, Mamon, Lilith, MCV, Iblis, Haborym, Loki, Arioch, Andrealphus, Caacrinolaas, Mormo, Naamah, Samael, Marduk, Bael, Saleos, Otis, Rahouart, Zebos, Mastema, Melek Taus-Yezdi, Buer, Arioch, Chax, Milcom-Ammonite, Nihasa, Botis, Cimeries, Scox, Barbato, Malfa, O-Yama, Zaleos, Vual, Vepar, Zagam, Stola, Valac, Samnu, Typhon, Yen-lo-Wang, Bunc, Aubras, Buer, Balam, Foraii, Eyrevr, Chax, Caym, Sedit, Yama, Tchort, Shax, Bathym, Gusoyne, Halphas, Ahpuch, Astaroth, Raum, Paymon, Baalberith, Bast, Furinomius, Tap, Bile, Enma-O, Hecate, Mantus, Mania, Haborym, Damballa, Ishtar, Metztli, Morax, Marcocia, Gamygyn, Nabrius, Mictian, Nergal, Nija, Caym, Marbas, Malphas, Naberius, Prosperine, Sekhmet, Tezcatlipoca, Volac, Haagenti, Leraye, Marchocias, Nicliar, Necuratu, Sabazios, Nosferatu, Tunrida, Thoth, Yaotzin, Nibba, Ipes, Halphas, Naberius, Haagenti, Thamuz,

Midgard, Agares, Bathin, Eligos, Cacus, Callicantzaros, Alloces, Astarte, Gorgona, Jinn, Jormungand, Hecate, Incubus, Yenaldooshi, Shedim, Succubus, Rakshash, Hurakan, Hilsî.

Deținuții continuau să scrie, așa că fiecare câteva secunde care se scurgeau adăugau nume pe peretele care începuse să devină neîncăpător.

– În curând vor avea nevoie de o scară, îi șopti medicul asistentei.

Aceasta înțelese și ieși din încăpere.

– Astea nu sunt... încercă ofițerul privindu-l nedumerit pe director.

-- Nume ale diavolului, continuă directorul fraza, încuviințând din cap.

– Sau ale unor personaje asociate cu acesta, continuă doctorul.

Capitolul 14

Charles nu avu deloc chef să fie luat, la rândul lui, la întrebări. Era mare lucru că nimeni nu îl întrebase nimic și că dansaseră în jurul lui ca și când ar fi fost invizibil. O luă pe Witherspoon. Strada se termina la intrarea în campus, în fața Muzeului de Artă.

În timp ce se îndrepta spre biroul lui, hotărî să mai amâne puțin întâlnirile neplăcute și se așeză pe o bancă. Vânzoleala era nefirească. Studenți și profesori erau adunați grupuri, grupulețe. Mișunau și tot felul de uniforme pe acolo. Era evident că toată lumea discuta despre crimă.

Scoase telefonul mobil și îl sună pe șeful cel mare al FBI-ului.

– Condoleanțe, fu primul cuvânt pe care îl auzi. Ai idee ce s-a întâmplat cu băiatul ăla?

– De unde să am? răspunse Charles. Dar le-am spus asta și celor doi agenți pe care mi i-ai trimis azi-dimineață.

– Doi agenți? De la noi? Ești sigur? E posibil ca cineva din Jersey să fi făcut exces de zel. Dar noi nu am avut nici o secundă jurisdicție asupra cazului. N-aveam de ce, adăugă directorul. O crimă locală. Nici nu s-a pus problema. Credeam că mă suni pentru că ai nevoie de ajutorul meu.

– Deci n-ați trimis pe nimeni? insistă Charles, deși era sigur care va fi răspunsul.

– Pot să mă interesez, dacă vrei. Ai habar cum îi cheamă pe cei doi?

– Nu îmi amintesc cum se numea bărbatul. Cred că nici nu s-a prezentat. Femeia, însă, are un nume interesant: Petra Menard.

– Cu *t* sau cu *d* la capăt?

– Cu *d*.

– De ce e interesant? Oricum, n-am auzit de ea, dar asta nu înseamnă nimic.

– Pare un nume inventat. N-am timp să îți explic. Am văzut-o mai târziu la locul... la casa unde locuia Marshall. Acolo părea să fie mare sculă la NSA.

– Cum adică inventat?

– Trebuie să închid. Ți-aș fi recunoscător dacă ai încerca să afli ceva.

Închise direct, fără să mai aștepte răspunsul. Toată povestea devenea din ce în ce mai interesantă. Își dădu seama că ar fi trebuit să se gândească cu tristețe la Marshall. Să îi cinstească cumva memoria. Dar decise că cel mai bun mod de a face asta era să afle cine l-a omorât. Și, mai ales, de ce. Și să dezlege itele întregii povești.

Se îndreptă spre birou. Pe alee un grup de studenți îl opriră. Erau chiar unii din grupa lui. Îl înconjurară, îl îmbrățișară pe rând și îi strânsură mâna cu căldură și îngrijorare. În timp ce o studentă se apropia de el, văzu legănându-se la gâtul ei un medalion, din acelea cu o jumătate de inimă. Medalioanele de acest tip vin cu o inimă întreagă, tăiată inegal în formă de semilună, la jumătate, cu două lăncișoare. Cei doi îndrăgostiți desprind împreună cele două jumătăți și fiecare își atârnă de gât o parte. Un fel de jurământ de logodnă.

Studenții confundară privirea fixă a lui Charles, ațintită asupra medalionului, cu un fel de stare de șoc, așa că îi fu ușor să le mulțumească, să își ceară scuze și să se desprindă de grup. Numai că, în loc să își continue drumul, se întoarse. Întâi grăbi pasul, apoi o luă la fugă spre locul unde își parcase mașina.

Capitolul 15

Toată lumea se temea de Socrate în San Pedro Sula. Cei mai sângeroși criminali, cele mai rele găști de traficanți de droguri, asasini cruzi, animale demente, setoase de sânge, fără urmă de umanitate – toți ocoleau strada pe care locuia acesta, alături de sora lui. Umblau vorbe că se auzeau țipete de la cei pe care îi aducea cu vapoarele sau cu elicopterul de peste mări și țări și îi tortura până scotea de la ei întreaga istorie a familiilor lor, cu lux de amănunte. *El Partero* era spaima celor mai siniștri criminali din lume.

O singură dată, un tânăr și nechibzuit lord al drogurilor, care preluase încet-încet, una câte una, toate zonele orașului, eliminându-și rivalii și întregile lor familii, până la rudele de gradul al cincilea, în cel mai mare măcel din istoria și așa încercată a orașului, în nebunia-i tinerească se hotărî să ucidă această ultimă legendă care îi mai stătea în cale. Era o chestiune de prestigiu. Se credea invincibil, stăpânul lumii, și voia să fie stăpânul absolut al orașului. Îl atacase cu o armată de treizeci de demenți, înarmați până-n dinți. Nu s-a mai auzit nimic de ei. Timp de un an le-au tot găsit capetele agățate în măcelării, limbile, nasurile și urechile amestecate cu mâncare prin farfuriile restaurantelor și penisurile uscate atârând la intrarea în bordelurile insalubre.

De atunci nimeni nu a mai avut curajul să se apropie de el. Sora lui mergea noaptea prin oraș, iar găștile cu mutre de asasini, în loc să o atace și s-o violeze, cum făceau cu toate urâtele, darămite cu o frumusețe ne-maiîntâlnită cum era Rocio Belen, formau o adevărată gardă pretoriană în jurul ei. San Pedro Sula, cel mai sinistru oraș al planetei, devenea brusc, pentru această prințesă, cel mai sigur loc de pe pământ. Făceau asta de frică, dar și pentru că îi erau recunoscători. Îi scăpase de cel mai mare pericol, de Arturo Ufarte, cel mai sinistru criminal din istoria orașului. Până la el.

Dar *El Partero* nu avea nimic cu nimeni. Puteau să își continue în voie afacerile. Își recuperaseră, datorită lui, zonele de dinainte de Ufarte. Din când în când mai solicita câte un ajutor și toată lumea se grăbea să îl servească.

Dacă ar fi candidat la primărie, ar fi fost ales în unanimitate.

Capitolul 16

Trânti portiera mașinii și ieși cu viteză din parcare. Fu cât pe ce să calce o bătrână, care urlă disperată după el. Dar Charles nu auzea nimic. În numai câteva minute, părăsea Princetonul și se îndrepta spre casa tatălui său, în Baker, Hardy County. Chiar dacă drumul era ceva mai scurt pe autostrăzile dintre Philadelphia și Baltimore, decise că e mai bine să ocolească marile aglomerații din jurul orașelor, convins că era prea tulburat ca să se concentreze la drum, așa că o luă pe lângă Hershey, Harrisburg și Winchester. Erau ceva mai mult de 400 de kilometri. În cel mult cinci ore avea să fie acasă.

Primul lucru pe care îl făcu după ce ieși din aglomerație fu să pună mâna pe telefon. Trebui să sune de mai multe ori până ca tatăl său să răspundă.

– Greu răspunzi, zise Charles.

– He, he, îl întâmpină vocea veselă a tatălui său, Charlie! Am fost în grădină. Ești la volan? Se aude un zgomot cumplit.

Charles ridică geamul și reduse din viteză.

– Auzi, zise cu precauție, o să te întreb direct, așa că să nu te șochezi: Unde sunt toate pozele mamei?

La celălalt capăt nu se auzi nimic.

Charles știa cât de greu îi era tatălui său să vorbească despre asta. Așa că se înarmă cu răbdare. Într-un târziu, veni și răspunsul:

– De ce?

– Pur și simplu. Hai, că nu mai sunt un copil. Nu ai de ce să mă mai protejezi.

Bătrânul domn Baker părea să cântărească ce auzise.

– Ai dreptate. Le-am ascuns pe toate atunci, după moartea ei. Scuza mea era să nu te fac pe tine să suferi, dar de câțiva ani mi-am dat seama

că am făcut-o să mă protejez, de fapt, pe mine. Îmi făcea rău să îmi amintesc. Unde te duci? întrebă el, încercând să schimbe subiectul, deși știa că n-o să-i meargă.

Charles ignoră cu totul tentativa lipsită de abilitate a tatălui său.

– Știi că nu îmi mai amintesc cum arată? Am o singură poză cu ea, pe care o țin într-un sertar și o scot din când în când. Dar îmi amintesc o grămadă de poze. Și tablouri. Erau în casă multe tablouri.

După încă o pauză, tatăl răspunse cu jumătate de glas:

– Sunt și acum. Le-am pus la loc.

– Serios? Când?

– De mult. Câți ani sunt de când nu ai mai trecut pe aici?

Nu mai trecuse pe acasă de mai bine de douăzeci de ani. De la dispariția bunicului său. Dacă tatăl lui voia să îl vadă, trebuia să se ducă la Princeton sau chiar să îl întâlnească în orașele prin care ținea conferințe. Se văzuseră în acei douăzeci de ani de cel puțin două ori pe an, dar niciodată la casa construită de străbunicul lui. Suferința i se părea prea mare, iar vizitarea dureroasă a trecutului îi provoca tânărului Charles o durere aproape fizică. O nostalgie dureroasă, care nu de puține ori se transforma într-o melancolie prelungită. Așa că hotărâse să se rupă de toate astea.

– Mai ești?

– Poftim? A, nu știu, douăzeci de ani?

– Mai mult, spuse tatăl cu o voce caldă. Poate la un moment dat o să îți faci curaj.

– Știi ce îmi amintesc? Că undeva în tablourile acelea, nu știu dacă în toate, dar sunt sigur că în foarte multe, mama avea la gât un fel de medalion în formă de semilună. Și mi se pare că cel puțin pe unul dintre ele scria ceva.

Tăcerea de cealaltă parte era, de data asta, de altă natură. Charles era convins că tatăl lui tocmai privea unul dintre acele tablouri. Probabil că le pusese exact cum fuseseră înainte. Își aminti că își întrebaseră tatăl de mai multe ori de ce nu acoperea petele acelea decolorate de pe perete. Măcar pe cea din sufragerie. Nu își amintea să fi primit vreodată vreun răspuns. Își amintea doar că tatăl se încăpățâna să lase locul gol, așa cum evreii lasă un colț al casei nevăruit, ca să le amintească mereu că, atât timp cât templul lui Solomon nu va fi reconstruit, ei vor fi mereu pibegi, iar destinul lor nu se va închide. Și își mai aminti că singura dată când îl văzuse pe tatăl său nervos, aproape în spume, fusese atunci când, ca să acopere locul gol, lipise un poster cu Pink Floyd. A doua zi posterul era ferfeniț.

Nu își dădea seama cât trecuse de când se lăsase din nou liniștea peste conversația lor.

– *Omnes libri!* răspunse tatăl dregându-și vocea.

– Ai habar ce înseamnă? Adică știu cum se traduce. Toate cărțile. Dar ce semnificație are?

– De ce? întrebă tatăl, care părea că trage de timp.

– O să îți spun.

– Nu la telefon. N-am cum să îți răspund. Și ai face bine să ai un motiv serios, nu să fie doar o curiozitate întâmplătoare, de care să nu-mi spui nici tu.

– Bine. Am pornit spre tine. Ajung în câteva ore.

Capitolul 17

Bătrânul Baker își turnă un pahar de coniac și se așează pe verandă, cu privirea ațintită spre intrarea în curtea mărginită de copaci seculari a micului său palat. Fiul său se îndrepta spre casa în care crescuse. Era aproape neverosimil. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când Charles decisese că acel loc era bântuit de prea multe amintiri dureroase. Acolo îi murise mama, pe când avea doar patru ani, și tot de acolo dispăruse bunicul său, care îl crescuse. Regreta acum că, neconsolat de durerea pierderii femeii pe care o iubise mai mult decât pe sine însuși, își neglijase fiul. Chipul acestuia semăna leit cu cel al mamei sale.

Relația cu fiul său fusese destul de fragilă. Sentimentul de vinovăție pentru că, într-un fel, îl abandonase îl oprise întotdeauna să aibă o atitudine autoritară în fața lui Charles. Îl lua în fiecare vacanță la el, la Princeton, sau plecau împreună la schi sau la ocean. Când a împlinit șaisprezece ani și a fost admis, cu doi ani mai devreme, la colegiu, l-a dus într-o vacanță lungă prin Europa. Charles era de o inteligență nemaiîntâlnită, mult peste a lui și a bunicului său la un loc, era convins tatăl. Dar, în călătoria aceea, adolescentul rebel a ieșit la iveală, și întreaga vacanță a fost un coșmar. În special pentru el. Fiul său făcea totul ca să îl scoată din minți. Urla, trântea, spărgea, făcea probleme prin toate hotelurile sau în toate casele prietenilor săi universitari în care au stat din Paris până la Berlin, din Londra la Amsterdam. L-a înțeles atunci și niciodată nu i-a răspuns sau nu și-a pierdut răbdarea. Înțelegea perfect prin ce trece fiul său și era convins că merita acel tratament. La două săptămâni după ce tatăl se pensionase și se întorsese acasă, Charles își făcuse bagajele și se mutase la Princeton, chiar în casa acestuia.

Cu timpul, Charles s-a maturizat, iar relațiile lor s-au normalizat. A încercat o dată să își definească relația cu fiul său și a ajuns singur la concluzia că aceasta era moderat-caldă.

Când socoti că, nu peste mult timp, mașina fiului său avea să tragă în fața casei, se duse în bibliotecă și scoase un plic ascuns în rândul din spate, într-un album de familie.

Capitolul 18

Socrate intră furios pe ușa hotelului, dar fața i se destinse când își văzu sora cu o carte în mână, așezată cuminte pe un taburet. Aceasta se ridică de cum îl văzu și recunoscuse imediat expresia lui cea mai rea. Îi cuprinse obraji cu ambele mâini.

– Atât e de rău? întrebă.

Acel criminal înfricoșător se înmuia tot când își vedea sora. Dacă cumva vreunul dintre dușmanii săi ar fi vrut să îl rănească, acolo trebuia să lovească. Rocio era pentru el călcâiul lui Ahile. Călcâiul lui Socrate.

Dădu incert din cap.

– Nu-i nimic, îi spuse ea. Hai să stăm de vorbă. Povestește-mi totul. Și găsim noi o soluție.

Asasinul mormăi ceva, iar Rocio îi ridică bărbia și îl forță să o privească în ochii exagerat de mari și negri.

– Doar nu ți-e frică? întrebă.

– Mi-e frică pentru tine. Cu ăia nu-i de joacă. Știi prea multe despre noi. Și știu că tu ești singura mea slăbiciune.

– Eu zic așa: încercăm să ducem misiunea până la capăt. Și dacă cumva nu reușim...

– Îi omorăm pe toți! spuseră amândoi deodată, într-un fel în care era evident că obișnuiau să o facă. Ca și când ar fi rostit o formulă magică, o incantație.

Socrate își privi ceasul.

– Cred că ar fi mai bine să o lași pe mâine! spuse Rocio. E deja prea târziu. Și sigur e plin de poliție peste tot!

– Asta e cea mai bună oră! Campusul nu e încă pustiu. Sigur e ceva lume pe acolo! Așa nu atragem atenția! E prea riscant să o lăsăm pe mâine!

E posibil să dispară orice dovadă până mâine! Și poliția e concentrată toată la casa ăluia. Nu cred că s-au mișcat atât de repede.

– Vin cu tine! Conduc eu! Până mă duc să mă schimb, ia-ți și tu ceva de la bar. Un sendviș, măcar.

Capitolul 19

Casa în care crescuse părea îmbătrânită de când n-o mai văzuse. Și, fără să fie murdară, era un pic cam dezordonată. Tatăl său refuzase întotdeauna orice ajutor. Spunea mereu că muncile casnice îl ajută să se relaxeze și să se concentreze la matematicile lui înalte. Charles încercase de mai multe ori să îl convingă să își refacă viața, dar acesta refuzase mereu orice discuție pe tema asta.

– Chiar era atât de frumoasă? întrebă Charles, în timp ce privea tabloul care ocupa locul rămas atât timp liber pe peretele de răsărit al sufrageriei. Un medalion de forma celui desenat pe hârtiile asistentului său și pe care scria, cu litere de-o șchioapă, OMNES LIBRI împodobeau gâtul bronzat, de metisă cu pielea delicată, al mamei sale. Era exact cum și-l amintea.

Își îmbrățișase scurt tatăl și se repezise înăuntru.

Nu ți-o amintești deloc?

– Nu îmi dau seama. Cred că amintirile despre ea sunt construite de-a lungul vremii. Din ce mi-a povestit bunicul.

Întoarse capul spre tatăl său și îl fixă cu privirea.

– Cum se face că în toți acești ani nu mi-ai povestit niciodată nimic?

Ochii bătrânului se umplură instantaneu de lacrimi. Charles se apropie și îi puse o mână pe umăr.

– E OK, spuse tatăl în timp ce se așeza pe fotoliul de vizavi de portret, locul lui preferat, de unde se puteau cuprinde dintr-o privire atât tabloul, cât și grădina plină de trandafiri din curte. Spune-mi ce vrei să știi.

Charles împinse masa mobilă, pe care erau două pahare de coniac, în fața fotoliului și își trase un scaun.

– Cu câteva zile în urmă am avut de susținut un curs în Mexic. La plecare, pe aeroport, George a apărut, transpirat și răvășit, chiar în momentul în care intram la ultimul filtru și, aproape fără suflu, mi-a întins un dosar.

– Care George? întrebă tatăl. George Marshall?

Charles încuviință din cap și continuă:

– Am uitat cu totul de dosar pe durata celor trei zile de conferințe, deși îl aveam mereu în rucsac, cu mine. Chiar înainte de a pleca, când m-am întors la hotel, camera era răvășită, ca și când cineva ar fi căutat ceva. Și a mai fost un incident cu o seară înainte, la un restaurant, după conferință. Abia acum am făcut legătura. Am fost la baie și, când m-am întors, cineva îi furase o geantă asemănătoare unui coleg mexican. Mi-am dat seama că se pusese pe locul meu ca să poată vorbi cu cei de alături, iar locul său rămăsese gol. Cel care a furat rucsacul de pe spătarul scaunului gol a crezut, probabil, că îmi aparține.

Tatăl îl privi cu atenție, ușor mirat.

– Stai să vezi, spuse Charles. La hotel, când am întrebat ce s-a întâmplat la mine în cameră, mi-au spus că femeile de serviciu plecau mai devreme și, cum trecuse de check-out, s-au apucat să facă curat. Nu prea e în ordine, la un hotel de nivelul ăluia, cu lucrurile mele înăuntru, dar în Mexic orice e cu puțință. Așa că m-am dus la aeroport fără să bănuiesc nimic.

Făcu o pauză cât să ia o înghițitură de coniac. Scoase o țigară strâmbă din buzunar și îl întrebă din ochi pe tatăl său, care se ridică și se întoarse cu o scrumieră.

– Am uitat, spuse zâmbind. Zi mai departe.

– Avionul a pornit, iar eu mi-am amintit de dosar și m-am apucat să îl răsfoiesc. N-am apucat să văd prea multe, pentru că avionul s-a oprit și a luat-o înapoi spre burduf. Am crezut că e vreo defecțiune. Dar s-a deschis ușa și au intrat niște militari îmbrăcați ca trupele de asalt, care au evacuat pe toată lumea. Când mi-a venit rândul, unul dintre ăia mi-a pus o mână pe umăr și m-a înfipt în scaun.

– Serios? întrebă tatăl, mirat. Cum se poate?

– Întrebarea asta nici măcar nu mi-am pus-o. Ți-am zis că acolo se poate întâmpla orice.

– Vezi, de aia sunt îngrijorat de fiecare dată când mergi prin țările astea exotice.

– Eu nu. Niciodată nu mi s-a întâmplat ceva asemănător. O armată de oameni, anume pentru dosarul lui George, e oricum ceva extraordinar.

– Ți-au luat dosarul?

Charles dădu afirmativ din cap.

– Nu brutal. A ținut mâna întinsă până i l-am dat, recunosc, mai mult uimit decât intimidat.

– Și?

– Și nimic. Mi-a făcut semn să rămân așezat. La scurt timp, s-au întors pasagerii, care m-au privit ciudat tot restul zborului, și am decolat.

– Când s-a întâmplat asta?

– Ieri după-amiază.

După gestul tatălui intui că vrea să îl întrebe dacă nu are de gând să facă nimic. Îl opri cu un semn.

– În dimineața asta m-au trezit doi agenți care susțineau că ar fi de la FBI.

– Cum adică susțineau?

– Aveau legitimații și tot dichisul. Gesturi, limbaj, comportament.

– Dar nu erau?

– Asta rămâne de văzut.

– Din câte știu, directorul îți datorează funcția. Parcă ai insistat pe lângă președinte să îl păstreze, chiar dacă îi expirase mandatul.

Charles își privi cu admirație tatăl.

– Ești bun.

– Avem și noi informatorii noștri, zâmbi acesta, complice. Și l-ai sunat?

– Da, habar n-avea, dar nici nu cred că știe ce fac toți agenții lor. Ei bine... Făcu o pauză lungă în timp ce mai turna un pic de coniac în ambele pahare.

– Au venit să mă întrebe dacă știu ceva despre o crimă oribilă petrecută azi-noapte.

– O crimă?

– Da. George Marshall.

Tatălui îi pieri zâmbetul de pe buze. Privi nedumerit.

– George e...? Nu putu să pronunțe cuvântul.

– Da. Am fost la el și era plin de poliție în jur. Și NSA-ul.

– NSA-ul? Ce Dumnezeu?

Se ridică și începu să se agite.

– Știi că e un fel de văr de-al cincilea cu tine? Ce Dumnezeu? Ce dracu'? Trebuie să-l sun pe taică-său. Of, Doamne!

Se mai învărti puțin. Până la urmă se lăsă să cadă pe scaun. Charles îl urmări cu privirea. Tatăl păru să înțeleagă legătura făcută de Charles.

– Și crezi că are ceva de-a face cu dosarul ăla? Agenții ăia care au fost la tine au avansat vreo teorie? Să nu spui că nu ai încercat să îi tragi de limbă!

– Eram prea șocat. Mai degrabă ei au încercat să scoată ceva de la mine. M-au întrebat la ce lucra în ultimul timp.

– Nu le-ai spus nimic despre povestea cu dosarul?

– Nu. Nu știu de ce, dar nu prea îmi inspirau încredere.

Charles făcu o pauză. Putea să jure că văzuse numele lui Lincoln de mai multe ori în paginile pe care le frunzărise.

– Ce ți-ai amintit?

– Le-am zis că lucra la o teză revoluționară despre Lincoln, că era foarte surescitat în ultimele zile, pentru că descoperise ceva important. A și lipsit o vreme, poate o săptămână, spunând că se duce să verifice și că, dacă teoria lui e adevărată, toată țara o să se întoarcă cu susul în jos. Că va fi o revelație istorică, egală cu o revoluție. A zis o chestie tare – s-ar putea ca ceea ce nu știm să ne salveze de ceea ce am aflat deja.

– Un calambur! Interesant. Care Lincoln?

Charles își privi tatăl ca și când ar fi avut un nebun în față.

– Ești a doua persoană care mă întreabă asta azi. Președintele. Știi tu altul?

– Știu câțiva, încercă tatăl o glumă nereușită. Tu nu? Nu așteptă ca Charles să răspundă și continuă: Și medalionul mamei tale...

– Era unul dintre puținele, dacă nu unicul lucru pe care mi-l amintesc din dosar. Și acum mi-e foarte clar că și Lincoln apărea de câteva ori.

– Era între hârtiile alea?

– Da. Desenat de mână. În mai multe locuri. Presupun că m-a obsedat și de-aia nu am putut să mă uit mai departe.

– Da. Trebuia să mă aștept că ceva de genul ăsta o să se întâmple, dar a trecut atât timp încât am crezut că... Da, trebuie să mă conving, o dată, că nu zicea și nu făcea nimic gratuit.

– Despre cine vorbești? întrebă Charles.

– Despre mama ta.

Capitolul 20

Socrate avusese dreptate. Nici polițiștii, foarte puțini, ai orașului, care oricum erau cu toții șocați de crima abominabilă, nici NSA-ul nu ajunseseră încă la facultate. Biroul lui Charles și cel al asistentului său nu erau sigilate. Nimeni nu le inspectase. Nu îi fu greu lui Socrate să escaladeze gardul și să intre în clădirea care părea pustie la acea oră. Se întunecase ușor și mai jos erau câteva grupuri de studenți. Vacarmul obișnuit de la ora aceea era înlocuit de un mod de socializare mai pașnic, în ton cu vestea proastă care tocmai lovise campusul. Escaladă unul dintre geamurile pe care le găsi deschise și urcă la etaj.

Ușa lui Charles cedă la primul umăr, iar cea a lui George avu nevoie de mai multe picioare. După ce cotrobâi peste tot și luă un sac de gunoi pe care îl umplu până la refuz cu lucruri din cele două birouri, auzi pași în exterior. Apoi vocile a două femei care se opriră în fața ușii. Era clar că văzuseră ușa spartă de la cabinetul asistentului. Stătea în spatele ușii, pregătit să se năpustească asupra lor. Dar cele două femei o luară la fugă. Scoase capul și le văzu cum dispăreau pe coridor. Apucă să vadă cum se aprinde în întuneric telefonul din mână uneia dintre ele. Avea câteva minute. Deschise geamul și fluieră. O umbră se apropie. Legă repede sacul și i-l aruncă lui Rocio. Apoi calcă repede înălțimea și sări și el. O luară împreună la fugă și aproape se împiedicară de corpul unui bărbat. Își privi sora întrebător.

– A încercat să mă agațe, spuse aceasta, dezvăluindu-și în noapte dinții albi, într-un zâmbet.

La scurtă vreme după ce dispăruseră în întuneric, un om se aplecă asupra corpului bărbatului care se pusese cu cine nu trebuia. Îi puse mâna la gât și îi luă pulsul. Columbus Clay constată că bărbatul e doar amețit, așa că porni în urmărirea celor doi. Dacă cineva ar fi avut strania idee

să privească de undeva de sus, dintr-un ochi ascuns în cer, ar fi observat că la câțiva pași în spate, ascuns după un copac, un alt om urmărea întreaga scenă și că, la douăzeci de pași în spate, un altul, așezat pe o bancă, îi urmărea cu privirea pe toți.

Capitolul 21

– **M**ama? întrebă Charles. Mama are legătură cu asasinarea asistentului meu? Ce tot spui?

– Nu. Nu cred. Însă dacă medalionul era desenat de George...

– Ai de gând să îmi spui odată ce e cu medalionul ăsta? ridică tonul Charles.

Tatăl său nu răspunse o vreme, iar Charles, căruia îi părea rău că își pierduse răbdarea, îl lăsă să își sintetizeze discursul în minte.

– Vrei să mănânci ceva? Ți-am pregătit un platou cu brânzeturi.

– Nu, nu vreau să mănânc. Vreau să îmi spui odată. Am crezut că e vorba de o coincidență, dar acum mă sperii.

– Îți propun o afacere. Tu mănânci și eu îți povestesc în timpul ăsta. Sunt convins că astăzi n-ai băgat nimic în gură.

Știa că, dacă tatăl său o lua pe panta asta, nu era nimic de făcut. Așa că fu de acord. Își dădu seama că e mort de foame.

Tatăl așteptă ca Charles să bage în gură primele două felii de brânză mucegăită și câteva boabe de strugure, după care se porni:

– Ți-am povestit vreodată cum am cunoscut-o pe mama ta?

Lui Charles aproape i se opri strugurele în gât. „Despre asta vorbim acum?”, vru să strige, dar se recunoștea în tatăl său și știa că trebuie să își lase părintele să își deruleze povestea în felul în care voia, cu tot cu pauze și efecte teatrale. Era prima oară când își dădea seama cum se simțeau oamenii care voiau să scoată ceva de la el și trebuiau să asculte întregul raționament până să ajungă la ce îi interesa.

– Lua-l-ar naiba de context!

– Nu, nu e vorba de context. Sunt legate. Ne-am întâlnit într-un bar în Princeton. Un bar care nu mai există acum. Unde aveam o masă de patru

persoane, care era a mea. Nimeni nu se așeza acolo, pentru că toți mă știau. Știau că ăla era locul meu. În perioada aia fumam țigară după țigară – pe la vreo 60 pe zi.

Charles îl privi cu mirare. Habar n-avea că taică-său fusese fumător, și încă unul înrăit. Se întrebă câte nu știa despre el. Și ce surprize îl mai așteptau!

– Aveam la mine o copie a manuscrisului lui Voynich și eram convins că o să îi dau de capăt.

– Erai printre nebunii care au pus botul la farsa aia? Doamne, Dumnezeu, ce-o să mai aflu despre tine?

– Nu e nici o farsă, dar o să vorbim mai târziu despre asta, dacă vrei.

– L-ai dezlegat? întrebă Charles, sarcastic.

Tatăl trecu peste ironia fiului și continuă:

– Într-o zi mama ta împreună cu trei prietene s-au așezat la masa de alături. Eram frumușel pe atunci, și una dintre prietenele ei îmi tot făcea ochi dulci și gesturi îmbietoare. Până la urmă s-au așezat toate trei la masa mea. Îmi amintesc cu plăcere de ziua aia, spuse tatăl, nostalgic.

Charles oftă când văzu licărirea din privirea tatălui său. Îl interesa povestea, dar un om murise și îl ardea să afle ce era cu medalionul.

– O să scurtez povestea. Sau, mai bine spus, o las pentru altă dată. Cert e că după vreo două ore, cum aveam ochi numai pentru mama ta și ea pentru mine, cele două colege au bâiguit niște scuze și au plecat, pe rând. Mama ta s-a uitat adânc în ochii mei și mi-a spus, n-o să uit niciodată, cu multă căldură: „Dragul meu, îți trebuie codul dacă vrei să dezlegi asta”. Am privit-o surprins. Dar am crezut că zice doar așa și i-am răspuns pe loc că asta și caut, codul. Ce a urmat m-a uimit și mai mult: „N-ai cum să-l găsești, mi-a spus, pentru că nu ai toate elementele”.

Charles își privi tatăl. Nu știa ce să creadă. Înnebunise bătrânul de atâta singurătate?

– Cartea aia e o farsă. Numai bună pentru fraieri. Polonezul ăla care a fabricat-o a inventat o poveste cu o mănăstire.

De fapt, Charles era pe de-o parte surprins, pe de alta îngrozit. Își petrecuse și el întregul an sabatic, pe care și-l luase cu foarte mult timp în urmă, încercând să descifreze manuscrisul cu pricina. Nimeni nu reușea să descifreze manuscrisul ăla, pentru că era indescifrabil. O farsă care luase proporții gigantice, până într-atât încât fusese declarat cel mai mare mister

literar din toate timpurile. Nu știa unde va duce discuția, dar îi era rușine să îi spună tatălui său adevărul. De fapt, îi era rușine, în general, că pierduse timpul cu așa-zisul manuscris. Notațiile despre el rămăseseră aruncate într-un dosar, în biroul de la universitate. Pe atunci scria totul de mână. Calculatorul era la începuturi. Avea un 386, dacă își amintea bine. Iar dacă tatăl lui știa ceva mai mult, ei bine, ăsta ar fi fost cel mai jenant lucru dintre toate.

– Nu a inventat nimic. Wilfrid Voynich chiar a cumpărat manuscrisul, alături de alte cărți, din arhivele unei foste mănăstiri iezuite, unde erau depozitate ca vai de capul lor, în niște cufere insalubre, la Villa Mondragone, în apropierea Romei. În 1912.

– Asta susținea el, dar nu există nici o dovadă. Știu niște oameni care s-au dus acolo, dar n-au găsit nimic. Nimeni nu știa nimic.

– Ce oameni? Când s-au dus?

– După război.

– După al doilea război? După aproape cincizeci de ani? pufni tatăl, care se ridică și dispăru pe coridor.

Rămas singur, Charles se ridică și el să își întindă picioarele. Își verifică telefonul. Navigă printre mesaje de condoleanțe, în timp ce se plimba prin cameră. Zăbovi puțin în fața tabloului mamei sale și o privi cu intensitate. Simți un fel de dezamăgire, pentru că nu îl încerca nici un fel de sentiment. Știa că aceea era mama lui, dar nu și-o amintea deloc. Privi cu atenție medalionul, după care înconjură camera, uitându-se de jur împrejur prin colecția de filme care mărginea în rafturi până la tavan plasma de 80 de inci. Biblioteca se afla în altă încăpere, în mijlocul casei. La ea se ajungea printr-un pasaj secret. Nu își amintea exact de ce fusese construită în acel fel de către străbunicul său. În timp ce trecea cu repeziciune peste titlurile filmelor atârmate într-o ordine impecabilă pe pereți, văzu un teanc de DVD-uri pe comoda televizorului. Titlul de deasupra îl făcu să zâmbească. Auzi vocea tatălui său, care se întorcea cu o sticlă de vin, din pivnița bogată în delicatese a casei.

Începu să vorbească încă de pe coridor:

– Presimt că o să fie o noapte lungă, așa că m-am gândit să ne și delectăm cu ceva. Am un vin excelent, chilian, 95 de puncte Parker.

Intră cu sticla în mână și își văzu fiul cu o față cam perplexă.

– S-a întâmplat ceva?

Charles își mută privirea de câteva ori de la filmul pe care îl ținea în mână la tatăl său, până să vorbească.

– *Abraham Lincoln, vânător de vampiri?* Serious?

Tatăl său râse:

– Da. Închiriez și eu filmele astea noi.

– Da, dar tocmai asta, tocmai acum?

– Ce vrei să spui?

– Că astăzi coincidențele se țin lanț. Nu contează. L-ai văzut?

– Nu, dar dacă ai chef, mai încolo, ne putem uita împreună. Nu am mai văzut un film cu tine de la...?

– De la *Zorro*.

– Da. La ăla m-ai târât de zeci de ori.

– Și adormei de fiecare dată.

– Apropo de *Zorro*, ce-ți face motanul? Când îl aduci la prietenii lui?

– O să îl întreb. Deocamdată îți transmite salutări.

Se întoarseră la locurile lor. Charles studie sticla de vin.

– Tara-Pakay? N-am auzit.

– O să-ți placă, spuse tatăl, în timp ce deschidea sticla cu o sculă gigantică și complexă, care îl făcu pe Charles să se gândească la sistemul de scripeți al lui Arhimede.

Îi turnă puțin. Charles își băgă nasul în pahar și gustă ca un profesionist.

– Bun. Toamnă!

– Despre ce vorbeam? întrebă tatăl în timp ce lua o înghițitură sănătoasă.

– Despre Voynich. Dar mai bine treci la subiect. E mult mai important.

– Ajungem și acolo. Dar ca să ajungem undeva, neputând să ne teleportăm, trebuie să mergem pe un drum. Și drumul nostru trece obligatoriu pe aici.

Charles oftă și își stinse țigara de foi, care cedase, în scrumiera imensă.

– Așadar... A, da. Ziceai că nu știu cine s-a dus la Frascati să caute indicii la Villa Mondragone. Ce ai spus înainte de asta e inexact. Voynich nu a spus niciodată nimănui de unde a luat manuscrisul. Asta s-a aflat abia după moartea lui, din niște însemnări.

– Da. Înscenare perfectă. Manuscrisul e un fals făcut, după părerea mea, chiar de Voynich. Din câte știu, ajunsese la Londra în 1890, după ce evadase dintr-o închisoare din Siberia. Murea de foame, și singurul lucru

pe care a știut să-l facă a fost să își deschidă un anticariat. Nu se știe cu ce bani. Un evadat dintr-o închisoare de la capătul lumii. Cum evadezi din Siberia? Și presupunând, prin absurd, că-ți reușește asta, cum ajungi din *no man's land* în lumea civilizată? Cu ce? Faci mii de kilometri pe jos prin taiga? Eu am o altă teorie.

– Ai o teorie despre asta? Interesant. Parcă era un subiect cretin!

Charles se înroși la față. Prins cu mâța-n sac, recunosc:

– Într-o vreme m-am ocupat și eu de asta. Recunosc că nu mă lasă în pace misterul.

– Normal, zise tatăl cu mândrie. Doar ești fiul tatălui tău și, mai grav, nepotul bunicului tău. Noi nu lăsăm niciodată o problemă nerezolvată. Zi, că e interesant.

– Știm că îl scoate la vânzare la Londra, după presupusa călătorie în Italia. Cere o sumă uriașă pe el. Nu îi dă nimeni. Anticariatul trăiește chiar și fără clienți. Se plictisește și, doi ani mai târziu, pleacă taman la New York. Cu ce bani, din nou?

Tatăl își privea fiul cu drag. Își recunoștea în el propriul tată, dar mai ales se recunoștea pe el însuși, așa cum fusese înainte de dispariția soției sale și cum, după atât timp, în ciuda vârstei, începea să redevină.

– Așa. Tu ce crezi?

– Eu cred că în Siberia aia e prelucrat de Ohrana și transformat în agent. Și e trimis la Londra în misiune. Ce fel de misiune, habar n-am. Acolo îl întâlnește pe Sydney Riley, vaca sacră a agenților secreți britanici. Lituanian ca și acesta, făcuseră parte în tinerețe din aceeași mișcare de rezistență antirusească din Polonia. Ohrana l-a trimis probabil să se reîmprietenească cu ăsta și să spioneze pentru Rusia. Ce e drăguț e că Riley ăsta este James Bond. Mai precis, este pe bune modelul pe care îl folosește Ian Fleming pentru personajul său. Cea mai tare chestie pe care a făcut-o a fost o tentativă aproape reușită de a-l asasina pe Lenin. Cum Riley e Bond, adică cel mai tare, îl racolează pe Voynich și îl face dublu agent. Împreună inventează manuscrisul ăsta și Voynich e trimis în America cu o dinamită pe care o evaluează la 160 000 de dolari, ca să ajungă în cercurile înalte. Și ajunge exact unde trebuie. La SIS. Durează câțiva ani. Ajunge la criptograful-șef al Serviciului de Informații al Armatei, care va deveni mai târziu chiar șeful departamentului de criptologie al NSA, William F. Friedman. Se împrietenește cu ăsta, care era o minte incredibilă și avea și

o capacitate ludică ieșită din comun, așa că nu e greu ca o carte de soiul ăsta să îi stârmească interesul. Friedman e evreu, ca și Riley, și are legături cu Rusia. Mai precis, e născut la Chișinău, azi Republica Moldova, în acel moment parte a Imperiului Țarist. Părinții săi sunt evrei de la București, adică de origine română, ca și noi.

Dacă vrei să găsești legături din astea...

– Știu, sunt peste tot. Stai că mai am un pic. Friedman, ziceam, e pasionat de chestiile astea culturale. Ghicitori, puzzle-uri. Pasiunea lui pentru criptografie i se datorează unei povești a lui Poe, *Cărăbușul de aur*. În tinerețe, Friedman, care era dispus să creadă toate prostiile conspiraționiste, cu cât mai enorme, cu atât mai interesante, cade pradă unei escrocherii care îl face să se ocupe de decriptarea unor așa-zise mesaje ascunse de Francis Bacon într-o serie de texte din vremea Elisabetei I. Proiectul e condus de o doamnă, pe numele ei Elizabeth Gallup, cam dusă cu pluta, care vedea mesaje ascunse peste tot, inclusiv în piesele lui Shakespeare. De altfel, Friedman se și însoară cu asistenta acesteia. Friedman încearcă o lungă perioadă să dezlege misterul manuscrisului, chiar și după moartea lui Voynich. Cum știm, fără succes.

Tatăl său vru să intervină, dar Charles ridică amenințător un deget, așa că se afundă cuminte în fotoliu.

Deci, Riley și, pe cale de consecință, Voynich știu de obsesia lui Friedman pentru Francis Bacon și prostiile astea cifrate, inventează documentul și librarul pleacă la New York ca să îl stoarcă pe Friedman de informații sau poate chiar să fie în preajma sa dacă vreodată Coroana avea nevoie de serviciile lui.

Charles se opri și luă o înghițitură mare de vin.

– Gata? întrebă tatăl.

– N-ajunge?

– Teoria ta e interesantă, dar se bazează pe conjuncturi nedemonstrabile. În plus, după știința mea, Riley e născut la Odessa, într-o gubernie evreiască din Rusia.

– Da, altă dată e irlandez, altă dată – englez sau brazilian. Astea sunt toate inventate. Exact ca la James Bond, ca să inducă în eroare autoritățile. E cunoscut că Riley e chimist, ca și Voynich – un alt argument solid pentru episoadele „farmaceutice” din carte –, au același avocat. Cum e asta posibil? Cum e posibil ca un prăpădit de imigrant, evadat din Siberia,

să aibă același avocat cu James Bond? Am convingerea că, de fapt, biroul de avocatură al acestuia aparținea serviciilor secrete și că acolo aveau loc, în realitate, întâlniri conspirative. Mi se pare destul de evident totul.

Tatăl său zâmbi superior.

– De ce zâmbești? întrebă Charles. E scepticismul intelectualului zâmbetul ăsta sau știi tu ceva ce eu nu știu?

Capitolul 22

Avionul supersonic ateriză pe pista aeroportului civil Palacios de lângă El Paraiso, în Honduras. O coloană de patru Humvee-uri, cu soldați înarmați ca pentru război, părăsi aeroportul în mare viteză, fără să țină cont de vreun semn de circulație. Convoiul lăsă rapid în urmă La Cumbre, Banaderos, Calichosa și El Jaral. Când drumul se îngustă spre Santa Rita, vehiculele cu soldați începură să se înmulțească. De-a lungul drumului erau trași câpriori încrucișați cu sârmă ghimpată. Trecură de primul punct de control, apoi de al doilea, până la intrarea în sat. Drumul fusese închis și nimeni nu avea voie să se apropie pe o rază de doi kilometri. Un colonel al armatei naționale a Hondurasului îl salută protocolar pe Caligari și îi întinse mâna să coboare.

– N-am văzut niciodată așa ceva, spuse colonelul, într-o engleză impecabilă.

Caligari n-avea cum să nu observe inclul de la West Point de pe mâna oficialului, care se prezentă:

– Sunt colonelul Ignacio Huerta. Vă rog să mă urmați!

– După dumneavoastră! Dar vă rog să ne grăbim! Se întunecă!

Îl lăsă pe colonel, însoțit de doi soldați cu pușca la brâu, să o ia înainte. Fu încântat că cineva are, în sfârșit, acel pas la fel de mare cu al său și că nu era nevoit, ca de atâtea ori, să încetinească.

Roiul de muște care aproape întunecă orizontul anunța că se apropie o priveliște nu tocmai plăcută. Primul cadavru de pe stradă fu al unei vaci, al cărei stomac fusese sfâșiat în totalitate. Apoi urmară, întinse pe jos, în șir indian, șase capre. O cotiră pe o stradă lăturalnică, singura, de altfel, care nu avea aspect de fundătură.

– Câți locuitori are satul ăsta? întrebă Caligari.

– 62. Până azi.

Prima casă de chirpici avea o mică grădină, mărginită de un gard aproximativ. Pe verandă, soldații acoperiseră niște cadavre. Se apropiară. Colonelul îi făcu semn unui soldat să ridice cearșaful. Caligari întoarse capul într-o parte. Colonelul, care îi urmărea reacțiile, spuse:

– Dacă nu vreți să vedeți...

Dar privirea rece a oaspetelui american îi reteză orice fel de intenție de a continua. Caligari se lăsă pe vine și privi ceea ce mai rămăsese din biata victimă. Era doar o masă amorfă de carne, de nerecunoscut. Făcu semn cu capul să le dezvelească și pe celelalte. Le studie pe fiecare în parte. Toate arătau la fel. Ca și când o bestie dintre cele mai sinistre își făcuse de cap cu ele.

– Toți sunt de culoare? întrebă după ce văzu tot ce voia să vadă și își notă într-un carnețel, pe care îl băgă înapoi în buzunarul de la piept.

– Acesta e un sat numai de negri. Așa că nu avem cum să ne dăm seama dacă e o crimă rasială. Probabil că nu. Oricum, nu cred că un om a făcut asta. Și animale rasiste n-am prea văzut, spuse ironic colonelul.

Caligari se făcu că nu înțelege gluma deplasată a colonelului, el însuși cu un ten mai aproape de negru decât de alb, un metis cu trăsături negroide și păr creț.

Apoi, fără să mai spună ceva, colonelul o luă înainte. Urmară un fel de grădini prăpădite, un hambar, niște cadavre de cai, alte câteva capre și două case identice, una vizavi de cealaltă. Același spectacol. Numai că în curtea uneia din ele, înconjurat de cearșafuri, un bătrân, al cărui păr alb ca zăpada contrasta puternic cu culoarea feței, ședea cuminte pe o bancă.

Se apropiară de el.

– E singurul supraviețuitor, spuse colonelul.

Caligari se lăsă din nou pe vine în fața omului. Acesta înălță capul. Pielea de pe fața lui era întinsă, precum cea a unui bebeluș. Iar groaza împietrită pe chip îi era foarte cunoscută americanului.

– Acest om nu are mai mult de douăzeci de ani.

– Da, răspunse colonelul. Ieri era la fel de brunet ca și mine. *Quien hizo esto?* îl întrebă pe supraviețuitor. Cine a făcut asta?

– *El Diablo*, răspunse omul fără să clipească.

Capitolul 23

Socrate răsturnase sacul pe podeaua camerei de hotel și cotrobăia cu atenție prin conținutul său. Telefonul începu să vibreze amenințător în buzunarul din spate al pantalonilor. Îl scoase și privi lung ecranul. Din baie se auzea dușul destul de tare, așa că se duse în dormitor și se așeză pe pat. Într-un târziu răspunse.

– Era vorba că eliminarea țintei e opțiunea finală. Sper, pentru binele și fericirea și prosperitatea noastră a tuturor, că ai obținut toate informațiile de care aveai nevoie, înainte de a recurge la acest ultim gest. Încrederea noastră în tine rămâne intactă. Am garantat pentru tine în fața colegilor mei, și ei știu că pentru mine cuvântul este sfânt. Demnitatea e singurul lucru care ne deosebește de primat. Din care ne tragem, dar față de care am evoluat. Așadar, urmărește-mi logica. Dacă l-ai ucis, sunt sigur că nu ai lăsat nici o urmă care să ducă la tine. În privința asta nu am nici o îndoială. Ești un profesionist desăvârșit. Faptul că nu ne-ai contactat încă mă îngrijorează. Deocamdată ușor.

Pe Socrate îl scotea din minți stilul demagogic și pedant în care se exprima personajul. Lemnul de abanos din expresiile pompoase ale acestuia îi făceau dinții să se strepezească. Vorbea ca un predicator, iar tonul și insinuările, care erau mereu prezente în discursul său, aveau tot timpul ceva amenințător.

– Eliminarea țintei, răspunse printre dinți, a fost o opțiune asumată. A vărsat tot ce putea să verse.

– Înseamnă că știi ce, cui și cât a spus din ce știa. Am încredere că te vei ocupa de toțiăștia. Și vreau un raport detaliat până mâine. Știm că ești un prieten al literaturii de bună calitate, dar, în același timp, un fanatic al preciziei. Așa că vei lăsa figurile de stil, înfloriturile și vei livra un raport concis, complet și ușor de urmărit.

– V-am spus de atunci că, dacă accept contractul, o fac în ritmul și după regulile mele. Încercă Socrate să maimuțărească discursul interlocutorului, suficient de puțin ca acesta să nu se simtă jignit. Raportul complet îl veți primi după ce voi fi rezolvat toate problemele, pe rând.

Interlocutorul făcu o pauză.

– Fie, spuse. Cum ziceam, avem încredere. Sper că ai găsit ceva important în cele două birouri pe care tocmai le-ai spart la universitate. A, și încă ceva. Dacă a spus tot, înseamnă că ne mai leagă ceva. Teribilul secret pe care acest individ mediocru – habar n-am cum – l-a descoperit. Asta te face părtaş la unul dintre cele mai îngrozitoare și mai rușinoase lucruri din întreaga noastră istorie. Fabricat, desigur. Trebuie să aduni toate dovezile pe care individul pretinde că le-a găsit. Probabil că pe unele le-a contrafăcut el însuși. Inutil să spun că acest secret îl vei lua cu tine și în mormânt, dacă acolo se va ajunge, deși sper să nu fie cazul. Îți recomand ca dățile viitoare să fii mai cu băgare de seamă. Scandalul stârnit de uciderea asistentului...

– E acceptabil, i-o tăie Socrate. Toți cei care au avut legătură cu el sunt acum panicați. Se vor descoperi și vor face greșeli.

– A! Bravo! Mă surprinzi într-un mod plăcut și neașteptat!

„De parcă te-aș putea surprinde într-un mod așteptat“, gândi Socrate. „Imbecilul dracului!“

– Încă ceva, se auzi în telefon.

– Da.

– Știi care e secretul, nu-i așa?

– Da. Lincoln...

– Nu. Să nu îl rostești niciodată. Nici măcar într-o conversație cu mine. Chiar dacă linia e sigură. Mi-e că o să îmi topești telefonul în mână. Așteptăm lucruri mari din partea ta. Acum faci parte dintr-un cerc al naibii de strâmt.

Și închise.

Socrate răsuflă ușurat. Blufase. George Marshall nu îi spusese nimic, iar în cameră nu găsise nici urmă de ceea ce căuta. În mod evident, asistentul fusese prevenit că ceva i se putea întâmpla și ascunsese totul. Habar n-avea care era marele secret. Tot ce știa era că avea legătură cu Lincoln. Riscase, dar era convins că nu va fi lăsat să spună până la capăt. Se întoarse la lucrurile răsturnate pe mocheta din prima cameră a apartamentului.

Capitolul 24

— Când l-ai angajat și l-ai adus aici, în ciuda reținerilor noastre, ne-ai asigurat că e cel mai potrivit om pentru interogatorii din câți ai cunoscut vreodată, spuse omul din stânga mesei.

— Cel mai eficient, așa ai spus. De o eficiență aproape neverosimilă. Chiar așa te-ai exprimat. Îmi amintesc exact, se grăbi să îl completeze cel de alături, cel cu degetele pline de inele.

— Da. L-a omorât pe asistent prea repede. Când i-ai spus clar că asta e cu certitudine ultima opțiune. Și numai după ce va fi fost sigur că a aflat absolut totul de la el, adăugă primul.

— *Ultima ratio*¹, exact așa te-ai exprimat, se grăbi din nou să adauge celălalt.

— Și n-am cum să cred că l-a interogat acolo, în camera prăpădită a ăluia, cu baba dedesubt. Că doar nu i-o fi injectat scopolamină sau vreun alt ser al adevărului, reluă cel dintâi.

— Dacă i-a scăpat ceva și a omorât chiar sursa? Te-ai lăudat că l-ai mai folosit și că întotdeauna a livrat. Întotdeauna impecabil! Nu mi se pare!

— Ar fi trebuit să îi ceri să spună toate numele pe care le-a aflat! Completă un al treilea după ce sparse cu zgomot o bucată lunguiață de langustă. Chestia asta cu fac ca mine nu prea ține aici! E cam obraznic!

Cel care vorbise la telefon ascultă oarecum deranjat reproșurile celor trei.

— Avem deja de dinainte de Socrate informațiile complete. El nu e culegător de informații.

— Ba exact asta ar fi trebuit să fie. Să scoată de la ăia tot ce știu, spuse cel de-al treilea. E doar un criminal sadic. Nimic mai mult, din păcate.

¹ Ultima soluție (n. red.)

– Domnilor, calmați-vă, se grăbi să răspundă cel care vorbise la telefon. Poate că eliminarea sursei a fost, până la urmă, cel mai bun lucru pentru toată lumea. Măcar nu ne mai îngrijorează că ar putea răspândi ceva din toate astea. Și dacă, precum ați auzit, i-a spus și despre ce e vorba, probabil i-a spus și tot restul. Și cred că cel mai bine e să îi dăm noi lista cu cei trei despre care știm sigur că au avut contact cu asistentul, să o compare cu ce a aflat el.

– Asta e deranjant, spuse omul în costum de general, cu pieptul plin de decorații, care până atunci încercase să treacă o bilă printr-un labirint într-o jucărie de plastic.

– Ne-am asumat asta. Dacă l-am pus să afle de la ăla și laptele pe care l-a supt de la mă-sa, era clar că o să afle și secretul.

– Eu zic să dai ordinul să se ocupe de el chiar acum. Trebuie executat pentru insubordonare. Și pentru că prin ceea ce știe a devenit periculos și el, spuse generalul.

– Nu numai că nu sunt deloc de acord cu voi, dragi prieteni, reluă împăciuitor bărbatul care discutasese cu Socrate, dar cred acum că ar trebui să îi dăm ordinul de a se ocupa de toți cei trei și de cine o mai fi aflat el sau mai urmează să afle. După aia ne putem ocupa și de el.

– Nici unul dintre cei de pe listă nu știe totul. Nu a pus nimic cap la cap. Doar obsedatul ăsta, care n-a fost în stare să-și vadă de treaba lui. Și uite cum a sfârșit, spuse omul cu ineale oftând.

Cei din jur îl priviră cu mirare.

– Cu atât mai bine, spuse omul de la telefon. Să terminăm odată cu prostiile astea, pentru că altfel pierdem din vedere ceea ce contează cu adevărat. Ne așteaptă zile grele de muncă adevărată dacă vrem să ducem la bun sfârșit misiunea sfântă care ne-a fost încredințată și pentru care fiecare dintre noi a sacrificat atâtea. Planul trebuie să continue pas cu pas.

– Trebuie, trebuie, zise generalul, pe care îl enervau îngrozitor discursurile sforăitoare ale amicului său. Dar nu ne putem împiedica de fiecare dată, la fiecare pas, de idioți din ăștia care fac pe detectivii particulari cu chestii care nu îi privesc. Trebuie să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple.

– Nu mi se pare că în toți anii ăștia ne-am fi împiedicat în vreun fel. Dar era inevitabil câte un mic obstacol. Orice drum ca acesta pe care am pornit noi e anevoios. *Per aspera ad astra*.

– Ce-a zis? îl întreabă omul cu ineale pe cel de lângă el.

– Adică pe căi anevoioase se ajunge la stele, explică omul de la telefon.

– Implicațiile sunt prea mari ca să ne asumăm orice risc, spuse categoric generalul. Eu zic că ar trebui să se ocupe și de profesor. Să terminăm odată cu asta!

– Nu cred că e o idee prea bună, spuse cel care stătea în stânga mesei. Aștialalți sunt cum sunt. Baker e o persoană importantă. Nu cred că vrem să răscolim rahatul. Eu zic să avem răbdare. Și apoi ați văzut dosarul pe care i l-a dat ăla. Numai mângăleli. Nu știe nimic.

– Nu, dar e îndărătnic și ar putea să afle! spuse generalul. E fiul scorpiei, nepotul ăluia care a inventat Interpolul și strănepotul lui Jack Spintecătorul. Sânge prost! E ca un câine cu un os în bot. Acu' s-a dus la taică-său, să afle despre scorie.

– Interpolul? Mă faci să râd, spuse omul cu inele. Trei sferturi dintre angajați sunt pe statele mele de plată.

Generalul hotărî să ignore comentariul și continuă, pronunțând apăsat:

– Cred că trebuie eliminat. Mai bine mai devreme decât mai târziu.

Chiar când cei cinci bărbați păreau că erau pe cale să cadă de acord cu eliminarea lui Charles, o voce baritonă se auzi din fundul camerei. Omul cu mască ascultase discuția și nu intervenise deloc.

– Pe Charles Baker o să îl lăsați în pace! Deocamdată! S-ar putea să am nevoie de el! Nu se atinge nimeni de el până nu zic eu! Clar? Acum trebuie să ne concentrăm pe Columbia!

Autoritatea supremă din încăpere, omul care stătea picior peste picior în fotoliul uriaș, era neobișnuit de înalt și de slab. Era îmbrăcat integral în negru. Iar masca de pe față era prinsă de o glugă care îi acoperea întregul cap. Nu lăsa să se întrevadă nici o bucată de piele. Pe mâini avea o pereche de mănuși negre, foarte fine. Cele două miliarde de dolari pe care le investise până în acel moment în organizația din care ceilalți din sală făceau parte – un judecător la Curtea Supremă, un senator republican, un general de armată și doi dintre cei mai bogați oameni de afaceri ai planetei –, precum și relațiile sale sus-puse în zona serviciilor secrete sau eforturile pe care le făcuse în sprijinul cauzei erau pentru moment suficiente pentru ca cei prezenți în sală, precum și ceilalți șase conspiratori care lipseau să nu îi ceară, deocamdată, să își dezvăluie identitatea.

Capitolul 25

-Hai să facem un exercițiu de igienă mentală, spuse tatăl, cu o privire sugubeață. Să lăsăm teoria ta pentru câteva clipe deoparte. Și o să te rog să faci o trecere în revistă a tuturor teoriilor care s-au făcut publice despre manuscrisul ăsta. Vrei?

– Aș vrea să aflu ce e cu medalionul ăla pentru care am venit până aici.

Chipul tatălui îl înduioșă pe Charles. Era clar că bătrânul voia să reconstruiască momentele cele mai bune ale copilăriei sale. Atunci când îi dădea, după modelul bunicului său, tot felul de ghicitori pe care să le dezlege. Se înmuie și cedă. Știa, oricum, că taică-său nu îi va spune nimic până nu își va fi făcut tot numărul.

-- OK, OK.

Bătrânul zâmbi ca și cum ar fi repurtat o mare victorie. Umplu cele două pahare cu vin. Scurse ultimele picături în paharul său și luă o înghițitură plescăind de plăcere.

– Vrei să țin așa... un fel de conferință?

– N-am mai fost de mult să te aud. Și îmi spun tot felul de cunoscuți că ești flamboiant. Așa că fă-i bătrânului tău tată plăcerea asta, la o revenire, să-i spunem jubiliară, în casa în care ai crescut.

Charles oftă ca un om care cedează după multe insistențe.

– Dacă ții atât de tare. Și dacă repet o grămadă de lucruri pe care le știi? Nu pierdem vremea?

– Construiește-ți tu discursul și vedem după aia ce au în comun teoriile noastre. Și ai să vezi că e important pentru discuția noastră.

– În fine. Dacă insiști. Așadar, avem de-a face cu ceea ce tu, pe urmele altora, ai numit, parcă, „cel mai mare mister literar din toate timpurile” sau, ca să sune mai sexy, „cel mai misterios manuscris cunoscut până acum”. Corect?

Tatăl încuviință din cap.

– Un manuscris pe care acest Voynich pretinde că l-a descoperit în timpul unei excursii de afaceri la o vilă a iezuiților care își reorganizau biblioteca din Villa Mondragone, în Frascati, lângă Roma. Ajunge la el după ce umblă nestingherit prin întreaga vilă, ca și când ar avea un fel de presimțire că e ceva pentru el acolo. Cam subțire, zic. În fine. Până la urmă, găsește într-o încăpere subterană un cufăr vechi, plin cu cărți necatalogate. Asta când absolut toate celelalte cărți din biblioteca iezuită sunt ținute într-o ordine clară. Nu e clar de ce iezuiții nu le-au pus și pe astea în ordine. Poate se temeau că în cufărul cu pricina se ascundea însuși dracul.

– Simt nevoia să te corectez. Voynich notează că manuscrisul ăsta era o ciudățenie și o urățenie. Inclusiv în cufăr, ca să nu mai vorbim de biblioteca aia catalogată, despre care, îți amintești, spune că avea cărți infinite mai frumoase.

– Vrei să spui că bibliotecarul iezuiților o găsește o stupizenie neinteresantă și că o lasă să putrezească în subsol? OK. Dar mai știm de la el că în cartea asta găsește și o scrisoare misterioasă datată 19 august 1666 – vezi bine, numărul diavolului – și adresată lui Athanasius Kircher, în care acesta este rugat să decripteze cartea. Deci, încă din acel moment, se asumă că este o lucrare cu cod.

– Păi, asta e evident de vreme ce acela care o citește nu înțelege nimic din ea, nu crezi?

– Mă rog. Nu îi tremura deloc vocea sau, să zicem, pana. Autorul scrisorii, un anume Jan Marek Marci, zis și Johann, rector al Universității din Praga, medicul oficial al împăraților Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană, foarte convenabil, nu se întreabă deloc dacă nu e cumva scrisă într-o altă limbă, necunoscută lui. Merge direct la țintă. Mesaj codat. Ba mai mult, sugerează că autorul ei este celălalt Bacon, Roger, mirabilul doctor. Cum ziceam, teoria mea e că scrisoarea asta a fost creată pentru a-l atrage pe Friedman de partea lui Voynich și, deci, a lui Riley, cunoscute fiind precedentele sale. Se produce aici o confuzie între cei doi Bacon. Dar cine e Kircher?

– Să nu exagerăm acum, spuse tatăl plin de bună-dispoziție.

– A, nu, răspunse Charles. Asta ai cerut, asta ai. O să mă lași să îmi duc raționamentul și argumentația până la capăt.

– OK, zise tatăl, dar nu așa, pe uscat. Te rog, du-te până în pivniță și vezi că am lăsat pe masă încă două sticle din astea. Adu-le, că am senzația că o să ne trebuiască.

Charles coborî în pivnița casei și privi cu nostalgie încăperea în care se ascunsese de atâtea ori. Revăzu textul mâncat de timp pe perete și desenul mare cu globul pământesc cu sabia înfiptă în el, care avea dedesubt o balanță. Se întoarse destul de repede și își continuă discursul din momentul în care intră în cameră.

– Cine e Kircher, așadar? Un personaj interesant. A fost comparat cu Leonardo da Vinci. Cel puțin pentru întinderea și varietatea preocupărilor sale. Dar asta are legătură cu Renașterea, nu numai cu da Vinci. Un iezuit care a prins cam tot secolul al XVII-lea, că a trăit ceva, nu glumă. Pentru vremea aia. Iarăși e foarte convenabil. Voynich găsește într-o clădire iezuită o carte ce are în ea o scrisoare adresată unui iezuit, și nu unul oarecare. Ca și înaintașul său Rudolf al II-lea, împăratul nebun despre care urmează să vorbim, are obsesia cabinetelor de curiozități. Ba chiar ajunge la curtea acestuia, la 20 de ani de la moartea împăratului, unde este urmașul lui Kepler. Pe unde trece înființează un cabinet din asta. Scrisoarea i se adresează lui pentru că în epocă se credea că a descifrat hieroglife din Egiptul antic. E considerat părintele egiptologiei. A învățat limba coptă și a scris chiar și o gramatică a acesteia. Descoperirile sale științifice sunt un amestec de lucruri excepționale și tâmpenii monumentale. A fost primul care a susținut că ciuma, un flagel catastrofal, cum știm, în epocă, e produsă de un microorganism. Așadar, medicină, matematică – a renunțat la hainele preoțești ca să predea la Universitatea din Würzburg –, religie comparată, teoria muzicii, geologie. A construit și un megafon, poate primul. A predat ebraica. Avea o obsesie cu chinezii. La un moment dat, a vrut să se ducă acolo ca misionar. A scris o carte despre magnetism în care vorbește despre atracția dintre corpurile cerești în comparație cu cea dintre persoane. Traducerea hieroglifelor propusă de el e falsă de la cap la coadă. Omul nu decriptase nimic, dar a deschis un drum și a făcut câteva presupuneri interesante. A zis că limba egipteană a fost limba vorbită originar de Adam și Eva, între momentul cu coasta și cel cu fructul oprit. A mai zis că Moise era de fapt Hermes Trismegistul. Aici o ia razna cu ocultismul, vrăjitoria și alte chestii medievale, unde, cum știm, nu era prea mare diferența între știință și magie. Până să decripteze greșit hieroglifile, a zis că nu se pot

traduce prin cuvinte, chestie magică, doar prin semne și imagini. După aia s-a răzgândit. Deși cineva l-a numit ultimul mare renașcentist, eu cred că, mai degrabă, a fost un precursor al lui Borges, un autor de ficțiune metafizică ciudată, cu elemente fantastice.

Tatăl se distra copios urmărindu-și fiul. Recunoștea în discursurile sale rigoarea matematică a familiei, dar și accentele de ironie și umor care îl făceau pe Charles atât de iubit și de ascultat oriunde era invitat să vorbească.

– Așadar, sugerează Voynich, urmând așa-zisa scrisoare, autorul e Roger Bacon. Înainte de Friedman, manuscrisul ajunge la Newbold, care predă filosofie la Universitatea din Pennsylvania. Cunoscut ca autor de hocus-pocusuri ca *Teologia psihologică* sau *Gnostica creștină*, omul avea obsesii parapsihologice, puternic influențate de o mare femeie a epocii, madam Blavatsky, după părerea unora, cea mai mare escroacă a vremii, după a mea, un caz clinic de psihiatrie. Ședințele de spiritism pe care le organizează frecvent îi confirmă premisele. Așadar, Newbold este convins sută la sută că autorul e Roger Bacon, fratele franciscan din secolul al XIII-lea, supranumit *Doctor mirabilis* pentru studiile sale asupra naturii. Lui îi datorăm trecerea de la calendarul iulian la cel gregorian, chiar dacă acesta e introdus abia la aproape două sute de ani după moartea sa. Bacon a fost și un geniu timpuriu al studierii fenomenelor optice și a modului cum se formează imaginea în creier și este percepută de ochiul uman. Aș putea vorbi despre el încă vreo două ore, dar ce e important să reținem e că și ăsta, ca orice renașcentist, a avut preocupări dintre cele mai diverse și, ca și la ceilalți, ocultismul și alchimia ocupau un spațiu considerabil din timpul său. A avut și el obsesii serioase, cu secrete de tot felul. A susținut că a descoperit nici mai mult, nici mai puțin decât piatra filosofală. Obsesia sa cu optica, lentilele și lupele îl face pe Newbold să susțină că a inventat microscopul, de vreme ce a recunoscut, în ilustrațiile din manuscris, spermatozoizi, embrioane umane, dar și telescopul, iar unul dintre desene reprezintă, după părerea sa, mai presus de orice îndoială, Calea Lactee.

Se opri să respire, își aprinse o țigară, apoi continuă:

– Cum bine știi, manuscrisul ăsta poate fi privit oricum. Desenele alea ciudate, de la plante ireale până la nimfe care se scaldă în lichide verzi, desenele care par a descrie anatomia umană, trompele uterine i-au făcut pe unii să îl considere ba un tratat de herbologie, ba un tratat de anatomie, ba

o enciclopedie care ar putea fi foarte caracteristică Renașterii. Atât că plantele alea nu seamănă cu nimic cunoscut. Iar în enciclopediile Evului Mediu, tendința era să desenezi cât se poate de realist, mai ales când era vorba de observații din natură. Plantele din enciclopediile medievale par fotografii. Dacă ceea ce pare floarea-soarelui acolo e floarea-soarelui, manuscrisul trebuie să fi fost scris după 1500, întrucât planta nu era cunoscută în Europa. Ea a fost adusă de Columb. Ca și porumbul și cartoful. Așadar, nu e Bacon. Atunci cine e? Lăsăm la o parte stupizeniile cu extraterestrii care au dictat direct scrierea manuscrisului și cea care îl dă ca autor cert pe un da Vinci copil, care își face mâna – de aici ilustrațiile aproape copilărești, deși unele sunt foarte sofisticate. Una dintre marile probleme, dincolo de ilustrații, e limba. Caracterele, frecvența lor nu se supun nici unui fel de reguli cunoscute și logicii pentru o limbă normală. O fi vreo limbă inventată, au spus unii. O limbă cu foarte puține caractere – 23 – și un vocabular extrem de limitat, puține cuvinte, repetându-se de multe ori, în cuprinsul celor 240 de pagini. Ca să nu mai vorbim că și cuvintele diferite diferă, ca să zic așa, de fapt, foarte puțin, ca și când – iar asta o să înțelegi foarte bine -- ar fi serii matematice.

Tatăl său zâmbi și mormăi:

Exact, serii matematice.

Fără să se întrebe de ce bătrânul Baker întărise aceste vorbe, Charles continuă:

-- Nu există, în nici o limbă știută sau care să aibă vreun sens, chiar imaginară fiind, litere care să se repete de trei ori consecutiv în interiorul cuvintelor sau cuvinte care să se repete de patru ori în interiorul unui text. Tot la serii matematice ne duce gândul. S-a sugerat că am avea de-a face cu o stenografiere a unui text și că trebuie înfierată regula. Oricum, teoria care a prins cel mai tare, dintre toate, este că textul ar fi creat de două personaje foarte simpatice ale Renașterii: Edward Kelly și John Dee. Amândoi împreună sau unul din ei.

Capitolul 26

Se întunecase de-a binelea și se porni vântul. Scârțâituri se auzeau de afară, dar și de peste tot de prin casă.

- Casa asta pare bântuită, zise Charles. Nu ți-e frică să dormi aici?

- Abia aștept să mă viziteze stafiile străbunicului și bunicului tău. Am multe să îi întreb. Zi de Kelly.

Lui Charles îi trecu prin cap că tatăl său ar fi preferat să fie vizitat de o altă stafie, cea a mamei sale. Dar nu spuse nimic.

- Edward Kelly a trăit mai puțin decât Kircher. Doar vreo patruzeci de ani. Ceea ce e normal pentru secolul al XVI-lea. Ce e ciudat e că, în puținele portrete și litografii, e zugrăvit ca un moș cu barbă lungă și căruntă.

- Așa arătau magii în vremea aia. Imaginea e consistentă cu preocupările.

- Poate. Așadar, Kelly e irlandez. Așa cum se și cuvine, alchimist de vază, medium pentru conversațiile cu îngerii, este considerat unul dintre cei mai mari șarlatani din istorie. Pretindea și el că a descoperit piatra filosofală și că putea face aur din orice. Cică ar fi studiat la Oxford. Una peste alta, se pare că era falsificator, înainte de a fi alchimist. Așa că l-au prins asupra faptului, i-au tăiat o ureche drept pedeapsă și l-au izgonit din Anglia. De aceea se zice că purta ceva pe cap tot timpul, de la peruci dese la fel de fel de căciuli, ca să nu se vadă urmele umilinței. Prima variantă e că ar fi venit la curtea pragheză a lui Rudolf al II-lea, celebru colecționar de ciudățenii, una mai falsă decât cealaltă, de la cuie din crucea lui Iisus până la ouă gigant de dinozaur, și, în aceeași măsură, de personalități, de la Kepler la Tycho Brahe și până la unicul, senzaționalul, explozivul Arcimboldo, cu manuscrisul după el. Și că i l-ar fi vândut pe 600 de ducăți, spunându-i că este singurul în stare să îl descifreze. Bineînțeles că în el s-ar afla, ascunse cu grijă, toate secretele universului, de la piatra filosofală la elixirul vieții.

Rudolf l-ar fi crezut și l-ar fi luat sub aripa sa ocrotitoare. Până la urmă ce să ceri de la un individ care s-a sinucis refuzând să mănânce din disperare că i-a murit leul cu care dormise în pat până ce acesta a crescut, numai și numai pentru că Tycho Brahe îi spusese că harta sa zodiacală e identică cu cea a leului?

– E mai tare decât atât. Rudolf și-a pierdut răbdarea, la un moment dat, pentru că protejatul său nu producea aurul promis și, sub un pretext oarecare, l-a băgat la zdup. A fost eliberat când a jurat că se va pune serios pe treabă. Tot nu i-a ieșit, și Rudolf, care nu îl credea deloc incapabil să producă aurul promis, ba din contră, era convins că se încăpățânează să nu-l producă, l-a mai băgat o dată la pușcărie.

– Da, zise Charles, destul de mirat de cunoștințele anecdotice ale tatălui său, doar că de data asta a și murit acolo. A fost ucis încercând să evadeze. O altă variantă e că John Dee însuși l-ar fi adus la Curte și că manuscrisul e fabricat de cei doi împreună. Un cercetător recent a spus că recunoaște scrisul lui Dee în manuscris. Dee avea convingerea că Kelly era în permanentă legătură cu îngerii. Obsedat de prostiile alea hermetice, Dee l-a exploatat fără milă pe Kelly, plimbându-l prin imperiu și punându-l să facă spectacole publice de intrare în transă, dialog cu ființe înaripate și altele de felul ăsta. L-a exploatat ca pe un animal de circ. Ca pe femeia cu barbă! Cea mai tare explicație care îi leagă pe cei doi de manuscrisul lui Voynich e că limba necunoscută și indescifrabilă este limba îngerilor. Lucrurile se desfășurau în felul următor: Kelly intra în transă și scotea sunete care formau cuvinte neinteligibile ce îi erau dictate de cete de câte patru îngeri deodată. De cealaltă parte a mesei, Dee scria tot ce auzea. Un caz de glosolalie, adică vorbit în limbi necunoscute. Asta nu explică defel de unde au scos alfabetul cu care scriau și nici desenele. Deci e cam subțire. Povestea mea preferată, în legătură cu cei doi – și cred că asta nu știai –, e că Dee se desparte definitiv de Kelly și încetează să îi mai țină spatele când acesta îi spune, la finalul unei ședințe de dictare angelică, că porunca îngerilor a fost ca el și Dee să facă schimb de neveste pentru o vreme. Se pare că swing-ul nu făcea parte dintre fanteziile acestuia din urmă.

Tatăl începu să râdă.

– OK. Nu ai de gând să iei nimic în serios.

– Ce e de luat în serios aici? Astea sunt toate personaje ridicole. Mari maeștri ai combinațiilor care profită de naivitatea celor care îi angajează.

Nimic nou sub soare. Ce altceva e limba angelică, numită și enochiană, inventată de Kelly? Și ca să închei, fiindcă e, totuși, prea mult, mai e un personaj, tot de la Curtea lui Rudolf, care e bănuie că ar fi produs manuscrisul. Un anume Jakub Hořický, zis și Jakobus Sinapius din Tepence, poreclit și Tepenech, e adus la Curtea lui Rudolf pentru a-l trata pe acesta de depresiile severe de care suferea. Țsta chiar a produs rezultate. Făcea o poțiune alchimică pe bază de alcool care liniștea crizele împăratului și îl făcea mai viguros sau îl lăsa să doarmă. Părerea mea e că făcea un fel de țuică și instalațiile lui alchimice erau un fel de distilerie și că îl îmbăta criță pe Rudolf, care din cauza asta devenea euforic. I se încălzeau urechile și i se înroșea nasul. După care dormea lemn. Tepenech ar fi murit pentru că a căzut de pe cal. Se spune că primul proprietar sigur al manuscrisului lui Voynich e chiar el. Asta dacă n-am ști că e un fals.

Charles se opri din tiradă și răsuflă ușurat.

– Ești mulțumit? Sper măcar că te-am distrat. A, ca să nu zici că nu le epuizez pe toate. Documentul nu conține nici o eroare de scriere, nici o mângăleală, nici un loc unde autorul ar fi fost înclinat să corecteze ceva. Iar hârtia e impecabilă. Nici o corectură, nici o ștersătură pe ea. Ca să nu zic că pentru Evul Mediu să scrii un document integral profan, fără nici o dimensiune religioasă, e cel puțin neobișnuit.

– Și totuși, ai omis ceva esențial, care îți contrazice teoria. Pentru că, totuși, nu cred că nu știi.

– Ce să știu? Un alt secret? Uite, dacă documentul ar fi avut șanse să fie autentic, Biblioteca Beinecke a Cărților Rare, de la Yale, ar fi permis datarea manuscrisului cu carbon. Dar refuză asta cu obstinație de zeci de ani. Zvonurile spun că, nefiind siguri că e autentic, nu vor să se facă de răs dacă se dovedește un fals. Li s-a mai întâmplat o dată cu „harta vinurilor”. Or, în logica asta inversată, tocmai acest refuz dovedește lipsa de autenticitate. Știința nu e credință!

Tatăl îl privi mirat:

– Înțeleg că te-ai despărțit de mult de manuscrisul ăsta. Dar știu că te informezi despre tot ce mișcă. Cum de ți-a scăpat asta?

– Ce mi-a scăpat?

– Universitatea din Arizona a datat documentul cu radiocarbon, cu mai bine de trei ani în urmă. Și a stabilit fără putință de tăgadă că manuscrisul a fost produs între 1400 și 1440. Ba mai mult, analiza pigmentilor întărește

dovada și stabilește clar că întregul document e compus în totalitate în aceeași perioadă.

Charles își privi neîncrezător tatăl. Cum putuse să îi scape așa ceva? Murmură:

- Ești sigur de asta?
- Păi e simplu. Ai telefonul ăla superinteligent. Verifică.

Charles scoase telefonul din buzunar și tastă în browser „voynich datare”. Citi cu repeziciune textul care confirma ce spusese tatăl său. Acesta îl privi cu satisfacția războinicului care a raportat o victorie dintr-o singură lovitură de maestru, fără să își miște trupele.

- Asta înseamnă... băigui Charles, jenat.
- Că teoria ta e praf și pulbere.

Charles își privi tatăl, pierdut. Expresia sa trăda nedumerire, dar și o serioasă supărare pe el însuși.

– Cel mai jenant e să îți un discurs dezvoltat dintr-o premisă falsă. Cu cât e mai lung discursul, cu atât e mai jenantă situația.

Tatăl său se distra copios.

– Încetează să mă privești cu înțelegerea aia superioară, ca un tată care își privește cu îngăduință copilul pe care l-a lăsat special să greșescă.

- Am crezut că suntem exact în situația asta.

Charles se ridică în picioare. Făcu câțiva pași prin cameră, să se dezmoștească. Se opri la geam, unde un grup de arbuști zguduți de furtună păreau că se îndreaptă amenințător spre casă, ca vrăjitoarele din *Macbeth*-ul lui Orson Welles. La scurt timp, mâna tatălui său îi cuprinse umărul.

Simți, poate pentru prima oară în viață, cât de adâncă era dragostea acestuia pentru el.

Capitolul 27

- **T**e-ai întors? întrebă vocea din difuzorul telefonului.
Acum decolăm, răspunse Caligari.

-- E la fel ca în celelalte cazuri?

-- Nu, e mult mai rău. S-a schimbat ceva în model. Cred că avem de-a face cu ceva diferit. Animale moarte sunt și aici, dar numărul victimelor e mult mai mare.

Câți sunt? Opt? Nouă?

Șaizeci și unu, răspunse Caligari cu voce moale.

- Șaizeci și unu?... Vorbești serios?

- Da. Și cadavrele sunt de nerecunoscut. Animalul ăsta e mult mai puternic. Urmele sunt cam aceleași, dar aici pare să fi fost aplicată o forță mult mai mare. Și cruzimea e pe măsură.

-- A evoluat.

- Nu cred. Mai degrabă, avem de-a face cu un alt exemplar.

-- Supraviețuitori sunt? întrebă femeia.

- Da. Doar unul de această dată. Am încercat să îl iau cu mine, dar colonelul care pare că trage sforile aici a refuzat.

- Să vedem dacă și ăsta o să urce. Data trecută a fost o lună între Copán și Guatemala, nu? Trei până în Mexic. Și încă trei până la noi. E corect?

- Din ceea ce știm. Nu ne putem baza că s-au raportat toate. Sau că au ajuns până la noi.

- Trebuie să găsim o soluție să protejăm fermele, dacă se păstrează modelul. Arizona, New Mexico, Texas, California, Louisiana și Oklahoma.

- Știi bine că am mai discutat. Eu nu am cum să controlez teritorii atât de vaste. Mai ales că nu putem avertiza pe nimeni. Numai voi aveți

forța asta de desfășurare. O secundă, spuse directorul. Acoperi microfonul pentru a-i cere ceva pilotului.

– Da. Scuze.

– Ziceam că nici noi. Avem colaborarea Gărzii Naționale. Dar e în orb. Nu li s-a spus ce trebuie să caute. Știu doar pe cine să contacteze dacă se lovesc de ceva ciudat.

– Și în plus, până urcă spre noi K2, ceea ce mai durează, trebuie să ne ocupăm de K1. Abia încercăm să înțelegem modelul după care își alege victimele.

– Apropo: vreun progres în zona asta?

– Nu prea. Doctorul Mabuse încearcă răbdător să scoată ceva de la supraviețuitori.

– Și?

– S-a întâmplat o altă ciudățenie. Ca la un semnal, toți cei 11 s-au apucat să mângâiească pereții.

– 11? Nu 13?

– Unul dintre ei nu. Iar cel nou încă e în stare de șoc.

– Au desenat ceva recunoscutibil? Un punct de plecare?

– Nu. N-au desenat nimic. Au scris nume. Toți, aceleași nume. La nesfârșit. Multe. Nu neapărat în aceeași ordine.

– Ce nume?

– Nu știu. Asmodeu, Scaraoțchi. Din astea. Toată drăcăraia iadului.

– Nume de diavoli?

– Ceva de genul ăsta.

– Ce se aude? Plecați?

Probabil ceva pe rețea. Suntem în aer. Doctorul vrea să îi pună să deseneze individual animale. Le-a adus desene și fotografii cu cai, oi, capre. Ca la copiii mici. Dar și cu monștri. Încearcă să le propună un schimb. Să deseneze și ei. Întrebarea care se repetă cel mai frecvent, la bază, e cum arată diavolul.

– Crezi că ajută?

– Da. Am încredere că o să reușim să-i dăm de capăt cumva. Altfel va fi vai de noi. Și mai e ceva ciudat. De această dată toate victimele sunt de culoare.

– Serios?

– Da, dar colonelul spunea că e vorba despre un sat integral. Poate că e o coincidență și pur și simplu nu erau nici un alb și nici un hispanic pe acolo.

- Da. Poate.
- Petra! spuse Caligari.
- Da.
- Ai vreo idee ce dracu' ar putea fi asta?
- Tocmai ai spus.

Cei doi terminaseră conversația, care se auzise în întreaga încăpere.
Cei opt bărbați care ascultaseră erau satisfăcuți.

- Habar n-au de nimic, spuse cel din capul mesei.

/

Capitolul 28

Sătatea ascunsă după perdea și îl privea pe bărbatul care nu își mai lua degetul de pe sonerie. Nu știa dacă să deschidă sau nu. La un moment dat, omul, îmbrăcat într-un loden din care nu văzuse decât în filmele vechi, se dădu în spate și inspectă cu privirea întreaga casă. Apoi îl văzu cum sare gârdulețul care împrejmuia mica grădină de trandafiri și se îndreaptă spre fereastră. Se dădu în spate, lipindu-se de perete. Omul își lipise capul de geam și, cu mâinile pâlnie în jurul ochilor, încercă să vadă înăuntru. Se dădu în spate și o luă, pe lângă zid, spre colț. Câteva clipe mai târziu, auzi bătăi în ușa din spate. Apucase să ia în mână un cuțit mare de bucătărie și se proptise în micul coridor care făcea legătura între cele două părți ale casei. Pendula care începuse să bată, neîntrebată de nimeni, o făcu să îi sară inima din loc. Începu să respire repede și strânse atât de tare cuțitul încât avu senzația că îi va crăpa mânerul. Spre liniștea ei, la scurtă vreme, omul renunțase și dispăruse în noapte.

Ridică receptorul telefonului fix și vru să sune la poliție. Dar n-ar fi știut ce să le spună, așa că renunță.

Penelope moștenise casa părinților săi în urmă cu cinci ani, când aceștia muriseră într-un accident de mașină. De atunci fusese mereu singură. La numai două luni după tragedie, împlinise douăzeci și unu de ani și putea să folosească contul pe care părinții ei i-l deschisese încă de când se născuse. Se adunase o sumă frumușică, ce îi putea asigura o supraviețuire decentă pentru mai mulți ani. Fusese primită la Princeton, unde făcuse o pasiune pentru asistentul ei, George Marshall. Din rațiuni de etică, ținuseră ascunsă relația lor până când ea absolvise. Singurii care știau despre ei erau două prietene și Charles. De o bună bucată de vreme, Marshall locuia la sfârșitul săptămânii la ea, iar în restul zilelor în camera închiriată unde fusese găsit cadavrul său.

Hotări că singura persoană căreia i se putea adresa și care ar fi putut să o protejeze, datorită relațiilor sale sus-puse, era Charles. În ciuda orei înaintate, formă numărul. Robotul îi spuse că abonatul are telefonul închis sau nu se află în aria de acoperire. Îi lăasă un mesaj.

—

Capitolul 29

—Asta înseamnă că toate teoriile sunt false, spuse Charles, care își reluase locul în fotoliu și termina de înfulecat ultimele felii de brânză de pe platou.

— Nu neapărat, răspunse tatăl.

— Cum nu? Bacon e înainte de 1400, Kelly și Dee și Tepenech mult după.

— Ca să nu mai vorbim de Voynich.

— Am înțeles ironia, dar ce înseamnă nu neapărat?

— Suntem în fața celui mai misterios manuscris din întreaga istorie a lumii.

— Da, mă rog, răspunse Charles, care își recăpătase spiritul combativ. Nu înțeleg de ce ăsta e cel mai misterios, și nu *Codex Rohonci* sau *Prodigiorum ac ostentatorum chronicon* sau *Hypnerotomachia Poliphili*, *Oera Linda* sau chiar *Aldaria*, cunoscută drept *Cartea Soyga*, că tot suntem la John Dee. Sau chiar *Codex Seraphinius*. De ce ăsta?

— *Aldaria* e o escrocherie, conformă cu prezentarea pe care i-ai făcut-o personajului. De restul nici măcar n-am auzit. Manuscrisul lui Voynich e foarte multe lucruri – un tratat de medicină, dar și un compendiu de farmacologie, o sinteză a universului, dar și o pledoarie pentru complexitatea lumii. Chiar dacă nu s-a făcut public de către cine a fost scris și la ce folosește, Voynich a văzut în el și altceva decât o sursă de bani – chiar dacă și asta –, iar tot delirul, întreaga atracție pe care a generat-o pentru atâtea minți luminate, de-a lungul istoriei, ne arată că e ceva mai mult acolo decât suntem dispuși să recunoaștem. Nu a generat atâta efort doar pentru că e un manuscris nedescifrat. Nici cei de la Yale nu sunt proști, așa, să arunce cu bani pe nimic. Oamenii care s-au apropiat de el au simțit că au de-a face cu o carte unică. O carte care reprezintă...

Charles sări în picioare ca ars. Pielea i se făcuse de găină și părul i se ridicase pe cap.

– Toate cărțile!

Își privi tatăl, care rămase cu un fel de zâmbet tâmp pe față.

– Asta e OMNES LIBRI? Asta înseamnă „Toate cărțile”? Mama era un fel de preoteasă a unui cult care se închina la manuscrisul ăsta? Și George a fost ucis pentru o obsesie bolnăvicioasă? Pentru farsa asta grotescă? Nu are importanță că e de la 1400 sau de la 1900. Țăsta e marele secret? Și ce are asta de-a face cu Lincoln?

Tatăl așteptă ca Charles să se calmeze. Și îi spuse pe un ton șoptit:

– Nu. Manuscrisul lui Voynich e multe cărți, dar în mod cert nu e toate cărțile.

Charles nu înțelegea.

– Și atunci de ce am vorbit atâta vreme despre asta, dacă nu folosește la nimic, nici măcar pentru ca această conversație a noastră să înainteze?

– Pentru că, fără această discuție, nu aveam cum să îți răspund la întrebare. Iar dacă o să mai ai un pic de răbdare și o să accepți să inversăm un pic rolurile, o să și afli. Ai nevoie de o scară care să te aducă unde trebuie. Pe urmă n-ai decât să-i dai foc! Ba chiar îți recomand să o faci!

Charles ridică din umeri și se așeză la loc în fotoliu. Desfăcu și cea de-a treia sticlă de vin și, după ce turnă în ambele pahare, spuse:

– OK. Sunt numai urechi!

– Mama ta făcea parte dintr-o organizație secretă.

Lui Charles i se bulbucară ochii cât cepele. Nu știa să urască ceva mai mult pe lume decât prostiile conspiraționiste. Mai ales pe cele, cum bănuia că era ceea ce avea să audă, cu alură ocultă. Vru să spună ceva, dar tatăl îl opri.

– Întâi ascultă! Pentru că eu știu tot ce vrei tu să zici acuma, dar tu habar n-ai o iotă din ce am eu să-ți spun. Ai puțină răbdare, ce dracu'!

Cartea aceasta autoritară, pe care tocmai o jucase tatăl său și care îi era atât de nespecifică, fu un argument destul de puternic, așa că Charles se înarmă cu răbdare.

– OK. O să încep altfel. Manuscrisul lui Voynich are mare legătură cu o observație de mare finețe pe care ai făcut-o. Cea despre seriile matematice. E așa pentru că, într-un limbaj cifrat, cuvintele din ea sunt cote.

– Adică cum, cote?

- Cartea e un catalog de cărți și o hartă, în același timp.

Charles rămăsese cu gura căscată.

- Ce fel de catalog? Tu chiar știi ce e cu manuscrisul ăsta? Nu e vreo glumă elaborată?

- E un catalog nu al lucrărilor, ci al încăperilor unei biblioteci, așa cum arăta ea la sfârșitul secolului al XIV-lea. Și o hartă a lor.

- Un catalog cifrat?

- E și nu e cifrat. Această carte de sine stătătoare nu are nici o valoare din punctul ăsta de vedere. De-aia nu a fost descifrată până acum și de-aia nu va fi niciodată, chiar dacă unii cică ar fi dezlegat câteva cuvinte. O pretenție aiuritoare. Oricum, a fost făcută atât de bine încât e, sau poate fi, aproape orice, cum îți spuneam mai devreme. În sine, e dovada extraordinară a lucrurilor de care e capabilă mintea umană, iar cel care a luat decizia de a o cumpăra pentru Cărțile Rare de la Heinecke știa exact ce face. Ea funcționează doar în triptic, împreună cu alte două cărți. După cum cred că ai observat, manuscrisul lui Voynich are pagini care pot fi puse una în prelungirea celeilalte. Celelalte două sunt făcute din foițe transparente, în așa fel încât, dacă le suprapui, îți dau tot ce îți trebuie. E un ghid, dacă vrei, pentru un labirint. Și închide gura, că înghiți vreo gănganie, spuse tatăl, zâmbind.

- Asta e o contradicție în termeni! Harta anulează labirintul! Îi distruge rațiunea de a fi!

Ce auzea i se părea atât de enorm lui Charles, încât se întreabă dacă nu visează. O luase tatăl său în așa de mare măsură razna sau îi juca o farsă? Decise să asculte încă puțin.

- Ei bine, acest catalog format din trei cărți a fost creat pentru o organizație, un ordin care există de două mii de ani neîntrerupt și al cărui unic scop pe această lume este să protejeze omenirea de propria prostie, de propriul delir autodestructiv. Ea și-a propus – și a și reușit, după cum se vede – să conserve litera scrisă. Membrii ei, de-a lungul timpului, au salvat toate cărțile pe care le puteau salva și le-au conservat în ceea ce a fost pentru foarte multă vreme cea mai mare bibliotecă a lumii. Pentru că din rândurile lor, de-a lungul timpurilor, au făcut parte cei mai luminați oameni ai istoriei, de la regi și împărați până la artiști de geniu și mecenați, medici și profesori celebri, filosofi și oameni de știință, au decis, la un moment dat, văzând că lumea merge, în ciuda tuturor, într-o direcție

bună și nu se autodistruge, cum se temeau primii dintre ei, care dăduseră piept cu furia diverselor vremuri, să le multiplice și să le împrăstie. Ei au creat cele mai importante biblioteci ale lumii. Prima tentativă a fost Biblioteca Imperială a Constantinopolului, care e prima mare bibliotecă de după Antichitate, construită de Themistius, un filosof și profesor păgân, și îmbogățită de Iulian Apostatul, care a dus-o la 120 000 de volume. Ea e creația acestei societăți a cărții. Inutil de spus că ambii oameni de cultură pe care i-am amintit sunt la vârful Ordinului. Evul Mediu timpuriu a fost o perioadă proastă pentru carte și pentru libertatea de gândire, în general, așa că Societatea Omnes Libri decide că e încă prea devreme și continuă să stocheze cărțile, tot ce poate să procure, de peste tot din lume, în biblioteca lor secretă. O bibliotecă pe care...

Tatăl se opri brusc, ca și când ar fi stat pe gânduri dacă să continue.

- Pe care ce? întrebă Charles, care asculta fascinat.

- Nu, asta n-o să îți spun acum, pentru că atitudinea ta sceptică și zeflemitoare nu e potrivită. Nu ești încă pregătit.

- Ce poate fi mai rău decât biblioteca asta secretă? Unde naiba e ascunsă o bibliotecă așa de mare? A rămas secretă și acum? Știi prea bine că cu cât e un secret mai mare, cu atât ascunde mai puțin, sfârșind, prin reducere la absurd, în ideea că un secret absolut nu ascunde, de fapt, nimic.

- Vrei sau nu să știi lucruri despre mama ta?

- Aș vrea, da. Dar aiureli din astea...

- Aiurelile astea erau viața ei. Așa că ascultă.

Charles își mai aprinse o țigară și hotărî să nu își mai întrerupă tatăl, care începea să își piardă răbdarea. Și asta era greu de obținut.

- Tot această societate e responsabilă de Biblioteca Malatestiană, de cea Laurențiană, nu însă de cea Apostolică Vaticană și nu de cele, de altfel destul de prăpădite, din mănăstiri. Deși adună, cataloghează și depozitează toate cărțile, Ordinul e laic prin excelență. Într-atât încât unii dintre cei mai de vază oameni ai săi sunt în conflict permanent cu Biserica, cu toate Bisericile, pe care le consideră, cu mici excepții, cuiburi de obscurantism. Ura începe de la distrugerile lui Theophilus, marele episcop și patriarhul Alexandriei, cu ceata sa de brute proaspăt creștinate la Alexandria, în bibliotecă secundară. După cum știi, această lumină a creștinismului timpuriu a distrus orice carte pe care a putut să pună mâna din biblioteca secundară, *Serapeum*-ul, și a folosit sulurile ca să facă focul în băile publice. Diderot,

un membru de seamă al Societății, zice că lumea va fi liberă doar când ultimul rege va fi spânzurat cu mașele ultimului popă. În timpul Renașterii italiene, membrii Ordinului fac pace cu înalți prelați, intelectuali de seamă și pun umărul la înființarea primelor biblioteci de mare anvergură. Vallicelliana, înființată de Filippo Neri, Angelica, Marciana, Ambrosiana, Casanatense, după numele cardinalului Casanate. O grămadă, adică toate. Nu are rost să le mai enumăr.

- Știi că ai încurcat variantele, nu?

- La ce te referi? întrebă bătrânul.

- Aia cu băile publice. Există mai multe variante privind distrugerea așa-zisei Biblioteci din Alexandria. Cel puțin patru dintre ele sunt luate în serios de teoreticieni. Cea cu cărțile care au fost folosite pagină cu pagină pentru întreținerea focului în băile publice nu are legătură cu proaspeții creștini, ci face parte din ultima variantă, în ordin cronologic. Atunci când califul Omar decide să ardă biblioteca spunând fraza celebră: „Dacă sulițele din bibliotecă spun altceva decât Coranul, trebuie distruse pentru că îl contrazic și sunt eretice. Dacă, pe de altă parte, cărțile spun exact ce spune Coranul, trebuie arse pentru că sunt de prisos”. La acest moment se referă povestea cu folosirea papirusurilor la încălzirea băilor publice. Lasă că am făcut un calcul – am înmulțit numărul presupus al băilor publice cu cel al cantității de papirus de care ai nevoie pentru a încălzi o singură baie. Pentru cele șase luni, cât zice Al-Qiflî că ar fi durat marea exterminare, la un minimum de 20 de volume pe zi pentru o baie caldă sau, și mai probabil, 100 pentru una bine încălzită, ar fi fost nevoie de 14 până la 17 milioane de suluri. Or, numărul maxim avansat vreodată pentru zestrea bibliotecii este de un milion.

Tatăl își privi nedumerit fiul. Tocmai îi spunea o poveste adevărată. Știa că pentru o minte carteziană, precum a fiului său, era greu de crezut, dar se aștepta ca Charles să accepte convenția și să asculte până la capăt.

- Deci nici o legătură cu distrugerile bandei furioase a creștinilor episcopului Theophilus, care, de dragul exactității, nu acționa de capul lui, ci din ordinele marelui patriarh Theodosius, care a încercat să distrugă orice urmă de monument păgân, cam ca talibanii astăzi. Noroc că nu aveau dinamită. Că n-ar fi rămas nici urmă din marea cultură antică. Nici piramide sau statui și nici măcar Acropolele.

Charles rostise cuvintele fără să clipească și fără să se gândească ce era în capul bătrânului.

– Zeflemeaua asta a ta continuă, chiar dacă e avatarul sănătos al unei minți luminate, așa cum te-a învățat bunicul tău să pui orice informație nedemonstrată sub semnul întrebării, ucide orice conversație.

Dar Charles nu luă în seamă lamentările tatălui său. Mai avea ceva ce i se părea interesant de adăugat:

– Și încă asta nici nu e cea mai sinistă chestie în toată istoria. Nepotul lui Theophilus, patriarhul Chiril, a avut o miliție proprie, cred că îi zicea parabolani. Țștia au ucis orice picior de evreu au prins în Alexandria. Și erau o grămadă de învățați printre ei. Isprava lor cea mai teribilă este arestarea Hypatiei, cea mai celebră femeie-matematician și filosof din Antichitate – poate și singura –, în timp ce aceasta ținea o conferință chiar în celebra bibliotecă. Au dezbrăcat-o, au târât-o de păr într-o biserică și au omorât-o smulgându-i pielea cu scoici ascuțite, până au lăsat-o o masă amorfă de carne, pe care au aruncat-o în flăcări, împreună cu toate cărțile ei. Pentru faptele sale de glorie, Chiril ăsta a fost canonizat!

Prea preocupat să își savureze discursul, Charles nu băgă deloc în seamă reacția tatălui său, care se făcuse palid. Paharul din mână începuse să îi tremure și, cu mare greutate, îl lăsa pe măsufă. Se ridică și se îndreptă spre geam pentru ca fiul său să nu îi vadă ochii plini de lacrimi. Din spate, îl auzi pe Charles spunând:

– Carevasăzică, orice mare intelectual e confiscat de ordinul ăsta sau societate secretă, ce-o fi. Mă rog. Asta e o poveste frumoasă. Nu cred că are vreo acoperire în realitate, dar mă rog. Și mama?

Tatăl nu răspunse. Respiră adânc de câteva ori, își recompuse fața amabilă de mai devreme și se întoarse spre fiul său.

– Și mama? repetă acesta întrebarea. Ce legătură are mama cu toate astea?

– Thomas Bodley e membru al Ordinului, își reluă bătrânul expunerea. Ba e chiar Maestru al său. Și știi ce a fondat ăsta. Că doar ți-ai petrecut ceva ani din viață la Biblioteca Bodleiană. Tot așa cum e și Gabriel Naude, cel care a creat biblioteca cardinalului Mazarin. Sau Thomas Plum, la noi. Jacques Auguste de Thou, și el Mare Maestru al Ordinului, creează la Luvru cea mai mare bibliotecă cunoscută până atunci în lume, dacă ne referim la numărul de titluri. Această bibliotecă va deveni, cum

știi, marea Bibliotecă Națională a Franței. Și ca să nu mă mai lungesc, tot Mare Maestru, dar onorific, al Ordinului e și președintele John Adams, care înființează Biblioteca Congresului. Dar cei mai importanți sunt cei 72 de maeștri ai Ordinului, cei care veghează permanent ca aceste lucruri să se întâmple. Fără ei, fără acești drepti ai națiunilor, cum spun evreii, sau drepti ai planetei, aș spune eu, astăzi atât tu, cât și eu ne-am împărtăși experiențele de culegători și vânători prin vreo peșteră.

– Aiurea, spuse Charles. Bați câmpii. Nu există, absolut niciunde, absolut nici un fel de dovadă pentru asta. O să îmi zici acum că și Lincoln a fost nu știu ce seneșal și că e responsabil pentru nu știu ce bibliotecă secretă și că asta a aflat George și pentru asta a fost omorât.

– Despre Lincoln nu știu nimic, răspunse sec tatăl.

– Și mama? întrebă insistent Charles.

– Mama ta a fost unul dintre maeștri, chiar Mare Maestru. Nu știu foarte multe, pentru că mai tot ce făcea era destul de secret. Iar eu, care o iubeam ca pe ochii din cap, am decis să îi respect această parte a vieții despre care mi-a spus încă de la început. Când am cerut-o de nevastă, singura condiție pe care mi-a pus-o a fost să nu o presez niciodată să îmi spună lucruri despre care nu putea să vorbească. Și n-am făcut-o niciodată. Singurele lucruri pe care le știu sunt astea. Așa că ți le-am spus pe toate. Mai puțin unul, care e și cel mai important.

– Care e ăla?

Văzându-și tatăl că se codește, Charles răsce:

– Hai, că n-o să protestez.

Bătrânul decise că oricum nu mai contează.

– Mai știu și că întreaga istorie a Ordinului începe cu construirea unei biblioteci subterane pe o insulă, la începutul mileniului unu după Hristos. Și că primele cărți care ajung acolo sunt cărțile salvate de la distrugerea bibliotecilor din Alexandria și de la Pergamon. Mai precis, aproape un milion de suluri. În acel moment, Ordinul își ia numele de OMNES LIBRI, pentru că ambiția sa este să salveze toate cărțile pe care le produce omenirea, visul de aur al lui Alexandru cel Mare, sugerat probabil de către Aristotel, ilustrul său profesor. De aceea la începuturi s-a numit Societatea Aristoteliană. Și că, timp de mai mult de 1 500 de ani, a fost dus acolo *aproape* tot – pentru că *totul* e o imposibilitate statistică – ce a scris important omenirea în acest timp.

Nu așteptă reacția lui Charles și dispăru, lăsându-l pe acesta să își frământă mintea cu întrebările și obiecțiile care îi veneau de-a valma, în cascadă. Se întoarse cu un plic îngălbenit de vreme.

– Oricât de ciudat ți s-ar părea, spuse bătrânul, ceea ce făcea mama ta era periculos și riscant. Cărțile rare pe care Ordinul le deține, multe dintre ele considerate de mult dispărute fără urmă, ca și istoria din care au fost parte, pe care au suportat-o sau au creat-o, legăturile complexe și rețelele variate, ca și sumele imense de bani pe care le-a gestionat, le-au pus mereu viața în pericol membrilor săi. Când ne-am căsătorit, mama ta mi-a dat acest plic, spunându-mi să îl deschid doar în situația în care i se întâmplă ceva sau dacă o să am vreodată nevoie de ajutor. Cum știi, a răpus-o boala. De foarte multe ori am fost tentat să îl deschid, ca să văd ce e înăuntru. Dar, fie pentru că nu am vrut să am vreo surpriză care să îmi schimbe părerea despre ea, fie pentru că i-am promis că îl deschid doar dacă o să îmi fie viața în pericol – și adevărul e că singurul meu dușman mi-am fost eu însumi –, fie pentru că poate am așteptat momentul ăsta, am rezistat tentației. Acum nici nu mă mai interesează ce scrie. Sunt prea bătrân. Dar ți-l dau ție. Faci ce vrei cu el. Poate că ăsta e pericolul de care vorbea. Și dacă într-adevăr un om a fost ucis în legătură cu Ordinul lor, poate îți va aduce ție lămurirea necesară sau măcar o soluție.

Îi întinse plicul.

Capitolul 30

Baker fu trezit de un miros care îi antrena toate sucurile gastrice. Pentru o clipă, crezu că s-a trezit în rai. Coborî după câteva minute, chiar în momentul în care fiul său termina de făcut clătitele.

– Tocmai mă pregăteam să te trezesc.

Turnă siropul de arțar peste clătite și i le întinse tatălui.

– Exact cum le făcea bunicul, spuse, după care începu să înfulece.

O expresie de încântare se ivi pe chipul tatălui său după prima îmbucătură.

– Grozav, spuse. Cum ai dormit?

– Nu întreba dacă nu vrei să auzi un alt răspuns decât cel protocolar. Știi ce a făcut bunicul cu vecinul nostru Bozo?

– Nu. Pe Bozo mi-l amintesc, dar...

– A venit odată acasă și era enervat că, de fiecare dată când se încrucișa cu Bozo, acesta îl întreba ce mai face și el răspundea invariabil și inevitabil că face bine. A zis că o să se enerveze odată și că, în loc să îi răspundă expeditiv, o să-l tragă deoparte și o să îi spună în detaliu cu ce se ocupă.

– Și bineînțeles că la un moment dat a făcut-o.

– Deci știi.

– Nu, dar i se potrivește personajului.

– Da. L-a ținut pe bietul om vreo două ore și l-a înnebunit cu nu știu ce teoremă pe care se chinuia să o formuleze. De atunci bietul vecin traversa pe trotuarul celălalt ori de câte ori îl vedea și îi arunca un salut în fugă.

Răseră amândoi.

– Îmi asum riscul.

– Păi n-am prea putut să adorm, așa că am zis să îmi pun nenorocirea aia de film.

– Ăla cu Lincoln și cu vampirii?

– Ăla.

– E chiar așa o nenorocire?

– Glumești? Mă iei peste picior? Doar nu îți imaginezi că ar putea fi altfel.

– Știu și eu? De la o vreme am început să mă distrez uitându-mă la filme horror, la filme cu zombi, cu vampiri. Cred că de când ți-am citit cartea, de la tratatul ăla despre vampiri mi se trage.

– ăsta nu e horror deloc. E o mare și monumentală tâmpenie.

Tatăl se repezi la fărfură din mijloc și își puse omletă și șuncă prăjită în față.

– De ce?

– N-am de gând să răspund la întrebările astea inteligente dis-diminează. Ceva o să spun, totuși. Urăsc din toată inima genul ăsta care se cheamă, absolut aberant, fantasy. Cei care i-au ales denumirea voiau să spună că e un gen care nu are în el nici urmă de adevăr sau de verosimilitate. După ei asta înseamnă să ai fantezie. Cel mai mult mă enervează rolul autorului în cărțile de tipul ăsta. E un demiurg și lucrurile se întâmplă că așa are el chef. Nici o acțiune din cărțile respective nu urmează vreo regulă, nu are nici pic de noimă, nu e deloc predictibilă. Dacă nu te aștepti la ceva, nu poți fi surprins de altceva-ul care ar putea să se întâmple. Alternativa îngrozitoare nu e definită. Are un arc de cerc cât ditamai cercul. Orice se poate întâmpla, la 360 de grade. Dacă vrea să omoare pe cineva, îl omoară, dacă vrea să îl învie, îl învie. Și cohorte de spectatori tâmpiți, lipsiți de orice orizont de așteptare, se bucură de asta. Narațiunea nu cere niciodată nimic, suspansul e artificial, empatia cu personajele e zero.

– Dar ăsta e un film cu un personaj istoric!

– ăsta e al doilea gen de film sau literatură care mă scoate din minți. Mai e unul, de fapt. ăla în care reprezinti o anume realitate, ficțională, dar nu fantastică, însă din rațiuni pe care nu le înțeleg, o plasezi într-un spațiu ficțional, deși e evident că se petrece într-un loc pe care îl recunoști. Uite, e siropul ăla drăguț al lui Spielberg cu aeroportul. Am uitat cum îi zice, cu Tom Hanks și Zeta Jones. De ce țara din care e ăla, Krauzia sau Krakozia, e inventată? Asta subțiază dramatismul poveștii. Mie îmi plac thrillerurile. Mă relaxează, ca și pe tine filmele de groază. Vreau ca acțiunea să se petreacă într-un loc pe care îl cunosc, nu într-un spațiu dintr-un univers paralel, de care nu îmi pasă.

– Și cealaltă situație?

– Asta e exact aia în care ne aflăm în cazul filmului ăsta cu Lincoln. Maică-sa a fost ucisă de un vampir, el – tăietor de lemne – devine specialist în mânăuirea toporului și cel mai aprig vânător de vampiri, de care e plină America vremii. Războiul de secesiune e creat de vampirii din Sud, care se hrăneau cu sclavi. Joshua Speed pare că ține cu sudiștii, că e trădător, dar până la urmă nu e. Îngrozitor de la cap la coadă. De ce-or fi avut nevoie de Lincoln ca să facă niște efecte mai mult sau mai puțin reușite? Când faci un film istoric sau când scrii o carte despre evenimente care s-au întâmplat în realitate, nu poți schimba toată istoria. Doar dacă ești Tarantino și decizi, parodic și cu substanță, că vrei să îl omori pe Hitler, să creezi o istorie contrafactuală pentru că vrei să demonstrezi ceva. La fel cum ținuturile imaginare funcționează doar ca parabole.

– Și tu cum ai face?

– Dacă scrii ficțiune de epocă, trebuie să cunoști în cel mai mic amănunt epoca cu pricina. Să ai cât mai multe afirmații reale despre viața personajelor. Efectul maxim nu e când inventezi tâmpenii de răd și copiii. Dacă vrei să creezi suspans, tensiune, să ții spectatorii în scaun la cinema sau în fotoliu cu cartea în mână, trebuie să ai inteligență să construiești o poveste reală aproape în totalitatea ei. Și abia când totul pare impecabil din punct de vedere istoric, să introduci ceva ficțional, ceva ce îți va schimba întreaga poveste. Marile narațiuni găsesc personaje posibile în povești reale, conflicte verosimile, cum zicea Aristotel, care să îți declanșeze acțiunea. Ai nevoie de ceea ce în naratologie se numește o funcție cardinală: lipsa și înlăturarea lipsei. Adică personajul principal trebuie să aibă o problemă. Să fie nemulțumit de ceva. Ceva care să schimbe statu-quo-ul. E nevoie să fie ofensat într-un fel, astfel încât ofensa să nu poată rămâne ofensă, cum zice Hegel. Ceva serios, ceva teribil trebuie să declanșeze acțiunea.

Tatăl se oprește din mânca și își privea cu admirație fiul, cu furculița în mână.

– Ceva trebuie să-l enerveze pe protagonist în așa fel încât acesta să își dorească fie să revină la echilibrul care a fost deranjat, fie să modifice în alt fel starea de fapt. Să răzbune ofensa, să înlătore lipsa. Dacă scrii o ficțiune care îl are pe Lincoln ca personaj principal, nu poți inventa tâmpenii, trebuie să găsești un ceva care nu e pe deplin lămurit, ceva despre care istoria are dubii. Nu să contrazici istoria în modul penibil în care până și un

copil se prinde din prima. Nu poți, de exemplu, să susții că Războiul Civil a fost declanșat din cauza unui conflict sau a unei înțelegeri cu mormonii, să zicem, că te faci de râs. Nu mai ești un autor de ficțiune, ești un saltimbanc, un clovn lipsit de umor. *Război și pace*, poate cea mai mare ficțiune istorică scrisă vreodată, e atât de grozavă tocmai pentru acuratețea ei. *Pe aripile vântului* prezintă personaje posibile și verosimile în furtuna unui dezastru național. De-aia a avut atâta succes. Rhett Butler e posibil. Ca și Andrei Bolkonski.

– Ești foarte tare, cu pasiunea asta a ta pentru naratologie. Dar te-am citit cu atenție, să știi. Mai bine spune-mi: dacă ar fi să scrii o carte din asta, de beletristică, despre Lincoln, cum ai face?

– N-aș scrie niciodată ficțiune.

– Să zicem că ai scrie, insistă tatăl, care părea să spună: „E un joc, ce naiba!”

– Dacă aș lua-o pe panta asta, prima mea datorie ar fi să știu totul despre epocă și despre personajele mele. Aș căuta un punct slab asupra cărora istoricii nu s-au pus de acord. De exemplu, m-aș întreba la modul cel mai serios, studiind tot ce s-a scris despre Lincoln și despre contextul epocii, ce l-a făcut să se transforme dintr-un avocat cu ambiții politice, dacă nu rasist, cel puțin indiferent la problema rasială, în cel mai aprig susținător al desființării sclaviei. Până într-acolo încât și-a dat și viața pentru asta. Nici una dintre explicațiile de până acum nu e satisfăcătoare.

– Sau ai interveni în marele conflict dintre susținătorii și detractorii săi. Cel care susține că a făcut războiul pentru a abolii sclavia și cei care susțin că nu i-a păsat deloc de asta și că reprezenta lobby-ul căilor ferate și al mării industrii din Nord. Conflictul dintre un mare democrat și un dictator împuștit.

– Asta e o temă interesantă, doar că nu e atât de simplă. Aoleu, cât de târziu s-a făcut!

Leși cu repeziciune din bucătărie și se întoarse cu telefonul pe care încercă să-l pornească.

– A murit de tot.

– Nu cred că am încărcător din ăsta, zise tatăl.

– Nu-i nimic. Am eu unul de mașină. Și acum chiar trebuie să plec. A, încă ceva, își aminti Charles. Ai vrut să mai spui ceva ieri când te-ai referit la presupusa bibliotecă a organizației din care făcea parte mama. Și te-ai temut că o să te iau peste picior.

– Nu că o să mă iei peste picior, ci că, dacă ai crezut, cumva, măcar o iotă din ce ți-am spus, asta ți-ar distruge toată încrederea.

– La cât e de enorm totul, un ingredient în plus ce mai contează? Hai, că trebuie să ajung acasă până la prânz.

Tatăl se codi puțin și, până la urmă, cedă:

– Bine. Dar te previn...

Atitudinea lui Charles, care aștepta în pragul ușii, îl făcu să nu mai amâne.

– Fie. Biblioteca Babel a lui Borges e biblioteca creată de OMNES LIBRI.

– Adică aia e o bibliotecă infinită? Bineeee!

Charles pufni pe nări și dădu disprețuitor din mână. Trecu prin coridor și ieși în curte. Tatăl alergă după el și îi strigă din verandă:

– Nu am spus că e chiar biblioteca aia! Am spus că Borges s-a inspirat din ea, pentru că a vrut să transmită un mesaj. Era pe atunci Mare Maestru al Ordinului.

Capitolul 31

Dură un timp până ce telefonul mobil se aprinse, fagocitând din puterea mașinii, pe care Charles se decise, și de această dată, să o calce. Văzu pe suport ecranul aprinzându-se și citi cu coada ochiului: 16 apeluri pierdute și opt mesaje noi. Îi ordonă stafiei din mașină, cum o numea pe asistenta virtuală, să sune înapoi în ordinea cea mai recentă a convorbirilor. Văzu pe ecran numărul directorului de la FBI.

- Îmi pare bine să te aud, Bob. Ai ceva pentru mine?

- Numai un boier își poate permite să își țină telefonul închis până la ora asta. Mă gândesc să mă retrag și eu la o universitate. Cred că ar cam fi timpul.

- Sunt convins că Virginia te va primi cu brațele deschise. Unul dintre alumnii cu care se poate mândri!

- De fapt, am o ofertă de la Stanford. Și nu pe drept, ci pe securitate.

- Excelent.

- OK, să lăsăm astea. Ți-am căutat fata.

- Și?

- Și e ciudat rău. Ca să fiu mai exact, extrem de ciudat! Nu știu să mai fi întâlnit o situație din asta!

- Hai, nu mă mai fierbe!

- M-am interesat la noi dacă avem vreo angajată cu numele ăsta, Petra Menard.

- Și n-aveți.

- Exact. N-avem. Dar am sunat la NSA și prietenul nostru a fost atât de amabil să își pună asistenta să răsfoiască pe acolo. Ce să vezi? Există într-adevăr o Petra Menard la NSA. Și e o persoană destul de importantă acolo. Cât de importantă, n-au vrut să-mi spună. Dar când mi-au trimis fișa ei, după ce au înnegrit aproape totul, au mai rămas numele și poza. Așa că

am luat fotografia și am trecut-o prin baza noastră de date. Ca să văd dacă ce mi-ai spus e măcar posibil.

În interiorul Aston Martin-ului se auzi tare un ton de ocupat. Charles îi ceru asistentei să reia legătura, dar același ton enervant revenea mereu. Se gândi că va fi sunat înapoi și, după ce așteptă câteva minute și mai încercă el o dată, fără rezultat, îi ceru asistentei să treacă mai departe.

– Domnule profesor, se auzi vocea tremurândă a secretarei sale de la Princeton. Unde sunteți? V-am sunat de vreo zece ori.

Așadar, numărul apelurilor pe care trebuia să le returneze se subțiasse considerabil. Cu atât mai bine, își spuse Charles.

– Vă caută poliția, vă caută FBI-ul, vă caută toată lumea.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă Charles cu jumătate de gură.

Gândul unei alte vești proaste îl îngrijora.

– V-au spart azi-noapte biroul. Și pe al lui George. E totul răvășit pe aici. Poliția a pus o bandă din aia.

– A fost cineva rănit?

– Rănit? Nu, nu cred. Nu era nimeni aici. Kate și Miranda au trecut prin fața cabinetului, aseară târziu, și au văzut ușile sparte. Ele au chemat poliția. Ce să le spun?

– Nu le spune nimic. Tocmai mă întorc din Baker. De la tata. Vin eu acolo.

Așadar, asasinii lui George Marshall nu găsiseră tot ce căutau. Se întrebă dacă și viața sa era în pericol. Decise că, dacă ar fi vrut să îl omoare, în Mexic ar fi fost cea mai bună ocazie și trase concluzia că deocamdată nu era în pericol. Ceru următoarea legătură telefonică. Sună lung, aproape la limita întreruperii, când o voce de bărbat, pe care nu o cunoștea, răspunse la numărul afișat pe telefonul său. Nu îl știa nici pe acesta.

– Sunt Charles Baker și am fost sunat de pe acest număr.

– Da?? întrebă vocea. Când s-a întâmplat asta?

– Păi, dumneavoastră m-ați sunat pe mine. Dacă nu știți când...

– Ba nu v-am sunat deloc, domnule profesor.

Așadar, vocea știa cine e.

– Să știți că n-am chef de farse...

– Nici o farsă, interveni vocea. Sunt detectivul Columbus Clay, iar telefonul pe care ați sunat îi aparține unei anume Penelope Bauchent.

– Beauchamp, îl corectă Charles. E un nume franțuzesc.

Charles și-l amintea cu claritate pe detectivul dubios pe care îl văzuse cu o zi în urmă, în fața casei unde fusese ucis asistentul său.

– O cunoașteți?

– Dacă o cunosc pe Penelope? Sigur. E... adică era logodnica asistentului meu.

– Cel decedat? întrebă Columbus.

Da, n-am altul. Penelope e bine?

– Cum pot ști că sunteți chiar dumneavoastră? întrebă detectivul.

Charles nu înțelese întrebarea, așa că nu răspunse.

– Nu vă pot răspunde dacă nu știu că sunteți chiar dumneavoastră cel care mă sună.

– În primul rând, se aprinse Charles, nu v-am sunat eu pe dumneavoastră. Pur și simplu am returnat un apel. În al doilea rând, orice ar fi, de unde știu eu că sunteți dumneavoastră chiar cine spuneți? Și, în plus...

Nu fu lăsat să termine:

– Penelope a fost ucisă. De aceea e important să încercăm reconstituirea ultimelor ei clipe. Dar aș prefera să o facem față în față. Știți unde locuiește?

– Ucisă? întrebă Charles, șocat, după care făcu o pauză. Da, am fost invitat o dată acolo. Eu sunt departe de Princeton. Mă întorc diseară. Dacă vreți să ne vedem atunci, cu plăcere.

– Bine, revin eu, spuse polițistul.

Un claxon lung îl trezi pe Charles din șoc. Aproape pierduse controlul volanului și intrase pe contrasens, unde era să izbească frontal un TIR luminat, în mijlocul zilei, ca pomul de Crăciun. Trase pe dreapta și așteptă să își recapete suflul. Vocea asistentei virtuale îi spuse că nu mai sunt apeluri pierdute.

Fuseseră șaisprezece apeluri. Verifică. Unul, de la ora opt dimineața, era al directorului FBI, zece de la secretara sa, iar restul de cinci de la numărul care se părea că îi aparținuse logodnicei lui George Marshall. Verifică orele. Primul apel fusese la nouă scara, apoi la 11 și trei consecutive, la patru, la patru și un minut și, ultimul, la patru și opt minute.

Îi ceru asistentei să pomească mesageria vocală.

– Sună-mă, Bob.

Acesta fu primul dintre mesaje. Următoarele patru erau ale secretarei plângăcioase. Își pierdu răbdarea și luă telefonul în mână. Trecu peste ele

fără să le asculte. Mai erau trei, toate trei de la același apelant. Penelope. Apăsă pe primul, cel de la ora nouă:

– Îmi cer scuze, domnule profesor. Sunt Penelope. Vă rog, sunați-mă când auziți mesajul. Mi-e foarte frică. Cineva a dat mai devreme târcoale casei. N-a intrat, dar a fost foarte insistent. Acum a plecat. E important. S-ar putea să aibă legătură cu George.

Al doilea mesaj era de la unsprezece:

– Sunt tot eu. Sper să auziți mesajul. Nu a mai venit nimeni, dar mi-e foarte frică. Sper să vă deschideți telefonul. Mă puteți suna la orice oră. E important, George descoperise ceva. La început părea o prostioară, o chestie academică. Nici măcar când au început amenințările nu le-a luat în serios. Până când era să ne calce o mașină care s-a repezit direct în noi, chiar în fața universității. N-a vrut să se ducă la poliție. Știu că v-a dat dosarul. E totul acolo. Vă rog, alertați autoritățile. Cunoașteți atâta lume.

La ora 4, vocea era mai agitată:

– Doamne, Dumnezeu, spuse și începu să plângă. Apoi închise.

La 4 și un minut, vocea se auzea printre sughituri:

– Eu ce mă fac acuma? Nu e cinstit. Un profesor de istorie! Cui putea să facă rău un profesor de istorie? Cum să îl omoare în halul ăla? A trebuit să îl identific la morgă.

Hohotele se întăriră. Charles nu mai înțelese o vreme ce spunea femeia. Mai auzi doar atât:

– Dacă și mie mi se întâmplă ceva, George a distrus tot ce găsisese. Tot. A mai păstrat câteva dovezi. Agenda lui e în dulapul de la sală. Celelalte...

Aici convorbirea se întrerupse.

Charles era foarte tulburat. Dădu drumul și ultimului mesaj. Cel de la patru și opt minute. Nu se auzi nimic. Doar respirația cuiva care părea că ascultă ca și când nu ar fi știut că are de-a face cu o mesagerie vocală.

Capitolul 32

Operatoarea care răspundea la numărul de urgență dăduse alarma prin stație când femeia de la telefon îi spusese că auzise un geam spărgându-se și că intrase cineva în casă. A răspuns la câteva dintre întrebările operatoarei, a cerut ajutor, cu voce tremurândă, dar când operatoarea a insistat să rămână la telefon, a închis. Asta i se spusese lui Columbus Clay la telefon. Ajunsese acolo pe la șapte dimineața. Casa lui Penelope Beauchamp semăna cu un abator. Ambii polițiști, din primul echipaj care sosise la fața locului, zăceau în băltoace de sânge, unul cu gâtul tăiat, iar celălalt cu intestinele pe afară. Alarma o dăduse cel de-al doilea echipaj, care fusese trimis să verifice de ce primul echipaj nu răspunde, cam după o oră.

Polițiștii dintr-un orașel nu sunt deloc obișnuiți cu crimele și, deși au fost antrenați cu mult timp în urmă, habar n-au cum trebuie să se comporte. Sigur, au văzut și ei toate filmele, dar în ele nu se spune nimic despre teama și groaza pe care le trăiești când intri fără să vrei într-un bucluc de felul ăsta. Așa că locul crimei fusese contaminat rău de tot. Columbus Clay ajunsese în pragul disperării când auzi că unul dintre polițiști ținuse arma crimei în mână, după care, în stare de șoc, frecase atât de tare sângele de pe mâini cu săpun, încât aproape își luase toată pielea. Din păcate, lăsase și arma crimei în chiuveta în care se spălase.

De asemenea, mutaseră cadavrele, iar celălalt polițist încercase să îi facă respirație artificială colegului care încă avea puls. Chemase salvarea, dar cum aceasta era departe, încercă să îl ridice pe umăr pe polițistul rănit și să îl ducă până la mașină. Tot interiorul stomacului i se vărsase pe piept. I se făcuse rău și leșinase. Așa îi găsisese Clay. Două cadavre, un leșinat între ele și pe celălalt polițist holbându-se paralizat din cadrul ușii.

Răsuflă ușurat că cei doi nu apucaseră să găsească cadavrul femeii care telefonase la urgență. Aceasta era întinsă pe jos în camera de zi, îi lipsea o ureche și avea patru unghii de la mână stângă smulse. Așadar, asasinul o torturase încercând să afle ceva. Îi veni să își tragă singur o pereche de palme. Fusese în seara aceea acolo. Poate că logodnica lui Marshall nu se întorsese încă sau poate că era în casă, prea speriată ca să deschidă. Trebuia să fi insistat. Sau trebuia să fi rămas acolo.

Chiar în momentul în care răspunsese la telefonul pe care îl auzise sunând în dulapul de haine, unde probabil se ascunsese victima, văzu pe geam cum Escalade-ul negru din ziua precedentă trage în fața casei. Și din el coborî femeia aceea acră. „Probleme“, își spuse Columbus, „vor fi probleme“.

Capitolul 33

Ajunsesese acasă, se trântise în fotoliul din living și fixase un punct în tavan, în încercarea de a-și face un pic de ordine în cap, când sări ca ars. Soneria, cu care încă nu se obișnuise, se prăvăli peste el.

În pragul ușii se afla directorul FBI în persoană. Charles îl privi nedumerit, dar acesta aproape că îl împinse în casă.

-- Ai ceva de băut? întrebă.

-- Sigur, spuse Charles, aproape mecanic. Intră. Dar ce naiba cauți aici?

-- Am zis că dacă tot trebuie să merg la New York, e mai bine să mă opresc și să-ți povestesc personal.

-- Am încercat să te sun după ce s-a întrerupt.

-- Da, spuse directorul cu un aer misterios.

-- Da? Da, ce?

Charles își privi iscoditor interlocutorul.

-- Știi că a fost ucisă și logodnica lui George?

-- Am auzit. Degeaba. Nu avem jurisdicție. Deloc. Nicicum.

Charles îl privi bănuitor:

-- Mi se pare mie sau ai venit până aici de teamă că ți se ascultă telefoanele?

Expresia de pe chipul interlocutorului îl făcu să zâmbească.

-- Excelent, zise Charles. Stropitorul stropit.

Directorul FBI fusese implicat cu ani în urmă într-un scandal de ascultare a telefoanelor care stârnise multe controverse în America.

-- Astăzi orice e posibil. Mai ales în cazul ăsta. Îmi dai whisky-ul ăla sau nu?

Charles deschise barul și întrebă în timp ce scotea paharele:

-- Vreo preferință?

Directorul făcu un semn pe care Charles îl interpretă ca pe un „nu contează”, așa că luă prima sticlă și turnă din ea.

– Vrei și gheață?

– Numai dacă mi-o torni în cap. Mai bine ascultă.

Charles se gândi că o gură de alcool nu e o idee așa de proastă, așa că își turnă și lui.

– Zi!

– Nu știu cât ai apucat să auzi la telefon.

– Ai zis că nu e nici o Petra Menard la voi, dar că e la NSA. Că i-ai cerut unui prieten de acolo referințe. Și că ți-au trimis fișa, dar nu se puteau vedea decât numele și poza.

Directorul scoase o hârtie împăturită din buzunar, printată la o imprimantă cam proastă, alb-negru, și i-o întinse.

– Asta e?

Charles privi fotografia cu atenție.

– Da. Probabil. Poza asta nu e grozavă. Iar acum are părul lung. Asta mi s-a părut ciudat de dimineată, că era prea lejeră pentru o agentă, dar mai târziu, la casa lui George, avea părul prins în coadă.

– Ei bine, îți vine să crezi că aceeași persoană e angajată și la noi?

Răspunsul îl amuți de tot pe Charles, care îl privi într-un fel neîncrezător pe director.

– Cum se poate asta? Nu, serios, se poate așa ceva? Agențiile astea ale voastre nu îi verifică la sânge pe oamenii pe care îi angajează?

– Ba da. Mult mai dur decât ți-ai putea imagina. Dacă, cumva, la patru luni a găngurit diferit față de cum face de obicei un bebeluș, noi aflăm. Orice, până și asta. Sunt zeci de ani de când nu ne-am mai înșelat vreunii dintre noi cu privire la un agent. Chestia e că la noi figurează sub un alt nume.

Începu să se cotrobăie prin buzunare.

– Unde dracu' am pus hârtia aia? Continua să vorbească în timp ce căuta notița. Am fost atât de contrariat, că mi-am zis: „la să vedem” și am pus-o pe Louise, asta e asistenta mea personală, să întrebe și la CIA.

Charles își privea oaspetele cu gura căscată.

– Și, da. E și acolo. Unde dracu' e biletul ăla? Cred că l-am lăsat în mașină. Scoase telefonul: Jack, băiatule, fii drăguț și adu-mi mapa de pe banchetă.

Charles se ridică pentru a se duce la ușă.

– Și e și la CIA?

– Stai, că nu e gata.

– Mai e și la alte agenții?

– Asta nu mai știu. Că n-am apucat. Am sunat, cum e firesc, la Homeland. Câteva minute mai târziu primesc un telefon. Însuși directorul ODNİ, în persoană. Cu asta am vorbit de două ori în viață. Și îmi zice așa, verde în față, s-o las baltă.

– Păi e șeful tău, nu?

– Nu, nu e. Centralizează informațiile și le coordonează. Nimic executiv, doar niște conțopiști, analiști, specialiști. Dar el personal e consilierul președintelui.

– Și?

– M-a luat prin surprindere și am zis: OK.

– Și o s-o lași baltă?

Sonoria îi făcu să tresară pe amândoi. Când se întoarse cu mapa de la ușă, Charles îl găsi pe director în picioare, în fața barului, turnându-și de această dată votcă, pe care o dădu peste cap. O dată și încă o dată.

-- Poate că e cazul să mă retrag.

- Dar ce ar putea să fie? întrebă Charles.

-- Naiba știe. Vreo chestie de-ale lor. Din asta ultrasecretă. Cineva care să poată controla fluxul interagenții. Fiind vorba despre asta, cea mai plauzibilă explicație este că e un spion de-ai lor care să controleze dacă ne facem treaba. Sau vreo chestie care să țină toate firele și să aibă toate informațiile în cazuri ce implică mai multe agenții. *Black ops* sau orice ne poate trece prin cap, dar mai ales ce nici nu ne putem imagina. Dintre toate serviciile de informații, noi suntem cei mai cuminiți. Fără prostii!

– Și te-ai gândit să te duci la președinte?

– Cu asta? Aș fi ridicol. Nu se rezolvă astea așa.

Charles, care rămăsese cu mapa în mână, i-o întinse. Directorul se uită înăuntru.

– A, uite-aici. Deci la noi se numește Dulce Saavedra, iar la CIA – Ali Avellaneda.

Charles își privi o clipă fix interlocutorul, ca și când ar fi vrut să se convingă că nu îi țiuie urechile, și începu să râdă. Directorul nu înțelegea nimic. Îl privea pe Charles și nu înțelegea ce i se întâmplase. Printre

sughițuri. Charles îi făcu semn cu mâna să se așeze. Își trase sufletul și, fără să se oprească din răs, trase și el o dușcă de votcă, direct din sticlă.

– E o farsă, zise Charles.

– Ce farsă?? întrebă total nedumerit interlocutorul.

– Și ce face, mai exact, femeia asta la voi?

Directorul nu răspunse nimic, părea că ezită.

– Hai, doar n-o să mă iei acum cu confidențialitățile, după tot ce mi-ai spus. Cu ce se ocupă?

– Asta e, că nu prea știu. Dar o să aflu, dacă vrei. Îmi spui ce e atât de distractiv?

– Saavedra e celălalt nume al lui Miguel de Cervantes.

– Ăla care a scris *Don Quijote*?

– Ce aveți toți, de câteva zile, de mă întrebați când zic un nume sonor dacă e ăla? Ca și cum ați cunoaște și alți Lincoln sau Cervantes.

– Lincoln?

– Nu contează. Și Dulce vine de la iubita lui Don Quijote din roman.

– Așa, așa. Dulcineea, spuse directorul fericit că se prinsese și el de ceva.

– Exact. Ăla e diminutivul.

– Și restul?

– Alonso Fernández de Avellaneda a scris volumul al doilea al lui *Don Quijote* înainte ca Cervantes să scrie volumul al doilea al lui *Don Quijote*.

– Ă?

– Adică Avellaneda pretinde că e Cervantes, deși semnează cu numele lui, sau pretinde că Cervantes e el, care a scris și primul volum. Cervantes cel real se enervează și scoate și el al doilea volum, ca să îi dea peste nas falsului Cervantes și să demonstreze că acesta a scris un fals *Don Quijote*, volumul al doilea, și că n-a scris autenticul *Don Quijote*, volumul întâi, al cărui autor de drept este chiar el, Cervantes, și nu Avellaneda, adică falsul Cervantes, care a scris falsul *Don Quijote*. Și se și ia de el foarte urât în prefața la volumul al doilea, cel autentic.

– Ce? Cine se ia de cine?

Privirea nedumerită a directorului îi provocă lui Charles o nouă criză de răs.

– Pe scurt, Avellaneda e unul care s-a dat drept autorul lui *Don Quijote*.

– Dar nu era.

- Ba era. Al volumului al doilea.

Cum oaspetele era și mai nedumerit, Charles spuse râzând:

Nu contează.

- Sunt doi? întrebă directorul, care voia, totuși, să se lămurească.

Lasă că îți zic mai încolo. Cert e că ambele nume au legătură cu o carte.

Don Quijote.

Exact. Și cu autorul său.

- Și Petra Menard?

Petra e femininul de la Pierre.

- Zău?

- Da.

- Nu prea seamănă.

- E chestie de etimologie, nu contează. Și Pierre Menard e autorul lui *Don Quijote*!

- Aoleu! Încă unul!

Charles începu să râdă cu lacrimi până căzu de pe scaun. Se rostogoli pe covor, ținându-se cu mâinile de burtă. Spuse printre sughituri, cu greu:

- Nu de tine râd!

- Ba de mine râzi, dar nu îmi pasă, că nu râzi cu răutate. Și ai criza asta ca să exorcizezi șocul pe care ți l-au provocat cele două crime. Tachinările astea de intelectual subțire ajută. Îmi spui cine e Pierre ăsta?

- E un personaj dintr-o povestire de Borges, care se cheamă *Pierre Menard*, autorul lui *Don Quijote* și în care un individ, pe numele lui Pierre Menard, se apucă să scrie o carte care se cheamă *Don Quijote* și, deși scrie cuvânt cu cuvânt aceeași carte, la final e o altă carte, deși totul, fiecare cuvânt din ea, e identic cu cele din originalul lui Cervantes.

- Serios? întrebă directorul, căruia începu să i se pară că îi crescuse capul și că acum cântărea o tonă.

- Cine e capabil de o glumă atât de sofisticată e deștept foc și vrea să ne transmită ceva.

Charles păru că își amintește ceva și dispăru brusc.

Se întoarse cu o bucată de carton în mână.

- Cât am putut fi de tâmpit!

Directorul nu mai spunea nimic, doar îl privea într-un fel cam ciudat.

– Azi-dimineață mi-a dat o carte de vizită. Mi-a zis că o cheamă Petra Menard și mi-a dat o carte de vizită care are, vezi bine, mare, logoul Biroului. Dar numele ei la FBI care e dintre ele?

Directorul își consultă hârtia:

– Dulce Saavedra.

– Deci cartea de vizită de la FBI trebuia să aibă pe ea numele pe care mi l-a spus, Petra Menard. Și totuși, uite ce scrie pe ea.

Îi întinse directorului cartea de vizită.

– Dulce...

– Saavedra, spuseră amândoi în cor.

– Asta înseamnă că fie s-a încurcat în identități, fie, mult mai probabil, speră că o să mă prind. Dar eu n-am aruncat nici măcar o privire.

– Curios, spuse directorul nedumerit. Te las să o faci pe detectivul cultural și mă duc să mă culc.

Directorul plecase de mai bine de o oră, iar Charles continua să râdă, cu pauze intermediare de whisky. Într-un târziu, adormi fără să bage în seamă telefonul care suna în draci.

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

Intermezzo

Rănilor de pe spate începuseră să îl usture din nou. Se întoarse cu grijă pe o parte. Își strivi umărul de lemnul dur ca o piatră neșlefuită. Încă o așchie, a câta oare?, i se înfipse în braț. Nu știa care durere era mai mare. Vru să urle, dar vaietele celor din jur îi amintiră că era de prisos. Iar lacrimi nu mai avea. De unde să mai plângă? Când își așeză fața pe scândură, atinse ceva metalic. Mișcă din cap, și obiectul căzu cu zgomot pe jos. Un suspin lângă el și un plâns înfundat, ceva mai departe. Cele trei lovituri de bici îi smulseseră carnea. Iar găleata de apă sărată pe care i-o aruncaseră în spate îi provocase o durere pe care nu credea că o poate suporta. „E bună apa de mare”, își spusese, ca să își abată gândurile. „Ustură groaznic, dar închide rănilor.” Îi arătase tatăl său, când se tăiasc la mână, în junglă. Se gândise la asta când îl văzuse pe omul care umpluse găleata îndreptându-se spre el. Și își făcuse curaj.

Când se trezi din leșin, era din nou întins, din nou legat de patul nesfârșit. Primul lucru pe care îl simți fu un miros proaspăt, de aer curat, care își făcea loc cu greutate în încăperea încărcată de putoarea cu care aproape că se obișnuise. Fecale și urină. Și vomă. Trase prea mult de mână și o altă durere îi săgetă încheietura. Nu putea să se întoarcă mai mult. O mișcare bruscă a încăperii îl împinse înspre locul de alături. Nu se lovi de nimic. Bărbatul de lângă el nu mai era. Îi tăiaseră gâtul cu sabia când se repezise la unul dintre ei. Preferase să moară. Păcat. Vorbele pe care le schimbaseră cu el în timpul de când erau acolo îi mai alinaseră suferința. Se cuibăriseră de câteva ori la pieptul său, iar omul își învinsese durerea cruntă, provocată de metalul care îi sfâșia gleznele și încheieturile mâinilor, doar ca să îl protejeze puțin, să-i ofere alinare, într-un disperat gest patern.

Plânsese la pieptul lui ore în șir. Acum, acolo nu mai era nimeni. Se trase, cu efort, înapoi.

Camera se mișcă din nou. În direcția opusă, de această dată. Dădu de bătrânul din stânga. Pentru el erau oricum bătrâni cu toții. O nouă smucitură îl aruncă spre locul rămas liber. Prinse lanțurile de sus cu cele două mâini și, din instinct, își încolăci picioarele în jurul celor de jos. Erau la același nivel. Dar susul e la cap, își spuse, și josul în partea opusă. Tot așa cum stânga e mâna la care îi lipsea un deget. Și dreapta – cealaltă. Se tocmiseră, înainte să îl ia, dacă e invalid sau nu fără degetul ăla. Și dacă să îl omoare acolo pe loc sau dacă o fi fiind totuși bun la ceva. Dacă merita efortul. Dar avea o constituție bună. Și dinți mari, albi. Perfecti. Își băgaseră mâinile jechoase în gura lui. Cel care îl adusese fu crunt pedepsit. Biciul sunase groaznic pe pielea lui. Șfic, șfic, șfic.

Își încordă toți mușchii la următoarea smucitură. Aerul acela curat își făcu din nou simțită prezența. Mai mult. Și mai mult. Nu mai era doar o insinuare. Apoi un zgomot infernal se auzi dedesubt. Și o lumină scurtă traversă încăperea. Îi văzuse ochii bătrânului. Aveau în ei o liniște nefirească. Apoi patul de lemn începu să se legene și mai tare. Când într-o parte, când în cealaltă. Din ce în ce mai tare. Și o nouă lumină. Văzu ochii îngroziți ai celor din jur. Cu capetele scoase în afara patului gigantic care le delimita locurile cu câte o scândură neșlefuită.

Smuciturile și zdrucinăturile începură să fie din ce în ce mai dese. Ca și lumina. Un horcăit, ca de monstru marin din poveștile bătrânilor, se auzi din nou și din nou. Un obiect metalic, ca acela care căzuse de lângă el, zbură prin aer și aproape îl lovi. Străluci suficient în lumină cât să poată vedea că era o farfurie. Din cele pe care le puneau la capul fiecăruia, ca să nu moară de foame. Un pumn de lături, ca o mazăgă. Cu gust de noroi. Trebuiau să mănânce. Era obligatoriu. Dacă refuzau, li se turna cu pâlnia și erau bătuți îngrozitor. Se auzi un scârțâit greu, ca un lemn care crapă sub greutatea toporului. Și încă unul. Legănarea devenise de nesuportat. Începură și urletele. Se lovi în toate părțile. Un corp greu căzu peste el, apoi o luă din nou în partea cealaltă. Lanțurile îi tăiau mâinile și picioarele. Dar nu le dădu drumul. Uitase de usturime. Un moment foarte scurt. Apoi zgomotele reîncepură. Și urletele. Urlau de groază și de frică. Avea să se gândească mai târziu la asta. La cât de tare se agață lumea de viață. Nu știau ce-i așteaptă. Erau torturați, legați de paturi, biciuiți și înfometați.

lăsați să își dea drumul pe ei, exact acolo, scoși pe punte o singură dată pe zi, un timp foarte scurt, dar în ciuda tuturor nenorocirilor, voiau să trăiască.

„Moartea e o salvare”, se gândi. Oricum îi uciseseră întreaga familie, sub ochii lui. Mama, gravidă din nou, și frații. Și mătușile. Și unchii. Și toți oamenii pe care îi cunoscuse vreodată. Din satul lor. Și din cele vecine. Când îi goneau ca pe vite trecuseră, în drumul spre țarm, spre burta balenei din lemn, pe lângă toate așezările învecinate. Totul ardea, într-un amestec de scânteii și pucioasă, și proiecta pe cerul nopții culoarea roșie a morții.

Se auzi un zgomot scurt și lemnul cedă. Cu o viteză uimitoare, cala începu să se umple cu apă. Curgea prin toate părțile. Vasul, târât de furtună, se izbi din nou cu putere de stânci. Auzi urletele celor din jur. O nouă lumină, și îi văzu cu capul în jos, cum încercau să iasă la suprafața apei. Un gust sărat îi umplu gura și i se făcu foarte frig. Începu să tragă disperat de mâini și de picioare. O imagine ca din poveștile cu iadul, pe care nu se sătura să le mai audă când era acasă, fu adusă de o nouă lumină. Toată lumea plutea. Apoi un val uriaș îi acoperi cu totul și îi trase la fund. Părea o cădere nesfârșită. Până când se opri. Patul uriaș cedă și simți cum lanțurile ieșite din inelele de la marginea patului îi dădeau voie să le tragă după el. O luă în sus. Încercă să scoată capul la suprafață. O nouă lumină îl lăsă să vadă că trage după el oameni care nu mai mișcau în apă. Două lanțuri de cadavre în stânga și în dreapta urcau după el, în ritmul în care se îndrepta spre suprafață. Încă o smucitură groaznică, și pereții vasului dispărură ca prin minune, purtați de furtună, care încotro.

Simți cum se izbește de stânci.

PARTEA A DOUA

The shepherd drives the wolf from the sheep's throat, for which the sheep thanks the shepherd as a liberator, while the wolf denounces him for the same act as the destroyer of liberty, especially as the sheep was a black one.¹

Abraham Lincoln, aprilie 1864

The true story is always the story of the story itself.²

Stuart Kelly, *The Book of Lost Books*

Motivul pentru care in operele lui Chaucer nu apare nimic despre avioane este că autorul nu a văzut niciodată vreunul. Nu se inventaseră.

George Bates

O carte se ascunde in bibliotecă, la fel cum copacul se ascunde in inima pădurii.

Lucien X. Polastron

¹ „Păstorul alungă lupul de la gâtul oii, pentru care lucru oaia îi mulțumește ca unui eliberator, în timp ce lupul îl denunță, pentru același gest, ca pe un distrugător al libertății, cu atât mai mult cu cât era vorba de-o oaie neagră.” (n. red.)

² „Adevărata poveste este întotdeauna povestea poveștii înseși.” (n. red.)

Capitolul 34

Auzea muzica din filmul său preferat și nu știa dacă e spectator, într-un fotoliu comod de cinema, alături de tatăl său, și se uita la film sau nu cumva era chiar el personajul cu masca neagră, înaintea duelului decisiv cu colonelul Huerta. Soneria de la telefonul mobil îi declanșase un vis complicat în care fie uzurpase rolul lui Alain Delon din *Zorro*, fie era chiar el spiritul vulpoiului negru, și nu într-un film, căci filmul era real, și rana pe care i-o făcuse colonelului mirosea a sânge adevărat. Huerta tocmai tăiasse funia de care se agățase el și căzu prin vitraliul clopotniței, iar acum se prăvălea în gol. Se trezi, într-un final, când muzica începu să se audă în buclă și își simți pe chip zâmbetul generos, de copil satisfăcut. Strângea în brațe sticla goală de whisky. Se uită nedumerit în jur. Soarele bătea direct pe el și era leocă de transpirație. Adormise de-a dreptul pe covor, la mijlocul distanței dintre canapea și bibliotecă.

Telefonul se auzi din nou. De această dată melodia era alta, semn că cel care suna acum nu era același cu cel care sunase înainte. Telefonul îi căzuse din buzunar, așa că fu suficient să întindă mâna ca să îl apuce. Mesajul: „Așteptați pentru domnul președinte!”, rostit de secretara acestuia, îl făcu să se ridice în picioare.

– Charlie, dragul meu, te deranjez? se auzi vocea atât de familiară a președintelui Statelor Unite.

Fusese alături de acesta zi de zi, timp de aproape doi ani, pregătind campania electorală, pe care apoi a condus-o cu mare măiestrie. Succesul fusese în egală măsură atât al lui, cât și al președintelui. După succes, motivând că orice vedetă se retrage în glorie, refuzase orice fel de funcție, inclusiv pe cea de șef de cabinet, pe care președintele i-o oferise.

– Ce surpriză! spuse Charles, încercând să fie coerent.

– Sper că e plăcută!

Cum Charles nu reuși să îndruga nimic, președintele, care îl cunoștea foarte bine și știa că cea mai mare problemă pe care o avusese cu Baker fusese trezitul la ore mici, înțelese că era cam devreme.

– E ora 10, Charlie! Am avut grijă să nu te trezesc. Vrei să vorbim mai târziu?

– Nu, e OK, răspunse Charles râzând. Nu sunt prea vorbăreț, dar înțeleg totul perfect.

– În ordine. Nu te țin mult. Vreau doar să te rog să îmi faci un hatâr. Să mă însoțești la Summitul Americilor, la Cartagena. Hai, spune da. N-am mai avut ocazia să vorbim de mult și acolo, între luări de cuvânt și recepții, sunt sigur că putem găsi un pic de timp să discutăm ca pe vremuri. Vii?

– La Cartagena? repetă Charles, pentru a prelungi puțin timpul de gândire.

– Alo! Mai ești?

– Da, da, se grăbi să răspundă profesorul. Când e asta?

– Pe 14 aprilie, răspunse președintele. Hai, nu mă refuza.

– OK, răspunse Charles, care nu era în stare să găsească atât de repede un motiv serios să refuze.

– Da? Excelent! O să te sune Jean pentru detalii. Ne vedem curând! Pa!

Charles nu apucă să mai spună nimic. Interlocutorul, mulțumit de răspuns, închise repede, ca pentru a nu-i lăsa posibilitatea să se răzgândească.

I-a fost greu lui Charles să îi comunice președintelui că politica activă nu îi plăcea deloc. Acesta încercase în toate felurile să îl facă să se răzgândească. Până la urmă, motivul suprem pe care îl invocase era că nu mai suporta nici un moment nici cravata, nici papionul și că simțea că începe să se transforme tot mai mult într-un pinguin. „Vreau să nu mă mai strângă nimic de gât”, spusese acesta. Președintele știa exact problema pe care o avea Charles să se îmbrace în costum, tot așa cum știa că acel ultim nasture al cămășii îl făcea să se sufocă. Știa și că își făcea cămășile la comandă în așa fel încât gâtul scurt și gros să nu-i fie strâns la maximum de acel ultim nasture și că, nu de puține ori, cravata îi atârna într-un fel cam lăbărțat. Dacă la celelalte motive președintele îi întorcea de fiecare dată argumentul, replica lui Charles îl convinsese că nu mai e nimic de făcut.

Adevărul era că profesorului de la Princeton nu îi plăcea deloc să fie subordonatul cuiva. Independența era pentru el mai presus de orice. Tot așa

cum nu era foarte fericit că nu mai era el centrul atenției. Se înhămasse la acea campanie, simțindu-se măgulit că fusese ales. Dar cerințele de reprezentare erau altele decât în campaniile senatoriale pe care le condusese, unde avea un grad mult mai mare de libertate, inclusiv vestimentară. Și apoi câștigase. „Făcuse” primul președinte de culoare al Americii, cum îi plăcea să le spună prietenilor. Charles Baker se plictisea foarte repede și își găsea destul de frecvent pasiuni noi. Hotărâse să depășească faza de marketing electoral, pentru că i se părea că nu mai are nimic de învățat din ea și că satisfacția pe care i-ar aduce-o o nouă victorie nu ar fi decât o senzație pe care ar retrăi-o! Adică o copie a celei originale. Care și ea era o copie a satisfacției pe care o avea, probabil, cel ales! O copie a copiei era deja prea mult pentru el. Sau prea puțin.

Pe de altă parte, știa exact că președintele, aflat în campanie pentru al doilea mandat, nu era foarte mulțumit de stafful său și că ar fi dat orice să îi mai fie alături încă o dată. Era convins că discuția se va învărti în jurul acestui subiect. Până la urmă, își spuse că nu fusese niciodată la un summit de soiul ăsta și că două-trei zile într-un oraș exotic n-aveau de ce să îi strice. În drumul spre duș, îi trecu prin cap că exact în 14 aprilie fusese asasinat Lincoln, care părea să fie tot mai prezent în viața sa în acele zile.

Capitolul 35

În timp ce băga cu repeziciune în gură niște resturi pe care le mai găsisese în frigider, își verifica telefonul mobil. Două numere necunoscute fuseseră destul de insistente și seara trecută, și în dimineața aceea. N-avea chef să sune înapoi, mai ales că nu găsisese nici un mesaj, așa că își sună secretara și îi spuse scurt că se îndrepta spre facultate.

În unsprezece minute era în campus. Uniformele erau peste tot, iar agitația era mult mai mare decât în mod obișnuit. O luă spre sala de sport, pentru a arunca o privire în dulapul lui George Marshall. Fu sincer surprins când văzu lume adunată în fața sălii, căscând gura în fața benzii galbene care părea nelipsită, în ultimele zile. Polițistul îl recunoscuse și îl lăsă să intre în sală, unde doi indivizi întindeau cu o pensulă un praf negru pe marginea dulapului asistentului său, care, în mod evident, fusese spart. Charles aruncă o privire peste lucrurile aruncate de-a valma pe jos și, după ce fu prezentat, întrebă dacă mai erau și alte lucruri în dulap. Unul din cei doi deschise larg dulapul. Văzu masca de scrimă a asistentului, floreta, câteva perechi de ciorapi și un tricou. Nici urmă de agenda neagră, mare, pe care Charles o cunoștea foarte bine, pentru că asistentul o lua cu el peste tot.

– Asta e tot? Sau ați mai găsit ceva? întrebă ca într-o doară.

– Tot, îi răspunse o voce groasă de undeva din spate. De ce? Ar mai fi trebuit să fie ceva?

Nu îl văzu pe purtătorul vocii baritonale, dar recunoscuse vocea imediat. De după primul rând de dulapuri își făcu apariția Columbus Clay.

– V-am sunat de câteva ori și aseară, și azi-dimineață, spuse omul, care se apropiase de el și îi întinse mâna. Columbus Clay! Dar presupun că nu aveți obiceiul să răspundeți când vă sună un număr necunoscut. Deși circumstanțele sunt speciale și poate ar trebui să o faceți!

– Telefonul era dat pe mut, îi răspunse Charles repede. Îmi cer scuze, dar trebuie să îmi văd biroul, care înțeleg că a fost vandalizat aseară!

– Alaltăieri seară, mai exact, spuse polițistul care îl privea pe Charles ca pe o curiozitate de bălci. Nici o problemă, vă însoțesc. Numai bine putem purta discuția pe care o avem de purtat.

Charles își dădu seama că nu are cum să scape, așa că ieși din sală, însoțit de copoi.

Pe drumul spre birou îi povesti despre apelurile ratate și despre mesajele pe care i le lăsase logodnica lui Marshall. Polițistul îi ceru voie să asculte mesajele. Așa că se opri în mijlocul parcului, iar Columbus Clay le ascultă cu foarte mare atenție, după care îi returnă gânditor telefonul.

– Aveți nevoie să vi le trimit undeva? Să le folosiți ca dovezi? Sper că nu o să-mi confiscăți telefonul, încercă să se arate afabil Charles.

– Nu cred că e cazul, răspunse polițistul.

Pomiră din nou, dar polițistul se opri puțin mai în spate. Charles se întoarse să vadă unde l-a pierdut. Acesta îl fixa într-un mod curios. Și i se adresă într-un fel teatral:

– Știți că sunteți ultima persoană, în afară de asasin, care a vorbit cu doamna Bauchent?

– Beauchamp, îl corectă Charles răbdător. V-am spus și ieri.

– Exact! Se pare că țineți foarte mult la precizie! Și eu!

Charles nu știa cum să interpreteze cuvintele polițistului. Își aminti, însă, confruntarea dintre acesta și Petra Menard. Îi era clar că are în față o nucă tare și că, sub aparența neîngrijită și distrată, copoiul era cu totul altceva. Așa că se decise să nu reacționeze.

Mai schimbară câteva vorbe. Columbus îi povesti cu lux de amănunte, care lui Charles i se părură sadice, felul în care fusese găsită logodnica asistentului. După care, tot brusc, ca pentru a-l lua pe nepregătite, întrebă:

– Știu că ați venit după agendă! Ce era în ea?

– Știți pentru că ați ascultat mesajul, i-o tăie Charles, sugerând, ușor ironic, că nu era vreo mare deducție. Tot așa cum vă e clar că n-am cum să am habar ce conținea.

– Hmm, răspunse polițistul. Probabil acum e în posesia criminalului. E clar că biata fată i-a spus tot. Nici măcar nu bănuieți ce ar putea conține?

Charles dădu din cap ca n-are nici cea mai vagă idee.

– Am să vă las acum să vă rezolvați treburile, dar aș vrea să ne întâlnim mai târziu, pentru că am nevoie să aflu lucruri de la dumneavoastră.

– Lucruri? Ce lucruri? Nu știu nimic. V-am spus...

– E impresia dumneavoastră că mi-ați spus tot, i-o tăie Columbus. Credeți-mă, spre deosebire de un om obișnuit, un profesionist al crimei găsește dovezi relevante în cele mai neînsemnate detalii. Domnul Marshall a fost asistentul dumneavoastră atât timp.

„Un profesionist al crimei?“, își spuse Charles. „Individul ăsta e complet lipsit de simțul ridicolului.”

– Și, în plus, habar n-am ce fel de autoritate sunteți, se grăbi să atace Charles. Lucrurile astea nu ar trebui să se desfășoare după vreun tipic? Să fiu invitat la secție? Să dau o declarație?

Charles urmărea reacția interlocutorului. Și plasă ceca ce credea că va fi o lovitură.

– Numai că dumneavoastră nu mă puteți invita la secție, nu-i așa? Pentru că sunteți de la ODNI. Ce caută un serviciu secret în povestea asta?

Columbus zâmbi larg:

– Dacă încercați să sugerați că ați aflat lucruri despre mine datorită influenței dumneavoastră, atunci sunteți exact în situația în care am fost eu cu agenda. Ați aflat unde lucrez cu două seri în urmă, când vă aflați în mulțimea de gură-cască din fața casei în care locuia asistentul dumneavoastră. N-o să vă întreb unde erați în seara crimei pentru că știu sigur că vă aflați în avion, venind dinspre Mexic. Dar, fie că vă place sau nu, tot o să stați de vorbă cu mine. Pentru că sunt convins că vreți să găsim criminalul. Doar că, din păcate, acum am o treabă care nu mai poate fi amânată. Vă sun după-amiază. Acum aveți numărul meu. Și am convingerea că de această dată îmi veți răspunde.

Zâmbi și făcu stânga-mprejur.

Charles îl privi cum se îndepărtează. Era contrariat de personaj. Se gândi că numele acestuia e prea ciudat ca să fie real. Numele unui boxer legendar și prenumele descoperitorului Americii sau al unui polițist dintr-un serial de televiziune din anii '70-'80. Pe care părea că îl și imita, atât prin modul în care se îmbrăca, cât și prin gesturi, prin felul în care vorbea și prin pauzele pe care le făcea, prin întrebările-surpriză. Îi trecu prin cap că e într-o realitate ficțională, cine-livrescă, cu Petra Menard – Saavedra – Avellaneda și cu Columbus Clay.

„Viața imită arta“, își spuse în timp ce urca spre biroul său.

Aceleași benzi galbene interziceau intrarea în cele două birouri care fuseseră sparte. Lui Charles i se păru foarte ciudat că nici un polițist nu îl căutase ori că nu voia să stea de vorbă cu el, să îi ia vreo declarație, că nimeni nu voia să știe dacă îi lipsea ceva din biroul în care oricum nu putea să intre, că nimeni nu îl anchetase sistematic cu privire la ce știa despre asistentul său, mâna lui dreaptă, despre care era la mintea cocoșului că, dintre toți oamenii din acel oraș, el știa cel mai mult. I se părea foarte neobișnuit. Se întrebă dacă era tot povestea cu jurisdicția, din seara dinainte.

Intră în biroul secretarei sale. Ea nu era acolo, dar pe scaunul din fața biroului acesteia stătea cuminte, cu o geantă pe genunchi, antrenorul de scrimă. Când îl văzu pe Charles se repezi spre el, să îl îmbrățișeze. Charles era de 30 de ani prieten cu antrenorul. Fuseseră împreună la lotul de scrimă al Americii. Charles ratase participarea la olimpiadă din pricina dispariției bunicului său, iar Jack Barnes se accidentase cu două zile înainte. Profesorul îl convinsese pe George Marshall să se înscrie la scrimă pentru a-și mai consuma din energie.

– Îmi pare rău, spuse antrenorul. Știe cineva ce s-a întâmplat?

Charles dădu din cap că nu.

– Pe mine mă așteptai? întrebă, curios.

– Da. Când am ajuns la sală și am văzut dulapul spart mi-am dat seama.

Charles nu înțelegea. Îl întrebă din priviri.

– Cu câteva zile în urmă, George m-a rugat să țin la mine în dulap o agendă. Și mi-a spus că, dacă i se întâmplă lui ceva, să îi-o dau ție, și numai ție. M-am gândit că e una dintre glumele lui elaborate sau una dintre ciudățeniile lui, așa că am zis să îi fac hatârul. Nu mi-a trecut prin cap că... spuse, și ochii i se umplură de lacrimi.

Charles îl bătu pe umăr și așteptă ca antrenorul să scoată din servietă agenda neagră a asistentului său.

– Ai spus cuiva?

– Nu. Și nici n-o să spun.

Charles privi agenda. Privirea lui nedumerită îl făcu pe antrenor să întrebe ce nu era în ordine.

– E alta, spuse Charles. Identică, dar cea pe care o avea întotdeauna cu el avea colțul ăsta jerpelit. Pielea se dusese cu totul de cât o tot plimba cu el.

Deschise agenda și începu să o răsfoiască.

-- Aia era plină. Aici, abia dacă găsești din loc în loc câte o notație. Și, dacă îmi amintesc bine, aia nu avea trecute zilele, cum are asta! Era o agendă simplă, fără date. Mai mult un fel de caiet cu linii, dar cu aceeași copertă!

Îi mulțumi antrenorului, care părăsi micul birou al secretarei, și făcu câțiva pași cu agenda în mână. Se așeză la birou și o deschise. Apoi își dădu seama că nu era cel mai bun loc pentru a o studia. Îi lăsă un bilet pe masă lui Alissyn și se îndreptă spre ușă. Nu observă că în tava de corespondență se afla un plic A4 galben, cu numele său pe el.

Capitolul 36

După ce aflate tot ce putea afla de la logodnica asistentului, Socrate se duse din nou în campus, încântat de ordinea din universitățile americane, unde până și dulapurile metalice din vestiare au etichete cu numele posesorului, și îl găsi imediat pe cel al lui George Marshall. Răscoli printre lucruri și găsi agenda neagră despre care îi spusese Penelope Beauchamp, e drept, nu de bunăvoie, ci cu ceva efort din partea lui și cu mai multă suferință din partea ei, suferință de care ar fi putut fi scutită, dacă nu ar fi opus rezistență și i-ar fi ascultat sfatul.

Răsfoise agenda în mașină, înainte de răsăritul soarelui, dar aceasta era inexplicabil de goală. Doar două texte disparate și o imagine, un fel de desen naiv. Încercă să vadă dacă nu cumva foile sunt lipite sau e ceva în plus ascuns sub copertă. Aprinse până și bricheta, pe care o plimbă pe sub câteva dintre pagini la întâmplare, sperând să găsească vreun text scris cu cerneală simpatică. Toate, fără nici un rezultat. Dezamăgit, pornise mașina și, la scurt timp, ieșea pe autostradă.

În mai puțin de patru ore se încurcă pe Shore Drive, în micul oraș Winthrop, care mărginește Bostonul la nord și care se termină lent în ocean, chiar pe strada pe care se afla Socrate. Vru să intre pe Sea Foam Avenue, dar sensul interzis îl opri. Ezită câteva clipe, dar hotărî că nu avea rost să atragă atenția, așa că ocoli pe strada următoare și intră în „spuma mării” pe partea regulamentară. Opri la câțiva metri mai jos de cea mai frumoasă casă a străzii, pe partea cealaltă a drumului. Scoase din torpedou poza unui bătrân de culoare. O privi lung. Apoi o lăsă pe scaunul de alături. Se înarmă cu răbdare și deschise din nou agenda lui George.

La foarte scurt timp, o mașină opri în fața casei celei frumoase. Strada era pustie. Leși din mașină cu pistolul în mână, ținându-l în jos, de-a lungul piciorului, care era mascat de capotă, așa încât să nu poată fi văzut de pe

cealaltă parte a drumului. Planul era simplu. Urma să aștepte ca omul din mașină să se dea jos și, în momentul în care acesta urma să intre în casă, să se repeadă asupra lui și să îl împingă înăuntru, unde avea să-l interogheze. Însă de pe locul din față coborî o femeie. Aceasta deschise portiera din spate a mașinii și se îndreptă spre portbagaj, de unde scoase un cărucior și, cu mare greutate, îl dădu jos pe bătrânul din poza lui Socrate. Femeia îi aruncă o privire plină de venin bărbatului care se uita de peste drum cum o femeie mică și slabă se chinuie să așeze pe scaunul cu roțile un munte de om. Socrate înțelese sensul privirii și se trase mai în spate. Hotărî să își schimbe planul. Femeia își lăsase tatăl în fața casei și se urcase la volan pentru a trage mașina în parcare din partea laterală a casei. În momentul în care se pregătea să urce și el în mașină, Socrate auzi țipete chiar în spatele lui. O femeie ieșise din casa din spate și îi văzuse arma lucind în soare. Începu să țipe ca o descereierată: „Are o armă, are o armă. Ajutor!” Întoarse capul spre ea, dar văzu cu coada ochiului cum bătrânul începu să se agite în scaunul cu roțile. Trase două focuri de armă și femeia care urla se prăbuși. Auzi accelerația celeilalte mașini. Fiica bătrânului, în loc să se panicheze, se îndreptă spre mașina lui Socrate. Avu timp să se depărteze când mașina femeii o izbi pe a lui din plin. Distanța, însă, fusese prea mică pentru ca lovitura să aibă forță. În spate, chiar pe malul oceanului, opriră două mașini. Trase prin parbriz și o nimeri pe femeia care dădea în spate pentru a-și lua avânt și a mai încerca o dată. Sângele începu să țâșnească din ea, curgând în valuri peste mâinile pe care și le dusesese la gât. Se urcă în mașină, accelerează și se năpusti asupra bătrânului din scaunul cu roțile. Auzi un scârțâit sub roți și trecu peste fiare cu mare greutate. Opri câțiva metri în față și văzu în retrovizoare cum se aduna tot mai multă lume la o sută de metri în spate, la ocean, dar îl văzu și pe bătrânul întins pe jos, la o distanță mare de scaunul cu roțile, cum încearcă să se târască. Dădu cu spatele, deschise portiera în dreptul acestuia și descărcă pistolul în el. După care dispăru, în câteva secunde, pe contrasens.

O oră mai târziu era în Amtrakul dinspre Boston spre New Haven.

Rememoră cele întâmplate mai devreme în timp ce își bea cafeaua diluată pe care o luase din gară. Hotărî că făcuse exact ce trebuia să facă și că rezolvase situația admirabil. Îi spusese că nu trebuie să mai interogheze ținta, ci doar să o execute. Îi vor spune că ar fi trebuit să rezolve problema mai discret. Nimic peste ce nu se putea trece, așadar. Ba

din contră, sălbăticia execuției putea fi folosită pentru a-i băga în sperieți pe alții care ar fi putut avea proasta idee să dea din gură. Era un argument pe care îl putea folosi.

Privi o vreme peisajul care i se derula cu repeziciune prin fața ochilor și scoase din rucsac agenda lui George. Reciti pentru a zecea oară primul text și simți că turbează. Sângele i se urcă la cap. Gâtul i se umplu de urme roșii. Spumega de furie.

Cuvintele erau înșiruite unul sub altul ca și cum ar fi fost vreo poezie. Dar una scrisă de un copil pus pe șotii sau care voia să-și bată joc de cititor.

Citi încă o dată:

*Mâncăcios, scăpăcios,
pârțâit, cufurit,
cu miros necăcios
de din jos, ne-ai trăsnit!
Băligos, găunos,
urdinos –
arde-mi-te-ar foc sfințit,
dacă-n dos lași prisos
puturos
și cu fundul pleci mănjit!¹*

¹ François Rabelais, *Gargantua și Pantagruel*, trad. rom. de Alexandru Hodoș, Editura Art, București, 2008

Capitolul 37

Așeză agenda pe birou și o răsfoi pagină cu pagină. Singurele lucruri notate în ea erau, la date diferite, zece nume, în dreptul cărora erau trecute numerele de telefon și adresele persoanelor respective. Charles recunoscuse câteva dintre acele nume. Patru dintre ele ale unor specialiști, mai mult sau mai puțin celebri, în Lincoln, vreo doi chiar cu premii Pulitzer. Unul era al unui filolog de seamă și ilustru istoric al Antichității, iar unul îi aparținea unui soi de guru al arborilor genealogici, în special pentru perioada Evului Mediu. În fine, al șaptelea nume pe care Charles îl recunoscuse era al unui personaj libidinos, pe care el îl considera un maimuțoi trecut de la filologie înaltă la hocus-pocusuri conspiraționiste, la tâmpenii hermetice și oculte, și care scrisese o carte gigantică despre Madame Blavatsky, Uspenski, William Quan Judge și o alta, mult mai modestă ca număr de pagini, dar egală ca îndrăzneală, despre obsesiile spiritiste ale soției președintelui american, Mary Todd Lincoln. De asemenea, susținea că deține cheia către Doctrina Secretă.

Un singur nume nu era complet. Erau trecute în agendă doar două inițiale. Așa că trecu repede peste el.

Ultimele două nume nu le cunoștea, așa că le tastă repede în Google, fără să găsească însă un răspuns satisfăcător.

Îi era clar că personajele din agendă erau, după datele apropiate, ultimele pe care le vizitase Marshall.

Hotări că cel mai bun mod de a afla secretul acela atât de teribil care îl costase viața pe asistentul său era să îi reconstituie acestuia ultimele săptămâni din viață. I se păru o idee bună să înceapă chiar cu agenda. Cele mai multe dintre adrese erau la distanțe care puteau fi parcurse cu mașina. Doar pentru două dintre ele ar fi trebuit să ia avionul.

– Logica spune că, dacă mergi pe același drum, ajungi exact în același loc, își spuse Charles cu voce tare și se apucă să sune la primele numere din agendă, în ordine cronologică.

Ar fi vrut să refacă traseul pe care i-l lăsase George, presărând indicii precum firimiturile din *Hänsel și Gretel*, exact în ordinea parcursă de acesta. Doar așa putea reconstrui logica asistentului său.

Formă primul număr. Sună până se opri. Intră căsuța vocală, iar Charles lăsa un mesaj. Al doilea număr, cel din dreptul inițialelor P și E, era din Houston, ceea ce i se păru pentru moment foarte departe. Își dădu seama, amuzat, cum i se năruie teoria cu ordinea, dar sună mai departe. Cineva de la celălalt capăt al firului, o femeie, ridică receptorul.

– Bună ziua, spuse Charles. Sunt profesorul Baker de la Princeton și aș dori să vorbesc cu profesorul Olcott, dacă se poate.

– Un moment, se auzi vocea.

În fundal se putea auzi un zumzet ca și când niște spirite nervoase s-ar fi certat în casa celui mai mare istoric al fenomenului. Erau, de fapt, mai multe voci, care populau o încăpere foarte mare și care se perindau de colo-colo. Charles auzi apoi niște șușoteli destul de aproape de receptorul pe care femeia probabil îl acoperise cu mâna. La scurt timp, o voce pe care o recunoscuse imediat i se adresă:

– Cam multe coincidențe, nu credeți, domnule profesor? spuse vocea guturală de la celălalt capăt al firului.

Charles nu spuse nimic o vreme. Apoi se chinui să îngăime ceva.

– Dumneavoastră? zise într-un târziu.

– Da. Eu. Vă surprinde? întrebă Columbus Clay, retoric. Profesorul Olcott a fost asasinat cu câteva ore în urmă.

– Ucis? întrebă Charles, căruia îi căzuse fața de tot. Vorbiți serios?

– Nu. Sunt în excursie de plăcere la toți oamenii pe care îi sunați dumneavoastră. Și, pentru că sunt medium, ghicesc înainte pe cine urmează să contactați. Daaa! Ucis. Într-o manieră care, dacă n-ar fi tragică, ar fi comică.

– Vă rog, spuse Charles, scutiți-mă de detalii. Mi-au ajuns cele despre Penelope.

– Bine. Atunci propun să vorbim mai târziu.

Charles nu mai spuse nimic, dar auzi cum receptorul este trântit în furcă.

Profesorul se ridică de pe scaun. Simți o nevoie acută să bea ceva. Ieși pe verandă cu un pahar de whisky și o țigară strâmbă și privi din fotoliu trecătorii care se vedeau dincolo de gardul viu. Era evident că cineva, probabil asasinul lui Marshall, avea acces, într-un fel sau altul, la datele din agenda lui George sau reușise să reconstituie și el traiectoria acestuia. Asta nu îl făcu să renunțe, ci din contră, îl convinse că trebuie să accelereze căutările. Sună la următorul număr. Spre surprinderea sa, profesorul Boates, de la Yale, răspunse imediat. Nu se cunoșteau personal, dar fiecare știa de existența celuilalt. Charles se autoinvită la casa acestuia, iar specialistul în Lincoln fu încântat de vizită, chiar dacă i se păru un pic cam ciudată agitația din vocea colegului său mai tânăr.

Înainte de a părăsi casa, Charles se duse în camera cu arme de foc și scoase din vitrină revolverul său preferat, un Police Python 357. Arma îi aparținuse unui detectiv al Poliției franceze, care avusese un destin tragic. Charles îl cunoscuse. Avea fața desfigurată din pricină că își injectase vitriol sub piele în timpul unei misiuni, pentru a nu fi recunoscut! Arma era în perfectă stare. Charles verifică dacă butoiușul era plin, puse piedica și luă o cutie suplimentară cu muniție. Înainte de a ieși, auzi niște văicăreli ca de bebeluș. Zorro micuna din bucătărie, nemulțumit, în fața farfuriei goale.

Capitolul 38

- **A** folosit la ceva experimentul ăsta? întrebă Caligari, în timp ce îi făcea semn doctorului Mabuse să se așeze. Avem o idee despre cum arăta creatura aia care i-a șocat în halul ăsta pe toți? Știm ce lighioană a făcut crimele alea?

Doctorul rămase în picioare. Pe chipul său se citea un fel de nedumerire. Avea în mână două mape mari de culori diferite. Directorul îi făcu semn insistent să ia loc. Aștepta răspunsul.

Am făcut experimentul în două etape. În prima, așa cum știți, le-am arătat desene cu animalele care au fost ucise.

Le-ai arătat imagini cu cadavrele?

Nu, zâmbi doctorul, nu m-am exprimat cum trebuie. Le-am arătat desene simple, cu capre, vaci și oi. Cât mai simple și cât mai ușor de recunoscut. Făcute cu creion negru, ca să le fie mai ușor să le reproducă. I-am lăsat să privească desenele câte două minute și apoi le-am dat hârtie și creion.

— Nu le-ai cerut să deseneze diavolul? întrebă șeful, nedumerit.

Doctorul ridică mâna, într-un gest care voia să spună: „Un pic de răbdare”.

— Iată ce a desenat fiecare, spuse în timp ce scotea primul desen din mapa albastră.

Caligari trase desenul în fața lui. Pe pagină era desenat, destul de stângaci, un fel de șarpe cu chip de femeie și cu o coroană pe cap.

— Ce e asta? întrebă Caligari. O glumă?

Psihiatrul nu răspunse nimic, ci îi întinse următorul desen. În mod evident, bolnavul care îl făcuse avea mai mult talent. Caligari privea cu mirare un șarpe, cu chip de femeie blondă, cu părul cârlionțat. Șarpele avea

două rânduri de labe cu gheare, ca o șopârlă. Pe frunte avea o pată în formă de coroană. Nu apucă să spună ceva, că primi următorul desen.

– Le-am aranjat după asemănări, spuse Mabuse în timp ce îi întindea aceeași imagine, dar mai nuanțată și mult mai bine făcută.

De această dată doar coada rămăsese de reptilă. Partea din față era întreagă de femeie. Nu lipsea coroana, care de această dată nu mai era o pată, ci era așezată de-a dreptul pe cap. De jur împrejur era plin de păsări răsturnate, moarte, putrezite și fructe lichefiate, putrezite și ele. Corpul femeii-reptilă era unduit, șerpuia.

– Țsta are talent, observă Caligari, dar nu apucă să continue că primi al patrulea desen.

Acesta era mult mai grafic, ca un desen făcut în peniță. De această dată, Caligari avea în față un cocoș cu coarne de cerb, aripi de liliac și a doua jumătate a corpului de șarpe, exact ca în desenele anterioare. Și aici erau prezente păsările moarte. Talentul desenatorului era excepțional, observă directorul. Părea că privirea animalului aceluia ciudat ucisese păsările acelea. Următoarele cinci desene erau mai mult sau mai puțin asemănătoare. Doar că în patru dintre ele apărea câte o oglindă, desenată așa cum se pricepuse fiecare.

– Și restul? întrebă Caligari.

– Mai e doar unul. Și e cel mai explicit dintre toate. Ceilalți au refuzat să facă desenul.

Îl primi și pe cel din urmă. Cocoșul avea chip de femeie, aripi de liliac și aceeași coroană pe frunte. Din ea ieșeau coarne de cerb. Stătea în fața unei ape, unde poziția soarelui făcea să i se reflecte, deocamdată, doar coada. Undeva, pe un gard, mai în spate, era așezat un cocoș pregătit să cânte. Din gura monstrului ieșea un nor care întorsese cu susul în jos o pasăre în zbor. Privirea animalului-femeie era de această dată altfel. Cel care desenase reușise să îi creeze o expresie complexă, la jumătatea drumului dintre un animal de pradă, de o răutate fără margini, și un animal hăituit care parcă își presimte moartea. Caligari simți un fior străbătându-i șira spinării.

– E îngrozitor de real, spuse Mabuse. Și pe mine m-au trecut sudorile când i-am văzut privirea.

– Ce e asta? Așa cred ei că arată diavolul? Un șarpe cu chip de femeie a făcut asta? Un animal fantastic? Nu înțeleg.

– Nu, răspunse doctorul. Asta a fost reacția lor la desenele cu animale domestice. La pasul următor le-am cerut să deseneze exact ce au văzut. *El Diablo*.

Desfăcu cu gesturi teatrale mapa roșie și scoase de această dată toate desenele deodată și le răsfiră pe masă. Cu câteva variații și în funcție de talentul fiecăruia, toate desenele arătau mai mult sau mai puțin același lucru. O lighioană care era jumătate om și jumătate taur. Cu o singură excepție, arătarea din desene avea corpul de om și capul de taur. Unul singur avea un cap de om așezat pe un corp de taur.

Capitolul 39

Profesorul Boates, un nonagenar, predase întreaga sa viață la Yale. Cunoscut drept unul dintre cei mai mari specialiști ai Americii în Lincoln, fusese în ultimii ani ținta unor atacuri furibunde din partea revizionistilor. Atitudinea sa de susținător necondiționat al președintelui, pe care îl transformase aproape într-un sfânt, îi deranja foarte tare pe cei care nu credeau deloc în mitul „tatălui nației”, al „bunului Abe” pe care istoriografia oficială americană îl instituise drept o legendă, care, după părerea acestora, nu avea nici măcar un sâmbure de adevăr.

Atât Boates, cât și imensa majoritate a istoricilor care susțineau poziția oficială erau acuzați, în atacuri fără precedent, că nu sunt interesați deloc de realitatea istorică și că, din motive care țin strict de interesul personal, continuă cu bună știință să falsifice evidențele. Ca și ceilalți, William Boates era acuzat că singurul lucru de care îi păsa cu adevărat era salariul uriaș, finanțările guvernamentale și, de la diverse fundații, premiile bine remunerate, bursele nesimțite. În afara intereselor strict pecuniare, motivele atacurilor erau și politice. Ca și celelalte fețe academice înalte, Boates era acuzat că e susținătorul unei agende politice care se întinde de la liberali la democrat-socialiști sau chiar la extrema stângă, al căror unic interes ar fi susținerea unui stat monopolist centralizat, după modelul idolului lor, Abraham Lincoln.

Din păcate, profesorul se ținise într-o foarte mare măsură. Charles răsfășase ultima carte a acestuia despre Lincoln. Plictisit, probabil, de câte știa despre președintele său preferat, căruia îi dedicase viața, acum căuta numai lucruri neobișnuite despre acesta. Își botezase cartea *Lincoln Trivia*. În capul său se produsese, pesemne, un fel de scurtcircuit care îl determinase să creadă că se poate face un bestseller din Lincoln, mai ales după ce un anume film despre Lincoln, vânător de vampiri, îl marcase profund.

Charles îl găsi pe veranda micii sale case de pe Howard Avenue, în care locuia de când se știa. Chiar dacă avea mijloacele necesare pentru a se muta într-un loc mai luxos, profesorul fusese, până de curând, un conservator desăvârșit. Nu numai în opțiunile sale istorice, ci și în cele personale. Se considerase întotdeauna un om onest, care își respecta cuvântul și nu își schimba opiniile în funcție de interese sau de direcția din care bătea vântul. Era foarte respectat la Yale, de unde se retrăsese, și foarte mulți dintre cei care studiau biografia președintelui american îi cereau și acum părerea, atât de multe amănunte știa Boates din viața lui Lincoln.

Casa se afla la câteva zeci de metri de țărmul oceanului, unde era acostată o barcă cu motor, un fel de mini-iaht, o ambarcațiune pe care profesorul își petrecea, în ultima vreme, o bună bucată din timp, alături de alți profesori pensionați, cu care era prieten de-o viață.

După ce schimbăru convenitele amabilități, Charles fu invitat în sufragerie, unde, așa cum era de așteptat, se afla o bibliotecă vastă. Intră direct în subiect. Cum gazda habar nu avea de dispariția lui George Marshall, Charles îi povesti că acesta căzuse victimă unui jaf care se sfârșise prost. Nu avea nici cea mai mică intenție să îl alarmeze pe profesor. În orice caz, nu înainte ca acesta să îi povestească tot ce știa despre descoperirile asistentului său.

– Păcat, mare păcat, spuse Boates. Când te gândești că pe unii ca mine îi uită Dumnezeu pe aici, iar unui tânăr excepțional ca domnul Marshall îi este curmată viața în felul ăsta, te întrebi încotro se îndreaptă lumea. Uneori îmi spun că e bine că o să mă duc curând. Trăiesc de ceva vreme într-o lume pe care nu o mai înțeleg. Toată violența asta, toată lipsa asta de podoare...

Își dădu seama că oaspetele său nu era interesat defel de lamentările unui bătrân, așa că schimbă subiectul:

– Spuneți că încercați să reconstituiți opera la care lucra asistentul dumneavoastră. Aveți ceva anume la care vă referiți?

– George părea să fi ajuns la o concluzie foarte interesantă și personală despre un moment anume din viața președintelui, spuse Charles. În ultima vreme, în afară de dumneavoastră, i-a vizitat pe majoritatea specialiștilor în Lincoln și a notat rezultatul acestor întâlniri. Din păcate, concluziile de după discuția pe care ați avut-o lipsesc. Nu a mai avut timp. Și aș vrea să reconstitui ultimele piese ale puzzle-ului.

– Nu e chiar un puzzle. Am fost sincer mirat și încântat de felul în care domnul Marshall se raporta, nu atât la opera mea – asta ar fi un păcat de orgoliu –, dar, mai ales, la tema discuției noastre. Nu numai că știa cam tot ce știam eu, dar era într-o așa de mare măsură de acord cu poziția mea, încât am avut de câteva ori senzația, de-a lungul conversației noastre, că am în față o variantă a mea, mult mai tânără. Și avea, ca și mine, convingerea că amănuntele picante din viața președintelui l-ar putea apropia de un public care îl consideră o statuie. Rece și intangibil.

Charles ascultă cu atenție, dar era clar că aștepta mai mult.

– Nu știi ce așteptați să vă spun. Sunt convins că mi-ați citit cărțile, așa că nu cred că v-aș putea spune ceva nou. În fine, am vorbit mai întâi despre cei care îl admiră necondiționat pe Lincoln, într-atât încât îl transformă într-un sfânt. Ca Holland. Sau Sandburg. Știați, ca să devenim anecdotici, că sunt oameni care susțin că ora atentatului, zece seara, și ora morții, 7 și 20 în dimineața următoare, așezate într-un cadran de ceas, creează imaginea unui crucifix? S-a speculat de aici că a fost un fel de Crist, care a murit pentru a ispăși păcatele unei țări întregi, vinovată pentru mizeria cu care ajunsese să își trateze semenii. Holland aproape spune de-a dreptul despre președinte *Ecce Homo*, salvatorul, personajul providențial trimis de divinitate.

– Dar a fost contrazis cu tărie de partenerul de advocatură al lui Lincoln, care a susținut că portretul pe care i-l face Holland e o aberație ficțională, care n-are nici o legătură cu realitatea.

– Da. În primul rând, Lincoln, deși e formal creștin, nu a aderat activ la nici o Biserică. Din contră, îi plăcea să îi înjepe pe habotnici cu glume deochete, care nu de puține ori îi făceau pe puritani să roșească. Citise Biblia pentru că îi plăcea să citească, dar nu sunt deloc convins că și credea în ea. După unii, viziunea sa religioasă era una fatalistă. Credea, ca și mama sa, că ceea ce a fost scris nu poate fi schimbat. Dar era superstițios. Credea în semne, credea în vise pe care se chinuia să le interpreteze. Dar cel mai mult credea în premoniții!

Bătrânul plescăi de bucurie după ce încheiase fraza. Charles îl privi cu o ușoară compătimire. Totuși, decise să intre în conversația bătrânului, deși bănuia deja că venise degeaba.

– E cam blasfematoare poziția asta! spuse.

– Știi și eu? Poate. Cita des din Biblie. Mai ales în ultima perioadă. Eu am convingerea că folosea asta mai degrabă ca pe un instrument, pentru ca discursurile sale să ajungă mai ușor la mase. Am vorbit și despre Sandburg și Lincolnul său bonom, simplu, onest, dar ambițios. Simplu, Lincoln n-a fost niciodată. Din contră, era un personaj foarte complicat. Bântuit de demoni, cu care îi era foarte greu să se ia la harță. De altfel, colegul nostru mai tânăr era foarte informat. A adus la lumină o teorie nouă, pe care eu nu am aprofundat-o, deși am auzit câte ceva.

– Serios, ce? se grăbi să întrebe Charles, în speranța că ar putea afla ceva.

– Știi că Lincoln avea schimbări bruște de temperament, atacuri de panică, depresii foarte grave? Un fel de simptom maniaco-depresiv, spun cei care l-au cunoscut. Cu accese de furie necontrolate. La un moment dat, după prima despărțire de Mary Todd, Lincoln cade într-o depresie așa de adâncă, încât prietenii lui îi iau din cameră orice obiect cu care s-ar putea sinucide, de la brici la pistol, poate și orice din care ar putea improviza o spânzurătoare.

– Așa, și?

– Domnul Marshall susținea – și ar putea fi real – că motivul acestui comportament agresiv ar fi faptul că se droga. O pastilă pe care o lua frecvent și care se numea *blue mass* ar fi fost responsabilă de insomniile sale frecvente, atacurile de panică, crizele de nervi și tremurul mâinilor. Pastila avea o concentrație mare de mercur. La un moment dat, a încetat să o ia și se pare că crizele au încetat sau au scăzut în intensitate, pentru că fondul era acolo. Dar, ca să revin, Herdon, ăsta e numele avocatului, susține că Lincoln e mai degrabă un cowboy, foarte popular, plin de spirit, neînfricat. Un om de cuvânt. Așa de tare ținea să își respecte cuvântul, zice Herdon, încât se însoară cu Mary Todd numai pentru că a promis. Herdon o ura, e evident. Cum să iei de nevastă așa ceva? O femeie urâtă, rea ca dracu', pitică, grasă. Mary cea roasă de ambiții, zice colegul său, vulgară, lipsită de respect pentru orice și care nu se gândește decât la ea însăși, la ambițiile ei. E atât de greu de suportat, zice Herdon, încât pentru Lincoln viața alături de ea e mai rea decât arsul pe rug. Chestie confirmată și mai târziu, când Mary începe să primească daruri costisitoare, un fel de șpagă pentru a face lobby pentru tot felul de chestii la urechea soțului ei. Și, roasă și ea de depresii, mai ales după moartea celui de-al doilea

copil, s-a apucat de cumpărături deșănțate. Cheltuia, într-o zi, cât o familie într-un an. Cumpăra orice. A recunoscut odată că era singurul lucru care o consola. Și deși îl considera pe Lincoln cel mai inteligent om pe care l-a cunoscut vreodată, avea față de el un complex de superioritate. Tot așa cum el avea față de ea un complex de inferioritate. Lincoln n-a fost deloc la școală. Adică, în total, cel mult un an. Mary Todd a studiat literatură engleză și franceză la o înaltă academie pentru femei. Mulți au speculat că s-a însurat cu ea numai pentru a parveni. El era sărac lipit, sau fusese, până de curând, în momentul întâlnirii cu ea începuse să fie un avocat de succes, iar ea făcea parte dintr-o familie proeminentă din Kentucky. Tatăl ei era politician de seamă, proprietar de sclavi și bancher. Gore Vidal spune că Lincoln a infectat-o pe Mary Todd cu sifilis. Alții susțin că mercurul pe care îl lua era dovada că suferea într-adevăr de această maladie. Alții susțin că era invers. Ea i l-ar fi dat lui.

Charles privea uimit pasiunea cu care personajul din fața sa arunca acele vorbe despre nevasta președintelui. Dezamăgirea sa creștea. Se hotărî să mai încerce o dată. Personajul din fața sa era pitoresc. Dar Charles nu avea deloc chef să se distreze. Așa că forță:

– Asta ați vorbit cu George?

– Ha, ha, începu să râdă profesorul. Și asta. Era fermecător. Și, mai ales, mi-a povestit lucruri pe care cred că le-am știut cândva, dar le-am uitat. Uitați, mi-a povestit că, la Casa Albă, cei doi copii aveau drept de viață și de moarte. Puteau să facă orice. Deși Mary voia să îi țină din scurt, președintele s-a împotrivit oricărei forme de control. Cei doi urlau și alergau pe acolo de dimineață până seara. Chiar și când se întrunea cabinetul. Intrau și ieșeau din ședințe, chiuind. Nu li s-a interzis niciodată nimic. Așa era Lincoln. Odată, unul dintre copii, nu mai știu care, s-a jucat cu un soldat de cârpă care, chipurile, dezertase. L-a condamnat la moarte. I-a cerut tatălui său clemență, iar președintele, intrând în jocul copilului, a semnat un decret de grațiere. Dar copilul l-a executat pe dezertor, în ciuda scrisorii de grațiere.

– V-a povestit George așa ceva?

Charles începea să se întrebe dacă nu e cumva într-o farsă și personajul din fața sa, aflat într-o evidentă fază de senilitate, are ceva să îi spună.

– Știu că vi se pare frivol, dar la câte știu eu despre președinte, mă încântă anecdotele astea, spuse bătrânul, care intuise cam ce era în mintea

lui Charles. Am vorbit mult despre pretenția lui Sandburg, care susține că președintele e un fel de Socrate al preriei, un Socrate sălbatic.

Un scârțâit se auzi de undeva din dulapul din spate. Charles întoarse instinctiv capul. După care îl întoarse înapoi la gazdă.

— Ați auzit? întrebă el.

— Nu. Ce să aud?

— Parcă am auzit pe cineva mișcându-se.

— Da? Casa e veche. Lemnul trosnește întruna. Nu e nimic. Ce vreți exact să știți? Pentru că nu ați bătut atât drum ca să vă țin o lecție de istorie.

— Nu știu, mărturisi Charles. Ceva ce lipsește în toată istoria lui George. Căuta ceva cu multă hotărâre.

— Vă referiți la povestea aia cu punctul de turnură? La momentul în care Lincoln, care nu avea nici o poziție pe tema sclaviei, ba chiar reprezentase în instanță un stăpân de sclavi, ca să își recupereze proprietatea, se transformă în ceea ce cunoaștem, în marele Lincoln, în cel care și-a sacrificat până și viața pe altarul desființării sclaviei? Când se transformă Lincoln în acel personaj istoric gigantic? Asta mă întrebați?

Charles vru să încuviințeze, dar zgomotul din spate se repetă. Întoarse din nou capul. Zgomotul părea să vină din dulapul din spate, singurul cu ușă. Se gândi că ar trebui să își întrebe interlocutorul încă o dată dacă a auzit și el, dar acesta continuă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Asta a vrut să știe și domnul Marshall. În lipsa unor dovezi considerabile, se consideră, îndeobște, că schimbarea începe să se producă în mintea sa în septembrie 1841, în timpul unei vizite de trei săptămâni la Farmington, plantația din Louisville a familiei prietenului său celui mai bun, Joshua Speed. Apropo, știți că au fost unii care au susținut că relația lui Lincoln cu Speed a fost mai mult decât o simplă relație de prietenie? Pentru că au împărțit o bună bucată de vreme patul în cămăruța minusculă de deasupra magazinului din Springfield, unde Joshua l-a angajat pe Lincoln vânzător? A! Și apropo de premoniții! Colegul dumneavoastră era convins că tocmai unul dintre aceste semne i-a schimbat cursul vieții. O întâlnire decisivă, care ar fi avut loc chiar la Farmington. Nu mi-a spus cu cine sau nu îmi amintesc.

Așadar, bătrânul avusese mai devreme un moment de luciditate și îi spusese cam tot ce știa. Sau ce îi spusese și lui George. Charles înțelese că era cazul să plece. Vru să se ridice, dar fu întrerupt de fața zâmbitoare a gazdei.

– Știi ce mi-a mai spus George? Că Lincoln era de părere că oamenii grași sunt cei mai buni din lume. Credea că natura asociază corpolența cu veselia și buna-dispoziție. Spunea că n-a văzut vreodată vreun gras care să fie prost dispus.

Fața perplexă a lui Charles îl făcu pe bătrân să reia subiectul.

– Așadar, se pare că Lincoln are un șoc în timpul celor trei săptămâni petrecute alături de prietenul său. Printre lucrurile pe care le fac cei doi acolo e și o plimbare cu vaporul cu aburi pe fluviul Ohio. La un moment dat, se întâlnesc cu un vas care transporta sclavi în lanțuri spre plantațiile din Sud. Paisprezece ani mai târziu, recunoaște într-o scrisoare că nu a uitat niciodată această imagine care l-a obsedat de atunci încontinuu și că felul în care erau tratați acei sclavi, cruzimea cu care erau bătuți și transportați la muncă silnică i-au rămas adânc întipărite în minte. Cam așa e momentul la care se referea domnul Marshall și asta e tot ce am știut să îi spun. A, și ca să adaug o anecdotă. Știați că, în vizită la Farmington, Lincoln ia masa cum e firesc, cu întreaga familie Speed și cu oaspeții lor? Se face de râs, pentru că habar nu are cum să folosească tacâmurile. Sora lui Joshua își asumă să îl educe. Exact ca pe Julia Roberts în *Pretty Woman*.

Charles auzi din nou scârțâitul din spate. Părea o ușă de dulap care se deschidea. Nu apucă să se întoarcă. Văzu doar fața îngrozită a lui Boates și simți o lovitură în moalele capului.

Capitolul 40

Se trezi cu o durere îngrozitoare în creștet. Duse mâna și simți sângele cum i se năclăise în păr. Mâna nu era umedă, deci sângele se uscase. Se făcuse seară, dar putea vedea în casă datorită luminilor de afară. Simți ceva tare sub sacou când se chinui să se ridice. Își aminti că luase pistolul cu el. Era tot acolo. Îl scoase și se întoarse cu el în poziție de tragere, în jurul axei sale, verificând camera. Nu era nimeni în afară de el. Își aminti totul. Cineva care fusese, evident, ascuns în dulap îl făcuse knockout. Trase piedica pistolului și o luă încet spre fereastră. Mașina lui era parcată unde o lăsase. Își făcu curaj și o luă spre bucătărie. Apoi aprinse lumina pe hol și urcă scările. Cu precauție, cercetă cele două camere de la etaj. Nimeni. Profesorul dispăruse cu totul. Coborî din nou în sufragerie. Se așează pe unul dintre scaune, cu spatele la perete, și așteaptă câteva minute într-o stare de veghe. Nu se auzea nimic. Gazda sa parcă intrase în pământ. Aprinse lumina în sufragerie. Totul era intact. Nici o urmă de luptă, nici o pată de sânge pe covor. Stinse din nou lumina și se așează la loc. Nu știa ce se întâmplase cu profesorul. Se temea că, dacă fusese ucis sau răpit, poliția avea să îi găsească lui amprente prin casă. Într-un târziu, scoase din portofel cartea de vizită pe care scria Dulce Saavedra și formă numărul.

În mai puțin de o oră și jumătate, în care nu se mișcase de pe scaun, văzu farurile unei mașini cum se opresc în fața casei. Sări la geam și o văzu pe Petra. Îi deschise.

Îi povesti acesteia tot ce se întâmplase, având grijă să se limiteze doar la vizita din acea după-amiază și să nu povestească nimic despre agendă sau despre intențiile sale.

– Domnule profesor... Charles, spuse femeia, asta n-o să funcționeze, dacă nu o să îmi acorzi un pic de încredere. Până la urmă, tu m-ai sunat pe mine. Avem deja șapte cadavre și un dispărut, în câteva zile. Ca să nu

mai vorbim că și viața ta e în pericol. Dacă vrem să îi dăm de cap chestiei ăsteia, trebuie să lucrăm împreună, nu să ne ascundem.

Charles o privi în liniște, încercând să câștige timp ca să cântărească spusele agentei. Găsi o replică potrivită, pentru a-și prelungi timpul de gândire.

– Pentru asta e nevoie de reciprocitate. Și, pentru că la momentul ăsta încrederea mea în autorități e la un nivel istoric de jos, cred că ar trebui să începi tu. Dar nu aici. Casa asta îmi dă fiori.

Telefonul mobil al Petrei sună, iar Charles o auzi cum dă indicații celui care o sunase, cu privire la adresa la care se afla.

– OK, i se adresă din nou lui Charles. Ești în stare să conduci?

Charles o privi perplex, ca și când nu ar fi înțeles întrebarea.

– Ai fost lovit la cap. Poate că e mai bine să conduc eu. În felul ăsta, putem vorbi liniștiți pe drum. Mergem cu mașina ta, că nu e bine să rămână aici. Asta, dacă nu cumva e interzis oricui să pună mâna pe bijuteria asta.

Charles zâmbi. Într-adevăr, nimeni în afară de el nu mai condusesese Aston Martin-ul.

– Așadar, ai decis să refaci traseul lui George Marshall, spuse Petra, încântată că reușise să descopere cum se aprind farurile. Probabil că ai găsit agenda dispărută. Sper doar că nu ai spart tu dulapul.

– Nu, nu l-am spart eu. Probabil că George avea două agende. Una, plină ochi, pe care o avea tot timpul la el și care se uzase pe la colțuri de cât a folosit-o, și alta, aproape identică, pe care i-a dat-o spre păstrare prietenului meu, antrenorul de scrimă. Așa încât cel care a spart dulapul a luat-o pe prima. Cel puțin, așa cred.

– Și ce e în agenda aia? Pot să văd?

– Sunt zece nume, cu adresele lor cu tot, și un fel de cifre, un cod scris cu roșu în dreptul fiecăruia. Și datele la care, probabil, George s-a întâlnit cu fiecare dintre ei.

– Înțeleg că Olcott și Boates erau printre acele nume. Și ceilalți?

– Nu îmi aduc aminte. Îți arăt când ajungem. E la mine acasă.

Se făcu liniște. Fiecare din cei doi își făcea un plan încotro să îndrepte conversația și, mai ales, își stabilea barierele pentru ceea ce era dispus să spună la acel moment.

– E ceva ce mă nedumerește, zise Charles. George avea un simț anume al umorului, e adevărat. Dar era de o seriozitate aproape fanatică atunci când lucra la ceva.

– Și ce te nedumerește?

– Maimuțoi ai ăștia doi. Olcott e un papagal paranormal, obsedat de spiritism, iar profesorul Boates, oricât de mare o fi fost, deși e discutabil, a luat-o rău pe câmpii. Nu știu cum o fi crezut George că poate scoate ceva serios de la ăștia doi.

– Se pare că nu e singurul care i-a luat în serios, de vreme ce unul e mort și celălalt dispărut, nu-i așa?

– Da. Probabil e ceva care îmi scapă. Scuză-mă o clipă, spuse Charles, căruia îi vibra telefonul în buzunar.

Mașina era atât de silențioasă, încât, cum zisese Ogilvy odată, singurul lucru care se auzea în cockpit era ticăitul ceasului de la bord. Dar difuzorul telefonului lui Charles era dat la maximum, așa încât Petra nu avea nici o problemă să audă întreaga conversație.

– Domnule profesor, domnule profesor, nu v-am văzut deloc, se auzea vocea plângăcioasă a asistentei sale.

– Da, Alissyn, te-am așteptat un pic în birou, dar a trebuit să plec.

– Voiam să vă îmbrățișez. Îmi pare atât de rău, spuse asistenta, care pufni în plâns.

Știu, spuse Charles, blând. Încearcă să te liniștești.

– Așa o nenorocire! Așa o nenorocire!

Brusc, plânsul încetă și Alissyn, care își recompuse rapid vocea, spuse:

– Vin la dumneavoastră să vă aduc corespondența pe care ați uitat să o luați. S-ar putea să fie ceva important.

– Din păcate, nu sunt acasă, spuse Charles. Mă întorc târziu.

– Nu-i nimic. O las pe masa din hol.

Asistenta avea cheile de la casa lui Charles. Cu plecările profesorului, cineva trebuia să aibă grijă de Zorro. De multe ori, când lipsea mai multe zile la rând, asistenta își petrecea mai toate nopțile în casa lui Charles, și ca să o păzească, dar și ca motanul să nu moară de urât. Era *catsitter*-ul lui personal. Charles s-a opus, la început, apoi a încercat să o recompenseze, dar asistenta nici n-a vrut să audă. Charles îi cunoștea pasiunea pentru pisici, dar știa și că, în secret, în inima ei ardea o pasiune mocnită pentru el.

– O să fie o adevărată reuniune de femei când ajungem, spuse ironic Petra.

– Ce, Alissyn? Nu, nu o să stea, spuse Charles în timp ce își îndesa telefonul în buzunar. E rândul tău.

– Rândul meu?

– Da. Vorbeam despre reciprocitate. Cine ești, de fapt? Și cum e posibil să lucrezi simultan pentru câteva agenții de informații?

Petra începu să râdă.

Ești bun, spuse. Și eficient. Uite că se poate. Nu pot vorbi despre asta. Altă dată.

– T-t-t-t, pâi nu e bine. Eu zic tot și tu...

– Tot? Ce tot? Trebuie să aflăm ce a descoperit George și pe cine deranjează atât de tare. Zici că nu ai aflat mare lucru. Ai măcar o ipoteză? Orice? Ceva de unde să pornim?

– Nimic mai mult decât ți-am spus alaltăieri dimineață și acum. Voi nu ați descoperit nimic? Aveți vreo idee cine e asasinul? Că în privința motivelor pareți mai în ceață decât mine.

– Avem o descriere a lui, făcută de niște martori care au văzut ce s-a întâmplat mai devreme în Boston. L-am găsit mașina abandonată. Și o groază de amprente. Am dat de urma locului din care a fost cumpărată. Cu banii jos, de către o femeie tânără, de la un cimitir de mașini. Și avem niște poze din trafic, dar nici una suficient de clară. Ce e sigur e că avem de-a face cu un asasin profesionist. Singura care l-a văzut mai bine, deși pentru scurtă vreme, e administratoarea lui George.

– Doamna Bidermeyer?

– Da. Doar că e în stare de șoc. Cică stătea în pragul ușii și o umbră a ieșit de după ușă și a sărit pe geam. Am încercat să facem un portret cu ajutorul ei. N-a ieșit nimic. Spuneai că e un fel de cod în dreptul fiecărui nume din agendă. Ai habar ce înseamnă?

– Nu, spuse Charles. Nu sunt coduri, ci mai degrabă o numerotare de la unu la zece, precedată de un B mare. Numerotarea nu ține cont de ordinea din agendă. Fiecărui nume îi este asociat un B1, B2 și așa mai departe, doar că nu sunt în ordine. Și povestea asta cu numele tale cele interșanjabile? Pare un joc pentru intelectuali care se plictisesc. De ce totul are legătură cu Don Quijote? Mai sunt și altele?

– Câte ai descoperit?

- Trei, spuse Charles, Petra Menard, Dulcineea și Avellaneda.
- Doar atât? Două ți-am dat eu.
- Sunt mai multe?
- Nu, râse agenta, doar astea.

-- Așadar FBI, CIA și NSA? Pentru cine lucrezi, de fapt? Și ce legătură are securitatea națională cu seria asta de crime? Când ați apărut la George era doar una. O crimă locală. Nici un motiv aparent să fiți acolo. Nici FBI, nici NSA și cu atât mai puțin individul ăla de la mama spionajului.

- Da, dar acum sunt deja patru sau cinci și nu se termină aici.
- Da, dar n-aveați cum să știți asta. Sau aveți?
- Toate la timpul lor, spuse Petra.

-- O întrebare la care e obligatoriu să răspunzi, spuse Charles. Cum te cheamă, de fapt? Petra sau Dulce sau Ali? Cum să mă adresez? Că doar nu o să îți spun pe numele astea inventate. E jenant.

După ce cântări un timp, femeia răspunse:

- Ximena! Mă cheamă Ximena.

Charles rămase mut. Nu se aștepta la numele ăsta.

- Dar asta e...

-- Întocmai. Nevasta Cidului. A lui Don Rodrigo de Bivar. Taică-meu așa mă vedea. Ca pe o prințesă pasională, sălbatică, dar care, în ultimă instanță, își va sacrifica viața așteptându-și acasă bărbatul plecat la război și crescându-și copiii.

- Nu prea i-a ieșit, Ximena.

Râseră amândoi.

Capitolul 41

Opoști pe Ximena să intre. Văzu cu coada ochiului corespondența lăsată de Alissyn pe masa din hol. Recunoscu imediat culoarea galben fosforescent a plicurilor pe care le trimitea George Marshall. Nu mai văzuse niciunde nuanța aceea și nu de puține ori îl luase peste picior pe asistent pentru ea. Îl sâcăia spunându-i că nu se făcea să trimită unor oameni serioși plicuri în culori neon. „Les în evidență“, răspundea invariabil asistentul. „Într-un munte de corespondență, adresantul îl va alege cu prioritate.“ Acum el era adresantul. Așadar, George se asigurase, o dată mai mult. Speră ca o copie a dosarului să fie în acel plic. Dar nu voia să se dea de gol în fața femeii. Și voia să scape de ea cât mai repede. Așa că îi arătă agenda. Aceasta fotografie toate paginile notate. Charles căscă ostentativ, așa că femeia îi spuse că trebuie să se odihnească, nu înainte de a-l întreba, pentru a zecea oară, dacă nu voia, totuși, să fie dus la spital.

Când o conduse la ușă, aceasta făcu o remarcă, după ce își aruncă ochii pe măsuta din hol:

– Ce plic fosforescent! Țsta e ca semnătura unui criminal!

Nici nu așteptă ca mașina care venise să o ia pe agentă să pornească, că se și rezezi la plic. Nu avu răbdare să caute cuțitul pentru corespondență, ci îl rupse din colț, după care băgă degetul și trase. În interior găsi o fotografie-portret, de mărimea plicului. O scoase cu grijă și rămase perplex. Se așteptase la altceva. Nu la o glumă clasică de-ale lui George. Fotografia era o reproducere a unei gravuri vechi, probabil de prin secolul al XVII-lea. Charles privi gravura. Îi părea cunoscută. Poate nu exact aceasta, dar făcea parte dintr-o familie largă de ilustrații ale unor romane pornografice din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, în special din Franța. Fotografia, cam întunecată, reprezenta o fată dezbrăcată de la brâu în jos, cu ciorapii la genunchi, aplecată peste un pupitru de citit, pe care era o carte deschisă,

probabil o Biblie. În spatele ei, pregătit să îi aplice o lovitură peste curul alb și plin ca un clar de lună, un bărbat în sutană, un popă. Pe Charles îl pufni râsul, dar nu înțelegea ce voia să îi transmită asistentul său.

Privea intens fotografia și încercă să se concentreze, când îi vibră telefonul, care îi rămăsese în buzunar. Numărul era necunoscut. Aruncă o privire spre pendula din cameră. Era aproape unu și jumătate.

– Îmi cer scuze pentru ora târzie, dar abia acum am putut să vă sun înapoi. Sper că nu v-am trezit, se auzi în receptorul mobilului lui Charles.

Înainte ca acesta să apuce să răspundă ceva, vocea continuă:

– Sunt Émile Frazer și mi-ați lăsat azi-dimineață un mesaj. Din păcate, abia acum mi-a spus soția despre el.

Charles se bucură că fusese sunat înapoi de unul dintre numerele de pe lista lui George. Primul specialist în Lincoln cu care se întâlnise asistentul. Dar nu înțelegea ce se întâmplase de acesta îl suna la o oră atât de târzie. Avu o presimțire neagră.

– Știu că e o oră absolut nebună, dar dacă semănați cât de cât cu mine, probabil că vă culcați târziu. Aș fi lăsat-o pe mâine, dar întâmplarea face că sunt de ieri-seară la Rutgers, unde am venit pentru o conferință, și plec mâine la prânz. Așa că, dacă doriți cumva să ne vedem, mâine-dimineață eventual...

– Unde sunteți?

– La o aruncătură de băț de dumneavoastră. Stau la Double Tree, la Hilton, singurul hotel decent în apropiere de New Brunswick.

– Îl știu, i-o tăie Charles. Vin acum. Dacă nu vă culcați.

– Dacă e urgent, băigui profesorul. Sigur.

Charles nu mai așteptă răspunsul. Leși în fugă din casă și se urcă în mașină. Nu observă că, în momentul când dădu colțul, farurile unei alte mașini se aprinseră și pomiră după el.

Capitolul 42

Cu o oră mai devreme, Socrate o sunase pe Rocio și îi spusese că profesorul Baker se va întoarce acasă dintr-o clipă într-alta, însoțit de polițistă, rugând-o să se posteze în fața casei acestuia până urma el să ajungă. Habar nu avea de ce, dar intuiția îi spunea că avea să se întâmple ceva important. Rocio ajunsese chiar când agenta se urca în Cadillac-ul Escalade care venise să o ia din fața casei lui Charles. Se gândi un pic dacă era cazul să o urmărească pe ea sau să rămână acolo. Cum fratele ei nu răspunsese la telefon, se decisese pentru a doua variantă. Acum, însă, era clar că trebuia să îl urmărească pe Charles.

Merse în spatele lui, păstrând o distanță suficientă, pentru ca el să nu își dea seama, și, deși Charles își biciuia Aston Martin-ul ca un dement, reuși să ajungă în urma lui în parcare de la Double Tree. Cobori din mașină și se îndreptă spre bar. Acesta încă era deschis, în mod excepțional, pentru că o grămadă de profesori care veniseră la conferință aveau chef de distracție. De fapt, universitatea rezervase întregul hotel. Încă mai era lume la mese, iar Charles se așeză în fața lui Frazer.

Hotelul era, de fapt, chiar în Princeton, și Charles se întâlnea des în acest bar cu colegi de la alte universități care veneau să îl viziteze. Într-o vară, când își renovase casa, locuise și el timp de trei săptămâni aici. Charles era un fanatic al hotelurilor de lux, iar acesta nu prea corespundea, așa că râsuflase ușurat când se întorsese acasă. Își scurtase șederea, chiar dacă trebuise să doarmă pe canapea, cu mobila strânsă în mijlocul sufrageriei.

Profesorul Frazer îl recunoscuse imediat pe Charles, deși nu îl întâlnise niciodată. Își strânseseră mâinile și se așezară la o masă de lângă bar. Rocio îi urmări o vreme de la distanță. Apoi, când i se păru că e în siguranță, se apropiu de bar și se așeză pe un scaun chiar în spatele celor doi, încercând să audă câte ceva din conversația din care pierduse o jumătate de oră.

Din păcate, chiar în momentul în care începuse să prindă frânturi de conversație, unul dintre clienții cam afumați ai hotelului, un profesor cu antecedente de acest tip, se așeză lângă ea și încercă să o agațe. Femeia nu ar fi avut nici o problemă să îl izbească cu capul de masă sau să îi spargă paharul în cap, dar știa că nu e cazul să îi atragă atenția profesorului Baker. În cele din urmă, când oaspetele cel afumat deveni agresiv, Rocio nu avu încotro decât să ridice vocea la el. Asta le atrase atenția celor doi.

– Îl știi pe ăsta? întrebă Charles.

– Din păcate, răspunse Frazer. Cam așa face peste tot pe unde îl întâlnesc. Un pahar de votcă și e gata.

Cum Charles nu suporta să vadă cum o femeie e agresată, se ridică și se apropie de bețiv. Acesta nu se dădea dus. Charles îl prinse de mâini, dar din spate apăru Frazer, care se răzoi la colegul său. Când Charles se apropie de femeie pentru a se asigura că e bine, aceasta, de unde stătuse din profil, cu capul în jos și cu părul acoperindu-i în întregime fața, se întoarse spre el și scoase la înaintare un zâmbet desăvârșit.

Lui Charles i se tăiară picioarele instantaneu. Avea în față cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. De parcă ar fi ieșit dintr-o reclamă la o vacanță perfectă în vreo insulă exotică. Avea tenul ușor măsliniu, niște ochi negri enormi, buze cărnoase și nasul pregnant, aproape mediteraneean. Tricoul cu mânecă scurtă, mulat, scotea în evidență niște forme perfecte. Lui Charles îi venea să privească mai jos, dar știa că e de prost gust să măsoari o femeie în felul acesta, așa că se abținu. La început, când o văzuse așezându-se, se uitase lung la fundul ei impecabil, care plesnea sub blugii strâmți, și fu convins că e o prostituată de bar. Acum era evident că se înșelase, așa cum făcuse și colegul cel amețit.

– Mulțumesc, spuse Rocio, iar zâmbetul ei îi păru o reclamă la pastă de dinți.

Gropițele din cei doi obraji îl înnebuniră și mai mult.

Voia să spună ceva, dar nu își găsea cuvintele. Simți mâna profesorului Frazer pe spate.

– Gata, spuse acesta. L-am culcat.

Era o invitație clară să se așeze la loc. Dar Charles nu știa ce să facă. Profesorul își reluă scaunul, iar el rămase să se uite ca un tâmpit la apariția angelică din fața lui, care-și mișcă mâna într-un anume fel, deodată cu capul, și își trecu degetele prin păr. Acum era fata dintr-o reclamă la cel

mai grozav șampon. Încercă să murmure o invitație, dar Rocio, căreia nu îi scăpase nimic, îi spuse delicat:

– Unul a fost suficient astăzi!

Exprimarea era un pic cam nepoliticoasă, mai ales pentru cineva care o salvase de agresor. Dar Charles, deși înțelese mesajul, avu senzația că vocea aceea cu un puternic accent hispanic era din același film cu paradisul din mintea lui. „Accentul ăsta...!”, își spuse el și transpiră instantaneu. Își aminti că în urmă cu câteva săptămâni studenții se distraseră la un curs de-al său, unde inventau fraze de agățat din diferite secole. Cel mai tare îl distrase una care suna așa: „Te-a durut rău când ai căzut din paradis?” Îi venea să o spună exact pe asta, deși atunci când o auzise se prăpădise de râs.

Se așeză cu un regret enorm. Încercă să mai tragă cu coada ochiului și fu total surprins că interlocutorul său își răsfoia agenda fără să vadă ce vedea el.

-- Așadar, spuse Frazer, dar fu întrerupt de telefonul mobil. Cine naiba e la ora asta?

Charles profită de ocazie și îi făcu semn că se duce până la toaletă. Rocio se ridicase și se îndrepta spre ieșire, iar el voia să o mai vadă puțin. La un moment dat o pierdu, așa că grăbi pasul și țâșni pe ușa hotelului, căutând-o cu privirea. Auzi un chicot de după ușă. Femeia îi zâmbi și îi atinse cu palma obrazul, după care coborî și, sub privirile hipnotizate ale lui Charles, se urcă în mașină și plecă.

Capitolul 43

Când Charles se întoarse la masă, profesorul Frazer părea nedumerit.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Charles, care începea să își revină după întâlnirea de gradul trei pe care o avusese cu femeia pe care și-o imaginase o viață întreagă.

– M-a sunat nevastă-mea că a venit FBI-ul la noi. E trei dimineața. Mă rog, la noi e abia miezul nopții, dar chiar și așa. Cică am nevoie să fiu protejat.

– Da, spuse Charles. Se pare că toți cei care au avut contact cu George pe tema asta, cu Lincoln, sunt în pericol.

– Asasinarea lui are legătură cu Lincoln? Parcă ai spus că a fost un jaf ratat.

– Da. Dar dintr-un motiv care nu mi-e clar, FBI-ul crede altfel. Poate că ar fi bine să îi ascuți.

– Asta mai lipsea. De la o vreme primesc tot felul de amenințări de la fel de fel de cretini. Mă acuză că îl iubesc pe Lincoln și că am scris această biografie, premiată cu un Pulitzer, cum știi, pentru că sunt un vierme de stânga, care își dorește un fel de totalitarism birocratic. Mă acuză, totalmente fals, că aș fi un marxist care nici măcar nu ascunde asta, că aș fi apărut Uniunea Sovietică și că aș fi negat existența Gulagului. E adevărat, m-am exprimat împotriva desprinderii statelor baltice de Uniunea Sovietică, dar din motive întemeiate, nu ideologic-totalitare. Ăștia sunt unii. Alții, la fel de ticăloși, zic că sunt un socialist de stânga, ca și când ar putea exista socialism de dreapta. Acum, cu internetul ăsta, toți imbecilii pot spune orice. Mă rog, puteau și până acum, dar rămăneau în locurile alea mici, în satul lor marginal. Acum au ajuns să își răspândească aberațiile peste tot.

Charles urmări o vreme tirada colegului său, dar gândul îi zbura la întâlnirea de mai devreme, așa că finalul discursului lui Frazer îl prinse

zâmbind șugubăț. Profesorul îl privi fix, ca și cum l-ar fi întrebat dacă i se pare comic ce se întâmplă. Charles trebuia să găsească o scuză. Așa că zise ce îi trecu prin cap:

- Femeia de la bar, de mai devreme. M-a fermecat!
- Zău? zise Frazer. Nici n-am observat-o.

Și încercând, într-un mod total nereușit, să fie simpatic și să intre în ceea ce credea că e un fel de discuție între bărbați, adăugă:

- Ultima dată când am încercat să agăț o femeie într-un hotel, s-a dovedit că era șefa catedrei de filosofie de la UCLA. Și eu am crezut că e o târfă de la bar.

Combinăția îl făcu să râdă.

- Ce-ai zis? întrebă Charles.
- Am zis ceva greșit? întrebă Frazer. Te-am ofensat cu ceva?
- Nu, nu, se grăbi să adauge Charles. Din contră. Cum ai zis?
- O târfă filosoafă!

Charles se lovi cu mâna pe frunte.

- Bineînțeles, spuse. Și se ridică de pe scaun ca și când s-ar fi așezat pe un ac. Din păcate, mi-am amintit că am uitat să ajung undeva. Trebuie să plec.

- În toiul nopții, așa?
- Păi, nu ne-am întâlnit la fel?
- Just, răspunse Frazer, zâmbind larg. Mai e ceva. Așază-te un pic.

Charles se execută.

- Când am auzit ce i s-a întâmplat lui George și știind că vin aici, la Rutgers, am avut o vagă bănuială că o să te întâlnesc. De fapt, Marshall m-a prevenit cumva, fără să mă prevină. Mai precis, mi-a lăsat o carte.

- Ce carte? întrebă Charles, care se arătă brusc interesat.
- Un manuscris.
- Ce manuscris?

Charles sesiză tremurul din vocea profesorului.

- Un manuscris despre care se crede că a dispărut. Ceea ce e foarte ciudat. De două mii de ani lumea crede că a fost distrus. Valoarea lui e inestimabilă. Domnul Marshall a precizat că trebuie să ți-l restitui ție, pentru că îți aparține.

- Mie? Îmi aparține?
- Așa a zis. Are inițialele tale pe copertă.

– Inițialele mele?

– Da. Și notația aceea ciudată. Iar dacă e autentic, cred că face milioane, dacă nu zeci de milioane. E autentic? Întrebă Frazer punându-și mâna peste cea a lui Charles.

– Nu știu, răspunse acesta pripit. Nu sunt sigur.

– Dacă nu e autentic, e un fals al naibii de bine ticluit. Oricum. Să ai așa ceva pe mână și să știi că nu e al tău... Îți dă insomnii. Nu l-am scăpat din ochi de când l-am primit. Așa că ți-l dau în perfectă stare.

Ridică geanta din piele pe masă și scoase o mapă maronie din carton gros, prinsă cu un elastic. Îi întinse manuscrisul lui Charles. Acesta deschise mapa, întrebându-se ce surprize îl mai așteaptă. Ceea ce văzu îi înmuie genunchii, pentru a doua oară în aceeași seară. Cu litere mari, în greaca veche, pe prima pagină stătea scris:

ARISTOTEL

A DOUA CARTE A POETICII
DESPRE COMEDIE

Capitolul 44

Camera se mișca odată cu el și aproape nu mai putea să respire de excitare. Ajunsese repede acasă și, așezat pe fotoliu, cu cartea lui Aristotel în brațe, încerca să își facă ordine în gânduri. Îi era acum clar mesajul lui George. O prostie spusă de Frazer îi activase un loc întunecat din memoria pasivă. Și apoi mai era aceea descoperire epocală. Să fi fost manuscrisul dispărut al Stagiritului cel care declanșase vânătorea aceea de oameni ce începuse cu asistentul său? Asta era o explicație plauzibilă. Numai că nu avea nici o legătură cu Lincoln. Sau poate George descoperise cartea tocmai în timpul cercetării pentru lucrarea sa. Dar atunci de ce îi spusese că e în pragul unei dezvăluiri epocale, ce are legătură cu cel de-al șaisprezecelea președinte? Cel puțin, ceva se lega. Medalionul mamei sale și povestea pe care i-o spusese tatăl. O ipoteză absurdă își făcea încet-încet loc în capul său. Biblioteca ascunsă o fi existând cu adevărat? Avea în mână ceea ce putea fi o dovadă pentru asta. Gândurile i-o luaseră atât de departe și construcția pe care începea să o desăvârșească mintea sa era atât de măreață încât, cumva, cu un ultim efort, decise să spună stop și să se oprească din măcinat gânduri.

Se duse la duș și intră sub un jet puternic de apă rece. Când începură să-i clănțane dinții, știu că își revenise. În timp ce cobora scările, începu să își facă ordine în minte și să își planifice următorii pași. Se uită la ceas. Era aproape șase dimineața. Știa că ar fi trebuit să doarmă măcar un pic, dar excitarea și dușul rece îi goniseră orice urmă de somn.

Primul lucru pe care îl făcu fu să o sune pe Ximena. Aceasta răspunse cu o voce somnoroasă. Charles se aruncă asupra ei:

– Păi bine, spuse răstit. Pentru asta ți-am arătat lista, ca să te apuci să îi sperii și să nu mai pot vorbi cu nici unul dintre ei? E OK asta? Așa ne sprijinim reciproc?

-- Ce? Ce? se auzi în receptor. Charles? Despre ce vorbești?

-- Ai folosit adresele mele ca să îți trimiți oamenii să afle înaintea mea ce a vorbit George cu ei.

-- Stai un pic, spuse Ximena.

Așteptă cu telefonul în mână în timp ce se plimba de-a lungul camerei. Auzea tot ce făcea femeia. Se dăduse cu greu jos din pat, aprinsese lumina, se spălase pe față și, într-un târziu, dădu drumul mașinii de cafea. Recunoscuse nespresorul după zgomot. Când acesta se opri, se auziră un plescăit de satisfacție și o cu totul altă Ximena.

-- Domnule profesor, spuse aceasta redevenind oficială. Unul dintre oamenii de pe listă a fost omorât. Unul a fost răpit și habar n-avem cum a scăpat. Ce crezi că e mai important? Să afli tu nu știu ce prostie sau viața lor? Cât timp există o amenințare clară, prima mea preocupare, datoria mea, e să le salvez viața. Ce te așteptai să fac cu adresele alea? Să le pun în ramă? Mă dezamăgești.

Charles își dădu seama că femeia are dreptate și se rușină un pic.

-- Oricum, continuă aceasta, dintre cei opt rămași pe lista ta, abia am reușit să dăm de cinci. Profesorul Frazer, Barrett, Cifarelli și de încă doi. Ceilalți trei habar n-avem unde sunt. Doi dintre ei au telefoanele deconectate, iar adresele lor sunt false. Una, cea din Texas, singura pentru care nu avem, de fapt, un nume, ci doar inițialele, e la marginea unui câmp petrolier, iar cealaltă, la numărul 400 al unei străzi care are doar 399 de numere. Dintre cei cinci, profesorul Frazer nu era acasă. Din contră, era foarte aproape de tine și l-ai sunat dimineață, așa că presupun că l-ai întâlnit; unul, un oarecare Fabrizio Cifarelli, filolog, a refuzat orice fel de colaborare cu noi, iar ceilalți trei ne-au acceptat protecția.

-- Protecția?

-- Da. I-am ascuns într-o casă specială din programul nostru. Cel puțin până se clarifică lucrurile. N-a vorbit nimeni cu ei despre nimic. Dacă vrei, poți veni la interogatoriu.

-- Interogatoriu?

-- Scuze. Mă exprim așa din reflex și pentru că încă nu m-am trezit ca lumea! Tu ai dormit măcar câteva minute?

-- Ce? Da. Două ore, minți Charles, care nu avea chef să discute pe tema asta. Dar să știi că Cifarelli ăsta nu e un oarecare. E, probabil, unul dintre cei mai buni filologi ai planetei.

Ca și când ar fi ignorat intenționat observația lui Charles, Ximena continuă:

– Așa că încă mai avem de găsit trei persoane din agenda aia. Și culmea e că sunt exact cele trei despre care nu știe nimeni nimic. Cei care nu sunt celebri. Am trimis datele la NSA, ca să le verifice identitatea. Dacă s-o putea. Nici o șansă, cred, la P.E., care habar n-avem de la ce vin. Așadar?

– Așadar, ce? Îmi cer scuze pentru mai devreme, dacă asta vrei să auzi.

– Nu e cazul, spuse Ximena, care își domolise tonul. Te înțeleg perfect. Ești și tu bulversat de ceea ce ți se întâmplă. Așadar, vrei să trec să te iau la intero... discuția cu cei trei?

– Cine sunt?

– Un profesor de la Harvard, retras acum, Donald Davison; un bătrân cam neplăcut, pe numele său Leon Barrett, și doamna Meredith Jackson.

– Doi dintre cei mai celebri specialiști în Lincoln. Sigur că vreau să-i întâlnesc. Mai încape vorbă?

– Și femeia cine e?

– Din câte știu, se ocupă cu însemnele heraldice și arborii genealogici. Istoric, profesor la Cornell. Auzi, mi s-a părut sau ai spus mai devreme că unul era cât pe ce să dispară sau să fie ucis? E vorba despre Boates? L-ai găsit?

– Da. Era nevătămat, deși un pic speriat, pe un fel de miniambarcațiune, chiar la capătul străzii. Cică ar fi a lui.

– N-a fost ucis?

– Nu. Și spune că omul care a stat ascuns în dulap a fost foarte drăguț și a insistat să stea de vorbă departe de tine, așa că l-a dus pe barcă. În rest, nu vrea să spună nimic din ce au discutat. Nici cum arăta ăla.

– Nu înțeleg. Ăla e asasinul lui George? Și al logodnicei lui?

– Nu știm. Nu pare. Sau, dacă e el, probabil că s-a convins că profesorul n-are habar de nimic și că nu merită să îl ucidă.

– Aaa... Și bătrânul e singur acum?

– Nu. Avem doi oameni postați la casa lui.

– Pot să te rog ceva? zise Charles. Crezi că ai putea să îl rogi pe unul dintre oamenii tăi să îl întrebe dacă nu cumva George i-a lăsat o carte? Un manuscris mai vechi? Pe care eventual trebuia să mi-l restituie mie?

– De ce? întrebă Ximena. Ar fi trebuit?

– Nu știu. Încearcă, te rog.

– Da, dar acum cred că s-a culcat. Te sun mai încolo, când mi-e clar programul. Pa.

– Pa, spuse Charles aproape șoptit.

Se duse și el să își facă o cafea. Ieși un fel de dinamită. Patru *ristretto*¹ puse unul peste altul. Și în timp ce sorbea din ea, își aprinse o țigară și deschise manuscrisul pe care îl primise de la profesorul Frazer. O întrebare pe Ximena dacă nu cumva și profesorul Boates primise un manuscris, pentru că era aproape convins că acele B1, B2 până la B10 din dreptul fiecărui personaj din agenda lui George însemnau Book 1, 2 și așa mai departe. Cartea 1, 2...

Își aminti că Frazer îi spusese că numele său apărea pe cartea lui Aristotel, așa că cercetă prima și a doua pagină. Cum nu era nicăieri, întoarse la ultima pagină. Trecut cu creionul, putu citi în josul ei:

C.B.:

cdhbdmmhlt onrs

C.B. erau, cel mai probabil, inițialele sale, iar mesajul îi era destinat. Era, evident, vorba despre un mesaj cifrat. Charles se aștepta să găsească codul în cartea pe care i-o indicase George prin fotografia din plicul galben.

Ceea ce omisese, intenționat sau nu, să îi spună Ximena era că, la câțiva metri de barca bătrânului, agenții găsiseră plutind un cadavru. Avea gâtul tăiat dintr-o parte în cealaltă.

¹ Cafea espresso la 20 ml (n. red.)

Capitolul 45

- **T**e-am trezit? întrebă Charles, într-un fel care îl obligă pe interlocutor să spună că nu.

- Tocmai am ieșit de la duș și mă pregăteam să alerg un pic.
- Frumos. Minte sănătoasă în corp...
- Cam căzut. Ce pot face pentru tine? Nu știam că ești atât de matinal.
- E o ocazie specială. Am nevoie de o carte.
- OK. Eu ajung pe la opt. Dar bibliotecarii nu vin înainte de nouă.
- Nu ai înțeles, spuse Charles, apăsător. Îmi trebuie acum.

Directorul general al Bibliotecii Universitare de la Princeton nu răspunse nimic câteva clipe. Apoi spuse:

- De la care dintre biblioteci?
- Cărți rare și colecții speciale.
- Aa! Știi bine că există un protocol pentru astea și durează. N-am

cum.

- Auzi! De câte ori te-am rugat eu vreodată să faci ceva pentru mine? spuse Charles, a cărui voce devenise amenințătoare.

Directorul îi datora lui Charles chiar poziția pe care o ocupa. Charles își folosisese influența pentru a sprijini proiectul cu care acesta câștigase postul. Directorul știa ce îi datorează.

- OK, răspunse acesta moale. Ce carte?

- Asta o să îți spun acolo. Și nu vreau să o scoateți voi, ci vreau să o văd chiar la raft.

- În arhivă? E imposibil.

- Nimic nu e imposibil pentru directorul bibliotecii. Mai ales că nu mergem să furăm ceva.

- Dacă vrei un manuscris vechi, un papirus, o tăbliță sau un incunabul, e foarte greu.

– Nu. E o simplă lucrare tipărită în secolul al XVIII-lea.

– A. Asta e mai ușor. Lasă-mă să sun unul, doi bibliotecari, să văd cine e dispus să vină.

– OK. La tine în birou, în 20 de minute.

Directorul încercă să protesteze, dar Charles închisese de mult.

Fisa îi picase lui Charles în timpul discuției cu profesorul Frazer. Când acesta vorbise despre târfa filosofă. Își amintise imediat de unde știa fotografia pe care i-o trimisese asistentul. Era dintr-o carte intitulată *Thérèse philosophe*, a marchizului d'Argens, un roman ilustrat. Titlul era mai lung, ca la mai toate cărțile de gen ale epocii, dar Charles nu și-l amintea exact. În orice caz, era vorba despre un roman apărut în 1748, unul din lunga serie care făcuseră deliciul burgheziei și al nobilimii franceze din perioada respectivă.

Autorii așa-numitei literaturi de factură erotică, ca marchizul de Sade, Choderlos de Laclos sau Gervaise de Latouche, făcuseră celebru genul, care avusese, încă de la apariție, un succes fulminant, fiind vândute, în ciuda cenzurii, mii și mii de exemplare – și în ediții multiple. Acestea nu erau romane erotice în sensul pe care îl cunoaștem astăzi, când tabuurile au căzut de mult, și nici măcar literatura mainstream nu mai roșește din cauza lor. Cărțile așa-zis pornografice din acea vreme aveau ambiții mai mari, tot așa cum își aveau și utilitatea lor, forțând impunerea grabnică a Luminilor și modernizarea moravurilor. Ambiția lor era de a fi mult mai mult decât o literatură pentru care se „folosește doar una dintre mâini”, așa cum foarte elocvent s-a exprimat Jean-Jacques Rousseau, lăsându-ne pe noi să înțelegem la ce va fi folosită cealaltă mână.

Cuvântul *pornografie* e folosit pentru prima dată de Restif de La Bretonne, care publică în 1769 o lucrare intitulată chiar așa: *Le Pornographe*. Culmea e că această carte nu are nimic de-a face cu erotismul, ci se vrea o analiză științifică a moravurilor epocii și, mai ales, este o carte cu teză care își propune să demonstreze că prostituția din Hexagon trebuie legalizată și controlată de stat. Termenul va face, așadar, carieră într-un mod paradoxal. Astăzi, când vorbim de pornografie, ne referim exclusiv la reprezentarea unui act sexual în mod explicit. Iar unicul ei rol este acela de a produce excitare.

Această accepțiune a termenului, pe care o folosim și astăzi, se impune odată cu începutul secolului al XIX-lea, în plină ascensiune a epocii

victoriene. Primul pas îl fac chiar librării din marile biblioteci europene, în momentul când încep să ascundă tot ce are legătură cu erotismul în colecții speciale, în încăperi închise cu șapte rânduri de lacăte. Forțând-o să se ascundă, nu fac decât ca aceasta să iasă la suprafață cu o furie de nestăvilit.

În secolele al XVII-lea și mai ales al XVIII-lea, romanul pornografic are ambiții mai mari. Sigur, e scris și cumpărat pentru a le produce plăcere celor care știu să citească și care au nevoie ca imaginația erotică să le fie stimulată, dar e, în același timp, un roman de idei. Sexul e văzut de o manieră mecanică, într-un fel care nu are nimic de-a face cu conștiința. O problemă de frecare și de transferuri de fluide, pe de o parte. Pe de altă parte, e plăcere pură, de vreme ce în nici unul dintre aceste romane cuvântul *dragoste* nu este pronunțat nici măcar o singură dată. El va fi inventat de același Rousseau, odată cu publicarea romanului *Noua Eloiză*.

Într-unul dintre episoadele din *Thérèse philosophe*, eroina principală face un pact cu Conte, amantul ei anonim. Urmează să se mute în castelul său și, contra unei sume lunare de 2 000 de livre, să îi satisfacă dorințele, exclusiv prin masturbare. Ceea ce ar putea să îi sune ciudat sau pervers cititorului de astăzi are o explicație foarte rațională în epocă. Mortalitatea femeilor la naștere e uriașă, iar cea infantilă trece de o treime. Cea mai mare spaimă a femeilor, curtezane sau nu, e de a rămâne însărcinate. Așa cum spune abatele Dirrag, personajul responsabil de inițierea sexuală a protagonistei, „femeile au doar trei lucruri de a se teme: diavolul, reputația și sexul”. Pactul dintre cei doi nu va rezista, pentru că, excitați la maximum de lecturile lor – un exemplu timpuriu de metatext – și de imaginea din tabloul *Fêtes de Priape*, sărbătoarea zeului erecției continue – care atârnă exact deasupra canapelei pe care își petrec ziua –, ajung să își piardă mințile de poftă și să treacă direct la sex, fără să mai țină seama de înțelegerea inițială. Frica despre care vorbeam mai devreme se rezolvă de această dată prin întreruperea actului sexual înainte de consumarea lui totală. *Thérèse philosophe* evoluează, așadar, de la pledoaria pentru masturbare la cea pentru *coitus interruptus*, acesta fiind exact sensul în care evoluează și personajele sale.

Acest mod de a pune problema reprezintă întreaga filosofie a acestui tip de literatură.

Voyeurismul, care e liantul tuturor romanelor de gen, i se transmite cititorului, care are acces prin procură în budoarul unor străini. Tot așa cum

Thérèse, ascunsă după perdea sau în dulap, îl vede pe părintele Dirrag cum o seduce pe naiva Eradice, explicându-i de ce sexul nu numai că nu e interzis de religie, dar e chiar indicat, pentru că plăcerile trupesti îi lasă intelectului timp să se gândească la Dumnezeu, transferă propriul ei unghi de vedere cititorilor, care devin privitori ai privitorului unui tablou ce se întâmplă în fața ochilor lor. *Thérèse philosophe* e un bildungsroman cu dublu sens: atât pentru personajul său principal, cât și pentru cititorul său. Tehnica poveștii în poveste: Thérèse povestește ce a văzut, dar i se și povestește de către alții ce au văzut ori auzit ei înșiși sau ce li s-a povestit de către alții, care au fost martori ascunși după alte seturi de draperii sau prin alte dulapuri, aparținând altor case. Această multiplicare, care e aproape nesfârșită, are darul de a liniști conștiința cititorului. Ce face el atât de rău, la urma urmei? Ascultă ce îi povestesc alții, care, ca și el, sunt martori la acțiunile celor despre care se povestește. Această oglindire la nesfârșit are și misiunea de a se asigura că toți cei la care ajung cărțile sunt integrați, alături de întreaga lume bună, în acest cerc vicios al erotismului.

De la o orgie la alta, în paginile în care personajele își trag sufletul, *Thérèse philosophe* devine un roman metafizic. De notat că nu există nici o urmă de vulgaritate în exprimare. În cel mai rău caz, cuvintele care apar sunt *organ* și *orificiu*. Iar asta îl ferește de obscenitate. Prin atacurile constante asupra religiei, e în pas cu ideile Iluminismului timpuriu, alături de care crește și se dezvoltă. Mai mult, susține sus și tare că aflarea adevărului despre religie, e avatarul claselor superioare și că, spre binele păcii sociale, clasele de jos au nevoie de control ca să n-o ia razna. Or, religia este, din acest punct de vedere, control. Și explicație metafizică pentru cei lipsiți de educație. Adevărul este sortit să rămână în cercurile restrânse ale elitei. Doar ea are a se bucura de plăcerile textelor romanului pornografic. În sens larg, desigur.

Cenzura turbează la apariția acestor tipuri de romane, iar autoritățile ecleziastice văd ruguri peste tot. Mai ales că *Thérèse philosophe* face aluzie directă la o poveste reală din epocă, în care o tânără de o frumusețe răpitoare din Toulon, Catherine Cadière, e sedusă de confesorul ei, Jean-Baptiste Girard, rectorul iezuit al Seminarului Regal din orașul cu pricina. Povestea reală s-a terminat cu un proces lung și dureros, după care părintele a fost, finalmente, achitat. Varianta care s-a transformat în literatură a ajuns manual de educație sexuală pentru elita epocii. Cenzura turbează, dar cenzorul

se dedă și el la acest tip de lecturi, încălcând prejudecățile transformate în reguli, potrivit cărora cititul prostește, pentru că îți creează în minte și în suflet o emoție care poate atinge patologicul și te poate face, dacă nu să te confunzi de-a binelea cu personajele, măcar să empatizezi până la limita la care dorințele lor devin dorințele tale. Comunitatea medicală interzicea categoric cititul, mai ales la femei, pentru că producea dispnee, insomnie, agitație sau chiar căderi nervoase. Femeile erau, bineînțeles, mai slabe de înger, creierul lor plătând fiind într-un teribil pericol sub asaltul literaturii. Și asta pentru că o poveste ficțională, deci contrafăcută, poate genera trăiri reale, deci isterie. Un platonism târziu! Despre bărbați se credea că cititul îi efeminează. Or, tocmai pe asta mizează tipul acesta de carte.

Ca unul care studiaseră serios Revoluția franceză și premisele ei, Charles știa toate aceste lucruri. I se păru simpatică opțiunea lui George de a-i lăsa ceea ce presupunea că e un mesaj într-o astfel de carte. Ardea să știe ce e, dar se întrebă și dacă nu cumva alegerea cărții în sine vrea să transmită ceva.

Capitolul 46

C incisprezece minute mai târziu, făcea ture în fața biroului directorului bibliotecii. Acesta apărui, la un moment dat, gâfâind.

– Ce naiba arde așa? întrebă el. Ce carte îți trebuie atât de tare?

Charles se scărpină în cap cu un zâmbet cumva jenat pe față. Știa cum avea să sune ce avea să spună.

-- *Thérèse philosophe*, zise repede. Marchizul d'Argens.

Directorul, care se sprijinise de perete, în încercarea de a-și recăpăta suflul, aproape se prăbuși când îl auzi pe Charles.

– Îți bați joc de mine?

– Deloc, răsă Charles. Vine cineva?

– Da, vine Louise, dar, când o să audă pentru ce l-a forțat pe bărbat-său să-i ducă pe copii la școală, nu o să ne fie prea bine. *Thérèse philosophe*? Ce te-a apucat?

Louise Preudhomme era tartorița întregii biblioteci de la Princeton. Dacă era cineva care să știe tot ce mișcă în clădirea Firestone, care adăpostea arhivele principale, ea era. Și, ca orice deținător totalitar al cunoașterii și, pe cale de consecință, al autorității pe care ți-o dă aceasta, Louise era o murătură. Replicile ei erau arogante, tăioase și nu lăsau loc de răspuns. Era coșmarul oricărui student, dar și al oricărui profesor care avea proasta idee de a se lua în gură cu ea.

Charles răsă. Pe el, acea femeie mică și slabă, cu gura imensă, nu îl deranja ca pe ceilalți colegi ai lui. Din contră, se distra să o scoată din pepeni și îi plăcea, de cele mai multe ori, ce scotea pe gură, chiar dacă modul în care o făcea ar fi putut fi o idee mai politicos. Cum directorul încă aștepta o explicație, iar Charles știa că nu va scăpa de gura amicului său până nu îi va da satisfacție, împinse conversația într-o alta, știind că acesta va mușca momeala.

-- Știi că se spune că Diderot a scris cartea asta, și nu marchizul cu pricina?

– Da. Așa se spune. Și eu sunt de aceeași părere. Știi că a mai scris un roman erotic? Care se cheamă *Bijuteriile indiscrete*? O carte cu un inel care povestește prin ce locuri a trecut? Licențios rău. Ei bine, stilul pare a fi același. Ca să nu spun că partea filosofică e și ea în consonanță cu celebra *Lettres sur le aveugles*. Nu degeaba l-au băgat la răcoare.

– Pe cine? întrebă Charles ca să prelungească discuția.

– Pe Diderot, pe cine altcineva? Auzi, la ce îți trebuie cartea? Ești interesat de istoria literaturii erotice? Știi că am scris un studiu pe tema asta?

– Nu, zise Charles. Interesant. Despre ce? întrebă, bucuros să împingă discuția în afara subiectului și să amâne sau să ocolească reproșurile.

– Cum adică despre ce? Despre romanul erotic. De la Pietro Aretino...

– Ăla cu elefantul? îl întrerupse Charles, care numai de o conferință a colegului său nu avea chef.

-- Nu. Ce elefant?

– Aretino ăsta, înainte de a scrie porcoșenii, a scris un text care se cheamă *Testamentul elefantului Hanno*. ăsta era pet-ul favorit al papei Leon al X-lea. Asta l-a transformat într-o vedetă absolută, cam ca marii stand-up comedianți de astăzi. Despre ce ai scris?

– Văd că știi multe despre el. Atunci ți-e cunoscut și că e părintele romanului pornografic. Predecesorul Thérèsei tale. Am scris despre *Sonetele luxoase* și despre fotografiile pornografice ale lui Giulio Romano, împreună cu care au fost publicate.

– Știi că ăsta își făcuse foarte mulți dușmani? Persoanele celebre de atunci, ca și astea de acum, personalități politice și ecleziastice, nu prea aveau simțul umorului. Nu știu câți îl căutau să îi facă de petrecanie. Așa. Și ai scris despre obsesia lui cu bordelurile?

– Și asta, dar mai ales despre celebrele sale dialoguri dintre neveste, călugărițe și prostituate, care își împărtășesc experiențele sexuale. Le compară și le pun în balanță.

– *Ragionamenti*, da. Știi că Ariosto l-a numit „flagelul principilor”, din cauza limbii ascuțite? Și că Tițian l-a pictat în mai multe tablouri?

Acum conversația celor doi devenise o luptă, în măsura în care orice conversație e o luptă, așa cum susține Vargas Llosa în *Conversație la Catedrală*. Charles se distra pe seama colegului său, iar acesta, neavând

simțul umorului, nu înțelegea de ce Charles nu era curios să asculte o autoritate, cum se considera, pe o temă de care, aparent, se ocupa în acel moment. Drept care continuă:

– Să știi că e foarte interesant și s-ar putea să îți folosească. Pe Ferrante Pallavicino îl știi?

– Nu personal, răspunse Charles, care, la privirea pleoștită a colegului său, pentru care această glumă nu mai fusese suficient de subtilă, redeveni serios. Ți-a cu *Retorica curvelor*? Apare și el în studiul tău?

– Da. A avut un sfârșit tragic.

– Ca și pe Aretino, și pe ăsta l-a costat scump limba aia despărțită în două, plină de venin.

– Exact. L-au executat la numai 29 de ani, într-un fel groaznic. Întâi i-au tăiat capul, după aia i-au despicat corpul, după care l-au mai și ars pe rug. Eu tot nu înțeleg cum au putut oamenii să fie atât de cruzi. Până la urmă, n-a făcut decât să scrie niște versuri benigne.

– Ei, uite că nu erau atât de benigne. Scrisul e mai mușcător decât pumnalul. Cărțile, mai periculoase decât bombe. De-aia toți dictatorii vor să facă *tabula rasa* cu tot ce a fost înaintea lor. De-aia orice religie nouă vrea să distrugă orice urmă din cele de dinaintea ei. Cartea e libertate, și libertatea te face să îți pui întrebări. Întrebările îți dau idei, și ideile te împing la nesupunere. Simplu. Cum bine știi, Veneția asta de la 1600, la care te referi, nu face excepție. Chiar dacă era *Serenissima*.

– Dar pe Pallavicino l-au executat în palatul papal de la Avignon.

– Da. Dar în urma pronunțării Nunțiului Papal venețian împotriva *Retoricii curvelor*. Le-a numit *spurcissime*, adică ultraspurcate.

Oricât nu înțelegea umorul colegului său mai tânăr, directorul era impresionat de câte știa acesta. Mai avea un lucru de punctat, un fel de lovitură de teatru, cu care spera să îl dea gata pe Charles. Înainte să apuce să deschidă gura, Charles făcu încă o remarcă:

– Cine l-a pus să scrie că ieziuii sunt curve și că întreg programul lor educațional, *ratio studiorum*, e o minciună monumentală, care schimbă sensul vorbelor lui Iisus? A zis că ăștia sunt curvele curvelor, supușii mamei tuturor curvelor, târfa Babilonului, nevasta Anticristului, curva Diavolului. Ce ziceai?

Directorul rămăsese cu gura căscată. Avu nevoie de câteva clipe pentru a se recompune și pentru a lansa din nou atacul.

- Știi că am făcut o descoperire epocală?
- În materie de erotism? întrebă Charles, mucalit.
- He-he. Aproape. Am descoperit un fals. Știi *Dialogurile Luisei Sigea*?

Nu așteaptă răspunsul, de teamă să nu i-o ia Charles înainte, mai ales că pe coridor începuseră să se audă tropăituri de tocuri care se apropiau amenințător.

- Știi că asta e o escrocherie? Ca în romanele alea în care se vorbește despre manuscrite atribuite altora, cum e în *Numele trandafirului*. Acolo e un joc, dar aici escrocheria e pe bune. Cartea asta, cum știi, e atribuită unei poetese de curte a Portugaliei. Una Luisa Sigea de Velasco. Și cică ar fi fost tradusă din spaniolă în latină. Sub titlul *Aloisiae Sigaeae, Toletanae, Satyra sotadica de arcanis Amoris e Veneris*.

- Poate în portugheză?
- Nu, în spaniolă.
- De ce ar scrie o poetesă de la curtea Lisabonei în spaniolă? În fine, te-am întrerupt.

- Mă rog, nu știu. Cert e că am descoperit că e un fals ticluit de Nicolas Chorier. Eu am descoperit falsul, după trei sute de ani.

- Văd că te pasionează fetele astea care își transmit experiențele sexuale. Tot în zona asta te învârți. Aici cine se împărtășește?

- Două verișoare.
- L-au mai demascat și alții cam cu două sute de ani înainte, răspunse Charles, pe care pompoșenia protejatului său îl distra.
- Da. Dar nu cu argumentele mele.

De după colț, de pe coridorul perpendicular, zgomotul furtunos de pași se apropia de ei, implacabil ca o cădere de ghilotină. Nici nu își făcu bine apariția pe coridorul lor, că începu să urle:

- Ce carte ne trebuie cu noaptea în cap, domnule profesor? Și de ce nu ne îngrijim din timp să avem ce ne trebuie? De ce trebuie Louise să își sacrifice întreaga familie?
- Să nu exagerăm, Louise, îi spuse Charles blând celei care, în sfârșit, ajunsese în fața lor.

Aceasta spuse un „Ei?” scurt și definitiv și așteaptă răspunsul.

- *Thérèse philosophe*, spuse Charles cu jumătate de gură.

Femeia nu părea să aprecieze umorul lui Charles. Întoarse privirea către director, care ridică palmele într-un gest ce spunea că nu are nici un amestec. Atunci se porni torentul la care se așteptau cei doi. Dar acesta o luă într-o direcție la care nici unul din ei nu se aștepta.

– Care dintre ele? Că avem vreo patru ediții diferite. Fiecare e în altă parte. Și dacă tot v-ați apucat de literatură pomografică la bătrânețe, de ce n-o luați în ordine? Până la *Thérèse philosophe, ou Mémoires pour servir à l'histoire du Père Dirrag et de Mademoiselle Éradice*, că ăsta e titlul corect, așa se cere la o bibliotecă, aveai o grămadă. De la porcoșeniile de care e atât de îndrăgostit domnul director, ca Pietro Aretino, cu ilustrații cu tot, la ceea ce susține că a descoperit el la două sute de ani după ce descoperiseră alții, adică identitatea autorului dialogurilor dintre fata în casă și stăpâna ei.

– Eu am adus argumente noi, spuse cu jumătate de glas directorul.

Dar Louise nu dădea nici un semn că ar intenționa să se oprească.

– De ce nu începeți cu Fanny Hill? De ce nu cu *Cortinele ridicate ale educației Laurei* ale perversului ăluia de Mirabeau? Ce, *Franța galantă* sau *Școala de fete, L'Academie des Dames*¹ sau *Venus dans le cloître*² nu sunt pe gustul vostru? Prea vechi, prea puțin perverse? Direct la *Thérèse philosophe*? Cam mare saltul. V-o dau, că n-am ce să fac. Dacă vă hotărâți care ediție. Dacă nu știți ce diferă, vă spun eu: ilustrațiile. Unele sunt mai explicite. Le vreți pe alea? Dar mai am din epocă. *Le Canapé couleur de feu*³, a lui Fougeret de Montbron, sau *Histoire de dom Bougre, portier des Chartreux*⁴, sau *Le Sopha*⁵. De ce nu *Margot la ravaudeuse* – *Margot face ravagii*, pentru cei care nu vorbește franțuzește? Sau *Bijuteriile* lui Diderot? Aici e un inel care povestește despre experiențele cu anumite părți ale corpului ale diverselor femei pe care le vizitează. Sau vreți cu canapele sau dildouri vorbitoare care depun mărturie, toate, despre ce au trăit sau văzut? Sau de Sade, că ăsta nu mai are subtilități, trece direct la fapte? De ce *Thérèse philosophe*, domnule profesor? Încheie delirul bibliotecara-șefă, în timp ce se înfipse pe cele două tocure, la câțiva centimetri de Charles.

¹ Academia doamnelor

² Venus în abafie

³ Canapeaua de culoarea focului

⁴ Istoria lui dom Pederast, ușierul mănăstirii

⁵ Sofa

– E interesant, spuse acesta, râzând. Am de predat o lucrare despre cărți în cărți în secolul al XVIII-lea. Astăzi după-amiază. Și am vrut să revăd pasajul în care personajele povestesc trecerea prin biblioteca erotică a eroinei.

– Păi biblioteci erotice apar în toate. Asta e sursa lor de inspirație. E o spirală dintr-asta, cu fete din astea rătăcite, care n-au ce face, că dacă aveau patru copii, ca mine, nu le mai ardea, cărțile cu perversiuni generează alte cărți, care la rândul lor generează altele. Țsta era alibiul lor în fața cititorului. Citiți ca noi, că după aia vă contaminați. Sau uitați-vă la tablouri porcoase, sau la ilustrații, sau excitați-vă la statuile goale din grădina voastră sau a protectorilor voștri. În *Historie de la Juliette* a lui de Sade, e și acolo o bibliotecă. Ajunge să citești biblioteca ăstuia ca să le știi pe toate. Sunt toate acolo. Inclusiv *Thérèse*. Fiecare carte din asta are o bibliotecă în care sunt listate frumos toate de dinaintea ei. Ca nu cumva, Doamne ferește, să ne scape vreuna.

Făcu stânga-mprejur și o luă spre arhivă. Charles se luă după ea, iar directorul intră rapid în biroul său. Din spate, de unde o urmărea fără să poată ține pasul cu ea, o mai auzi pe Louise bombănind:

– Masturbare și *coitus interruptus*. Asta vă trebuie? Împotriva firii. Împotriva firii.

Capitolul 47

Soarele dimineții intră în încăperea de sub pământ, filtrat de ruinele de piatră ale așezării mayașe. Doi papagali *guacamoyos*, colorați puternic în roșu, galben și albastru, se ciondăneau, iar umbra lor, însoțită de țipetele ascuțite, îi atrase atenția generalului, care tocmai cobora. Era ultima întâlnire generală de dinainte de marele eveniment. Toți cei 12 membri ai Cupolei ajunseseră. Generalul trecu de cei șase soldați înarmați până în dinți, după care puse palma pe dispozitivul fixat în perete, pe care, dacă nu ai fi știut că e acolo, nu ai fi avut cum să îl vezi sau măcar să îi intuiești existența. O luminiță se aprinse și peretele de sticlă se desfăcu și se închise în urma sa. Străbătu coridorul lung de 30 de metri, pe pereții căruia atârnau îngheșuite tablouri nenumărate, portrete ale personalităților pe care Cupola le considera între eroii ei. Mentori și oameni a căror memorie trebuia cinstită. Al căror exemplu trebuia urmat și a căror muncă trebuia dusă mai departe. Toate erau de aceeași dimensiune, așezate într-o ordine perfectă. Între serii de 24 de tablouri, pe peretele alb, era zugrăvită cu un roșu intens, aproape vișiniu, de culoarea sângelui, câte o cruce echilaterală, cu fiecare braț îndoit în unghi drept, ca o morișcă, în sensul acelor de ceasornic. Capetele brațelor îndoite nu se terminau drept și brusc, ci erau ușor rotunjite în sus, ca și când o pensulă n-ar fi reușit să întrerupă brusc desenul. În centrul fiecărui careu determinat de câte două brațe, într-o simetrie perfectă, era un punct roșu.

Acceași svastică, asemănătoare mai degrabă cu una hindusă decât cu una nazistă, împodobește și marea ușă de la intrarea în sala mesei celei mari. O ușă opacă, ce părea din mercur lichid, îl mai despărțea de colegii săi. Aici fu nevoit să își așeze bărbia în singura imperfecțiune a ușii. O rază albastră îi scană retina. Și ușa se deschise.

Capitolul 48

În timp ce Charles aștepta ca bibliotecara-șefă să vină cu cheile pentru încăperea în care se găsea ediția din 1785 a romanului *Thérèse philosophe*, varianta pe care pariasse el că ar fi ales-o George Marshall, telefonul îi vibra în buzunar. Pe ecran apăru scris „Petra”. Se gândi că nu apucase să schimbe numele în Ximena, dar cum nu era foarte convins că acesta era chiar numele ei real, hotărî să îl lase, pentru moment, așa.

– M-ai rugat să te sun când se trezește bătrânul.

– Da. L-ai întrebat dacă a primit o carte veche, rară, dispărută sau cum o fi, de la George?

– Eu nu am vorbit direct cu el, dar băieții noștri de la fața locului au făcut-o.

– Și? întrebă nerăbdător Charles.

– Da. Așa cum ai presupus – și poate îmi spui de unde ai știut –, a primit.

– Ți-a spus și ce? Poți să o recuperezi pentru mine?

– Da. O carte care se cheamă, dacă nu au greșit băieții, *Margites*. Știi ceva despre ea?

De această dată, Charles ameți de-a binelea. Părul de pe ceafă i se ridică instantaneu și un frison îi străbătu întregul corp timp de o secundă.

– Alo? Mai ești?

– Ce? Da, da. Am semnal prost, spuse Charles, care voia să ascundă emoția ce îl cuprinsese.

– Ai habar ce e cu ea?

– Poate că am, spuse el.

– O alegere cam neinspirată de cuvinte. În fine, îmi spui tu mai încolo. Din păcate, bătrânul a fost nevoit să i-o dea celui care te-a lovit în cap. Se pare că ăsta a fost prețul pentru a-l lăsa în viață.

- Avem habar cine ar putea să fie'?

- Nu. Deocamdată nu avem nimic, dar sunt convinsă că, mai devreme sau mai târziu, dacă îi ținem sub supraveghere pe ceilalți de pe listă, o să aflăm. Ai de gând să îmi spui despre ce e vorba?

- Da, răspunse Charles. Dar mai am nevoie de câteva ore.

- OK. Orice oi fi făcând, poate îmi dai și mie o mână de ajutor.

- Cu ce?

- Îți trimit acum niște desene și ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune despre ce crezi că e vorba.

- Bine. Dar acum am puțină treabă. Revin eu.

Cu mintea la ce îi spusese Ximena, o urmă ca teleghidat pe Louise la raftul unde era cartea. Aceasta îi făcu semn să urce pe scară și îi spuse indicativul. O găsi imediat și începu să o răsfoiască sus, pe scară, știind că femeia cea mică și rea murea de curiozitate. O răsfoi pagină cu pagină. Nici o notație, niciunde. În fine, între ultimele două pagini, găsi o hârtie obișnuită, îndoită în patru. O băgă în buzunar și puse cartea la loc. Cobori de pe scară și ieși din arhivă, încercând să nu bage deloc în seamă protestele femeii, care voia să știe ce a furat, chiar dacă era evident că biletul acela nu era defel proprietatea bibliotecii.

Capitolul 49

- **N**imic bun nu va ieși din asta, spuse Socrate, mimând supărarea. Înțeleg că nu aveți încredere în mine, deși nu v-am dezamăgit niciodată până acum. Dar omul pe care l-ați pus să mă urmărească a pus misiunea în pericol și a atras atenția autorităților.

- Așa e, ai livrat întotdeauna! răspunse vocea destul de împăciuitoare. Trebuie să înțelegi că această misiune e cea mai importantă dintre toate. La un moment dat, o să îți explic pe larg. Am o veste bună, adăugă acesta. Am reușit să îi conving pe colegii mei să te acceptăm în organizație. Dacă îți duci misiunea la bun sfârșit. Dar cu supravegherea nu am ce face. E regula noastră să ne asigurăm din toate părțile. Așadar, Boates nu e încă mort?

- Nu. Și acum e protejat de FBI. Pentru că omul vostru s-a dat de gol. Interlocutorul făcu o pauză lungă.

- Apropo, știi ce s-a întâmplat cu el? A ratat două rapoarte.

- Nu. E cam ciudat să fac eu curat în bucătăria voastră. Mai ales că e vorba despre unul care mă supraveghea pe mine. În general, adăugă Socrate, întinzând coarda, ar trebui să trimiteți pe cineva mai bun decât cel supervizat, nu o catastrofă.

- Ce vrei să spui? A fost prins?

- Nu știu. Dar dacă vreți, mă pot interesa. Oricum, pe profesor îl puteți uita. Nici o pierdere. Nu știe nimic. E senil. Nici măcar nu își amintește decât vag de Marshall. Atât. Nu mai știe nimic din ce au discutat.

- Adică ai apucat să vorbești pe îndelete cu el?

„Nu“, îi veni să spună lui Socrate. „I-am ghicit gândurile! Cretinule!“ Se abținu.

- Da. Am vorbit pe îndelete. Înainte ca omul vostru să se repeadă asupra echipajului care sosise.

- A făcut el asta? Ciudat.

Socrate auzi în telefon cum angajatorul său şușotește cu cineva. Într-un târziu, acesta reveni, în stilul bombastic care îl scotea din sărite pe Socrate.

-- Din păcate, va trebui să întrerupem această conversație. Începe o întâlnire crucială pentru organizația noastră. O întâlnire care va marca istoria lumii pentru multe generații de acum înainte. A, și poate găsești o metodă să te apropii de profesorul Baker. Dar păstrează, totuși, distanța!

-- Să mă apropii de la distanță? întrebă Socrate, dar interlocutorul închisese telefonul, fără să mai audă ultima remarcă.

Rocio stătea în picioare, în mijlocul camerei, și își privea fratele cu îngrijorare.

-- Mai devreme sau mai târziu o să afle ce s-a întâmplat, spuse Socrate. Trebuie să ne pregătim. Și să începem să ne asigurăm retragerea. În primul rând, trebuie să ne mutăm de aici.

După ce îl lovide pe Charles în moalele capului, sub privirile îngrozite ale profesorului nonagenar, Socrate încercase să stea de vorbă cu acesta din urmă. Nu mică îi fusese mirarea când bătrânul, după câteva minute de conversație, văzându-l pe Charles întins pe jos, întrebase senin cine e omul care se odihnește pe covorul său. După care îl invitase pe iahtul său, care era la câțiva pași, la capătul străzii. Socrate observase că e urmărit de aceeași persoană pe care o mai simțise prin preajmă în ultimele zile. Se gândise că e trimis de organizație și era mulțumit că omul nu era foarte bun la asta. Discuția de pe iaht fusese agreabilă pentru Socrate, ale cărui dubii în privința misiunii sporiseră cu timpul. Până în acel moment oamenii de care se ocupase fuseseră criminali, nemernici, pleava societății. De la George lucrurile o luaseră razna. Iar Socrate nu își mai putea justifica ultimele crime.

Iar acest bătrânel respectabil nu făcuse nimănui nici un rău. Ba mai mult, era un intelectual desăvârșit, chiar dacă în ultimul timp vârsta își cam făcuse de cap cu creierul său. Nu vedea ce pericol ar fi putut reprezenta pentru niște oameni atât de puternici cum erau cei care îl angajaseră. Începea să aibă tot mai multe bănuieli că acele crime erau gratuite. Ceea ce, în mod normal, nu ar fi fost treaba lui. Dar respectul pe care îl avea pentru cărți și pentru acei oameni extraordinari care muncesc să dea lumii cele mai cutremurătoare mărturii ale inteligenței și imaginației îl împiedica să se atingă de Boates. Și-l imagina pe Borges, idolul său absolut, bătrân

și orb, neajutorat și, poate, puțin senil, exact ca bătrânul din fața lui. În timp ce se gândea la asta, cel care îl urmărea urcase pe barcă cu pistolul în mână și îi urlase: „A venit poliția. În câteva minute toată zona o să colcăie de agenți de tot felul. Rezolvă odată și să dispărem”. Socrate îl privise pe individul cu față de neanderthalian, care ținea pistolul ca pe o prelungire inutilă a propriei stupidenii, și, fără să mai stea pe gânduri, apucă un cârlig pentru pânze de capătul sforii și îl aruncă direct în gâtul acestuia. Trase până cârligul ajunsese în partea cealaltă. Fața lombrosiană a omului cu pistolul se congestionă, ochii păreau că îi explodează și sângele țâșni din carotida secționată. După ce se prăbuși, Socrate îl apucă și îl coborî din barcă, pe mal. Când se întoarse, Boates tocmai urca cele câteva trepte care duceau pe punte. Avea în mână o carte. I-o întinse și îi spuse:

-- Cred că asta vă aparține!

Așa îl prinse telefonul de control. Așezat pe pat, mângâind cu mâinile tremurânde o carte despre care nimeni nu era convins că existase cu adevărat. Poate prima carte scrisă vreodată. Sigur, aceasta era o variantă copiată. Probabil undeva prin secolul al III-lea î.Hr., pentru Biblioteca din Alexandria. Erau bucăți de suluri de papyrus, legate mult mai târziu între două coperte. Știa despre *Margites* pentru că îl citise pe Aristotel. Știa despre ceea ce se presupunea că este prima capodoperă a lui Homer, autorul *Iliadei* și al *Odiseei*, cărți pe care Socrate le devorase în prima tinerețe și în care își imaginase de atâtea ori că e parte. Când neînfricat ca Ahile, când gigantic ca Ajax, când șiret ca Ulise. Papyrusul era, din păcate, în limba greacă, pe care nu ajunsese să o învețe, așa că tot ce îi rămânea, până când ar fi găsit pe cineva să i-o traducă, era să mângâie paginile și să se cutremure de încântare. Din mijlocul camerei, Rocio îl privea pe acel criminal crud, impresionat până la lacrimi de niște litere aruncate de-a valma pe niște frunze uscate. Îi privea mâinile gigantice, pline de cicatrici, cum abia atingeau materialul, într-o trecere atât de delicată, cum nu și-ar fi putut imagina niciodată, peste paginile pe care le întorcea cu admirație și uimire.

-- Îți dai seama, îi spuse el, fără să își ia ochii de la carte, asta ar putea fi prima operă scrisă vreodată, înainte de Biblie, înainte chiar de *Mahabharata*? Înseamnă că nu m-am înșelat! Înseamnă că e adevărat! Altminteri de unde ar fi apărut cartea asta?

Lucirea din ochii lui, când rostise aceste ultime cuvinte, o neliniști pe Rocio.

Telefonul îi întrerupsese exercițiul de admirație și șirul gândurilor. După ce îi spusese surorii sale că trebuie să se mute, mai aruncă o privire spre carte. Apoi ridică agenda lui George, care se afla îngropată între faldurile auriu ale cuverturii patului de hotel. De data asta, trecu peste textul care părea gluma unui copil, direct la următorul.

– Rocio, spuse, și îi făcu semn să se așeze lângă el. Apoi începu să citească cu voce tare: Pe masă avem o pungă de catifea opacă, legată cu șnur. În ea sunt diamante, și toate diamantele din ea sunt albe. În fața pungii zac răsirate alte diamante. Albe și acestea. Pe cale de consecință, aceste diamante au fost scoase din punga de catifea.

Încheie de citit și își privi sora în ochi. O luă de mână.

– Textul ăsta e illogic. Dar înseamnă ceva. Și cred că un singur om îl poate dezlega. Baker. Trebuie să te apropii de el, pentru că nu mai e timp.

Îi dădu drumul mâinii și răsfoi până la ultimul mesaj din agendă.

Privi cu atenție desenul pe care îl știa, de această dată, foarte bine. Un fel de balaur care părea făcut din fire de sfoară verde, cu coada prinsă în fâșii de piele galbenă și roșie, cu un fel de coif din pene roșii și galbene pe cap, așa cum purtau pieile roșii. În extaz, în timp ce înghițea pe de-a-ntregul un om. Era Quetzalcoatl, șarpele cu pene, zeul aztec care a inventat calendarul.

Și Cărțile. Toate cărțile!

Capitolul 50

Cu biletul în buzunar, Charles zbură, pur și simplu, peste trepte, sprijinindu-se de balustradă. La mijlocul lor, se urcă pe ea și își dădu drumul, sub privirea mirată a angajaților care începuseră să sosească. Abia aștepta să desfacă biletul, dar îi plăcea să și amâne momentul acela dintre punctul cel mai înalt al curiozității și satisfacerea ei. Duse mâna la buzunar în timp ce părăsea clădirea, dar o retrase din nou. Se opri câțiva metri mai în față, scoase din nou biletul și îl privi pe exterior, fără însă să îl desfacă. Făcu jocul acesta până ajunse la mașină. Buzunarul începu să îi vibreze chiar când se așeza. Văzu pe ecranul telefonului că îl sună tatăl său.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Charles, care nu era deloc obișnuit să aibă contacte atât de dese cu acesta.

– M-a sunat Victor Marshall, tatăl lui George.

Tatăl făcu o pauză, dar Charles nu spuse nimic.

– Au decis să îl înmormânteze pe George la Princeton. Acolo unde era locul său preferat și, mai ales, au decis să fie alături de logodnica sa. Destul de sinistru, dar când ești în situația asta probabil că ajungi să gândești altfel.

– Pot ajuta cu ceva? întrebă Charles, a cărui bună-dispoziție dispăru brusc.

– Da. Victor și Irene vor ajunge la mine în curând. I-am convins eu, chiar dacă e departe. Au fost la morgă să ia cadavrul copilului lor. Dar cei de acolo habar nu aveau ce autoritate poate să elibereze corpul și când o să îl poată înhuma. S-au lovit de ziduri. Poți, te rog, să intervii?

– Eu?

– Da, tu. Îi știi pe toți.

– Sigur, o să încerc, răspunse Charles.

– Hai, că, dacă a fost vorba de autopsie, cred că au aflat tot ce puteau afla. Sunt totuși patru zile.

– OK.

Pe drumul spre casă, Charles se gândi numai la Marshall. Îl cuprinsese o tristețe îngrozitoare. Ajuns în fața casei, mai stătu câteva minute în mașină, ca să nu își întrerupă șirul amintirilor. Apoi își dădu seama că ține în mână un bilet scris chiar de acesta, care ar putea să îl aducă mai aproape de asasin. Probabil că descoperirea acestuia le va da și părinților lui George un pic de liniște, își spuse Charles. Desfăcu biletul.

Una sub alta, erau așezate titluri de cărți și autorii lor. Iar în fața numelui aveau, așa cum intuise Charles, acele indicative, numerotate de la 1 la 10, exact ca în agenda cu adresele. Doar că, de această dată, numerele erau așezate în ordine.

- B1 – Aristotel – A doua carte a poeziei. Despre comedie
- B2 – Cărțile Sibiline
- B3 – Eschil – 75 de piese de teatru
- B4 – Thomas Urquhart – Limba universală
- B5 Homer Margites
- B6 – Plutarh și Timoxena – Despre cosmetică
- B7 – Suetoniu – Viața curvelor vestite
- B8 – Memoriile lui Esteban, bibliotecar
- B9 – Catalogul lui Calimachus
- B10 – Dostoievski – Frații Karamazov, vol. 2

Lui Charles îi căzuse falca de tot. Toate aceste cărți erau considerate dispărute. Despre unele dintre ele nici nu se știa cu siguranță dacă existaseră cu adevărat. Numai gândul că există ar fi putut lăsa leșinat un intelectual de talia lui Charles, darămite posibilitatea de a le atinge, de a le ține în mână, de a le citi. Dacă aceste cărți existau cu adevărat și George pusese mâna pe ele, cum de avusese încredere să le lase celor zece profesori sau ce or fi fiind unii dintre ei? Cum de nu i-a fost teamă că vor chema poliția sau că și le vor însuși? Se gândi că lumea pasionaților de cărți e lucrul dracului. Alergă în casă, trânti cheile pe masă și se așeză la biroul din fața bibliotecii, unde ținea agenda. Începu să le împerecheze.

Primul în agendă era profesorul Émile Frazer, cu care se întâlnise în noaptea precedentă. În dreptul său erau trecute adresa, numărul de telefon

și, cu roșu, B1. Așadar, prima carte, cea a lui Aristotel, îi fusese trimisă lui. Lucru verificat, de vreme ce acesta i-o dăduse lui, crezând că i-o restituie.

Al doilea pe listă era un anume Moses White, despre care n-avea habar cine ar putea să fie. În dreptul său, codul era B4. Charles consultă cealaltă listă și văzu același indicativ în dreptul cărții atribuite lui Thomas Urquhart.

Luă o pagină albă, făcu aceeași operațiune pentru toate și le transcrise pe pagină:

Émile Frazer	-- B1 --	Aristotel – A doua carte a poeziei. Despre comedie
Moses White	-- B4 --	Thomas Urquhart – Limba universală
Henry Olcott	-- B7 --	Suetoniu – Viața curvelor vestite
William Boates	-- B5 --	Homer – Margites
Leon Barett	-- B2 --	Cărțile Sibiline
Fabrizio Cifarelli	-- B6 --	Plutarh și Timoxena – Despre cosmetică
Meredith Jackson	-- B10 --	Dostoievski – Frații Karamazov, vol. 2
Donald Davidson	-- B3 --	Eschil – 75 de piese de teatru
P.E.	-- B9 --	Catalogul lui Calimachus
George Eliott Napur	-- B8 --	Memoriile lui Esteban, bibliotecar

Se lăsă pe spate și privi cu intensitate lista. Se întrebă dacă George avusese vreun motiv să îi dea fiecăruia o carte anume sau dacă le împărțise aleatoriu. Pentru o clipă, gândurile i-o luară razna și începu să fantazeze pe seama titlurilor. Le știa bine pe toate. Cu excepția celui de la B8. Habar n-avea cine era acel Esteban. Oricum, cărțile erau alese în așa fel încât cel care le selectase părea să aibă un foarte special simț al umorului.

– Foarte George, spuse Charles cu voce tare.

Așadar, era în posesia cărții lui Aristotel, iar cea despre târfele celebre ale Antichității era la Olcott, care era mort. *Margites*, comedia lui Homer, dispăruse de la profesorul pe care îl vizitase în seara precedentă. Ximena îi spusese că vorbise cu Cifarelli, iar profesorii Davidson, Barett și Jackson erau în custodia FBI-ului. Urma să se întâlnească cu ei. Singurii de negăsit erau cei despre care habar n-avea cine sunt. Cel fără un nume clar, P.E. Și cel cu adresa greșită, G.E. Napur, în dreptul căruia era trecut numărul 400 al unei străzi despre care Ximena spusese că are doar 399 de numere. Și, în fine, Moses White, despre care Ximena uitase sau omisese să îi spună ceva.

Se întrebă, citind și recitind lista, dacă acele numere erau trecute acolo doar ca să se potrivească cu ordinea din agendă sau mai aveau și altă semnificație.

După un timp se ridică și își făcu o cafea, lungă de această dată, și luă o țigară. Se așeză la loc și continuă să încerce să înțeleagă dacă e mai mult pe lista aceea decât părea la prima vedere. Răsfoi agenda de mai multe ori și întoarse pe toate părțile hârtia lui George. Nimic nu ieșea la iveală. Conchise că acel cod, de pe spatele cărții lui Aristotel, ar putea avea un rol în povestea asta. Îl copie sub listă:

cdhdmml onrs

Chiar în momentul în care hotări să se dea bătut, soneria îl făcu să sară de pe scaun. Lasă țigara aprinsă în scrumieră și se duse să deschidă.

Capitolul 51

În pragul ușii, recunoscu lodenul lui Columbus Clay, pe jumătate cu spatele. Acesta se întoarse când auzi ușa deschizându-se. Charles nu zise nimic, dar polițistul îi trânti în brațe un manuscris.

– Cred că așteptați asta, spuse detectivul. Vreți să vorbim pe verandă?

Charles se dădu în spate și, încercând să se echilibreze cu cartea în brațe, îi făcu semn să intre. Polițistul ridică mâna în care avea un chiștoc de țigară de foi care părea stinsă.

– E OK, spuse Charles. Și eu am viciul ăsta!

Columbus Clay nu așteptă să fie condus, ci își depăși gazda pe hol și viră la stânga, exact în sufrageria imensă a profesorului. Ochii lui de copoi măsurară dintr-o privire întreaga încăpere.

– N-ar fi rău, spuse acesta, dacă ați opri incendiul din fașă, și întinse mâna, indicându-i lui Charles masa de scris.

Pentru câteva clipe profesorul nu înțelese, apoi văzu că fumegă ceva pe masă. Țigara strâmbă arsesese singură, iar partea transformată în scrum nu mai putea ține restul în echilibru, așa că aceasta căzuse din scrumieră, iar jarul auriu-roșiat se atașase iremediabil de biletul lui George.

Se repezi la masă și trase hârtia. Tutunul încins căzu pe jos. Biletul nu apucase să ardă decât un pic, așa că Charles scutură cu mâna ce mai rămăsese pe hârtia care apucase să se încălzească. Lui Columbus, care stătea la o oarecare distanță, nu îi scăpară ochii măriți ai lui Charles, când acesta văzu cum un grup de litere, care părea începutul unui cuvânt, începuse să apară pe hârtia pe care o recuperase de la bibliotecă.

– E cernelă simpatică, spuse Columbus. Și ați face bine să încălziți întreaga foaie, pentru că există situații, dacă e scrisă cu zeamă de lămâie, de exemplu, să nu se poată citi decât o singură dată.

Charles, uimit de această întorsătură, dar și încurcat, ca un criminal prins asupra faptului, rămase cu hârtia în mână, într-o poziție de lebădoi dintr-un balet de Ceaikovski.

– Dați-mi voie, spuse Columbus, în timp ce se apropia.

Prinse foaia de celălalt capăt și scoase din buzunar o brichetă pe care o trecu aprinsă pe sub zona în care se vedea scrisul. Cum Charles stătea perplex, polițistul îl întrebă ironic:

– Aveți de gând să notați? Sau preferați să dispară textul?

Charles luă un creion și copie textul până atunci ocultat:

A banalities bottler

FBI cocain – 0,1

La doar câteva secunde, așa cum prevăzuse Columbus, textul dispăru definitiv.

– Un îmbuteliator de banalități, spuse Columbus. Interesant. Despre cine o fi vorba?

Charles, a cărui privire rămăsese la fel de mirată, ridică din umeri.

– Ca să nu mai vorbim de cocaina aia, scrisă greșit, de la FBI.

Cum Charles tot nu răspundea, polițistul luă foaia și trecu de câteva ori bricheta pe sub întreaga ei suprafață.

– Se pare că nu mai e nimic altceva, spuse într-un târziu. Pot să mă așez?

Charles, care părea că abia atunci se trezise din șoc, răspunse fâstăcit:

– Poftim? A, da. Desigur. Luați loc. Ăă, vă servesc cu ceva?

– O cafea ar fi grozavă, răspunse Columbus Clay.

Cum Charles nu se mișca din loc, polițistul simți nevoia să precizeze:

– Nu vă temeți. Nu o să mă uit printre lucrurile de pe masa dumneavoastră. Dacă sunteți un îmbuteliator de banalități, sigur nu distribuiți cocaină pentru FBI. Ar fi o contradicție prea gravă.

Râse.

Charles se duse în bucătărie, dar, în timp ce prepara cafeaua, se așezase în așa fel încât să nu îi scape din ochi distanța care lega canapeaua pe care era așezat inspectorul de măsura din fața bibliotecii.

– Cum beți cafeaua? strigă Charles din bucătărie.

– Naturală. Fără îmbunătățiri, spuse inspectorul.

Se grăbi să o termine și veni repede cu ea în cameră. Inspectorul se ridică. Luă ceșcuța și o miroși. Scoase un sunet de satisfacție.

– Pe spatele cărții cu prostituate e un cod. Presupun că tocmai v-am ajutat să descoperiți cheia lui.

– M-ați ajutat? întrebă Charles.

– Da. Eu și Providența. Dacă nu veneam chiar acum, și dumneavoastră nu lăsați țigara în scrumieră, ați fi putut încerca mult și bine să dezlegați mesajele pe care vi le-a trimis asistentul dumneavoastră post-mortem, într-un fel, aș zice, destul de copilăresc. De aici aflăm multe despre el. Să vedem ce putem afla despre dumneavoastră. Dar lucrurile au un fel al lor de a se așeza, trebuie să recunosc.

Siguranța polițaiului îl descumpăni rău de tot pe Charles, care avu nevoie să facă un mare efort pentru a se recompune.

Înțelegeți latină? întrebă acesta, uimit.

– Da. Sunt originar dintr-o țară latină, iar la școală am învățat și limba clasică. Iar pe Suetoniu l-am citit. Mă rog, cartea cu cei 12 împărați. Nu știam de existența ăsteia. E originalul?

– Habar n-am, spuse Charles, ridicând din umeri. Cu ce vă pot fi de folos?

– Nu vă interesează mesajul codat? întrebă polițistul.

– Mai târziu. Înainte, spuneți-mi cu ce vă pot ajuta. Dar, vă rog, să luăm loc.

În timp ce detectivul își relua locul, Charles trase barul mobil, întrebându-l din ochi pe Columbus dacă vrea ceva. Acesta făcu un gest că e în timpul serviciului. Așeză pe măsuta cu roți scrumiera pe care o luase de pe masa de scris, cea care generase incidentul.

– Aș vrea să îmi spuneți de ce a fost ucis asistentul dumneavoastră!

Spusese vorbele scurt și repede, ca pentru a nu-i da timp interlocutorului să se gândească prea mult la un răspuns.

– Habar n-am. De ce nu îmi spuneți dumneavoastră?

– Nu merge așa.

– Dar cum? Dacă vreți să mă interogați, vă sugerez să o faceți oficial, într-un cadru la fel de oficial, în prezența avocatului meu.

Felul în care se umflase Charles în pene nu păru să îl impresioneze pe Columbus Clay.

– Domnule profesor, avem deja șapte crime și un caz de dispariție rezolvat ulterior. În numai patru zile. Din ceea ce știm până acum. Nu e exclus să apară și altele curând.

– Șapte crime?

– Da, asistentul dumneavoastră, logodnica lui, profesorul Olcott, fiica acestuia și vecina lor. Plus cei doi polițiști care au intervenit primii la casa domnișoarei Bechant. Probabil că vecina a fost martoră, iar polițiștii au picat ca musca-n zăr. Astea sunt întâmplătoare. Celelalte, nu. Toate au legătură cu dumneavoastră.

– Cu mine?

– Da. Așa că mai bine îmi spuneți ce ascundeți.

– Realmente, habar n-am. Pare că ar fi vorba despre niște cărți vechi și despre o lucrare pe care o pregătea George. Ceva despre Lincoln. Nu am reușit să îmi dau seama.

– De unde ați aflat de existența lui Olcott și a lui Boates? Ați găsit agenda?

– Nu, minți Charles. Mi-am amintit că îmi spusese cu ceva timp în urmă că i-a căutat. Sunt amândoi somități. Le cunoșteam bine opera.

– Și pe a domnului Frazer de la UCLA?

– Da. Și pe a lui.

– Carevasăzică, asistentul dumneavoastră le-a lăsat tuturor câte o carte nu rară, ci mai degrabă inexistentă. Un fel de vrăjitorie. Cum a făcut asta? Charles ridică din umeri.

– Și acum sunteți în posesia a trei cărți rare? Câte sunt, în total?

– Nici asta nu știu. Și sunt doar două, cu asta pe care mi-ați adus-o. Cea a profesorului Boates înțeleg că a dispărut.

– Ați aflat de la prietena dumneavoastră, spioană multiplă, după câte înțeleg.

– Multiplă? Nu înțeleg.

Columbus dădu din mână a lehamite.

– Pot să vă rog ceva înainte de a pleca? spuse Columbus în timp ce se ridica de pe canapea. Dacă descifrați codul ăla și reușiți să aflați ceva de pe urma lui, îmi dați și mie de știre? Veți înțelege că sunt mult mai sigur decât colega mea, care are agenda ei personală și de care eu v-aș recomanda să vă feriți.

– OK, dar vreau ceva în schimb.

– Ce personalitate tranzacțională sunteți, spuse Columbus cu mirare. Vă rog.

– Părinții asistentului meu vor să îl îngroape. Au trecut deja atâtea zile. Și de la morgă nu vor să le dea cadavrul.

– Da. O poveste urâtă. Să văd ce pot face.

Se îndreptă spre ușă, făcându-i semn lui Charles că nu trebuia să îl conducă. Chiar în prag, se întoarse.

– Ar mai fi, totuși, ceva, spuse gesticulând cu chiștocul care părea că nu se mai termina.

Capitolul 52

Erau toți cei doisprezece în jurul mesei aproape pătrate. Lumina cădea într-un fel foarte ciudat în dreptul fiecăruia, filtrată de niște vitralii viu colorate, iluminate din spate, nu de lumina naturală, ci de câte un proiector. Sala de ședințe se afla sub pământ și nici o rază de lumină nu putea pătrunde de afară, tot așa cum nu putea pătrunde nimeni altcineva care nu avea acces la o combinație foarte sofisticată de coduri și tot felul de alte ritualuri de recunoaștere. În afara vitraliilor înguste, din loc în loc, pereții goi în întregime contrastau puternic cu încărcătura eclectică a coridorului pe care trebuiseră să îl străbată pentru a ajunge în sală. Erau de față cei șase care fuseseră prezenți la întâlnirea precedentă și alții noi. Tot șase. Al treisprezecelea, acoperit din cap până în picioare, cu o mască de aur pe față, stătea în fața sălii, ușor lateral, ca și când ar fi vrut să asiste la întâlnire, dar să dea de înțeles că nu vrea să se implice decât dacă era vreo problemă gravă. Lângă el ardea o torță într-un vas de lut de culoare roșie. Chiar pe peretele din spate, un proiector ultrasofisticat proiecta svastica roșie, cu puncte.

Discuția era pe sfârșite. Stephen Keely, interlocutorul obișnuit al lui Socrate, tocmai încheia rezumatul întâlnirii, în stilu-i gongoric bine cunoscut:

– Așadar, următorul director al FBI-ului e integral de partea noastră. Țsta de acum își va da demisia în curând. I s-a oferit o catedră. Nu îi putem fi suficient de recunoscători colegului nostru, spuse în timp ce îl indica cu mâna pe omul care zâmbi satisfăcut, pentru această poziție strategică, pe care înțeleg că o vom controla curând. Înțeleg că Sfinția Sa, episcopul de San Pedro Sula, va face tot ce trebuie pe lângă Sanctitatea Sa, spuse, pronunțând cuvintele cu dispreț, în timp ce îi zâmbi, mulțumindu-i, unui individ care arăta ca Nicky Lauda, cu fața pe jumătate arsă. De asemenea, totul e pregătit în cele mai mici amănunte pentru Cartagena. Fetele sunt

pregătite să blocheze aproape întregul corp al Secret Service-ului. În timpul scurt rămas, vor fi înlocuiți de oamenii noștri. Bravo! îi spuse adresându-i-se unuia dintre cei trei generali. Cu permisiunea dumneavoastră, o să trimit și un contractor independent să dubleze totul. Nu are ce să meargă prost, dar e mai bine să avem toate bazele acoperite. Cu voia lui Dumnezeu, acest accident rușinos din istoria noastră, acest experiment eșuat se va încheia aici.

– Singurul președinte negru bun e un președinte negru mort, spuse cineva.

Sala răsună de hohotele celorlalți.

– Următoarea noastră întâlnire va avea loc chiar în 14 aprilie, ziua tristă a asasinării lui Lincoln, cel mai important președinte al nostru, care, dacă ar mai fi trăit, nu ne-ar fi lăsat să ajungem în situația asta rușinoasă. Azi n-ar mai fi picior de cioară în țara asta binecuvântată. Un gest simbolic, pentru o dată simbolică. Vom fi aici pentru a sărbători vestea cea bună. Acestea odată încheiate, va trebui să ne ocupăm de reconstrucția țării. Și să punem o dată pentru totdeauna mâna pe întreaga putere!

Vru să mai spună ceva, dar senatorul McGregor, șeful Comisiei pentru Armament, îl întrerupse:

– Și cu biblioteca cum stăm?

– Toate la timpul lor, spuse Keely. Toate la timpul lor. Domnilor, spuse cu o voce oficială, făcându-le semn să se ridice, VOM FACE AMERICA MARE DIN NOU!

Capitolul 53

– **C**e mai pot face pentru dumneavoastră? întrebă Charles, amuzat de felul în care Columbus Clay își imita tizul din serialul care îi purta numele.

– Știi că am fost odată la un curs al dumneavoastră? Doar un singur curs. Unul singur. Și am învățat de acolo cât într-o viață.

– Serios? întrebă Charles, curios. La ce curs?

– Unul în care ai făcut un experiment care pe mine m-a lăsat cu gura căscată.

Era evident că Charles aștepta continuarea, iar polițistul nu se lăsă prea mult invitat.

– Ai scris pe tablă o poezie a unui poet român. Mi s-a părut exotic, dar am aflat ulterior că asta e originea dumneavoastră, din partea tatălui. Din partea mamei sunteți italian.

– Vă înșelați, spuse Charles, mama mea s-a născut în Honduras.

– Serios? întrebă Columbus Clay, nedumerit. Mă rog, poate că mă înșel. Oricum, poezia era a unui poet român, pe numele său Dan Barbilian.

– Da. Pseudonimul său poetic era Ion Barbu.

– Exact. Dacă vreți, îmi amintesc și versurile.

– Nu cred, spuse Charles, a cărui uimire începea să crească. Vă rog.

– *Din ceas dedus, adâncul acestei calme creste*

Intrată prin lumină în mântuit azur;

Tăind pe înecarea cirezilor agreste

În grupurile apei, un joc secund, mai pur.

– Cursul ăsta a fost cu mulți ani în urmă, spuse Charles. Ai reținut asta de atunci? întrebă, nu foarte convins.

– Da. Acum exact cinci ani. Dar ce mi-a plăcut e că ne-ați pus pe toți participanții la conferința dumneavoastră să desenăm povestea, așa cum

rezultă ea din poezie. Primul nivel. Cel simplu, de bază. Să traducem vizual întocmai peisajul care ni se descrie. Din cei aproape 400 de participanți, doar vreo trei au desenat ce trebuie. Un lucru simplu. Câteva vâcuțe care pasc liniștite, pe o pajiște, la poalele unui munte, în spatele căruia se vede soarele. Și o apă. Un lac de munte, în care întreagă această imagine era reflectată.

Charles își privea interlocutorul cu gura căscată.

-- Țsta e primul nivel. Cel al povestirii. Cel pe care îl înțelege toată lumea. Un peisaj montan, neschimbat de la începutul timpurilor, veșnic. Ați desenat apoi o piramidă și ați explicat că, la baza acelei piramide a codurilor, stau codurile tari, cele mai stabile. Ați spus că unul dintre acestea e codul povestirii. Și ați dat un exemplu simplu. Orice om obișnuit înțelege o poveste simplă. John are o fermă. Acolo locuiește cu soția sa și cu cei doi copii. Ați întrebat dacă e cineva în sală care nu a înțeles asta. Bineînțeles, nu era, nu avea cum să fie. Ați spus că lumea a înțeles pentru că înțelege acest cod al povestirii, care e simplu. Și, pentru că e simplu și lipsit total de ambiguități, e stabil. Nu poți interpreta această poveste decât într-un singur fel. Apoi v-ați întors la imaginea din poezie. Acolo nu avem chiar primul nivel. Trebuie să gândim un pic. Ați întrebat ce înseamnă „din ceas dedus”. Pentru ce e metafora ceasului? Cineva a răspuns că pentru timp. Și atunci, dedus din ceas ce înseamnă? ați întrebat. Scos din timp, a răspuns altcineva. Adică în afara timpului. Dintotdeauna. Cineva a întrebat cum poate fi o creastă adâncă? Ați fost încântat.

Charles trecuse deja de uimire. Era mut de admirație, pentru exactitatea cu care polițistul îi reda lecția. Voia să asculte până la capăt.

- Ați întrebat dacă știe cineva. Până la urmă, cineva a răspuns că e adâncă dacă e o vale. Ați adăugat că există o indicație suplimentară. Încercarea cirezilor. Dacă cirezile sunt înecate, și creasta e. Așa e adâncă. Un vârf cu capul în jos e o vale. Adică e o reflexie a tabloului exterior într-un lac. Acesta e tabloul, ați spus, și l-ați desenat cu repeziciune pe tablă. Ați revenit la piramidă și ați spus că, în ciuda faptului că prezintă ușoare dificultăți, până la urmă, dacă toți cei din sală s-ar fi gândit un pic mai mult, ar fi ajuns la aceeași concluzie. Un cod tare. Stabil. Care poate fi înțeles de toată lumea. După care - și asta mi-a plăcut la nebunie - ați adăugat că nu toate codurile sunt clare. Că ai nevoie de educație și sensibilitate ca să

înțelegi arta. Sau de cultură, dacă vrei să înțelegi ceva mai mult. Ați intrat și într-o dispută scurtă cu privire la o afirmație care vi s-a părut oribilă.

-- Gusturile nu se discută.

-- Exact. Sau nu-i frumos ce-i frumos, ci-i frumos ce-mi place mie. Ați zis că e o expresie de un cretinism fără margini. Și că numai un prost sadea poate susține asta. Ați dat exemplul unui călugăr spaniol care a spus că nu numai că gusturile se discută, dar se și educă.

-- Da. E vorba despre Baltasar Gracián. Dar astea au fost vorbele mele. El a spus...

-- Că pentru a fi un om de gust trebuie să renunți puțin câte puțin la gusturile tale, la pornirile tale atavice, îl întrerupse Columbus Clay, care se aprinsese rău. Ați spus apoi că trebuie să urcați în piramida sensurilor și că urmează, în cazul poeziei, alte întrebări. De ce e azurul mântuit? De ce sunt grupurile apei mai pure? Ați spus că e un alt nivel aici. Un cod mult mai ambiguu decât codul narațiunii, al povestirii obișnuite. E codul poeziei. Mai neexplicit. Azurul e mântuit, pentru că reflexia din apă reprezintă felul în care un artist reflectă realitatea. Trecută prin el, prin talentul său, prin felul în care vede și simte el. O reflexie nu e originalul. Dacă aruncăm o piatră în apă, imaginea se tulbură, dispare. Așa ați spus. Asta ne arată cât e de fragilă. Lacul reprezintă, vulgar spus, arta, care reflectă realitatea, dar într-un fel purificat. Pentru a înțelege asta, trebuie să urci în piramidă. Să ai acces la coduri mai ambigue, mai instabile, în care un cuvânt poate avea mai multe sensuri. La fel și o expresie. Semnificațiile nu mai sunt cele la îndemână.

-- Sunteți incredibil, spuse Charles cu admirație.

Dar Columbus nu voia să se oprească până nu își încheia demonstrația.

-- Încă un minut, spuse. Cel mai mult mi-a plăcut când ați adăugat încă un strat, cultural, la piramida noastră. Și mai sus e un alt cod. Cel al cunoștințelor pe care le-am dobândit. De aia avem nevoie de educație, ați spus. Altfel rămânem niște stupizi, ființe rudimentare, buni doar să populăm peșterile preistorice, care acum au mai multă mobilă. Educația, cititul ne fac să urcăm în această piramidă, să înțelegem mai multe, să vedem lumea altfel. Și închei acum. Ați adăugat că poezia, dincolo de faptul că e o artă poetică, poate fi văzută și ca o polemică purtată cu un mare filosof al Antichității, cu Platon, care în *Republica* sa nu avea loc pentru artiști, pentru poeți. Și asta pentru că din punctul lui de vedere lumea e deja

o copie a ideilor pure și, deci, o reflectare a lumii ideilor artistul, reflectând realitatea, comite o nouă eroare, adaugă încă un strat artificial. Astfel arta devine, la Platon, o reflectare a reflectării, o copie a copiei, deci cu atât mai blamabilă. Dacă Platon susține că e suficient de groaznic să trăim într-o copie a lumii ideilor pure și nu mai avem nevoie de încă o copie, poetul român spune că lumea văzută prin prisma artei e o lume mai pură, mai frumoasă, dar în același timp mai fragilă.

Își încheie discursul în crescendo și se repezi la Charles să îl îmbrățișeze.

– În două ore am înțeles de la dumneavoastră ce nu am înțeles din o grămadă de cărți într-o viață întreagă, deși, poate, într-un fel, le intuiseam. Și anume, cât e de importantă educația. Cât înseamnă cărțile!

Îi trebui lui Charles ceva vreme să își revină după experiența, atât de surprinzătoare, cu polițistul acela care continua să i se pară alunecos, dar, la felul în care îi gădilase orgoliul, acum i se păru de-a dreptul simpatic. I se făcuse foarte foame și, cum nu avea nimic de mâncare prin casă, decise să facă câțiva pași până la primul restaurant din preajmă. Se hotărî să ia cu el, la masă, cele două mesaje și cheia descoperită pe hârtia lui George. Deschise cartea lui Suetoniu, pe care îl ardeau buzele să o citească, la fel ca și pe cea a lui Aristotel, și găsi imediat codul.

C.B.:

strnsjr fsyj

Îl adăugă deasupra pe cel din prima carte:

C.B.:

cdhdbmmhtl onrs

Apoi copie și cheia:

A banalities bottler

FBI cocain – 0,1

Îndesă hârtiile în rucsac și ieși cu pași mari din casă.

Capitolul 54

Charles se holba la burgerul uriaș, pe trei etaje, și se gândea cum să îl abordeze. Îi era așa de foame, că își comandase din ușă colossal burgerul de care nu se atinsese niciodată până atunci, dar îi tot trecuse prin fața ochilor ori de câte ori răsfoia meniul. Relația sa cu junk food-ul era aproape inexistentă. Se mai lăsase înduplecat, în timpul studenției, de către cel mai bun prieten al său, Ross, care era dependent de soiul ăsta de mâncare, dar de atunci se ferise cât putuse de kaloriile nenumărate ce însoțesc îndeobște chestia gigantică pe care chelnerul i-o pusese în față, destul de contrariat.

Cum pofta, în cazul lui Charles, era mai mare decât capacitatea de a devora monstrul, după ce înmuiase cu mâna câțiva cartofi prăjiți în sosurile cu aromă de prăjeală și ouă cu ulei și tăie câteva bucăți de carne, pe care le înfulecă pantagruelic, simți că pocnește. Spălă totul cu Coca-Cola, de care cam abuzase în ultimele zile, și se apucă de lucru.

Privi lung cele două coduri copiate de pe spatele cărților și încercă să se pună în pielea lui George.

*cdhdmhhl onrs
strnsjr fsyj*

Cunoștea obsesia asistentului său pentru fel de fel de jocuri de criptanaliză, tot așa cum îi cunoștea preferințele pentru cifrul Vigenère, o variantă mai complicată a metodei inventate de însuși Iuliu Cezar. Se gândi că nu era cazul să facă o analiză a frecvenței, așa cum se obișnuia în cazul încifrărilor mai sofisticate. Decise să încerce varianta clasică, simplă, cunoscută chiar sub numele „Codul lui Cezar”. În această variantă,

rezolvarea constă în deplasarea alfabetului cu trei sau patru litere, la stânga sau la dreapta.

Scrise pe foaie alfabetul:

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Iar dedesubt îl copie de două ori:

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

X Y Z A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W

Rezolvarea codării era simplă. Dacă deplasarea se făcea cu trei litere, A devenea D, B devenea E și așa mai departe. Dacă deplasarea se făcea cu patru, adică indexul de descifrare ar fi fost patru, A ar fi fost încriptat cu E, B cu F și tot așa, până la capăt. Avea nevoie să scrie de două ori alfabetul pe al doilea rând, pentru că există și varianta deplasării la stânga. Ceea ce ar fi transformat A în X, B în Y, pentru varianta deplasării cu trei.

Cum cele două texte aveau, după părerea lui Charles, prea multe litere de la sfârșitul alfabetului, consideră că George folosisse deplasarea la stânga. Încercă cel mai scurt cuvânt – *onrs*. Folosi indexul trei. O era, așadar, deplasarea la stânga cu trei litere a lui R. Scrise R. N reprezenta deplasarea la stânga cu trei litere a lui Q. R a lui U și S a lui V.

Așadar: RQUV.

Nici un sens. Charles se scărpină în cap și încercă același lucru cu un pas de rotire de patru, în același sens. Notă rezultatul dedesubt:

SRVW

Din nou, nimic.

Se gândi dacă nu cumva acest cuvânt putea reprezenta o abreviere, o serie sau, în manieră ebraică, un text căruia îi lipseau vocalele. Așa că încercă alt cuvânt: *strmsjr*. Exact același rezultat. Apoi testă și cu deplasarea la dreapta pentru indexurile trei și patru. Nici de această dată nu obținu ceva care să aibă sens în logica vreunei limbi cunoscute.

Încercă să dezlege din priviri prima frază: *A banalities bottler*. Nu reuși să găsească nimic coerent. Se gândi că i-ar lua prea mult ca să înceapă să scrie toate permutările posibile de litere. Așa că se hotărî să plece acasă, să le bage în computer. Avea un program de decriptare destul de serios, primit recent de la prietenul său Ross, pe care Charles îl bănuia, după dispariția totală a acestuia de pe radar și reapariția după mulți ani, că lucra pentru vreun serviciu secret. Chiar în momentul în care îi făcea semn ospătarului

să aducă nota, îi veni ideea să scrie și cel de-al doilea text lângă primul. Acum avea: *A banalities bottler FBI cocain – 0,1*.

Charles îl privi lung, literele îi săriră direct în fața ochilor și se aranjară rapid în minte într-o altă ordine:

Leon Battista Alberti Fibonacci – 0,1

„Uau“, își spuse, încântat de el însuși. Așadar, nici un îmbuteliator de banalități. Și, mai ales, fără droguri sau amestecul enervant al FBI-ului.

Era acum clar că avea de-a face cu codul lui Cezar. Știa despre pasiunea lui George pentru Alberti, în special pentru tratatul acestuia despre arhitectură, și dragostea pentru Palazzo Rucellai din Florența sau pentru fațada bazilicii Santa Maria Novella, din același oraș, proiectate de marele om al Renașterii. Cele două clădiri, alături de opera unui alt mare arhitect, Brunelleschi, preocupat și el, ca și Alberti, de problemele perspectivei și constructor al celebrei cupole de la Santa Maria del Fiore, probabil cel mai important monument al Renașterii italiene, erau clădirile favorite ale lui George, tot așa cum Florența era orașul în care acesta declarase că se va muta definitiv după ce se va retrage de la catedră.

Tot Alberti fusese cel care modificase codul lui Cezar, sugerând schimbarea indexului la câteva cuvinte, ca să fie mai greu de descifrat. Asta îl făcu pe Charles să înțeleagă și ce căuta Fibonacci în text. Indexul trebuia să fie sugerat de șirul matematicianului italian din secolul al XII-lea.

Leonardo Pisano Bogollo sau Leonardo din Pisa, fiul lui Bonacci – deci, Fibonacci – este un erou pentru orice matematician care are un pic de habar despre istoria disciplinei sale. Are multe merite, dar cel mai mare este că, prin lucrarea sa *Liber Abaci*, introduce în Europa numerele arabe, scăpând lumea de oroarea complicată a sistemului de numerotație roman. De asemenea, a introdus în algebră fracțiile egiptene și numerele negative. Fără el, probabil, matematica de astăzi ar fi fost încă în Evul Mediu, iar Florența n-ar fi fost ce-a fost, pentru că băncile, forța pe care s-a ridicat acest oraș, au folosit masiv metodele de calcul ale geniului din orașul său rival, Pisa. Între altele, lui îi aparține șirul de numere naturale în care fiecare număr este egal cu suma celor două anterioare.

Charles îl notă și pe acesta:

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89

Avea acum în față aceleași două texte, știa că trebuie să folosească codul de deplasare al lui Cezar, tot așa cum era clar că indexul era sugerat de șirul lui Fibonacci. Dar cum?

Privi încă o dată cu atenție întreaga informație. Se întrebă ce e cu acel 0,1 și ajunsese la concluzia că trebuie să scoată primele două cifre din șir, care devenea acum: 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89.

Lui Charles îi veni să urle de încântare. Scrise zece numere. Adică exact câte unul pentru fiecare dintre cele zece cărți de pe listă. Trase concluzia că fiecare dintre acestea sugera indexul pentru câte unul dintre mesaje. Zece mesaje, zece pași diferiți de traducere. Era, însă, o problemă. Dacă pentru primele șapte dintre acestea totul era în ordine, numerele 34, 55 și 89 nu puteau fi indicații de deplasare a alfabetului, pentru că alfabetul era mai scurt. Se gândi dacă ar fi putut fi dublate, dar această variantă ar fi stârnit confuzie. Mai era ceva acolo, ceva ce îi scăpa.

Se lăsă pe spate și închise ochii. În momentul acela, zumzetul din interiorul restaurantului reveni. Concentrarea îi blocase orice relație cu exteriorul. Charles era capabil, când se concentra, să suspende orice fel de realitate înconjurătoare. Ca într-un film în care cineva îngheață tot ce se întâmplă în jurul său și doar el e capabil să scoată sunete și să se miște, în timp ce toți ceilalți rămân blocați în mijlocul lucrurilor pe care le făceau. O mână rămasă în aer, în timp ce duce furculița la gură, un ospătar rămas într-un picior, canarul din colivie în imponderabilitatea unui zbor continuu, pe loc, în timp ce aripile nu i se mai zbat.

Reconectat, așadar, la lumea reală, auzi o voce suavă care îi mulțumi omului de la bar și îi spuse să păstreze restul. Avu nevoie de câteva momente să asocieze vocea cu un chip și deschise ochii. Era ea, femeia visurilor sale, cea care se întrupase în seara precedentă la hotel. Apucă să o vadă numai o clipă, în timp ce aceasta părăsea restaurantul cu o pungă mare de prăjituri în mână. Nehotărât, începu să se perpelască pe scaun, dar nu dură mult: se ridică și, ca și când ar fi fost aruncat de o catapultă spre un zid medieval, se trezi într-o clipită în fața ușii. Ieși pe stradă și se uită în dreapta, apoi în stânga, apoi de jur împrejur, spre locurile de parcare. O luă în susul străzii, intră în gangul de lângă, apoi se întoarse în direcția cealaltă. Femeia parcă intrase în pământ. Resemnat, se întoarse în fața restaurantului, încercând încă o dată să surprindă cu privirea întreaga stradă, vreo mașină care tocmai plecase, când îi sună telefonul.

-- Ai reușit să faci ce te-am rugat? întrebă Ximena.

Cum tăcerea lui Charles îi dădu de înțeles că habar nu avea despre ce vorbește, se văzu nevoită să insiste:

- Te rugasem să arunci o privire peste niște desene și să îmi spui ce crezi despre ele.

- Desene? întrebă Charles, distrat.

-- Da. Ți le-am trimis pe e-mail.

- Am uitat. Mă uit acum și te sun înapoi.

Se întoarse la masă și deschise e-mailul. Trecu, cu degetul, pe ecran, peste toate schițele trimise de Ximena și începu să rădă. Formă numărul.

- Trebuia să îți fi citit Shakespeare-ul, spuse Charles, râzând. Lady Anne își dorește, auzindu-l pe asasinul soțului ei, diformul Richard al III-lea, lăudându-i ochii, ca aceștia să fie precum ai unui basilisc și să îl ucidă pe loc.

- Ăla e un basilisc? întrebă Ximena, care nu era foarte convinsă.

- De fapt, e mai mult decât atât. E o combinație de dracontoped cu un basilisc. Suită de desene făcute de mâini diferite, în mod evident, e aproape un tratat de mitologie și un bestiar la un loc.

- Dra... ce?

- În primele desene, cele mai simple, în care șarpele are cap de femeie, ni se vorbește despre seducerea Evei de către personajul cu pricina, știm noi când, unde și cu ce ocazie. Un cleric destul de important, pe numele lui Petrus Comestor, susține că șarpele a luat formă de femeie ca să se împrietenească cu Eva. Mai mult, unduirea femeii a fost creată de Dumnezeu anume după forma șarpelui, tot așa cum înaintarea acestuia seamănă foarte tare cu felul în care merg femeile pe podiumul de modă. De ce i se adresează șarpele în Paradis doar ei? Și nu îi spune nici un cuvânt lui Adam?

- Nu știu. De ce?

- Pentru că are loc o subtilă substituție de personalitate. Eva e, de fapt, șarpele. Pentru foarte multă vreme, și în unele locuri încă și astăzi, femeia este considerată șireată și rea ca șarpele. Și îi sucește mințile bărbatului, întocmai ca acesta. În Evul Mediu, erau zile întregi când se predica numai despre asta. Femeia, precum animalul cu pricina, este de vină pentru toate relele lumii, de la dezastre naturale până la boli și molime. E mesagerul diavolului, care a luat forma unui șarpe.

– Și de ce are coroană?

– Păi aici e complexitatea desenelor. Basiliscul e regele reptilelor. E mic, dar al dracului. Te poate omori în toate felurile. Cu o atingere a cozii, cu respirația-i puturoasă, dar mai ales cu privirea. De-aia sunt moarte toate păsările alea din desene. Și plantele. Pliniu cel Bătrân a scris prima oară despre el, dar și Isidor din Sevilla, în etimologiile sale. Nu a scăpat nici de bestiarul lui Leonardo da Vinci. Apare de câteva ori și în Biblie. Nu știi povestea basiliscului și a aspidei? În fine, Pliniu zice că, dacă bea apă dintr-un lac, aceasta va ucide orice vietate care trăiește acolo sau pe oricine bea apă din el pentru multe zeci de ani. Privirea lui topește până și pietrele. Dacă privește sulita unui luptător, aceasta devine un fel de transmițător de electricitate și omoară cavalerul care o ține.

– Și cu cocoșul ăla ce e?

– A, asta e și mai complicat. De la Beda Venerabilul încoace, se știe că basiliscul s-a născut în urma clocirii unui ou de reptilă de către un cocoș. Sau invers. Se cheamă, în varianta asta, desenată și ea acolo, *cockatrice*. Chaucer îl va numi *basilicok*¹, adică o combinație de două animale. De ce? Să nu îmi spui că alea sunt portrete-robot, desenate de specialiștii FBI-ului, ale unui basilisc ucigaș, zise Charles în glumă.

De la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

– Serios? zise Charles. Nu îmi spune! Eu am făcut o glumă. Apropo, cine a făcut desenele alea?

– E puțin important acum.

– În fine. Dacă ai găsit un basilisc infractor, să știți că e greu de prins și încă și mai greu de omorât. Există două metode. Urină de nevăstuică. Trebuie să i-o turnați în cap. Sau, și mai simplu, cum apare și în desenele tale, dacă îi puneți o oglindă în față! Nu suportă să se vadă! Moare de nervi! Sau de scârbă! Sau privirea sa îl ucide până și pe el însuși. Prin oglindă. De aici cred că s-au inspirat și ăia din legendele cu vampiri.

– Of, spuse Ximena. Nu poți fi serios până la capăt. Poate că o să mă obișnuiesc, până la urmă.

– Până la care urmă? întrebă Charles, care avea chef să se distreze.

– Deci e un basilisc?

– Fără doar și poate! Când mergem la casa voastră conspirativă, să ne întâlnim cu ăia?

¹ În limba engleză, *cock* – cocoș (n. red.)

- Sunt în drum spre tine. Te iau cam într-o oră!
- O oră?
- Da. Nu-mi spune că nu poți să...
- Nu, e în ordine, spuse Charles. Pe curând, atunci.
- Alo, nu închide! Voiam să te mai întreb ceva.
- Da. Ce e?
- Știi că blazonul celebrei casei milaneze Visconti e reprezentat de un basilisc care înghite un copil?
- Blazonul casei Visconti? Nu. Nu știam. Dar ce legătură are?
- Nimic. Ziceam și eu. Vin spre tine!

Capitolul 55

După ce închise telefonul, îl deschise din nou. Trebui să formeze de două ori până să apuce să răspundă Caligari.

– Șarpele din desen e un basilisc.

– Un ce?

Un animal fantastic. Îți explic când ne vedem. Spune-mi, ai reușit să afliți ce e cu numele alea de diavoli de pe pereți? S-au liniștit ăia? A reușit doctorul să scoată de la ei ceva coerent?

– Of. La ce să-ți răspund mai întâi? N-am descifrat nimic. Iar nebunii noștri, în loc să fie mai bine, sunt mai rău. Câteodată mă întreb dacă doctorul nu le face ceva dinadins. Dacă nu îi ține acolo pentru că îi place să facă experimente pe ei.

– Serios? Mabuse?

– Nu, draga mea. Glumeam. Nu. N-avem nimic.

– Și nu crezi că am avea nevoie de un ajutor din exterior?

– Într-o bază ultrasecretă? Nimeni, nici un străin, n-a intrat vreodată în seif. Și ar avea nevoie de zeci de aprobări.

– Mă ocup eu.

– Pe cine vrei să aduci?

– Pe Charles Baker.

– Un politician?

– Nu e politician. A fost șeful de campanie al președintelui.

– Și a nenumărați senatori.

– Da. Dar e un om de o cultură și de o inteligență scilipitoare și are avantajul că gândește cu totul altfel decât noi ăștia cu creiere cazone sau decât orice om normal. Cred că e o scurtătură care merită riscul.

– Nu cred, spuse Caligari, dând de înțeles că discuția pe această temă s-a închis. Eu zic să nu ne repezim.

- Ba o să crezi când o să îți spun ceva despre el.
- Ce? întrebă acesta, mai mult pentru a-i face pe plac interlocutoarei.
- E fiul Hypatiei Visconti.

Capitolul 56

Nici un fel de cod sau mister nu puteau să îi înlăture din minte lui Charles imaginea femeii din restaurant. Vocea suavă și felul grațios în care îi mulțumise ospătarului i se învârtteau în cap într-un amestec de tușe roz și pal-violacee. Cum una dintre principalele sale calități era că nu se pierdea niciodată de tot cu firea, reuși pentru câteva clipe să iasă din el însuși și să se ia puțin peste picior pentru kitsch-ul dulceag care îl cotropise. Culoarea definitorie pentru pasiune trebuia să fie un roșu arzător, iar primul impuls, ca să îi placă o femeie, trebuia să fie provocarea unei dorințe fizice de neoprit. Și totuși, aici era altceva. Încă de prima dată, o asociase promisiunilor paradiziace din fel și fel de reclame calofile, care favorizau, așadar, frumosul de dragul frumosului. Toate părțile corpului ei, inclusiv pneuma pe care i-o intuia, îl trimiteau la un pachet publicitar integral, așa cum se prezintă el în derulare în timp ce întrerupe un film la televizor. Dar imaginea generală, cea definitorie, era cea dintr-un panou publicitar care conținea o promisiune foarte diferită de viața reală, cum sunt cele cu plajele din *Barton Fink* sau *Carlito's Way*, din care femeia părea că ieșise sau în care, mai degrabă, erai invitat să intri, pentru a lăsa în urmă lumea oribilă și trivială a realității cotidiene. Hotărâse că fata aceea reprezenta perfecțiunea. Și, cum nu-i știa numele, hotărî să o boteze cumva. Primul nume care îi veni în minte fu Kali. Nu era clar dacă din pricina zeiței indiene, zeiță fatală a morții sau a întunericului, una dintre nevestele lui Shiva, reprezentată adesea cu multe mâini în care ține pumnale însângerate și cu căpățânile retezate ale victimelor atârinate la brâu. Probabil că nu. Mai degrabă numele îi venise de la *kalokagathia*, termen ce desemna idealul perfecțiunii la vechii greci.

În timp ce apa aproape gheață din duș îi spăla gândurile, fu lovit brusc de o iluminare. Opri apa, își luă halatul pe el, fără să se șteargă, și se repezi la parter, la biroul pe care lăsase hârtiile completate de la restaurant.

Transcrise șirul lui Fibonacci. Scrise primele șapte numere: 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21. Cum alfabetul avea doar 26 de litere, următoarele trei numere din șir – 34, 55 și 89 – nu puteau fi folosite. Dar găsi o soluție și la asta. Le adună și notă suma, după modelul calculelor cabalistice. Așa că 34 deveni 7, 55 se transformă în 10, iar 8 plus 9 făceau 17. Le adăugă și pe acestea.

1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 7, 10, 17

Erau zece și, după părerea lui, fiecare dintre ele indica pasul cu care trebuia făcută translatarea alfabetului, în logica codului lui Cezar. Câte o regulă sau un index diferit pentru fiecare cuvânt, așa cum sugerase Leon Battista Alberti.

Încercă cu textul de pe spatele cărții lui Aristotel: *cdbdmmhtl onrs*. Cum alături de acesta era notat în agendă B1, adică Book 1, Cartea 1, încercă cu primul index din șir – 1 – , cu o deplasare a alfabetului spre stânga. Scrise de două ori alfabetul unul sub altul și îl mută cu un pas spre stânga pe cel de deasupra. C deveni D, D se transformă în E, iar B în C. Când termină operațiunea avea în față următorul text:

DECENNIUM POST

Charles sări în sus de bucurie și pentru o clipă îl lovi un fel de nostalgie pentru asistentul său. O goni repede. Se gândi că existau două motive pentru care acesta scrisese cărțile în ordine pe listă. Primul, să le împerecheze cu persoanele la care au ajuns acestea, iar al doilea, fiind vorba despre un text mai lung, o frază formată din cel puțin 12 cuvinte, de vreme ce ambele texte codate pe care le avea deja conțineau fiecare câte două, pentru a stabili ordinea așezării lor în frază. Dacă logica aceasta era corectă, însemna că următorul text, din Suetoniu, care era a șaptea carte din listă, trebuia rezolvat cu al șaptelea termen din șirul lui Fibonacci modificat. Adică 21. Într-o clipă urma să afle dacă se înșelase undeva. Transcrise încă o dată mesajul de pe spatele cărții cu pricina: *strnsjr fsyy*. Aplică indexul 21, cu aceeași deplasare spre stânga. S deveni N, T se transformă în O și R în M. Făcu repede și următoarele transformări. Citi cu voce tare, îngândurat, rezultatul:

– NOMINEM ANTE.

Așadar, George îi trimisese un text în limba latină. Traduse textele în engleză: „zece ani după” și „numele de dinainte”. Asta avea acum și, oricât plimbă cele patru cuvinte în minte, nu reuși să înțeleagă despre ce e vorba. Așa că așternu următoarea schemă. Puse cele patru cuvinte, iar între ele, provizoriu, câte o liniuță pentru fiecare dintre cărțile care îi lipseau.

DECENNIUM POST ——— NOMINEM
ANTE ———.

ZECE ANI DUPĂ ——— NUMELE
ANTERIOR ———.

Avea în față schema frazei finale. Și era evident că trebuia să facă rost de celelalte opt cărți. Cât mai repede. Privi pendula de pe perete pentru a vedea dacă trecuse ora la care Ximena promisese că va veni după el. Chiar în acel moment se auzi soneria.

Nu se îndreptă imediat spre ușă, pentru că avea nevoie să cântărească dacă să ascundă toate documentele de pe masă și cele două manuscrise sau să i le arate Ximenei. Bunicul său inventase o teorie care ținea de logica matematică, o alternativă la deducție și inducție, respectiv abducția, conform căreia, uneori, intuiția poate suplini demonstrația, în absența tuturor elementelor necesare. În casa lor, multe exerciții de felul acesta fuseseră făcute, în special pentru dezlegarea a tot felul de mistere, reale sau imaginare. Hotărî, așadar, să dea credit metodei încă o dată. Intuiția îi spunea să îi acorde încredere triplei agente.

Capitolul 57

Trupele o luaseră la pas de la Santa Clara și Las Delicias și făcură joncțiunea cu cele de la Los Placeres și Puerto Esperanza. Cele două călăuze deschisese drumul întreaga noapte spre estul regiunii Macarena. Generalul Buendia condusese convoiul călare pe Humvec-ul armatei columbiene până la locul în care drumul se îngusta și devenea impracticabil oricărui vehicul. Soldații descărcaseră mitralierele grele și aruncătoarele de grenade din camioane și le căraseră în spate. Ajunseseră la destinație spre dimineață și încercuiseră de pe înălțimi micul luminiș pe care se întindea platoul cu cele două barăci, care mărgineau un fel de tabără de antrenament cu manechine ciuruite. Deși urmăreau cu binoclul, de aproape trei ore, ce se întâmpla în vale și erau gata în orice clipă de atac, nimeni nu schița nici un gest. Ordinul de asalt nu venise încă. Generalul voia să fie sigur că Mono Cabezon Urrutia se afla în tabără.

– Sau doarme ca nesimțitul, sau nu e aici, îi spuse generalul, printre dinți, aghiotantului său, care îl privea neliniștit, cu fața vopsită în negru și verde. Dacă și de data asta informațiile sunt proaste...

– Informațiile sunt corecte, răspunse acesta.

La un moment dat, lumea începuse să iasă din barăci. Primii se îndreptară spre toaletele improvizate, doi se apucară să sacrifice un porc care scotea niște țipete sinistre, alții se alăturară pentru a ajuta la tranșarea lui. Singurul om care îl văzuse vreodată personal pe criminalul căpătânos îi urmărea cu binoclul pe fiecare. Invariabil, semnul pe care îl făcea cu capul era negativ.

Mono „Căpătână” era un terorist temut. Făcea parte dintr-o unitate marginală a armatelor de gherilă FARC. Era marginal pentru că nu avea nici o treabă cu ideologia lor. Ura în egală măsură marxismul și capitalismul. La fel ca ceilalți, însă aceștia, spre deosebire de el, aveau nevoie de o

armătură ideologică pentru a-și justifica crimele. Pe el nu îl interesau decât banii. Voia să strângă suficient cât să își cumpere un palat în India, unde își imagina că avea să devină un fel de sultan. Văzuse odată un documentar, la televiziunea națională, și din acel moment jurase că trebuie să ajungă acolo. Găsise pe internet un palat asemănător celui din film. Prețul era apropiat de 100 de milioane de dolari. Așa că se făcuse mercenar și strângea ca o cârțiță bani, pe care îi îngropa în geamantane de aluminiu, în locuri numai de el știute. Își vindea serviciile celui care plătea mai bine. Și, cum FARC îi dăduse pe mână o echipă întreagă care să se ocupe de traficul de droguri, cel mai mare din Macarena, se văzu și revoluționar. Înainte de a se alătura gherilei, avusese la activ peste 30 de răpiri și asalturi asupra a peste 200 de bănci din întregul district. Dar asta, după cum putuse observa, nu îl aducea mult mai aproape de visul său. Calculase că ar fi avut nevoie de încă vreo 80 de ani, la ritmul în care se adunau banii. Așa că preluase cele mai periculoase sarcini, în general răpiri de mare risc și atentate asemenea, toate foarte bine plătite. Nu de puține ori se întorsese singur din misiuni, când micile sale batalioane fuseseră decimate. Circula despre el o legendă că ar avea nouă vieți sau că ar fi nemuritor. O lovitură. Atât îi mai lipsca. Dar una foarte scumpă, în valoare de 25 de milioane de dolari. Și avea să plece de acolo fără să se uite în urmă.

Generalul Buendia conducea personal forțele AUC (Autodefensas Unidas de Colombia¹) – o organizație-umbrelă paramilitară care avea misiunea să curețe țara de militanții FARC sau ELN. Trupele AUC coborâseră din nord, din Bolívar și Sucre, trecuseră prin Córdoba și Antioquia, unde își avea sediul la momentul acela. Curățau metru după metru de pământ. Dar ocazia aceasta de a-l captura pe unul dintre cei mai celebri criminali, o legendă, nu îi putea scăpa generalului, a cărui eficiență îl făcuse atât de celebru încât nu putea fi clintit de la conducerea organizației.

– Trebuie măcar să se pișe! spuse generalul, furios. Doar nu are un borcan în baraca aia!

– De ce nu atacăm direct? îl întrebă maiorul.

Dar generalul nu voia să își asume nici un risc. Dacă nu era acolo, aveau să aștepte. Fusesse foarte greu să găsească pe cineva care să îl toarne și încă și mai greu pe cineva care să știe cum arăta. Oamenilor care stăteau întinși în junglă le amortiseră corpurile și începuseră să se foiască atât de

¹ Forțele de Autoapărare Unite din Columbia (n. red.)

tare, încât generalul își trimise aghiotantul să îi potolească. Trebuia să apară odată! Și tocmai când gândi asta, o matahală ieși din baracă, cu mantaua desfăcută peste cămașa albă. Se duse direct la jgheabul care aducea apă de la râul ce cobora muntele și își băgă capul în el. În acel moment, generalul îl privi pe omul cu binoclul, care dădu afirmativ din cap. Generalul îl întrebă, scurt:

- Ești sigur?

- Nu poți uita chipul celui care ți-a ucis familia, răspunse acesta cu ură.

Atunci se auzi un fluierat scurt, ca urletul unei păsări care cântă o singură dată în viață, prevestindu-și moartea. Și se dezlănțui iadul.

Două grenade, lansate din colțuri opuse, căzură pe prima baracă. Apoi o mitralieră fixă, așezată mai jos, între doi copaci ale căror trunchiuri aproape atingeau pământul într-o îmbrățișare, începu să scuie gloanțe de mărimea unor coceni de porumb. Celui mai apropiat, aflat dincolo de plantația de legume, îi zbură jumătate de față. Câțiva apucară să se lase la pământ, dar cei mai mulți căzură secerați, rând pe rând. Din a doua baracă ieșiră câțiva chiar înainte ca o nouă serie de grenade să o culce la pământ. O luară la fugă în spate, spre cascadă. Se auzi un nou fluierat și mitraliera gigantică se opri din țâcănit. Cu mitralierele în mâini, oamenii generalului se năpustiră asupra platoului. Mono apucase o mitralieră și, alături de încă vreo trei supraviețuitori, începu să tragă în cercuri concentrice. Dar erau prea mulți. Oameni în haine de camuflaj se prăvăleau asupra văii înguste, cu generalul în frunte.

-- Fără prizonieri! urlă acesta, în timp ce își șarja pistolul. Nu scapă nimeni!

I se ordonase să încerce, pe cât posibil, să îl aducă viu pe Mono Urrutia, dar generalul nu avea nici o intenție să facă asta. „O să îl aduc!”, spusese. Apoi mormăise în barbă: „O să vă aduc căpățâna!”

Căzură și câțiva soldați, dar unul dintre ei aruncă o grenadă în direcția lui Mono. Aceasta căzu în fața lui și îi reteză piciorul stâng. Căzut în genunchi, teroristul continua să tragă. Un glonte îl făcu, însă, să scape arma din mână și încă unul îl lovi în piept, culcându-l la pământ. Dar se ridică, sprijinindu-se într-o mână. Ultimele focuri care se auziră îi lichidară pe cei care încercaseră să fugă înspre cascadă. Apoi se făcu liniște. Generalul era acum la câteva zeci de metri de Mono. Smulse o mitralieră de la unul dintre soldații săi și grăbi pasul, în timp ce descărca mitraliera în cadavrele

bandiților pe lângă care trecea. Se opri în fața omului ridicat într-o rână. Îl privi cum încerca să se ridice într-un genunchi.

– *Qué miras, cabrón?*¹ întrebă Mono și scuipă o salvă de salivă amestecată cu pământ și sânge chiar pe vestonul generalului.

Acesta apucă mitraliera de țeavă și îl lovi pe Urrutia în față. Banditul căzu, dar continuă să urle:

– *Chinga tú madre, pendejo!*²

Generalul îl mai lovi o dată, și încă o dată. Până când nu se mai auzi nimic. Apoi văzu la câțiva pași un butuc pentru tăiat lemne. Îl apucă pe Mono de păr și îl târî spre butuc. Smulse toporul din lemn și, dintr-o lovitură, îi reteză capul. Îl ridică la nivelul său. Mono continua să clipească și să încerce să scuipe. Înainte de a se potoli, generalul spuse:

– *Tu cabeza es mía, Cabezon!*³

¹ La ce te uiți, ticălosule?

² Să ți-o trag, dobitocule!

³ Ți-am luat capul, Căpățână!

Capitolul 58

Înainte de a ieși din casă, Charles își trecu peste umăr și pe sub braț centura în care era înfipt Police Python-ul.

– Ce naiba o să faci cu ăla? întrebă Ximena.

– Am jurat că până nu se rezolvă toate astea nu mă mai despart de el.

Și, fără să mai aștepte ca femeia să spună ceva, deschise portiera din spate a Cadillac-ului Escalade, invitând-o să urce.

– Azi n-am șofer, spuse ea. Stăm amândoi în față.

Pe drum, Charles îi povesti tot ce știa despre George, de-a fir a păr. Nu scoase, însă, nici un cuvânt despre vizita la tatăl său, despre biblioteca, imaginară sau nu, sau despre scrisoarea pe care o lăsase mama sa. Se tot gândise la ea în ultimele zile. Dar parcă îi era teamă să o deschidă. Sau poate respectul pentru tatăl său, care se abținuse atâta amar de vreme să deschidă plicul, îl oprise. Cum erau deja pe autostrada spre Washington, Charles întrebă:

– Mergem la D.C.?

– O să vezi, răspunse Ximena, cu un aer misterios.

– Ai de gând să mă legi la ochi, ca să nu văd unde e casa conspirativă?

Ximena îi aruncă o privire pe jumătate încruntată, pe jumătate glumeață.

– Ești incredibil. Mergem întâi la Parkville.

– Parkville? Unde naiba e asta?

– Lângă Baltimore.

– Și după aia? Ai zis că mai întâi. Sunt mai multe case conspirative?

Îi țineți pe ăia separat?

– Din păcate, nu.

– De ce din păcate?

– Ți-a mai zis cineva că ești săcăitor?

– Eu? Păi tocmai ți-am povestit o grămadă de chestii pe care în mod normal nu le-aș fi spus nimănui. Vorbeai de reciprocitate. Îmi ești datoare cu tot ce știi.

– OK. O să îți spun absolut tot ce știu, dar după ce ne întoarcem.

– Promiți?

– Da, spuse Ximena, oftând. Promit.

Charles părea mulțumit de răspunsul femeii, dar reluă subiectul anterior:

– Ai zis din păcate. De ce din păcate?

– Meredith e OK, spuse femeia. Dar ăia doi, profesorii, sunt pe cale să se omoare între ei.

– Davidson și Barrett. Zău? răsă Charles. Cum așa?

– Așa bine. Zici că sunt doi cocoși. De când i-au pus împreună, deși casa e mare, nu fac decât să zbiere unul la celălalt și să se umfle în piept. Se pare că au dispute vechi, nerezolvate.

– Puncte de vedere ireconciliabile, se distă Charles. Și zici că se încaieră?

– Erau chiar să se ia la bătaie de vreo două ori. În bucătărie, unul a aruncat o felie de pâine cu unt de arahide spre celălalt, iar ăsta a ripostat cu juleul. De ce spui că au puncte de vedere ireconciliabile? Oamenii care îi păzesc n-au reușit să afle exact despre ce e cearta asta.

– Davidson, care e poate cel mai important biograf al lui Lincoln, cu două Pulitzer-uri la activ, e fan absolut Lincoln și susține că președintele n-a fost niciodată rasist, cum a tot fost acuzat, inclusiv de către cei care îi țineau partea, și că abolirea sclaviei a fost întotdeauna în mintea lui. Doar că, în contextul epocii, era riscant să susțină asta la vedere, ori de câte ori avea ocazia. Majoritatea cercetătorilor susțin că Lincoln a evoluat și s-a maturizat. Acest punct de fierbere îl căuta, se pare, George. De asta i-a și vizitat pe toți ăștia. Barrett e un susținător al lui Frantz Fanon. Țăla care a inventat rasismul negru. Marxist din gașca lui Lacan și Sartre. Sartre, care, chiar în prefața lucrării lui Fanon, zice că să omori un european înseamnă să ucizi două păsări cu aceeași piatră: un opresor și pe cel pe care îl oprimă.

– Cum adică? întreabă naivă Ximena.

– Nu contează. Una peste alta, Barrett spune că Lincoln nu numai că nu a evoluat, ci că a fost un rasist împușcat de la început până la sfârșit. Îi neagă orice merit în abolirea sclaviei și susține că n-a avut loc nici o evoluție, de

vreme ce Proclamația de emancipare, în loc să elibereze sclavii rămași, îi înrobește pe o parte dintre cei deja eliberați și că singurul ei scop era, într-adevăr, să scape de negri, dar nu prin eliberare, ci prin deportare. După Barrett, Lincoln era un suprematist alb pur și dur.

– Mă rog. Și niște bătrânei de calibrul lor se iau așa la bătaie? Pentru niște prostii?

– Pentru ei nu sunt prostii. Reprezintă esența muncii lor de-o viață. Și, apropo, Barrett nu știu să fie profesor pe undeva. Și cum faceți? Îi țineți legați?

– Nu. Pe unul l-au mutat la etaj și nu are voie să coboare.

Timp de câteva minute, nimeni nu mai spuse nimic. Fiecare își rumegă gândurile. La un moment dat, Charles întrerupse tăcerea:

– Ai zis că mai mergem într-un loc. Unde?

– N-o să îți dezvălui chiar tot, spuse Ximena, zâmbind. Mai bine spune-mi de ce te fandosești cu pistolul ăla mare și greu. Știi măcar să îi tragi piedica?

– Aaa! Asta e o ofensă îngrozitoare. Trage pe dreapta.

Mașina tocmai trecea printr-o zonă liberă și o ieșire de pe autostradă urma la câteva sute de metri.

– Trage pe dreapta! spuse Charles.

– Fii serios!

– Dacă nu tragi pe dreapta, sar din mașină, spuse Charles, care deschise portiera.

– Închide ușa! Ce, ai înnebunit? Ce glume sunt astea?

– Trage pe dreapta.

Ximena avu un șoc când văzu comportamentul profesorului și își spuse că nici el nu are toți boii acasă. Fu nevoită să iasă de pe autostradă pe un drum de țară. Parcă pe un câmp, în dreptul unei ferme abandonate. Charles coborî sprinten și intră în hambarul care abia se mai ținea în picioare. După un timp ieși de acolo cu câteva obiecte: două sticle vechi, un pahar, o ceașcă metalică ruginită și craniul unei capre sau ceva asemănător. Își dădu jos sacoul și se duse la gard, unde aranjă obiectele, la o oarecare distanță unele de altele.

– Dă-ți jos eșarfa, îi ordonă Ximenei, care îl privea perplexă.

Aceasta se execută. Charles îi făcu semn să se așeze în spatele lui. Luă primul obiect la țintă, apoi mută mâna la al doilea, la al treilea și tot

aşa. Gardul era la o distanță cam de 40 de metri de ei. Se întoarse cu mâna asupra primei ținte. Ochi.

– Acum leagă-mă la ochi, îi spuse Ximenei.

Aceasta, nu foarte entuziasă, dar curioasă de demonstrația lui Charles, se execută. După ce femeia se dădu în spate, Charles trase. Se auzi un zgomot de sticlă spartă și ciorile de pe gard își luară zborul, protestând zgomotos. După o pauză, Charles mișcă mâna și trase din nou. Pe rând, căzură a doua sticlă, paharul, cana ruginită și tigva. Când își dădu eșarfa jos și i-o întinse Ximenei, văzu că aceasta rămăsese fără replică.

– Cum ai făcut asta? îndrăzni să bâiguie ea.

– Simplu. E o chestie de geometrie. Am aproximat unghiurile și după aceea am mișcat mâna exact cât trebuia. Mai știi pe cineva din serviciile alea secrete, la care lucrezi, în stare de asta? Vreun superagent?

– Mergem? întrebă Ximena, care era pe cale să își piardă răbdarea.

– Da, spuse Charles, hotărât. Și în timp ce urca în mașină plasă întrebarea de grație: Jack Bauer mai lucrează pentru voi?

– Cine? întrebă Ximena.

– Nu știi cine e Jack Bauer? spuse Charles, prăpădindu-se de râs.

– Ești așa un copil!

Urmă o pauză în care Charles continuă să se amuze în gând de isprava pe care tocmai o făcuse. Se distra prea bine, așa că ținu să continue:

– Știi că detectivul ăla, sau ce-o fi, Columbus Clay, ăla care mi-a adus a doua carte, mi-a recomandat să nu am încredere în tine, pentru că ești alunecoasă și ai o agendă proprie?

Charles se întoarse cu totul spre Ximena, sprijinindu-și spatele de geamul mașinii. Voia să îi vadă reacția.

– Zău? zise aceasta, fără să i se clintească nici un mușchi de pe față. Știi că prietenul tău cel mai recent e un escroc?

– Cum așa? întrebă Charles. Asta sună interesant. Spune-mi.

Capitolul 59

- Crezi că trebuie să strângem pe aici? îl întreabă pe doctor Caligari, care tocmai coborâse în seif.

Acesta își mută privirea spre șeful său, lucru care se întâmpla foarte rar. În majoritatea timpului, doctorul nu privea pe nimeni în ochi. Privirea sa era tot timpul pe lângă interlocutor, dar și când îl privea parcă privea prin el. Cu părul în dezordine și cu mâinile mai meru prin păr, masându-și încontinuu fruntea, ca și când ar fi vrut să înțeleagă ce se întâmpla în capul său, Mabuse părea într-un fel de luptă continuă cu demonii personali. Când îl vedeai mergând părea că e un somnambul. Una dintre ofițerele de la baza militară îl întrebase pe Caligari ce e în neregulă cu doctorul. Acesta îi răspunse că probabil marii psihiatri sunt contaminați într-un anume fel de toți nebunii cu care au de-a face, dar garantează că e o somitate absolută în domeniu.

- De ce? întreabă acesta pe un ton șoptit.

- Pentru că o să aduc pe cineva aici. Un specialist. Poate o să ne ajute el să descurcăm ce e cu toate numele alea.

- Un specialist în ce? întreabă Mabuse. În diavol?

- Nu știu exact. În mai multe, răspunse Caligari, căruia încă nu îi era clar în ce era specialist Charles.

- Poate îl știi. E un anume Charles Baker.

- Nu. Nu știu cine e, spuse doctorul, apăsând pe cuvinte. Dar, dacă considerați că ne poate ajuta, de ce nu? Interdisciplinaritatea ne-ar putea fi de folos. Nu strângem nimic. Trebuie să înțeleagă contextul.

Spuse asta și se întoarse cu spatele la Caligari. Dacă acesta l-ar fi văzut, ar fi observat, pentru o fracțiune de secundă, un licăr ciudat în privirea doctorului. O strălucire dincolo de nebulie.

Capitolul 60

- **A**șa bine. Columbus Clay nu e numele lui adevărat. L-a luat de la un personaj de televiziune, Colombo. Cică i-ar fi împrumutat și gesturile. Eu habar n-am, că n-am televizor.

- Nu ai văzut niciodată *Colombo*?

- Nu. Nici pe ăsta, nici altele. Pur și simplu nu mă uit la televizor.

- Din principiu?

- Pentru că nu am avut niciodată timp. Și pentru că tâmpește!

Charles hotărî că femeia din fața lui e o enigmă mult mai mare decât i se păruse până atunci. Crezuse că o intuise, dar acum nu mai era atât de sigur.

- Și celălalt nume?

- În tinerețe, a fost campion la box în Buenos Aires. Și asta era porecla lui. De la Cassius Clay, un boxer celebru.

- Știu cine e. Muhammad Ali. Mi-a spus că e dintr-o țară latino-americană.

- Da. Și numele lui adevărat e Isidor Paramondi, de profesie frizer, din cartierul italianesc al Buenos Aires-ului, Palermo. Cineva a fost omorât într-o încăierare într-un bar și, pentru că asasinul era mână în mână cu poliția, i-au înscenat lui crima și a fost condamnat la cincisprezece ani de închisoare.

- Și atunci cum de e polițist în America? Și cum de vorbește engleză fără accent?

- A devenit frizerul închisorii. Tundea atât de bine încât nu numai deținuții, dar toți gardienii, până și directorii închisorii își făceau frezele la el. Pe deasupra, mai era și pe gratis. La un moment dat, a auzit o conversație dintre doi gardieni despre o evadare de sub escortă a unui deținut periculos. I-a tot întrebat pe cei care veneau să se tundă și toți i-au răspuns, fiecare

ce detalii știa. A ascultat Isidor vreme de câteva luni poveștile tuturor, milioane de detalii, până când, într-o zi, i-a spus directorului închisorii, care venise să se tundă, cine l-a făcut scăpat pe criminalul cu pricina, de ce și cum. A povestit cu așa un lux de amănunte, încât ăștia au găsit toate dovezile, așa cum le povestise frizerul.

– Serios?

– Da. Se pare că are o capacitate anume de a reține tot ce se întâmplă în jurul lui. Și își dă seama, din toată marea asta pe care noi o percepem ca zgomot, ce e important. Ca și când ar avea un text în față, un text pe care îl are toată lumea, dar nimeni în afară de el nu e în stare să scoată nimic de acolo. Pentru el par să se lumineze, rând pe rând, cuvintele-cheie din textul respectiv. E un geniu din acest punct de vedere.

– Așa, și? întrebă Charles, care deveni foarte interesat de povestea polițistului-frizer.

– Dar, în loc să îl premieze, l-au bănuț imediat că e cumva amestecat. Așa că l-au torturat zile în șir. Până când unui gardian mai deștept i-a trecut prin cap să îi sugereze șefului său să îl testeze cu încă o enigmă. Acesta n-a prea vrut la început, dar cum nu scosese nimic de la el și cum zilele, în închisoare, sunt la fel de lungi pantru gardieni ca și pantru deținuți, i-au dat niște cazuri mai vechi și l-au umplut de detalii ne semnificative, ascunzându-le cu grijă pe cele care contau, în povești demne de cele *O mie și una de nopți*.

– Și le-a dezlegat pe toate.

– Exact. Directorul închisorii era fratele șefului Poliției criminale argentiniene și i-a povestit tărășenia lui frate-său. Acesta nu l-a crezut la început, dar, cum avea niște dosare nerezolvate, a zis să îl încerce pe Paramondi cu unul. l-au adus tot ce a cerut. Martori, obiecte de la anchetă. Și a găsit criminalul, ascultând poveștile altora. În tot acest timp, toată lumea care a stat lângă el a văzut și auzit aceleași lucruri. Nici unul nu a înțeles nimic.

– În afară de el.

– Da. Stai să vezi. l-au dat imediat cea mai bună celulă. Singur. Pur și simplu i-au transformat camera într-un fel de hotel. Dar a refuzat. Voia să fie între ceilalți deținuți. Și să continue să tundă. l-au trimis tot felul de dosare noi. Le-a refuzat pe toate. l-a refuzat în fel și chip, până i-au promis că îl eliberează cu cinci ani mai devreme. Și judecătorul era în relații de

cumetrie cu șeful Poliției. Cum a continuat să refuze, într-un târziu le-a trecut prin cap să îl întrebe ce vrea. A spus că e de acord cu eliberarea, dar că vrea să primească o recomandare din partea Poliției argentinienne în care să scrie negru pe alb că a lucrat la divizia criminală. Și să îi fabrice un dosar, în cazul în care cuiva îi trece prin cap să îi verifice trecutul. Tehnic vorbind, nici nu era o minciună atât de mare, așa că au acceptat. Ultimul lucru pe care l-a cerut a fost ca cel mai bun profesor din Argentina să vină să îi predea personal limba engleză. Le-a rezolvat timp de patru ani toate cazurile care zăceau îngropate de secole. Șeful Poliției a ajuns ministru de Interne. După ce l-au eliberat, a aterizat direct la San Francisco. După cum ți-ai dat seama, are farmec și am stabilit cât e de inteligent. Așa că ăia l-au angajat cu entuziasm. Nu știu dacă știi, dar e detectivul cu cele mai multe cazuri rezolvate din toată istoria Americii. A refuzat toate avansările. Până la asta de acum. Așa că, dacă e cineva care să aibă o agendă personală în toată povestea asta, sigur nu sunt eu aia.

Charles amuțise de-a binelea la auzul poveștii lui Columbus Clay. Nu mai avu timp să spună ceva, pentru că mașina trase în fața unei case de pe o stradă lăturalnică din Parkville, Maryland.

– Un lucru, spuse Ximena, în timp ce se pregăteau să bată la ușă. Li s-a spus, când au fost ridicați de acasă, printre altele, că o să te întâlnească.

Charles nu înțelegea ce vrea să spună agenta.

– Și toți trei au adus manuscrisele cu ei.

Capitolul 61

Ximena privea nedumerită cum se îmbrățișează Charles cu cei doi protejați ai FBI-ului. Mai puțin cu femeia care îi păruse, până și ei, o statuie de gheață, prețioasă și plină de aere. De când intraseră, agenții de pază insistaseră ca profesorul de la Princeton să stea de vorbă cu fiecare separat, ba mai mult, să converseze cu Barrett la etaj, unde îl izolaseră. După ce stătuse un pic de vorbă cu profesorul Davidson în bucătărie, intraseră amândoi în încăperea care semăna cu o cameră de interogatorii, prevăzută cu un geam cu două fețe. După mai puțin de un sfert de oră, îl adusese și pe Barrett în aceeași încăpere. Îi spusese Ximenei să taie orice fel de microfon, iar aceasta se conformase.

Cei patru agenți de pază și Dulce Saavedra, așa cum o cunoșteau aceștia, priviseră cu uimire conversația dintre cei trei, mai întâi, apoi dintre cei patru, pentru că Charles o invitasă și pe Meredith Jackson la discuție. La început discuția fusese un pic tensionată, dar, pe măsură ce treceau minutele, cei doi cocoși începuseră să se relaxeze, iar înainte de aducerea femeii în încăpere se trecuse mai degrabă la un fel de camaraderie, cu râsete și bună dispoziție.

- Ce le-ai făcut? întrebă Ximena, în timp ce își puna centura de siguranță.

Charles zâmbi enigmatic. Se așezase în spate, ca să poată răsfoi cele trei manuscrise pe care tocmai le primise. Avea în mână nestemate neprețuite: Cărțile Sibiline, cele trei cărți oraculare pe care legenda spune că le-ar fi cumpărat Tarquinius Superbus, al șaptelea și ultimul rege al Romei; cele 75 de piese de teatru ale întemeietorului tragediei grecești, Eschil, dintre care nimeni nu a citit vreodată mai mult de șapte, pentru că doar atâtea s-au păstrat; și, mai mult de atât, neașteptatul și ciudatul al doilea volum

din *Frații Karamazov* de Dostoievski, despre care nici măcar Charles nu auzise să fi existat.

Ximena nu înțelesese de ce Charles se așezase în spate, dar când îl văzu îmbujorat ca un copil în fața pomului de Crăciun, în timp ce primește cadourile, înțelesese motivul. Nimeni nu își poate imagina cât de cutremurătoare este experiența de a avea în mână un manuscris despre care se știa că este definitiv pierdut. Ximena nu înțelesese exact ce forță copleșitoare poate avea o astfel de experiență până când, la doar câteva minute după ce porniseră la drum spre baza militară unde își avea sediul închisoarea-spital condusă de Caligari, Charles îi ceru să oprească mașina și se dădu cât putu de repede jos din ea, după care se aplecă de parcă ar fi încercat să vomite, apoi se ridică din nou, sprijinindu-se de mașină, încercând să inhaleze cât de mult aer curat putea.

– Ți-e rău? întrebă Ximena, care se dăduse jos, îngrijorată. S-a întâmplat ceva?

– Știi ce e „sindromul lui Stendhal”?

– Nu, răspunse agenta, nedumerită.

– Odată, când scriitorul francez a făcut o vizită la Galeria Uffizi, văzând atâta splendoare în jur, atâtea capodopere, a fost atât de copleșit de ele, încât a leșinat. Mintea omenească poate suporta doar câte puțin din orice. Puțină nenorocire, puțină tristețe, puțină durere. Altfel, are un fel de buton de siguranță și se prăbușește în ea însăși. Există oameni care au înnebunit după ce au trecut prin experiențe extreme. De obicei, tipul ăsta de reacție e asociat cu experiențele negative. Ce i s-a întâmplat lui Stendhal dovedește că și frumosul în exces îți poate produce aceeași reacție. Cred că asta trăiesc acum!

Rostise aceste cuvinte în timp ce încerca să își regleze respirația. Îi ceru Ximenei o sticlă de apă, pe care aceasta o scoase din torpedoul-frigider al mașinii. Când Charles își reveni, se urcă înapoi în spate și își propuse în gând să nu ia cărțile ca atare, ci să le răsfoiască doar așa, informativ. Primul lucru pe care îl căută la toate trei fură codurile. Găsi *qcaslbsk* în Cărțile Sibiline, *bq nrxoqrj* în cartea cu piesele lui Eschil și *cnwnvdb* în cea atribuită lui Dostoievski.

– Din păcate, cartea asta a lui Dostoievski e în rusă, iar cunoștințele mele de rusă sunt, în cel mai bun caz, precare. Va fi greu să rog o colegă să mi-o traducă, având în vedere că această carte nu există, de fapt.

În timp ce spunea asta, scoase telefonul mobil cu care fotografiase tabelul cu cărțile și codurile aferente și trecu urgent la rezolvarea lor.

-- Ce faci? întrebă Ximena, din față.

-- Rezolv încă trei texte din mesajul lui George. Imediat.

Folosi indexul 2 pentru mesajul găsit în Cărțile Sibiline, pentru că în dreptul ei era trecut un B2 și cifra 2 era a doua din șirul modificat al lui Fibonacci, indexul 3 pentru cartea pe care o primise de la profesorul Davidson și, în sfârșit, indexul 17 pentru cea primită de la specialistă în simbolistica medievală de la Cornell.

Notă în telefon textele, unul sub altul:

SECUNDUM – al doilea

ET QUARTUM – și al patrulea

TENEMUS – păstrăm

Apoi umplu spațiile libere corespunzătoare din fraza incompletă. Privea textul, încercând să ghicească cuvintele care lipseau sau la ce se referă textul.

DECENNIIUM POST SECUNDUM ET QUARTUM ——— ———

----- NOMINEM ANTE ----- TENEMUS.

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA ——— ———

----- NUMELE ANTERIOR ——— ——— PĂSTRĂM.

Îi citi textul Ximenei.

-- Ai habar care e mesajul?

-- Din păcate, nu, spuse Charles. Pare că întreg textul e în latină. Dar lipsește exact jumătate din el. Poate cu încă două-trei dintre spațiile libere eliminate aş putea încerca să ghicesc. Așa, e, din păcate, prea puțin. Trebuie neapărat să găsim celelalte cărți.

-- Da. Numai că manuscrisul lui Boates a dispărut, iar trei dintre persoanele celelalte habar n-avem cine sunt. Singurul cu care ai putea sta de vorbă e italianul ăla care nici n-a vrut să audă de noi. Poate tu o să ai mai mult succes.

-- E prieten cu taică-meu. Așa că n-o să fie foarte greu.

Charles nu fusese într-adevăr sincer. Textul îi spunea ceva, dar pentru că nu era sigur și pentru că oricum nu avea rezolvarea, decise să nu îi spună nimic Ximenei.

Telefonul începu să îi vibreze în mână. Era din nou tatăl său.

– Gând la gând cu bucurie, zise Charles.

– De ce? întrebă acesta.

– Voiam să te rog să vorbești cu Cifarelli să mă primească mâine.

– Fabrizio? De ce?

– Nu contează. Poți să faci asta pentru mine?

– Da. Sigur. E așa de urgent?

– Da. E urgent. De ce m-ai sunat?

– Părinții lui George îți mulțumesc pentru ajutor. Înormântarea va fi mâine, la șase. Ne vedem acolo, nu?

Așadar, Columbus Clay rezolvase ceea ce îl rugase. Se întrebă dacă Ximena ar fi făcut același lucru, în cazul în care ar fi rugat-o pe ea, tot așa cum se mai întrebă, dacă la un moment dat va fi nevoit să aleagă între cei doi, în cine ar avea mai multă încredere.

– Da. Sigur, răspunse.

Capitolul 62

- **E** sfârșitul lumii, spuse Keely, palid la față și cu vocea tremurândă. Trebuie neapărat să convocăm Cupola!

- Din nou? întrebă omul cu mască. Abia ne-am despărțit. Unii dintre noi abia am ajuns acasă. Nu exagerezi? Ce s-a întâmplat? Ce e atât de grav?

- Nu vă uitați la televizor? E peste tot.

- Stai o clipă.

Luă telecomanda de pe masa uriașă din marmură și porni televizorul direct pe CNN. Pe ecran se derulau imagini cu ceea ce părea să fi fost un câmp de bătălie. Două elicoptere, unul al armatei, celălalt sanitar, erau filmate chiar când aterizau. Nenumărate echipe de televiziune se plimbau prin ceea ce părea să fi fost scena unui măcel. Zeci de cadavre erau acoperite cu folii de plastic albastre. Partea de jos a ecranului era împărțită în două burtiere. Una fixă și una pe care se derulau ultimele informații, așa cum soseau. Pe cea fixă scria: „Distrugerea celui mai mare cartel din centrul Columbiei”.

- Mă uit, dar nu înțeleg ce vrei să sp...

Dar nu apucă să termine fraza, că pe burtiera mobilă putu citi: „Unul dintre cei mai căutați criminali ai Americii Latine, Mono «Cabezon» Urrutia, și întreaga sa bandă, anihilați de generalul Buendia, șeful forțelor AUC. Nici un supraviețuitor”.

- Alo, se auzi vocea disperată a lui Keely. Mai sunteți acolo?

- Da! spuse omul, într-un târziu, văd.

- Ce ne facem? Am muncit atâta să pregătim, să ne asigurăm, să fie totul exact cum am plănuit, minuțios, fiecare mișcare, întreaga lovitură.

- Eu zic că nu e cazul să alarmezi pe nimeni. Și aș vrea să îmi faci o favoare: păstrează asta pentru tine.

- Și cine o să se ocupe?

– N-ai grijă. Găsesc eu o rezolvare. Un înlocuitor. Unul mai serios și care nu e atât de expus.

– Păi o să vadă toți asta. O să mă sune.

– Nu-i nimic, spune-le că avem totul sub control și că avem o rezervă de încredere.

Și toată planificarea? Și pregătirile? Nu mai avem timp! Cred că va trebui să contramandăm, spuse Keely, căruia îi venea să se dea cu capul de pereți.

– Liniștește-te! Cine a făcut planul ăsta?

– Noi, aici.

– E totul compromis? Toți cei care trebuiau să participe?

– Nu. Numai cartelul! Cei din Bogotă sunt în ordine.

– Deci tot ce le lipsește e un șef? Logistica e la noi?

– Da. Totul e pus la punct, dar Mono e imposibil de înlocuit într-un timp așa de scurt.

– Liniștește-te, îți spun! Nu contramandăm nimic. Vom trimite pe altcineva în locul lui. Ești la Copán?

– Da. Am decis să rămân aici până se termină operațiunea!

– Rămâi acolo! Te țin la curent. Și, încă o dată, nici un cuvânt, nimănui.

Pentru toată lumea, aveam un plan de rezervă, cum era și normal, încă de la început. Clar?

– Clar, răspunse Keely cu jumătate de voce.

Era disperat, dar avea totală încredere în finanțatorul lor atât de generos, care îl pusese în urmă cu patru ani la cârma organizației. Știa că unul dintre generali abia aștepta să îl vadă dus și să îi ia locul. Și aceasta ar fi fost exact ocazia potrivită. Știa că, dacă atentatul asupra președintelui american, care urma să aibă loc la recepția în onoarea sa din barul de la ultimul etaj al hotelului Hilton, ar fi eșuat, rolul său în organizație ar fi fost redus drastic.

Planul era ca, înainte cu o zi de sosirea președintelui, un grup de prostituate să asalteze camerele agenților de la Secret Service, de la hotelul Caribe, iar la un moment dat una dintre ele să iasă goală din cameră, urlând. Bineînțeles, poliția și presa, pe care le aveau în buzunar, urmau să fie deja acolo și să creeze un scandal imens, astfel ca toți agenții de pază ai președintelui să nu poată fi folosiți în ziua următoare. Ei ar fi urmat să fie înlocuiți de alți agenți, noi, mai puțini la număr și mai puțin experimentați,

astfel încât să fie nevoie de câțiva agenți columbieni, printre care s-ar fi infiltrat și oamenii lui Mono „Căpățână”. Apoi trupele de atentatori urmau să profite de această breșă în securitate pe două părți. Un elicopter avea să tragă din aer în sală, iar o trupă de desant ar fi atacat de pe acoperișul hotelului, pentru a se asigura că președintele e mort. Planul era perfect, din punctul de vedere al lui Keely, care se mândrea că întregul proiect era opera lui. Îl numea *The Grand Design*¹ – și se pregătea să intre în istorie cu el. Mai mult, asta i-ar fi asigurat respectul celorlalți membri ai Cupolei și l-ar fi plasat la conducere pentru o lungă perioadă și, în special, pentru mărețele realizări care abia urmau!

¹ Marele Plan (n. red.)

Capitolul 63

- **A** cum unde mergem? întrebă Charles, după ce închise telefonul.
La Annapolis, răspunse Ximena. Nu vrei să vii în față?
- Deocamdată mi-e bine aici. Ce e la Annapolis?
 - Printre altele, Academia Navală a Statelor Unite.
- Mergem la Academic?
- O să vezi în mai puțin de o oră. Adică timp berechet să îmi spui ce ai discutat la casa de oaspeți.
 - Nu, zise Charles. Ai mai făcut asta o dată. Și eram tot în mașină. N-aș vrea să îți faci un obicei. Mi-ai promis că îmi spui tot ce știi. E, deci, rândul tău.
- Ximena știa că nu mai are cum să se fofileze. Trebuia să îi dea lui Charles ceva solid, altfel acesta și-ar fi pierdut încrederea în ea.
- OK. Nu știu mult mai mult decât tine. Știu că avem o serie de crime oribile. Și trebuie să-l prindem pe ucigaș sau, mai degrabă, pe ucigași, pentru că e clar că este vorba despre o conspirație.
 - Ai vreo idee cine ar putea fi?
 - Nu.
- Charles plescăi nemulțumit. Urma să-i spună că nu crede nimic din ce zice, dar Ximena continuă:
- S-ar putea să știu cum a intrat George Marshall în posesia cărților ăstora.
 - Zău? spuse Charles, surprins. Asta e interesant.
 - O să ți se pară că am luat-o razna, dar îmi asum riscul.
 - Mai razna decât ce s-a întâmplat până acum e destul de greu.
 - Crede-mă. Se poate, spuse Ximena, serioasă. Ei bine, există o organizație mondială secretă.

– Aoleu, sper că nu o să mă iei cu comploturi iudeo-masonice, că mă dau jos.

– Nu, asta e o organizație pozitivă.

– Există comploturi care nu sunt malefice? râse profesorul.

– Dacă ai de gând să mă întrerupi în felul ăsta, nu-ți mai spun nimic.

Cum pasagerul din spate nu răspunse, Ximena continuă:

– E o organizație înființată cu 2000 de ani în urmă, care se numea la început Societatea Aristotelică, pentru că scopul ei era să recupereze și să conserve întreaga operă a lui Aristotel, care se pierduse sau se deteriorase. Probabil că știi povestea.

– N-o știu, răspunse Charles.

– OK. E un detaliu ne semnificativ pentru discuția noastră. La un moment dat, când Biblioteca din Alexandria a fost în pericol să ia foc, la primul incendiu, cel al vaselor din port în timpul asediului armatelor lui Cezar, organizația și-a dat seama că e mai mult de protejat decât atât. Biblioteca din Alexandria a scăpat atunci de distrugere, în ciuda a ce susțin o parte dintre istorici.

– O mică parte. Din ce în ce mai mică.

– Exact. Ei bine, dar pericolul era real. Așa că s-au organizat și au decis să extindă această societate la toate cărțile. Și i-au zis OMNES LIBRI.

– În latină? De ce nu în greacă?

– Nu știu. Probabil că latina începuse deja să devină *lingua franca*. Și pentru că organizația și-a găsit adepți cu rezeziune, inclusiv în Imperiul Roman. Prima mare ispravă a fost salvarea Bibliotecii de la Pergamon. Știi, se spune că, în compensație pentru acea parte din sulurile arse în primul incendiu, despre care am pomenit mai devreme, Marc Antoniu i-ar fi adus Cleopatrei în dar 200 000 de suluri, pe care le-ar fi confiscat de la Pergamon.

– Da. De asemenea, puțini istorici sunt de acord cu asta.

– Poate. Dar povestea e parțial adevărată. Biblioteca concurentă era în pericol, iar Marc Antoniu a salvat sulurile, nu le-a confiscat. Și le-a adus în Egipt. Numai că nu i le-a dat Cleopatrei. Ci le-a donat organizației.

– Pentru că Marc Antoniu era...

– Omnes Libri. Exact.

– Frumos, zise Charles, care își freca mâinile de încântare în spate. Îmi plac basmele!

- Te asigur că nu e nici un basm.
- Da, da, zise Charles, maimuțărind-o. Zi mai departe.

- În fine, organizația a crescut continuu de-a lungul timpului. Și a continuat să adune, din Antichitate și până astăzi, ce era mai important în materie de scrieri din lume. Dar cum bine știi, și știau și ei, nu e întotdeauna sigur ce scriere va rezista mai mult în timp și care va rămâne importantă, așa că au încercat să salveze cât mai mult. Până la apariția tiparului, aproape tot ce exista scris. Apoi din ce în ce mai selectiv. De când există biblioteci publice, au decis să nu mai colecteze cărți mărunte sau orice volum din care există în lume în mai mult de zece exemplare.

- Îți dai seama despre ce cantitate uriașă de cărți vorbim?
- Aproximativ un miliard de cărți și documente.
- Un miliard?

- Da. Biblioteca Congresului are 160 de milioane, British Library, vreo 150. Așa că e doar de vreo șapte ori mai mare. Numai Biblioteca Publică din New York numără 50 de milioane. Așa că nu e atât de mult pe cât pare. Important e că în jur de 500 000 dintre aceste volume sunt unice. Despre unele se crede că s-au pierdut, iar despre altele nu știe nimeni că există.

- Am o singură nedumerire! Unde naiba e biblioteca asta de care nu știe nimeni? Ca să adăpostești atâta amar de cărți, ai nevoie de sute de kilometri de rafturi. Putem să facem un calcul, dacă vrei. Biblioteca Congresului e adăpostită de trei clădiri imense. De șapte ori atâta ar fi suprafața a 21 de clădiri imense. Sau Turnul Babel. Asta nu se poate ascunde.

- Ce spui tu are sens și nu știu cum să răspund la întrebarea asta. Mi-ai cerut să îți spun ce știu. Și mi se pare că te-a luat amețea lui Stendhal.

- Sindromul, râse Charles.

- Exact, sindromul. Deci cărțile alea sunt autentice. Ele vin de undeva, nu-i așa?

- Nu știm dacă sunt autentice, dar așa par.
- OK. Te interesează mai departe?
- Da, da. Te ascult.

Charles auzea pentru a treia oară despre această organizație. Ceva trebuia să fi fost adevărat, dar formația sa științifică și spiritul cartezian erau o piedică serioasă în calea acceptării unei ipoteze care i se părea destul de absurdă. Mai mult, felul în care reacționa era o formă de scut. I se părea

că, dacă nu ia foarte în serios un subiect, câștigă acea distanțare sănătoasă de care avea nevoie pentru a analiza informațiile pe care le primea.

– Ei bine, se pare că organizația are un program, început de ceva timp, de digitalizare a acestor cărți, de trecere a lor în format electronic, probabil în scopuri de conservare. Din câte am înțeles, au ales cam un milion dintre ele pentru asta. Și există un centru, cu angajați, unde se copiază. Problema e cu cele sensibile. 100 000 dintre ele fac parte dintr-un program secret și foarte discret de copiere. Ele sunt aduse în niște centre răspândite în întreaga lume. Nu mai mult de cinci centre, cu câte trei angajați. Programul trebuie să se termine în cincizeci de ani.

– De ce nu le copiază la sediul bibliotecii?

– Habar n-am.

– 100 000 în 50 de ani înseamnă 2 000 pe an, împărțit la cinci înseamnă 400 pe an de centru, la trei oameni. Da. Asta se poate! Am, totuși, o nedumerire. Cum se face că o organizație care are atâta putere e, totuși, atât de mică?

– Cum adică, mică?

– Păi, câțiva oameni, o mână care se ocupă de aceste transferuri, mi se pare mai degrabă o reuniune de cartier decât ceva serios.

– Te asigur că Omnes Libri e mult mai mare decât poate mintea noastră să cuprindă. Cei care se ocupă de cărțile rare sunt puțini și extrem de siguri. Asta e o operațiune foarte riscantă și trebuie păstrată într-un cerc restrâns. Biblioteca are foarte mulți angajați și voluntari. De asemenea, oamenii care o susțin sunt foarte bogați și puternici. Sunt răspândiți peste tot în lume. Structura lor de comandă e formată dintr-un Mare Maestru și nu mai puțin de 72 de maeștri, care veghează ca totul să se desfășoare potrivit regulilor, în cel mai mare secret.

– Aici e o altă problemă, spuse Charles, căruia ceva nu îi ieșea la socoteală. Dacă e așa cum spui, multă lume implicată, asta contrazice o altă regulă. Cu cât mai multă lume e la curent, cu atât secretul e mai greu de păstrat. Cum de e prima oară când aud de toate astea? Vreau să zic, prima oară până acum câteva zile. Și, mai ales, de unde știi tu toate astea?

– La întrebările astea nu îți pot răspunde, iar sursele mele sunt confidențiale. Vrei să continui povestea sau nu?

– Da. În fine. Te rog.

– Ei bine, ăștia care se ocupă de copierea cărților rare sunt toți oameni de încredere. Sunt aduse câte zece cărți odată. Un cărăuș vine cu ele într-o valiză.

– Asta nu atrage atenția?

– Nu știu cum procedează exact, știu doar că acest transportator vine cu avionul cu această valiză pe care nu o scapă din ochi. Se duce cu ea direct la centrul de copiere. Lasă cărțile acolo. Stă prin preajmă până sunt copiate, după care se întoarce cu valiza de unde a venit.

Ximena aștepta ca Charles să mai facă vreo remarcă. Cum acesta nu spuse nimic, continuă.

– Ei, se pare că unul dintre cărăuși a luat taxiul de la aeroport și în mașină a suferit un atac de cord. Taximetristul l-a dus repede la spital și l-a lăsat acolo. Abia când s-a oprit, tulburat de ce i se întâmplase, a văzut că valiza rămăsese în spate, pe podea. S-a întors la spital să o restituie, dar omul murise. A deschis valiza. Cum erau doar cărți vechi, după ce s-a consultat cu nevastă-sa, a decis să le ducă la un anticariat, fără să se gândească că ar avea o valoare foarte mare. Și-ar fi recuperat banii pe ziua pierdută. Și anticariatul la care a ajuns e cel al bătrânului Marshall, tatăl asistentului tău.

– Asta se întâmpla în Louisiana?

– Exact. În New Orleans.

– Deci trupa de copiatori e acolo?

– Așa se pare. Una peste alta, bătrânul Marshall crede la început că e o glumă, camera ascunsă, din astea. Până la urmă ascultă povestea taximetristului, care după îndelungi parlamentări îi povestește toată târăsenia. Pe proprietar îl apucă sindroame din astea stendhaliene în serie, dar nu vrea să se dea de gol și îi spune taximetristului că sunt cărți vechi, fără valoare, și că se găsesc peste tot, prefăcându-se că îl refuză. Când acesta, cătrănit, ajunge la ușă, îl strigă, spunându-i că îi pare rău pentru el și să spună un preț. Omul, modest, cere 300 de dolari. Bătrânul face un joc, se scarpină în cap. Taximetristul scade prețul la 250. Dar ar fi fost bucuros să primească și 200. Bătrânul îi spune că îi dă cei 250 și îi cere contactul, promițându-i că, dacă reușește să le vândă, îi mai dă 10 la sută din prețul final. Taximetristul pleacă fericit și e victima unui accident două zile mai târziu.

– Ucis?

– Foarte probabil! Marshall îl sună pe fiu-său și îi spune să vină de urgență acasă. Acesta se cam codește. Bătrânul nu îi spune despre ce e vorba. Știe ce dinamită are în mână! George ia cărțile și pleacă cu ele! Din câte știu, în loc să le păstreze, le împarte ăstora din agendă. Fără să uite să îți lase în ele mesajele astea codate! Și asta e, pe cuvântul meu, tot ce știu.

– Nu mă așteptam ca Victor Marshall să escrocheze un biet om. Nu pare genul.

– Nici nu a avut intenția asta! A vrut să afle ce e cu cărțile alea! Intenția sa era să le predea poliției, nu să le valorifice. Așa că l-a plătit pe taximetrist din buzunar! Dar George l-a oprit.

– Ai vorbit cu bătrânul Marshall?

– Da.

– Cum de nu a amintit bătrânul nimic despre asta?

– Când mi-a povestit istoria cu cărțile a făcut pentru prima oară legătura... Asta e tot! La întoarcerea spre casă e rândul tău!

Mașina ajunsese în fața unui gard înalt, care nu lăsa să se vadă nimic din suprafața imensă pe care o delimita.

– Aici e Academia Navală? întrebă Charles, mirat.

– Nu chiar, spuse Ximena. Locul ăsta nu există, de fapt!

Capitolul 64

Charles privea mirat în jur, în timp ce mașina rula cu o viteză redusă prin imensitatea pustie a bazei militare. Părea un fel de campus universitar, cu clădiri pitice răsfricate pe o suprafață mare. Trecură pe lângă heliport, unde două elicoptere păreau păsări de pradă adormite, înconjurate de hangare în care se întrezăreau niște blindate, la doar câțiva pași de o pistă de aterizare, unde două avioane de dimensiuni medii păreau și ele abandonate. Nu era nici țipenie de om, nici măcar un soldat de pază. De parcă o bombă biologică ce ucisese orice ființă vie, dar lăsase intact toate obiectele neînsuflete, tocmai fusese detonată acolo.

Ximena manevră mașina printre clădiri, ca o persoană familiarizată cu locul, până ajunsese în fața unei clădiri altfel decât celelalte, care semăna cu o fabrică din secolul al XVIII-lea, integral din cărămidă, cu geamuri imense. În momentul în care agenta parcă mașina pe unul dintre locurile marcate, o ușă imensă, de metal, se deschise, iar din spatele ei apărură ofițerul-aghiotant al lui Caligari.

Cei doi fură conduși prin coridoare nesfârșite și complicate, urcând și coborând scări, pe care parcă urcaseră și coborâseră de mai multe ori, ca și când cineva ar fi avut intenția să îi amețească, să nu înțeleagă cum se ajunge acolo, în centrul pământului, până în momentul în care Charles avu senzația că erau pe o bandă a lui Moebius, în care scara se răsucea în interiorul ei pentru ca, minute mai târziu, să revină pe exterior, ca într-o gravură a lui Escher.

În anticamera seifului îi aștepta directorul, în uniformă de colonel, cu privirea de vultur, ce părea împrumutată de la păsările ciudate care leneveau afară. Îi întinse mâna lui Charles, în timp ce privirea îi scana creierul. Și apoi, tot ritualul cu deschiderea seifului. Lui Charles i se păru că trăiește un vis suprarealist, care vira spre expresionism, când ajunsese pe

coridorul închisorii-spital. Avu senzația că intrase într-un film al lui Robert Wiene sau al lui Lang sau Murnau, cu picturile acelea lipsite de orice fel de unghi normal, cu perspectiva deformată precum sufletele și mințile celor 13 bolnavi-prizonieri pe care îi găsi în hala transformată în salon.

Schimbă câteva vorbe cu doctorul, a cărui prezență îi produse o stare acută de neplăcere, un sentiment straniu pe care nu știa cum să îl definească. Pacienții-prizonieri își continuau nestingheriți preocupările din improvizata sală de sport, în timp ce Charles ceru voie să fotografieze peretele. Caligari încuviință, într-un târziu, la insistențele psihiatrului, care părea cea mai deschisă persoană din încăperea față de vizita profesorului de la Princeton. Îl lăsă până și să încerce să stea de vorbă cu pacienții, să scoată ceva de la ei. Stătu aproape lipit de profesor tot timpul cât acesta încercă să îi descoasă. Nu scoase nimic de la ei, dar era ceva, în privirile lor, care îl contraria pe Charles.

Petrecură câteva minute purtând discuții mărunte despre contextul în care așa-ziii nebuni decoraseră pereții. La ieșire, Caligari îi pofti pe toți în biroul său, unde îi servi cu cafea. Charles îi spuse că are nevoie de timp ca să înțeleagă ce era cu povestea aia, cu toate numele de pe perete, care erau, evident, nume ale diavolului sau ale extensiilor sale.

– E ceva, spuse Charles, aici, în tot șirul ăsta, care nu se potrivește cu restul. Dar nu îmi dau seama exact ce! Și cred că nu mi-ai spus ce li s-a întâmplat oamenilor ăstora, de fapt. Par să fi asistat la o ședință de hipnoză în masă. În orice caz, e clar că tuturor li s-a întâmplat același lucru. Îmi puteți spune care e ăla?

Nimeni nu răspunse la întrebare. Părea că toți se gândesc dacă e cazul să îi împărtășească lui Charles puținele lucruri pe care le știau.

– Cred că ar fi mai bine, rupse la un moment dat Ximena tăcerea, să îi spunem domnului profesor Baker întreaga poveste.

Caligari îl privi pe doctor, care încuviință din cap.

– Fie. Se pare că doamna Menard are o încredere foarte mare atât în discreția, cât și în capacitatea dumneavoastră de a livra un rezultat concret. Cum noi suntem într-o fundătură, o să îmi asum riscul.

Și îi povesti lui Charles aparițiile celor doi monștri pe care îi numiseră, în lipsa oricărui fel de informații, K1 și K2, și despre masacrele produse de aceștia, atât în rândul animalelor, cât și printre oameni.

- Spuneți că oamenii aceștia sunt șocați pentru că au fost martori la ceea ce mi-ați povestit și că, de fapt, toți au văzut același lucru? Și că îl consideră responsabil pe diavol? Presupunând că e așa, de unde știu toate numele alea? Că doar fiara criminală, sau ce-o fi fost, nu s-o fi prezentat cu toate numele sale. Toți? Ca și cum cineva i-ar fi obligat să le învețe pe dinafară. Pe mine ceea ce îmi povestiți cu privire la animalele moarte mă duce cu gândul mai degrabă la Chupacabra decât la altceva.

-- Da. Numai că Chupacabra, dacă o fi existând, nu a atacat până acum oameni, se ocupă de capre. Le suge sângele, că doar de acolo îi vine numele, se auzi, pentru prima oară în acea seară, vocea lui Mabuse. Eu însumi am făcut studii destul de complete, în tinerețea mea, despre vampirism. Ajunsesem un fel de specialist în precursorii acestui fenomen care în Europa este destul de banal în esență, ca și în America, de altfel. Multe chestii cu biblie, cruci și exorcism. Foarte politizat de Biserică. Pe când izvoarele trebuie căutate în Asia, în cultura populară, după părerea mea. Ați auzit despre Lamastu, o zeiță asiriană care fură bebeluși și suge sângele bărbatilor tineri? Dar de Lamia, amanta lui Zeus, care și-a mâncat copiii pentru că Hera o făcuse nebună și după aceea, ca să se răzbune, suga sângele copiilor mici, smulși chiar de la sânul mamei lor? De Lilith, entitatea sumeriană care trăiește într-un copac *hullappu*? Despre cei șapte demoni ai mesopotamienilor, care sugeau sângele războinicilor? Despre Uruku, tot din Mesopotamia, care chiar asta înseamnă, „vampirul care atacă omul”? Despre seria nesfârșită de vampiri din Valea Indului, în frunte cu Kali, cea mereu acoperită de sânge, și continuând cu creaturile cu cinci picioare care nu se săturau niciodată să bea sânge, cuplul Raksashas și Raksashis, amintit chiar în *Vede*, care apar și pe peretele ăsta, dacă nu mă înșel? Asanbonsam, monstrul african cu dinți de fier? Obayifo și Yarama-yha-who? Empusa, fiica lui Hecate, Krampusul încornorat, Ekimmu sau Lemuria, Penanggalan-a malaysiană, vetalele și goulirii? Sau sinistrul vampir chinez Chiang-Shih, care zboară în noapte și nu poate fi prins? Și, ca să ne întoarcem în America Latină, adică chiar aici, de unde se pare că au pornit evenimentele noastre, despre El Cihuateteo al aztecilor sau despre Tlahuelpuchi al olmecilor?

Cei trei amuțiseră. Caligari îl privi foarte mirat pe doctor, pe care nu îl auzise niciodată să facă un excurs atât de lung, în toți anii de când lucrau împreună. Ximena părea total depășită de discuție și i se păru că

doctorul voia să facă pe deșteptul ca să îl impresioneze pe Charles. Doar Charles avu o bănuială ciudată. Avea senzația că tot ce spusese doctorul i se adresa, de fapt, lui și că acesta îi citise cartea despre istoria și mitologia vampirismului. Era clar că voia să îi transmită un mesaj. Voia să se lămurească, așa că hotărî să intre în joc.

– Și ce legătură are asta cu diavolul?

– Legătura o fac pacienții. Tocmai că, în tot ceea ce v-am enumerat, aceste masacre, făcute de ființe imaginare, sunt apariții diavolești. De fapt, diavolul și iadul fac parte din istoria noastră de când existăm pe pământ.

– Pardon, spuse Charles, care, simțind că se intra abuziv pe teritoriul său, se aprinse. Noțiunea de diavol pur și simplu nu există înainte de prima religie dualistă, cea inventată, în jurul anului 600 î.Hr., în Iran de Zoroastru sau Zarathustra, cum îi spune Nietzsche, pe urmele lui Herodot. Până la sosirea lui Mithra, universul este într-o confruntare duală între Ahura Mazda și Ahriman – adică Binele și Răul. Aici intră în scenă Zoroastru, care fondează primul monoteism cunoscut în istorie, modelul pentru toate marile monoteisme ulterioare, de la iudaism la creștinism și până la religia musulmană. Ahura Mazda devine unicul Dumnezeu, Ahriman – Diavolul, iar Mithra va fi echivalentul lui Messia Iisus, Mântuitorul. Îl va învinge în marea confruntare finală, cea de la sfârșitul timpurilor, pe Ahriman și va prezida Judecata de Apoi. Cei buni vor merge în paradis, iar cei răi – în iad. Iată iudeo-creștinismul în întreaga sa splendoare. În Iran se creează, așadar, pentru prima dată cuplul Dumnezeu – Diavol. Zarathustra e genial și merge mai departe, impune o Biserică. Religia devine a tuturor. Dar pentru a fi siguri de asta, poporul trebuie bine îndrumat și păstorit. Și așa, casta preoților dobândește o putere fără precedent. Sună cunoscut și asta, nu-i așa? Reformele cele mari sunt două: una are miza mântuirii sau a damnării eterne și a doua – puterea Bisericii, să îi zicem, deși conceptul nu există încă, care devine independentă de autoritatea seculară. Diavolul este, așadar, clar și fără putință de tăgadă, o invenție politică, exact așa cum ați spus dumneavoastră mai devreme, referindu-vă corect la vampirul din spațiul european și cel american. Dar e de dată relativ recentă. Singurul motiv al inventării diavolului este dominarea maselor. Iar dacă trecem în Europa, nici Grecia antică, contemporană cu Zoroastru, nici cea de mai târziu și nici romanii nu cunosc noțiunea de diavol. Nu numai ca denumire.

Pur și simplu, diavolul s-a ascuns în nisipurile Babilonului. Încă nu și-a luat bilet pentru Europa.

– Aici trebuie să vă contrazic. Una dintre valorile supreme ale Romei era *pietas*.

Senzația celor doi spectatori era că asistau la un duel fără săbii între doi spadasi care nu concepeau sub nici o formă să piardă confruntarea din acea seară. Habar n-aveau cum se ajunsese la asta și care fusese scânteia care aprinsese fitilul.

– Dar *pietas* nu înseamnă în nici un fel ce ne-a făcut creștinismul să credem că înseamnă, în ciuda etimologiei latinești. La romani, noțiunea definea onoarea, demnitatea. Interpretările despre religiozitatea lumii romane sunt abuzive și inventate în creștinism. O grămadă de prostii s-au spus despre acele vremuri. Teologi iluștri s-au chinuit să adapteze lumea aceea la obsesiile creștinismului. Până și un copil știe că un Nero nebun a dat foc Romei.

– Și nu e adevărat?

– Nici vorbă. Este vorba despre o calomnie groaznică, de care au avut parte toți împărații romani, mai ales cei despre care se zice că erau un fel de vampiri, iată, din nou însetați de sânge, pentru că îi prigoneau pe creștini. Îi prigoneau pe creștini pentru că la romani, dacă cineva susținea că vorbește cu Dumnezeu sau e fiul lui Dumnezeu, îl cam trimiteau la plimbare. Dacă pretinzi că zeii au un plan cu tine, înseamnă că ești dus cu sorcova. Un individ care făcea asta, că era plin de nebuni și de șarlatani și pe vremurile alea, era de-a dreptul exilat, dacă nu chiar omorât. Pentru că acceptarea unui astfel de delir pune în pericol însăși existența Romei, care se baza pe democrație și pe respectarea legilor. Vaticanul, cu propaganda lui deșănțată și rău intenționată, a făcut din romani niște monștri. Ei își apărau normalitatea și demnitatea. Nu existau pe atunci femei isterice care urlau că a intrat diavolul în ele și o grămadă de proști care să le împingă la exorcizare sau femei slabe la minte, care vorbeau cu vreo sfântă sau vreo fecioară și creau prozelii. Sau, dacă apăreau, erau imediat trimise la plimbare, așa cum elimini piciorul cangrenat pentru a opri infectarea întregului corp. În această cheie trebuie citită relația romanilor cu sectele. Iar esenienii, sau creștinii, erau pe vremea aceea doar exemple dintr-o mare mulțime. Seneca a scris un tratat întreg despre ăștia, care se cheamă *De superstitio*, adică „Despre superstiție”. Și apropo, nu numai că Nero nu era

nebun și n-a dat foc Romei. Nici măcar nu era acolo. Iar când s-a întors a plâns în pumni zile întregi, văzându-și mistuit de flăcări palatul favorit. Cum spuneam, nici Roma antică nu cunoaște noțiunea de diavol. Ba nici spre religie nu are aplecare aparte.

– Dar evreii cunosc foarte bine Diavolul, protestă Mabuse cu jumătate de gură.

– Ne-ar lua zile întregi să reconstituim istoria în felul ăsta. Foarte pe scurt, primul iudaism, deși vorbește despre mai mulți demoni, nu are încă habar de diavol. Acesta e inventat mult mai târziu, după anul 200, și noțiunea este, cum spuneam, adusă din Orientul Mijlociu. Dracul începe să își bage coada în viața oamenilor doar odată cu macabeii și sub influența elenismului. Și asta în contextul în care poporul evreu, mai precis unele secte, e cuprins de disperare când vede că speranțele mesianice rămân fără rezultat. Plutește în aer un fel de angoasă apocaliptică, despre care putem spune din nou, fără puțință de tăgadă, că este și ea politică. Dar și așa fiind, diavolul evreilor rămâne foarte departe de fiara teribilă din Noul Testament. Primii evrei nu aveau nici măcar infern.

– Și Seolul ce e atunci? se repezi Mabuse.

-- Seolul e un loc unde ajungi după moarte. E liniștit și arid. Doar praf și întuneric. Nici urmă de culoarea explozivă, barocă *avant la lettre*, pe care o dobândește pe măsură ce trec secolele, în creștinism. Mai e o problemă ideologică, deloc lipsită de importanță. În Vechiul Testament, Dumnezeu e Dumnezeu, iar Satana e un prinț inferior, un înger căzut. Și el i se supune lui Dumnezeu. Nu e defel echivalentul său cel rău, căci apare pericolul pe care evreii îl sesizează, acela de a transforma iudaismul într-o gnoză dualistă. Creștinii au probleme foarte mari și dezbat secole la rând, în tratate nenumărate și polemici nesfârșite, traduse, cele mai multe, prin Concilii destul de tensionate, răspunsul la întrebarea dacă Diavolul este cauza sau efectul Răului. Acest răspuns este aproape imposibil de dat și apasă Biserica timp de sute de ani. Statutul său, în primele patru secole, rămâne ambiguu. Primul mare predicator pe tema Satanei, cel care îngrozea publicul vorbind despre puterea Diavolului, era un individ pe nume Priscillian. Biserica s-a îngrozit atât de tare de ce putea să scornească ăsta, încât îl condamnă la moarte. Sunt executați atât el, cât și iubita lui și câțiva dintre prozelizii pe care îi făcuse. Sunt arși pe rug. Biserica l-a și etichetat rapid, inventând o crezie pentru el, pe care o numește encratism. N-are

a face că aceeași erezie e folosită și pentru alte încălcări. Boli diferite, același diagnostic și, bineînțeles, același tratament. În mod paradoxal, Biserica începe, cu timpul, să vadă diavoli peste tot. Există un personaj, într-un roman al lui Dostoievski, care avea obsesia asta cu dracii și care închidea brusc ușile, pentru a le prinde diabolilor coada în ușă.

– Da, Părintele Ferapont.

Charles zâmbi, în semn de apreciere pentru cunoștințele lui Mabusc.

– Cum spuneam, într-un fel paradoxal, Biserica începe să se transforme ca însăși în Priscillian. Și se adaptează foarte ușor. Cum apare ceva ce nu-i convine din punct de vedere politic – atenție, spun din nou din punct de vedere politic –, cum mai inventează o regulă și mai scoate din mână o erezie. Pe Origene îl condamnă pentru că face diferența între mai multe tipuri de draci. Nici măcar la mai bine de 800 de ani după asta nu e clar cine e Satana de fapt, de unde vine și ce vrea. Conciliul de la Lateran stabilește că și demonii sunt creația Domnului și că, în momentul când au fost creați, nu erau răi. Suntem în anul 1215 și nimeni nu știe încă să spună cum au devenit răi, dacă s-au născut buni. Așa că imaginația populară, sub strict control ecleziastic, nu mai cunoaște limite. Tot felul de teologi inventează tot felul de povești, care de care mai îngrozitoare. De la demoni de toate felurile, sucubi și incubi, ființe înaripate, cu coarne și copite, cu față de țap, cu coadă de măgar, cu trupuri de șarpe, o întreagă populație drăcească cotopește lumea creștină. Au nume și caracteristici speciale. Unii sunt șmecheri și perversi, alții tâmpi și jucăuși, alții răbdători și subtili sau urâți ca dracu', pardon, și mirosind a pucioasă. Armate întregi defilează prin Evul Mediu. Sunt catalogați, numiți, botezați. Îi cheamă oricum le trăsnește unora, căroră nu le dă pace vena creatoare, să scrie niște lucrări despre ei. Îi cheamă Amon și Adramelech, Moloch și Chax, Gaap și Azazel, Belzebut și Belfegor, Alvion și Barbato, Orias și Satana, Furfur și Arloch, Vual și Haborym. Până și Leonardo sau Asmodeu. Începe să li se spună tot mai insistent fiara sau bestia. De fapt, pacienții dumneavoastră, se pare, le cunosc numele mai bine decât mine.

Caligari privea înmărmurit întreaga scenă. Un lucru era clar. Deși nu dădea doi bani pe polemica desfășurată în fața lui, începea să înțeleagă de ce Ximena îl admira pe profesorul de la Princeton.

– Se ajunge atât de departe, continuă Charles, încât în 1551, un individ care semnează cu numele de Fromenteau tipărește un inventar al

diavolimii și stabilește cu precizie că există 72 de diavoli superiori, adică un fel de fețe regale, care au peste șapte milioane de diavoli în subordine. Alte calcule din epocă, polemizând cu numitul Fromenteau, consideră că sunt șase legiuni de demoni, fiecare compusă din 66 de cohorte, fiecare cohortă având 666 de plutoane, fiecare a câte 6 666 de demoni. Dacă o să fiți curios să faceți un calcul, eu am fost, o să vedeți că ne oprim puțin sub două miliarde. Ceea ce e mult mai mult decât întreaga populație a lumii la acea dată.

Mabuse îl urmărea pe Charles cu o privire perversă, ca un vânător care avea convingerea că animalul pe care îl vânează s-a prins în plasă. Dacă vreunul dintre cei trei l-ar fi privit cu atenție, ar fi sesizat pofta din ochii acestuia.

– De fapt, spuse Charles, și aici închei povestea asta cu drăcăraia iadului, diavolul este o invenție politică și o armă politică de temut, folosită ca atare împotriva oricui nu se supune. Biserica vrea puterea. Și o vrea într-un mod absolut. E un complot nerușinat împotriva oricui i se opune, împotriva oricui stă în calea acestui plan cu adevărat diabolic de dominare a lumii. Dacă există cineva care îndrăznește să gândească și să se exprime liber, e imediat pus la punct și, la limită, suprimat. La câți diavoli s-au inventat, nu e greu să imaginezi tot atâtea erezii. Inchiziția, înființată mult mai devreme decât se crede, prin secolul al IV-lea, devine operațională abia șapte sute de ani mai târziu, în urma unui decret semnat de Pedro al II-lea de Aragón, cu binecuvântarea papei Inocențiu al III-lea. Toate marile erezii erau amenințări directe la adresa autorității spirituale a Bisericii. Nici o execuție nu era nevinovată. Filip cel Frumos desființează templierii nu dintr-un motiv ideologic, ci pentru că vrea să pună mâna pe averile lor, care deveniseră uriașe. Biserica nu trebuie decât să livreze justificarea ideologică. Crimele imaginare, printre care venerarea lui Bafomet, diavolul pe care se afirmă că templierii l-ar fi pupat în cur, la propriu, și la care s-au închinat și căruia i-au adus ofrande, nu e o justificare pentru proces, ci o demonstrație de forță. Și totul cu binecuvântarea papei Ioan al XXII-lea, un papă lacom și fricos, supranumit în epocă, de către ordinele călugărești care predicaau sărăcia lui Hristos, „curva de la Avignon”. Dacă vreun popă pune ochii pe o mică afacere a cuiva sau, din contră, pe una care crescuse binișor, îl acuza de erezie. Dacă o femeie își ura vecina, pentru că era mai tânără sau mai frumoasă, o turma pentru vrăjitorie. Verdictul nu era întotdeauna pedeapsa

capitală, dar de multe ori era. Așadar, politică și putere economică. Ca în urmă cu două mii de ani, în Iran, diavolul își păstrează rolul intact. Sigur, superstițiile comune nu fac decât să îi netezească drumul. Cred, prin urmare, intuiția îmi spune, că acești pacienți ai dumneavoastră sunt victimele unei lupte pentru putere.

Concluzia surprinzătoare îi lăsa mască pe toți participanții la conversație.

– A cui și de către cine? întrebă Mabuse, care fusese singurul capabil să urmărească poliloghia lui Charles. Eu cred că, în ciuda lucrurilor extraordinare pe care le-ați spus sau ținând cont de ele, răspunsul e în ceea ce au scris pacienții noștri pe perete.

Și spuse asta accentuând foarte tare ultima propoziție.

– Dacă lucrurile stau într-adevăr așa, o să am nevoie de ceva timp să îmi dau seama. Cum spuneam, am o senzație pregnantă că ceva nu e în ordine aici, dar nu pot pune degetul pe acel ceva.

Capitolul 65

Drumul de întoarcere începu cu o tăcere lungă. Charles răsfoia întruna fotografiile de pe telefonul mobil, pe care le mărea și le micșora, se fixa pe câte un detaliu, pentru ca apoi să reia operațiunile. Zâmbetul care i se așternu în colțul gurii, la un moment dat, îi scăpă Ximenei, care era concentrată la drum.

– Ce-a fost asta? întrebă Charles într-un târziu.

– Asta, ce?

Vizita asta. Tot ce am făcut a fost să fac niște poze. Nu am aflat mare lucru. Puteați să fotografiați și voi pereții, așa cum ați făcut cu desenele, care, bănuiesc, provin din aceeași sursă. Nu trebuia să venim până aici.

– Eram pe drumul de întoarcere, nu am făcut un ocol special. Și apoi, chiar dacă a fost scurt, nu cred că a fost așa de inutil. Cred că ți-a prins bine să vezi contextul și, mai ales, să îi câștigi încrederea lui Caligari, care nu te-a prea vrut acolo. Ei, acum îmi spui?

Charles se declară mulțumit, pentru moment, de răspunsul Ximenei.

– Trebuie să studiez cu atenție numele astea. Nu le știu pe toate. Dacă e vreun mesaj ascuns aici, o să îl găsesc.

– Am înțeles. Nu mă refer la asta.

– Dar la ce? La Lincoln?

Ximena dădu afirmativ din cap.

– Cât timp avem?

– Ceva mai mult de două ore.

– OK, spuse Charles. Cât știi despre Lincoln? Presupun că ai învățat la școală destul de mult.

– Din păcate, am venit în America abia la facultate. Liceul l-am făcut la Brighton. Și cred că știi că englezii nu sunt foarte preocupați de istoria Americii. Așa că poți considera că sunt *tabula rasa*. Ia-o de la început.

– Bun, dar trebuie să înțelegi că, pentru a deduce ceva de aici, trebuie să pricepem exact contextul în care se întâmplă lucrurile. Trebuie să reconstituim ce știa George – și George știa multe. Trebuie să încercăm să ajungem la concluziile la care a ajuns el. Întâlnirile cu cei patru specialiști în Lincoln ne ajută, într-o oarecare măsură.

– Apropo, ce ți-au zis? Sau, mai bine spus, ce le-ai făcut? Cum naiba i-ai împăcat pe cei doi?

– Astea sunt secrete profesionale, spuse Charles zâmbind. Un lucru, însă, e interesant. Toți patru, de la Boates la Barrett, l-au lăudat pe George în toate felurile. Și nu erau vorbe de complezență. Se pare că George a reușit să îi facă pe toți să creadă că este absolut de acord cu tot ce spune fiecare. Ceca ce, pentru cât de diferiți sunt și cât de suspicioși, e o adevărată performanță. Descopăr lucruri pe care nu le știam despre el. În fine, cum bine știi, întrebarea care îl frământa pe George este ce îl face pe Abraham Lincoln să se transforme dintr-un avocat de prerie, cu siguranță rasist și, în cel mai bun caz, indiferent față de problema sclaviei, într-un adversar al ei până într-acolo încât să își dea viața pentru abolirea acesteia. Trebuie să înțelegem dacă Lincoln a evoluat cu adevărat, în mod natural, s-a maturizat, cum spune profesorul Frazer, sau s-a întâmplat altceva. La un moment dat, în primăvara lui 1864, după o întâlnire cu guvernatorul statului Kentucky, la care au participat un ziarist și un senator, ziaristul cu pricina, un anume Albert Hodges, îl roagă pe președinte să rezume pe o bucată de hârtie lucrurile pe care le-a spus în acea seară. Nu e foarte clar de ce face asta, poate are un simț al istoriei foarte dezvoltat. Cert e că Lincoln îi scrie o scrisoare care a devenit celebră. Fără Hodges, astăzi ne-ar fi lipsit o verigă importantă din istoria evoluției acestui personaj excepțional. Hodges se întreabă de ce și-a schimbat președintele poziția în doar trei ani, de la discursul inaugural, când susține că nu va interveni defel în problema sclaviei, în cea de emancipator. Răspunsul e arhicunoscut: „Sunt în mod natural împotriva sclaviei. Dacă sclavia nu e greșită, atunci nimic nu e”. Mai spune, citez acum aproximativ, că, în calitate de președinte, trebuia să rămână obiectiv și că nu își putea permite ca o judecată morală abstract-personală să îi afecteze obiectivitatea și rolul de protector al legilor și al Constituției. Scrisoarea se încheie cu alte cuvinte celebre: „Nu am nici un fel de pretenție că eu am controlat evenimentele, ci, mai degrabă, m-au controlat ele pe mine”. Ei, trebuie să aflăm care sunt, într-adevăr, acele

evenimente la care se referă. Și dacă sunt doar cele pe care le cunoaște toată lumea sau dacă George a descoperit altceva.

– Și tu ce crezi?

– Cred că pentru a răspunde la această întrebare trebuie mai întâi să răspundem la altele. Să o luăm în ordine. Prima întrebare, serioasă cu adevărat, e de ce a declanșat președintele războiul.

– Asta nu e clar? Asta știe până și o britanică, așa ca mine. Statele din Sud și-au declarat independența față de Uniune.

– Da. Circulă frecvent teoria asta, cum că Războiul de Secesiune a fost declanșat de Lincoln pentru că voia să salveze Uniunea și că n-ar fi avut nici o legătură cu sclavia. Acest tip de răspuns se regăsește, în general, în cărți stupide de tipul „Știați că?” sau „Minciunile care vi s-au spus la școală” sau „Adevărul pe care profesorii voștri sau guvernul vor să vi-l ascundă”. Chestii de marketing primitiv, care funcționează la o masă mare de inculți în căutare de titluri senzaționale. Adică guvernul face totul să ascundă, dar un scriitor mediocru, care așterne pastiluțe prostesti cu titluri de-o șchioapă pe niște foi, poate să urle în gura mare adevărul. Păi unde e guvernul cel rău? De ce nu îi interzice cărțile? De ce nu îi bagă pumnul în gură? În sine, ideea e stupidă. Sigur că războiul e făcut pentru păstrarea integrității țării, dar motivele pentru care aceasta e amenințată sunt legate exact de problema sclaviei. E ca și când ai acuza pe cineva că își pansează o rană de dragul pansamentului, fără să pomeniști rana. Cât de grav ar fi, spuse Charles, care se montase, să îmi aprind o țigară de-asta de-a mea, care tehnic nu e o țigară, ci mult mai mult?

– Nici o problemă, zise Ximena zâmbind. Doar să deschizi un pic geamul.

– Ei bine, zise Charles, ca să îți fac hatârul, întrebarea e de ce au decis câteva state din Sud, și anume Carolina de Sud, care pleacă din Uniune în decembrie 1860, urmată de Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, Texas, Virginia, Arkansas, Tennessee, ultimul stat care părăsește Uniunea în iunie 1861, să se retragă? Aici sunt la modă mai multe păreri, dar două dintre ele sunt cele mai solide. Unii susțin că statele decid să părăsească Uniunea pentru că președintele nou ales, ajutat de o majoritate solidă atât în Cameră, cât și în Senat, va începe prin a interzice extinderea sclaviei și va sfârși prin a o desființa. Acest lucru începe să fie clar de la celebrul discurs al lui Lincoln de la New York, la Cooper Union Institute,

din 27 februarie 1860, discurs care îl impune pe viitorul președinte, până atunci un cvasinecunoscut, în politica mare și îi deschide drumul spre nominalizare și spre câștigarea alegerilor. Discursul e unic în istorie și pare o pledoarie perfect argumentată a unui mare avocat care pledează în procesul secolului. Lincoln susține și demonstrează cu precedente că părinții-fondatori ai Americii, cei care au scris Constituția, se opuneau cu toții sclaviei, chiar dacă mulți dintre ei aveau scavi. Deci, statele din Sud vor să se despartă de teamă că modul lor de viață, așa cum îl cunoșteau, se va schimba fundamental.

– Și cealaltă poziție?

– Cealaltă poziție susține că motivul ruperii de Uniune este de natură economică. Nordul vrea să impună taxe protecționiste, care să protejeze industria națională, să creeze o bancă a Americii, care să dea țării o monedă unitară, inexistentă până în acel moment, și să nesocotească flagrant drepturile statelor de a-și decide propria soartă. Adică să impună un guvern federal centralist. Discursul de la Cooper Union, despre care ți-am spus mai devreme, vorbește și despre asta. Despre felul în care autoritatea federală este, în unele situații, peste autoritatea locală. Bun. Astea fiind zise, cum nu am de gând să țin lecții politice complicate și nici să fac filosofie și analize sofisticate, hai să revenim la Lincoln.

– Deja am amestecat, spuse Ximena, mai în glumă, mai în serios.

– N-ai grijă. N-o să te obosesc cu detalii despre război sau subtilități politice. Așadar, Lincoln se naște în 1809, într-o cabană sărăcăcioasă din comitatul Hardin. Aici e aproape o coincidență, pentru că și eu m-am născut într-un comitat cu nume asemănător, Hardy, dar în Virginia. Tatăl meu locuiește și acum acolo.

– Tot într-o cocioabă?

– Nu chiar, răsă Charles. Cocioaba, cum îi spui, e celebră. Se poate vedea în Hodgenville, la muzeu. În fine, despre familia tatălui său știa că se trage din Pennsylvania și că bunicul său, al cărui nume îl moștenește, s-a mutat în Kentucky prin 1780. Nu știe prea multe. Între timp, o grămadă de cercetători, inclusiv doamna cu care tocmai ne-am întâlnit, specialistă în heraldică și pasionată de arbori genealogici...

– Există specializarea asta? îl întrerupse Ximena. La universitate?

– Nu, răsă Charles. Dar dacă ești specializat în familiile nobilimii medievale, te specializezi, vrei-nu vrei, și în arbori genealogici. Și asta nu

e o chestie așa simplă cum pare. Pentru că una dintre distracțiile preferate ale VIP-urilor perioadei este identificarea exactă a cronologiei familiilor lor. Când spun exactă, vreau să spun cât mai stufoasă. Adică legată de cât mai multe persoane celebre, de regi și împărați, de întemeietori, de persoane biblice, de Iisus sau de Fecioara Maria. Circulau în epocă o groază de șarlatani care făceau bani buni, chipurile cercetând de unde se trăgeau toțiăștia. Mai întâi, cum era, de exemplu, John Dee, își inventau lor înșiși o linie tare – asta susținea că făcea parte din dinastia Tudorilor și că era urmașul lui Henric al VIII-lea –, după care falsificau documentele de proveniență. Mă rog, să revenim. Așadar, doamna Jackson, pe urmele altora, identifică linia genealogică a lui Lincoln până la un anume Samuel Lincoln, englez din Norfolk, care emigrează în Lumea Nouă pe la 1637 și se așază în Massachusetts. Nu e clar dacă Lincoln era conștient de chestia asta. Familia mamei lui, Nancy Hanks, ajunge în Kentucky în aceeași perioadă. Rudele sale susțineau că sunt francezi, de origine nobilă, obligați să fugă în timpul Revoluției. Își pierde mama la numai nouă ani, din cauza unei boli numite „turbarea laptelui”. S-a constatat mai târziu că vacile care dădeau laptele ucigaș se hrăneau în pădure cu niște plante otrăvitoare. E o mare lovitură pentru el și există speculații că oroarea lui față de orice fel de violență sau cruzime se trage de la acest episod îngrozitor al copilăriei sale. Asta pe de-o parte. Pe de alta, momentele în care o amintește pe mama sa sunt destul de rare. Câteodată se referă la ea cu căldură, dar de cele mai multe ori îi este rușine că i-a fost mamă, pentru că existau zvonuri că era copil din flori. I-a spus odată unui prieten că e fiul unei bastarde. O tradiție în familia acesteia, de vreme ce o grămadă de Nancy, sau Lucy, sau Polly, cum se numeau toate fetele din familia Hanks, erau bănuite de adulter.

– E drăguț asta, spuse Ximena, îngrijorată de ritmul în care povestea Charles. Dar e important pentru povestea noastră?

Charles o privi lung. Își punea și el aceeași întrebare.

– S-ar putea să fie. Tinerețea lui explică multe lucruri. Felul în care s-a format. Dacă te plictisesc...

– Nu. Te rog, continuă.

Charles nu așteptă să fie invitat a doua oară și își relua expunerea:

– Tatăl său era un om cinstit și muncitor, nu cum l-au descris pe nedrept unii biografi ai președintelui. A avut și ceva spirit antreprenorial, dar a fost urmărit mai mereu de ghinion. Ba i-a murit partenerul și a trebuit să

plătească toate datoriile, ba a căzut într-o escrocherie cu acte de proprietate pentru pământ, falsificate. Meseria sa de bază era cea de tâmplar. Dar, la un moment dat, când Abraham era mic, a avut o plantație destul de serioasă de porumb, unde își lua adesea și fiul la muncile câmpului. Lincoln, după câte se pare, l-a urât poate, dar sigur l-a disprețuit. l-a fost mereu rușine de originile sale modeste. A plecat la 22 de ani de acasă și nu s-a mai întors niciodată. Nu și-a revăzut niciodată tatăl. Nu l-a invitat niciodată la el. Nici măcar la nuntă. Bătrânul nu i-a cunoscut niciodată soția sau pe vreunul dintre copii. Când a murit, în 1851, Lincoln a găsit o scuză ca să nu se ducă nici măcar la înmormântare. Și nimeni nu l-a auzit vreodată spunând o vorbă bună despre el. Atât mama sa, cât și tatăl său știau să citească, dar nu știau să scrie. Totuși, se spune despre mama sa că era de o inteligență sclipitoare și că a moștenit-o. La fel de prost și-a tratat și frații, cu care, până a părăsit noua casă pârtească din Indiana, care a fost construită într-o pădure pe care au desțelenit-o cu mâinile lor, a avut relații bune. Tot așa cum a avut cu mama sa vitregă, care e responsabilă, într-un fel, pentru formarea sa. Sara Bush și-a adus copiii din propria căsătorie în casa lui Thomas. Dar niciodată nu i-a tratat diferit pe copiii ei de cei ai soțului. Pe Abraham l-a iubit și l-a considerat tot timpul favoritul ei.

– Cam necioplit, președintele ăsta al vostru!

– Da. Relațiile între părinți și copii erau în acele vremuri cu totul diferite față de cele de astăzi. Copiii îi ajutau pe părinți să supraviețuiască, în timp ce părinții îi pregăteau pe aceștia pentru viață. Era un fel de contract familial, care înceta când copiii creșteau și plecau de acasă. Atât tatăl său, cât și mama vitregă au insistat ca Abraham să meargă la școală, dar peste tot pe unde era trimis, școala se desființa. Erau un fel de locuri de educație itinerante. A fost, în total, la școală ceva mai mult de un an, cu întreruperi. În ciuda acestora, pasiunea sa în copilărie a fost cititul. Citea pe oriunde apuca. Avea tot timpul o carte cu el. Întâi a învățat pe dinafară cărțile pe care Sara Bush le-a adus cu ea, deși era analfabetă. De altfel, una dintre cele mai celebre fraze rostite vreodată de el – *A house divided against itself cannot stand*, „o casă divizată în interior, în conflict cu sine însăși nu poate rezista” –, rostită în 1858, în Springfield, când a acceptat nominalizarea Partidului Republican pentru candidatura la Senat, e inspirată chiar de una dintre aceste cărți, *Fabulele lui Esop*. Una dintre ele, cea cu cei patru

tauri și cu leul, vorbește despre „un regat în conflict cu sine însuși”. Sigur, expresia apare întâi și întâi în Evanghelia după Marcu.

– La ce se referă metafora asta?

– Aoleu! Nici asta nu știi?

– Trebuie să mă simt vinovată?

– Dacă ai fi americană, ar trebui, dar dacă ești din Englitera, nu e cazul. Lincoln spune că America va trebui la un moment dat să se decidă. Sau întreaga țară, inclusiv statele în care sclavia nu există, acceptă înrobirea negrilor, sau întreaga țară abolește sclavia. Despre asta e vorba. „Va fi sau una, sau cealaltă”, adaugă Lincoln la finalul discursului.

– Mulțumesc. Ziceai că citea. Asta e interesant.

– Da. Citea pe rupe. La început, orice îi cădea în mână, având în vedere că nu prea se găseau cărți prin zonele sărace în care umbla el. Era înnebunit după istorie, în special cea a președinților americani. Ca Franklin sau Washington. Îi plăcea în mod special poezia. Avea o înclinație melancolică spre poezie. A și scris poezie, și de cea mai bună calitate. De fapt, talentul oratoric incredibil, folosirea cu atâta îndemânare a retoricii le dobândește în copilărie și le va exersa în lungi conversații cu toți oamenii pe care îi va întâlni, oricine ar fi aceștia. Avea un farmec incredibil. Oricine îl cunoștea se lipa de el. Spunea bancuri întruna. Deși suferea de atacuri grave de melancolie și de depresii care păreau fără sfârșit, de fiecare dată când era în compania altora, îi făcea pe aceștia să se prăpădească de râs. Nu puțini au depus mărturie că, după o noapte de taclale cu Lincoln, nu au mai putut nici măcar zâmbi zile în șir, atât de tare îi dureau fălcile de cât râseseră în seara cu pricina. Bineînțeles, printre bancurile sale favorite se numărau cele despre negri. Unele, foarte deochete și incredibil de jignitoare. Era un actor desăvârșit. De fiecare dată când se adresa unui om, unui grup sau mulțimilor, avea un efect incredibil asupra lor. Pur și simplu îi hipnotiza. Avea o charismă irezistibilă, chiar dacă era, de fapt, un om urât. Fratele lui vitreg, Dennis, spune că era foarte leneș. Nu avea chef să facă nimic. Toată ziua citea, mângâlea, calcula și scria poezie. Pe atunci asta nu era muncă. La un moment dat a vrut să își perfecționeze limba și a căutat tratate de gramatică, lingvistică și retorică, pe care le-a învățat pe dinafară. Dar era bun și la matematică. Cartea sa preferată a fost *Geometria* lui Euclid. Era fascinat de mintea umană și de ce a putut să creeze un om cu 2 000 de ani

în urmă. Și de câte urmări practice putea avea invenția sa teoretică, două milenii mai târziu.

– I-auzi, spuse Ximena, cu un subînțeles pe care Charles nu îl pricepu.

– Era atât de fascinat de tehnologie, de noile descoperiri științifice, încât, dacă ar fi trăit azi, cu siguranță ar fi cunoscut la perfecție orice fel de gadget. Câteodată era naiv în sensul acesta, iar uneori, chiar ridicol. Semăna pe alocuri cu Bouvard și Pécuchet. Dacă s-ar fi ocupat cu scrisul, ar fi fost un mare, foarte mare scriitor, atâta talent avea. Și totuși, proza, ficțiunea nu l-au atras niciodată. O singură dată, după câte se știe, a încercat să citească un roman, unul singur, *Ivanhoe* al lui Walter Scott, care nu i-a plăcut deloc. Dar știa pe dinafară pasaje întregi din Shakespeare. În ceea ce privește religia, avea o relație ciudată cu ea. Nu era credincios. Faptul că citise *Epoca rațiunii* a lui Thomas Paine la o vârstă fragedă a făcut imposibilă o relație cu aceasta. A folosit-o, însă, în interes politic, ori de câte ori a avut nevoie. A avut și probleme, pentru că nu făcea parte din nici o Biserică. Fetele cuvioase îl considerau ateu. În timpul alegerilor din 1860, în Springfield, 21 de popi au votat împotriva lui, tocmai din cauza asta. Dar religia își făcuse totuși loc în inima lui sub o formă destul de perversă. Moștenise concepția fatalistă a religiei părinților săi, care erau calviști. Era convins că destinul e dinainte scris și că nimeni nu poate face nimic să îl schimbe. Poate de aceea suferea atât de tare. Am zis că era melancolic, dar depresiile lui luau câteodată forme foarte grave. Era obsedat de moarte și de nebunie. Era și ipohondru. Era superstițios și credea în semne și în premoniții. Avea un vis recurent, cum călărește în ceață un vapor, care se deplasează cu o viteză mare spre nicăieri. Un vis pe care l-a avut și în noaptea dinaintea asasinării sale.

– Până acum n-ai pomenit de nici o relație cu vreo femeie.

Charles râse:

– Pentru că, până unde am ajuns cu povestirea, n-a prea avut.

– Vezi că îți vibrează ceva în buzunar!

Charles era atât de prins de povestirea sa, încât nici măcar nu simțise telefonul vibrând. Îl scoase și privi ecranul. Era tatăl său.

– Da, răspunse.

– Am vorbit cu Cifarelli. A zis că vrea neapărat să te cunoască și că vine mâine la casa funerară. Dar te roagă, și te rog și eu, să vii cu cel puțin două-trei ore mai devreme. Avem niște obligații.

– Da, sigur, spuse Charles, jenat că nu se interesase mai mult de înmormântarea asistentului său.

– A! Și profesorul a mai zis ceva ciudat. A zis că o să înțelegi. Cică o să te lămurească cu plăcere asupra a tot ce vrei să știi, dar cu condiția să îl aduci pe Eschil la întâlnire. Și să îl lași să îl răsfoiască.

Capitolul 66

- Ceva interesant? întrebă Ximena.
-- Doar tata, îi spuse Charles, oftând. Unde rămăsesem?

- La relația președintelui cu femeile.

- Așa. Exact. E îndeobște cunoscut că Lincoln era foarte timid în ceea ce privește prezențele feminine din viața lui. Se pare că ar fi avut, în total, doar vreo trei relații, dar pentru prima femeie, Ann Rutledge, biografii nu sunt convinși nici astăzi dacă a avut sau nu sentimente. Oricum, e clar că avea probleme de intimitate, și poveștile romanțioase nu i-au fost chiar la îndemână. Ce e drăguț e că toate cele trei femei – Ann Rutledge, Mary Owens și Mary Todd – erau pufoase și mici de statură.

- Adică cum pufoase?

-- Rotunjoare, adică. Durdulii. Dacă te uiți la declarațiile lui, e evident că era convins că oamenii grași sunt veseli și de treabă. Când avea la proces jurați corpolenți, știa că va câștiga procesul. În fine, după ce pleacă de acasă, se stabilește în New Salem, unde, printre altele, devine ajutor de avocat. E admis în barou în 1836, la 27 de ani, fără să aibă nici un fel de studii. La un moment dat, se înrolează într-o patrulă, în așa-zisul război al „Șoimului Negru”, care avea menirea să gonească indienii Sauk și Fox din Illinois. E ales un fel de căpitan. Nu face mare lucru în războiul ăsta, dar alegerea sa în funcția înaltă de șef de putere de către colegii săi îl măgulește în așa măsură, încât își va aminti întreaga viață cu mare plăcere despre asta. Rămâne cu impresia că a câștigat un sufragiu și că e doar primul pas în cariera sa politică, pe care o visa gigantică. La primul eșec, două luni mai târziu, când pierde alegerile pentru consiliul statal, pentru care candidează, lumea în jurul său se prăbușește. Spune că e cea mai nefericită ființă de pe lume.

- Și ce legătură are asta cu femeile?

- Are de-a face cu caracterul său. Dar o să revin. Încă de când pune piciorul în New Salem, fiind un tânăr cu ambiții, prezentabil și singur, toate femeile binevoitoare ale orașelului lucrează la planuri matrimoniale pentru el.

- Îl codoșesc, adică?

- Da, răsese Charles. Se poate spune și așa. Lincoln se poartă admirabil cu copiii, cu pisicuțele și cățelei și, în special, cu doamnele din oraș. E bine crescut și galant. Dar când e în preajma unei femei necăsătorite, devine stângaci, jenat și vrea să își ia tălpășița cât mai repede. La magazinul la care s-a angajat îi e jenă până și să le servească. Așa că toate eforturile doamnei Armstrong și ale prietenelor ei rămân fără rezultat. Numai eșecuri. Într-un final, fără mijlocitori, pune ochii pe o fetiță durdulie și drăguță, pe numele ei Ann Rutledge. Hotărâsc să se căsătorească – să nu comentezi, că așa era atunci –, dar Lincoln ezită. E sărac, nu are cu ce să întrețină familia și îi cere să amâne evenimentul. Ann moare de tifos în '35. Inutil de adăugat că depresia lui Lincoln se adâncește. Până într-atât încât spune, chiar la înmormântarea ei, când începe să plouă, că urâște ploaia care îi distruge mormântul proaspăt.

- Gotic! Îmi place!

- Ha, ha, o maimuțări Charles. Cruzime, femeie ți-e numele! Înainte chiar de dispariția logodnicei sale, o femeie de lume, domnișoara Bennett Abel, vizitează New Salem. Alături de ea e sora ei mai mică, Mary Owens, ai cărei dinți magnifici îl fascinează pe Lincoln.

- Dinții? Da' ce, era cal?

- Și dinții. Și ochii mari, și pielea bronzată. Lui Lincoln îi cade cu tronc. După ce fata se întoarce acasă, îi jură surorii acesteia că, dacă o mai vede o dată, o cere în căsătorie. Fata se întoarce, poate și la insistențele surorii sale, care trebuie că i-a povestit conversația, la ceva timp după dispariția lui Ann. Cei doi se plac reciproc. Însă Mary începe să fie deranjată de comportamentul grobian al viitorului președinte. Odată, ieșiți la plimbare prin oraș, Lincoln nu se oferă să ajute o femeie care e nevoită să ridice un căruț cu un bebeluș, iar altă dată, într-un episod de călărie în natură, Lincoln nu o ajută să sară peste un pârâu, așa cum făceau toți bărbații din jur cu femeile lor. Ca reacție la nemulțumirile ei, probabil, începe să îi găsească tot mai multe defecte fizice. Așa că își inventează tot felul de argumente obiective ca să se îndepărteze de ea. Unii cercetători

susțin că intervine același complex de inferioritate al unui băiat sărac față de o fată de familie bună. La o întâlnire ulterioară, o convinge că sunt incompatibili și îi scrie apoi o scrisoare lungă, în care îi spune că nu vrea să o încurce, că și-ar putea găsi o partidă mai bună, demnă de aspirațiile ei, că o s-o lase să își trăiască viața și alte bla-bla-uri dintr-astea. Dar că, dacă ea ar decide că îl vrea, totuși, o va lua de nevastă.

– Și fata nu i-a dat cu ceva în cap?

– Așa se pare, deși singura dovadă e că s-au despărțit. Chestia e că Lincoln s-a simțit din nou refuzat și a căzut într-o altă depresie. Oricum, e ales în Consiliu în 1834, când candidează din nou. Va câștiga încă trei mandate. E cazul să se stabilească la Springfield, unde urma să se mute capitala statului Illinois, din Vandalia. Ajunge în oraș călare pe un cal împrumutat, atât e de sărac. Se interesează în primul magazin cât costă să închirieze un pat. Spre norocul său, proprietarul magazinului e Joshua Speed, care îl văzuse ținând un discurs cu ceva timp în urmă. Acesta se oferă să împartă patul cu el. Să nu zici nimic, că și asta era foarte obișnuit pe atunci.

Ximena ridică mâinile de pe volan ca și când ar fi vrut să spună că nici nu intenționa să comenteze.

– Speed devine cel mai bun prieten al său și poate unicul prieten adevărat pe care l-a avut vreodată. Familia sa e putred de bogată. Sunt mari proprietari de plantații și, pe cale de consecință, mari proprietari de sclavi. Cea mai celebră dintre plantațiile familiei Speed e în Kentucky, lângă Louisville. Farmington este exact locul în care se presupune că ar fi avut loc, patru ani mai târziu, acea trezire a lui Lincoln, acel punct de turmă în relația sa cu sclavia. O să ajungem și acolo.

– Și a treia?

A treia și ultima e nevastă-sa, Mary Todd. Lincoln începe să devină din ce în ce mai respectat. Face și bani, e un avocat și un politician promițător. Începe să participe la tot felul de petreceri și e invitat tot mai des la protipendada orașului. La o astfel de petrecere, la Ninian Edwards, soțul surorii ei, o cunoaște pe Mary. Suntem în vara lui 1840. Aceasta e fiica unui bancher proeminent din Lexington, Kentucky, Robert Todd. Crescută în lux, educată în engleză și franceză la cele mai celebre școli private de fete ale epocii, Mary Todd e aproape un trofeu pentru un tânăr ambițios ca Lincoln. Mulți l-au acuzat, de-a lungul timpului, că s-a însurat

cu ea din interes. Mary e inebunită după el. Zice că e cel mai inteligent om pe care l-a cunoscut. Au aceeași pasiune pentru politică, și ea e Whig și, mai ales, are obsesia să devină prima doamnă a Americii. Din cauza unei neînțelegeri cu mama ei vitregă s-a mutat la sora ei în 1839. Cumnatul și sora se opun cât pot relației. Îl consideră pe Lincoln un țărănoi, nespălat și lipsit de educație. De asemenea, spun despre el că e prost-crescut și că habar n-are să întrețină o conversație elegantă. Deși logodit cu ea, Lincoln are una dintre crizele lui și îi scrie o scrisoare în care rupe logodna, în care îi spune că e prea bună pentru el și că simte că trebuie să o elibereze de promisiune.

– La fel ca în cazul celei de dinainte.

– Exact! Absolut identic! Aceasta, însă, îi răspunde că îl va aștepta oricât și să-și facă ordine în suflet! Răspunsul, în loc să îl bucure, îl lovește și mai tare. Depresia sa e nemărginită. E devastat. Putem întrevedea aici ceva foarte important despre viitorul președinte al Americii. E aproape incapabil să ia o decizie. Și asta i se va întâmpla de multe ori în viață. Inclusiv în cazul sclaviei sau al războiului. Această continuă pendulare a sa între două soluții extreme i-a făcut pe mulți să spună că nu îi plăcea să riște nimic și că nu achiesa decât la lucruri gata așezate. Împingea orice indecizie până la paroxism. Unii au interpretat asta ca pe o formă de politică, de a menține echilibrul. În foarte multe chestiuni și, de multe ori, în aceeași frază susținea ceva și contrariul aceluia ceva. Astfel, spun unii cercetători, a alunecat printre toate capcanele vieții, păcălindu-i pe toți, amânându-le pe toate. Și de asta atât cei care îl laudă, cât și detractorii lui au materie pentru argumentele lor.

– Dar măcar povestea asta s-a terminat cu bine!

– Da. Oarecum. De frică să nu își ia viața, prietenii îi ascund orice obiect ascuțit din cameră. Prietenul său, care între timp se întorsese la Farmington, îl invită pe Lincoln, aflat într-o perioadă grea a vieții sale, într-o vacanță la plantația familiei Speed. Acolo Lincoln își petrece o lună în care nu numai că se relaxează total, dar din care se întoarce complet vindecat. Nu are rost să lungesc povestea. Cert e că, un an mai târziu, se însoară cu Mary. Acum, și asta e foarte important, toți cei patru profesori au căzut de acord, chiar dacă unii interpretează diferit, că ceva se întâmplă cu Lincoln la Farmington. Ceva esențial, așa cum credea și George.

Tocmai când se pregătea să continue, Ximena puse o frână atât de bruscă, încât Charles aproape se lovi cu capul de parbriz. Întinse, din reflex, mâna în fața capului și o lovi de geam. Își luxă un deget.

– Ce naiba e asta? spuse Charles.

În lumina farurilor, afară, o capră îl privea ciudat prin parbriz.

O capră care se uită la tine.

– Și ce caută aici?

– E plin de ferme în jur.

Ximena tocmai ieșise pe variantă, ca să alimenteze cu benzină într-un loc înconjurat de ferme. Capra probabil scăpase din grajdul uneia dintre ele. Asta voia să îi spună Ximena în mai puține cuvinte. Ce nu înțelegea Charles era de ce capra cu pricina îl privea atât de fix, ca și când ar fi făcut o pasiune pentru el.

Capitolul 67

Socrate se uită la telefonul care îi suna în palmă și oscilă între a răspunde sau nu. O nouă conversație cu Keely era mai mult decât putea suporta. Într-un târziu, cedă și răspunde.

– Am nevoie de tine, se auzi vocea gătită a acestuia.

Cum Socrate nu îl mai auzise vorbind pe angajatorul său pe un astfel de ton, întrebă, prefăcându-se îngrijorat:

– S-a întâmplat ceva?

– S-a întâmplat că poate a venit momentul tău, mult mai repede decât ne-am așteptat.

Făcuse o pauză, pentru a produce un anumit efect în mintea interlocutorului său. Acesta răspunse cazon:

– Ascult.

– Vreau ca mâine după-amiază să vii aici, la Copán. Ți-am promis de la început că îți voi arăta tot ce e aici, dacă vei reuși să mă convingi. Lucrurile s-au precipitat și suntem într-o situație de criză. În tine am început să am încredere. Ești mai direct, mai din topor, dar măcar spui ce gândești și nu ești alunecos. Și, când e vorba de acțiune, ai dovedit că ești de neînlocuit.

„Dumnezeule”, se gândi Socrate, „asta nu e în stare nici în situații din astea să se exprime ca un om normal”.

– Și ce fac cu problemele de aici?

– Te întorci. Deocamdată, avem o altă prioritate.

– Cum ajung acolo?

– O să te ia un avion privat de undeva din apropiere de Princeton.

O să te contacteze cineva, din partea mea, mâine-dimineață. Și încă ceva. Să vii singur!

– Cum adică?

- Adică să n-o iei pe soră-ta cu tine. Las-o să facă shopping sau dă-i niște bani pentru spa.
- Bine, spuse Socrate, căruia îi crescuse tensiunea.
- Sper să nu mă înșel asupra ta, spuse omul înainte de a închide.

Trase mașina la câteva zeci de metri în spatele benzinăriei, pentru a nu fi văzut. Apăsă telefonul mobil.

- Tocmai ce au ieșit de pe autostradă să alimenteze. Am senzația că nu vor reîntra, ci o vor lua pe variantă. Drumul e mai scurt pe aici.
- Crezi că te-au observat?
- Nu. Sunt sigur că nu.
- Bine. Nu îi scăpa din ochi.

Omul închise telefonul și scoase două sendvișuri dintr-o pungă care zăcea în devălmășie, printre alte obiecte, pe bancheta din spate. Pe unul i-l întinse celui de lângă el. Deschise torpedoul și se asigură că pistolul e la locul lui. Apoi porni radioul pe un post care dădea non-stop muzică *country*. Așteptă ca mașina Ximenei să iasă din benzinărie și repornă motorul.

Capitolul 68

- Rămăseseși la ce e mai interesant.

- Da. Până acum totul e cunoscut și ți-am rămas dator cu ceea ce contează, de fapt. Relația lui Lincoln cu sclavia. Cât mai avem până la Princeton?

- O jumătate de oră, poate!

- Hmm. Din păcate, trebuie să las lucruri importante pe dinafară și să ajung la concluzii.

- Nu-i nimic. N-au intrat zilele în sac. Ai ajuns la mica sa excursie la Farmington.

- Da. Spuneam că aici Lincoln se simte excelent. E răsfățat. Sora vitregă a lui Joshua se ocupă de el. Fac și acea călătorie celebră cu vaporul cu aburi pe fluviul Ohio, unde Lincoln vede sclavii aceia înlănțuiți despre care va vorbi de atâtea ori. Acest moment este considerat de către majoritatea istoricilor momentul în care Lincoln, care nu prea avusese mari interacțiuni cu sclavii – sclavia era ca și inexistentă în zonele de graniță, iar spectacolul sinistru al torturării lor lipsea cu desăvârșire –, are acel punct de turnură. Dar se pare că George descoperise altceva. Lui Lincoln i se repartizează un sclav personal. Un bătrân care nu mai poate munci pe câmp, dar e în stare să îl servească pe viitorul președinte. Cum acesta are insomnii din cauza depresiei, își petrece multe nopți – suntem în august – pe veranda casei, legănându-se în balansoar și citind sau, pur și simplu, meditând. Sclavul e la dispoziția sa și intră în conversație cu președintele. Vorbesc despre cărți. Cultura vastă a servitorului de culoare îl lasă mască pe președinte. Pe atunci negrilor le era interzis să scrie și să citească. Covârșitoarea majoritate nu știau nici măcar să își scrie numele, darămite să fi citit cărți, cărți adevărate.

Serios? N-aveau voie să învețe să scrie?

– Nu. Cititul e subversiv. Și scrisul. Sclavul trebuie să se concentreze la muncă și la câtimea de viață de familie care i se permite, ca să-i crească așa cum se cuvine pe viitorii sclavi. Cititul duce la cunoaștere, iar cunoașterea – la idei. Ideile devin periculoase și îndeamnă, mai devreme sau mai târziu, la acțiune. Așa că nu. Dacă un sclav era prins că știe literele, era bătut într-un mod barbar. Uneori omorât în bătaie, pentru a servi drept exemplu celorlalți. Negrii, nici măcar cei liberi, nu aveau voie să fie jurați, nu aveau drept de vot, nu se puteau, bineînțeles, căsători cu albi și nu aveau voie să dețină o funcție publică.

– Chiar dacă nu erau sclavi?

– Exact. Nu aveau voie nici măcar să mănânce în proximitatea albilor. Erau considerați animale. Supremații albi din Sud, care erau, în imensa lor majoritate, protestanți, susțineau că sclavia e trecută în Biblie și că e cel mai natural lucru cu putință. Societatea liberă era, după părerea lor, absolut necreștină și, deci, contra naturii. Negrii sunt animale, spuneau ei, și locul animalelor e în grajduri. Mai mult, sudiștii domină și legislativul. Războiul de Secesiune a dus la votarea celui de-al treisprezecelea amendament, cel care desființează sclavia, și pentru că nu mai era nici picior de sudist în Cameră sau în Senat. Așa că și-au tăiat singuri craca de sub picioare. Dar asta începe mai devreme. În 1857, când votează o lege foarte importantă, care duce direct la Războiul Civil și, în final, prin recul, la desființarea sclaviei. În 1854 se votează, așadar, celebrul Act Kansas-Nebraska, unde se vorbește despre suveranitate populară, lege care le dă statelor dreptul să decidă dacă vor să desființeze sau să înființeze sclavia. Cum cele în care sclavia există deja nu au nici un gând să renunțe la ea, problema se pune cu statele în care, prin legea cunoscută sub numele de „Compromisul Missouri”, din 1820, se interzicea sclavia. Cele de deasupra paralelei 36 de grade, 30 de minute. Actul, deși în aparență favorizează extinderea sclaviei, se dovedește cu consecințe perverse. Din cauza scandalului, Partidul Democrat se rupe în două, o mare parte dintre membrii săi alăturându-se nou-înființatului Partid Republican, partidul lui Lincoln.

Ximena îl privea cu așa o admirație pe Charles, încât era să se ciocnească cu un camion care venea din sens opus. Charles se repezi disperat spre volan, dar Ximena observă în ultima clipă camionul și redresă mașina.

– Nu mai zic nimic dacă nu ești atentă la drum.

– Gata, gata, spuse Ximena zâmbind. Ce să fac dacă ești fascinant? Promit că o să îmi folosesc doar urechile de acum încolo. Continuă, te rog.

Charles oftă, dar se porni din nou, ca o jucărie mecanică trasă cu cheia.

Următoarea mare greșeală a sudiștilor a fost că nu s-au oprit aici, ci au mai dat cu bățul prin gard într-un moment în care cauza abolitioniștilor cuprinsese întreg nordul Americii, enervată și de Actul Kansas-Nebraska. Un caz celebru de sclavi, soții Harriet și Dred Scott, care au intentat un proces în St. Louis în 1846. Povestea e așa. Stăpânul lui Dred îl mută din Alabama în Missouri și de acolo în Wisconsin, unde îl vinde altcuiva. Aici Dred se căsătorește cu o sclavă și fac doi copii. Atât el, cât și Harriet, ca și copiii lor devin proprietatea noului stăpân, care îi duce înapoi în Missouri. Cei doi deschid proces pentru un principiu care era o cutumă în epocă: „Dacă ai fost liber pe teritoriul Americii, nu mai poți fi sclav”. Cum Wisconsin e teritoriu liber, în care nu e permisă sclavia, atât cei doi, cât și copiii lor trebuiau să fie considerați oameni liberi, chiar dacă se întorceau într-un stat în care sclavia era permisă. Procesul durează 11 ani și ajunge la Curtea Supremă. Aici se produce nenorocirea. Curtea Supremă dă următoarele decizii: negrii nu au nici un fel de drept în tribunalele federale, statele sclavagiste nu trebuie să mai respecte cutuma *once free, always free*¹. Și tot Curtea susține că nici Congresul și nici un fel de guvern teritorial nu au dreptul să interzică sclavia, pentru că aceasta reprezintă o violare a dreptului de proprietate garantat de cel de-al cincilea amendament al Constituției. Consecințele sunt devastatoare. Decizia Dred Scott anulează orice fel de lege anterioară și legalizează sclavia în întreaga Americă. Asta, pentru nordiști, e de neacceptat. Lanțul care leagă aceste două evenimente îi face pe republicani să creadă că există o conspirație între sudiști și democrați, pentru a transforma întreaga țară într-un ținut al sclavilor și pentru a întoarce istoria la epoca sclavagistă. Există voci, printre sudiști, care susțin că și albi trebuie să fie sclavi. Republicanii încep să se teamă că America va trece la o guvernare absolutistă, a unei clase aristocratice feudale, rapace și crude. Sclavia urma să fie naționalizată.

-- Serios? N-am știut asta.

-- Îmi dau seama! Acolo, la briși, nu aveați preocupări din astea.

-- Iartă-mă că te-am întrerupt. Te rog. E foarte interesant.

-- S-a înființat până și un partid nativist, care se numea *The American or Know-Nothing Party* – „Partidul american sau habarnist”. Membrii lui erau protestanți albi, xenofobi, proprietari de sclavi, care voiau să gonească

¹ Dacă ai fost o dată liber, rămâi liber pentru totdeauna. (n. red.)

din țară orice urmă de catolic sau irlandez sau, în general, orice urmă de emigrant.

– Ăsta e un fel de strămoș al Ku-Klux-Klanului?

– Cam așa. În fine. Acum, că am făcut această paranteză, să ne întoarcem la oile noastre. Imaginează-ți surpriza lui Lincoln, care trăiește în epoca pe care ți-am descris-o și vede un negru care recită din Shakespeare mai bine decât el. Îi place compania sclavului și își petrece fiecare noapte alături de acesta. La un moment dat, împarte o cină târzie cu el. Acesta îl învață realmente o grămadă de lucruri. Îi povestește lui Lincoln despre ce a citit, iar președintele rămâne fascinat de tot ce află. Speculațiile pe care le face George sunt că acel sclav îi spune lui Lincoln ceva atât de puternic, încât îi schimbă cu totul părerea acestuia, nu numai despre sclavie, ci și despre întreaga rasă neagră.

– Ce?

– Asta nu mai știu. Tot ce am reușit să intuiesc, punând conversațiile cap la cap, e că află un secret teribil, un secret pe care doar Lincoln și câțiva privilegiați îl cunosc.

– Toate de la un negru bătrân? Hmm. E rândul meu să fiu sceptică.

– Știu. Dar George pare să fi fost convins de asta. Și, de vreme ce a fost ucis în felul acela, și nu numai el, înseamnă că a dat peste un viespar și l-a deranjat. Deci avem, tu ca oficialitate și eu ca prieten, obligația să facem tot ce putem ca să aflăm adevărul. Ce e lucrul acela teribil pe care i l-a spus sau, poate, i l-a dat sclavul lui Lincoln?

În timp ce vorbeau, Ximena încetini mașina care se apropia de o trecere la nivel cu calea ferată, cu barierele lăsate. Dintr-odată, deși apăsa frâna până la fund, mașina continua să se îndrepte amenințător spre barieră. Șuieratul trenului se auzi din partea dreaptă.

– Ce naiba? spuse Charles, care privi în spate.

Un TIR uriaș se lipise de spatele Cadillac-ului Escalade și îi împingea pe cei doi spre moarte.

Capitolul 69

Ximena trase de volan cât putu înspre stânga și mașina o luă spre răpă. Cum camionul continua să împingă, luă piciorul de pe frână și călcă accelerația. Trase brusc de volan și reuși să evite răpa, dar se răsturnă în șanțul de la marginea drumului. Cu capul în jos, Charles văzu, ca prin ceață, cum cineva, un bărbat cu pălărie de cowboy și cizme asortate, coboară din camion cu o pușcă imensă în mână. În timp ce încerca cu disperare să pună mâna pe revolver, care acum căzuse într-o parte, văzu că o mașina neagră oprește în spatele individului. Din unghiul în care era, Charles nu avea cum să vadă cine era în mașina aceea. Auzi două împușcături și îl văzu pe cowboy prăbușindu-se. Apoi văzu două picioare care se apropie de el. După care își pierdu cunoștința.

Se trezi o jumătate de oră mai târziu, întins pe o targă de spital. Era aproape întuneric și luminile salvării colorau cerul în roșu și albastru. Se ridică în fund. Ximena stătea de vorbă cu un echipaj de poliție și unul de salvare. Cadillac-ul Escalade era așezat pe drum ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, iar camionul dispăruse. De asemenea, nici urmă de cadavru sau de sânge pe caldarâm. Ximena îl văzu pe Charles ridicându-se în fund și se repezi spre el.

– Ești bine? Slavă Domnului! Trebuie să mergi la spital. Să nu ai ceva rupt.

Ca și când ar fi vrut să își demonstreze lui însuși că e în ordine, se ridică în picioare.

– Sunt bine.

Un asistent se apropie de el, îl întreabă câte ceva și îl supuse unor teste simple. După care îi spuse că e în ordine și îi recomandă să meargă la spital.

Ximena mai discută ceva cu poliția și îi făcu semn lui Charles să urce în mașină.

– Ce naiba s-a întâmplat aici? Întrebă Charles. Am visat ceva?

– Nu. Un camion uriaș a încercat să ne împingă în fața trenului. Am reușit să scăpăm, dar am virat spre șanț. Cred că a vrut să termine treaba, pentru că l-am văzut coborând cu o pușcă. Nu puteam să mă mișc în nici un fel. Te-am văzut cu coada ochiului cum încerci să ajungi la pistol. Apoi o Honda neagră a oprit în spatele lui, a lăsat geamul jos, l-a strigat, iar când acesta s-a întors, l-a împușcat în cap. Apoi omul s-a apropiat de noi, dar a stat cu spatele cât a vorbit la telefon. A venit întâi înspre mine, având grijă să nu îi văd fața. Mi-a pus ceva pe nas și am adormit pe loc. Cred că era o formă ușoară de cloroform. Când m-am trezit, tu erai întins pe jos în iarba de lângă drum, iar eu eram sprijinită de copacul ăla. Camionul dispăruse. Ca și cel care a încercat să ne facă de petrecanie. În câteva minute, a apărut Salvarea, apoi Poliția, care a și scos mașina din șanț.

Charles ascultă uimit nu atât ce spunea Ximena, ci tonul calm, fără inflexiuni, cu care vorbea.

– Și le-ai spus polițiștilor?

– Ce să le spun? Le-am zis că ne-a orbit o mașină din sens contrar și am alunecat în șanț.

– Atât?

– Voi ai să le spun o poveste cu un camion și un asasin plătit, omorât, și despre Superman care ne-a salvat? Crezi că ar fi fost OK?

– Nu. Ai dreptate.

– Sigur nu vrei să te duc la spital? Te doare ceva?

– Nu. Mâna stângă, puțin. Dar sunt în ordine. Tu?

– Eu n-am nimic.

– Le-am arătat legitimația de FBI și mi-au făcut un pic de morală, dar m-au lăsat în pace. M-au întrebat dacă sunt în stare să conduc și m-au sfătuit să duc mașina de urgență la verificat. Ai văzut fața vreunuia dintre ei?

– Lumina aia de amurg, cu soarele care îmi venea drept în față, nu m-au ajutat prea tare. Crezi că e asasinul lui George? Și al lui Penelope?

– Dacă el era, e mort. Pe mine mă preocupă mai mult cine ne-a salvat în felul ăla și de ce.

– N-ai nici o idee?

– Nu. Și nici eu n-am apucat să văd nimic.

– OK. Ne-a salvat. Dar de ce a luat camionul? Și mi se pare că a și curățat locul crimei. Cum de un om împușcat nu lasă o pată de sânge pe asfalt?

– Habar n-am. Va fi timp mâine pentru asta. Acum trebuie neapărat să mă odihnesc. Te duc acasă?

– Da. Noaptea e un sfetnic bun.

În mai puțin de o oră, Charles își hrănea pisica și se băga sub duș. Toate ca toate, dar la un atentat la viața lui nu se așteptase. Evenimentele luau o turnură extrem de neplăcută. Se puse în pat, cu gândul să reconstituie firul evenimentelor. Culmea, nu îi era deloc frică. Adormi instantaneu.

SFÂRȘITUL PĂRȚII A DOUA

Intermezzo

Îl trezi un vacarm de nedescris. Voci care se certau veneau de undeva de la parter, din sufragerie. Se dădu cu greu jos din pat, căută în zadar papucii și o luă spre scară. Nu aprinse lumina, probabil ca să nu se dea de gol. Coborî încet treptele. Ca o pisică. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se auzea mai clar.

– Toate cărțile astea îi fac rău, părinte, spuse o voce de femeie. Cărți nelegiuite, care i-au luat mințile.

– Dar ce îi fac? întrebă o voce baritonă.

– Păi două lucruri, în principal, răspunse prima voce. Fie îl fac să își piardă vremea și să încerce și el să scrie exact așa cum citește prin prostiile astea, fie îl fac să se creadă un personaj dintre coperțile lor.

– Asta-i periculos, zise o altă voce, mai blândă și, cumva, dubitativă. Totul e să nu citească din alea cu omul-păianjen sau vreun supererou din ăștia. Eu am auzit odată de un copil care s-a aruncat de pe casă, din cauza desenelor animate, crezându-se Batman.

– N-are cărți cu desene animate.

– Nici nu colecționează comicsuri?

– Nu știu să aibă pasiunea asta.

– Slavă Domnului, răspunse vocea dubitativă.

Charles, care ajunsese în capul scărilor și stătea lipit de perete, era foarte curios cine erau acele persoane, despre cine vorbesc și ce caută la el în sufragerie, așa că, cu grijă, pentru a nu fi observat, trecu un pic cu capul de pragul ușii. În sufrageria sa erau Ximena, îmbrăcată într-un fel de capot de casă, matlasat, cu romburi mari, roz pal, cu bigudiuri pe cap. Lângă ea, în pantaloni scurți, femeia pe care o întâlnise în bar, pe care o botezase Kali și la care visa de atunci întruna. Cu spatele, stăteau doi bărbați cărora nu le putea vedea fețele, dar i se păru că unul din ei, îmbrăcat

ca un bărbier, cu halat alb, avea vocea lui Columbus Clay. Celălalt era preot sau cardinal.

– Ce e cu toate cărțile astea de aici? Toate sunt vinovate pentru fandasia care l-a apucat? întrebă, cu o voce mieroasă, părintele.

– Da. Toate astea și încă altele, răspunse Kali.

leși repede din încăpere pe lângă Charles, ca și cum acesta nici nu ar fi fost acolo. Se întoarse imediat cu un lighenaș cu agheazmă și cu un sfeștoc și i le întinse preotului.

– la-le pe astea, Sfinția Ta, părinte, și scoate dracii din casă. Dezvrăjește-l pe conașul Charlie, că sigur e deocheat sau legat sau, Doamne ferește, posedat. Spuse asta și își făcu cruce. Ceilalți trei o imită în întocmai. Farmecele astea ar putea fi transmisibile și să se molipsească. Trebuie să radem răul de la rădăcină, spuse tânăra, și răul zace în cărțile astea.

– Cititul tâmpește pe majoritatea, își dădu cu părerea bărbierul. Pe unii, nu. Trebuie să ai înalta facultate a înțelegerii sau măcar pe cea a discernământului între ceea ce se vorbește serios sau ce se vorbește cu schepsis.

– Sub forme diverse și cu variate figuri de stil, îi țin u isonul preotul.

– Într-adevăr, părinte. Există pericolul să iei din felurite cărți, scrise anume cu răutate și intenții malefice, la propriu explicații care țin, mai degrabă, de zona, cum să zic, care ilustrează...

– Metaforica, răspunse prompt părintele.

– Exact așa. Și să nu înțelegi deloc această metaforică sau altă exagerare și să o consideri bucată de viață reală și, mai rău, îndemnare la imitație.

– Nu, răspunse femeia cea tânără. Trebuie să recurgi la exorcism. Și cel mai bine, Sfinția Ta, părinte, exorcismul se face câteodată și la oameni, dar mai ales la obiecte, prin foc. Iaca, în curte am făcut un rug mic și propun să aruncăm toate cărțile astea pe geam afară și să le dăm foc, să izgonim diavolul din casă.

– Ha, ha, râse preotul. Nu așa se face. Poate cele mai multe sunt cum spui tu, dar fiecare bucată e, ca și oamenii, oia Domnului. Poate căte unele nu merită soarta asta. Poate sunt sfinte.

– Sau măcar interesante și nepericuloase, spuse bărbierul.

– Să le verificăm, zic. Una câte una, și să decidem pentru fiecare. Eu mă așez frumos aici și voi le scoateți din rastel.

Se învioră toți că asta era cea mai bună metodă. Preotul spusese că trebuie citite măcar titlurile. Charles, care rămăsese cu gura căscată, vru să protesteze și se proțăpi în cadrul ușii. Deschise gura să spună ceva, dar nu putu să rostească nimic. Vru să înainteze în cameră, dar nici asta nu putea să facă. Așa că rămase în cadrul ușii, să privească urmarea scenei. Geamul era, într-adevăr, deschis și un foc mocnit lumina de afară. Văzu, în sfârșit, chipul bărbierului, care era, categoric, cel al lui Columbus Clay. Dar fața cardinalului îl surprinse peste măsură. Era doctorul lui Caligari, Mabuse, sau așa ceva. Numai că privea mai șui decât originalul. Îi aruncă o privire, dar nu păru să îl vadă. Poate din cauza ochilor care o luaseră razna. *Crazy eyes*. Priveau fiecare în altă parte decât indica direcția nasului.

– Tot ce s-a făcut nu s-a făcut încă, iar tot ce se va face s-a făcut deja, cu mult timp înainte.

Bărbierul încercă să înțeleagă fraza pe care o rostise preotul, dar nu reuși. Se scărpină în cap și întrebă:

– Ce au fost vorbele astea, părinte?

– Ă? Vorbe ale înțeleptului Melchior.

Nu apucă să continue, pentru că primi în mână prima carte. Privi pe copertă și spuse tare:

– *Ulise*, carevasăzică.

– Am și eu cartea asta, spuse bărbierul. Adică, nu pe asta. Alt exemplar. E cu unul care se leagă de catarg, fiindcă-i cântă niște peștoaice să se arunce în apă la ele. Sau cea mai tare fază e când fuge de un uriaș cu un ochi în frunte, dar cu care nu mai vede nici cu ăla, pe sub burta unei oi sau așa ceva.

– Nu, răspunse preotul sigur pe el. O știu pe aia. Asta e alta. Asta e despre un jidov cu nume de floare, care umblă o zi întreagă prin capitala Dublin și se întâlnește la un moment dat cu stafia lui Hamlet. E confuză și periculoasă. La foc! Fără nici o scuză! Următoarea...

Ximena, cocoțată pe scară, lăsând să se întrevadă sub capotul matlasat niște chiloți roz până deasupra genunchiului, cum Charles mai văzuse doar la bunica lui și pe care îi botezase, în copilărie, „gogoșari”, scotea cărțile și i le întindea fetei celei tinere, pe care Charles nu știa cum o cheamă, iar aceasta i le arăta preotului. Îi mai întinse una.

– Aristotel, zise acesta. *A doua carte a poeziei. Despre comedie*. Asta e cea mai periculoasă dintre toate. Biserica a interzis-o și bine a făcut. Nu

numai că urâtește prin răs și schimonosește omul înaintea lui Dumnezeu, dar îi și corupe pe tineri. Și e și o carte ucigașă.

– Adică cum ucigașă? întrebă bărbierul.

– Așa bine. La o mănăstire, odată, era ascunsă într-o bibliotecă, unde oricine o citea sau măcar o răsfoia murea imediat de o boală care îți face limba albastră. Mai vorbește și despre catharsis cartea asta, adică despre purificarea prin citit și prin câscat gura la teatru. Pe fereastră cu ea. Ce mai avem?

Luă următoarea carte.

– Aha, ia te uită! *Margites* de Homer. Asta e o carte pierdută, despre un prost. Cică, dacă râdem de proști, ne înălțăm. Cele două sunt legate. Numele vine din greaca veche și înseamnă „om nebun”. De ce o fi scris primul și cel mai mare poet al lumii pământene și nesfinte despre un marțafoi, un prostănac, un semioligofren, nu am cum să înțeleg. La foc, cu grabă!

– Ba, să am pardon, interveni bărbierul. Dacă e scrisă de cine zici și e cum zici, nu cred că se cade să o distrugem, ci mai degrabă să o cruțăm. Căci e prima carte a marelui Homer și prima carte scrisă vreodată. După ea vine și *Ulise* ăla, și *Iliada* de dinainte de *Ulise*. Și prostul ăsta, bag seamă, e făcut să râdem de el, dar poate că e un prost de treabă și blând și ne amintește, așa cum ar trebui să știi Sfinția Ta, că cei puri sunt întotdeauna mai săraci cu duhul. Și poate că e modelul tuturor. De la Șvejk la Forrest Gump, adulți cu suflute de copii.

Ești deștept, bărbierule, spuse preotul, fără să își ascundă admirația. Ai dreptate! S-o cruțăm! Asta ce e? Eschil? 75 de piese. Asta se păstrează, pentru că autorul a scris o carte despre perși, o morală despre cum apun până și cele mai strălucite civilizații. E o carte de învățătură.

Femeia cea tânără dădu din cap, nemulțumită. Ritmul în care erau salvate cărțile, în loc să fie trimise la rug, începea să o îngrijoreze. Îi trecu prin cap că demonul cititului îl cuprinsese și pe preot, începând să îl acapareze. Când dracul intră într-un popă, cine îl mai exorcizează? Dilema naibii! Dar se liniști repede.

– *Terra nostra*? Grav, zise preotul. E despre un animal extraordinar care începe să viseze. E ciumă! Extravagantă și plină de trufie. Și următoarea? Butelia aia? Catalogul lui Callimachus? spuse, încercând să îl cuprindă. Asta e rea de tot, pentru că în ea scrie despre toate cărțile. Și, dacă o răsfoiești, le poți găsi mai ușor. Sunt cărți de demult, de dinainte de Hristos, și cei care le-au scris nu au fost botezați.

– La foc atunci! urlară în cor Ximena și Kali.

Charles privea perplex întreaga scenă. Cum nu putea nici să vorbească, nici să facă vreun pas, se lăsă în fund pe podea.

– Și asta ce e? Cartea asta colorată? Aoleu! *Cartea de nisip*.

Și, în timp ce spuse asta, aruncă cartea pe jos, ca și cum i-ar fi ars mâna.

– Ce are cartea asta? întrebă bărbierul.

– Deschide-o, ca să vezi, îi spuse preotul.

Bărbierul ezită.

– Hai, deschide-o, că nu te mușcă.

Bărbierul o ridică de pe podea.

– Și acum, deschide-o la întâmplare. Ce scrie?

Bărbierul deschise la întâmplare cartea și citi:

– *Ignoratio Ortodensi ab Bergatio Lyricum et Ergonomicum*. Ce înseamnă asta, părinte? Că doar dumneata știi latinește.

– Nu înseamnă nimic. E un nonsens. În cartea asta e absolut orice combinație posibilă de cuvinte. E o carte despre tot și despre orice.

– Și atunci de ce să o aruncăm?

– Uită-te la ce pagină ești.

– 12299.

– Foarte bine. Închide cartea.

Bărbierul se execută.

– Acum, zise preotul, deschide-o la aceeași pagină.

Bărbierul, fără să înțeleagă de ce, se execută din nou. După câteva minute de eforturi, în timp ce atât femeile, cât și Charles îl priveau siderați, spuse cu o voce scăzută:

– Nu o mai găsesc.

– Și nici nu o s-o mai găsești vreodată. Ar trebui să cauți vreo mie de ani.

Alb ca varul, bărbierul aruncă cartea, care își luă zborul pe geam.

– Hai, fată dragă. Că n-o să ne petrecem noaptea aici. Ce e asta? întrebă popa în timp ce studia următoarea copertă. *În slujba crucii?* Ar părea o carte pioasă, dar știm că întotdeauna în spatele crucii se ascunde dracul. La foc.

– Dar asta? întrebă bărbierul, care puse și el mâna pe o carte, ca să accelereze procesul. *Viața curvelor vestite* de Suetoniu. La foc.

-- Stai așa, spuse preotul. Poetul ăsta a scris lucruri memorabile. De la el aflăm adevărul despre moravurile împăraților din Imperiul Roman. Deși titlul e ușor eretic, nu înseamnă că e o carte despre curvăsăreală. Poate că e un studiu de caz. O frescă a epocii. Se păstrează. Următoarea.

Spunând asta, o luă de la bărbier și o îndesă în sutană.

-- Thomas U..., u..., urq-u...

-- Thomas Urquhart, spuse preotul. *Limba universală*. Asta e o carte care ar putea fi interesantă dacă autorul ei nu ne-ar lua iarăși cu *Pantochronachanon* sau *Ekskybalaaron* și nu ar încerca să descopere limba păsărilor sau să reinventeze Turnul Babel. Dacă vorbește, însă, în limba noastră, în care perfect l-a tălmăcit pe Gargantua, îl adaug la inimă.

Preotul începu să dea semne de plictiseală, așa că îi spuse Ximenei:

-- Pe alea mari punc-le pe toate pe foc. Stai așa. Ce e asta? Cărțile Sibiline? Și asta?

-- O carte de unul Pierre Menard. *Ingeniosul hidalg Don Quijote de la Mancha*. Ciudat. O am și eu. Numai că e scrisă de altcineva. O fi ca și ailaltă? *Cartea de nisip*? Numai că în loc să se schimbe paginile se schimbă autorul?

-- Nu. E o copie. Pierre ăsta a copiat cuvânt cu cuvânt de la Cervantes ăla.

-- Cum așa? La ce i-a folosit? Să scrie aceeași carte? Cuvânt cu cuvânt?

-- Da. Nu e aceeași carte. E alta.

Bărbierul îl privea nedumerit.

-- Dacă faci baie într-un râu și după cinci minute intră și nevastă-ta, asta se cheamă că v-ați îmbăiat în aceeași apă?

-- Da, adică nu, zise bărbierul.

-- Păi, vezi, deși e același râu, apa în care ți-ai lăsat tu păduchii s-a dus de mult la vale. E la fel. Aia ce e?

-- *Biblia pierdută*, zise bărbierul, care se chinuia să înțeleagă ce îi spusese preotul.

-- A. Autorul îmi e prieten bun, cumătrul Bergler. Se pricepe mai mult să inventeze abureli decât la altceva, e adevărat. Invențiile sale sunt interesante, începe multe, dar nu termină nimic. Trebuie să așteptăm cărțile a doua și a treia. Să avem înțelegere. Poate pronia cerească va coborî în fine și asupra lui. Se grațiază! Deocamdată. Și cu cărțile alea mai subțirele ce e?

-- Sunt partituri muzicale.

– Alea sunt fine și delicate, spuse bărbierul. N-ar trebui distruse, că ne gâdilă plăcut urechile.

– Doamne ferește, spuse Kali, te pomenești că de la astea se molipsește acum de altă boală și începe să ragă, ca un măgar, și să chiuie cât e ziua de mare și să sară într-un picior, să trezească tot cartierul. O să fie și mai rău. Și boala asta cu cântatul e și molipsitoare, pe deasupra. Eu zic să le aruncăm și pe astea!

Charles duse mâna la cap. Era lac de sudoare. În bezna camerei se vedeau doar cifrele fluorescente ale ceasului deșteptător. Era patru dimineața. Se ridică în fund și ascultă. Nu se auzea nimic. Se dădu jos din pat. Își îndesă picioarele în papuci și o luă spre scară. Pipăi peretele, dar nu aprinse lumina. Casa era cufundată în beznă. Coborî cu grijă la parter. Dădu să intre în sufragerie, dar se lovi cu capul de ceva tare. Apăsă pe întrerupător. Intrarea în sufragerie era zidită. „Unde dracu’ a dispărut sufrageria?“, mormăi.

– Care sufragerie? auzi vocea Ximenei din spate.

Se întoarse de jur împrejur, dar nu era nimeni.

– Sufrageria mea. Și biblioteca. Cărțile mele.

– Nu mai e nici o bibliotecă pe aici. Cărțile le-a luat exact ăla de-l pomeniși, ucigă-l toaca, pe toate.

– Nu era nici un ucigă-l toaca, se auzi vocea femeii tinere, a lui Kali, a venit George ăla al tău, călare pe un basilisc. S-a dat jos de pe scârboșenia aia, care avea un om în gură, înghițit până la brâu, sta-i-ar în gât! Și a lăsat un nor gros și, când a dispărut norul, nu mai era nici urmă de bibliotecă, de vreo carte sau de camera de care spui.

– Poate că nu era George călare pe basiliscul ăla? întrebă Charles, timid. Poate că era Eva? Sau chiar maică-mea?

– Era cine era, spuse Ximena. Dar avea un medalion mare la gât!

PARTEA A TREIA

Câte fire de păr din cap trebuie să piardă cineva ca să spunem despre el că e chel?

Eubulide din Milet

Who was it said: Resist not evil?

I'll burn that book, so help me devil.¹

James Joyce, *Gas from a burner*

Perioada culturală dintre Renaștere și Revoluția culturală poate fi descrisă ca o perioadă de vid cultural total.

Jiang Qing, nevasta lui Mao și ministru al Culturii

Oricine citește și, deci, acumulează cunoaștere devine un burghez împușcat.

Yao Wenjuan, membru al Bandedi celor Patru,
gașca lui Mao

Nu mai există nici o carte. Guvernul Popular a triumfat!

Inscripție pe ușa de intrare a Bibliotecii Naționale a
Cambodgiei după arderea a două milioane de cărți, 1976

¹ Celui ce-a zis: Nu te opune răului./ Așa să-mi ajute diavolul, cartea i-aș da-o hăului.
(n. red.)

Capitolul 70

Auzi un scâncet prelungit, de bebeluș. Mormăi ceva în somn și își trase perna peste cap. Scâncetul nu încetă, ci se auzea acum și mai tare. Se întoarse și privirea îi căzu peste ceasul deșteptător. Cifrele de smarald arătau ora patru și zece minute. Scâncetul era acum în pragul ușii dormitorului. Coborî privirea. Niște ochi străluciră în întuneric. Zorro micuna întruna, fără să se oprească. Așadar, nu era nici un scâncet. Doar pisica. „Ce s-o fi întâmplat?” se întrebă. Zorro nu avea obiceiul să îl trezească. Din contră. Intra dimineața în cameră și stătea nemișcat până îl vedea deschizând ochii. Câteodată încerca să-l păcălească, deschizând numai unul sau doar mijindu-i, dar nu îi reușea niciodată. Motanul se arunca peste el în pat și începea să toarcă și să își preseze pernuțele într-un ritm regulat pe plapumă.

Se dezmetici și se dădu jos din pat. Pisica o luă înainte, dar, cum îi luă ceva timp să își găsească papucii, se întoarse după el cu limba scoasă și mai trase un mieunat zdrăvăn. Jos se auzi un zgomot ca de geam spart sau de uși care se lovesc. În capul scârilor, o lumină umplu holul și se auzi o bubuitură. Coborî. Umbra copacului de afară, care se mișca îndoit de furtună, îi îngheță lui Charles sângele în vine. Auzi un șuierat din dreapta și din nou crengile și vântul. Un nou tunet. Și fulgeră din nou. Atmosfera asta de roman gotic nu îi făcea niciodată plăcere. Jos era frig. O luă spre bibliotecă. Prin fereastra deschisă, perdeaua flutura sinistru. Se repezi și închise fereastra. Un nou fulger luminează curtea. Nu erau urmele vreunui foc și biblioteca era intactă. Nu părea să lipsească nici o carte și, în mod evident, camera nu era zidită.

Zorro reîncepu mieunatul. Ieșea și reintra în cameră, dar se oprea în pragul ușii.

– OK. Vin. Vin.

Îl urmă pe motanul care se pusese în fața ușii de la intrare și întinse lăbuța pe sub ea, încercând parcă să apuce ceva.

„Motanul ăsta are tulburări de identitate. Se crede câine.” Se aplecă și îl luă în brațe. Dar acesta se zvârcoli și se duse din nou la ușa de la intrare.

– E ceva acolo? întrebă Charles.

Zorro mieună ceva ce i se păru lui Charles un da definitiv.

Deschise ușa cu greu, din cauza vântului. Copacii din față și umbrele, ca și ploaia, îl făcură să tragă ușa. Dar Zorro insistă.

– Bine, îi spuse Charles motanului. Ce e afară?

Deschise ușa, de această dată mai mult, și văzu pe prag un pachet învelit într-o folie de plastic impermeabil. Se aplecă să îl ridice. Când se ridică, fulgeră din nou. Văzu, cu coada ochiului, un om care stătea în furtună și îl privea fix. Părea Frankenstein în lumina aceea. Trase repede ușa, o încuie, apoi o luă la fugă spre sufragerie, unde își lăsase hainele, și puse mâna pe pistol. Se duse în bucătărie, dar nu avu curajul să se apropie de geam, din cauza umbrelor. Tot ce nu vedea în realitate era completat de imaginația sa nesfârșită, îmbogățită de atâtea cărți și filme. Avu senzația că cineva va veni la geam și că va vedea în câteva clipe fața unui monstru cum se lipește de fereastră. O șterse și din bucătărie și fugi sub scară, în camera-muzeu. Luă o pușcă de vânătoare, pe care o ținea încărcată, și se repezi înapoi. Furtuna parcă se mai potolise. Nu mai era deloc vânt. Copacul înmărmurise într-o poziție fixă, dar începu o ploaie torențială. Nu aprinse luminile în casă. Cu pușca în poziție de tragere, deschise ușor ușa. În locul unde stătuse omul nu era nimeni. Trase ușa și se duse în sufragerie. Se apropie cu teamă de geam, dar privi de jur împrejur și, cum nu văzu pe nimeni, se apropie de tot. Privi afară. Pustiu. Inima îi bătea de parcă alergase o oră în viteză. Se așeză pe canapea și stătu așa, nemișcat, până începu să se lumineze și ploaia se opri. Auzi primii oameni pe stradă și ieși cu pușca. Erau doar vecinii, pe care îi salută, iar aceștia îl priviră ciudat. Își dădu seama că are o armă în mână.

– A, zâmbi. Pentru veverițe.

Cum vecinii rămaseră muți, își dădu seama că spusese o monstruozitate și intră înapoi în casă.

Își făcu o cafea tare și se arse la buze, așa că turnă apă rece peste ea și o dădu pe gât. Apoi luă pachetul și îl deschise.

În față avea comedia lui Homer, *Margites*.

Capitolul 71

Ii trecu prin cap că e ridicol și că sperietura pe care tocmai o trăsesese era fermentul imaginației sale livești. În general, se descurca destul de bine sub orice fel de presiune. Dar acum presiunile păreau să vină din toate părțile -- moartea asistentului său și a altor persoane pe care le cunoștea nu făcea decât să sporească emoția pe care o trăia, mai ales pentru că avea în față monumente ale istoriei umanității, lucrări despre care lumea credea că sunt pentru totdeauna dispărute. „Pentru Dumnezeu“, își spuse, „un Aristotel autentic și Cărțile Sibiline“, cărți pe care însuși Senatul Romei antice nu le consulta decât atunci când se afla în pragul unei crize imense sau în fața unei catastrofe. Operele pierdute ale părintelui tragediei, Eschil. Și celelalte pe care le avea în față și care, făcute publice, ar fi putut să schimbe percepția a întregi generații de universitari despre istoria culturii. Și apoi povestea cu mama sa, despre care își dădea seama că nu știa, de fapt, mai nimic. Evita să deschidă scrisoarea, probabil testamentară, a mamei sale. Mama sa, membră a unei organizații secrete, veche de 2 000 de ani, chiar capul acesteia? Simți o dorință arzătoare, un fel de nevoie care îl copleșea, o compulsie să se închidă în casă și să citească manuscrisele pe care le avea în față până le va devora.

Margites! Avea în mână cartea despre care Aristotel spune că este pentru comedie ce sunt celelalte opere homerice, singurele pe care le credea autentice, *Iliada* și *Odissea*, pentru tragedie, *Margites*, prima lucrare epică scrisă vreodată. Mai veche, poate, decât *Mahabharata* și, în orice caz, scrisă de un om, și nu de elefantul Ganesha asistat de un șoricel care îi căra călimara și îl ajuta să își înmoaie colțul rupt în ea pentru a inventa scrisul, precum epopeea indiană. Homer, un om, cel mai mare poet al Antichității, care își începe cariera literară atât de celebră cu o comedie despre un prostănac, un erou ridicol, un antierou.

Câteva texte, foarte puține, au supraviețuit despre Margites, personajul care dă și numele cărții lui Homer. Aristotel îl pomenește în prima parte a *Poeticii* și în *Etica nicomahică*, în care spune că zeii nu au reușit să îl învețe nimic, că avea două mâini stângi. Alți autori vorbesc despre un personaj care, adult fiind, habar n-avea că era născut din mama sa cu contribuția largă a unui bărbat și care refuza să își îndeplinească obligațiile de soț, de teamă ca nu cumva nevastă-sa să îi povestească maică-sii cum performează în așternut. Un idiot patentat, un om care nu înțelegea lumea, despre care Platon însuși spune că „știa multe, dar tot ce știa știa prost”, un om a cărui viață era într-atât de lipsită de sens, încât te întrebi de ce ar fi scris cineva despre ea. Și care, ca atâția eroi de comedie, îi produce bucurie cititorului pentru că acesta realizează, citind-o, cât e de norocos în raport cu bietul Margites cel nebun, cel care nu distinge soarele de lună și calul de măgar, dar care pare să cucerească, totuși, prin naivitatea lui, strămoș îndepărtat al lui Candide și al bravului soldat Švejk sau, mai nou, al vagabondului lui Chaplin sau al lui *Rain Man*. Până acum doar câteva fragmente, foarte puține, au fost găsite, pe un papirus dezgropat la Oxyrhynchus, sit arheologic din centrul Egiptului, care în vremurile clenismului era al treilea oraș ca importanță al țării. Și acum el avea în mână această carte celebră. Și dacă nu ar fi fost celelalte cărți sau evenimentele apropiate, și tot ar fi fost suficient să înnebunească un om, să îl transforme într-un „nebun precum Margites”, cum ar spune Philodemus.

Deschise cartea și începu să citească din ea, dar nu se putea concentra, pentru că în minte îi venea imaginea omului de vizavi, așa cum îl văzuse pentru o fracțiune de secundă doar, luminat de fulger, și care îi păru un golem, o creatură improvizată din bucăți, o construcție a lui Frankenstein. Se întreabă dacă nu cumva nu văzuse nimic și dacă imaginația nu îi juca încă o festă. Oricum, era evident că acea carte îi aparținuse bătrânului profesor Boates, iar cel care îl făcuse knock-out i-o luase. Dar de ce i-ar fi adus-o lui? Și cine era acel om? Să fi fost unul și același cu asasinul lui George, al logodnicei acestuia și al lui Olcott? Și atunci de ce să nu-i fi luat și cartea celui din urmă și să nu-l fi omorât și pe Boates? Era imposibil să fi fost una și aceeași persoană care încercase în seara de dinainte să îi omoare pe el și pe Ximena, pentru că acela era deja mort. Poate că cel care îi salvase îi confiscase cartea atentatorului și i-o adusese lui în acea dimineață. Totul

era foarte confuz. Dar sunetul telefonului îl scăpă de gândurile neclare care îi roiau prin cap.

– Ați dezlegat misterul? se auzi vocea ușor zeflemitoare a lui Columbus Clay.

– Nu, domnule Clay. Sau ați prefera să ne tutuim, Isidor?

Se făcu liniște de partea cealaltă. Era clar că detectivul nu se așteptase la această lovitură. Răspunse însă imediat, răsând.

– Așadar, Laura Beatrice a săpat prin trecutul meu? Nu era mare lucru. Nu e ca și cum aș fi ascuns asta.

– Cine e Laura?

– Prietena dumneavoastră cu multiple identități. Sper că acestea să nu corespundă fiecare câte unei personalități, pentru că asta ar fi cam nasol. Nu ziceți nimic? Înseamnă că pe asta n-ați știut-o. Îmi place de dumneavoastră. Stați la mijloc și ascultați și ce vine din stânga, și ce vine din dreapta. Așa că știți mai mult decât oricine altcineva. E un loc bun.

– Da. Ducele de Buckingham avea o vorbă pentru asta. Spunea că dacă regina stă cu un picior în Franța și cu unul în Anglia, locul cel mai bun pentru el ar fi cel de observator dintr-o barcă pe Canalul Mânecii, privind, bineînțeles, în sus.

– Probabil că nu spre cerul înstelat. Drăguț. Ce nu prea știa Buckingham asta al dumneavoastră, așa cum nici dumneavoastră nu știți, este că poziția aia e cam periculoasă. Putea oricând să se trezească cu niscaiva chestii neplăcute în cap. În ceea ce vă privește, din centru se scapă cel mai greu, când vine momentul. Aveți grijă. S-ar putea să aveți nevoie de un aliat puternic.

– Și dumneavoastră ați fi ăla?

– Unul dintre ei, în orice caz. Ne vedem la înmormântare. Am să vă împărtășesc ceva interesant. Cele bune!

Cu telefonul în mână, Charles se întreabă de ce îl mințise Ximena în legătură cu numele ei și cât de sinceră fusese, până la urmă, cu el. Era evident că noile ei nume, sau ultimele pe care le aflase el, erau tot atâtea rapeluri culturale la Renașterea italiană. Laura era iubita lui Petrarca, iar Beatrice, a lui Dante. Charles mulțumi cerului că Tasso, Ariosto sau Boccaccio nu avuseseră și ei muze pe care istoria literaturii să le fi cunoscut. Ar fi dus gândul mai departe, dar telefonul părea că nu putea fi oprit în acea dimineață. Mai ales că suna la ore la care Charles nu se trezea

decât în rarele ocazii când nu își hotăra el programul. De această dată, nu cunoștea numărul.

– Bună dimineața, domnule profesor. Cred că mă căutați.

– Dacă îmi spuneți cine sunteți, poate o să îmi dau seama dacă vă caut într-adevăr, răspunse Charles cu precauție.

– Eu sunt P.E. Și am ceva pentru dumneavoastră.

– P.E.? Nu e un nume.

– E singurul pe care îl știți.

P.E. era singurul nume neidentificat de pe lista lui George. Charles era foarte curios să știe cine se ascunde în spatele inițialelor, dar decise să nu se dea de gol cu una, cu două. Zise:

– Mă tem că nu înțeleg.

– E singurul nume sub care mă cunoștea domnul Marshall. Și cred că vreți să intrați în posesia celui mai vechi catalog al unei biblioteci care a existat vreodată, cel al Bibliotecii din Alexandria. Să îmi spuneți, vă rog, dacă mă înșel.

– Nu vă înșelați, spuse Charles, care se dezumflase pentru că nu-i ieșise jocul.

– După cum probabil știți, eu locuiesc în Texas. Și sunt pentru câteva ore la New York. Din păcate, avionul meu pleacă la 12. Faceți o oră până aici. Așa că, dacă vreți să ne vedem, mă găsiți pentru încă trei ore la etajul 53 al hotelului Mandarin Oriental. Presupun că îl cunoașteți. Vă aștept!

Străinul nu așteptă ca Charles să răspundă și închise imediat după ce termină ce avea de zis. Era evident că personajul cu care tocmai vorbise era total diferit de profesorii benigni de pe lista lui George. Un individ obișnuit să comande și căruia nu-i plăcea să i se pună la îndoială autoritatea. În mod normal, ar fi refuzat invitația, dar era foarte curios să afle ce treabă ar fi putut avea George cu un astfel de om și, mai ales, voia cartea. Știa foarte bine hotelul la care era cazat P.E., tot așa cum știa că la etajul 53 se află cel mai grozav apartament al hotelului, suita prezidențială. „Cum altfel?“, bombăni Charles, care se grăbea acum să rezolve codul de pe spatele textului lui Homer.

Întoarse cartea și transcrise notația:

klsl jgks hjaklafs

De data aceasta erau trei cuvinte, își spuse Charles. Poate că un text mai lung îi va da posibilitatea să ghicească mesajul chiar și fără toate

TESTAMENTUL LUI ABRAHAM

părțile sale. Cum *Margites* era a cincea carte de pe listă, trebuia aplicată o deplasare spre stânga a alfabetului cu al cincilea număr din șirul lui Fibonacci, așa cum îl modificase. Indexul era, de această dată, 8. Transcrise rezultatul direct pe foaia pe care avea întregul mesaj. Îl umflă râsul.

DECENNIUM POST SECUNDUM ET QUARTUM — STAT
ROSA PRISTINA — NOMINEM ANTE — TENEMUS.

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA —
DĂINUIEȘTE ÎN VECI TRANDAFIRUL — NUMELE ANTERIOR
— PĂSTRĂM.

Capitolul 72

Așadar, George se ținuse de glumițe până și când era disperat sau când știa că viața îi era în pericol. Codificase o parafrază la un text din celebrul roman al lui Umberto Eco, *Numele trandafirului*, romanul favorit în absolut al fostului său asistent.

Acum, că referința era clară, putea să încerce să ducă judecata mai departe. Era în stare să parieze că al șaselea cuvânt era *nomine*, pentru că fraza cu care se încheie romanul semioticianului italian e: *Stat rosa pristina nomine. Nomine nuda tenemus* – „Dăinuiește în veci numele trandafirului. Mai păstrăm doar denumirile goale”. Începuse să bănuiască faptul că într-acolo se îndreaptă textul încă din mașină, când descifrase cele trei mesaje anterioare, dar preferase să nu îi împărtășească Ximenei nimic. Dacă nu îl înșela intuiția, însemna că acel cuvânt schimba un pic sensul frazei: „dăinuiește în veci trandafirul” se transforma în „dăinuiește în veci numele trandafirului”, ceea ce era altceva, pentru că reprezenta o indicație suplimentară. Textul devenise, așadar:

DECENNIUM POST SECUNDUM ET QUARTUM ——— STAT
ROSA PRISTINA NOMINE NOMINEM ANTE ——— TENEMUS.
ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA ———
DĂINUIEȘTE ÎN VECI NUMELE TRANDAFIRULUI NUMELE
ANTERIOR ——— PĂSTRĂM.

Oricum, avea să se convingă foarte repede dacă avea dreptate sau nu, pentru că cea de-a șasea carte de pe listă era la profesorul Cifarelli, care promisese că o va aduce la înmormântarea lui George.

Era o adăugire la textul original, care spunea că păstrăm doar numele trandafirului, o metaforă pentru lipsa de substanță a cunoștințelor noastre,

ale căror semnificații le-am uitat de mult, și tot ce ne-a rămas e expresia golită de conținut, cuvinte care nu mai înseamnă nimic, dezbrăcate de orice încărcătură culturală. O stranie premoniție a lumii de astăzi, făcută într-un manuscris din secolul al XII-lea, aparținând călugărului benedictin Bernard de Cluny și extrasă din poemul său, intitulat *De contemptu mundi*. Varianta pe care a ales-o Eco servește logicii romanului său, dar se pare că avem de-a face cu o confuzie, subiectul la care se referea călugărul nefiind defel trandafirul, adică Rosa, ci Roma, și că ar fi vorba despre o greșală de transcriere. Așadar, fratele Bernard ar fi vrut să spună că din Roma aceea măreață n-a mai rămas decât numele, un atac clar la capii Bisericii din acele vremuri. Ceea ce e în logica poemului său fluviu, acesta, vorbind despre cât de bună de disprețuit a ajuns lumea, atacă fără echivoc întreaga colecție de fețe bisericești care și-ar fi uitat vocația și ale căror spirite ar fi devenit îngrozitor de corupte. Nu e clar dacă Eco știa despre această confuzie la vremea în care și-a scris romanul, dar, cum spune o vorbă de la el de acasă, *se non è vero, è ben trovato*¹.

Problema pe care și-o puna Charles era dacă George, care știa sensul exact al frazei, cel original, se referea la acesta sau la cel al romancierului italian. Dar de vreme ce scrisese Rosa, nu Roma, probabil că era vorba despre interpretarea dată de Eco.

Așadar, fraza fusese modificată. Textul nu spunea că păstrăm denumirile goale, ci că păstrăm numele anterior. Anterior cui? se întreabă Charles. Era clar că acel *nuda*, „goale”, fusese înlocuit cu „numele anterior”. Din păcate, deși intuise al șaptelea mesaj, nu avea nici o șansă să ghicească ce texte ascundeau cărțile opt și nouă. Dar pe cel de-al nouălea avea să îl afle în curând. Asta dacă misteriosul bogătan P.E., în aroganța sa, avea să se țină de cuvânt.

Tot mestecând aceste lucruri în cap și încercând să intuiască sensul final al frazei, nici nu își dădu seama că era de mult în New York, făcuse giratoriul de la Columbus Circle și tocmai intra pe strada 60, unde se afla accesul într-unul dintre cele mai luxoase hoteluri ale lumii. Lui Charles îi plăcea hotelul. Stătuse de câteva ori la Mandarin Oriental și fusese prezent la diverse recepții, mai ales că hotelul se afla la o aruncătură de băț de Societatea Istorică newyorkeză, aflată pe partea de vest a Central Park-ului, străjuită la intrare, chiar în mijlocul trotuarului, de o statuie a lui Lincoln

¹ Chiar dacă nu e adevărată, se potrivește de minune. (n. red.)

și unde Charles se ducea adesea. Apartamentul prezidențial ocupa întregul etaj, avea patru camere pe o suprafață de 240 de metri pătrați, adică mai mare decât încăperea în care funcționa, la casa din Princeton, minimuzeul personal al lui Charles Baker. Cât despre preț, profesorul avea convingerea că era mai mult de 10 000 de dolari pe noapte, cu toate taxele incluse. Ceea ce până și lui, care se afla într-o relație destul de strânsă cu luxul, i se părea un scandal. Preț pentru șeici și nababi.

Capitolul 73

- **I**ntră, auzi omul cu ceafa groasă, după ce bătu discret în ușă. Cel din cameră îl întreabă din priviri ce se întâmplă.

- E aici domnul pe care l-ați invitat.

- Păi spune-i să intre!

Bodyguardul se scărpină în cap. Nu știa cum să îi spună șefului său ce urma să-i spună.

- Ei?

- Are un revolver uriaș la el și nu vrea să îl predea. Spune că mai bine pleacă.

Pe șef îl pufni râsul.

- Lasă-l să intre.

- Păi... încercă să protesteze paznicul.

- E un biet profesor. Și probabil că e speriat. N-o să pățesc nimic. Poștește-l înăuntru.

Câteva momente mai târziu, Charles intră în holul imens al apartamentului. Văzu un om așezat pe canapeaua din sufragerie. Acesta îi făcu semn să se apropie, dar nu îi veni în întâmpinare. Abia când Charles ajunse în fața măsutei care despărțea cele două canapele, se ridică și îi întinse mâna.

- Vă cunosc, spuse Charles, luându-i-o înainte gazdei, care probabil se pregătea să se prezinte. Sunteți Patrick Ewing.

- Exact, răspunse acesta zâmbind, P.E. Și presupun că ceea ce cunoașteți nu vă place.

- De ce? Nu. Nu știu mare lucru despre dumneavoastră. Iar faptul că ați finanțat întotdeauna campaniile adversarilor mei nu mă deranjează deloc.

Charles nu spunea chiar ce gândea. Omul pe care îl avea în față era unul dintre cei mai bogați oameni de pe planetă. Proprietar al unor uriașe

câmpuri petrolifere, moștenite integral de la familia lui, toți republicani de când se înființase partidul. Charles citise undeva că Patrick Ewing susținea că stră-stră-stră-străbunicul său pe linie paternă fusese unul dintre finanțatorii cei mai importanți ai lui Lincoln. Îi trecu prin cap că asta ar putea fi legătura și că George ajunsese la el pentru că se aștepta să afle, probabil de la prima mână, o informație pe care o avea acesta din familie. Charles nu avusese mult de-a face cu personajul și era de părere că fiecare are dreptul să fie oricât de bogat, cu condiția să restituie câte ceva și societății. Bineînțeles, soția și cele două fice ale miliardarului conduceau câteva zeci de organizații caritabile, așa că acest punct era îndeplinit. Îl deranjase, la un moment dat, lobby-ul agresiv pe care acesta îl făcea pentru război, oriunde, cu orice prilej. Și asta pentru că, dincolo de afacerile cu petrol din America, își extinsese proprietățile din Europa până în Orientul Mijlociu și era, după câte știa Charles, amestecat în toate companiile petroliere de top, într-un fel sau altul. Dar cea mai mare și mai recentă pasiune a acestuia era producția de armament ultrasofisticat și, prin urmare, foarte scump, pe care-l băga pe gât, ori de câte ori avea ocazia, guvernului Statelor Unite. Și, mai ales, Ewing era acționarul majoritar al celei mai mari și mai bine pregătite, susținea el, armate private din lume. Asta era ultima lui jucărie. O jucărie cu care președintele intrase destul de tare în coliziune în ultimul timp.

Charles continuă să țină mâna miliardarului într-a lui, de parcă ar fi vrut să îi detecteze pulsul, până când acesta și-o retrase cu eleganță și îi făcu semn să se așeze.

– Știu că sunteți cunosător și am aici un bar plin cu băuturi fine, încercă gazda să relaxeze atmosfera.

– Conduc și am o zi grea, refuză Charles. Poate cu altă ocazie. Vă ascult.

– Îmi place că sunteți pragmatic. Să lăsăm politețurile.

Întinse mâna și indică un pachet bine închis de pe masă. Charles nu se lăsă rugat și luă pachetul în mână. Încercă să îl desfacă frumos, dar nu reuși, așa că fu nevoit să rupă hârtia. În tot acest timp, gazda îi studia fiecare mișcare, fiecare gest. Deschise manuscrisul și văzu titlul „Transcrierea Pinakes-urilor lui Callimachus. Partea 1 din 20”.

– Doar atât? întrebă Charles, destul de nesatisfăcut.

– Asta e tot ce am. Din câte înțeleg, această carte, sau cum se cheamă, e o transcriere a listelor care constituiau catalogul Bibliotecii din Alexandria. Din câte știu, biblioteca cu pricina era gigantică. Așa că bunul-simț spune că și lista trebuie să fi fost pe măsură. Mie și 20 de volume mi se par puține. Asta pare a fi primul dintre ele.

– L-ai citit? întrebă Charles.

– Din păcate, nu intră în zona mea de preocupări.

– Ce? Grecia antică?

– Nici un fel de limbă moartă, răspunse Ewing, dar o făcuse într-un fel care nu îl lăsa pe Charles să își dea seama dacă vorbește serios sau îl ia peste picior.

Charles răsfoi cartea pe care o avea în mână în așa fel încât să ajungă la final și să verifice dacă mesajul lui George era acolo. Văzu C.B. urmat de un cuvânt foarte scurt, așa că, satisfăcut, închise cartea pentru ca interlocutorul, dacă nu sesizase notația până atunci, să nu o vadă. Puse, cu un gest teatral, cartea pe masă.

– Și ce vreți în schimb?

– V-am spus că nu aveți o părere prea bună despre mine. Nu vreau nimic în schimb. Vreau doar să vă restitui un manuscris pe care asistentul dumneavoastră m-a rugat să vi-l înapoiez. Zicea că vă aparține.

– Atât? întrebă Charles, care își puse ambele mâini pe genunchi, ca și când ar fi vrut să se ridice.

– Da. Dar cred că mai degrabă aveți dumneavoastră câte ceva să mă întrebați. Ca să vă ușurez misiunea: probabil vreți să știți de ce m-am întâlnit cu George.

– Recunosc, spuse Charles. Acum cred că mi-ar prinde bine paharul acela de whisky.

– Cu plăcere, zâmbi gazda, care se ridică și se îndreptă spre bar. Am un Macallan de 55 de ani. Sau poate preferați un Bourbon?

– Macallan-ul e cel în sticlă de parfum?

– Ha. Vă pricepeți. Într-adevăr, René Lalique a făcut ca decantorul de cristal al acestei sticle să arate identic cu parfumul pe care l-a pus pe piață în 1910.

– Da. Prefer oricând *single malt*.

– Vedeți? spuse Ewing în timp ce turna licoarea în pahare. Deja am aflat că avem ceva în comun. Veți rămâne surprins de câte veți mai descoperi.

Charles luă o gură, iar aroma de lemn de trandafir, dublată de gustul de fructe dulci și uscate, îi încântă toate simțurile. După ce luă înghițitura, simți o notă de lămâie ușor condimentată. Scoase un sunet de satisfacție, care îl încântă pe Ewing.

– Bun, într-adevăr.

– Așadar, zise Charles, îmi puteți spune de ce v-a căutat George?

– Nu el m-a căutat pe mine, ci eu pe el, răspunse ferm miliardarul. I-ar fi fost destul de greu să mă găsească. Sper că înțelegeți.

– Da, răspunse Charles. Îmi puteți spune motivul pentru care l-ați căutat?

– Eu sunt o personalitate tranzacțională. Îmi place ca toți participanții la o discuție să aibă ceva de câștigat.

– Păi spuneți că de la mine nu vreți nimic.

– Da. Nu vreau nimic concret. Mi-ar plăcea să vă cunosc mai bine.

Charles nu știa ce să creadă. Dar consideră că nu are nici o importanță. Îl invită pe interlocutor să continue.

– Am aflat – și nu mă întrebați de unde, am o rețea destul de bine pusă la punct, de oameni care îmi aduc fel de fel de informații – că asistentul dumneavoastră făcea valuri mari cu privire la Abraham Lincoln. Și că spunea o poveste care circulă în familia mea de mai bine de o sută cincizeci de ani. Noi o intitulăm „Lincoln’s Negro”¹. Sper să nu considerați ofensator acel „cioroi”. El reprezintă spiritul epocii. Și președintele se exprima la fel.

Charles avu din nou senzația că Ewing îi urmărește reacțiile.

– Într-adevăr, spuse, mai interesat în acel moment de informații decât de nuanțe. Avea Lincoln așa ceva? Un negru al lui?

– Mai mult sau mai puțin. Nu era al lui. Era al familiei lui Joshua Speed, despre care sunt convins că știți că era prietenul lui cel mai bun.

– Poate singurul.

– Aici aș putea să vă contrazic, dar nu cred că e momentul. George al dumneavoastră era o persoană pe care eu aș defini-o ca fiind excepțională. Din păcate, deși l-am prevenit că după ce va vorbi cu mine va avea în mână o bombă atomică și că va trebui să se ferească, nu m-a ascultat.

– L-ați prevenit? Ce Dumnezeu poate fi atât de exploziv într-o poveste despre un președinte care a murit cu mai mult de o sută de ani în urmă? Și cui i-ar putea face rău o informație de soiul ăsta?

¹ Cioroiul lui Lincoln (n. red.)

– Aveți răbdare. După cum știți, președintele și-a petrecut o vacanță destul de lungă, cam o lună de zile, la plantația familiei Speed.

– Da. La Farmington. În august 1841.

– Întocmai. Asta știe toată lumea. Acolo s-a întâlnit cu un sclav bătrân, care, pentru că nu mai putea face muncile grele, slujea prin casă. Lincoln, care avea insomnii grave, își petrecea mai toate nopțile pe afară, meditând sau citind, iar sclavul trebuia să îi fie alături, să îl servească permanent. Acest sclav era unul special. Nu numai că știa să scrie și să citească, dar îi povestește viitorului președinte o grămadă de lucruri, la auzul cărora acesta rămâne, la început, perplex. Nu crede, dar, pe măsură ce negrul îi povestește tot mai mult, devine din ce în ce mai curios să afle și mai multe. Negrul îi spune povestea lui. De la momentul când, la 12 ani, este răpit din satul său de pe coasta Africii, care e ras de pe suprafața pământului, și transportat pe o corabie de sclavi înspre America. Pe drum se întâmplă ceva. Undeva în largul Atlanticului, o furtună împinge vasul spre țărmul unei insule și îl face țândări, izbindu-l de stânci. Acest negru mic este singurul care supraviețuiește naufragiului. Își petrece săptămâni pe insulă, singur cuc. Întâi rămâne în preajma țărmului. Apoi, în căutare de mâncare și apă potabilă, e nevoit să înainteze tot mai mult în necunoscut, în interiorul insulei. Vă scutesc de detalii prozaice despre cum supraviețuiește pe o insulă unde nu există nici măcar o iguană. Cert e că, la un moment dat, leșină de foame sau de sete, iar când se trezește, e întins pe un pat, într-o încăpere fără nici un fel de lumină naturală. La căpătâiul său e un bătrân.

Charles asculta cu atenție tot ce îi spunea Ewing și încerca să intuiască în ce direcție se va duce povestea. Luă încă o gură din băutura divină pe care o avea în față.

– La început e speriat, apoi îl agresează pe bătrân, încearcă să scape. Mă rog, știți cum decurg poveștile astea. La un moment dat, încep să comunice. Bătrânul îl învață să vorbească pe limba lui, oricare o fi fost aia. Încet-încet se împrietenesc. Copilul capătă încredere. Cam un an durează toată povestea desălbăticitii băiatului.

– Și cam prin ce an se întâmplă asta?

– Între 1780 și 1782, după părerea mea. Băiatul are deja 13 ani și știe să vorbească bine limba bătrânului. Undeva, pe parcursul acestor ani, bătrânul îi arată cum se iese afară din încăperea subterană. Leșirea e bine

mascată de un copac secular. Se pare că scara care duce sub pământ e chiar în scorbura acestui copac.

– Vorbiți serios? interveni Charles.

– Cât se poate de serios, răspunse gazda. Asta e o poveste adevărată. Cel puțin e adevărat că asta i-a povestit sclavul acela lui Lincoln. Să continui?

– Vă rog, spuse Charles în timp ce dădea pe gât și restul de băutură din pahar.

Ewing puse mâna pe sticlă, dar Charles făcu un gest care spunea că e, totuși, prea mult, oricât de mult i-ar plăcea licoarea aceea de culoarea chihlimbarului.

– Îl învață să culeagă legumele pe care bătrânul le cultivă și să cultive, la rândul său, altele. Băiatul e de ajutor. Cară apă. Face de mâncare. Din astea. Zilnic, bătrânul dispare cu orele printr-un zid de lângă chilioara în care locuiesc cei doi. De câteva ori, copilul încearcă să găsească intrarea. E inteligent, așa că până la urmă o găsește. Degete în orificii ascunse în zid și toată recuzita. Și zidul se mișcă. Dincolo de ușa de piatră îl așteaptă bătrânul, care consideră că, dacă a reușit asta, e în sfârșit pregătit.

– Pregătit pentru ce? întrebă Charles, zeflemitor. Cred că vă dați seama cum sună tot ce îmi spuneți. *A O mie și una de nopți*.

– Și asta, așa cum mă cunoașteți, nu vi se pare cam în contradicție cu personalitatea mea?

– Tocmai. Nu îmi pareți genul care să creadă în basme.

– La început a fost foarte greu. Și continuă să fie. Până nu încep să apară cărți precum cea pe care o aveți acolo, pe masă. Și care, știm amândoi, nu e singura.

Charles fu nevoit să recunoască în sinea lui că argumentul era foarte serios.

– E greu să treci peste scepticismul cinic al unor oameni de talia noastră, spuse Ewing.

– Mai degrabă, în situația asta, de scepticismul oricărui om normal din secolul ăsta.

– Just. E nevoie de un efort de imaginație. Întâi, băiatul e primit într-o sală imensă, plină de suluri și de manuscrise de toate felurile. Unele foarte vechi, altele mai noi. Seamănă cu o sală de lectură imensă. Bătrânul lucrează la catalogarea acelor suluri. Continuă sau reia munca celui care a

scris catalogul pe care îl aveți pe masă. Din când în când, după ce termină de catalogat tot ce are pe masă, pune cărțile – să le numim așa, de dragul simplificării – într-un cărucior și dispare cu el dincolo de un alt zid. Zona aceea îi e interzisă, deocamdată, tânărului. Bătrânul îl învață să scrie și să citească. După care îi predă întâi greaca veche și apoi latina. Din când în când, cu o frecvență variabilă, o dată pe an sau, după caz, de două ori, apar alți oameni care aduc pachete de cărți, în timp ce iau altele. Personajul nostru observă că cele care vin sunt noi, cele care pleacă sunt vechi. Și toate cele care sunt luate au trecut deja prin mâna bătrânului. La catalog lucrează un singur om, iar ritmul e lent. La un moment dat, după mulți ani, când bătrânul începe să își dea seama că sănătatea lui se șubrezește, îl ia cu el pe tânăr în partea din spate, la care până atunci nu avusese acces. Inutil de spus că micuțul, care fusese cruțat de destin – și bătrânul vede în asta un semn divin –, e acum bărbat în toată firea. Și educația pe care o primește de-a lungul anilor e comparabilă cu cea din cele mai bune universități. Bibliotecarul e un profesor extraordinar. Știe multe și are metodă.

– Am înțeles. Și tânărul citește toate cărțile alea.

– Multe dintre ele, oricum.

– Și cealaltă parte? Ce e acolo?

– Acolo tânărul are un șoc. Așa-zisa încăpere din spate e, de fapt, o serie de tuneluri foarte lungi, care acoperă aproape întreaga suprafață a insulei, care nu o fi mare, dar nici un petic de pământ nu e. Sunt săli imense, mai mari decât prima, cu kilometri întregi de rafturi. Încăperi după încăperi. Cărți peste cărți. Sute de mii. Milioane, poate.

Charles asculta perplex povestea miliardarului. Într-adevăr, povestea pe care acesta o spunea nu se potrivea deloc cu personalitatea lui. Dar decise să nu îl mai întrerupă.

– Ceva se întâmplă chiar în acea perioadă. În anul acela, din motive neclare, probabil că e deja spre 1800, cărțile nu mai sosesc, iar cele pregătite să plece nu mai sunt preluate. Nimeni nu mai vizitează insula un timp destul de îndelungat. Obiceiul e ca bibliotecarul, în momentul în care simte că sfârșitul îi e aproape sau nu mai poate continua, să ceară să fie înlocuit. Cum frecvența vizitelor obișnuite e la șase luni sau la nouă, sau cel mult la un an, chiar dacă e găsit cumva mort, nu e sfârșitul lumii. Organizația lucrează cu timpi lungi. Nu se grăbește niciunde.

– Organizația?

– Da. Doar nu vă imaginați că toată povestea asta, care are nevoie de susținere financiară serioasă și care e un coșmar logistic, e de capul ei sau opera unei mâini de oameni. E o organizație în toată regula. Dar voi reveni la asta.

Lui Charles îi era clar că omul avea nevoie să își păstreze ritmul propriu al poveștii. Așa că nu obiectă nimic.

– Bătrânul, acum pe moarte, consideră că l-a învățat pe tânăr tot ce trebuie să știe. Și scrie un fel de testament pentru când se va relua transportul, în care îl desemnează pe Moses urmașul său.

– Moses?

– Da. Țsta e numele lui de căpătat. Nu îl știu pe cel african. O chestie din asta simbolică cu ieșirea din robie. În fine, bătrânul moare și negrul îi ia locul. La un moment dat, transporturile se reiau și organizația aprobă testamentul bibliotecarului. Timp de încă vreo treizeci de ani, Moses rămâne bibliotecar. Inutil să adaug câte știe deja. La un moment dat, și aici datele sunt sigure, suntem în vara lui 1832, iese după apă. Și cineva îi sare în spate. O goeletă de sclavi greșise drumul și acostase pe insulă. Au în față un negru de 60 de ani. Îl leagă în lanțuri și îl târâsc la țărm. Se tocimesc dacă să îl omoare pe loc sau să își completeze numărul de sclavi, care se împuținase considerabil. Porniseră cu vreo 200. Iar aceștia se răsculasera. Cum, în condiții normale, mureau cam o treime în timpul unui transport din ăsta, din cauza răzmeriței, care fusese înăbușită, rămăseseră doar vreo 40. Un fiasco. Așa că orice om în plus era o șansă de a mai recupera ceva. Și totuși, cine va cumpăra un bărbat ajuns aproape la vârsta a treia? Moses e puternic și pare de 45- 50 de ani. Are fața fără urmă de riduri, dar părul îi e integral cărunț. Așa că îl botează White. Așa îi va rămâne numele: Moses White. Un privilegiu pentru un sclav, căci aceștia nu prea aveau nume de familie.

Charles simți cum i se încreți pielea pe frunte la auzul numelui. Moses White – Moise cel Alb – era al doilea nume de pe lista lui George.

Capitolul 74

„...În condiții normale, mureau cam o treime în timpul unui transport din asta, din cauza răzmeriței, care fusese înăbușită, rămăseseră doar vreo 40. Un fiasco. Așa că orice om în plus era o șansă de a mai recupera ceva. Și, totuși, cine va cumpăra un bărbat ajuns aproape la vârsta a treia? Moses e puternic și pare de 45-50 de ani. Are fața fără urmă de riduri, dar părul îi e integral cărunț. Așa că îl botează White. Așa îi va rămâne numele: Moses White. Un privilegiu pentru un sclav, căci aceștia nu prea aveau nume de familie.”

Cuvintele răsunară răspicat în căștile lui Columbus Clay, în timp ce aparatul de înregistrare digitală alterna două șiruri de leduri colorate care se mișcau în funcție de intensitatea tonului vocii lui Ewing.

Detectivul umpluse de microfoane casa lui Charles Baker și, cum funcția de adjunct la ODNI îi permitea să facă o grămadă de chestii, ceru și obținut de la el însuși aprobare să îi asculte și telefonul lui Charles. Dar nu numai convorbirile. Astea sunt marile avantaje ale unui telefon performant, care rămâne mereu conectat. Se transformă într-un transmițător al zgomotelor ambientale. E deranjant să auzi foșnituri sau zgomote de pe stradă, așa cum avea să constate Clay, care era la prima aventură de acest fel, dar foarte instructiv când cel ascultat poartă o conversație interesantă, așa cum era cea care tocmai se desfășura în apartamentul prezidențial din hotelul Oriental Mandarin din New York.

Chiar dacă reținea întreaga conversație, câte unul dintre subalterni mai intra în biroul lui din când în când, așa că polițistul își notă câte ceva pe o foaie mare de hârtie. Găsise suficient de interesant numele lui Moses White ca să intre în cea mai mare bază de date a planetei, la care avea acces, și să îl caute. Din păcate, computerul îi dădu câteva sute de oameni cu acest nume și își dădu seama că are nevoie de mai multe informații ca să afle

exact despre cine e vorba. Dumnezeu știe ce îl apucase să caute numele unui sclav dispărut cu mai bine de un secol în urmă. Unii ar numi asta hiperintuiție. Alții i-ar spune pe nume – Isidor Paramondi.

Capitolul 75

- Și cum se tocmesc așa, dacă să îl omoare, se mai întâmplă ceva. În timpul răzmeriței fuseseră uciși toți membrii echipajului care știau să navigheze. Rămăseseră ceva marinari și traficanții. Se holbează toți la o hartă. Moses intervine și îi lămurește cum se face. Ironia sorții face ca tocmai cunoștințele dobândite în cincizeci de ani de stat în bibliotecă să îi reînnoade firul destinului și să-l readucă exact acolo unde fusese întrerupt. În America aproape că n-are preț, așa că e dat bonus celui care îi cumpără pe toți. Așa ajunge la Farmington.

- Și cu biblioteca aia aveți habar ce e? Ce cărți sunt acolo? Și ce organizație a făcut toată chestia asta, veți fi de acord, destul de neverosimilă?

Charles se aștepta la răspunsul care urmă, iar Ewing îl rosti rar, urmărindu-i fiecare reacție. Bodyguardul, care tocmai intrase și pe care nici unul din cei doi nu părea să îl fi observat sau auzit, avu senzația că nimerise înaintea unei înfruntări și privea tâmp fețele războinice ale celor doi cocoși umflați în pene, pregătiți să sară unul asupra celuilalt.

- Biblioteca de pe insulă conține toate cărțile care s-au publicat vreodată pe planeta asta. Sau, oricum, pe cele care contează până la un moment dat. Nu știu exact ce s-a întâmplat după ce publicațiile au luat avântul pe care îl au astăzi. În Antichitate organizația a început prin a salva o primă bibliotecă, cea din Alexandria. Așa s-a și înființat. Cât despre numele ei, cred că îl cunoașteți și dumneavoastră. Omnes Libri. Da, ce e? se răsti îngrozitor Ewing la bodyguardul care se muta de pe un picior pe altul, fără să întoarcă, însă, privirea spre el.

- E timpul, spuse acesta cu o voce scăzută.

Ca și când ar fi ieșit din transă, Ewing se întoarse spre el și îi spuse, de această dată pe un ton potolit:

- Dă-mi câteva minute!

– Nu știu de ce credeți că aș fi auzit de numele ăsta, răspunse Charles, care nu se dăduse de gol în nici un fel. Îmi este foarte greu să cred tot ce îmi spuneți. Singurul dumneavoastră argument e că aceste manuscrise sunt o dovadă pentru asta. Eu sunt matematician. Cred în demonstrații. Iar ca om de știință pozitiv, cred într-o teorie care se numește „briciul lui Occam” și care spune că, la premise egale, cea mai simplă explicație tinde să fie cea adevărată. Dacă aceste manuscrise, suluri sau ce-or mai fi sunt autentice, cel mai simplu e că au fost excavate de undeva sau găsite prin nu știu ce colț al lumii. Dar toată conspirația asta? Omnes Libri înseamnă, în latină, toate cărțile, după cum probabil știți. Un nume care seamănă mai mult a titlu inventat de un om de marketing din ziua de azi decât a conspirație antică. Înțeleg că pierdeți avionul, spuse Charles, în timp ce se ridica. Întâlnirea cu dumneavoastră a fost agreabilă, și povestea pe care mi-ați spus-o e frumoasă.

– Da, zise miliardarul, dar pierdeți chiar ceea ce contează, adică finalul.

– Da. Aș vrea să știu de ce spuneți că ăsta e exploziv și că i-ar fi pus lui George viața în pericol.

– Pentru că în întâlnirile lor, care sunt foarte intense, sclavul și viitorul președinte al Americii își spun lucruri. Negrul îi spune președintelui ceva atât de important, încât acesta e dispus să ofere orice în schimb. Mai ales că negrul îi și cere ceva precis.

– Să abolească sclavia?

– Exact!

– Adică problema e să nu iasă la suprafață un adevăr cumplit? Că cel mai important președinte al Americii, alb, a fost manipulat de o cioară, cum se exprimă genul ăsta de indivizi? Asta spuneți? Asta e serios? E dincolo de ridicol. În plus, la momentul Farmington, nimeni nu avea de unde să știe că Lincoln va avea puterea asta. Că va ajunge președinte. Sau Moses ăsta era și clarvăzător?

– Îmi place de dumneavoastră, rânji Ewing, îmi place nevoia asta de exactitate. Se mai întâmplă, însă, ceva. Lincoln pleacă de la Farmington și își continuă viața. Își amintește de multe ori de această întâlnire, dar nu are încredere să povestească nimănui. În afară de Joshua Speed și de strămoșul meu. Chiar după ce este ales președinte – și asta nu știe chiar nimeni, pentru că despre Farmington s-au mai făcut speculații –, este chemat de urgență în Louisville, unde negrul, pe patul de moarte, ceruse să îl vadă.

Atunci îi spune ceva decisiv și îi cere în schimb exact asta. Lui Lincoln îi e greu să refuze ultima dorință a unui muribund care i-a deschis ochii asupra unor lucruri pe care în epocă nu le știe nimeni, poate doar câțiva membri ai organizației în întreaga lume. Veți spune că și asta e prea puțin pentru ca un om să își schimbe cu totul destinul, să își dea viața peste cap și, în ultimă instanță, să fie și ucis pentru asta. Dar nu asta contează. Ci acel lucru pe care i-l spune pe patul de moarte. Poate adresa bibliotecii. În orice caz, un secret imens.

Chiar credeți asta? Întrebă Charles pe un ton care părea să completeze întrebarea cu un nerostit „sunteți chiar nebun?”

– Sigur asta cred cei care l-au ucis pe George și care încearcă să facă la fel cu toți cei care știu povestea. Trebuie să vă spun cât se poate de serios că sunteți într-un mare pericol.

– Eu? Ha, ha. Nu vă faceți griji. Știu să mă protejez.

– Poate, răspunse Ewing. Dar băieții ăștia nu trebuie subestimați.

Charles se îndreptă spre ușă. În hol se întoarse din nou cu fața la Ewing:

– Ca să îmi fie clar. Există tot o organizație, alta, care vrea să oprească un adevăr să iasă la iveală? Ce sunt ăștia? Rasiști? Suprematiști albi?

– Ceva de genul ăsta. Și culmea e că, probabil, nici măcar nu cred că povestea e adevărată sau nu vor să creadă. Pentru ei Lincoln e cel mai mare președinte pe care țara asta l-a avut vreodată.

– Zău? Nu prea înțeleg. Cum așa, dacă a fost manipulat de un sclav?

– Încă o dată, i-ar putea deranja implicațiile politice, dacă așa ceva ar ieși la iveală, cu dovezi, chiar falsificate. Pentru ei Lincoln e mare nu pentru că a abolit sclavia. Congresul a făcut asta, cu cel de-al treisprezecelea amendament, nu el. Pentru ei, Lincoln e cel care s-a prefăcut că intenționează să facă asta, dar a amânat la nesfârșit. Visul său era, într-adevăr, să scape de negri, dar nu eliberându-i, ci trimițându-i în Liberia sau în Caraibe ori într-unul dintre multele locuri pe care le-a sondat. În colonii. Era un rasist pur și dur. Disprețuia sclavia pentru că încălca dreptul individului de a avea acces la roadele propriei munci, ceea ce era neconstituțional. Așa că singura soluție pe care o vedea era ca orice urmă de negru să dispară din țara asta pentru totdeauna. E eroul acestora și pentru că, după părerea lor, Lincoln a fost un fel de dictator, o mână fermă, de care națiunile în derivă au câteodată nevoie. Toți sunt convinși că Războiul Civil nu are de-a face nici cât negru sub unghie cu sclavia, nici cu păstrarea statelor în Uniune

pentru vreun motiv ideatic sau legal. Ei știu că Lincoln e împins spre președinție de lobby-ul marilor industriași. În primul rând, de dezvoltatorii căilor ferate, al căror avocat oficial a fost foarte mult timp. Al marilor uzine care se deschideau în nord. Politicile sale de taxare sunt protecționiste. Or, asta e adânc patriotic, chiar dacă distruge Evul Mediu dulceag în care se leagănă cultivatorul de bumbac sau de tutun, leneș și prost, care vrea să-și păstreze stilul de viață parazit și care se opune oricărui fel de progres. Și, pe lângă că e așa, mai și vrea să legislaze în sensul ăsta. Vrea să transforme, cu Kansas-Nebraska și Dred-Scott, întreaga Americă într-o ruină medievală, fără să țină cont de noile descoperiri tehnologice, de jocul de putere al lumii. Sudiștii erau, în opinia lor, niște ploșnițe retrograde care se opuneau progresului. Lincoln, din contră, creează o mare națiune, creează America puternică de astăzi sau, mă rog, de dinainte de corectitudinea politică, oțelește, scuzați exprimarea, boășele celei mai mărețe națiuni de pe pământ.

Auzind întregul deluviu de cuvinte, Charles era surprins de tonul pe care fuseseră rostite. Discursuri de acest fel se rostesc cu emfază, patriotard, cu pieptul umflat, cu înflorituri demagogice. Nimic din toate astea nu putea fi regăsit la interlocutorul său, care continua să se exprime alb și coerent, calm și calculat.

– Pentru ei Lincoln nu e un eliberator de ființe inferioare, mai aproape de maimuțe decât de om – ar fi o pierdere de vreme. Ci e cel care înființează Banca Americii și dă o groaznică lovitură autonomiei statelor. Orice om politic mare e un unificator. Și trebuie să facă asta cu o mână de fier, de multe ori, total în contra a ceea ce cred ceilalți că e interesul lor de moment. Suspendarea *habeas corpus*, închiderea organelor de presă incomode, arestarea unui judecător de la Curtea Supremă, inclusiv înrolarea negrilor sunt foarte necesare în situații critice. Și Lincoln le face pe toate. Așa că ei cred într-un Lincoln suprematist alb care, dacă ar fi apucat, ar fi fost Mare Dragon al Clanului, așa cum, de altfel, îl vede și Griffith în primul mare film al Americii, *Intoleranță*. ăsta e Lincoln-ul lor și ăsta nu poate fi deranjat. De asta au fost uciși George și ceilalți și de asta viața dumneavoastră este în pericol.

Fără să fie impresionat de atenționarea lui Ewing, Charles întrebă:

- Și dumneavoastră?
- Eu, ce?

– Dumneavoastră ce credeți?

– A! La mine e mult mai complicat. Dar asta va trebui să o lăsăm pentru altă dată. Chiar nu mai pot să stau. Cred, însă, că e important ca, dacă acel ceva există, acel ceva pe care Lincoln l-a primit de la negru, fie el obiect sau informație, să-l găsim neapărat!

– Să îl găsim?

– Da. Separat sau, și mai bine, împreună. Gândiți-vă la asta.

– Încă ceva, spuse Charles. De unde știți lucrurile astea și de ce sunteți atât de convins că sunt adevărate?

– Vă garantez că sunt. De unde le știu, poate o să vă spun altă dată.

– OK. Mulțumesc pentru whisky!

Ewing îi întinse cu fermitate mâna lui Charles și îi deschise ușa. Îl privi puțin în timp ce se îndepărta spre lift și strigă după el:

– Și condoleanțe pentru domnul Marshall. E o mare pierdere!

Capitolul 76

Pe drumul de întoarcere, Charles avu probleme să își facă ordine în cap, după tot ce auzise. Așadar, toate poveștile de până atunci se confirmau. Atât povestea cu Omnes Libri, cât și motivul pentru care, cel mai probabil, fusese ucis George. Descoperise ceva ieșit din comun. După cum sunau lucrurile pe care i le spusese miliardarul, nici măcar nu era important cât era de adevărat secretul pe care îl descoperise. Ceea ce conta era că o organizație de descreierați îl considera suficient de important. Ceva, totuși, nu se potrivea în toată povestea. Dacă motivul era neimportant, de ce era Ewing atât de disperat să îl afle? Era evident că îl invitase la New York nu ca să își țină cuvântul și să îi dea lui Charles cartea și nici măcar ca să îi facă un serviciu sau să îl lămurească în privința morții asistentului său. Spusese că vrea și el să găsească acel element, secret dezvăluit sau obiect pe care Moses White i-l dăruise lui Lincoln în schimbul unei promisiuni enorme, abolirea sclaviei.

Pe de altă parte, uciderea lui George, îi spusese atât Ximena, cât și Clay, nu era o crimă cu premeditare, ci, mai degrabă, un interogatoriu în timpul căruia lucrurile scăpaseră de sub control sau, chiar mai mult, poate că George se întorsese acasă pe nepusă masă și găsise un om scotocindu-i prin cameră. Acesta, panicat, îl omorâse. Klanul și societățile de soiul ăsta recurgeau la crime rituale, care să creeze vâlvă și teroare. Dar asta era o crimă fără semnătură.

O altă întrebare la care Baker nu reușea să își răspundă era de ce, după ce George îl vizitase pe Ewing, care era la începutul agendei, nu se oprise. Dacă presupunea că Ewing i-ar fi spus și lui George tot ce îi spusese și lui, ce putea spera asistentul să afle de la niște profesori cu adevărat benigni și care, cel mai probabil, scriseseră tot ce știau prin cărțile lor? Mai ales descoperirile epocale, care sunt totul pentru un cercetător istoric.

De asemenea, coincidența de nume dintre sclavul care l-ar fi influențat pe președinte și cel de pe lista lui George era prea mare. Dacă Ewing aflase cumva de listă sau de personajul cu pricina și voia să îl folosească pe el ca să ajungă la acesta? Pe măsură ce își punea întrebări, în loc să găsească vreun răspuns, alte întrebări le luau locul. Presupunând că George contactase istorici și specialiști în Lincoln, ce treabă avea să se afle pe listă un așa-zis specialist în hocus-pocusuri, un escroc care pretindea că se ocupă cu spiritism și vorbește cu morții, că primește mesaje de la îngeri și vorbește limba enochiană? Din nou, nici un răspuns.

„Prea multe întrebări și prea puține răspunsuri“, își spuse Charles, care începuse să se uite tot mai insistent în oglinda retrovizoare. Se apropia de casă și ieșise de pe autostradă, când avu impresia că o mașină mică, de un gri destul de șters, se ținea după el încă dinainte să iasă din New York. Făcu câteva manevre ca să vadă dacă era adevărat. Ieși pe sub un pod, îl ocoli și se întoarse pe cealaltă parte. Mașina dispăruse. Când răsuflă ușurat și începu să se întrebe cât de tare l-a atins tot ce i s-a întâmplat în ultimele zile, o văzu din nou în spate, la o distanță considerabilă. Trase pe marginea drumului și așteptă ca mașina să îl depășească. Avea geamuri fumurii și nu putu să vadă cine era în ea. După ce mașina luă o curbă, la vreo doi kilometri în față, porni și el. Dar o regăsi parcată la stația de benzină de după curbă și, la câteva clipe după ce trecu de ea, aceasta ieși de la benzinărie.

Inima începu să îi bată tare și să-i pompeze adrenalină în tâmpile, așa că, drumul fiind pustiu, trase brusc pe dreapta după un deal, așteptă ca mașina să se apropie, îi ieși în față și se așeză de-a curmezișul, blocând drumul. Mașina frână pe o distanță destul de mare și se opri la doar doi metri de el. Charles scoase pistolul din teacă, ieși cu el îndreptat spre parbrizul mașinii și începu să urle:

– Afară din mașină! Acum! Că te fac ciur!

Un om de vreo treizeci de ani, grasuț, cu ochelari și pantaloni cu bretele, ieși cu mâinile ridicate.

– În genunchi! continuă să urle Charles. Mâinile pe cap!

În timp ce omul se executa, Charles se apropie de el, fără să se oprească din țipăt:

– De ce mă urmărești? Cine te plătește?

– Nu vă urmăresc, băgui omul, care stătea în genunchi, cu mâinile strâns încheștate deasupra capului.

Charles se apropie de el, până ajunse să-i lipească pistolul de creștet. Omul se așezase, cumva, în dreptul propriei mașini.

– Spune-mi cine te plătește, continuă să urle Charles, dar văzu prin portiera întredeschisă a mașinii că cineva se mișcă înăuntru și auzi un zgomot.

Se repezi la mașină, lovi portiera cu piciorul, ca să se deschidă larg, și se repezi cu arma întinsă în interior. O femeie gravidă tremura de frică pe scaunul de lângă șofer și lacrimi uriașe îi șiroiau pe obraji. Charles se dădu în spate șocat și îl privi pe omul care, tremurând și el, încerca acum o negociere:

– Luați tot ce vreți, vă rog, dar cruțați-mi soția. În câteva zile trebuie să nască.

Era într-o situație atât de penibilă, încât tot ce-i veni în cap fu să întrebe:

- De ce ați oprit la benzinărie?
- Soția mea are nevoie des la toaletă, spuse omul suspinând.
- Locuiți în Princeton?
- Da, spuse acesta. Venim de la New York, de la medic.

Încercă să adauge ceva, dar îl năpădi un plâns cu sughițuri și nu se mai înțelegea nimic.

Îngrozit de el însuși, Charles se îndepărtă de ei, le mai aruncă o privire și demară.

Capitolul 77

– **C**hiar trebuie să te duci acolo? Întrebă Rocio.

– Știi bine că da. Ce, doar nu ești îngrijorată?

– Mi-ai promis că ieșim din toate astea. Că asta e ultima oară și c-o să putem duce și noi o viață normală. Că plecăm în Europa.

– Asta e ceva nou, spuse Socrate, zâmbind cu drag. Îngrijorarea asta a ta. Avem de dus ceva la bun sfârșit. După aceea, dacă și găsim ce căutăm de atât timp, suntem liberi.

Se apropie de sora lui și o îmbrățișă.

– E ceva nou, pentru că am știut întotdeauna că te descurci, dar cu ăștia e altceva. Aici e ceva mult mai pervers decât ai întâlnit vreodată. Nu mai ai de-a face cu criminali obișnuiți, cu descrierați sadici, cu traficanți de joasă speță sau cu mafioți decerebrați. Pe care să îi cunoști. Să știi cum funcționează. Astea sunt structuri de putere planetară. De aici e foarte greu să scapi.

– Am mai vorbit despre asta. ăsta e singurul mod de a găsi biblioteca. Mai bine mă ajuți cu profesorul și poate ne descurcăm mai repede. Nu-ți mai face atâtea griji. Ce naiba! Rocio!

Cum aceasta stătea cu capul plecat, repetă:

– Rocio.

– Da.

– Suntem foarte aproape. Măine la ora asta, poate chiar la noapte, sunt înapoi.

Socrate fusese sunat cu o jumătate de oră mai devreme, exact așa cum îi spusese Keely că se va întâmpla. Omul de la telefon îi spusese unde trebuie să fie în jumătate de oră. Și îi amintise că trebuie să vină singur și neînarmat.

Ajunse la timp într-o zonă din afara orașului, împrejmuită cu un gard înalt. Se prezentă la poartă, unde fu identificat și percheziționat. Apoi un om îl conduse pe pista improvizată, unde, pregătit să plece, aștepta un avion de mici dimensiuni. Fu invitat să urce, iar omul care îl condusesese închise ușa după el. În câteva momente se îndrepta spre ruinele de la Copán, din Honduras, unde funcționa sediul Cupolei.

Capitolul 78

Charles era foarte nervos pe el însuși când ajunse acasă. Îi părea rău de sperietura pe care le-o provocase celor doi. Se așeză pe fotoliu și își aprinse o țigară. Inima îi bătea accelerat. Fusese întotdeauna în stare să se controleze. În orice situație. Fusese sportiv de performanță și un scrimer de primă mână. Și reușise de fiecare dată să își păstreze sângele rece. Era adevărat, nu fusese niciodată înconjurat de atâtea crime reale, dar trebuia să le trateze ca atare și să iasă cu bine din situație. Până la urmă, cel mai bine se descurcase, întotdeauna, sub presiune. Bunicul său îl antrenase pentru asta. Ca să se liniștească, deschise cartea primită de la Ewing și citi inscripția de pe spatele ei, din interior:

C.B:

heiqu

Era a noua carte, deci indicele pe care trebuia să îl folosească era 10. Rezolvă rapid problema din cap, fără să mai fie nevoie să îl scrie: ROSAE. Textul devenise acum:

DECENNIIUM POST SECUNDUM ET QUARTUM — STAT
ROSA PRISTINA (NOMINE) NOMINEM ANTE — ROSAE
TENEMUS.

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA —
DĂINUIEȘTE ÎN VECI (NUMELE) TRANDAFIRULUI NUMELE
ANTERIOR — AL TRANDAFIRULUI PĂSTRĂM.

De această dată, notă fraza întreagă. Puse *nomine* în paranteză, pentru că nu era încă în posesia cărții pe care urma să i-o dea Cifarelli. Deși era

agitat, acuitatea gândirii nu îi scăzuse deloc. Se gândi o clipă și mai făcu o presupunere. Al optulea mesaj ar fi trebuit să fie *nomen*.

Completă în text:

DECENNIUM POST SECUNDUM ET QUARTUM — STAT
ROSA PRISTINA (NOMINE) NOMINEM ANTE (NOMEN) ROSAE
TENEMUS.

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA —
DĂINUIEȘTE ÎN VECI (NUMELE) TRANDAFIRULUI (NUMELE)
ANTERIOR NUMELUI TRANDAFIRULUI PĂSTRĂM.

Ceea ce, cu topica corectă, suna cam așa:

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA —
DĂINUIEȘTE ÎN VECI (NUMELE) TRANDAFIRULUI MAI PĂS-
TRĂM DOAR (NUMELE) ANTERIOR NUMELUI TRANDAFIRULUI.

Puse în paranteză cele două cuvinte pe care le bănuia. Verifică din nou lista. Pe primul avea să-l afle în curând, dar celălalt cuvânt se găsea în cartea care era în posesia unui oarecare George Eliott Napur. Despre care nu avea nici o idee cine ar putea fi. Dar era acum convins că va descoperi și asta. Și încă curând. Și era din nou evident că al patrulea mesaj nu avea cum să îl ghicească. Probabil George, cu umorul său lugubru și cu apetitu-i gigantic pentru farse, inclusiv când îi era viața în pericol, aranjase ca lucrurile să se întâmple exact așa. Drumul trebuia parcurs până la capăt. Trebuia să îi identifice de urgență pe Moses White și pe G.E. Napur.

– Numele anterior numelui trandafirului? se auzi Charles vorbind cu voce tare. Ce-o fi asta? Ce naiba o fi asta?

Se gândi întâi că se referă la cum se spunea în latină la trandafir înainte de a i se spune *rosa*. Căută și în dicționar, dar nu găsi nimic. Își mai stoarse creierii o vreme, după care ridică privirea spre pendula care bătea ora două. Decise să renunțe pentru moment. Promisese să se ducă la casa funerară cu cel puțin două ore mai devreme. Își dădu seama cât de groază îi era de momentul acela. Și puse întreaga sa reacție de pe drum pe seama durerii pe care o resimțea tot mai acut pentru dispariția lui George. Alergă în sus pe scări și dădu drumul la duș. Se băgă sub apa rece ca gheața, să se trezească,

dar mintea sa continua să lucreze, în timp ce corpul avea parte de tratamente extreme. Porni alternativ ba apa caldă, ba cea rece. Dușuri scoțiene. De exorcizat nebunia. Cu ochii închiși, suportă cu stoicism tratamentul pe care și-l prescrisese singur. Brusc, i se aprinse o lumină în cap. Fără să oprească apa, ieși de sub duș și o luă la fugă pe scări în jos. Se opri la masa unde erau hârtiile pe care mângălise rezolvările mesajelor codificate. Apa îi picura de pe frunte chiar pe ele și pe agenda lui George. Dar nu îl interesa decât un singur lucru. George Eliott Napur.

– G. E. Napur, spuse din nou cu voce tare. Adică GENAPUR. Cât de tâmpit sunt! Bineînțeles, o anagramă – PANURGE.

Îl apucă din nou râsul. La fel ca în seara aceea, cu directorul FBI.

– Cine dracu' e PANURGE?

Capitolul 79

Casa funerară i se păru o monstruozitate de dimensiuni megalomane. Era un fel de templu al jelaniei, care semăna cu o biserică evanghelică cu pretenții de arhitectură modernă. Mai fusese odată acolo, cu ceva timp în urmă. Avea patru săli, așa încât să poată găzdui patru sicrie simultan, unde oamenii să vină în paralel să își exprime regretul, să aducă flori sau să ofere condoleanțe familiilor celor dispăruți. Existau oameni dependenți de chestiuni de felul ăsta, care făceau turul celor patru săli ca și când ar fi vizitat un muzeu al morților recenți și se opreau să socializeze cu aparținătorii îndoliați. Ba mai și aruncau din când în când: „Ce om extraordinar!“ sau „Ce femeie grozavă!“ sau „O mare pierdere!“ Rareori li se întâmpla să fie întrebați dacă au cunoscut persoana decedată. Dar și atunci aveau un răspuns pregătit pentru asta, ca orice turist profesionist care călătorește prin valea plângerii.

Casa funerară, care aparținea firmei de ciocli „Meyer, fiii și nepoții“, era așezată pe o proprietate imensă. Avea în față locuri de parcare la câteva zeci de metri distanță de intrare, urmate de un fel de giratoriu din flori, unde veneau mașinile care aduceau oaspeții, și, în spate, o grădină întinsă în care erau așezate, la o oarecare distanță unul de altul, fel și fel de aranjamente tematice. Unele erau permanente, iar altele mobile. Pentru mai multe tipuri de ritualuri, după cum dicta religia celui decedat. Familia Meyer considera că banii au o valoare ecumenică, iar seniorul, care înființase firma în 1930, era foarte instruit în obiceiurile fiecărei comunități, de la evrei la bahá'í, și așa își crescuse și copiii, în spiritul respectului față de morții fiecăruia. De asemenea, inventase ceva ce făcea ca multe familii să străbată zeci de kilometri, din orașele învecinate, ca să aibă parte de serviciile atât de perfect organizate ale fiilor și nepoților lui Heinrich Meyer. La momentul acela tocmai era ridicat în spate un minipatinoar gonflabil cu însemnele NHL,

pentru simplul motiv că urma să sosească un decedat care iubise hocheiul. Mai jos, totul era pregătit pentru o partidă de bridge, unde prietenele unei doamne respectabile, de 100 de ani, urmau să joace o ultimă partidă în onoarea dispărutei, cu care făcuseră echipă mai bine de jumătate de secol. Tocmai se strâneau decorurile unei slujbe de pomenire în care fiecare invitat fusese așezat într-o canoe și trebuise să poarte pe cap o cordeluță cu pene, pentru că decedatul era un fanatic împătimit al filmelor cu cowboy și indieni și era întotdeauna de partea indienilor. Asta în ciuda faptului că toți bărbații din familia sa participaseră, din vremuri imemorabile, la masacrarea acestora.

La momentul în care ajunse Charles parcare era pustie, cu excepția a trei mașini mortuare cu inscripțiile societății, iar ușa grea de la intrare era închisă, și nu larg deschisă, cum se obișnuia. Singurul suflet care se putea vedea în acea imensitate pustie era un drogat care sprijinea unul dintre stâlpii de la intrare. Când trecu pe lângă el, Charles îl privi pentru câteva clipe direct în ochi. Iar ochii acestuia îl puseră pe gânduri. Parcă și se dădu jos din mașină. Îl obseda privirea drogatului. Așa că se opri și întoarse capul spre el. Acesta, vizibil deranjat, începu să bombăne ceva și plecă înjurând. Charles făcu câțiva pași înspre casă și scoase telefonul. O sună pe Ximena. Aceasta răspunse, dar se auzea înfundat.

– Ești în mașină? întrebă.

– Da. Mă îndrept spre înmormântare.

– A... Vii aici?

– Ce, ai ajuns deja? Nu e cam devreme?

– Da. Devreme. Par să fiu primul. Când ajungi?

– Cam într-o oră, răspunse Ximena. Vorbim acolo sau era ceva important?

– O să uit până ajungi aici.

Spune, atunci.

– Știi bolnavii ăia, de la baza militară.

– Da. Ce e cu ei?

– Mi-am dat seama de atunci că ceva nu e în ordine cu ei. Aveau toți o privire din aia, cum să îi zic, ciudată.

– Sunt pacienți. Au suferit un șoc teribil.

– În fine. Cred că se întâmplă altceva. Aia nu e doar o privire de om bolnav mintal sau într-o stare de șoc.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că oamenii ăia sunt drogați. Cu bună știință.

– Păi, da. Medicul pe care l-ai cunoscut trebuie să le dea ceva ca să nu devină agresivi.

– Am mai văzut oameni care iau tranchilizante. Ăștia sunt drogați ca să se excite, și nu ca să se calmeze. Ca să li se stimuleze imaginația. Ca să aibă coșmaruri.

– Bați câmpii, zise Ximena. Hai că ne vedem curând.

– OK. Eu în locul tău aș verifica. Bine, ne vedem.

Închise telefonul și se apropie de ușa uriașă din lemn masiv. Era mirat că ajunsese primul. Mai aruncă o privire în jur și se încumetă să apese pe clanță. O rețea de coridoare o lua din holul generos înspre stânga, dreapta și înspre centru. Lumina de pe coridoare era palidă, discretă, cum se cuvine în astfel de situații. Coridorul din stânga era îmbrăcat integral în lemn de culoarea mahonului, cu lambriuri de diferite nuanțe. Cel din centru, în plus negru, iar cel din dreapta, într-un fel de catifea roșu-vișinie, care atârna greu și dădea locului o atmosferă apăsătoare. Nu era nimeni în hol, tot așa cum nu se vedea nici țipenie de om pe coridoare. Nu exista nici un fel de însemn religios, pentru a nu ofensa pe nimeni. Acestea se instalau doar în funcție de ocazie.

Nu era nici un indicator pe niciunde, așa că Charles se întrebă încotro să o ia. Auzi un zgomot dinspre coridorul din dreapta, cel îmbrăcat în catifea roșie. Ca un râs de copil, urmat la scurtă vreme de un tropăit, ca și când copilul se apucase să alerge. Se apropie puțin, pentru că din locul în care stătea nu putea să vadă întregul coridor. Se apropie și văzu cum, la celălalt capăt al coridorului, un copil învelit într-o pelerină, care părea că îl așteptase să se apropie, tocmai o tulise după colț. Înțelese că e un fel de invitație la joacă. Locul era cam lugubru, dar copiii nu știu, bineînțeles, asta. O luă pe coridor și vocea se auzi mai departe. Dădu și el colțul, și-l văzu din nou, pentru o fracțiune de secundă, pe copil, care îl aștepta în celălalt capăt, cum o ia din nou la fugă. Răsetele lui, în eco-ul special al casei funerare, aveau un aer sinistru. Iar pelerina îi acoperea cumva fața. Lui Charles i se făcu pielea de găină. Totuși, înainte. Dar se opri la mijloc, la intrarea uneia dintre săli. Ușa era deschisă. Nu era nimeni. Doar scaune aliniate, coroane de flori și o masă pe care era așezat un sicriu deschis. Se apropie până la o distanță pe care o consideră sigură, adică până putu să

vadă cadavrul. Întinsă într-un sicriu cât se poate de comod, se odihnea o femeie foarte bătrână. Era clar, nu era aceea sala.

Dădu să se întoarcă, dar auzi din spate un zgomot. „Te conduc eu”, se auzi vocea copilului, care o luă din nou la fugă. Ieși pe coridor, coti la stânga și dădu cu nasul într-o altă sală. Aceasta avea pe ușă numele familiei Marshall, scris caligrafic de mână, pe o bucată de carton înfiptă într-un suport făcut special pentru asta. Intră în sală, dar aici, în afară de masa pentru sicriu și scaune, nu era nimic. Deci încă nu îl aduseseră pe George. Și copilul dispăruse. Această cameră era mai bine luminată decât cea de dinainte. Geamurile mari dădeau direct în grădină. Dar lumina nu prea era lăsată să pătrundă, din cauza unor draperii care semănau cu niște cortine de teatru. Charles aruncă o privire prin sală, dar văzu cu coada ochiului o umbră care trecu în fugă prin fața ferestrei. Probabil că era același copil. Se apropie, dădu draperia la o parte și deschise fereastra. Niște oameni lucrau de zor la strângerea unui decor, undeva în depărtare. Își spuse că trebuie să fie copilul lor. Închise geamul și se întoarse. Trase o sperietură zdravănă când fu cât pe ce să se prăvălească peste copilul care se strecurase în spatele său. Dădu să i se adreseze, dar își dădu seama că cel pe care îl avea în față nu era defel un copil, ci un adult foarte mic de statură, un pitic. După față, trebuie că avea vreo patruzeci de ani. Charles îl privi mirat pe adultul care se comportase până atunci exact ca un copil și se întrebă ce trebuia să zică, dar piticul i-o luă înainte.

- Tu ești Charles?

- Da, dădu din cap profesorul, pe care îl surprinse felul direct în care i se adresase cel din fața lui. Tu cine ești?

- Și eu sunt Charles. Să știi că oamenii mici sunt doar mici la înălțime, restul e normal, deci nu trebuie să îmi vorbești ca unui copil.

- Just, spuse Charles, dar fuga aia și chiotele nu prea au legătură cu adulții.

- *Touché, pussycat*, zise piticul și îi întinse mâna. Charles Sherwood Stratton al cincilea.

- Încântat, spuse Charles, căruia prezența aceea i se părea tonică, și întinse, la rândul lui, mâna.

Dar imediat simți în mână ceva moale, care mișca, și se dădu brusc înapoi. Noroc că nu strânsese mâna, pentru că în ea avea un pui de găină, viu, de un galben strălucitor, care îl privea atât de galeș, de parcă și-ar fi întâlnit mama.

- Așadar, suntem scamator, constată Charles cel mare.
- Prestidigitator. Scamatorii scot iepuri din pălărie. Bleah!

În loc de răspuns, Charles cel mare privi întrebător puiul pe care continua să îl țină în mână.

- Bine, dă-l încoace, zise Charles cel mic, care făcu o mișcare din mână și puiul dispăru. Să te întreb ceva. Cine sunt?

Luă o poziție de drepti cu picioarele crăcănate, scoase din buzunar un tricorn, îl despachetă, și-l îndesă pe cap și își înfipse mâna între ultimii doi nasturi de la veston.

- Napoleon, evident. Ești actor?

- Da. Era cât pe ce să primesc un rol important. În *Game of Thrones*. Vine iarna!

Spuse aceste ultime cuvinte cu emfaza unui interpret desăvârșit.

- Dar mi-a luat-o în față unul cu pile.

Charles vru să spună că mai sunt roluri și să nu dispere, dar piticul îi adresă o întrebare piezișă:

- Ești profesor de matematică?

- Am fost, râse Charles.

- Asta nu e ca mersul pe bicicletă, adică nu se uită niciodată?

- Ba, cam e, zise Charles.

- Bine, fii atent! Unu e un număr mic?

- Da, cel mai mic număr natural pozitiv, diferit de zero.

- Adică e foarte mic. Dacă la ceva foarte mic adaugi ceva foarte mic, rezultatul e tot foarte mic.

- Depinde la ce te raportezi.

- Dacă adaugi unu la unu, rezultatul e doi. E tot mic?

- Față de unu e dublu.

- Da, dar față de toate numerele?

- E al doilea după unu ca mărime, întreg, natural, pozitiv, diferit de zero.

- Deci e mic?

- Da, răspunse Charles cel mare, care voia să vadă unde avea să ajungă Charles cel mic.

- Deci dacă adaugi un număr mic la alt număr mic, rezultatul e mic. Putem spune că avem o regulă?

- Da, zise Charles râzând. Am putea.

– Păi, dacă le tot adunăm așa, la un moment dat ajungem la un milion.

Și asta e un număr mic?

– Nu, râse Charles, dar...

– Stai așa, nu mă întrerupe.

Charles cel mare se conformă.

– Atunci se pune întrebarea: când numărul mic se oprește din a fi mic și devine mare? Asta e întrebarea.

Charles vru să răspundă și să îi explice piticului despre sistemele de referință, dar o pasăre mică, ciudată, de plastic ieși de după gâtul acestuia spre Charles și scoase un sunet: „Cu-cu”. Apoi dispăru din nou sub hainele sale.

– E fix. Gata. Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere. Mă așteaptă fratele meu în grădină.

– Pot să te conduc până afară? Ies și eu la o țigară. Asta nu e un loc prea plăcut ca să rămâi singur.

Ieșiră din cameră și piticul, care știa drumul, o luă un pic în față. Charles îl urmă prin coridoare întortocheate până ajunseră la o ușă mare, din sticlă. Piticul se sprijini de ea și o deschise. Ieși în grădină și o tuli în față, în timp ce îi striga lui Charles:

– Ne mai vedeeem!

Charles observă că se îndreaptă spre un copac în fața căruia stătea un om incredibil de înalt, cel mai înalt om pe care îl văzuse în viața lui. Nu avea pic de păr pe fața-i prelungă. Îi lipseau până și sprâncenele. Era îmbrăcat ca un cowboy. Își aminti catarama aceea imensă și chipul omului care îl privea ca atunci când era să îl lovească cu mașina în fața parării Hullfish, când se ducea spre casa lui George. Omul îi aruncă aceeași privire înțelegătoare și uimită și îi zâmbi. Îi spuse ceva piticului, care o luă la fugă înapoi și se opri în fața lui Charles.

– Copiii trebuie să se întoarcă acasă, îi spuse. Toți cei zece!

Făcu stânga-mprejur și se întoarse în pas săltat spre uriaș. Acesta îl luă pe pitic după umeri și dispărură undeva în grădină.

Capitolul 80

- **Î**nteleg că aveți o pasiune pentru pisici. Asta ar fi făcut din dumneavoastră un cetățean perfect al Alexandriei.

Charles întoarse capul pentru a vedea cine rostește aceste vorbe. Se așezase la o masă, chiar în fața ușii pe care ieșise din grădină, și privea în zare, gândindu-se la întâmplarea nostimă pe care tocmai o trăise, așteptând cu groază momentul când va sosi familia lui George împreună cu sicii.

Îl recunoscuse imediat pe bătrânul foarte slab, cu ochi imenși, de o vioiciune rar întâlnită. Un om care, practic, vorbea cu ochii, cu privirea mereu șugubeată și cu o față foarte expresivă care spunea, de multe ori, tot ce avea omul de spus, chiar înainte ca acesta să deschidă gura. Se ridică imediat în picioare, în semn de respect, chiar dacă fusese surprins de apariția acestuia.

- Domnule profesor Cifarelli. Cât de delicat vă deplasați!

În timp ce îl îmbrățișa, profesorul îi răspunse lui Charles:

- O prietenă mi-a spus odată că mă strecor ca un asasin.

În timp ce-și trăgea și el un scaun, continuă să vorbească:

- Îmi pare bine că vă revăd după atât timp, în carne și oase. Din păcate, regret nespus ocazia care ne aduce aici. Condoleanțe.

- Mulțumesc, răspunse Charles, cu gravitate.

Profesorul, în semn de simpatie, îl bătu pe umăr și oftă.

- Ce să-i faci? Asta e viața. Știi care e singurul lucru care mă consolează pe mine, cu adevărat, la gândul că mi se apropie, inevitabil, sfârșitul?

- Care sfârșit? răspunse Charles, întorcându-i politețea. Arătați extraordinar.

- Dacă alerg zilnic zece kilometri, mănânc numai frunze și mă culc la nouă seara, așa îmi trebuie. Spuneam că singurul lucru care mă consolează, în perspectiva apropiată a sfârșitului, e că o să scap de o grămadă de proști.

Charles îl privi amuzat pe profesorul care împlinise 80 de ani și arăta de vreo 65. Fabrizio Cifarelli era un filolog eminent, de origine italiană, care își sfârșise cariera didactică la Berkeley. Autor a mai mult de 90 de cărți, era considerat unul dintre cei mai mari specialiști ai lumii în cultura clasică. În special în Grecia antică. De multe ori pozițiile sale fuseseră considerate scandaloase, mai ales unele opinii, destul de discutabile, despre rolul Uniunii Sovietice în istorie. Ca orice intelectual de marcă, crescut în Italia într-o anumită perioadă, era simpatizant al comunismului. Figura sa favorită a secolului XX italian era Antonio Gramsci, ideologul și cofondatorul Partidului Comunist Italian și filosof de orientare marxistă. Charles nu îl frecventase atât de des pe cât și-ar fi dorit pentru că asocierea cu el era considerată, în anumite medii, destul de toxică, în special în perioada în care fusese amestecat în fel de fel de campanii electorale. Dar simpatiile politice ale profesorului nu veneau dintr-o motivație perversă sau coruptă, ci erau, mai degrabă, reminiscențe ale unui idealism destul de naiv cu privire la lume. Și totuși, la un moment dat, acceptase să vină să predea în America.

– Să vă spun o poveste pe care nu cred că o știți. Diodor din Sicilia povestește că, pe la mijlocul secolului I î.e.n., un diplomat roman, aflat la Alexandria pentru a încheia un fel de înțelegere cu unul dintre Ptolemei, omoară o pisică pe stradă, cu o piatră. Vestea se duce ca vântul și în puține ore casa sa este înconjurată de cetățeni revoltați care vor să îl linșeze. Știrea ajunge repede la rege, care vine personal să le ceară insistent oamenilor să îl cruțe. Era în joc o relație destul de fragilă cu Roma, Alexandria se afla deja sub protecție romană, din anul 80. Ptolemeu voia o recunoaștere a sa din partea Senatului Romei și să fie numit, în mod oficial, prieten al imperiului. Însăși independența regatului său era pusă în pericol, așa că înaltul oaspete trebuia tratat cu mânuși. Dar, în ciuda rugămintelor insistente și a promisiunilor șefului lor suprem, care nu era chiar un blând, masa de oameni îl scoate pe diplomat din casă și îl face bucăți.

– Sper că nu vreți să susțineți că din cauza asta Roma a cucerit Egiptul.

– He, he. Văd că sunteți la curent cu teoriile mele extravagante. Nu. Asta nu e una dintre ele. Alexandria cade abia 100 de ani mai târziu. Dar Diodor din Sicilia, care e martor la asta, spune că, de atunci, de câte ori se întâlnea cu o pisică, se oprea și se înclina în fața ei, iar dacă avea ghinionul de a se lovi de vreo pisică moartă, începea să strige în gura mare: „N-am omorât-o eu! Așa am găsit-o”.

Lui Charles îi plăcuse întotdeauna felul în care vorbea profesorul. Orice lucru pe care îl spunea era exemplificat spectaculos și de fiecare dată găseai la el ceva interesant de învățat. Erudiția sa era colosală.

– Așa că ați fi un personaj care s-ar potrivi acolo. Știți că eu am prevăzut o chestie istorică?

– Nu. Nu știam. La ce vă referiți?

Charles se aștepta ca bătrânul să îi vorbească despre căderea comunismului sau despre refacerea Uniunii Sovietice, dar ce auzi îl lăsă fără replică.

– Am prevăzut un complot care se termină cu asasinarea lui Iuliu Cezar în Senat, la Idele lui Marte, în 44.

Charles nu era sigur că înțelesese bine ce îi spusese interlocutorul, așa că vru să se asigure.

– Cum adică ați prevăzut?

– Așa bine. Am ajuns la concluzia, mergând pe firul evenimentelor premergătoare, că acolo se va ajunge. Și am avut perfectă dreptate. A fost o premoniție. Ba mai mult, o profeție.

– Vreți să spuneți că un personaj din cartea dumneavoastră prevede asta.

– Personajul mă exprimă pe mine. Deci eu am prevăzut.

– Păi cum se poate „prevedea” un eveniment care a avut loc cu mult timp în urmă?

– Cum cu mult timp în urmă? Doar nu sunt idiot. Acțiunea romanului se petrece în prima jumătate a secolului unu.

– Adică... ați aflat că există cineva care a prevăzut asta? Că nu înțeleg.

– Of, of, greu e cu voi, tinerii. Nu, domnule Baker. Eu am prevăzut asta, dar am plasat totul în gura personajului meu. Pentru că în momentul în care am scris romanul mi-am șters din minte cu buretele absolut tot ce știam că s-a întâmplat după, inclusiv despre asasinat. Așa că am prevăzut complotul înainte ca el să se întâmple, doar cu datele pe care le-ar fi avut un om care a fost contemporan cu evenimentul. Acum ați înțeles?

– Oarecum, zise Charles, căruia îi venea să se ridice și să urle.

– N-are importanță asta, spuse bătrânul în timp ce scotea un dosar din servietă și îl pune pe masă. Vă restitui, cu milioane de mulțumiri, cartea.

– Plutarh?

– Da. Extraordinar. Nu vă întreb de unde o aveți, că mi-a zis domnul Marshall, odihnească-se în pace, că e secret. Dar am auzit că ați avea

piesele pierdute ale lui Eschil. Nu dorm de două săptămâni de emoție. V-a spus tatăl dumneavoastră?

– Da, zâmbi Charles, dar și pe aia a dat-o George și încă nu am recuperat-o.

Bătrânul, care era atât de surescitat, se dezumflă brusc. Pe fața lui se putea citi o dezamăgire imensă.

– Cum o primesc, cum v-o aduc. Sunteți primul... unicul, de fapt, pe lista mea.

De fapt, Charles primise cartea de la Donald Davison, în timpul vizitei de la casa de protecție a martorilor. Pur și simplu uitase de ea când plecase de acasă. Dar promisiunea își făcu efectul și profesorul italian părea mulțumit.

– După părerea dumneavoastră de specialist, cartea e autentică?

– Cum bănuieți, nu am un laborator de chimie atomică, dar testele mele filologice nu lasă loc de nici o îndoială. E o carte fenomenală, care pare să fi fost scrisă de Timoxena, soția exemplară a lui Plutarh. Nu știu dacă știți, dar autorul care ne-a adus celebrele „vieți paralele” spune la un moment dat, despre soția sa, că este modelul extraordinar al gospodinei, femeia ideală a Antichității. Când fiica lor, botezată tot Timoxena, moare, ea este un monument de sobrietate, suferă în tăcere, nu bocește, nu face circ, nu își smulge părul din cap.

– Nu tot Plutarh ăsta al dumneavoastră susține că femeia nu trebuie să îi răspundă niciodată bărbatului când face scandal? zise Charles, care avea chef să îi testeze bătrânului profesor simțul umorului.

– Ba da. Dar asta în contextul în care tradiția spune că femeile nu au voie să vorbească în public. În Atena, acest lucru era permis doar la ceremoniile religioase. Știți de unde vine asta? De la sirene. Grecii antici aveau convingerea că vocile femeilor sunt periculoase.

– Ca să nu mai spun, adăugă Charles, că o fi fost virtuoasă Timoxena asta, dar era cam urâtă.

– Cum adică? De unde știți?

– Altfel nu cred că s-ar fi obosit bietul Plutarh să îi laude atât virtuțile și să mai și scrie că frumusețea e amăgitoare și că un bărbat nu ar trebui să își aleagă o soție frumoasă. Zici asta doar ca să justifici ceva în fața contemporanilor.

– Ha. Drăguț. La asta nu m-am gândit, dar s-ar putea să fie adevărat. Atunci era și săracă, de vreme ce tot el adaugă că nici zestrea nu trebuie

căutată. Dar știți că argumentația lui e că o femeie frumoasă poate fi ușor confundată cu o hetairă și-i poate face pe alți bărbați să se țină după ea. Și atunci să vezi probleme.

– Adică îți iei o urâtă de frică să nu ți-o fure altul? Tare Plutarh ăsta.

– Tot el spune despre Timoxena că avea o obsesie în privința curățeniei. Și că, oricum, femeile sunt mult mai extravagante decât bărbații. Or, în această carte, pareți că nu ați citit-o, se regăsește această obsesie. La fel cum se regăsește, în rudimente, stilul lui Plutarh, dar nu integral. Pe cale de consecință, ca să vă răspund la întrebare, cred că a fost scrisă chiar de Timoxena și corectată stilistic de însuși Plutarh. Femeile din ziua de azi ar rămâne surprinse de cum își tratau tenul semenele lor, cu două mii de ani în urmă. Exceptional. Dar cum se face că un intelectual de talia dumneavoastră nu a citit acest manuscris superb, care a rămas ascuns douăzeci de secole?

– Din păcate, George mi l-a luat de pe birou în ziua în care l-am primit.

– Înțeleg. Despre ce voiati să vorbim?

– Despre ce ați discutat cu George. Vedeți, am o datorie de onoare, să duc la bun sfârșit lucrările sale.

– Excelent! În acest fel îi onorați viața! Foarte frumos! În esență, a vrut să știe tot ce știam eu despre Biblioteca din Alexandria. I-am zis că pentru asta trebuie să îmi citească cărțile. Nu doar că citise tot, dar era și întru totul de acord cu toate ipotezele mele. Un tânăr extraordinar.

Charles era foarte mirat cum fiecare dintre profesorii cu care discutasă George nu avea decât lucruri bune de spus despre el. George era gură-spartă și nu se abținea niciodată de la comentarii malițioase sau de la ironii. Dacă se transformase în așa mare măsură în discuțiile cu toți aceștia, înseamnă că asta fusese strategia lui. Să le fie pe plac tuturor.

– Așa că voia să știe dacă am ceva în plus. O teorie despre ce s-a întâmplat, de fapt, cu biblioteca. I-am spus că nu știu mai multe decât am scris. El, însă, a venit cu chestia asta. Că majoritatea manuscriselor de acolo au fost salvate. E ceva monstruos. Și, ca dovadă, mi-a lăsat cartea asta. Și mi-a spus că a rămas la dumneavoastră încă una. Cu operele complete ale lui Eschil. E adevărat? Le aveți pe toate 80?

– Sunt 75. Da.

– Doar 75?

– Atâtea sunt, legate într-un codex, copiate, probabil, după sururile originale.

– Trebuie să fie un codex foarte gros ăsta. Știi, desigur, că noi cunoaștem doar șapte dintre piesele sale.

Charles nu răspunde. Îl privea pe Cifarelli cu curiozitate.

– Nu știi dacă vă dați seama ce ar însemna pentru un om ca mine ca fanteziile defunctului dumneavoastră prieten să fie adevărate. Măcar în parte. Pentru mine, ca să zic așa, întreaga aventură începe în 480, adică în urmă cu 2500 de ani, când grecii îi spulberă pe perși în bătălia de la Salamina. Atunci când perșii, barbarii orientali care veneau să radă de pe fața pământului prima cu adevărat mare minune a lumii, civilizația Greciei antice, de nervi că sunt învinși, bat, la propriu, marea cu vergile. În acest an, Eschil luptă în această bătălie, Sofocle, complet gol, își etalează frumusețea statuară, de tânăr de șaisprezece ani, cântând din liră și dansând în fruntea procesiunii din Colonos, care sărbătorește exact această victorie, iar Euripide tocmai vine pe lume. Acești trei oameni sunt părinții tragediei și, datorită lor, lumea noastră modernă arată atât de splendid. Fără ei, nici una dintre marile narațiuni de astăzi n-ar fi posibile. Lor și, în special, lui Homer și Aristotel le datorăm întreaga istorie a culturii. Cine nu îi imită în literatură, în teatru, în film, în viață se raportează la ei și, chiar când exprimă altceva, o face ca o reacție la aceste genii absolute ale umanității. Dacă nu ar fi existat ăștia trei, Shakespeare nu ar fi fost posibil. Nici Corneille sau Racine, nici O'Neill. Și o să zic ceva ce o să ți se pară ciudat, dar nu ar fi existat nici filmul ăla extraordinar al lui Coppola, *Nașul*, care e o tragedie greacă în sine. De la subiect până la structura în trei părți. În Antichitate nu existau piese de sine stătătoare. Erau scrise, în primul rând, pentru întreceri. Iar acolo regulile erau clare. Pachetul cu care concurai, ca autor, era format din patru piese: o trilogie, care prezenta aspecte diferite ale aceleiași subiect, și o piesă satirică. De la Eschil ne-a rămas o trilogie întreagă, dar nici o satiră. Vă dați seama, Eschil era considerat în epocă marele specialist în opere satirice, geniul lor absolut. Tragedia avea rolul de a crea o anumită stare, de a-l purifica pe spectator. Dar satira, care se juca la final, avea menirea de a-i aminti că este, totuși, la teatru și că nu e cazul să se ia foarte în serios. Asta e grozav. E aproape postmodern. Trebuie să fi fost un spectacol grozav, cu corurile alea de satiri cu picioare de capră, dirijate de maestrul lor, Silenus.

Charles era încântat de modul în care vorbea profesorul și nu l-ar fi întrerupt pentru nimic în lume, chiar dacă îi era clar că nu va scoate de la el nimic care să îi folosească. Dar măcar își mai umplea timpul și își mai alunga amărăciunea.

– După cum știți, operele complete ale lui Eschil ajung în Alexandria printr-o șmecherie. Ptolemeu al III-lea le cere de la atenieni, singurii care le aveau, pentru a le copia. Depune o garanție de 15 talanți de argint, ceea ce în epocă e, trebuie să spunem, o sumă enormă, egală cu toate taxele pe care le plătește cartierul evreiesc pe o perioadă de un an. După care refuză să le înapoieze, renunțând de bunăvoie la garanție. Iată că și grecii cei șireți sunt trași pe sfoară.

– Ptolomeii se ocupau cu asta destul de des. La fel au făcut și cu manuscrisele pe care le-au găsit asupra navelor care acostau în port. Le cereau originalele tuturor cărților care existau asupra lor, tot ca să le copieze. Dar, când să le restituie, le dădeau înapoi copii. Și asta în cel mai bun caz.

– Exact! Pentru Ptolemei, ca și pentru Alexandru Macedon, elevul lui Aristotel, cărțile însemnau putere. Știți că așa s-a construit Biblioteca din Alexandria? Cu Demetrios spunându-i primului Ptolemeu că, dacă vrea să își înțeleagă supușii, care erau un talmeș-balmeș de nații, trebuie să le citească operele? Dar mai există o anecdotă drăguță. Goții, care trec prin foc și sabie Atena în 260 e.n., distrug totul, dar nu cărțile. Pentru că o căpetenie de-a lor spune că, atât timp cât grecii rămân sclavii cititului și ai discuțiilor filosofice, nu o să aibă timp să învețe să se lupte.

– Da. Împăratul Iustinian gândește exact invers când decide să închidă Academia lui Platon. Ce nu reușesc barbarii fac oamenii care sunt obișnuiți deja să mănânce cu furculița și cuțitul.

– Ăla? Păi așa-zisul împărat e, de fapt, un țărânoi bulgar cocoțat în copac. Sau din sudul Serbiei. Un crescător de capre. Un cretin. Decretează în 529 că interogația filosofică e extrem de periculoasă pentru doctrina creștină și că face rău la cap unui credincios umil.

– Scuza tuturor dictatorilor. Că vor să-și protejeze supușii. Se pare că cele 18 argumente ale lui Proculus, ultimul director al Academiei, care resping logic teoria creștină a creației, îl duc aici pe Iustinian.

Dialogul îi plăcea lui Cifarelli, care-și reluă ideea anterioară:

– Să mai spun că este interzisă copierea operelor lui Eschil. Și totuși, multă lume le citește la bibliotecă. La un moment dat, dispar. Acum îmi

spuneți că le-ați regăsit. Le vreau neapărat, îi spuse profesorul, rugător. Nici nu îmi trebuie manuscrisul original. Le pot citi și scanate.

- Vă promit că asta va fi primul lucru pe care îl fac când pun mâna pe ele.

- Contez pe cuvântul dumneavoastră. Ca să continui un pic, să-mi duc gândul până la capăt. Eschil câștigă prima sa competiție dramatică în 484. Va fi învins la bătrânețe de un Sofocle de 27 de ani și, umplut de rușine, se autoexilează din Atena. Dar în această perioadă reinventează teatrul, tragedia. Vocea sa e îndeobște autoritară și puternică. Teatrul său este o pledoarie pentru îndeplinirea datoriei civice și un imn pentru respectarea cultului eroilor. Unii, ca Aristofan, de pildă, îl iau peste picior și îl consideră prea gongoric, că vorbește în titluri sforăitoare, că replicile pieselor sale sunt declamații patriotice. Un stil grandilocvent, ornamentativ și grav. Dar nu întotdeauna. Câteodată își ia peste picior propriile personaje, le îmbracă ciudat, scandalizează publicul. Asta și în tragedii, nu doar în piesele satirice. De-asta zic că postmodernii îl pot revendica fără probleme. E aproape linșat, acuzat fiind că a revelat pe scenă celebrele mistere eleusine, pe care le cunoștea ca protejat al lui Dionysos, el fiind chiar originar din Eleusis. Pe lângă astea mai și agresează spectatorii întruna. În *Eumenidele*, ultima piesă din *Orestia*, singura trilogie completă care ne-a rămas de la el, în momentul care începe cu furiile, spectatorii sunt atât de șocați de prezența lor, încât mulți părăsesc teatrul de frică.

- Da, dar știți că, de fapt, primul autor care revoluționează teatrul, care era coral, este un anume Thespis, care introduce primul actor?

- Da, asta nu avea un rol prea mare. Zicea câteva cuvinte. Treaba o face Phrynichus, care îl face pe acesta chiar să interpreteze de-adevăratelea. Câteodată chiar mai multe roluri. Dar Eschil introduce al doilea actor. Asta e de o importanță covârșitoare. Pentru că monologul se transformă acum în dialog. Și unde e dialog apare exact esența narațiunii – da, v-am citit cărțile –, care e conflictul. Apropo de cărțile dumneavoastră de naratologie, dacă îmi permiteți o mică observație.

- Vă rog, răspunse Charles, mirat.

- Undeva povestiți chiar despre tragedia greacă și explicați ce e *deus ex machina*. Acea intervenție exterioară, neaparținând logicii după care se desfășoară acțiunea, deci artificială, care vine să tranșeze conflictul.

- Și care e observația?

– Nu pomeniți nici măcar o dată că asta nu e o invenție de început, ci îi aparține lui Euripide.

– Corect, zise Charles. Nu mi-am propus să fac o istorie a teatrului.

– Dar una a narațiunii, da. Și e important. Pentru că intervenția aia exterioară se face chiar printr-o mașinărie, un sistem complicat de scripeți, care coboară din cer pe scenă, de obicei un zeu, să explice ce se întâmplă, să rezolve conflictul. Dar Eschil e primul care folosește mașinării. În sensul ăsta, tot el a inventat și decorurile și tot datorită lui rolul corului a evoluat, de la comentator exterior la personaj colectiv, cu rol dramatic. Așa că revin și insist. Aș da puținii ani care mi-au mai rămas să pot citi satira care încheia *Orestia*, *Proteus* sau *Prometeu înlănțuit*, *Prometeu dezlănțuit* și *Prometeu aducătorul de foc*. Sau *Femeia de pe Etna*.

Era atâta pasiune în vorbele profesorului, încât Charles își jură că primul lucru pe care urma să îl facă în momentul când va ajunge acasă era să scaneze întreaga carte și să i-o trimită acestuia. Se uită la ceas. Era trecut de patru și încă nu apăruse nimeni.

– Nu trebuie să fiți nerăbdător. Mai ales în chestiuni din astea, spuse bătrânul. Ne mai rămâne un pic de timp să vorbim despre gloria de altădată. Și să mai uităm de durere.

Capitolul 81

- **M**ă întreb foarte serios, continuă profesorul Cifarelli, ce ar înțelege cineva care, prin absurd, ar trage cu urechea la mica noastră conversație și probabil s-ar întreba de ce doi oameni serioși ca noi vorbesc despre lucruri care par atât de îndepărtate, de zici că sunt la nu știu câte milioane de galaxii distanță. Dacă s-ar obosi, sau dacă școala ar face un efort mai mare să-i învețe, sau dacă materialismul ăsta vulgar, care riscă să ne înghită, ar crăpa puțin, ar lăsa să se întrevadă că, de fapt, Grecia antică, în perioada elenistică, e leagănul adevărat al civilizației noastre, înainte de iudeo-creștinism. Cum ați zice dumneavoastră, toate marile povestiri de aici ni se trag, de la acest popor genial, care a structurat valorile lumii, inclusiv ale celei moderne. Aceasta este partea primordială a sufletului umanității. Orice roman citim azi, orice poveste, orice film vedem, oricât ar părea invenții contemporane, toate se trag de la greci.

- Asta încerc și eu să spun în cărțile mele. Și asta le povestesc și studenților mei. De multe ori luăm cărți sau filme contemporane și, în absolut toate, identificăm o legendă sau o poveste din Grecia antică.

- Bravo, asta am încercat și eu să fac. Câteodată mi se reproșează că această cultură, impropriu numită umanistă, a fost depășită de știință. Dar știința era pe atunci, după cum știți, nedespărțită de filosofie. Conducătorii cetăților grecești și cei mai mulți dintre marii conducători romani, senatori sau împărați, satrapi sau nu, asasini sau nu, erau cu toții oameni de o imensă cultură. Pentru Dumnezeu, Alexandru Macedon doarme sub pernă cu *Iliada* în versiunea profesorului său, Aristotel. Și cu pumnalul, e adevărat. Și cere să i se trimită în Asia, unde e cantonat, piesele lui Eschil și ale lui Sofocle. Conducătorii de astăzi sunt, în general, necducați și incuți. Și de aia lumea se duce dracului. Pentru că nu înțelege care sunt valorile eterne. Pentru că oamenii de astăzi construiesc, paradoxal, în epoca realității virtuale, o lume

care numai aparent e multidimensională. Adică doar ca joc, prin ochelarii ăia pe care, dacă îi scoți din priză, rămâne o chestie îngrozitoare în două dimensiuni, fără imaginație și, mai ales, fără valori. Am fost acuzat că sunt comunist. Eu ce să fac dacă, mai ales în Europa, în Italia și în Franța, lumea bună, lumea spălată, e în special de stânga? Dacă te uiți la dezbaterele de pe Rai Uno, la *Porta a porta*, de exemplu, una dintre emisiunile mele favorite, și vezi cum se înfruntă politicienii de stânga cu cei de dreapta, o să îi vezi pe ăștia din urmă cum sunt – primitivi, rudimentari, cu vocabular sărac și idei fixe, cu valori foarte apropiate de modelele unei societăți închise. N-au repere. Singurele lor valori sunt populismul și Biserica. Adică vulgaritatea și obscurantismul. La fel e și aici, în America: democrații, mult mai educați, sunt în stare să empatizeze, să înțeleagă și suferința celorlalți, să dorească și pentru alții o viață mai bună și un loc sub soare. Cred că în burțile noastre nu poate să încapă chiar totul. Și că, uneori, trebuie să îi mai lăsăm și pe alții să mănânce. Tot așa cum cred că curul nu face diferența între o mașină și douăzeci, între o proprietate și o mie. Foarte bine, cei care muncesc mai mult trebuie să primească mai mult, dar nu să ia absolut totul de la ceilalți. Sunteți democrat, ca și mine. Înțelegeți foarte bine asta.

– Eu sunt neafiliat, dar, într-adevăr, cam într-acolo se îndreaptă și valorile mele.

Cifarelli nu părea că îl aude pe Charles. Dorea foarte tare să continue.

– Sunteți de origine română, din câte știu. Ei bine, în acest sens, un mare gânditor al dumneavoastră, Cioran, spune că, dacă ar fi grec acum, s-ar sinucide de rușine. Se referă la măreția aceea despre care vorbim. Citim lucrurile acelea și ne minunăm cum putea cineva, cu 2 500 de ani în urmă, să gândească în felul ăla, să măsoare exact circumferința Pământului și distanța de la Pământ la Soare. Fără computer, fără tehnologie înaltă. Astăzi nu mai știm nici măcar să adunăm fără calculator. Din cauza asta, dacă ar fi adevărat ce credea colegul dumneavoastră de care ne despărțim astăzi cu atâta tristețe, că cineva ar fi salvat Biblioteca din Alexandria sau o mare parte a ei, am fi în fața unei adevărate minuni, o gură imensă de aer pentru întreaga istorie a umanității. Tragediile sângeroase ale Greciei, precursorile thrillerelor sau chiar ale horrorurilor de astăzi, ne-ar face, paradoxal, mai buni. Pentru că tragedia are menirea să exorcizeze răul din noi, să scoată afară toată ura și frustrările care ne fac viața urâtă. Medecia, urlând pe ziduri după ce și-a ucis propriii copii și anunțând următoarea

nenorocire, e mai prezentă în imaginația noastră decât ne place să credem. Numai că habar n-avem de unde vine. Și dacă ne gândim că doar – în cea mai optimistă variantă – 25 la sută dintre operele literare ale Greciei antice au ajuns până la noi... Se cunosc numele a peste o mie de autori ai Antichității. Noi avem opere parțiale doar de la ceva mai mult de o sută dintre ei.

Primii oameni începură să soscască și să se adune pe pajiștea din spatele casei funerare. Profesorul își continuă nestingherit monologul:

– Primul papirus descoperit e din secolul al IV-lea î.e.n., dar se cunoaște că grecii scriau din secolul al IX-lea î.e.n. Cinci sute de ani sunt șterși în totalitate cu buretele, pentru că de acolo nu ne-a rămas nimic, nici măcar un cuvânt. Șapte opere dintre cele 80 – sau 75, câte spuneți – ale lui Eschil, opt dintre cele peste 120 ale lui Sofocle, 18 dintre cele 82 de tragedii ale lui Euripide, o mizerie de doar două poezii din cele nouă volume ale poetesei Sappho din insula Lesbos, aproape nimic din partea concurente sale, despre care unii spuneau că era și mai bună, Corina din Tanagra, fenomenul care l-a învins în olimpiada poetică pe însuși Pindar, 11 dintre cele 40 de comedii ale lui Aristofan, nimic de la Myrtis din Bœotia, tutorele, de această dată, al aceluiași Pindar. Ce minunat trebuie să fi sunat versurile poetesei bahice, cea care preamărea alcoolul, Praxilla din Sicion, sau ale variantei feminine a lui Homer, Anite din Tegea. Perilla, despre care Ovidiu credea că e întrecută în valoare numai de Sappho. Toate astea au dispărut. Doar câteva fragmente au ajuns până la noi de la cel pe care Socrate și Platon îl ridică în slăvi ca imens poet tragic, Agaton din Atena, poemele lui Alcman din Sardis, aproape toate lucrările Sulpicie, 101 de comedii ale lui Difilo din Sinope, nu mai puțin de 250 scrise de Alexis din Thuri, 13 cărți ale lui Pindar însuși. Care pământ a înghițit, oare, *Istoriile* Pamfiliei, lucrările acelui Astydamos, autor a 250 de tragedii, a cărui statuie a fost dăruită pentru că se lauda prea tare cât de mare scriitor este? 500 de tragedii a scris Pratina din Fliunte. Tot atâtea cărți a scris și Crisip din Solos. Nimic nu mai avem de la Zenon din Cizico, care a scris o *Republică* a lui, ca și Platon, dar despre care se spune că era mult mai bună și mult mai apreciată în epocă. Unde sunt adevăratele opere ale lui Aristotel? Pentru că, din cele 40, dintr-un total de 170 care au ajuns până la noi, habar n-avem care sunt autentice și câte modificări au fost aduse de miile de mâini prin care au trecut, de la elevii săi până la fel de

fel de copişti, mai mult sau mai puțin educați. Unde e marea carte despre comedie a lui Aristotel, *A doua carte a poeticii*?

Aici lui Charles îi veni să ridice mâna și să spună că e la el, dar nu voia să îi provoace un atac de cord bătrânului.

– Unde e specialistul cărților de bucate ale Antichității, Epimarcus? Dar autorul comic Magnes, care a făcut animalele să vorbească în operele lui? Unde sunt cele 800 de cărți ale lui Aristarc din Samotracia? Dar cele ale lui Lesches din Mytilene, care a scris *Mica Iliadă*? Unde e continuarea *Odiszeii* lui Eugammon din Cyrene sau cele 30 de volume de memorii ale celebrului istoric Arat din Scizia? Nu ne-a mai rămas nimic din discursurile lui Hypereides, care a preluat de la Demostene arta oratoriei și, după ce acesta a fost exilat, a continuat discursurile acelea violente împotriva lui Filip al II-lea. Furia lor acuzatoare a dat un cuvânt nou: filipicele. Hiperide, care, apărând-o în instanță pe Pyrne – model pentru Afrodita lui Praxitele, acuzată de profanarea misterelor eleusine –, îi smulge roba în fața judecătorilor, iar frumusețea ei îi face pe aceștia să o achite pe loc. 47 de cărți ale lui Strabon din Amaseia lipsesc la apelul de seară, din seara civilizației noastre. La fel întreaga operă a lui Speusip din Atena, nepotul lui Platon, cel care i-a și dezvăluit secretele. Unde sunt toțiăștia? Unde sunt lucrările presocraticilor? Ale cinicilor și stoicilor? Astea ar apărea toate, dacă visul prietenului dumneavoastră ar fi adevărat.

Până la urmă, Charles nu se putu abține. Așa că strecură o mică glumă.

– Ce ne facem, domnule profesor, dacă pățim așa cum am pățit cu Menandru, elevul lui Teofrast, urmașul lui Aristotel la conducerea Liceului? Menandru, care era considerat în epocă un geniu al comicului, un autor despre care se spunea că nu există o lucrare scrisă de el din care să lipsească o extraordinară poveste de dragoste. Menandru, cel căruia atenienii i-au ridicat o statuie, ca dovadă de respect și admirație. Și despre care Goethe, care nu citise nimic de el, că n-avea de unde, scria că avea un farmec aparte. Și acum, că am descoperit câteva dintre operele pierdute, nu știm pe unde să le ascundem. Inclusiv dumneavoastră ați spus că e o mare confuzie, o imensă păcăleală. Un autor jenant. Dar eu zic că trebuia să ne așteptăm. Ce încredere poți să ai într-un individ care s-a aruncat în apă știind că habar n-are să înoate și a sfârșit înecat? Foarte ridicol. Despre unul care și-a botezat o piesă *Femeia căreia i se tunde părul*? Știți piesa aia a lui în care victima violată se mărită cu violatorul? Ce facem dacă descoperim

că majoritatea lucrurilor ăstora care s-au pierdut o să ne dezumfle pe toți? Ce facem dacă, contrar a ceea ce credea George, ceea ce s-a pierdut nu ne va salva de ceea ce avem deja, ci din contră?

Profesorul nu apucă să răspundă, pentru că Ximena se apropiase de masa lor și îi întrerupse.

Capitolul 82

Avionul își opri elicele, când ușa se deschise și un burduf absolut opac se lipi de scară. Din avion coborî un bărbat care purta o mască pe față și care se urcă direct în limuzina cu geamuri fumurii care închidea celălalt capăt al burdufului. Apoi mașina trase la intrarea rezervată șefilor celor mari de la IRHEB – Institutul de Cercetări Comportamentale –, din inima deșertului Mojave. Doar după ce trecuse de secretară, al cărei chip părea al unui câine rău și cam stupid, simțindu-se în siguranță în biroul lui Eastwood, oaspetele își scoase masca.

– Era și timpul, spuse șeful cel mare, pe când deschidea cu pocnet o sticlă de șampanie.

– Șampanie? întrebă omul. Ce sărbătorim?

– Prezența dumneavoastră aici. Era și timpul.

– Cred că m-ați cam obligat, domnule Eastwood.

– Cum așa? întrebă acesta, serios.

– Mi-ați ucis un om foarte important, care trebuia să ducă la bună îndeplinire o misiune, la fel de importantă, și căruia acum, ca să zic așa, nu-i mai stă capul la treabă.

– La cine vă referiți? făcu Eastwood pe prostul.

– Știți foarte bine, răspunse omul cu mască. La Mono Urrutia.

– Cabezon? Da, căpățâna lui s-a cam îndepărtat de orice. El era alegerea dumneavoastră pentru asasinarea președintelui?

– Deci, cum bănuiam, știți.

– Bineînțeles că știm, spuse Eastwood, binedispus. Nu degeaba avem cel mai bine pus la punct sistem de informații din lume. Uitați ce cred eu. Ați decis să îl asasinați pe președinte într-un mod simbolic -- n-o să vă stau în cale. Cred că e prematur și cam pripit. Atrage prea multă atenție. Pe de-o parte. Pe de alta, idiotul ăla pusese mâna pe o parte importantă din traficul

de droguri din statele sudice. Or, după cum bine știți, interesele financiare ale organizației noastre cer destrămarea oricărei rețele de narcotraficanți.

– Pentru că medicamentele pe care le fabricați vor înlocui drogurile, cu aceleași efecte. Dar veți controla întreaga piață prin asta.

– Da. Și vor fi prescrise legal. Sigur, transporturi clandestine vor mai fi scăpate intenționat. Dar asta e o altă poveste. Observ că v-ați făcut și dumneavoastră temele.

– Așadar, generalul ăla e pe statul dumneavoastră de plată? Aveam o bănuială.

– Buendia? E mai mult decât atât. E membru al organizației noastre. Oaspetele bău o gură de șampanie și scoase un strigăt admirativ.

– Uau! Ce e asta?

– Ceva special. Doar pentru situații speciale. Ca aceasta.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Am nevoie să îmi înlocuiți omul. Să îmi dați pe altcineva, la fel de bun.

Eastwood stătu puțin pe gânduri înainte de a răspunde.

Păi cine e mai priceput decât dumneavoastră la recrutări? Și cine are la dispoziție mai mulți specialiști în așa ceva?

– Poate. Dar aș vrea să nu existe nici un fel de urmă care să ducă la mine. Și aș lua-o ca pe un fel de semn de, cum să zic, deschidere pentru relația noastră viitoare.

Apropo de relația noastră viitoare. Suntem patru organizații, mari și late, în care se ține lumea. Cred că evenimentele, care se precipită cam peste tot, ar trebui să ne aducă în situația de a colabora mai îndeaproape. După cum știți, interesul nostru este mai mult legat de finanțele lumii, iar al dumneavoastră mai mult de politica națională. De aceea cred că cel mai bine ar fi să ne consultăm când se iau decizii majore. Întreaga dumneavoastră strategie de preluare a puterii la alegerile viitoare nu sună rău, dar are nevoie de un pic de fine-tuning. Apropo, ați ales figura care va candida la președinție?

Încă nu. Avem un portret-robot și câteva variante. Important e să ne împărtășească valorile și să își facă treaba.

– Credeți că America e pregătită să aleagă un președinte din afara sistemului?

– Cred că America profundă s-a săturat de imigranți, de musulmani, de evrei, de catolici și de negri, s-a săturat ca, prin discriminare pozitivă,

să i se ia de sub nas toate drepturile. S-a săturat să vadă, atunci când își ia copiii de la școală, bărbați sărutându-se pe stradă. S-a săturat de marea de mexicani care se revarsă zilnic spre noi. Care ocupă locurile de muncă ale americanilor adevărați. S-a săturat ca PIB-ul să fie făcut din importuri de marfă ieftină și proastă. S-a săturat să trebuiască să tacă dacă vreun împutit de imigrant ocupă un loc de muncă doar pentru că e, nu-i așa?, defavorizat. Și, cel mai mult, s-a săturat ca fel de fel de puturoși, din țări despre care a auzit vag, să fie apărați pe banii luați din taxele ei.

Eastwood ascultă cu atenție vorbele oaspetelui. Răspunse calm:

– N-aveți decât să vă jucați de-a supremația albă. Atât timp cât nu intrați în coliziune cu interesele noastre. Aud că v-ați asigurat deja următorul director al FBI-ului, că aveți sprijin masiv pe Wall Street și că stați bine și la Serviciile Secrete ale Armatei. Foarte mulți generali. Și câțiva senatori și guvernatori foarte puternici. E bine.

– Nu numai că interesele noastre nu vor intra în coliziune, dar ceea ce facem va servi și organizației dumneavoastră.

– Da. Numai să nu izolăm prea tare America. Mie de asta mi-e teamă.

– O să izolăm doar ce trebuie izolat.

Eastwood își privi o vreme oaspetele în ochi. Apoi se ridică și turnă în pahare.

– Să bem pentru asta.

Ciocniră. Apoi șeful se îndreptă spre masă.

– Am exact omul care vă trebuie. Cypriano...

– Bărbierul din Baltimore? interveni oaspetele entuziasmat. Sunt impresionat.

– Bine. O să îl chem la discuție pe șeful nostru de operațiuni, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Sigur, răspunse oaspetele. Dar vă rog să nu aveți nici dumneavoastră nimic împotrivă să îmi pun masca la loc.

– Suntem între prieteni, răspunse Eastwood. Dar dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, vă rog.

Ridică receptorul și ordonă scurt:

– Vino, te rog, la mine. Apoi i se adresă oaspetelui: Zidul ăla cu Mexicul nu e o chestie cam gogonată? Nu așteptă răspunsul și adăugă, schimbând subiectul: Oamenii noștri, despre care știți că sunt extraordinari în ceea ce privește psihologia comportamentală, au stabilit că nu aveți cum

să câștigați alegerile în mod democratic, dar spun că ați putea ajunge foarte aproape. Ați putea, bineînțeles, cu ajutorul nostru, să câștigați statele, chiar dacă pierdeți votul popular. Electorii, în mod tradițional, vor respecta votul.

– Și Lincoln a câștigat președinția cu 1,8 milioane de voturi pentru și 3,5 milioane contra.

– Da, dar asta s-a întâmplat pentru că opozații și-au împărțit votul.

– Iar aici profităm de Părinții noștri Fondatori, care au înțeles că majoritatea poate să se înșele uneori.

– De cele mai multe ori, spuse răsând Eastwood, care se ridicase din nou. Să bem, atunci, pentru Părinții noștri Fondatori.

– Și pentru Lincoln, adăugă oaspetele.

– A, și îmi mai place ceva la, să-i zicem așa, programul vostru. Îmi place teribil chestia aia cu pumnul în gura presei. Că tot l-ați amintit, Lincoln a făcut asta și a făcut-o foarte bine.

În momentul în care cei doi ciocneau din nou cupele de șampanie, directorul executiv al Institutului, Werner Fisher, bătu la ușă, așteptând să fie invitat în birou.

Capitolul 83

Charles se pregătea să încheie necrologul pentru asistentul său. Vorbise mai mult de douăzeci de minute în fața unei săli neîncăpătoare.

Din momentul în care sosise sicriul, atât locul din fața casei funerare, cât și grădina începuseră să se umple cu repeziciune. Sicriul era închis pentru că, după ce fusese ținut atâtea zile la morgă, părinții lui George refuzaseră să lase pe cineva să se atingă de corpul copilului lor. Charles îi îmbrățișase pe amândoi și le spusese cât de mult îl regretă. Camera se umpluse de flori și de oameni, iar vorbitorii îi impresionară pe cei prezenți până la lacrimi.

– Da, George a fost toate astea, continuă Charles. O personalitate complexă și un om extraordinar. Ne va lipsi tuturor. Aș vrea să vă spun o poveste care îi era foarte dragă și pe care George le-o spunea tuturor studenților săi când îi întâlnea prima oară. Am auzit-o de atâtea ori încât cred că am reținut până și cadența exprimării. Aulus Gellius, în *Noptile atice*, povestește o întâmplare care pare să fi fost reală. Tânărul Euathlus, care vrea să devină avocat, se duce la maestrul Protagoras și îi cere acestuia să îi predea lecții de retorică. Marele filosof îi spune prețul. Dar Euathlus nu e bogat. Are doar jumătate din sumă, care e măricică. Așa că îi promite că îi va plăti cealaltă jumătate în momentul în care va câștiga primul său proces. Se învoiesc și lecțiile sunt duse până la capăt. Dar Euathlus e, pe de o parte, leneș, pe de alta, urmărit de ghinion, și foarte mult timp după ce își lansează, ca să zic așa, oferta de avocatură pe piață, nu îl angajează nimeni. Protagoras se simte înșelat și își dă elevul în judecată, spunându-i că el, Protagoras, va câștiga procesul și dacă îl câștigă, și dacă îl pierde. Dacă îl va câștiga, va însemna că l-a câștigat și, deci, judecătorii vor fi decis că Euathlus trebuie să își achite datoria. Dacă va pierde, înseamnă că Euathlus și-a câștigat primul său proces ca avocat, și deci, conform

înțelegerii, trebuie să plătească. Ar fi fost foarte simplu pentru elev să nu pledeze el, ci să își angajeze un avocat, caz în care logica lui Protagoras ar fi căzut. Dar Euathlus nu face asta. Preferă să își învingă ilustrul profesor cu propriile-i arme. Așa că nu distruge acest exercițiu de logică ciclică. Răspunsul său este: „O, ilustrisime profesor! Nu numai că n-o să primești nici un ban de la mine, dar o să te înving până și în locul în care ești cel mai puternic, în centrul argumentației tale. Află că, dacă cumva judecătorii decid că am câștigat procesul, înseamnă că nu îți datorez nici un ban, iar dacă cumva decid că l-am pierdut, conform înțelegerii noastre, înseamnă că nu am câștigat nici un proces, deci nu îți datorez nimic”. La asta lui George îi plăcea să adauge, cu acel umor unic al său, că el e Euathlus și eu – Protagoras.

Spunând aceste ultime cuvinte, Charles simți cum îl cotopește emoția și își dădu seama că nu își va mai putea reține lacrimile, așa încât cobori repede de pe scena improvizată și părăsi sala.

Ieși în grădină, unde trase o gură mare de aer în piept, încercând cu putere să se controleze. Când se mai liniști, îl văzu pe Columbus Clay apropiindu-se de el.

– Ați fost fantastic, domnule profesor! Condoleanțe încă o dată. Spuse asta în timp ce îi strângea mâna cu căldură. Știu că acum nu e momentul. De aceea aș vrea să vă întreb dacă de la cimitir vă duceți acasă.

Acasă? răspunse Charles, care părea absent. Da, așa cred.

– Atunci, dacă nu aveți nimic împotriva, aș vrea să vă fac o vizită scurtă.

– E în ordine, răspunse Charles, care părea că abia în acel moment își dădea seama că vorbește cu cineva. Spuneați că aveți ceva să îmi ziceți, ceva important?

– Da. O să vă dezvălui adevărata identitate a mamei dumneavoastră.

Spuse asta și făcu stângă-mprejur. În câteva clipe dispăru după colțul casei funerare.

Charles reîntră, chiar când ceremonia se încheia, și se duse să vorbească cu părinții lui George și cu tatăl său. După ce sicriul fu așezat în dric, familia Marshall se urcă în mașina lui Charles.

Slujba fusese scurtă și austeră. Un nou val de emoție îl lovi pe Charles când aruncă pumnul cu jărână în groapă. Până atunci stătuse, tot timpul

cât vorbise pastorul, cu capul aplecat. După ce totul se termină, se duse să îmbrățișeze încă o dată rudele îndurerate și să le întrebe dacă au nevoie de ceva sau dacă doresc să înnopteze la el. Acestea îi răspunseră că vor să plece spre casă cât mai curând, dar după ce vor mai fi rămas o vreme singuri la mormântul unicului lor copil. În timp ce vorbea cu ei văzu o femeie care stătuse în spate, atât la casa funerară, cât și la înmormântare, pe care Charles nu o observase până atunci. Se despărți de soții Marshall și de tatăl său, care îi spuse că îi va duce pe aceștia la New York, la aeroport, dar în tot acest timp nu o scăpă pe femeie din ochi. Aceasta se depărtă spre una dintre ieșirile cimitirului alături de un grup de studenți. Era îmbrăcată într-o fustă neagră până la genunchi, cu ciorapi negri, iar în partea de sus avea o bluză neagră, strânsă pe corp. Pe cap purta o pălărie cu boruri mari, neagră și aceasta.

Dar, oricât ar fi fost de departe, era imposibil ca Charles să nu recunoască silueta femeii care nu-i mai ieșea din cap din seara când se întâlnise la barul hotelului cu profesorul Frazer.

Capitolul 84

Fără să mai stea pe gânduri, se luă după ea. Avea grupul în față, la o oarecare distanță, așa că decise ca, pentru moment, să rămână în spate. Ximena, care îl văzu îndreptându-se cu pași repezi spre ieșirea din cimitir, fără să bănuiască adevăratul motiv, alergă puțin până îl ajunse.

– Vrei să vorbim? spuse ea, respirând greu.

Charles întoarse capul spre ea fără să încetinească.

– Nu acum, îi răspunse, am puțină treabă.

Femeia, care continua să meargă în paralel, nu se dădu bătută:

– Cineva a încercat să te omoare. Cred că ești în pericol.

– Păi ziceai că atentatorul a fost ucis.

– Da. Dar cel care l-a trimis n-o să renunțe atât de ușor. Lasă-mă să te protejez.

În acel moment, Charles se opri și se întoarse cu fața spre ea:

– Cum să mă protejezi? Ca pe profesorii ăia? Să mă încui într-o colivie și să locuiesc cu agentul Smith? Nu, mulțumesc. Cred că cel mai bine ar fi să încerci să afli cine l-a trimis pe individul ăla. Și chiar cine ne-a salvat viața. Și, pe de altă parte, de unde știi că eu eram ținta, și nu tu? Vorbim.

Spusele lui Charles o lăsară fără replică pe femeie, iar ultimele cuvinte, rostite cu o ostilitate nemeritată, erau semnul clar că discuția din acea seară se încheiase. Charles o luase din loc și foarte repede ieși din raza vizuală a agentei. O scăpase pe Kali din ochi după ce aceasta părăsise cimitirul, așa că se apucă să alerge, dar regăsi grupul foarte curând.

Princeton este un oraș mic, doar vreo 25 000 de locuitori, plus vreo 9 000 de studenți, și poate fi străbătut la pas, fără nici o problemă, în mai puțin de o oră. Iar Charles îl cunoștea la perfecție. Își petrecuse acolo mai mult de jumătate din viață. Așa că știa toate străzile. Cimitirul era foarte aproape de universitate și de strada pe care locuise George. La un moment

dat, după vreo zece minute, grupul începu să se spargă. Începuse să se întunece, așa că fu nevoit să se apropie pentru a nu o pierde pe femeie din ochi. Ceva mai în față părăsiră grupul și ultimii oameni.

Charles continuă să meargă în spatele ei și după ce aceasta o coti pe strada Nassau. Decise să lase o distanță mai mare între ei și se opri la un chioșc de unde își cumpără un hotdog, pe care, de fapt, n-avea de gând să-l mănânce. Un autobuz plin cu turiști opri chiar lângă el, iar mulțimea care cobora îi obtură câmpul vizual. Fără să mai ia mâncarea pe care o plătitise, se strecură panicat prin marea de scoțieni zgomotoși, dar după ce trecu de aceștia își dădu seama că o pierduse din nou pe femeie. Se întrebă unde putea să dispară atât de repede, la fel ca în dimineața anterioară, la cofetărie. Se dădu în spate până ajunse în mijlocul străzii și un șofer nervos, care era cât pe ce să îl lovească, începu să claxoneze și să îl injure. Încercă să se gândească unde ar fi putut să dispară. Parie pe o casă cu curte interioară care se afla ceva mai jos. Trecu pe sub poartă și nu numai că peisajul se schimbă cu totul, dar parcă și atmosfera sonoră a orașului, cu vacarmul său, dispăruse. Curtea era pavată cu piatră cubică, iar apartamentele erau dispuse pe cele două etaje, de jur împrejurul curții. O casă cu un aer sută la sută italianesc. Charles nici nu știa că exista așa ceva în orașul său. De jur împrejur, în dreptul intrărilor de la parter, care păreau niște depozite, erau plasate fel de fel de ghivece cu flori și fructe exotice. Lămâi și portocali sălbatici. Mirosul mediteraneean care îi pătrunse nările era mai potrivit pentru o stațiune de pe coasta ligurică decât pentru un orașel universitar american. Atmosfera romantică a locului îl stimulează și mai mult pe profesor, care urcă scările din stânga și se strecură pe lângă perete, cât mai departe de balustrada exterioară, încercând să tragă cu ochiul prin geamurile apartamentelor care aveau lumina aprinsă. Nu văzu nimic care să îl satisfacă, așa că trecu la scările din partea opusă. Același rezultat. La un moment dat, își luă inima în dinți și sună la una dintre uși, dar nu îi răspunse nimeni. Coborî dezumflat. În întunericul de sub poartă văzu ceva mișcându-se. Se apropie. Femeia visurilor sale îl privea fix pe sub borurile largi ale pălăriei.

– Sper că nu sunteți un violator periculos, spuse Rocio, fără să încerce să își ascundă puternicul accent sud-american. Sau vreun hoț. N-aș vrea să mă apuc să țip, pentru că v-ați putea îndrăgosti de notele mele înalte.

Charles rămase blocat de naturalețea cu care femeia, care nu părea deloc șocată, îi vorbise. În plus, accentul acela îi înmuie genunchii. „Doamne, cât e de sexy”, își spuse în gând.

– De ce mă urmărești, domnule profesor?

– Știi cine sunt? băgui Charles.

– Venim din același loc. V-am ascultat discursul. Așa că ar fi destul de greu să nu știu. Deci? De ce vă țineți după mine?

– Îmi plac pantofii dumneavoastră, răspunse Charles, care își recăpătă, încet-încet, spiritul.

– Urmărești orice pantof care vă place sau vreți să vă luați o pereche la fel și ați vrut să mă întrebați de unde i-am cumpărat?

– O să vi se pară și mai ciudat, dar, din seara aceea, de la bar, nu fac decât să mă gândesc la dumneavoastră.

– De asta m-ați urmărit când am ieșit atunci? Și ieri la cofetărie? Și acum? Așa faceți cu orice femeie care vă place? Și ce urmează? O serenadă bine temperată, ca să nu trezim vecinii?

Charles nu își amintea să i se fi întâmplat vreodată așa ceva. Fiecare vorbă pe care bruneta o scotea vibra în el, parcă amplificată de o cutie de rezonanță.

– Aș putea încerca și asta. Dar mi-e teamă că în loc să mă apropii de dumneavoastră, v-aș goni cam departe.

– Păcat. Păreți o persoană cu o voce de *belcanto*. Cam subțire pentru un tenor, dar timbrul se potrivește.

Femeia îl lua peste picior, dar o făcea într-un mod atât de cald, încât Charles începu să transpire, iar accentul ei dădea cuvintelor pe care le rostea o melodicitate aparte. Nu se gândi defel că ar putea fi penibil sau că scena semăna un pic cam tare cu o secvență dintr-o telenovelă mexicană din anii '70.

– Aș vrea... aș vrea să vă invit în oraș.

– Orașul ăsta e prea mic și prea indiscret ca să vă ați ați cu o persoană care v-ar putea fi studentă. Ce-o să zică lumea?

– La dracu' cu lumea!

Îi ieșiseră cuvintele astea și se gândi că le-ar retrace dacă ar putea. Rocio își dezveli dinții de reclamă la Colgate într-un zâmbet desăvârșit.

„Mai face și gropițe. La naiba!”, gândi bărbatul. Femeia râse din nou și Charles se întrebă dacă doar gândise cuvintele acelea sau le spusese cu voce tare.

– Așadar?

– Nu vă dați bătut?

Charles negă foarte hotărât.

– Niciodată?

Ba da. De multe ori. Dar nu în cazul ăsta.

– Altă dată.

Charles părea că nu înțelege la ce se referă.

– Ne vedem altă dată.

– Când? întrebă chiar înainte ca femeia să își termine propoziția.

– Curând.

Cum era evident că Charles urma să ceară lămuriri suplimentare, Rocio i-o luă înainte:

– Vă găsesc eu.

Era evident că discuția se încheiase, așa că Charles se îndreptă, nu foarte convins, spre poartă. Cu mâna pe clanță, întrebă:

– Pot să știu măcar cum vă numiți?

– Ce nume mi-ați dat în imaginația dumneavoastră?

Încă o replică surprinzătoare! Charles era ingenuncheat definitiv. Răspunse ușor jenat:

– Kali.

– Deci visurile alea despre care ați pomenit sunt, de fapt, coșmaruri?

Câte capete am la brâu când vă apar în fața ochilor?

– Nu de la zeița hindusă. De la *kalokagathia*.

– Mai bine, spuse Rocio, râzând cu toată gura. Asta visează orice femeie. Să reprezinte perfecțiunea în ochii unui bărbat. Rocio Belen. Mă cheamă Rocio Belen.

Spuse asta și îi întinse mâna.

Charles plecă amețit din curtea aceea ireală. Avea chef să meargă pe jos. Voia să păstreze cât mai mult impresia pe care i-o lăsase întâlnirea cu Rocio. Rocio. Un nume cum nu se putea mai potrivit. Era destul de cald și mirosea a primăvară. Se întoarse până în preajma cimitirului, unde-și lăsase mașina. O recuperă și se duse acasă. În fața ușii, chinuindu-se să tragă dintr-un ciot de trabuc, Columbus Clay îl aștepta răbdător.

Capitolul 85

A vionul, care coborâse foarte aproape de sol, îi dădea lui Socrate prilejul de a vedea imaginea dezolantă a ultimelor localități din Guatemala, înainte de trecerea din El Florido spre Honduras. La Laguna, La Unión, El Sauce sau La Palmilla sunt locuri în care sărăcia lucie poate fi simțită din aer. Urmau să aterizeze pe un mic aeroport privat, lângă Copán, situl celui mai estic oraș mayaș cunoscut, fosta capitală a regatului între secolele al V-lea și al IX-lea. Astăzi ruinele spectaculoase ale orașului, înființat de K'inich Yax K'uk' Mo', originar din Tikal sau Teotihuacan, pe la 425, sunt mărturii ale civilizației dispărute. Nici un sit mayaș nu conține atâtea statui, dar mai ales atâtea inscripții hieroglifice precum Copán. O statueta a fondatorului său, supranumit Marele Soare Verde Macaw (specie de papagal) de Quetzal, având în fața ochilor un fel de gogoși, cum mănâncă polițiștii în filmele americane, foarte asemănătoare cu niște ochelari de motociclist, într-o poziție agresivă, pregătit de luptă, surprinde atmosfera războinică a vremii. Recuperată din mormântul princiar, excavat la inițiativa Universității Harvard, statueta a fost găsită alături de un schelet și de bijuteriile de jad cu care Marele Papagal își decora augusta persoană.

Multiplele fracturi ale scheletului său confirmă că atitudinea războinică în care l-a surprins artistul e reală. Toate urmele de pe oase confirmă că ferocele lider și le-a zdrobit în chinuitoare meciuri de ôllamalitzli – pelotă –, care se desfășurau în locul cunoscut astăzi drept ballcourt. Jocul acesta era practicat cu mâinile goale sau, alternativ, cu niște rachete ca de squash și o minge din cauciuc dur, a cărei greutate se pare că depășea patru kilograme. Pare o glumă, și contemporanii lui Socrate, tentați să ia peste picior un astfel de efort, ce pare să pălească în comparație cu lunga istorie de lupte sângeroase cu care i-a obișnuit istoria, nu înțeleg că de aceste jocuri depindea viața întregii populații, pentru că în fiecare an,

înainte de începerea recoltării, conducătorii mayași trebuiau să se înfrunte în astfel de caragii sportive cu zeii lumii subpământene, care doar învinși ar fi acceptat să își dea acordul pentru încă un an de pământ fertil. Atâta doar că, la un moment dat, după ce au văzut cât de dăunătoare poate fi pentru sănătatea conducătorului semizeu o astfel de îndeletnicire sportivă, mayașii au desemnat un cuplu de eroi, doi maimuțoi gemeni, cu trupuri ceva mai flexibile, să înfrunte zeii lumii de dedesubt în aceste meciuri de pelotă. Acești doi eroi salvatori sunt figurați pe două fețe ale așa-numitei Piramide 11 de la situl arheologic. Ei sunt precursorii zeului-maimuță din celebrul templu de la Ciudad Blanca (Orașul alb), care încă așteaptă să fie descoperit, îngropat cum e într-o junglă nepracticabilă, din partea de nord-est a Hondurasului, numită La Mosquitia (Coasta Tânțarilor), înspre granița cu Nicaragua.

Ruinele de la Copán prezintă o particularitate interesantă. Sunt construite pe mai multe straturi. Astfel că fiecare templu sau sculptură exterioară ascunde sub ea încă două-trei straturi de construcții care s-au făcut la momente diferite, fie prin distrugerea, fie prin construirea deasupra celor anterioare. Se pare că fiecare nou conducător mayaș voia să facă *tabula rasa* cu ce construiseră predecesorii săi. În felul acesta, una din cele două cele mai interesante construcții, numită Rosalila, construită de cel de-al zecelea rege, Jaguarul Lunii, Tzi-B'alam, se află la baza Piramidei 16 și nu poate fi văzută. E acoperită pe partea dreaptă de ceea ce se numește Purpura, scările în trepte, astfel încât scara din dreapta supraviețuiește din secolul al VII-lea, fiind opera celui de-al treisprezecelea conducător, Uaxaclajuun Ub'aah K'awiil, cunoscut și sub porecla misterioasă de Optsprezece Iepuri, iar cea din stânga îi aparține celui de-al șaisprezecelea conducător, Yax Pasaj Chan Yopaat, cu peste o sută de ani mai târziu. Rosalila însăși s-a urcat autoritar peste structura numită Margarita, care călărește, la rândul ei, Yehnalul și Hunalul. Acesta din urmă este mormântul primului rege mayaș al locului, adică chiar întâiul papagal al țării.

Interesante sunt, însă, sculpturile cu care e decorată Rosalila. Zei ai Soarelui, ai Peșterii și ai Muntelui, dar, mai ales, imaginea recurentă a șerpilor cu botul căscat, pregătiți să înghită ceva sau pe cineva sau doar surprinși în toiul unei conversații cu lumea subpământeană. Comunicarea cu zeii întunericului subteran se face tocmai prin aceste reptile, care se regăsesc pe toate monumentele mayașe, nu doar pe cele de la Copán.

Scara hieroglică, înaltă de 24 de metri, pe care e scrisă, în 2 200 de glife sculptate în piatră, istoria locului, este partea superioară a Piramidei 26 și ascunde cele mai multe straturi suprapuse: Yax și Motmot, Papayago și Mascarones, Chorchă și Esmeralda, mormântul celui de-al doisprezecelea domnitor și scara construită de acesta. Se presupune că această scară hieroglică a fost construită sub trei domnitori – excepție de continuitate – și că a fost încheiată de cel de-al cincisprezecelea, Veverița Sălbatică, pe numele său K'ak' Yipyaj Chan K'awiil, pe la 760.

Ce e interesant este că întreaga scară reprezintă botul căscat al unui monstru al întunericului, iar chiar în centru e o crevasă pe unde se poate intra în lumea subpământeană. Șarpele cu botul căscat are, acolo unde s-au păstrat, pene. Numele lui e Kukulcan și se numește Q'uq'umatz la popoarele k'iche și Quetzalcoatl la azteci. Sau, mai pe înțelesul tuturor, Șarpele cu Pene. Inventatorul calendarului și al tuturor cărților.

Există niște tuneluri subterane care pot fi vizitate de către turiști. Dar ele sunt puține și scurte și se opresc în ceea ce pare un zid. Despre care știm că nu e nici un fel de perete, ci o poartă spre ceea ce organizația a numit Cupola, uriașul oraș subteran. Construit în orașul subpământean al mayașilor, acesta este păstrat secret față de absolut toată lumea. Guvernul corupt al Hondurasului i-a vândut organizației locul de lângă Copán, fără să știe ce ascunde. Orice fel de excavație în acea zonă e interzisă și doar membrii din conducerea organizației au habar ce e acolo. Nici măcar toți aceștia nu știu tot. Rețeaua de tuneluri care se deschid în camere de dimensiuni variate, unele chiar uriașe spre capăt, are o lungime de patru kilometri spre sud și o lățime la fel de mare la est și vest. Există mai multe intrări. Cea din subteranele sitului de la Copán este ceremonială. Atunci când au loc întâlniri ale Cupolei, situl este închis vizitatorilor, astfel încât nimeni să nu poată vedea fețele simandicoase care participă la acestea. Nu există pază exterioară în preajma sitului arheologic, ca să nu atragă atenția, dar intrarea e înconjurată de sisteme sofisticate de senzori, care detectează orice fel de mișcare. Sunt șase asemenea senzori dispuși circular la fiecare intrare. Dacă intrarea de sub ruine e rezervată membrilor Cupolei, cele din spate sunt pentru angajați. Fiecare în funcție de zona în care are treabă. Ultima intrare, cea mai îndepărtată de sit, este folosită foarte rar. La accă poartă, despre care nici nu îți prea dai seama că e o poartă, ascunsă într-un luminiș în care e destul de greu să ajungi, există doar o echipă standard

de pază, compusă din cinci indivizi. În rest, senzorii sofisticăți, dublați de camere, își fac treaba. Nici pasărea cerului nu poate trece de acestea nedetectată. În plus, două patrule în mașini și două pe jos înconjoară întregul complex 24 de ore din 24.

O mașină îl aștepta pe Socrate la scara avionului. Se urcă în ea și, în câteva minute, fu abandonat chiar în centrul sitului de la Copán.

Capitolul 86

- **C**e faceți aici? întrebă Charles râzând.

- Ne-am înțeles că trec pe la dumneavoastră. Deci, iată-mă.

- Da? răspunse Charles, distrat. A, da, ați zis că îmi destăinuți adevărata identitate a mamei mele.

Descuie ușa și îl poști pe polițist înăuntru. Trecură repede peste amabilități. Charles făcu două cafele și se așezară în sufragerie. Comisarul pe canapea, iar Charles pe fotoliul din fața bibliotecii.

- Vă ascult, spuse Charles, căruia nimic nu îi putea șterge expresia de lună plină de pe față.

- Sunt în posesia adevăratei identități a mamei dumneavoastră, care, așa cum v-am spus data trecută, când m-ați contrazis, era de origine italiană.

- Mama mea s-a născut în San Pedro Sula, în Honduras, și era fiica unui investitor important. Străbunicul meu era proprietarul câtorva fabrici în zonă. Familia mea deținea multe terenuri.

- Și ale cui sunt toate astea acum? Atât bunicul dumneavoastră matern, cât și mama dumneavoastră au fost singuri la părinți. Ce s-a ales de toată averea aia? Aveți o familie mare din partea tatălui. Aș putea paria, însă, că nu cunoașteți nici o rudă din partea mamei.

- E adevărat. Din câte am înțeles, când m-am născut eu, nu mai trăia nimeni. În ceea ce privește averile despre care v-am povestit, n-am nici cea mai mică idee. Nu m-a interesat niciodată. Trebuie să știți că mama mea s-a stins foarte tânără. Eu nici măcar nu am cunoscut-o prea bine.

- Da. Aveați patru ani. Îmi pare rău.

- Vă mulțumesc. Așa că... vru Charles să continue, dar Columbus Clay ridică un deget în aer și îl opri.

Se ridică și începu să scotocească prin buzunare. Scoase din ele fel de fel de chestii. De la bilete de tren până la monede. Chiar și un creion

chimic și o ruletă. Câteva capete de trabuc și o cutie de chibrituri. Într-un târziu ajunsese la miniportmoneul din piele neagră, pe care părea că îl caută. Charles urmărise amuzat tot acest ritual, pe care îl mai văzuse o dată, atunci când polițistul își căutase legitimația pentru a i-o arăta Ximenei. Chiar dacă nu atât de complet. Scoase ceva din portmoneu. Era o legitimație veche. O strânse la piept așa cum strângi cărțile de joc la poker ca să nu ți le vadă adversarul. Îndoi documentul, iar restul îl acoperi cu mâna. Apoi se apropie de Charles cu o poză.

– Asta e mama dumneavoastră?

Charles rămase cu gura căscată. În față avea o fotografie veche a lui, în variantă feminină. Fără codițe, ai fi zis că e chiar el în poza aceea.

– Ei bine, asta e primul act de identitate al mamei dumneavoastră. La paisprezece ani. Dacă sunteți cuminte, vă arăt și restul și poate vă și explic.

Spuse asta și, cu un gest brusc, vâri documentul direct în buzunar.

– OK, răspunse Charles. Ce vreți să spuneți? Că e un alt nume acolo? Ce importanță are?

– O să vedeți că are.

– Cum nu mi-ați arătat nimic, ar putea fi chiar numele ei real, cel pe care îl știu eu, trecut acolo.

– Domnule profesor! Se poate? Nici măcar eu nu fac chestii din astea ieftine.

– Nu vi se pare cam copilărească treaba asta? Uite poza, nu e poza. Domnule Clay!

Polițistul se strâmbă, dar rămase ferm pe poziții.

– De unde știți, zise Charles, că eu nu cunosc ceea ce dumneavoastră numiți adevărata identitate a mamei mele?

– Atunci când v-am spus că e de origine italiană, ați negat vehement. Așa mi-am dat seama. Prind lucruri din zbor.

– Bine, spuse Charles, care nu avea chef de hârjoneli. Mai ales cu personajul acela ciudat. Și presupun că vreți ceva în schimb, nu-i așa? Ce vreți?

– Să îmi povestiți tot ce știți despre cazul domnului Marshall. Dar absolut tot.

Cum Charles nu părea foarte convins, polițistul se văzu nevoit să insiste:

– Știu că sunt mai multe cărți. Că fiecare conține un mesaj de la Marshall pentru dumneavoastră. Și că se rezolvă cu un cod pe care l-am descoperit împreună. Mai precis, dacă nu eram eu, l-ați fi distrus, și oricum ar fi fost de prisos. Vreau să știu care e mesajul pe care vi l-a transmis George și la ce se referă.

– De ce e atât de important pentru dumneavoastră?

– Pentru că, cu tot respectul cuvenit, e un caz extrem de interesant și vreau să-l rezolv. Nu știu dacă știți, dar în întreaga mea carieră de detectiv, amator întâi și profesionist mai târziu, nu am lăsat nici un caz nerezolvat. Aș înnebuni dacă mi s-ar întâmpla asta. Și cel mai frumos ar fi să începem prin a aduce din mașină și ultima carte, pe care ați primit-o la înmormântare.

Charles nu știa ce să spună. Copoiul avea dreptate. Dacă n-ar fi fost el, hârtia ar fi ars. Charles nu credea în nici un fel de superstiție, dar se gândi că destinul îl împingea pe personajul acela cam ciudat în fața lui cu un motiv anume. Columbus Clay dovedise că e un geniu, și probabil că el nu ar fi reușit să dezlege cazul de unul singur. Avea nevoie de ajutor.

– Bine, spuse Charles, dar am o condiție. Atât dumneavoastră, cât și colega dumneavoastră...

– Doamna cu multe nume? Nu e colegă cu mine.

– Vedeți, despre asta vorbesc. Deci: nu sau ea, sau dumneavoastră, ci și ea, și dumneavoastră. Dacă e să facem echipă, o facem în trei.

Copoiul era foarte aproape să obțină ce își dorea. Nu avea deloc încredere în Ximena, pe care o bănuia că ascunde lucruri importante despre implicarea ei în caz, dar își dădu seama că oferta profesorului era finală și că acesta nu avea să dea înapoi. Era o cauză pe care o câștigase parțial. Pentru moment, decise că era suficient.

– De acord, spuse Columbus Clay.

– OK. Arătați-mi legitimația.

– He, he. Nu merge așa. Dumneavoastră primul.

Charles stătea pe gânduri. Se întreabă dacă nu cumva, în scrisoarea pe care mama sa i-o lăsase tatălui său, cea nedeschisă de patruzeci de ani, era chiar ceea ce îi oferea Columbus. Identitatea ei reală. Se gândi că ar fi bine să verifice. Îi ceru lui Clay să îl scuze câteva minute, pretextând că trebuie să aducă manuscrisul din mașină și să se schimbe, și urcă scările.

Ținea în mână plicul îngălbenit de vreme pe care tatăl său, din respect și dragoste pentru mama sa, nu îndrăznise să îl deschidă. Poate că nu voia

ca, după o viață întreagă în care știuse ce știuse despre ea, ce ar fi putut fi în plic să-i întorcă lumea cu susul în jos. Așadar, mama sa fusese un mister pentru tatăl său. Se întrebă oare ce știa despre asta bunicul său, care îl crescuse. Orice ar fi știut, nu își amintea să îi fi pomenit vreodată ceva. Amânase cât putuse acest moment, pe de o parte, pentru că nu era foarte sigur că taică-său nu o luase razna și pe de alta, pentru că, într-un anume fel, simțea că-i viola intimitatea tatălui său, de vreme ce scrisoarea îi fusese adresată acestuia. Dacă era o declarație de dragoste, scrisă într-un fel testamentar? Ce drept ar fi avut el să citească asta?

Dar cum evenimentele din ultimele zile duceau, toate, spre acea misterioasă bibliotecă și spre acea organizație, la fel de misterioasă, decise că era timpul. Strecură degetul, cu dexteritatea unuia care e obișnuit să deschidă scrisori, în marginea plicului, a cărui lipitură cedă imediat, și scoase un bilet îndoit. Prelungi un pic momentul, îngândurat, în timp ce mângâia hârtia cu degetul mare. Într-un final, îl deschise.

Show hands B. Spoon Street and Circle, Huntington NY

I am Ramser, King of kings.

*Whoever wishes to know how great I am
and where I am to be found.*

Let him surpass one of my works

Putu s-a B. Strada și Cercul Spoonului, Huntington, NY

Eu sunt Ramser, regele regilor.

*Cel care vrea să știe cât sunt de mare
și unde mă poate găsi*

Să-l depășească una dintre lucrările mele.

Un text scris de mână. Poate chiar de mâna mamei lui. Scris, evident, cu un stilou, după petele de cerneală de pe foaie. O peniță care nici nu scria prea bine, de vreme ce autorul sau autoarea simțise nevoia să întărească unele dintre litere.

Nu avu probleme să recunoască cele două texte.

Primul era o adresă. Și, coincidență sau nu, era chiar adresa celui de-al nouălea personaj de pe lista lui George. Acel George Eliott Napur, pe care Charles îl identificase prin anagramare drept Panurge. Adresa despre care Ximena spusese că nu există. Pentru că, insistase agenta, strada aceea nu avea decât 399 de numere. Nici un patru sute. Nici măcar A, darămite și un B.

Pe cel de-al doilea și-l amintea vag dintr-un poem al lui Shelley intitulat *Ozymandias*, care era numele grecesc al faraonului Ramses al II-lea. Își aminti că ocazia cu care poetul englez scrisese acest sonet fusese prezentarea, în 1818, de către British Museum a unor fragmente descoperite la Teba din ceea ce pare să fi fost poate cea mai mare statuie a Antichității. Și că, în fapt, fuseseră scrise două poeme cu același titlu, în paralel. Poetul Horace Smith se luase la întrecere cu Shelley și scriseseră două poeme foarte asemănătoare, atât la nivelul formei, în pentametru iambic, cât și la cel al conținutului. Poemele lor se bazau exact pe citatul pe care îl avea Charles în față și care îi aparținea lui Diodor din Sicilia, care îl pomenise în istoria sa despre Egipt, când vorbea despre Ramesseum, marele complex construit de faraonul cu pricina.

La starea de surescitare în care se afla – înmormântarea lui George, a cărei greutate o transferase, toată, spre obsesia pentru Rocio, mama sa, care era altcineva decât știuse el o viață întregă, toate mesajele care trebuiau deciptate –, Charles își dădu seama că e de prisos să încerce să se concentreze și la mesajul acela. Îl puse bine în sertarul de lângă noptieră și coborî, cu gândul să scape cât mai repede de detectiv. După ce va fi aflat, cu resemnare, tot ce avea acesta să îi spună despre mama sa.

Capitolul 87

Se spune că marile narațiuni îi favorizează pe marii păcătoși sau pe marii sfinți. Adică, pentru a fi interesant și demn de a fi urmărit, personajul principal al unei narațiuni trebuie să fie *larger than life*¹. Dar, de foarte mulți ani încoace, cititorul evoluat nu mai crede că oamenii sunt doar albi sau doar negri. Un asasin în masă are un câine și o familie pe care îi iubește, iar un înger are o slăbiciune pentru băutură. Sau varice, ca la Caravaggio. Trebuie, tot din punct de vedere narativ, ca personajul să aibă ceea ce se numește un *main flaw*. O vulnerabilitate. Prima afirmație s-a nuanțat. Dar, încă de la Aristotel, știm că e o mare diferență între adevărat și verosimil. O poveste poate fi adevărată, dar foarte greu de crezut. Dacă Bruce Willis ar fi interpretat rolul principal în *Titanic*, ar fi salvat pe toată lumea. Bruce Willis din seria *Greu de ucis* ar putea fi real, într-o logică narativă, dar povestea cu Titanicul e chiar autentică, așa că nu se face să schimbăm istoria. Iată de ce o narațiune care nu e pentru copii, unde Făt-Frumos e supraom, favorizează verosimilul în fața realului. Protagonistul are proiectul său. Care ar fi bine să derive din marea lui lipsă. Acțiunea e pornită de ceva ce îi schimbă personajului starea de bine. Sau îi agravează starea de rău. Iar el e mânat de dorința de a reveni la starea inițială, cea în care se simțea confortabil. Dacă avem un personaj colectiv, protagonistul nu se mai reprezintă pe sine, ci e chintesența acestui personaj colectiv. Își asumă toate lipsurile lor. Dar dacă nu există conflict, cititorul riscă să adoarmă după primele pagini. Și să nu mai deschidă cartea. Așa că protagonistul are nevoie de cineva care să se opună dorințelor sale de a repara starea inițială. Acesta e antagonistul. Proiectul său se opune celui al protagonistului. Adică e un antiproiect. Cum cărțile în care există doar două

¹ Impresionant, legendar (n. red.)

personaje sunt plicticoase, în general, mai e nevoie de ceva lume. Cu cât mai groasă cartea, cu atât mai numeroase chipurile ce o populează. Nu e bine nici ca acești locuitori ai cărții să fie doar de umplutură. Așa că unii se aliniază în spatele protagonistului. Și devin susținătorii lui. Alții, în spatele personajului negativ. Unii, puțini de obicei, sunt neutri. Ei ar putea ilustra poziția autorului. Sau a unei instanțe morale. Câteodată lucrurile se pot complica al naibii de mult și pot apărea conflicte, de mai mici sau de mai mari dimensiuni, chiar în grupul susținătorilor unuia sau ai altuia.

Patru dintre membrii organizației criminale autointitulate Cupola, plus un invitat de onoare, un al doilea bancher, erau adunați acasă la generalul care își exprimase pe față nemulțumirea față de metodele noi ale lui Keely. Și față de alegerea lui Socrate pentru rezolvarea așa-numitei „probleme a profesorilor”.

În biroul generalului, în fum de trabuc și vaporii de Bourbon de Kentucky, cei cinci complatau.

– Oricine poate să spună cu dovezi, fie ele și inventate, monstruoșitatea asta despre cel mai important președinte al Americii trebuie amușit. Dacă Lincoln, în cretinismul său abject, a fost manipulat de o cioară, nici nu mai are importanță. Chestia asta trebuie stinsă! Și repede, spuse generalul, care aproape făcea spume la gură, lovind violent cu pumnul în masă.

-- Da. Chestia asta atacă fix centrul propagandei noastre. Și porcăria aia cu biblioteca. Ne pierdem vremea cu căcaturi, răspunse unul din cei doi bancheri care participau la discuție.

– Da, dar asta a fost condiția sponsorului nostru principal ca să ne sprijine, interveni omul cu fața arsă.

– Vouă vi se pare normal ca băiatul ăla să stea tot timpul cu mască? Că doar n-are lepră, ca regele ăla din Ierusalim în timpul cruciadelor, adăugă cel de-al doilea general.

– Ce rege lepros? întrebă omul cu mâinile pline de inele.

-- Am văzut un film aseară. Se uita flică-mea.

-- Eu zic că încă avem nevoie de banii lui, interveni cel de-al doilea bancher. Totuși, a investit miliarde. Nu e de colea.

– De bani mai facem rost. Dar nu e el deocamdată problema. O să-l aburim cu cărțile alea de căcat, spuse primul bancher.

– Ce cărți sunt astea? întrebă cel de-al doilea general.

– N-are importanță. Niște vechituri, răspunse omul cu fața arsă.

– Eu cred că, de fapt, vrea să se umple de bani cu cărțile alea. Zice că e important, dar n-a vrut să spună de ce, interveni omul cu inele. Dacă am reuși, măcar, să aflăm cine e. La banii ăștia, nu e chiar oricine.

– Bravo. Ești perspicace, spuse primul general, cel care părea autoritatea principală din sală. Ați văzut cum se comporta la întâlnire. De parcă am fi toți slugile lui. Eu nu m-am vândut în viața mea nimănui. O să îl dăm pe brazdă sau o să scăpăm de el. Toate la timpul lor. Acum avem două probleme.

– Și nu știe chiar nimeni cine e? reluă omul cu inele.

– Bineînțeles că știe, replică generalul. Altfel nu putea chiar orice necunoscut să pătrundă în organizația noastră. Nu e chiar sat fără câini. Știu Keely, senatorul McGregor și generalul Coburn. Au garantat toți trei pentru el.

– Dar asta e o îngrozitoare lipsă de respect față de noi, ceilalți, spuse al doilea general.

– Așa s-au înțeles. Asta a fost condiția lui. Că, pentru moment, are nevoie să rămână anonim. Însă își va dezvălui identitatea după ce îl debarcăm pe Keely. Vă asigur. Dar omul cu mască nu e acolo tot timpul, cu noi. Problema e Keely. Un papă-lapte și un căcăcios. Vorbește mult.

– Mie îmi place cum vorbește, interveni omul cu inele.

Privirea generalului îi îngheță acestuia sângele în vine.

– Glumeam, îngăimă o scuză.

– O să rateze asasinarea președintelui. Și atunci voi propune o moțiune să îl dăm jos.

– O să rateze? De unde știi? Asta nu e bine, spuse al doilea general. Ce ne facem?

– Ba e bine. Emoția stărnită de așa ceva ne-ar da cu ani înapoi. Și nu am mai avea nici o șansă să câștigăm puterea. Pentru că nu putem da o lovitură de stat. Trebuie să câștigăm legal.

– Să îl oprim atunci! spuse cu patos primul bancher.

– Mă ocup de asta. Dar nu direct. Garantez că o să rateze.

– Și vom fi gata la alegeri? întrebă omul cu inele.

– Răbdare, răspunse generalul. Nimic mareț nu s-a făcut peste noapte. Alegerile astea sunt prea aproape. Ne concentrăm toate tunurile pe 2016. Acum trebuie rezolvați colportorii ăia. Și profesorul ăla de la Princeton.

Un bou vândut iubitorilor de poponari. Keely a dat, ca de obicei, greș. L-a angajat pe mexicanul ăla sadic.

– Nu e mexican, zise al doilea general. E brazilian din Argentina. Și e bun. Eu l-am recomandat. A făcut câteva chestii bune pentru mine. Și pentru prietenii mei. Întotdeauna a dus toate misiunile până la capăt. Și unele erau grele, nu glumă. Dar e specializat în obținut informații și în acțiune din asta, corp la corp, nu în chestii sensibile, să le zic așa.

– N-are a face, se răsti primul general. Trebuie eliminați și profesorul, și restul. Acum.

– Păi de ce nu faci ceva?

– E în mișcare, răspunse acesta. Ieri l-a salvat cineva. Era cu cățeaua aia de la FBI. Aia pe care ați văzut-o și la Cupolă. Ce caută omul cu mască în compania uneia de la FBI?

– Care cățea? întrebă al doilea general. Englezoaica aia?

– Da. Piedra, sau Petra, sau cum o fi chemând-o, spuse omul cu inele.

– Poate că e pe statul lui de plată, zise al doilea bancher.

– Și dacă e invers? interveni al doilea general.

– Adică infiltrat să ne supravegheze? Peste poate, spuse primul bancher. Guvernul nu are atâția bani doar ca să ne urmărească pe noi. Și n-ar fi acceptat atâtea chestii câte am făcut noi.

– Aici cred că ai dreptate. Cățeaua e plătită de el. Dar cred că e plătită să ne urmărească pe noi, spuse generalul. Ieri am ratat, dar zilele următoare o să-mi iasă.

– Și cu Keely ce facem? Îl omorâm? întrebă cu părere de rău omul cu inele.

– Nu vorbi tâmpenii, se rătoi generalul. Keely e discret și devotat cauzei. Doar că nu trebuie să conducă nimic.

Capitolul 88

Coborâse scările și se dusese la mașină. Acum stătea în fața lui Columbus Clay cu cartea în mână și nu știa ce să zică.

– Nu v-ați schimbat, întrerupse polițistul tăcerea.

– Poftim? întrebă Charles, nedumerit.

– Spuneați că o să vă schimbați.

– A! Ar fi durat prea mult. Până făceam duș și toate celelalte. Haideți să terminăm odată cu asta. Am avut o zi mult prea lungă.

– Vă înțeleg, răspunse detectivul cu compasiune. Dar, dacă tot sunt aici, am o curiozitate personală.

– Vă rog, spuse Charles în timp ce îi făcu semn să se așeze.

– Vă amintiți cursul acela, cu poetul român?

– Cel pe care l-ați știut mai bine decât mine? Cum aș putea să uit?

– Ei bine, cursul ăla avea un final pe care, din nefericire, nu l-am mai prins. A trebuit să plec. Și aș fi foarte curios dacă, pe cât de scurt puteți, mi-ați putea spune despre ce e vorba. Simt, așa, că am lipsit chiar la dezvoltarea asasinului.

– Apropo de asasin, ce metodă ați spune despre dumneavoastră că folosiți la rezolvarea cazurilor?

Columbus Clay îl privi mirat pe Charles. Era evident că nu înțelegea întrebarea.

– Adică sunteți mai mult genul deductiv sau genul inductiv?

Din nou, polițistul nu știu ce să răspundă.

– Uitați, zise Charles râzând. Să vă explic. Bunicul meu, care a fost cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut, a inventat o chestie. S-ar putea să vă folosească.

– Vă ascult atunci, răspunse Columbus. Pare un joc și mie îmi plac jocurile la nebunic. Pentru asta trăiesc.

- El susținea că există trei tipuri clasice de gândire. Primele două erau cunoscute, teoretizate și botezate ca atare. Al treilea, deși exista în aer, nu fusese teoretizat. A făcut el asta.

- Interesant, spuse Clay, în timp ce făcu un gest întrebător cu ciotul de trabuc. Permiteți?

- Vă rog, spuse Charles. Vă servesc cu ceva?

- Mulțumesc. Deocamdată sunt OK. Vă rog.

- Da. Mă gândesc că v-ar interesa pentru că bunicul meu a legat asta de personaje celebre din istoria literaturii. Și nu orice fel de literatură, ci cea polițistă. Mai precis, ținta lui a fost Sherlock Holmes.

- Literatura de felul ăsta are mari probleme. E necinstită. Și cea mai necinstită dintre toate e și cea mai celebră dintre toate.

- Vă referiți la Agatha Christie?

- Exact. După cum știți, mă cam pricep să dezleg chestii. La ea nu e chip. Pentru că nu îi dă cititorului nici o șansă. Nu îi dă toate datele. Asta mă enervează teribil. De fiecare dată, Poirot ăla vine cu ceva din burtă, ceva ce tu, ca cititor, nu ai cum să știi. Deci, nici un fel de deducție nu e posibilă. Întotdeauna am crezut că tipul ăsta de cărți ar trebui să îți dea și ție o șansă să faci pe detectivul.

- Și Holmes?

La Sherlock Holmes e altceva. Acolo am mai ghicit. Dar și la el sunt probleme. Și el face observații care vin de nicăieri. Dacă vede praf pe pantofii unuia care trebuia să fi umblat prin noroi, se întreabă de ce naiba pantofii lui nu sunt înecați în glod. Nici asta nu îți spune înainte. El face deducțiile astea, dar tu nu ai cum să ajungi la aceleași concluzii, pentru că nu ai toate datele. Oricum, e mai bine decât la Poirot. Dar și aici deducțiile sunt foarte greu de făcut.

- Da, pentru că nu sunt deducții.

- Poftim? întrebă polițistul, care nu înțelegea ce vrea să spună Charles.

- Haideți să vă explic. Pe masă avem un săculeț negru din catifea. În fața lui, vărsate pe masă, sunt câteva diamante.

- Excelent, zise Clay, frecându-și mâinile.

- Varianta I, zise Charles, surprins de reacția copilărească a polițistului. Știm că în săculeț sunt doar diamante albe. Și că toate diamantele de pe masă sunt din acel săculeț. În concluzie, diamantele de pe masă sunt albe. Asta se cheamă deducție.

– Păi nu se vede cu ochiul liber că diamantele de pe masă sunt albe?
– Să zicem că e suficient de întuneric în încăpere.
– Am înțeles. Deducție. Bine.
– Varianta 2. Aceste diamante sunt din săculeț. Aceste diamante sunt albe. În concluzie, toate diamantele din săculeț sunt albe. Asta se cheamă inducție.

– OK. Înțeleg că matematica formalizează gândirea în felul ăsta. Și a treia?

– Aici devine interesant. Toate diamantele din săculeț sunt albe. Aceste diamante sunt albe. În concluzie, diamantele astea sunt din săculeț.

– Asta nu e neapărat adevărat. E ghiceală la prima mână.

– Întocmai. E primul lucru care îți vine în cap. Prima soluție. Este exact ce face Holmes tot timpul. Se bazează pe o asumptie teoretică, formulată de un călugăr franciscan din Anglia secolului al XIV-lea, pe numele lui William Occam. Îi zice „brițul lui Occam”. E o cheie de rezolvare a problemelor. El zice că, la premise egale, soluția cea mai simplă tinde să fie cea adevărată.

Columbus Clay îl privea pe Charles cu gura căscată. Acesta făcu o expresie nedumerită.

– Aș sta să vă ascult încontinuu. Nici nu știți ce îmi declanșați în cap.

Vanitos ca orice intelectual, Charles fu flatat de complimentul polițistului.

– OK, răsă el. Mulțumesc pentru compliment. Așadar, acest mod de a gândi a fost botezat de către bunicul meu abducție. Se mai numește retroducție sau inferență ipotetică. Și este exact metoda folosită de Sherlock Holmes. Ca să fie mai clar. Cel mai celebru detectiv al lumii ghicește. Deducția se bazează pe capacitatea noastră de a analiza lucrurile pe care le vedem, atât timp cât ele rămân în limite normale. Inducția se bazează pe experiența noastră că lucrurile nu se schimbă brusc. Abducția face apel la intuiția noastră. La pariul pe care îl facem. La speranța că vom ghici corect. Este capacitatea noastră de a face predicții generale, fără nici un fel de garanție că avem dreptate. Tot sistemul nostru de gândire se bazează pe capacitatea noastră de a observa lumea. Și de a formula ipoteze asupra ei. Bunicul meu a numit asta primul pas al gândirii științifice. Țasta e, după el, unicul tip de argument născător de idei noi.

– Vreți să spuneți că Holmes nu știe? Ghicește?

– Da. Presupune. Aici, dincolo de inteligență și experiență, mai e implicat ceva foarte important. Emoția. El nu produce mai multe ipoteze. Despre nimic. O scoate pe cea mai simplă – vezi briciul lui Occam – și o testează. Dacă nu iese, merge mai departe. Dar de cele mai multe ori iese. Vedeți, din ce am aflat despre dumneavoastră, modul în care formulați o concluzie, dintr-o mare de informații, cred că sunteți un polițist abductiv, cu o intuiție excepțională. De aceea sunteți singurul care vede cea mai simplă logică, din toate informațiile pe care le aveți la îndemână. Acolo unde alții caută logica sofisticată, dumneavoastră căutați cea mai scurtă și mai evidentă cale. Pentru că semnele sunt acolo. Trebuie doar interpretate corect. Mă înșel?

Columbus Clay rămase cu gura căscată și era așa de uimit de ce auzise, încât pentru câteva clipe nu fu în stare să articuleze nici un sunet.

– OK. Ce ziceați că n-ați prins la conferința cu pricina?

– Ăăă, se bâlbâi Clay, căruia îi trebuiră câteva secunde să își revină. Ziceați că, în general, oamenii care se apropie de un text nu îl înțeleg pentru că suferă de două posibile tipuri de... cred că le-ați numit precarități. Aș vrea să știu care sunt alea. Ca să îmi pot închide conferința aia în cap.

„Așadar, marea problemă a lui Columbus Clay e că îl bântuie orice chestie nerezolvată”, își spuse Charles. „Bine de știut.”

– Dar înainte, i se adresă rugător polițistul, credeți că aș putea să mă servesc cu un pahar din ce aveți acolo, din minunățiile alea?

– Sigur, spuse Charles, care dădu să se ridice.

Columbus Clay sări în picioare.

– Nu, vă rog, nu vă deranjați. Mă servesc singur, dacă e OK.

– Vă rog.

În fața mulțimii variate de sticle despre majoritatea cărora habar n-avea ce sunt, Columbus Clay se blocă din nou. Se scărpină în cap.

– Ce ați vrea? îl întreabă Charles, care înțelese problema polițistului.

– Ce e mai ieftin de aici.

– Votca e cea mai ieftină.

Puse mâna pe o sticlă pe care scria mare „Vodka” și turnă într-un pahar. Luă o înghițitură și se așează cuminte înapoi.

– Vă ascult.

Da. Mă rog, am eu o teorie că, dacă o persoană nu înțelege un text literar – aici mă refer la texte literare –, poate suferi de două tipuri de limitări. Prima e de ordin cultural. Cealaltă, de ordin intelectual. Ca să înțelegeți mai bine ce vreau să spun, imaginați-vă că aveți în față un text și știți toate literele, dar nu înțelegeți textul. Să zicem că textul e în suedeză și dumneavoastră nu vorbiți suedeză. Dar știți toate literele. Le recunoașteți, pentru că le folosiți și în engleză. Asta e o problemă de cod. În cazul nostru, vorbim despre codul limbii suedeze. Nu îl știți, așa că aveți, din acest punct de vedere, un handicap cultural. Știți, așadar, tot ce e conținut în text, dar nu îi înțelegeți sensul, pentru că n-aveți habar de cod. Dacă învățați codul, vă descurcați.

– Aici e exemplul acela cu poezia.

– Exact. De aceea, pentru a înțelege un text sofisticat, e nevoie de educație și mult exercițiu. Aș adăuga: și de un pic de inteligență și sensibilitate. Ce ne învață asta? Că educația are un rol central. Pentru că doar cu o educație de foarte bună calitate putem să pătrundem în zone care le sunt inaccesibile celor needucați. De asta o țară puternică e o țară în care educația primează. Pentru că cetățenii ei au acces la o înțelegere complexă a lumii în care trăiesc. Cum nevoile lor nu mai sunt doar cele primare, devin mai sofisticate.

– Și mai greu de manipulat.

– Exact. De aia în dictaturi sau în țările cu democrații fragile nimeni nu dă doi bani pe educație. De fapt, în dictaturi educația e puternică, dar e direcționată spre o zonă de spălare a creierelor.

– OK. Asta e precaritatea culturală, cum i-ați zis. Și cealaltă?

– Aia e mai gravă. În primul caz, ai o șansă. Să înveți, să te educi, să te intereseze. Cealaltă e un dat, din păcate. Precaritatea intelectuală e situația în care, având un text în față, de această dată într-o limbă pe care o cunoști, înțelegi toate cuvintele, dar nu înțelegi textul. Știi codul, dar nu poți face nimic cu el. Prima e subiectivă, a doua e obiectivă. Nu putem cere ceva de la cineva care nu poate în mod obiectiv. Dar astea sunt cazuri extrem de rare. IQ-ul foarte scăzut e mai degrabă un accident.

– Poate în lumea dumneavoastră. În a mea e majoritar.

– Am, de exemplu, studenți care se plâng că folosesc cuvinte prea bombastice. Se văicăresc că trebuie să vorbesc pe înțelesul lor. Or, asta nu se poate. Anumite cuvinte definesc cel mai bine noțiunea la care se referă.

Nu pot spune de fiecare dată o frază în locul unui cuvânt doar pentru că studentului îi e lene să învețe codul. V-am lămurit?

– Da, mulțumesc mult. V-aș mai complimenta, dar mi-e teamă că devin cam patetic.

Pendula bătu de unsprezece ori. Cei doi ascultară în tăcere toate cele unsprezece bătăi.

– E târziu, zise Clay. Haideți să rezolvăm problemele pentru care ne-am întâlnit și să vă las să vă culcați.

Capitolul 89

— **O**K, se învoi Charles. Iată ce știu eu. Pe scurt. În momentul în care am plecat spre Mexic, pentru conferință, George a venit la aeroport. Era foarte agitat. Alergase și părea speriat. Nu mi-am dat seama atunci. Am crezut că e doar una dintre extravaganțele lui. Și mi-a dat un dosar.

— Un dosar? Ce conținea?

— Dacă o să aveți răbdare, o să aflați.

Polițistul ridică mâinile în semn că nu va mai întrerupe.

— L-am aruncat în rucsac și am uitat de el. N-aveam cum să știu că era ceva atât de serios. În fine, s-au întâmplat lucruri ciudate acolo, dar nu le-am băgat în seamă. O geantă a unui coleg a fost furată de pe spătarul scaunului meu. Probabil cel care a luat-o credea că îmi aparține. Apoi mi-am găsit camera de hotel răvășită. Chiar în ziua când urma să plec, și mi s-a spus că a intrat fata mai devreme la curățenie. Nici atunci nu am făcut legătura. În avionul de întoarcere, am început să răsfoiesc dosarul, dar foarte puțin. Realmente nu îmi amintesc mare lucru. Avionul se pornise, dar niște indivizi din trupele speciale l-au întors din drum, au dat jos toți pasagerii în afară de mine și mi-au confiscat dosarul.

— Vorbiți serios?

— Dumneavoastră cam ce credeți?

— Era o întrebare retorică. Asta schimbă cu totul datele problemei. Asta face din seria de crime o problemă transnațională. E un amănunt important. Mă bucur că ați decis să mi-l împărtășiți. Puteți continua, vă rog?

— Da. Am ajuns acasă și m-am trântit în pat. Dimineața, m-am trezit cu doamna Menard, prietena dumneavoastră, la ușă. Mi-a spus despre George. A sugerat că uciderea lui are legătură cu un proiect la care lucra.

— Despre Lincoln.

– Întocmai. La început n-am crezut.

– Dar uciderea logodnicei sale și a lui Olcott, ca și atentatul asupra dumneavoastră, acasă la profesorul Boates, v-au făcut să vă schimbați părerea.

– Da.

– Și cărțile?

– Ulterior am făcut legătura.

– Din agenda lui George, pe care ați găsit-o, deși ați susținut atunci, sus și tare, că nu.

– Să știți că nu am spart eu dulapul. George mi-a lăsat agenda la antrenorul de scrimă.

– Vă cred. Și ce scrie în agendă? Mi-o arătați?

– Nu acum. Pentru că mai am două lucruri de rezolvat din ea.

Columbus Clay nu era foarte mulțumit de răspuns, dar nu voia să forțeze nota. Charles continuă:

– Sunt numele a zece oameni, profesori de seamă...

– Și miliardari petroliști, se rezezi Clay.

Charles rămase cu gura căscată.

– Unul singur. Dar de unde...?

– V-am spus că am informații parțiale. Vă rog. Continuați.

– Da. Și două personaje despre care nu știu nimic. Ca să nu vă mai port prin jocurile lui George, în dreptul fiecăruia e trecut titlul unei cărți. Pe care George a lăsat-o fiecăruia dintre ei, spunându-i că îmi aparține și că trebuie să mi-o restituie.

– Și pe spatele fiecărei cărți e un cod. Care se dezleagă cu cheia pe care am descoperit-o împreună.

Accentuă pe ultimul cuvânt, ca și când ar fi simțit nevoia să își sublinieze importanța o dată mai mult.

– Întocmai.

– Așadar, sunt zece mesaje. Câte cărți ați primit? Opt cu cea de azi. Deci au rămas două de dezlegat. Mi le arătați?

Charles oftă ca și când ar fi spus că se dă bătut și se ridică de pe fotoliu. Apucă hârtia de pe masă și i-o întinse detectivului.

– Și nu puteți deduce restul mesajului?

– Am încercat. Deocamdată am presupus ce conține acest al optulea mesaj. Dacă îmi dați voie, verificăm imediat.

Deschise cartea direct la coperta din spate, unde citi:

C.B.:

abzvar

Verifică șirul lui Fibonacci modificat și folosi indicele 13. Cuvântul era scurt, așa că făcu translatarea din cap.

- *Nomine.*
- Țsta de aici din paranteză? întrebă Clay.
- Am ghicit, nu?
- Așa se pare.
- Atunci putem șterge prima paranteză.

DECENNIUM POST SECUNDUM ET QUARTUM — STAT
ROSA PRISTINA NOMINE NOMINEM ANTE (NOMEN) ROSAE
TENEMUS.

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA —
DĂINUIEȘTE ÎN VECI NUMELE TRANDAFIRULUI MAI PĂSTRĂM
DOAR (NUMELE) ANTERIOR NUMELUI TRANDAFIRULUI.

- Ce să înțeleg de aici? Că ați ghicit un mesaj? Pe ăsta? Și cuvântul pus în paranteză e, cum ați zice dumneavoastră, o altă intuiție?

- Da.

- Păi și de ce nu încercați același lucru și cu ultimul cuvânt?

- Pentru că habar n-am dacă e cuvânt sau cuvinte. E clar că sunt două fraze separate. Și această rezolvare e cheia întregului text.

- Ce e cu textul ăsta?

Nu știți? întrebă Charles, mirat. E o referire la un text dintr-un roman celebru al lui Umberto Eco, *Numele trandafirului*. Nu l-ați citit?

- Sper că glumiți.

Charles nu înțelegea de ce presupunea polițistul că ar fi glumit.

- Păi să vă spun atunci. Eu nu citesc cărți. Nu mai mult decât trebuie. Am citit câte ceva în copilărie. Povești. Că era obligatoriu. Prin clasa a patra m-au pus să citesc o carte a unui autor italian foarte în vogă pe la noi, Edmondo De Amicis. Ceva ce se numea *Cuore*. Noi îi ziceam *Corazon*. Era ceva de o tristețe de nedescris. Nu înțeleg de ce trebuie să otrăvească

sufletele copiilor cu asta. Am problema asta, nu reușesc să uit nimic. Și acum o știu pe dinafară. Mi-a distrus copilăria. Mi-au trebuit ani să mi-o scot din cap. O vreme m-am culcat în fiecare seară plângând. Așa că vreo zece ani nu am mai deschis nici o carte. Apoi m-am apucat de chestii polițiste. Astea îmi plăceau. Rețineam tot și mă gândeam că o să îmi folosească. Și așa a fost. Dar nici din astea nu am citit multe. Am mai citit o singură carte serioasă în închisoare, adusă de un nou coleg de celulă. Mă plictiseam îngrozitor, așa că am pus mâna pe ea. Erau operele complete ale unui scriitor de la noi. Unul Borges. Cică e mare de tot. Nu pot citi nimic pentru că nu uit nimic. Și literatura e tulburătoare. La un om normal, își face efectul și se uită. Vine și pleacă. Dar la mine rămâne pentru totdeauna. La fel de vie ca atunci când o citesc.

Obişnuit să empatizeze cu interlocutorul, Charles încercă să se pună în pielea polițistului. Hotărî să treacă peste asta.

– Eco era scriitorul preferat al asistentului meu. Iar *Numele trandafirului* era cartea lui de căpătâi.

E ceva de capul ei?

– Sper că nu vă așteptați să vă răspund la asta. E complicat. E o carte unică în întreaga literatură universală.

– Și textul ăsta e luat de acolo? Sau se referă la ceva de acolo?

– Ultima frază e de acolo. Dar e ușor modificată. Eco își încheie romanul cu fraza: *Stat rosa pristina nomine. Nomina nuda tenemus.*

– Dăinuie pentru totdeauna numele trandafirului. Mai păstrăm doar denumirile goale. Frumos, spuse Columbus. Ce înseamnă?

Cum Charles făcu o față lungă la gândul că va trebui să mai explice și asta, Columbus Clay, care își cunoștea prioritățile, nu insistă:

– OK. N-are importanță. Dar ce e povestea asta cu numele de dinainte de numele trandafirului?

– M-am tot gândit. Habar n-am.

– Ziceați că titlul cărții e *Numele trandafirului*? Se numea altfel înainte?

– Ce-ați spus? Întrebă Charles, pe care îl trecu un fior rece.

– Dacă această carte are un titlu alternativ? Sau unul de lucru.

Charles înțelesese că frizerul acela briliant rezolvase problema. Asta trebuia să fie. Era în logica lui George.

– Nu știu. O să verific.

– OK. Deci nu știm ce mesaj v-a lăsat asistentul dumneavoastră?

– Mă tem că nu. Credeți că mesajul ăsta ne va ajuta la prinderea asasinului?

– Din aproape în aproape. Mesajul, presupun, ne va da ce a descoperit domnul Marshall. Iar asta ne va spune pe cine lezează. Și, mergând pe acest fir, da, cred că am putea ajunge la asasin. Ziceați că e vorba despre Lincoln?

Columbus Clay ascultase întreaga conversație pe care profesorul o purtase cu Patrick Ewing în acea dimineață, așa că înțelesese despre ce era vorba. Din păcate, instalase microfoanele în casa lui Charles abia cu o seară înainte, în timp ce acesta se întorcea cu Ximena de la întâlnirea cu Caligari, iar telefonul mobil i-l pusese sub urmărire abia în dimineața aceea. Așa că nu știa nimic despre povestea cu tatăl său, cu Omnes Libri sau cu nebunii lui Mabuse.

– Mai vreți să vă spun despre Lincoln?

– Nu. Cred că am înțeles. Se caută marele secret pe care l-a aflat președintele. Unul atât de puternic încât să îi răstoarne acestuia întreaga lume de până atunci cu susul în jos. Atât de teribil încât să îl facă să își pună întreaga ființă în slujba cauzei ăsteia: desființarea sclaviei și modernizarea Statelor Unite. Și ziceți că George era în posesia secretului ăstuia atât de secret, ca să zic așa?

– Sună ciudat. Nici eu nu prea știu ce să cred. Doar că niște indivizi sunt convinși de asta. Suficient de tare încât să omoare atâția oameni. Poate sunt doar niște dezaxați.

– Dezaxați sau nu, trebuie să îi găsim, spuse poliștistul pe un ton definitiv.

Capitolul 90

Keely venise să îl ia pe Socrate și îl introduse în sediul Cupolei pe la intrarea secretă, care pomea chiar din tunelurile ruinelor. Întâi îi arătă afară toate sistemele de securitate. În special cercul senzorilor de mișcare. Apoi îi demonstră punct cu punct fiecare barieră de intrare spre centrul Cupolei. Îl plimbă încet prin coridorul cu portrete, din care Socrate recunoscuse foarte puține. Keely îi spusese că sunt eroii lor, predecesorii luminați ai mișcării. Îl trecu prin prima cameră, cea de întâlnire, cu masa pătrată imensă și focul nestins, apoi îl duse în spate, pe la birourile principale. După care se urcară pe un minivehicul electric pe patru roți și străbătură cei doi kilometri pe care, de-o parte și de alta, erau tot felul de laboratoare. De la stații media care construiau știri până la tot felul de încăperi cu geamuri opace sau neluminate și unde nu se putea vedea nimic din afară.

Într-un final ajunseră într-un birou imens, unde Keely îl invită să ia loc. Îl servi cu băutură, dar Socrate refuză politicos.

Apoi șeful Cupolei îi explică cu ce se ocupă organizația, care sunt obiectivele ei. Îi repetă de mai multe ori ce așteptări are de la el și insistă că are încredere totală, de vreme ce îi devoalează toate astea. Într-un final, îi făcu o promisiune. Dacă atentatul din 14 aprilie avea să fie un succes, urma să îl prezinte celorlalți, să îl primească în organizație și să îl facă mâna lui dreaptă. Ba îi spuse și funcția pe care urma să i-o dea. Director executiv pe probleme de antiterorism. Cum Socrate își păstra tot timpul aceeași expresie, fără să pară prea impresionat, Keely se pregăti să dea lovitura finală de imagine.

Se asigură că Socrate îi este dedicat trup și suflet, chiar așa, cu regulile lui personale. Îi făcu o ofertă financiară uriașă, pe care Socrate se prefăcu că o negociază, și, în cele din urmă, căzură la pace. Desfăcu

o sticlă de șampanie și insistă ca oaspetele să bea un pahar, ca să pecetluiască tranzacția, după care urcară din nou pe minitransportor.

La un moment dat, pe coridor se schimbă peisajul. Pe o pancartă mare scria „Spre labirint”, iar dedesubt, „Doar cu permis de trecere special”. Fură nevoiți să abandoneze minitransportorul, deoarece urmau niște porți înguste prin care nu avea loc vehiculul.

– Aici e forța noastră. Asta e o realizare cum n-a mai fost alta. O să vezi, spuse Keely bombastic, frecându-și mâinile. Și se grăbi să adauge: Foarte puțini muritori au avut privilegiul să vadă asta. Mai mulți au simțit-o pe propria piele.

Rostise ultimele cuvinte cu un zâmbet de satisfacție pe față.

Intrară și continuară drumul cu alt vehicul pe pernă de aer. De această dată, de-o parte și de alta a coridorului se vedea o clinică ultradotată tehnologic cum Socrate nu văzuse în viața lui. Diverși oameni în costume de protecție, care arătau ca niște marțieni, lucrau dincolo de geamurile care mărgineau coridorul. Într-un final, vehiculul se opri la baza unei scări din fața unei intrări uriașe.

Keely îi făcu semn să urce pe scară. Câteva trepte, apoi urma un lift, care coborî atât de mult încât Socrate se întrebă cât de adânc era acolo complexul. Ajunseră la niște loje cu geamuri mari, exact ca acelea ale unui stadion, iar de acolo aveau o imagine completă asupra celor și mai de jos, din arenă.

Capitolul 91

- **C**red că am spus tot ce știu. E rândul dumneavoastră.
Columbus Clay se ridică de pe canapea și scoase încet din buzunar actul de identitate pe care i-l întinse lui Charles.

- Hypatia Visconti? Nu înțeleg.

- Țsta era numele real al mamei dumneavoastră. Făcea parte din celebra familie Visconti. De fapt, e o chestie încurcată aici.

Charles, care rămăsese mut, își aminti reacția tatălui său când îl vizitase, cu câteva zile în urmă, și pomenise numele Hypatiei. Abia în acest moment făcu legătura. Așadar, tatăl său știa.

- Poftim? întrebă el, având nevoie de puțin timp pentru a-și face ordine în gânduri.

- Ziceam că e o chestie încurcată la mijloc.

- La ce vă referiți?

- Sunt două familii Visconti în istoria Italiei.

- Or fi mai multe. E un nume destul de întâlnit. Nu cel mai comun, dar nici o raritate.

- Da. Mama dumneavoastră făcea parte din una din ele. Mi-am luat ceva timp să fac niște cercetări. Nu puteam să mă fac de râs în fața unui om atât de atent la detalii ca dumneavoastră.

- Dacă despre atenție la detalii e vorba, știm că nimeni nu vă poate întrece.

- Da. Dar din acest punct de vedere îmi semănați. Să lăsăm politețurile. Există o familie Visconti la Pisa, în secolul al XII-lea, care, la un moment dat, migrează în Sardinia. Sau își extinde dominația și asupra insulei, printr-o serie de căsătorii cu familiile care stăpânesc Cagliari, Capraia și Gherardeschi.

Charles nu înțelegea de ce polițistul se apucase să-i țină o lecție de istorie. Acesta, părând că îi citește exact gândurile, se grăbi să adauge:

– O să înțelegeți imediat ce vreau să spun. Mama dumneavoastră se trage din celebra familie milaneză. Cum știu asta? Destul de simplu. Încă mai există casa în care familia bunicilor dumneavoastră a locuit la San Pedro Sula. Acum e, ghiciți ce?

– Nu știu.

– Sediul unei societăți care strânge cărți vechi.

– Un anticariat?

– Nu. Anticariatul vinde. Țștia adună.

– Și cum v-ați prins că e o familie, și nu cealaltă?

– He-he! Răspunsul la asta e simplu, dar duce într-un loc ciudat.

– În ce sens?

– Vreți să vă spun?

– Sigur, răspunse Charles. Vă mai servesc cu un pic de votcă?

Columbus Clay nu știa ce să spună. Ar mai fi băut un pahar, dar votca i se părea prea tare.

– Aș vrea ceva mai moale, dacă aveți.

– Sigur, răspunse Charles răsând. Am un whisky foarte catifelat.

– Dar nu e scump, sper.

– L-am primit cadou. Așa că e gratis.

Îi turnă polițistului un pahar și i-l întinse. Acesta îl miroși și își muie buzele. Plescăi de satisfacție.

– Excelent. Spuneam că în interiorul casei exista blazonul familiei Visconti. Sculptat în piatră. E ceea ce italienii numesc *biscione*, adică o viperă. În unele reprezentări are și o coroană pe cap. Dar în privința asta am citit că sunt discuții, că ar fi, de fapt, un animal fantastic. Un basilisc. Orice ar fi, balaurul ăsta înghite un copil. După unii, nu îl înghite, ci îl scuipă. Pe când ceilalți Visconti aveau ca blazon un cocoș. Deci vă trageți din ducii de Milano, din Ottone, eroul cruciadei împotriva sarazinilor. Și, posibil, dintr-un papă. Gregorian al X-lea. Cu permisiunea dumneavoastră, o să mai sap ca să aflu când și în ce condiții a ajuns familia mamei dumneavoastră acolo.

– Nu cred că aveți nevoie de permisiunea mea, zise Charles, pe care spusele lui Columbus Clay îl dăduseră cu totul peste cap.

Desenele pe care nebunii lui Caligari le făcuseră trimiteau direct la blazonul familiei Visconti. Una dintre variante prezenta un cocoș. Ceea ce

nu știa Clay era că și cocoșul, încrucișat cu un șarpe, era considerat tot o variantă a basiliscului. *Cockatrice*. Așadar, era posibil ca cele două familii să se fi încrucișat pe drum. Sau cineva, la un moment dat, să le fi confundat și să fi creat un nou basilisc, din combinarea emblemelor celor două familii. În unele dintre variante, pacienții lui Mabuse figuraseră șarpele cu o coroană pe cap. Lui Charles îi trecu prin gând că acele desene îi fuseseră arătate tocmai fiindcă aveau legătură cu el. Dar asta însemna că Ximena și Caligari cunoșteau identitatea reală a mamei sale, dacă Columbus Clay nu bătea câmpii. Enormitatea ipotezei îl făcu să se cutremure. Decise că e prea mult pentru moment și își promise că se va gândi la asta după ce se va fi odihnit. Totuși, vru să îl mai atâțe pe copoi.

– O să vă ajut un pic. Sau o să vă încurc și mai tare, zise Charles. Basiliscul e când șarpe, când o combinație de cocoș cu șarpe. Una dintre legende spune că s-a născut din ouăle unei reptile clocite de un cocoș. Sau invers.

– Cocoșul clocește? întrebă naiv polițistul.

Pe Charles îl pufni râsul.

– Bună întrebare. Asta e tot?

– N-ajunge? întrebă polițistul. E ceea ce v-am promis. Un coleg al meu din Honduras cercetează istoricul familiei și în câteva zile o să vă pot da mai multe informații.

În timp ce spunea aceste vorbe, Clay se ridică, își băgă înapoi mărunțișurile pe care le scosese din buzunare și se îndreptă spre ușă. Charles se ridică să îl conducă.

– A găsit până acum o ciudățenie. O mărturie, care mie mi se pare o aberație, potrivit căreia familia dumneavoastră a vizitat Hondurasul înainte de descoperirea oficială a Americii.

– Haideți, domnule Clay! Să n-o luăm de tot pe ulei! Că, totuși, astea sunt teorii fantasmagorice.

– Fantasmagorice sau nu, circulă mai multe legende despre cum a ajuns basiliscul ăla emblema familiei Visconti. Familia dumneavoastră, adică. Care a ajuns chiar simbolul heraldic al orașului Milano. Știți că e figurat pe stema unei mașini? Alfa Romeo. Miliardarul excentric Berlusconi, fost prim-ministru, mare mogul media, îl are pictat în propria curte. Ba e și emblema uneia dintre televiziunile sale, Canale 5. Circulă mai multe variante despre cum a ajuns Ottone Visconti să aleagă exact basiliscul ăla

care înghite un om. Cică l-ar fi luat de pe scutul unui sarazin pe care l-a întâlnit în bătălie și pe care ar fi refuzat să-l omoare. Sunt mai multe variante. Inclusiv despre un balaur care teroriza regiunea. Și ar fi fost omorât de același Ottone. O altă legendă se referă la Bonifacio, soțul fiicei ducelui Visconti, Bianca. În timp ce el era plecat în cruciadă, un balaur le-a mâncat fiul. Când s-a întors, l-a bătut atât de tare, încât acesta l-a scuipat înapoi, redându-l familiei.

Charles îl privi pe polițist cu ochi mari. De unde curgea fluviul acela de cuvinte?

– Da. Știu, e șocant că ați putea fi urmașul unui om scuipat din gura unui șarpe, dar se pare că așa stau lucrurile. Oricum, și cu asta închei, am văzut interpretări cu privire la o simbolică veche a fertilității. Șarpele reprezintă exact asta. Mai ales în zona Americii Centrale și de Sud. Ceea ce ar face destul de pertinentă speculația că cineva din familia Visconti a vizitat Hondurasul cu mult înainte de Columb. Știu, vi se pare că delirez.

Spuse asta și se îndreptă spre hol, unde trecu foarte repede prin fața oglinzii.

– Nu e prima oară când faceți chestia asta, observă Charles.

– Care chestie?

– Asta cu oglinda. Vă e frică de oglinzi? Pentru că, dacă ar fi să intrăm în lumea asta, a delirului pe care tocmai l-ați desfășurat, basiliscul se teme să se vadă în oglindă.

– Zău? Asta n-am știut. Nu mă tem de oglindă. Doar...

– Doar ce? întrebă Charles, foarte curios.

– Doar că nu suport oglinzile.

– De ce?

– Multiplică prostia, răspunse prompt polițistul. Mulțumesc pentru băuturi. N-am gustat în viața mea așa un whisky.

– O secundă, spuse Charles, care se întoarse în cameră cu gândul să îi facă polițistului cadou sticla de whisky.

În acel moment se auzi soneria. Columbus Clay tresări din cauza zgomotului care i se sparse în urechi.

– Puteți, vă rog, să vă uitați cine e? strigă Charles din sufragerie, unde căuta o pungă pentru sticla de whisky.

Polițistul se îndreptă spre ușă și se uită pe vizor. Se întoarse și se întâlni cu profesorul la mijlocul coridorului. Acesta îi înmână punga.

- Cadou pentru dumneavoastră. Băutura care v-a plăcut atât de mult.
- Nu trebuie, mormăi Columbus Clay, cu jumătate de gură, dar gestul îl impresionase destul de tare.
- Insist, răspunse Charles.
- Mulțumesc frumos. Apropo, în fața ușii dumneavoastră e o femeie goală.

Capitolul 92

— O femeie goală? întrebă Charles neîncrezător și se îndreptă spre ușă. Privi pe vizor și o văzu pe Rocio cum aștepta răbdătoare. Nu era goală deloc. Prin vizor se vedea că era îmbrăcată într-un pardesiu de ploaie și avea o eșarfă legată la gât. Recunoscu imediat eșarfa, pentru că era cea a mărcii sale preferate de accesorii, Tie-Me-Up, o marcă exclusivistă, pentru cunoscători și după care era topit de când aceasta apăruse pe piață.

Se dădu în spate și nu știa ce să facă. Columbus Clay înțelege imediat de ce se fâstăcise Charles.

— Aveți o ieșire în spate? întrebă, cu eleganță.

Charles îi fu recunoscător polițistului pentru delicatețea sa surprinzătoare și îi făcu semn pe unde să o ia. Așteptă să audă ușa din spate închizându-se, timp în care se uită în oglindă și își aranjă părul. Ba își și mirosi hainele în care era îmbrăcat. Nu simți nimic special. După un timp se apropie de ușă și o deschise. Femeia visurilor sale continua să îi livreze experiențe publicitare. De această dată părea coborâtă de pe un podium de la marile prezentări de modă. Se gândi la Milano, probabil din cauza conversației anterioare. Rămase în ușă și o privea prostit.

— Vrei să rămânem în prag? întrebă femeia râzând.

O invită înăuntru, iar femeia trecu legănându-se pe lângă el, pășind cu un picior în fața celuilalt, cu pași care îl făcură gelos și pe motanul care urmărea din capul scârilor întreaga scenă. Nu se opri la intersecția intrărilor dintre sufragerie și bucătărie, ci păși pe prima treaptă, apoi pe a doua. Nodul din gâtul lui Charles creștea pe măsură ce urmărea picioarele perfecte, îmbrăcate în ciorapi negri, încheiați la gleznă cu o fundiță, și oftă când văzu cum i se încordează mușchii gambelor, bine înfiți în tocurile înalte, la fiecare pas pe care îl făcea.

Pe la mijlocul scârilor, femeia se opri și întoarse capul spre Charles:

– Ai de gând să rămâi acolo?

În timp ce spunea, râzând, acele cuvinte, desfăcu cu un gest cordonul pardesiului, iar acesta alunecă de pe ea, împiedicându-se puțin, exact atât cât e nevoie, de formele ei. În afara ciorapilor și a eșarfei nu avea nimic pe ea. Porni din nou. Zorro, care observa tocurile lui îndreptându-se amenințător spre el, mieună a pagubă și o luă la fugă.

Singurul lucru care îi trecu lui Charles prin cap era de unde naiba știuse Columbus Clay.

Capitolul 93

Întâi se auzi un vuiet ciudat. Apoi frunzele livezii începură să freamăte.

– Vine furtuna, spuse bătrânul, amețit de atâta mescal.

Termină să se ușureze și se încheie la pantaloni.

– V-am mai zis, băieți, oricât ar fi de necivilizat, nimic nu e mai plăcut decât să te piși în natură, într-o noapte ca asta.

Băieții știau povestea pe dinafară. Toți cei unsprezece frați hotărâseră să rămână la fermă. Nu erau toți frați buni. Doar cinci dintre ei. Pe ceilalți îi găsiseră în ani diferiți, fie vagabondând, fie cerșind, fie morți de foame pe la marginea orașului. O epidemie ciudată, care secerase multe femei din comitat, îi furase cea mai minunată femeie pe care preria o cunoscuse vreodată.

– A iubit-o Dumnezeu prea mult, obișnuia să spună. A trebuit să o ia la el.

Chiar în acea seară se împlineau zece ani. Asta era moștenirea ei. O moștenire a decenței și a spiritului de sacrificiu pentru ceilalți. Îl transformase dintr-o brută într-un om gospodar, cu frica lui Dumnezeu. În cinstea ei, fusese cu băieții în oraș și cumpăraseră zece vite noi, câte una pentru fiecare an de când mama lor îi părăsise. Pe trei dintre băieți îi adoptase ea. Pe ceilalți trei îi luase el sub acoperișul fermei imense, după ce ea plecase la dreapta Domnului. Îi învățase să lucreze pământul și să crească animale. Dar, mai ales, îi învățase să lupte.

Nici o pierdere atât de mare nu rămâne fără urmări. Lui îi lăsase obsesia că trebuie să își protejeze familia, orice s-ar întâmpla. Și ideea fixă că urmează ceva îngrozitor. Așa că își trimisese fiii în război. Pe rând, pe măsură ce împlineau vârsta. Pe unii în Irak, pe alții în Afganistan. Se întorseseră toți, după ce trecuseră cu bine stagiul minim. Nu pentru bani. Bani aveau destui. Trebuia să vadă și ei ce înseamnă pericolul real. Și le

transmisese și lor obsesia sa. Acum doi se însuraseră, unul avea deja un copil. Nurorile locuiau la fermă. Nu își amintea ca frații să se fi încăierat vreodată între ei. Îi crescuse să fie întotdeauna acolo, unul pentru celălalt. Toți pentru unul, unul pentru toți.

Erau toți bine făcuți. Bronzați, unii cu părul lung, alții cu barbă. Arătau ca niște vikingi. Când mergeau câte trei sau patru împreună în oraș, la târguri sau la dans, rupeau toate inimile din jur. Se fereau întotdeauna de încăierări, dar nu se dădeau înapoi de la nimic, mai ales dacă vreunul ar fi ajuns într-o situație care trebuia rezolvată cu pumnii.

De altfel, tatăl, bătrânul Ansgar Gulbrandsen, se trăgea din bunici norvegieni, care emigraseră la începutul secolului trecut și se stabiliseră în Midwest¹. Își botezase ferma Walhalla, paradisul zeului Odin. Fiul lui Guldband, sulița lui Dumnezeu, asta era semnificația numelui său. Construisese un buncăr alimentat pentru a adăposti 12 oameni pentru o perioadă de șase luni. Iar în prima intrare a fermei se afla sala armelor. De la lasouri și biciuri până la macete și carabine. De la puști și pistoale, până la arme automate, nu lipsea aproape nimic. Aveau până și o mitralieră de campanie, care fusese folosită în războiul de independență a Mexicului, și o bazooka. Total funcționale. Toate erau la îndemână. În fiecare seară, fără excepție, cot la cot cu bătrânul, băieții se antrenau câte o jumătate de oră cu ele.

Rămăseseră pe verandă bătrânul și doi dintre băieții săi, Peer și Gunnar. Restul, doborâți de oboseala unei zile mult prea lungi, se duseseră la culcare.

Vuietul de dinainte se mai auzi o dată.

– Sună ciudat vântul în seara asta, spuse bătrânul.

Dădu pe gât paharul de mescal și se retrase. La scurt timp îl urmă și Peer. Gunnar, însă, voia să mai stea. Cântecul greierilor, în liniștea aceea profundă, îi plăcea foarte tare. După un timp copacii se auziră din nou. Apoi încă un vuiet ciudat. Ca și cum un taur celest ar fi mugit de durere. Vuietul se apropie de fermă, ocoli veranda și se instală în staul. Apoi se potoli. Pentru ca, la un moment dat, caprele să înceapă să behăie, întâi încet, apoi ca și când ar fi fost duse la tăiere. Tărăboiul se porni și mai mare. Căinii începuseră să latre. Îi văzu cum se reped înspre grajduri. Începu un cor de lătrături și mârâituri, apoi un zgomot ca de luptă. Apoi câinii amuțiră.

¹ Vestul Mijlociu (n. red.)

Ceva nu era în ordine. Gunnar puse mâna pe carabină și se duse spre grajduri. Văzu ceva întins pe jos. În lumina slabă, nu putea să distingă mare lucru. Se apropie și văzu unul dintre câini transformat într-o masă amorfă de carne. Apoi altul și încă unul. Armă pușca și înainte. Se apropie de staulul caprelor și avu o presimțire neagră. Trase un foc în aer. Chiar la intrare, câteva capre zăceau cu gâtul tăiat. Se auzi un țipăt, urmat de un sunet ca de pietre de moară care se macină una pe cealaltă, scrâșnind. Ca și când centrul pământului ar fi urlat de disperare, uruind. Ceva mare se îndreptă cu viteză spre el. Apucă să își ferească fața, dar fu lovit în umăr. Era capul unei capre. Urmă încă unul.

-- Ce dracu'! mai apucă să spună Gunnar. Vuietul venea acum din spatele său!

Apucă să se întoarcă pe jumătate. O mână imensă, cu gheare ca de oțel, îl prinse de gât. Cealaltă îi smulse capul.

Animalul simți o împunsătură și se întoarse în jurul propriei axe, rânjind. Trei dintre băieți se apropiau, trăgând cu puștile. Aruncă un urlet înspre ei și o luă la fugă spre hambar, unde dispăru. Între timp apărură și alți frați. Și tatăl, care îngenunche în fața cadavrului decapitat al fiului său.

-- E aici. Fiara din iad. Apocalipsa. Pentru asta v-am pregătit.

Spunând asta, le făcu semn băieților să acopere cele două intrări ale hambarului. Dinăuntru se auzea urletul insuportabil al vitelor. Urlau toate în cor, speriate de ceea ce urma să li se întâmple. Bătrânul luă lasoul și își atârna pușca pe spate. Intră. Trebui să calce pe cadavre de vite ca să ajungă în interior, pe latura cotită. Acolo, un monstru cu cap de taur îl privea cu ochi ca de flăcări. Aruncă lasoul, fără să stea pe gânduri, și strânse. Acesta se încolăci în jurul monstrului, dar, oricât trăgea bătrânul, animalul nu se urnea. La un moment dat, monstrul apucă frânghia și începu să tragă. Bătrânul nu-i dădu drumul, încercând să se opună, cu picioarele infipte în pământ. Doi băieți săriră să îl ajute. Înceau să țină toți trei de frânghie, dar animalul continua să îi tragă spre el. Doi dintre frați, înarmați cu macete, apărură la intrarea opusă și se aruncară asupra animalului. Înfipseră macetele în corpul acestuia. Monstrul dădu drumul frânghiei și se aruncă asupra lor. Tatăl și cei doi frați care trăgeau de frânghie urmăreau îngroziți cum monstrul le prinde capetele celor doi atacatori în mâini și le lovește între ele, până nu mai rămâne nimic.

-- Afară! urlă tatăl. Ieșiți afară!

Deși prima lor intenție fusese să se repeadă asupra animalului, vocea autoritară a tatălui îi trezi la realitate. Ar fi avut soarta celorlalți doi. Ieșiră din hambar. Înconjură hambarul, cu armele în mâini.

– Trebuie să îi dăm foc! Acum! țipă tatăl.

– Și vitele? întrebă unul dintre fii.

– Dă-i foc acum!

Torțele se izbeau de lemnul hambarului, care începuse să ardă. Limbile de foc, însoțite de trosnituri și de urlatul animalelor captive, înghețau în vine sângele celor două femei care se apropiaseră și ele. Se trântiră în genunchi, implorând cerul. Imaginea era apocaliptică. Ca și când un animal din infern se întorsese să îi pedepsească.

– Aduceți armele grele! urlă tatăl.

Frații o luară la fugă și se întoarseră cu aruncătorul de grenade și cu mitraliera. Încercaseră să se urce pe cai, dar aceștia începură să dea din copite și să se ridice în două picioare. Se gândeau să facă un cerc în jurul monstrului și să îl lovească de pe cai. Focul cuprinsese întregul hambar. Două dintre vite ieșiră și începură să alerge, cuprinse de flăcări, până se prăbușiră. În rest nu mai putea scăpa nimeni de acolo. Trebuiră să aștepte până căzură toți pereții hambarului. Singur, în mijlocul flăcărilor, animalul continua să urle. Se apropiară în cerc. Unul dintre frați aruncă un lasou. Alți doi prinseră de el. Al patrulea aruncă al doilea lasou. Alți doi se repeziră să îl ajute. Cele două grupuri făceau acum un unghi de 180 de grade și amândouă părțile trăgeau și dădeau drumul lasourilor alternativ. Din mijloc, mitraliera începu să țâcăne și corpul animalului tresăltă sub ploaia de gloanțe. Dar nu se prăbuși. Atunci Peer apăsă trăgaciul bazookăi. Racheta îi zbură animalului jumătate din cap. Mitraliera continua să tragă, în timp ce frânghiile îi controlau mișcările monstrului, astfel încât să nu se poată apropia de nici una dintre părți. Cealaltă rachetă îi zbură ce mai rămăsese din cap.

Capitolul 94

Duse telefonul cu mare greutate la ureche.

- Da, mormăi somnoros.

- Ești la bază? Sau ai plecat acasă?

- Nu, la bază, îngăimă Caligari, încercând să înțeleagă ce vrea Petra în toiul nopții.

Se uită la ceas. Era cinci dimineața.

- S-a întâmplat ceva?

- Da. Am prins unul.

Ce ai prins?

- L-am prins pe K1, cred. La o fermă. A atacat o fermă plină de războinici. Cu un arsenal de care nu s-ar rușina nici o armată.

Caligari sări drept în picioare. Nu îi venea să creadă.

L-ai prins pe K1?

- Oarecum. E mort. Praf și pulbere. Dar, da. Atacul de astăzi e identic cu cele anterioare. Numai că acum s-a pus cu cine nu trebuie. Pornește elicopterul. Cred că o să îți ia cam trei ore până aici. Îți trimit coordonatele.

- Stai, stai. Cine e pe-acolo?

- Inițial a venit șeriful local, cu un ajutor. Noroc că locul e foarte izolat. La două ore de orice localitate populată. Am oprit o echipă de la o televiziune locală care aproape ajunsese aici. Controlăm tot drumul pe o rază de câțiva kilometri. Vii?

- Cine e acolo? FBI-ul?

- Da. Dar ar trebui să aduci trupele speciale și să preiei jurisdicția. Ce e aici e muniție de război.

- Bine. Sun acum.

- A! Și încă ceva.

- Da. Ce e?

- Te rog să nu îl iei pe doctor cu tine.
- De ce? Nu sunt supraviețuitori de această dată?
- Ba da. O grămadă. Dar nici unul nu suferă de nici un fel de stare de șoc. Adică nu mai mult decât orice om normal. Nimic clinic.
- Nu ești specialistă, insistă Caligari. N-ai cum să știi.
- Se vede cu ochiul liber. N-aș vrea ca, după transferul la voi, să o ia toți, brusc, razna.
- Cum adică? întrebă intrigat colonelul. Ce vrei să spui?
- Vorbim când ajungi aici. Fără Mabuse. OK?
- Da. Bine, dar va trebui să ai o explicație a naibii de bună.

Capitolul 95

Îl trezi sunetul dușului. Se uită întâi la locul din pat de lângă el, care era gol. Apoi se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Se ridică în fund. Rămase așezat la marginea patului. Începu să zâmbească în timp ce își amintea ce se întâmplase noaptea trecută. Întâi îi trecu prin cap că ar fi frumos să se ducă și el în duș. Dar un gând îl înfioră. Dacă visase? Dacă sub dușul lui era altcineva? O aventură de-o noapte? Sau poate șefa catedrei de fizică de la Princeton? Cu care se mai întâlnea din când în când. Decise să aștepte, prefăcându-se că doarme. Se întinse în pat și exersă o privire printre gene, cu ochii aproape închiși. Era satisfăcut. Dușul, însă, continua să se audă. Își aminti că pusese în noptieră biletul mamei sale. Deschise noptiera și îl citi din nou. Începu să râdă. Părea că Rocio îi pria. Îi limpezise gândurile. Textul pe care îl citise în seara de dinainte i se revela în toate intențiile sale.

Now here I B. Nappon Street and Circle, Huntington NY

I am Ramses, King of kings.

Whoever wishes to know how great I am

and where I am to be found,

Let him surpass one of my works.

Putin are B. Strada și Cercul Napponului, Huntington, NY

Eu sunt Ramses, regele regilor.

*Cel care vrea măcar să înțeleagă cât sunt de mare
și unde mă poate găsi*

Arebuie să depășească una dintre lucrările mele.

Literele care păreau întărite din cauza a ceea ce presupusese el că fusese un stilou care nu voia să scrie erau dublate intenționat. Se întoarse pe-o rână și le copie, în ordine, pe notesul de pe noptieră:

Uddbacclaaioinemrblis

Aruncă o privire peste ele. Minteă îi funcționa, într-adevăr, de minune. *Blis*-ul de la final era, evident, *libris*. Așa că îl trecu dedesubt și tăie literele deja folosite. De asemenea, i se păru evident că un alt cuvânt trebuia să fie *omnes*, dacă avea să creadă ce îi spusese tatăl său. Scrise și acest cuvânt și tăie și literele folosite în el. Îi lipsea *s*-ul, dar își dădu seama că forma corectă la nominativ era *libri*, și nu *libris*, așadar șterse *s*-ul și rămase cu *Omnes Libri* și cu următorul șir de litere încă nefolosite: *uddbacclaaian*.

– Ce naiba o fi *udba clain*? spuse cu voce tare.

Știa că această tehnică de a rosti ceea ce citești, moștenită și ea de la vechii greci, unde cărțile se citeau întotdeauna cu voce tare și nimeni nu citea în gând, e foarte bună pentru așa ceva, pentru că antrenează mai multe simțuri simultan.

– *Udhan clian*, *uban dlan*, spuse în timp ce privea intens hârtia. *D*, de două ori, *d* de două ori, *udad vlaban*, continuă Charles să vorbească cu sine însuși.

Se auzi un zgomot din baie. Apa se oprise. Se aruncă pe spate în pat și închise ochii. Mormăi literele în gând, până când, tot amestecând litere pe ritm de jazz, rosti *ciudad*. Vru să se ridice să noteze, dar se auzi ușa băii deschizându-se. Se chinui să întredeschidă ochii, dar tot ce reuși să vadă fu un halat care trecea tiptil pe lângă el, ieșea din cameră și o lua pe scări în jos. Oricât efort ar fi făcut persoana să pășească ușor, scârțâitul scărilor o dădea de gol. După câteva clipe auzi mașina de cafea din bucătărie.

„Mic dejun la pat”, își spuse Charles încântat și se întinse întocmai ca motanul său, care era un profesionist al relaxării și de la care luase lecții intensive o lungă perioadă. Și, pentru că persoana din bucătărie, foarte probabil Rocio, deși era prea frumos ca să fie adevărat, mai avea puțină treabă, se reîntoarse la biletul de pe noptieră. Tăie și literele din *ciudad* și rămase cu *hclaaan*. Scrise dedesubt: *blanca*.

– Ciudad Blanca? continuă să spună cu voce tare. *Omens Libri* și *Ciudad Blanca*? „Toate cărțile” și „Orașul Alb”?

Omnes Libri era presupusa organizație în care mama sa avusese un rol important, OK. Dar Orașul Alb? Pronunțat în spaniolă, nu putea fi decât un singur lucru. Un oraș legendar, îngropat undeva adânc în jungla din estul Hondurasului. Din nou Honduras. Lucrurile căpătau sens. Se vorbise despre el de-a lungul istoriei, unii chiar pretindeau că îl văzuseră, dar nimeni nu adusese vreodată dovezi concrete despre existența sa. În timpul conchistadorilor ajunsese aproape la fel de căutat ca și El Dorado, ținutul legendar al aurului. Hernán Cortés credea că este o așezare de o bogăție fabuloasă. Mult mai târziu, la începutul secolului XX, celebrul aviator Charles Lindbergh pretindea că în timpul zborului său, în egală măsură legendar, văzuse un oraș în întregime alb când trecuse pe deasupra junglei din La Mosquitia. În preajma celui de-al Doilea Război Mondial, un aventurier, pe numele său Theodore Morde, spusese că a găsit un oraș construit din cele mai albe pietre pe care le văzuse vreodată și că intrase în clădirea lui principală, un templu în care stăpânea statuia unei maimuțe uriașe, zeul suprem. A numit locul City of Monkey God (Orașul zeului-maimuță). Dar a murit în condiții misterioase, înainte de a apuca să se întoarcă, așa cum jurase, pentru că de dezvoltarea exactă a coordonatelor nici nu putea fi vorba. A apucat să spună atât, că orașul e situat între Paulaya și fluviul Platano, dar că jungla e atât de deasă și pericolele atât de mari, încât nimeni nu se poate aventura până acolo. Mlaștini care te înghit pe loc, păduri pline de reptile, munți impracticabili, deasupra cărora vânează vulturi uriași, figuri zoomorfe și țânțari cât pumnul. Rămâne întrebarea: el cum a reușit să învingă toate aceste obstacole? Tot el a povestit și legenda pe care ar fi aflat-o vizitând templul. O maimuță uriașă a răpit niște femei, care nu erau sabine de această dată, și și-a cam făcut de cap cu ele. Au rezultat de aici copii jumătate-om, jumătate-maimuță. Așa s-a născut o nouă civilizație, care, însă, nu a putut părăsi jungla și nu s-a putut extinde. Numele maimuțoiului primordial ar fi fost Urus, ceea ce se traduce prin „fiu al oamenilor extrem de păroși”. Mai departe povestea devine confuză și are ceva de-a face cu răzbunarea zeului tunetului, Nahuehue.

Charles, a cărui capacitate de a se mira începuse să fie tot mai serios zdruncinată de lucrurile întâmplare în ultima săptămână, goni orice gând despre orașul cu pricina întrebându-se de ce alesese mama lui să scrie acest mesaj, într-un text atât de complicat. Și ce era cu adresa aceea, pe care o avea și George notată în agendă, în dreptul personajului identificat

de Charles ca fiind Panurge? Evident, intenția textului era să trimită mai mult decât un singur mesaj. O adresă din Huntington, OK. Era destul de aproape, așa că avea să pomească într-acolo, într-o plimbare cu mașina. Mai ales că era duminică. Se gândea să o ia și pe Rocio. Asta dacă urma să se dovedească că ea va fi cea care îi va aduce micul dejun la pat, și nu vreo vrăjitoare cu nasul coroiat, călare pe-o mătură.

Dar ce era cu celălalt text? Charles recunoscuse citatul. Două poezii celebre ale lui Shelley și Horace Smith, ambele intitulate *Ozymandias*, numele grecesc al faraonului Ramses al II-lea, făceau referire la el. Duse gândul mai departe. Acel text a ajuns la noi prin intermediul lui Diodor din Sicilia, care îl citează în *Istoriile* sale pe un anume Hecateus, care printre altele a scris și o lucrare intitulată *Aegyptiaca*. Hecateus, originar din Abdera, a scris destul de mult, dar nouă nu ne-au parvenit decât fragmente minuscule din scrierile sale. Filosof și istoric grec din secolul al IV-lea î.e.n., este considerat de către istoricii serioși un mare mincinos, care fabrica dovezi pentru a se potrivi cu teoriile sale. Așa s-a născut și celebra sa lucrare, și ea pierdută, despre populația hiperboreeană. Diodor din Sicilia spune că Hecateus povestea că ar fi vizitat Teba pe vremea lui Ptolemeu I Soter.

Hecateus ar fi vizitat mormântul lui Ramses al II-lea, celebrul Ramesseum, cum îi zic englezii, sau Rhamesseïon, cum l-a botezat Champollion în 1829. Pe vremea lui Hecateus, templul era încă intact. Se întindea pe o suprafață uriașă, chiar peste Nil de splendorile de la Luxor. Gândit ca mormânt al celebrului faraon, templul era numit în epocă „Casa milionului de ani ai lui Usermaatra-Setepenra”, prenumele egiptean al faraonului. Hecateus povestește că a călătorit până la orașul cu o mie de porți - toate suficient de late cât să permită intrarea simultană a două sute de călăreți, cu tot cu carele lor -, Teba, vechea capitală a Egiptului. Deși restul orașului fusese distrus de urgia lui Cambyses, regele perșilor, colosul de la Teba, uriașa statuie a lui Ramses, era încă acolo. La baza acestei statui uriașe, despre care istoricul grec spune că a fost sculptată dintr-o singură bucată de piatră și că suprafața ei era perfectă, fără nici o zgârie-tură, fără vreo urmă de daltă, fără nici o imperfecțiune, se afla inscripția: „Eu sunt Ramses, regele regilor. Cel care vrea măcar să bănuiască cât sunt de mare și unde mă poate găsi trebuie să depășească una dintre lucrările mele”. Nu e clar nici astăzi, după ce mulți specialiști și-au exprimat părerile,

ce vrea să însemne acea expresie despre măreție. Unii sunt de părere că e vorba despre dimensiunile statuii, alții, că expresia trebuie interpretată în sens figurat.

Între multe interpretări date acelu text de-a lungul vremii, Charles avea una preferată. Faraonul îi spune privitorului că, pentru a-i înțelege măreția, cel care privește trebuie să ajungă la același nivel cu el. Faptele sale trebuie să fie la fel de teribile, puterea – la fel de nemăsurată, iar realizările – unice, cel puțin în egală măsură. Un om mărunț nu poate înțelege măreția altora dacă nu e capabil de ea.

Hecateus continuă povestea despre mica sa excursie prin mausoleul lui Ramses. Descrierile sale sunt detaliate, iar cea mai interesantă este descrierea bibliotecii. Pentru că și acolo exista o bibliotecă bogată. Mulți istorici s-au întrebat dacă nu cumva, pentru construirea Bibliotecii din Alexandria și a întregii clădiri care o adăpostea, Museum-ul, nu ar fi fost folosit exact modelul Ramesseum-ului, așa cum îl descrie Hecateus.

Așadar, din nou Omnes Libri și Biblioteca din Alexandria. În plus, o vorbă suficient de ambiguă a celui mai măreț dintre faraoni. Suficient ca să te întrebi dacă nu cumva în mesajul ascuns era ascuns, ca într-o serie de păpuși rusești, încă un mesaj.

Capitolul 96

Ajuns acasă, Socrate realizează că Rocio lipsește și, văzându-i patul nederanjat, își dădu seama că nu dormise acasă. Asta îl neliniști într-o oarecare măsură. Nu îi ceruse surorii sale să facă un astfel de sacrificiu. N-ar fi îndrăznit, pentru nimic în lume. Și chiar dacă, prin absurd, ar fi făcut-o, Rocio l-ar fi refuzat cu siguranță. Sora lui adoptivă fusese violată încă de mică de tatăl ei. În noaptea în care îi măcelărise întreaga familie o scăpase de cel mai sinistru coșmar pe care îl poate trăi un copil. De atunci îl urmăse peste tot pe Socrate și, în toți acei ani, nu o interesaseră niciodată bărbații.

Într-o singură seară, când ea împlinise optsprezece ani, avuseseră o discuție pe această temă. Socrate o rugase să încerce să se comporte ca o persoană normală. Până la urmă acceptase să iasă în oraș cu câte un băiat de vârsta ei. Dar întâlnirile nu durau niciodată mai mult de câteva ore. Și nici un băiat nu îi atrăgea atenția în mod deosebit. Nu exista niciodată o a doua întâlnire. Rocio știa că nu are cum să găsească pe cineva care să se ridice la nivelul așteptărilor lui Socrate. Din toate punctele de vedere, și pentru că el setase foarte sus ștacheta unui eventual pețitor. Tocmai de aici venea îngrijorarea lui. Se temea ca Rocio să nu se fi îndrăgostit de-a binelea de profesorul american. Ar fi fost o catastrofă. Avu o presimțire neagră.

O sună pe mobil. Telefonul fusese lăsat pe modul de noapte. Îi trimise un mesaj. Chiar când se hotărește să iasă să o caute, să dea târcoale casei lui Charles, primi răspunsul: „Sunt OK. Vin imediat. Așteaptă-mă acasă”.

Columbus Clay o recunoscuse pe femeia care aștepta în fața ușii lui Charles. O văzuse în seara aceea când bănuia prin campus în speranța că asasinul lui George va veni, mai devreme sau mai târziu, să scotocească și prin biroul de la universitate. Rămăsese jos și văzuse un bărbat fluierând

după femeia ce stătea ascunsă în întuneric, după un copac, și apoi aruncându-i un sac de la etaj. Cu doar câteva minute înainte, un student care o văzuse ascunsă acolo se apropiase de ea, făcându-i avansuri. Când acesta începuse să pară prea agresiv, Columbus voise să intervină, dar nu mai apucase, pentru că femeia, dintr-o mișcare de braț, îl dăduse peste cap pe agresor și îl făcuse KO.

Așa că detectivul se întreba ce legătură există între Charles și asasinul asistentului său. Își aminti ce îi spusese Charles despre briciul lui Occam și despre cum să își folosească intuiția și purcese la un raționament de tip abductiv. Charles, orice i-ar fi ascuns, nu putea să aibă vreo legătură cu moartea lui George. Așa că porni de la premisa cea mai simplă: asasinul se strecurase în viața lui Charles și îi trimisese acel diavol împielit, cu picioare lungi, ca să îl seducă și să îi amorțească simțurile. Partea bună era că, în această situație, viața profesorului nu era, deocamdată, în pericol. Avea echipamentul de ascultare la el, dar hotărî că nu se poate coborî într-atât încât să asculte ce făceau cei doi în casă. Mai ales că nu pusese microfoane la etaj, iar profesorul își închisese mobilul. Adormise la scurtă vreme, pe bancheta din spate a Oldsmobil-ului răpciugos, parcat la două străzi de casa lui Baker.

Îl treziră soarele care îi bătea în față cu intensitate și mingea unui copil, care i se izbi de capotă.

Capitolul 97

După ce linse, la propriu, farfuria cu mic dejunul extrem de original pe care îl făcuse proaspăta sa iubită, despre care fu fericit să vadă că nu se transformase peste noapte într-o vrăjitoare, și după ce îl goni din cameră pe Zorro, care privea sever cum altcineva beneficiază de mângâierile și sărutările ce i se cuveneau, Rocio îi spuse că trebuie să plece. Charles făcu pe îmbufnatul și nu o lăsă să iasă fără să îi promită că se vor revedea în seara aceea.

Insistase. Era duminică și nu avea nici o treabă. Voia să o scoată în oraș, să se plimbe de mână cu ea, să o ducă la restaurant sau chiar în parc, să îi arate locurile lui preferate, inclusiv locul în care, când îi venise vremea, sădise partea sa de iederă. Ea îi răspunse în glumă, la toată această explozie de vorbe, că era ciudat ca o tânără ca ea să fie văzută cu un bărbat mult mai în vârstă, că își va strica buna reputație, că lumea va crede că umblă cu el din interes. La acestea el răspunse că, din contră, toți colegii lui o să moară de ciudă, o să îl invidieze, o să își distrugă mâinile de la atâta frecat din curiozitate. Bineînțeles, ea răspunse că toți vor crede că e o studentă de-a lui, la care Charles îi întoarse vorba că n-au decât să creadă orice și o întrebă dacă nu era de-adevăratelea studentă la Princeton.

Continuă așa timp de încă o oră, între îmbrățișări și sărutări. Într-un târziu, fu admis și Zorro, în calitate de participant, și asta pentru că răcnetele lui din spatele ușii începeau să semene cu răgetele unui leu încuiat într-o cușcă minusculă.

Oricât încercase să o descoasă, Rocio nu îi spusese mai nimic despre ea, nici măcar motivul pentru care trebuia să plece. Așa că nu avu încotro și se oferă să o conducă la ușă. Se opriră pe fiecare treaptă, sărutându-se și pierzându-se unul în ochii celuilalt. Charles, hipnotizat de farmecele ei, fu cât pe-acți să se prăvălească pe scară.

După ce o conduse pe Rocio, profesorul Baker, îmbujorat ca o garofiță, se așează pe verandă și își aprinse satisfăcut una dintre țigările strâmbe de foi. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de îndrăgostit. Se anunța o zi bună și, dacă ar fi rămas acasă, ar fi riscat să-i revină gândurile negre. Decise să se ducă la adresa indicată de mama lui, chiar dacă Ximena spusese că numărul cu pricina nu exista. Dacă George se descurcase, avea să se descurce și el. O adresă mai veche de 40 de ani ar fi putut fi o problemă. După părerea lui, FBI-ul era oricum o gașcă de incompetenți. În ciuda bunei dispoziții, nu uită să își ia cu el pistolul.

Dacă unui om obișnuit i-ar fi luat două ore să ajungă în Long Island, Charles ocolea deja Manhattanul în mai puțin de 45 de minute. Între timp o sunase pe Alyssin, care încă plângea la telefon, și o uimise cu totul când o rugă să aleagă un pachet imens de cadouri de la Tie-Me-Up. Secretara sa făcea tot timpul pentru el acest tip de cumpărături, întrucât Charles ura să intre pe magazinele online. Știa că șeful ei cumpăra de la această marcă exclusivistă doar când avea o aventură sau când voia vreun papion, vre o eșarfă Ascott sau vreun fular de la o marcă italiană celebră. De această dată ceru cinci colecții complete din ultimele modele. De asemenea, o rugă pe secretară să găsească pe cineva să îi țină locul pentru următoarele zile. Situația era grea, deoarece studenții rămăseseră fără asistent. Acum rămăneau și fără profesor.

Abia când ajunse foarte aproape de intrarea în localitate introduse adresa în GPS-ul mașinii. Nici un rezultat. Nu exista nici o stradă a Harponului în orașelul acela. O sună din nou pe Alyssin și o puse să caute pe internet, în timp ce căuta și el pe telefon, oprit chiar în fața plăcuței care anunța intrarea în oraș. Nici unul nu găsi nimic. Habar n-avea ce să facă, așa că intră în oraș și conduse până în centru. Îi trecu prin cap să o sune pe Ximena. Nu așteptă ca aceasta să îi răspundă ceva, că se și repezi.

- Cum naiba ați găsit voi 399 de numere la o stradă care nu există?
- La ce te referi? răspunse aceasta, vizibil deranjată.
- La adresa aia din agenda lui George.
- Ești în Huntington?
- Da, răspunse Charles. Și nu găsesc nimic.

– Habar n-am. Nu m-am ocupat eu. Dacă vrei întreb, dar nu pot chiar acum. Am ieșit dintr-o întâlnire importantă, special ca să îți răspund.

Lui Charles, care era ca un copil mic când nu găsea ceva, îi veni să insiste, dar știa că o supăraseră la înmormântare, așa că se desemnă cu răspunsul. Se apucă să conducă prin oraș. Rula încet, lângă bordură, uitându-se la indicatoare. După vreo oră de plimbat prin oraș fără nici un rezultat, se decise să întrebe la poliție. Trecuse pe lângă o secție, așa că întoarse mașina și intră pe Dewey Street, cu intenția de a o lua pe New York Avenue, dar, cum căsca ochii pe marginea drumului, o casă mare, cu cărămidă aparentă, îi atrase atenția. Pe frontispiciu atârna o pancartă uriașă pe care scria „Birou de informații”, iar sub anunț trona un slogan care îl făcu să tragă în parcare: „Dăm 50 de dolari pentru orice întrebare despre orașul nostru la care nu putem răspunde”. Se gândi că nimeni nu își permitea să facă așa o promisiune degeaba. Mai ales într-un orașel de provincie.

Urcă cele câteva trepte care duceau pe veranda protejată de un gard alb ce înconjura întreaga casă. Pe o măsută erau câteva reviste și niște câni goale. În fața unuia dintre balansoare o ceașcă de cafea încă scotea aburi. Bătu la ușă. Cum nu răspunse nimeni, apăsă clanța. Ușa era încuiată. Își spuse că cineva trebuia să se întoarcă pentru cafeaua aia aburindă. Așteptă câteva minute, dar nu apărură nimeni. La un moment dat auzi pe cineva fredonând. Zgomotul venea din interior. Se uită prin ochiurile din geamul ușii, dar nu văzu pe nimeni. Bătu încă o dată. Iar nimic. Dar vocea se auzi din nou, interpretând, fără prea mult talent, un refren și, după câte se părea, fără să cunoască foarte bine cuvintele. O luă pe verandă și dădu colțul. Cântecul se auzea tot mai tare. Pe geam văzu o tânără care stătea în semiprofil, cu căștile pe urechi, învârtind ceva în tigaie, în timp ce urla din toți răunchii, probabil melodia pe care o auzea în căști. Charles se apropie de geam și începu să bată. Un timp fata nu îl observă, dar auzi bătăile în pauza dintre melodii. Se întoarse cu fața și, când îl văzu pe Charles, trase o sperietură zdravănă. Charles spunea ceva, așa că fata deschise geamul, în cele din urmă, pentru a-l auzi.

– Vi se răcește cafeaua, fu singurul lucru care îi trecu prin cap profesorului.

Câteva minute mai târziu, stăteau de vorbă pe verandă. Fata își scoase laptopul și încercă să găsească o stradă despre care nu auzise niciodată.

– E o adresă veche de patruzeci de ani. E posibil ca strada să-și fi schimbat numele.

-- Nu e doar o simplă stradă. E și un giratoriu, după cum spuneți. Nu sunt multe în oraș care să merite să fie rebotezate. Am înăuntru câteva ghiduri mai vechi ale orașului pentru clienții dificili, spuse fata strâmbându-se.

Charles scoase prompt 100 de dolari și îi întinse fetei. Aceasta, stresată nu numai că nu va primi nici un ban, ci că va trebui să plătească și cei 50 de dolari promiși, se luminea la față. Îl pofti înăuntru.

Camera în care intrară era o sufragerie imensă, plină de dulapuri cu dosare, de parcă arhivele orașului erau găzduite acolo. În puținele locuri unde pereții nu erau ocupați cu rafturi erau lipite, de-a valma, poze și afișe într-un caleidoscop care ilustra istoria pestriță a orașului. Peste tot, pe mesele mari, erau aruncate în dezordine pliante, plachete, flyere cu reclame învechite de timp și un computer cu un ecran imens. Fata se așeză conștiincios în fața ecranului și tastă ceva. În cele din urmă, în timp ce Charles dădea turul camerei și se zgâia la pozele care câpătau încăperea, scoase un țipăt victorios.

– Am găsit un ghid al străzilor din 1966.

– Perfect, spuse Charles, mulțumit. Acum înțeleg de ce nu pierdeți niciodată.

Mulțumită de compliment, fata verifică printre rafturi după codul din computer. Găsi numărul pe marginea raftului uneia dintre biblioteci, foarte aproape de tavan.

-- Sunteți drăguț? îl întrebă pe Charles, făcându-i semn că trebuie să urce el pe scara improvizată.

– Sigur, răspunse acesta. Ce număr e?

– 12 889 W. Acolo, în dreapta.

Charles ridică piciorul, dar ceva îl înțepă în coapsă. Duse mâna la buzunar și scoase cutia metalică, special creată pentru trabucurile lui. Îi întinse tabachera femeii, care o puse pe masa mare din sufragerie.

În momentul în care tânăra se întoarse să pună tabachera pe masă, cămașa i se deschise la gât, iar Charles văzu o cicatrice care pornea de la baza gâtului și cobora sub cămașă. Când se întoarse la loc, gazda observă privirea lui Charles și se grăbi să ascundă semnul acela.

Profesorul, care nu voia sub nici o formă să o pună pe tânără într-o situație delicată, se întoarse și puse din nou piciorul pe scară. De data asta totul era în ordine. Urcă până sus și identifică obiectul. Îl apucă și îl întinse fetei, care se repezi să caute la indicele străzilor. Epuizase litera H și se

încăpățână să caute și după C, de la Circle, dar dezamăgirea începea să i se întipărească din nou pe chip. Charles rămase cocoțat, furat de fotografiile la care nu avusese acces de jos. Cobori până spre mijlocul scării, urmărindu-le. La un moment dat, o întrebă pe fată:

- Asta ce e?
- Nu văd până acolo. Dați-o jos de pe perete.
- Dar vă stric aranjamentul.
- Cui îi pasă de una dintre miile alea de poze? Dați-mi să văd.

Charles smulse poza de pe perete și cobori cu ea.

Fotografia cu pricina era o bucată dintr-un program al unei reprezentații teatrale sau de bălci. În fotografie, într-un gest teatral, era un pitic îmbrăcat în frac, cu papion la gât. Pe partea din program pe care o ținea în mână scria: „Continuarea extraordinară a programului istoric al lui P.T. Barnum: dans, pantomimă și imitarea unor personaje celebre. Prestidigitație și alte fantasmagorii prestate de generalul Tom Thumb al II-lea¹, exact așa cum au fost reprezentate la Casa Albă în prezența președintelui Abraham Lincoln în persoană”. Piticul din fotografie era cel cu care se întâlnise Charles la înmormântare.

- Ce scrie acolo? Puteți citi? Aveți ochi mai buni.
- Unde? întrebă fata.

Charles îi indică cu degetul ceva ce părea să fie o inscripție pe o plăcuță din spatele scenei. Fata nu reuși să descifreze.

- Aveți o lupă? întrebă Charles.

Fata dispăru și se întoarse cu o lupă gigantică, pe care o puse deasupra fotografiei.

- 400B Harpoon Street and Circle, spuseră amândoi deodată.
- Știți unde e asta? întrebă Charles.
- Era un fel de teatru ambulant care juca pe aici. Nu mai joacă de zece ani. Mama m-a dus când eram mică. Piticul ăsta era foarte simpatic.
- Era și un uriaș pe acolo? Un căpcăun?
- Nu există căpcăuni, răspunse fata râzând tâmp.
- OK, spuse Charles, dar unde se ținea?
- Aa, e un teatru destul de vechi, dezafectat. Mai veneau din când în când trupe ambulante, cum vă spuneam. E chiar la liziera de pe Oakwood Road. O casă veche, din bârne. Nu aveți cum s-o ratați.

¹ Tom Degețel (n. red.)

Charles îi mulțumi fetei, care vru să îi spună că ea nu găsisese nimic în ghid, dar până să apuce ea să deschidă gura, el dispăruse și din parcare.

Introduse din mers adresa în GPS. Se întrebă de ce mințise Ximena, de vreme ce strada nu exista. Era evident că, dacă strada însăși nu exista, nu aveau cum să existe nici cele „doar 399 de numere“.

Capitolul 98

Douăsprezece ore durară interogatoriile și cercetările la fața locului. Caligari era neobosit. Stătu de vorbă cu toți cei de la fermă și ascultă povestea în versiunea fiecăruia. Petra se apropie de el tocmai când se apleca asupra rămășițelor monstrului, ale cărui părți componente fuseseră recuperate de pe o rază de 20 de metri și strânse la un loc pe o folie din plastic.

– O ființă din silicon sau ce naiba de material e ăsta, cu atâtea circuite electrice prin el? Și toate perfect ascunse? Cu o aparență de om-animal? Ce naiba e asta?

– Un prototip, răspunse Petra, ale cărei cearcăne ajunseseră să îi acopere aproape întreaga față.

– N-am văzut niciodată așa ceva. Cine are bani să dezvolte asta? Aici e vorba despre laboratoare serioase. Despre miliarde investite. Numai guvernele unor state își pot permite așa ceva. Și ideea asta, a unui om cu cap de taur! Ce imaginație!

– Cel care a creat asta știe mitologie.

– Poate, răspunse Caligari, sceptic. Știi la ce mă gândesc? În logica asta...

Petra înțelese imediat ce voia să spună directorul.

– Locul de unde vine trebuie să fie un labirint.

Caligari dădu din cap.

– Armă de distrugere în masă de nivel militar. Am auzit despre experimentele astea cu războinicul perfect. Dar am crezut întotdeauna că sunt o fantezie, ca alea din filme. ăsta o fi scăpat din labirint?

– Poate. Sau poate i-au dat drumul.

– Ca să îl testeze? Cu riscul ca noi să aflăm de existența lui? Hmm.

Directorul îi făcu semn unui maior care părea să coordoneze întreaga operațiune.

– Măturați fiecare centimetru din ferma asta. Să nu ne scape nimic. Și duceți-l la clădirea principală a bazei. La cercetare. Anunțați pe toată lumea. Să nu lipsească nimeni. Trebuie să-i facem...

Se opri, pentru că nu i se părea că termenul pe care îl găsisese era corect. Dar cum nu găsi altul, reluă:

– ...autopsia. Vreau să încercați să găsiți orice urmă, orice detaliu microscopic care ne-ar putea duce la locul unde măcar o parte dintre componentele astea sunt produse. Un Minotaur, bombăni Caligari, după ce maiorul plecase. Trebuie să fii bolnav.

– Apropo de bolnav, interveni Ximena. Ai observat că oamenii de aici sunt perfect normali?

– Normali? Mie nu mi se pare. Par niște războinici din alt secol. Cowboy altoiți cu vikingi.

– Nu asta voiam să spun. Toți bolnavii noștri sunt în stare de șoc. Aici nu e nimeni. Cum se poate asta, dacă vorbim despre același fenomen?

– Ce vrei să spui? Că nu sunt în stare să te urmăresc.

– Cred că ai noștri sunt ținuți special în stare de șoc.

– Bine, dar toți au desenat, într-un fel sau altul, Minotaurul. Pe K1 ăsta.

– Da, răspunse Petra, dar aici nimeni n-a vorbit despre șerpi cu coarne sau despre vreun basilisc. Iar despre enciclopedia aia drăcească, cu atât mai puțin. Bolnavii noștri vin din locuri diferite și toți se comportă la fel. Cei de aici au fost expuși aceluiași tip de fenomen și se comportă normal, în circumstanțele date. Pentru ca așa ceva să se întâmple...

– Așa...

– Asta înseamnă fie că ne înșelăm și avem de-a face cu fenomene identice acolo, dar diferite de cel de-aici. Ceca ce, după urmele distrugerilor, e puțin probabil. Fie...

– Habar n-avem. Aici monstrul a fost ucis. Poate că, în situațiile celelalte, după ce a făcut prăpădul pe care l-a făcut și aici, le-o fi băgat, cu o privire din aia SF, cu rază laser, chestii în cap. Un transfer wireless. Naiba știe.

– Ce au nebunii ăia de la noi în comun? În afara faptului că au fost parte a unei experiențe terifiante.

Caligari începea să înțeleagă unde bătea Petra.

- Spune tu.

- Că stau la un loc. Deci, a doua posibilitate e ca toate poveștile alea cu diavolul și toate numele lui să le fi fost băgate în cap la „matracuci”, cum îi ziceți voi.

- De aia nu l-ai vrut pe bunul doctor Mabuse aici?

Petra încuviință din cap.

- Îl știu de 15 ani. Lucrăm împreună de zece.

- Și pe mine mă cunoști doar de vreo patru. Așa se măsoară încrederea?

Caligari nu știa ce să zică. Se frecă pe cap. Se apropie de masa pe care fermierii pusesea ceva de mâncare pentru oamenii de acolo și luă o sticlă de apă. Nu se opri până nu o goli pe toată.

- Știi, reveni, după ce aruncă sticla în pubelă, trebuie să îl fi văzut pe cel din Honduras. Pe cel care a supraviețuit sau a fost lăsat în viață de ceea ce am presupus că era K2. Un războinic mult mai puternic și mai evoluat decât ăsta. Avea 20 și ceva de ani și era cărunt. Total. Cu o seară înainte nu avea nici un fir de păr alb.

- Da, dar bătea câmpii despre nume ale diavolului?

- Nume, nu. Dar a spus și el că diavolul a făcut asta, când l-am întrebat.

- Păi cu coamele alea cam arată a diavol. Cel puțin în imaginația unui om obișnuit.

- Nu știi ce să zic. Și crezi că Mabuse i-a hipnotizat?

- Nu cu asta se ocupa când l-ai cunoscut? Experimente de hipnoză individuală și în masă?

- Așa crezi? Întrebă Caligari sceptic. Că i-a făcut pe ăia, fără să știe, să învețe toate numele alea și să măzgălească pereții cu ele? E o ipoteză cam slabă. Singurul lucru care ar putea, fie și vag, să îți susțină teoria ar fi să îmi spui și de ce ar fi făcut asta. La ce i-ar putea folosi? De ce?

- Charles Baker a observat un lucru pe care l-am sesizat și eu. Toți oamenii ăia au fost drogați.

- Normal, sunt în stare de șoc. Posttraumatic. Trebuie sedați.

- Păi tocmai asta e problema. Există medicamente, droguri pe care le administrezi pentru ca bolnavul să se liniștească și există droguri care să îl agite. Să îi dea forță. Să îi stimuleze imaginația. Din experiențele mele cu drogații, fenomenul din curtea ta seamănă mai degrabă cu cel de-al doilea tip.

Caligari o privi pe Petra în ochi câteva secunde bune. De această dată privirea sa celebră nu îi sfredelea creierul și nu îi radiografia gândurile, ci trecea direct prin ea. Spuse într-un târziu:

– Tot nu mi-ai răspuns. La ce i-ar folosi?

– Habar n-am. Știu, însă, cum am putea afla dacă mă înșel sau nu. Și cred că dacă aflăm „cum” ajungem și la „de ce”.

Capitolul 99

Găsi ușor liziera de pe Oakwood Road. Vru să își mai aprindă o țigară, dar își dădu seama că le uitase pe masa agenției de informații locale. Își spuse că urma să le recupereze la întoarcere, pentru că tocmai văzuse deschizându-se în stânga, într-un luminiș care rupea linia pădurii de stejari, o parcare de a cărei întreținere nu se mai preocupase nimeni de foarte mult timp. În spatele parcării se ridica un fel de cabană mare, din lemn, exact așa cum i-o descrisese femeia. Parcarea era goală și casa părea pustie. Se apropie și, când să urce treptele, auzi din spate o voce care i se păru cunoscută.

– Pe aici, Charles. Urmează-mă.

Era piticul pe care îl întâlnise la înmormântare. Într-un mod ciudat, profesorul nu se miră de apariția lui, de parcă s-ar fi așteptat. Și unde era piticul trebuia să fie și fratele acestuia, căpcăunul. Îl urmă pe pitic. Ocoliră casa până în spate, unde se deschidea, mărginită de stejari cu coroane enorme, o curte plină cu băncuțe, iar în fața lor, o scenă cu cortina lăsată.

– Asta e grădina de vară, spuse piticul. Lumea e o scenă și toți suntem actori în ea.

– Unii mai buni, alții mai puțin, se auzi Charles vorbind. Așadar, am venit.

– Ai adus copiii?

– Cred că te referi la cele zece cărți, răspunse Charles. Nu le-am adus, pentru că încă nu le am pe toate. Ba chiar una ar trebui să fie aici. Ceva despre memoriile unui bibliotecar.

– Nu despre, ci chiar memoriile lui Esteban. Primul bibliotecar de culoare din istoria Ordinului nostru.

– Și tu faci parte din...

– Omnes Libri, întocmai. Altfel de ce aș fi aici?

Just, răspunse Charles râzând. Dar ce e aici? Sediul Ordinului?

– E-he-he, făcu șugubăț cu degetul piticul. Am auzit că nu iei niciodată nimic în serios.

– Nu. Aici locuim noi, se auzi o voce din casă. De mai bine de patruzeci de ani.

În timp ce vorbea, chipul blând al uriașului apăru la fereastră.

– Și am fi rămas aici până când cel care a deschis scrisoarea s-ar fi hotărât să vină. Ies imediat.

Charles privi în jur. Îl întrebă din priviri pe pitic dacă e în ordine să urce pe scenă. Acesta îi făcu, din nou, semn să îl urmeze. Urcă pe niște trepte laterale destul de șubrede și, cum pe scenă era întuneric, se prinse de un cârlig și începu să se rotească odată cu el, până deschise cortina cam la jumătate. Charles văzu în spatele scenei un indicator de stradă desenat pe perete, dar înnegrit de vreme. Scoase pliantul din buzunar. Fotografia fusese făcută acolo.

– Observ că ai găsit o raritate, spuse piticul, în timp ce lua pliantul din mână profesorului.

– E adevărat ce scrie aici? Ești urmașul lui Tom Thumb?

– Întocmai. A fost stră-stră-haa-ha-stră-bunicul meu. Știi că Charles Sherwood Stratton întâiu l s-a însurat cu stră-stră-și așa mai departe-bunica mea Amy Sharpe și au făcut nunta chiar la Casa Albă? Și că însuși președintele Lincoln a fost maestru de ceremonii?

– Una dintre nunți, se auzi din grădină.

Uriașul ieșise din casă cu o tavă pe care ducea o carafă cu lichid gălbui și trei pahare.

– Suc de mere de la noi, spuse piticul chiuind.

Făcu roata țiganului, o rondă cu flic-flac, și ateriză în fața scenei. După care o luă la fugă înspre masă.

Se apropie ușor și Charles.

– Una dintre nunți, repetă uriașul. Pentru că vestitul general Tom Thumb a făcut o grămadă. Era șugubăț. Își transformase propria nuntă într-o afacere. Așa că cine voia să găzduiască nunta originală a doi pitici trebuia să plătească.

În momentul în care Charles ajunse lângă el, tocmai termina de turnat în pahare. Piticul dădu pe gât un pahar întreg. Pe chipul lui se așternu un zâmbet de imensă satisfacție. Se repezi la carafă să-și mai toarne unul.

- Pare bun ce aveți acolo, spuse Charles. Charles Baker, zise, în timp ce îi strângea mâna uriașului.

- Panurge, spuse acesta la rândul său.

- Îndrăznesc să vă întreb: de ce ați ales porecla asta? Nu e cel mai de treabă personaj al lui Rabelais.

- Nu e o poreclă. E chiar numele meu. Așa m-au botezat părinții mei. *Gargantua și Pantagruel* a fost romanul lor preferat. Nu știu de ce au ales acel personaj șmecher, laș și fanfaron. Lor le plăcea. Dar vă asigur că nu am aruncat nici o oaie în apă și nici alte panurgisme n-am făcut. Dar vorbesc, ca și tizul meu literar, multe limbi.

- Multe limbi?! spuse piticul, care nu uită să mai plescăie o dată de plăcere. Nenumărate limbi! i se adresă, foarte serios, lui Charles. Ba a și inventat una. Enochiana.

- Fratele meu exagerează, spuse uriașul aruncându-i ceea ce trebuia să fi fost o privire severă.

Charles înțelese intenția, dar observă și rezultatul. Chipul uriașului putea să exprime blândețe, o uriașă bunătate, poate chiar o mirare șugubeață. Dar niciodată severitate.

- Nu am inventat eu nimic, eu doar o folosesc din când în când. Cum știți, limba a inventat-o John Dee.

- E o limbă asta? Limba îngerilor? Nu e un caz clasic de glosolalie?

Cum gazda nu dădea semne că ar avea vreo intenție să răspundă la această întrebare, ci îi întinse paharul cu suc de mere, Charles nu insistă.

- Presupun că aveți o carte pentru mine, zise acesta în timp ce lua paharul.

- Am doar un mesaj cifrat. Din păcate, asistentul dumneavoastră, domnul Marshall, care a fost atât de generos cu împrumutul cărților noastre, ne-a ocolit tocmai pe noi.

- V-a dat doar un cod?

- Da, interveni piticul.

- Așa că tot ce am e un bilețel cu un mesaj, probabil cifrat.

Duse mâna la buzunarul tăiat drept de la vestă și scoase un bilet.

- Nu-mi spuneți, zise Charles. Scrie cumva pe el „ghfxg”?

- Întocmai, răspunse mirat uriașul. Bănuiesc că e doar o parte din el.

L-ați rezolvat pe tot?

- Din păcate, nu.

Charles rememorează mesajul, în starea în care îl avea în acel moment. Înălăturase, aşadar, ambele paranteze:

DECENNIUM POST SECUNDUM ET QUARTUM ——— STAT
ROSA PRISTINA NOMINE NOMINEM ANTE NOMEN ROSAE
TENEMUS.

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ŞI AL PATRULEA ——— DĂINU-
IEŞTE ÎN VECI NUMELE TRANDAFIRULUI MAI PĂSTRĂM
DOAR NUMELE ANTERIOR NUMELUI TRANDAFIRULUI.

Nici o surpriză. Lipsa doar ultimul mesaj. Care era în posesia unui alt personaj despre care habar n-avea cine e şi care nu era nici acasă şi nici la telefon nu răspundea.

– Atunci pesemne că v-am deranjat degeaba.

– Nu cred, zise uriaşul. Aţi venit să gustaţi acest miraculos nectar de mere.

Charles îşi aminti că are paharul în mână. Îl duse la gură şi îşi înmuie din politeţe buzele. Gustul acela de mere proaspăt stoarse, fără nimic altceva în el, îi invadă instantaneu toate simţurile. Îl trecură florii. Nu mai băuse niciodată ceva aşa de bun.

– Ce mere sunt astea? zise Charles, care nu se putuse abţine şi, deşi i se păruse nepoliticos, dădu paharul peste cap.

– Nu merele sunt secretul. Sau nu numai merele. E o reţetă foarte veche, din Antichitate. Era sucul preferat al lui Alexandru Macedon. Aristotel l-a învăţat să-l prepare.

– V-aş cere reţeta, dar sunt o catastrofă în bucătărie. Ştiu doar să prepar mic dejunuri. L-aş distruge. Dacă tot sunt aici, pot să vă întreb ce aţi discutat cu George?

Uriaşul îl fixă cu privirea. Charles îşi dădu seama că omul acela neobişnuit e discret şi că nu îi va spune ce s-a discutat într-o întâlnire privată. Aşa că se simţi nevoit să explice.

– Asistentul meu lucra la ceva revoluţionar despre Lincoln. Pare să fi descoperit ceva fenomenal. Probabil că a şi fost ucis din cauza asta. Şi nu numai el.

– Vrei, adică, să ştii ce i-a dat sclavul acela preşedintelui de l-a făcut să îşi schimbe cu totul poziţia, interveni piticul.

Uriaşul încercă, din nou, o privire severă şi, din nou, nu îi ieşi.

– Spuneați că locuiți aici de 40 de ani, schimbă Charles subiectul. Și că îl așteptați pe cel care va deschide o scrisoare. Ce scrisoare?

Uriașul zâmbi.

– Cea în jurul căreia tatăl dumneavoastră s-a învățit în tot acest timp. Și, până la urmă, tot n-a avut curajul s-o atingă.

– Se temea că ar putea descoperi nu știu ce secret despre femeia pe care a iubit-o mai presus de orice, interveni piticul pe un ton patetic.

-- Și de unde știți că mi-a dat-o mie?

– Fratele meu știe multe, răspunse din nou piticul.

-- OK, OK, zise Charles. Și dacă nu mi-ar fi dat-o? Sau dacă n-ar fi dat-o nimănui? Dacă n-o deschidea nimeni? Dacă nu afla nimeni adresa asta?

– A găsit-o asistentul dumneavoastră și fără scrisoare.

– Apropo, el cum a aflat de ea?

Întrebarea se lovea de același gest discret al uriașului. Nu insistă.

-- Și dacă eu nu m-aș fi oprit la casa aceea? Birou de informații sau ce o fi. Și dacă nu găseam pliantul? Apropo, i se adresa piticului: Pot să păstrez pliantul?

Piticul îl scoase din buzunar și i-l întinse, dar când Charles îl apucă, se trezi în mână cu o panglică multicoloră.

– Am înțeles. Nici asta nu îmi aparține. OK. Măcar cu un lucru mă puteți lămuri?

– Vă rog, răspunse uriașul cu interes.

– Ce e cu povestea asta cu secta? Cu Omnes Libri. Cum bine a observat fratele dumneavoastră, am probleme să cred în conspirații de orice fel.

– Nu e o conspirație. Defel, răspunse acesta. Dacă aveți un pic de răbdare, vă povestesc.

– Dar trebuie să accepti să iei masa cu noi, interveni piticul. Așa că, te rog, ia loc. Mă întorc imediat.

Charles murea de foame și bănuia că masa va fi la fel de surprinzătoare ca și sucul acela de mere. Se așeză.

– Chiar sunteți frați?

-- Asta e prima întrebare nepotrivită pe ziua de azi, spuse piticul în timp ce dispăru în cabană.

– Îmi cer scuze, se rușină Charles, care încerca să intre în atmosfera aceea ireală. Vă rog. Vă ascult.

– Cu foarte mult timp în urmă, prin secolul al V-lea înaintea erei noastre...

Charles sesiză imediat că uriașul folosea convenția atee a împărțirii cronologice a istoriei. Nu spusese „înainte de Hristos”. Încearca să înțeleagă cât mai multe despre personajul pe care îl avea în față.

– Un anume conducător grec, pe numele său Pisistrate, a înființat prima bibliotecă despre care se știe cu exactitate.

– Cu exactitate? E pomenită doar de vreo două ori. Ba, din contră, majoritatea istoricilor nici măcar nu pot lua în serios ipoteza asta.

Uriașul ridică din sprâncenele pe care nu le avea, dar nu spuse nimic.

– În biblioteca asta au fost adunate pentru prima oară scrierile complete ale lui Homer. Nu doar *Iliada* și *Odissea*, ci și cele pe care lumea le crede pierdute. Tot așa cum crede că biblioteca înființată de tiranul Atenei n-a existat vreodată. Cred că v-ați întâlnit deja cu epopeea sa comică, *Margites*.

Charles simți înțepătura. Dar nu răspunse. Ba se și miră cum de omul acela blând o strecurase în discurs.

– Xerxes, marele cuceritor persan, a confiscat toate cărțile din bibliotecă după ce a trecut Atena prin foc și sabie. Ani mai târziu, prin 330 î.e.n., un alt rege persan, Nicanor Seleucidul, a decis, din simpatie și ca despăgubire pentru distrugerile produse de predecesorul său, să le restituie. Abia asta e o legendă. Biblioteca a existat, dar Nicanor a restituit doar câteva cufere. O mică parte. În acel moment, câțiva dintre cei mai de vază cetățeni ai Atenei, intelectuali de marcă, așa cum fusese și Pisistrate însuși, au înțeles în ce pericol teribil se afla întreaga memorie a umanității dacă ajungea la mâna unui barbar. Xerxes nu era barbar, dar grecii, care erau îngâmfați nevoie-mare, așa credeau.

– Așa s-a înființat societatea asta? Sau organizația?

– Întocmai. Spre sfârșitul secolului al IV-lea î.e.n.

– Și cum se putea numi Omnes Libri? În limba latină? Latina era o limbă marginală. Tatăl meu mi-a spus că primul său nume a fost Societatea Aristotelică.

– La început nu a avut nici un nume. Nici măcar nu era, propriu-zis, o organizație, ci o mână de prieteni cu viziune. Au adunat tot ce au putut în mici biblioteci private. Nu știu dacă știți, dar în epocă Aristotel avea cea mai bogată bibliotecă personală a Antichității. Apropo, prietenul dumneavoastră care ne-a vizitat, un om de o bună dispoziție cum rar am

cunoscut, era plin de anecdote istorice. Despre Aristotel spunea că avea degetele atât de acoperite de inele, încât nu puteai vedea nici un milimetru de piele.

– Da, răsese Charles, făcuse la un moment dat o culegere din asta, în răsپار, despre oamenii importanți.

– Interesant. Ce mai găsise?

– Nu îmi mai amintesc. Spunea că Immanuel Kant se oprea din orice activitate dacă începea să transpire, de teamă să nu îi iasă substanțele nutritive din corp. Sau că Marx avea, pardon, curul plin de furuncule și tot timpul se așeza pe-o rână. Sau despre unica experiență sexuală, și ea târzie, a lui Kierkegaard, care ar fi spus, după aceea, că rezultatul e interesant, dar că mișcările sunt cam ridicole. A, și avea două, foarte simpatice, ambele spuse de Mao Zedong. Pe una o zicea tot timpul, în bătaie de joc, ori de câte ori cineva avea o problemă: Cu cât e mai adâncă noaptea, cu atât e dimineța mai aproape. Și cea mai tare dintre toate, completă Charles, pe care îl pufni râsul: cică Mao nu se spăla niciodată pe dinți. Îmi imaginez ce însemna să stai în preajma lui. Odată, un reporter occidental a îndrăznit să îl întrebe de ce. Răspunsul a fost senzațional: „Nici tigrul nu se spală pe dinți, și uite ce colți are!”

– Umorul dumneavoastră e special. Să revenim. În anul 356, anul nașterii lui Alexandru Macedon, un anume Erostrate, dornic să intre în istorie, dă foc templului zeiței Artemis, după cum se știe, una dintre cele șapte minuni ale lumii antice.

– Da. Și numele său e interzis pentru totdeauna. Nimeni nu are voie să îl pronunțe. Pentru ca nimeni să nu mai încerce așa ceva doar pentru a fi pomenit în eternitate.

– Just, zâmbi uriașul. Ei bine, această interdicție, această idee de a i se șterge numele de peste tot, este primul act al organizației noastre. Actul fondator.

– Care n-a prea reușit, zise Charles ironic. Altfel n-am ști astăzi cum îl cheamă pe piroman.

– Da. Pentru că un anume Theopompus din Chios nu se poate abține și îl pomeneste în *Filipicele* sale. Și interdicția e dată tocmai pentru că în acest templu își ascunsese întreaga operă celebrul Heraclit din Efes, presocraticul de la care ne-a rămas o expresie foarte folosită astăzi.

– Totul curge!

- Exact. Și povestea aia cu râul.
- Nu te scalzi de două ori în aceeași apă.

Uriașul zâmbi. Charles lăsase atitudinea flegmatică la o parte și participa activ la conversație, implicat total. Zâmbi și el, la rândul său. Dar dintr-un motiv cu totul diferit. Își aminti visul în care preotul îi explica bărbierului, în sufrageria lui, sensul acestei expresii. Și conexiunea nostimă pe care o făcuse.

- A dispărut atunci celebrul tratat despre natură, în trei părți, al unui mare filosof, de la care nu ne-a rămas nimic. Chiar nimic.

- Nici măcar în biblioteca dumneavoastră secretă?

- Nu. Nici măcar. De aici, organizația simte că trebuie să întreprindă ceva. Și, cum începe să se extindă, copiază tot ce poate prinde și găsește un loc unde să adăpostească sururile. De exemplu, singura copie completă a *Istoriilor* generalului Tucidide, celebrul cronicar al războiului peloponesiac, a ars și ea integral, odată cu una dintre bibliotecile Atenei. Dar Demostene, care știa întregul text pe de rost, a dictat-o, și așa a fost salvată. Așa le-a venit predecesorilor noștri, la un moment dat, o idee, ca fiecare să învețe o carte pe dinafară. Să devină o carte.

Charles nu-și putu stăpâni zâmbetul superior.

- Știu la ce vă gândiți. De multe ori, oameni celebri din organizația noastră simt nevoia să povestească întâmplări adevărate. Dar le modifică și le transformă în ficțiuni. Bineînțeles, exagerându-le, așa cum cer regulile narațiunii, dar și pentru a proteja adevărul. Ray Bradbury, care a scris cartea la care vă gândiți...

- *Fahrenheit 451*.

- Întocmai. Temperatura la care ard cărțile. Și fiecare om devine o carte, ca să o protejeze de o societate totalitară, care urăște cărțile. Ei bine, aflați de la mine că toate totalitarismele, toți extremiștii au urât întotdeauna cărțile. Au vrut să radă tot ce exista înaintea lor. Așa s-au comportat și toate religiile. Cărțile sunt periculoase. Se întâmplă și astăzi. Societatea noastră era decisă să se desființeze odată ce existau copii destule din orice carte de valoare și acestea nu ar mai fi fost în pericol. Se pare, însă, nu numai că acest moment nu a sosit încă, ci și că umanitatea se tâmpește pe zi ce trece. Și că pericolul nu a trecut. În ciuda tehnologiei. De aceea astăzi suntem mai puternici ca oricând.

- Bradbury a fost mare preot al Ordinului dumneavoastră?

– Nu sunt preoți la noi, Doamne ferește! spuse uriașul zâmbind. Cei care ne conduc organizația se numesc „mari bibliotecari” și sunt în număr de 72.

– 72? De ce?

– Ajungem și acolo. Cum spuneam, întâi s-a pus problema unui loc sigur pentru depozitare. Așa că unul dintre membrii proaspăt-înființatei frății și-a pus vila la dispoziție. Cam în același timp, în anul 331 î.e.n., Alexandru cel Mare debarcă pe coasta Africii și decide ca în locul acela să ridice un oraș pe măsura ambițiilor sale, care să îi poarte numele. Alexandru a înființat mai multe orașe în felul acesta, dar cel care urma să se ridice aici trebuia să fie cel mai mare și mai impunător. Hotărăște el însuși dimensiunile și conturul orașului. Întreaga lui suită îl urmează pas cu pas și presară grăunțe în urma lui, în așa fel încât, la finalul zilei, forma orașului era deja conturată. Mai mult, Alexandru taie și străzile principale și decide unghiurile în care trebuie să se construiască clădirile și drumurile astfel încât să unească țărmul mării de lacul interior, marele lac Mareotis, pe direcția vânturilor etesiene. În felul acesta, susține el, căldurile insuportabile ale verii vor fi împlânzite de vânturile care, ocolind clădirile, le vor da locuitorilor o senzație de briză continuă.

– Alexandru Macedon a inventat aerul condiționat natural, spuse piticul, care apăru de nicăieri. Am pus mâncarea la făcut. E gata imediat!

– Dar stoluri imense de păsări, de toate soiurile, au mâncat grăunțele, completă profesorul.

– Într-adevăr, zâmbi uriașul. La început Alexandru a considerat asta un semn rău. Dar magii care îl însoțeau peste tot l-au asigurat că, din contră, e un semn de prosperitate, iar semnificația acelor păsări care au înșfăcat atât de repede grăunțele e aceea că fructele pământului vor fi foarte generoase cu locuitorii noului oraș. Așa că împăratul a decis construirea lui. După cum știți, Alexandru moare un an mai târziu, iar Ptolemeu I Soter este cel care îi va duce proiectul la bun sfârșit. La moartea împăratului izbucnesc lupte imense pentru succesiune. Perdicas, care a fost executorul său testamentar, îi oferă întâi puterea lui Alexandru al IV-lea, fiul născut postum, dar îl susține până la urmă pe fratele vitreg al lui Alexandru, Filip Arhideul. Bineînțeles, atât Alexandru al IV-lea, cât și Filip sunt uciși, iar Babilonul e împărțit în satrapii, pentru a se ajunge, după uciderea lui Perdicas, ca întregul imperiu să fie împărțit între cei patru succesori, numiți și diadohi.

– Da. Ptolemeii în Egipt, seleucizii în Mesopotamia, antigonizii în Macedonia și atalizii în Anatolia, completă Charles.

– Perfect, spuse uriașul cu admirație. Ptolemeu construiește, așadar, orașul care va deveni o perlă a istoriei omenirii, centru de superbie și inteligență, model luminat de conviețuire și cultură, pomul lăudat la care orice om luminat al timpului trebuia să ajungă măcar o dată în viață.

Charles vru să întrebe unde vrea să ajungă uriașul cu povestea, dar acesta ridică mâna, cerându-i să aibă un pic de răbdare.

Capitolul 100

- Orașul e construit pe țărm. În față, foarte aproape, e insula Pharos, ceea ce facilitează construcția unui port în mare măsură protejat. Cu două intrări. Util pentru controlul vaselor care veneau și plecau, dar și în caz de război. Aici, în acest oraș construit de fiul lui Lagos, Ptolemeu I, se mută mica noastră organizație. Unii dintre membrii ei sunt oameni foarte bogați, care își construiesc vile în cartierul cel mai select al orașului, Brucheion.

- Care e și cartierul bibliotecii.

- Întocmai. Ptolemeu Soter se proclamă rege al Egiptului în 304. Dinastia sa vă dăinui până în anul 30 înaintea erei noastre, ultima la tron din linia sa fiind celebra regină egipteană Cleopatra. Cam atât a rezistat și biblioteca. Și mormântul lui Alexandru cel Mare.

- Al cărui cadavru Ptolemeu Soter l-ar fi furat. Povestea asta are mai multe variante. Poate dumneavoastră, care cunoașteți istoria la prima mână, îmi puteți spune care e cea adevărată.

Uriașului nu îi scăpă ironia lui Charles, dar nu îi scăpă nici piticului, care îi aruncă o privire muștrătoare.

- Datoria mea este să vă povestesc tot ce știu. Ce e adevărat rămâne să decideți dumneavoastră. Sunteți suficient de inteligent. Un singur lucru, însă. Sunteți un om deschis, dar formația matematică pe care o aveți vă limitează, într-un fel, imaginația.

- Doar cea care contrazice logica, ripostă Charles.

- Nu logica e problema aici, răspunse la fel de blând uriașul, ci toate informațiile care vă lipsesc. Premisele, mai pe limba dumneavoastră. Sunt prea multe necunoscute.

- Atunci aștept să le lămurii. Vă rog.

– Că tot ați amintit de cadavru lui Alexandru, Ptolemeu a organizat o ambuscadă asupra lui Perdiccas și a luat corpul neînsuflețit al împăratului. Acesta a fost dus și îngropat cu mare cinste în mausoleul palatului, construit după modelul celui din Teba.

– Al Ramesseum-ului.

– Întocmai. Într-un sarcofag de aur, unde a rămas până când Ptolemeu al XI-lea Uzurpatorul l-a mutat într-un sicriu de alabastru.

– Pentru că a șutit aurul, spuse piticul.

Charles avea o problemă să fie atât de serios precum era gazda lui de amabilă, așa că nu se putu abține și aruncă o glumă:

– Dar e adevărat că Octavian Augustus a vrut să atingă corpul lui Alexandru Macedon și i-a rupt nasul?

Piticul începu să râdă atât de tare, încât le transmise starea lui și celorlalți doi.

– Asta e bună, zise în timp ce bătea pământul cu piciorul, auzi, i-a rupt nasul!

Se îndreptă spre casă pentru a verifica mâncarea și continuă să râdă printre sughituri.

– Îmi cer scuze, spuse Charles, la mijlocul drumului între amuzament și jenă.

– Încep să mă obișnuiesc cu tine, Charlie, spuse uriașul, a cărui voce transmitea o căldură cum Charles nu mai simțise de mult și care îi aduse în minte o amintire veche de 40 de ani.

– Ne-am mai văzut vreodată?

– Sigur. Te-am ținut pe genunchi de multe ori. Pe atunci principala ta preocupare erau o sabie de lemn și o mască pe care o purtai tot timpul pe față. Erai...

– Zorro, da. Mai trăia mama?

– Nu, tocmai se stinsese, iar tatăl tău era atât de distrus, încât am avut grijă de tine câteva zile.

Charles îl privi cu atenție pe uriaș. Nu-și amintea, dar într-un anume fel nici nu uitase vocea aceea care îl liniștise odată, demult, când era profund tulburat. Era doar o senzație, nu o amintire.

– În fine, continuă uriașul. Primul gest pe care îl face Ptolemeu e să ridice celebrul far din Alexandria, chiar pe insulița de vizavi. Acela care va fi numit, mai târziu, una dintre minunile lumii antice.

- Chiar a existat farul ăsta?

- Da, răspunse uriașul. Nu e doar o legendă.

- Și cine l-a distrus?

- Un mare cutremur care e responsabil și de distrugerea parțială a bibliotecii. Ai un pic de răbdare!

Charles făcu o pauză și își trecu mâinile peste față, ca și când ar fi vrut să se spele pe ochi, ca să se trezească. Întrebă din priviri dacă e OK să își mai toarne un pahar din suc de mere.

- În același timp a ridicat și orașul. Palatul regal a fost construit după modelul fratelui său teban. Ca și Ramesseum-ul, era o combinație de palat, muzeu și templu. În centru avea o construcție circulară, așa-numita Soma, care avea să adăpostească nu numai mormântul lui Alexandru, ci și pe acelea ale regilor Ptolemei. Ptolemeu Soter a respectat întocmai dorințele lui Alexandru și a construit Museion-ul. Modelul era Academia lui Platon, care pe la 387 î.e.n. construise și el un Museion, un templu dedicat muzelor. În cazul lui Platon era o problemă de ordin juridic. O instituție de învățământ avea nevoie de protecție religioasă pentru a putea funcționa, potrivit legilor Atenei. Deși numele e luat de la Platon, forma construcției muzeului și a bibliotecii e inspirată de Ramesseum. Era și un semn de putere, pentru că Ptolemeii țineau să demonstreze că sunt urmașii faraonilor. Iar modelul le oferea continuitate. Existau două inscripții la intrarea în bibliotecă folosită drept model: „Locul unde se vindecă suflete” și „Casa cărților nu e la vedere. E ascunsă”. Cea de-a doua sugerează dimensiunea ezoterică a lucrărilor.

- Iar prima este astăzi interpretată în exces.

- Cum așa?

- Foarte bine, spuse Charles. Biblioteca lui Ramses conținea în special tratate de medicină și farmacologie. Așa că vindecarea despre care se vorbește acolo trebuie luată la propriu, nu în sens metaforic.

- Da și nu, răspunse uriașul. Câteva dintre sulurile de la Ramesseum au fost aduse la Alexandria. Sunt exact cele pe care Dioclețian - convins că intelectualii Alexandriei făc vrăji și că o grămadă dintre cărțile alea pot fi folosite să fabrice aur din piatră seacă, aur care ar fi putut fi folosit pentru ridicarea unei armate împotriva Romei - ordonă să fie arse. Dar să revenim. Ptolemeu refuză să ascundă biblioteca și o construiește la vedere.

Are ambiția nemăsurată de a aduna între pereții ei întreaga cunoaștere a lumii. Toate cărțile.

– De unde numele organizației dumneavoastră.

– Of, râse uriașul. Răbdarea nu e chiar punctul tău forte. Numele organizației noastre vine de la un text al lui Berossus, scriitor și astrolog din secolul al III-lea, care susține că înainte de potop a existat un oraș, care era capitala lumii și care se chema exact așa: „Toate cărțile“.

– Ha-ha, râse Charles, care abia aștepta să găscască o inadvertență în expunerea interlocutorului. Țsta e un fals. Ticiuit de unul Annius din Viterbo, preaplecat slujitor al papei Alexandru al VI-lea. Pe la 1500. Țsta a susținut, nici mai mult, nici mai puțin, că a găsit cărțile pierdute ale lui Berossus. Falsul a fost bine ticluit, elaborat aproape la perfecțiune, dar a fost demontat foarte repede. Pe la mijlocul secolului al XVII-lea. Dacă nu mă înșel, de către un anume Joseph Scaliger, un filolog francez.

– Te grăbești! spuse uriașul. Annius a fost membru al organizației noastre. Și nu e sluga papei, cum ai zis, ci frate dominican. Ceea ce a făcut el a fost să combine opera reală a lui Berossus, *Babilonicele*, așa cum se numeau istoriile acestuia, cu alte texte, aflate în posesia Ordinului nostru, dar care nu puteau fi scoase la vedere. Rolul său e uriaș. E primul care așază în cronologie exactă o listă a regilor, de la Iafet, fiul lui Noe, încoace. De asemenea, datorită lui lumea începe să înțeleagă rolul pe care îl joacă în istorie categorii întregi de popoare și modul în care migrațiile acestora influențează modificările istoriei. Așa că nu te grăbi.

– Nu e bine. Țsta era cam antisemit. Și nu numai. Mahomed era pentru el Anticristul.

– Trebuie să te gândești în ce epocă suntem. Toată Biserica Catolică gândea la fel. Dar numele organizației noastre e pus în secolul al II-lea î.e.n., așa că textul lui Berossus e cunoscut încă de atunci.

– V-am întrebat mai devreme dacă organizația avea un nume alternativ. Societatea Aristotelică.

– Așa e. Pentru o scurtă perioadă. Dar nu la început. Ci pe când au fost recuperate scrierile Stagiritului.

– Au fost recuperate? Toate?

– Cele care nu au fost mâncate de viermi, de molii sau de umezeală. Pentru că au stat decenii îngropate sub pământ. Una e, chiar în acest moment, la tine acasă. Ajungem și acolo.

– OK, spuse Charles resemnat. Nu vă mai întrerup.

– Uite, ca să fiu în tonul ăsta anecdotic care îi plăcea atât de mult lui George și care văd că îți place și ție, un anume Timon din Fliunte spune că Biblioteca e pe cale să se transforme în cușca muzelor, pentru că Ptolemeu al II-lea Philadelphus construiește chiar lângă ea o grădină zoologică, unde aduce o grămadă de animale.

– E precursorul lui P.T. Barnum, cel mai grozav om din istorie, spuse piticul, care apăruse, din nou, de nicăieri. Mai durează puțin mâncarea, i se adresează direct lui Charles, care îi aruncase o privire surprinsă. E o tehnică specială de preparare.

– Așadar, reluă uriașul, Ptolemeu vrea să facă din Alexandria centrul lumii civilizate și e convins că asta începe prin a face din orașul său centrul mondial al cunoașterii. Pentru asta, în afară de ambiția de a aduna toate cărțile grecești, pe care le estimează ca fiind 500 000 în acel moment, are nevoie de un ajutor, de cineva luminat care să supervizeze această acțiune, cineva care să îi satisfacă această ambiție. E interesant cum oamenii care au trăit vremurile în care s-a inventat tot ce e important pentru umanitate, de la știință la filosofie, de la teatru la democrație, puneau în centrul lumii lor cunoașterea. La o mie de ani după asta au început să pună religia. Știți vorba aia franțuzească care spune că înainte de a te apuca să construiești un sat trebuie să pui biserica în mijloc? În secolul I, Ramesseum e distrus cu sălbăticie. Ce a mai rămas din Bibliotecă și n-a plecat la Alexandria e ars și pe locul acela e ridicată o biserică. E nevoia asta, a oricărei religii noi, de a rade tot ce a existat înaintea ei. Acum politicienii mimează credința. Noua lor religie e contul în bancă. Cât despre cunoaștere, cea mai mare parte dintre ei sunt semianalfabeți. Iată de ce misiunea noastră e atât de departe de a se încheia. În fine, Ptolemeu vrea să impună doi iepuri deodată. Are nevoie de un tutore pentru fiul său – după modelul pe care l-a instituit Filip, aducându-l pe Aristotel profesor pentru Alexandru –, dar vrea ca același om să se ocupe și de strategia de dezvoltare a Bibliotecii. Îi face curte lui Teofrast, elevul preferat al lui Aristotel, care a preluat conducerea Școlii Peripatetice și a Liceului. Acesta refuză politico și îl recomandă pe Demetrios. Demetrios ăsta era născut pe la 350 î.e.n., pe insula Faleron. Era fiul unui anume Fanistrate.

– Și era sclav, întâri piticul cu convingere.

– Într-adevăr, continuă uriașul. Sclav al generalului Cononus. Și-a depășit condiția și a ajuns să studieze la Liceu, cu Aristotel însuși, la Atena. Apoi și-a continuat educația cu Teofrast. E excepțională această poveste adevărată a sclavului care devine conducătorul celui mai celebru oraș al Antichității, înaintea Romei. Cassander îl numește tiran al Atenei în 317. Rămâne la conducerea orașului timp de zece ani. Și e un conducător luminat. Poporul îl iubește pentru că dă legi bune, scade taxele. E prieten cu toți filosofi și artiștii vremii. De fapt, e atât de popular încât, în momentul în care un alt Demetrios, poreclit Poliorcet...

– Cel care asediază cetatea, spuse Charles, care, deși cunoștea cea mai mare parte a poveștii, voia să pescuiască lucrurile pe care nu le știa, despre care înțelesese că reprezentau cheia a ceea ce voia să spună uriașul.

– Întocmai. Se spune că popularitatea lui ajunsese atât de mare încât, la 307, avea 300 de statui în întreaga Atenă. Poliorcet le va demola pe toate, iar numele său va fi șters din toate actele epocii. Aceeași *tabula rasa*. Unul dintre slujitorii săi îi salvează viața și îl ascunde o vreme. Ajunge la Teba, unde rămâne timp de cinci ani, pe care și-i petrece citind Homer și scriind. Se refugiază, într-un târziu, la Alexandria, unde Ptolemeu Soter, adică Salvatorul, cum am spus, la recomandarea lui Teofrast, îl angajează. Cassander, protectorul lui Demetrios, e fiul lui Antipater, regentul Macedoniei după Alexandru, rudă cu Ptolemeii, argument în plus să aibă încredere în Demetrios. Misiunea sa este să îmbogățească Biblioteca. Demetrios trece la treabă. Primul sfat pe care i-l dă regelui e să completeze colecția nu numai cu scrierile grecești, ci și cu cele ale altor popoare, cel puțin ale națiilor care trăiau la Alexandria în acea vreme. Îi recomandă, de asemenea, să citească și să adune și cele mai critice cărți la adresa monarhiei.

– Pentru că doar cunoscând ce îți reproșează adversarii poți fie să îi combați, fie să îți îmbunătățești comportamentul, completă grav piticul.

– Zvonurile despre noul Museion și despre incredibila bibliotecă ajung peste tot în lumea civilizată. Mii de intelectuali migrează spre Alexandria, care devine un oraș cu o efervescență culturală incredibilă. Nu există nume mare al Antichității care să nu fi făcut vreodată un pelerinaj pe acolo. Euclid însuși vorbește cu Ptolemeu, care îi cere să țină un curs scurt al teoriilor sale matematice. Răspunsul său e celebru.

– Nu există cale regală pentru cunoașterea geometriei, spuse Charles încântat.

– Vezi? Toate se leagă. Chiar dacă Arhimede, care vizitează și el biblioteca, spune că nu există un epifenomen. Măreția acestei biblioteci e în ton cu ambiția ca Alexandria să domine lumea prin cultură și știință. Să stăpânească imperiul cunoașterii. Modelul acesta e urmat, mai târziu, de toți regii importanți ai Europei, care înființează biblioteci. Astăzi jumătate dintre politicienii Europei și ai Americii nu au nici măcar o carte în casă. În afară de Biblie, poate. Dar cel care va aduna cu adevărat cele mai luminate minți ale Antichității va fi fiul lui Ptolemeu Soter, cel de-al doilea Ptolemeu, Philadelphus. În fine, nu intru în amănunte despre cum era organizat muzeul și câți oameni lucrau acolo. Cert e că erau bine plătiți, aveau casă și masă pe gratis și erau scutiți de orice fel de alte obligații cetățenești, inclusiv de taxe. Ptolemeu însuși era un om extrem de cultivat. A scris o biografie extraordinară a lui Alexandru cel Mare.

– Și care s-a pierdut, spuse Charles. Sau nu?

Uriășul zâmbi. Era clar pentru Charles că și acea carte există în biblioteca gigantică a Omnes Libri.

– Demetrios se pune pe adunat. Bineînțeles, cu un buget aproape infinit la dispoziție. Și îl convinge pe rege că doar cărțile grecești nu sunt de-ajuns. Sunt colecționate scrieri ale etiopienilor, texte indiene, persane, caldeene, feniciene, latinești, babiloniene, siriene sau elamite. Dar Demetrios simte că lipsește ceva. Convocat la rege, îi spune acestuia că cea mai mare eroare o reprezintă absența textelor legilor evreiești – Tora. Sunt mari și e nevoie de învățați care să știe bine greaca pentru a face o traducere fidelă și completă. Regele îl însărcinează pe Demetrios să vină cu o soluție. Tora trebuie să fie în bibliotecă. În grecește. Relația lui Ptolemeu cu locuitorii cartierului oriental al Alexandriei, ocupat în întregime de evrei, e bună. Îi trimite o scrisoare, prin aceștia, lui Eleazar, marele preot al Ierusalimului. Dar acesta nu răspunde. Atunci Demetrios îi propune să îi elibereze pe cei 100 000 de evrei aflați prin temnițele Alexandriei. Azi numărul ar putea părea exagerat.

– Ar putea părea? zise Charles. 100 000 de prizonieri?

– Așa spune legenda. Ceea ce contează e că, de data asta, Eleazar e atât de încântat încât alege 72 de învățați, câte șase pentru fiecare dintre cele

12 triburi iudaice, și îi trimite la Alexandria. Aceștia ajung în scurt timp și, în 72 de zile, traduc Pentateuhul.

– De aia prima traducere a Vechiului Testament în limba greacă se numește Septuaginta. De la cei 72 de traducători, întări piticul, pătruns de importanța vorbelor pe care le rostea. Ptolemeu i-a mai ținut la el și le-a cerut sfatul în foarte multe privințe. Le puneă întrebări imposibile, ca să îi testeze. Cum să faci să scapi de insomnii? Cum să te respecte supușii? Cum să îți menții regatul puternic și intact? Inclusiv cum poate face un bărbat să nu se certe cu nevastă-sa sau să se abțină când îi vine să o bată. De fiecare dată, înțelepții veneau cu câte un răspuns. Și de fiecare dată, soluția era la Dumnezeu. Chestii talmudice. Mă duc să văd, că ar cam trebui să se fi terminat mâncarea aia.

Și o luă în pas săltat, fluierând, spre cabană.

– Doar că, din păcate, Demetrios încă era bântuit de fantasmеle puterii și, neputând să se abțină, s-a amestecat în chestii politice. Era un intrigant. Din momentul în care a fost primit în grupul restrâns de prieteni ai regelui, a început să tragă sfori cu privire la succesiune. Ptolemeu Soter s-a căsătorit cu Euridice. Aceasta s-a mutat la Curte, însoțită de prietena ei, Berenice din Cyrene, o văduvă cu mare apetit pentru bărbați, de o frumusețe răpitoare, care la un moment dat îi mușcă, precum văduva neagră, și capul lui Ptolemeu. Așa că avem la Curte un triumghi conjugal de toată frumusețea, cu o droaie de copii și de la una, și de la cealaltă. În momentul în care regele îl favorizează pe unul dintre cei patru copii făcuți cu amanta, începe scandalul. Demetrios îl sfătuiește să-l aleagă pe urmașul legal, și nu pe cel din flori. Dar Ptolemeu e decis. Și ca să își pecetluiască hotărârea îl ia coregent pe fiul bastard. După trei ani de coregență, tatăl moare și Ptolemeu al II-lea Philadelphus devine rege. Prima măsură pe care o ia este să îl exileze pe Demetrios. Undeva în nordul Egiptului, unde va muri, mușcat de un șarpe. Există, însă, niște mărturii care spun că, de fapt, nu șarpele l-a mușcat, nu o viperă, ci, mai degrabă, ceea ce este cunoscut în cultura populară sub denumirea de basilisc.

– Un basilisc?

Capitolul 101

Socrate simțea că îi bubuie capul. Habar nu avea cum să reacționeze într-o situație de felul celei în care se afla. De regulă, nu exista o problemă din care să nu poată ieși. Pentru că nu se lovise de mult de vreuna care să îl implice emoțional sau pe care trebuia să o trateze cu delicatețe. În lumea pentru care optase sau, mai bine zis, în care îl aruncase viața, totul se rezolva printr-un pumn bine plasat sau printr-o lovitură de cuțit. Era un războinic și se antrenase să fie astfel. Întotdeauna fugise de confruntările emoționale și se ținuse departe de orice l-ar fi putut atrage într-o spirală a consecințelor complicate ale oricărei forme de trăire interioară. Întâi viața, apoi propria voință îngropaseră adânc, în întunecimile neclare ale cului său, orice formă de umanitate, orice logică a existenței, alta decât cea a supraviețuirii. Construisese în jurul lui un mausoleu de piatră și de gheață. Și se ținuse departe de orice ar fi putut să îi topească învelișul pe care îl folosea pe post de armură.

Știa, însă, că nu stinsese focul mornit, care continua să ardă în spatele acelor ziduri, ferecate cu cele mai teribile lacăte. Știuse asta din momentul în care acceptase să o ia pe Rocio cu el. Încet-încet, transferase spre ea întreaga căldură care îi întreținea dorința de a trăi și puterea de a respira sub învelișul polar pe care îl îngroșase cu atâta grijă de-a lungul timpului.

După întâlnirea cu ea, își construisese o realitate alternativă la urâtenia vieții din jur. Hotărâse să se cultive. Timpul adolescenței și al primei tinereți ajunsese să fie împărțit între cariera de infractor-gangster în *barrios*-urile fără speranță din Buenos Aires-ul în care copilărise, ucigaș plătit pentru toate mafiile sud-americane, și pasiunea nestinsă pentru cunoaștere. Și, ca să nu se lase supt întru totul de vortexul sinistru al unei lumi care nu-i dădea unuia ca el nici o speranță și nici o șansă de a se schimba sau de

a supraviețui dacă, fie și pentru câteva clipe, și-ar fi pierdut vigilența, își făcu un plan, își trasă un scop în viață. Un țel pentru care merita să lupte.

La început, pe măsură ce urcau în el toate acele cunoștințe pe care le asimila cu o foame inexplicabilă, nu înțelegea ce i se întâmpla. Își dădea seama doar că, pe măsură ce se hrănea spiritual, foamea din interiorul său creștea tot mai mult devenise un drog care îi făcea viața suportabilă. Devorase biblioteci întregi. Citea până și în momentele în care își tortura victimele. Nu de puține ori, cât lăsa victima să își revină, între momentul în care îi smulsese unghiile sau îi tăiasse o ureche și cel în care reîncepeau scâncetele sau urletele acesteia, stătea cu picioarele sprijinite pe spătarul unui scaun și devora cărți întregi, la lumina prăpădită a subsolurilor infecte în care își atârnase „materialul de lucru”, într-un cârlig prins în tavan. Pătruns de mirajul atâtor lucruri incredibile, scoase din minți pe care le invidia cu putere, nu mai auzea și nu mai vedea nimic în jur.

Dar știuse dintotdeauna că locul acela al minții din care vin cărțile, toate cărțile, trebuia să fie mai mult decât poate fi văzut cu ochiul liber. Trebuia să existe un secret, o poartă spre un loc în care imaginația și creativitatea transformau oamenii din ceea ce știa el că sunt în creatori ai unor vise bune. Începuse să simtă de ceva vreme că există un adevăr ascuns undeva, un secret mai teribil decât toate. Și nu în sensul prostiilor ezoterice pe care se încăpățănase să le citească și să le înțeleagă. Simțea prezența unui dincolo în această trăsătură unică, capabilă să transeandă condiția animalică a omului. Omul care purta numele a unsprezece fotbaliști avea apăsări metafizice.

Atunci se întâlnise cu Borges. Citise orice rând scrisese acesta. Nu îi scăpase nimic. Stătuse de vorbă cu oameni care îl cunoscuseră. Pe măsură ce îl citea și recitea, începea să înțeleagă că acela era individul care deținea răspunsurile la toate întrebările lui. Avea certitudinea că preocupările autorului său preferat coincideau cu ale sale. Dar, spre deosebire de el, Borges întâlnise muza care transforma stafiile gândurilor în expresie, realitatea – în metaforă și metonimic. Or, dacă această incryptare era posibilă, însemna că și drumul invers putea fi parcurs. Decriptarea. Renunțase, la un moment dat, la orice alt tip de lectură, se debarasase de apăsarea tropilor care înfloreau platitudini, de figurile de stil ornamentale și, între misiunile sinistre și serile minunate petrecute alături de sora sa, în casa superbă pe care o cumpărase la un preț fabulos la San Pedro Sula,

casa care aparținuse urmașilor ducilor Visconti din Milano, unde înființase un fel de centru de achiziționare de cărți, în speranța că, la un moment dat, va da, fie și din întâmplare, peste ce căuta, se concentra asupra operelor autorului său favorit.

Era convins, nici mai mult, nici mai puțin, că imaginația lui Borges prezenta, cifrat, un adevăr simplu, care, așa cum se întâmplă de obicei, era ascuns în plină lumină a zilei. Adică exact în locul pe care nici un căutător de comori nu s-ar fi gândit să îl exploreze. Pentru că învățase o regulă. Cu cât e mai teribil un secret, cu atât ajunge să ascundă mai puțin, astfel încât un mister absolut nu va ascunde nimic. Paradoxul acesta îi părea lui Socrate evident la Borges. Misterul real, cel mai mare, trebuie să fie la vedere, exact în fața nasului celui care îl caută.

Decisese că Borges avea o misiune. Și că le transmitea un mesaj inițiaților. *Biblioteca Babel* și *Cartea de nisip* existau cu adevărat. Sigur, nu în forma aceea. Dar metaforele sale ascundeau exact acel adevăr. Din acel moment, găsirea lor se transformase în misiunea vieții sale.

Cercetările sale neobosite îl duceau tot mai mult spre Princeton și spre un anume profesor de acolo. Așa că mulțumi cerului pentru coincidența care îl trimisese în misiune exact în acel loc. Un animal ciudat ieșise din el și îl făcuse să își piardă răbdarea, puterea de a se stăpâni și sângele-rece atunci când îl omorâse pe asistent. Dar animalul dispăruse.

Se surprinse, noaptea următoare, visând că e primul om capabil să se uite atât de adânc în interiorul său încât se temea că, privind prea mult în abis, abisul îi va întoarce privirea. Dar, tot scormonind în întuneric, găsi animalul ascuns, băjbăind prin întuneric, întemnițat de prea multă vreme. Cel care îl visa pe el și se visa pe sine. Cel care îl zămislise în vis pe celălalt, animalul pe care îl gonise. Poate primul animal capabil să viseze un altul, visându-se, în același timp, pe sine.

Capitolul 102

- **D**a. Un basilisc. După expresia de pe fața ta îmi dau seama că ai aflat recent și adevărata identitate a mamei tale, spuse uriașul cu compasiune.

- Mda. Se pare că sunt singurul care habar n-avea. Deși nu îmi e foarte clar.

- Din păcate, aici nu am cum să te ajut. Dar aș vrea să termin ce am de spus.

- Vă rog, îl invită Charles, îngândurat.

- Nu știi dacă știi, dar Ptolemeu a inventat o divinitate nouă, una de sinteză.

- Da. Zeul Serapis. O combinație de Apis și Osiris.

- Excelent! spuse uriașul, a cărui admirație pentru Charles creștea vizibil. Ei bine, cel care duce biblioteca la perfecțiune e fiul său, Ptolemeu al II-lea. Cel care e bănuț inclusiv că a dat ordin ca Demetrios să fie asasinat.

- I-a dat ordin unui basilisc? Zău?

Uriașul zâmbi, dar își continuă expunerea:

- După cum știi, are un mare merit în continuarea muncii începute de tatăl său. Dezvoltă atât biblioteca, cât și orașul. Încep să curgă spre Alexandria, pentru a vedea adevărata minune a lumii, toți învățații epocii. Arhimede își trimite teoremele pentru a-i fi verificate de către matematicienii locului. Filosofi, medici, oameni de știință scriu tratate de toate felurile, inclusiv tratate de pescuit și cărți de bucate. Nu știu dacă știi, dar în Alexandria și în întregul Imperiu Roman, cărțile de gătit sunt adevărate bestselleruri. Se vând mai bine decât clasicii și autorii în vogă. Iată că lumea nu s-a schimbat chiar atât de mult.

– Într-adevăr, mari filosofi romani se plâng că librăriile afișează cărți triviale în locul operelor marilor poeți. Și se plâng de publicul incult și frivol. O carte bună, de gătit, se vindea de sute de ori mai mult decât un exemplar din Ovidiu.

– Și în Grecia antică e la fel. Cărțile lui Homer sunt depășite de cărțile practice. Sau de dezvoltare personală, cum le-am zice azi. În fine, trei sunt marile realizări ale lui Ptolemeu al II-lea. Începe construcția la cea de-a doua bibliotecă, Serapeumul, construită ca templu închinat noii zeități, cunoscută și drept biblioteca mică. Aceasta era în afara cetății, chiar în port. O va termina fiul său Ptolemeu al III-lea Euergetes, cel care a devenit celebru pentru că a ordonat ca toate vasele care acostau în portul Alexandriei să predea orice fel de manuscris ar avea la bord.

– Da. Le copiau și le restituiau.

– He, he! Asta s-a întâmplat destul de rar. Le copiau, într-adevăr, dar păstrau originalul. Și când era să restituie ceva, dacă asta se întâmpla, restituiau copiile. Cea de-a doua este aducerea la Bibliotecă a unui personaj pe care istoria nu ar trebui să înceteze în a-l onora. O bibliotecă mare are nevoie de un sistem de aranjare a lucrurilor, de catalogare a lor. Mai ales când acestea încep să crească. Apare acest geniu, inventatorul catalogului, al bibliografiei, dar și al biobibliografiei, Callimachus din Cyrene. Munca făcută de acest om e incredibilă. Faimoasele sale liste, *Pinake*-le, creează o metodă complexă de catalogare, pe care o folosim și astăzi. Nu cataloghează doar operele, ci încearcă să identifice și cine sunt autorii lor. De multe ori, sururile sunt întrerupte sau o operă se întinde pe mai multe sururi. Copiștii le-au amestecat îngrozitor. Callimachus le descâlcește, atât cât poate. Stabilește biografiile autorilor și, cel mai teribil lucru dintre toate, face, unde poate, o scurtă analiză critică a ceea ce cataloghează.

– Chiar dacă nu suporta cărțile mari? Nu el a zis *Mega biblion, mega kakon* – carte mare, problemă și mai mare?

– Ba da. Dar sensul e exact ăsta. Răspândite pe mai multe sururi nenumerate, e de multe ori imposibil să găsească ordinea exactă în care trebuie citită opera. Mai ales când e una teoretică. Ca să nu mai vorbim de autori cu stiluri diferite sau din epoci diferite pe care îi cheamă la fel. Primul volum din aceste liste, pe care toată lumea le crede pierdute, e, și acesta, după câte știu, în posesia ta. Sunt 120 de sururi, de liste. Doar primele șase dintre ele, adică cinci la sută, sunt în catalogul care e la tine.

– Și cea de-a treia mare realizare a lui Ptolemeu al II-lea?

– Operele lui Aristotel.

– Ei, asta chiar e o poveste care mă interesează, spuse Charles, care se ridică entuziasmat în picioare. Vreau să o aflu de la prima mână.

Pătruns de conversația pe care o purta, mereu la mijlocul drumului dintre ironie – care îi asigura un pic de distanță – și dorința ca ceea ce aude să fie adevărat, atitudinea lui Charles față de uriaș era una care pendula între scepticismul extrem și convingerea că acesta chiar știe despre ce vorbește. De aceea intervenise în discuție doar când era vorba despre neclarități istorice. Era ca și când ar fi fost convins că lucruri extraordinare din istoria lumii îi sunt povestite de un om care a fost contemporan cu ele.

Uriașul înțelese exact ce se petrecea în mintea interlocutorului său.

– După cum știi, Aristotel avea una dintre cele mai mari biblioteci private din Antichitate, dacă nu chiar cea mai mare. Strabon chiar spune despre el că e primul colecționar de cărți cunoscut. După moartea elevului său, Alexandru cel Mare, Aristotel e acuzat de atenieni de impietate pentru susținerea sa fățișă acordată imperiului macedonean și riscă să aibă soarta lui Socrate – să fie condamnat la moarte. Mai ales că, așa cum fac toți politicienii, atenienii care îl urau umblau cu manipulări. I se atribuie o odă adusă unui dictator, Ermia, odă scrisă, de fapt, de un prieten al său. Fuge din Atena și ajunge în insula Eubeea, de unde se trăgea mama sa. Moare un an mai târziu, dar lasă moștenire biblioteca lui și conducerea Liceului lui Teofrast. La moartea acestuia din urmă, cărțile ajung la Neleus, elev al lui Teofrast.

– De ce? De ce nu a făcut ca Aristotel? Teofrast l-a lăsat la conducerea Liceului pe Straton. De ce nu îi lasă și cărțile?

– Asta e simplu. Neleus este cea mai mare somitate a timpului în opera lui Aristotel, cel mai mare savant. Dar la Atena bate un vânt ciudat. Operele sunt în pericol. Așa că Neleus vrea să încarce biblioteca pe o corabie și să o ia spre Skepsis. Dar are nevoie de bani pentru asta. Nici pe atunci intelectualii nu erau foarte bogați. Așa că e nevoit să vândă o parte din colecție, pe de o parte. Pe de alta, oricum sunt prea multe cărți pentru a fi transportate pe mare. Așa că decide să împartă colecția în două. Prima parte o vinde chiar Bibliotecii din Alexandria. Țștia au emisari peste tot. Se știe că achiziționează orice operă pe care pot pune mâna. Așa că e simplu. Își păstrează doar partea, din scrierile lui Aristotel, care i se pare

cea mai importantă, scrierile ezoterice. Mai ales că acestea nu erau așezate în ordine, și Neleus și-a propus să le reconstituie.

– Deci marea majoritate au ajuns la Alexandria. Astea sunt dialogurile scrise în stilul lui Platon, despre care nu știm nimic, nu?

Uriașul zâmbi la afirmația lui Charles.

– Ce vrea să spună zâmbetul dumneavoastră? Le-ați salvat pe toate?

– Da, pe toate, răspunse uriașul cu satisfacție. Cu celelalte s-a întâmplat ceva ciudat. La moartea lui Neleus, urmașii lui le-au îngropat ca să nu cadă pe mâna bibliotecii concurente, cea care tocmai se ridicase la Pergamon.

– Pot să vă mai întreb ceva? O paranteză?

De fapt, în mintea lui Charles roiau așa de multe întrebări, încât i se părea că încep să zumzăie. Unele, cum veneau, așa dispăreau, astfel că Charles trebuia să prindă câte una din zbor.

– E adevărată povestea aia cu Pergamonul? Ce s-a întâmplat cu cărțile de acolo?

– Biblioteca a fost jefuită de Antoniu, care i-a adus sulurile Cleopatrei, ca semn al iubirii sale. Două sute de mii de suluri. Ceea ce a fost un noroc uriaș. Pentru că așa am ajuns să le recuperăm.

– Aveți și toată biblioteca de la Pergamon?

– Nu eu, dar da, a fost salvată.

Charles simți nevoia să se așeze din nou. Era încordat la maximum. Treceau prin el serii de fiori, ca și când ar fi fost conectat la curent și cineva umbla, din când în când, la potențiomtru.

– Știți, se spune că la un moment dat, de ciudă că începuse să îi facă Pergamonul concurență, Alexandria a interzis exportul de papirus, pentru ca biblioteca rivală să nu mai aibă pe ce să își facă copiile. Așa s-ar fi inventat pergamentul. Căruia chiar de aici îi și vine numele. De la Pergamon.

– E o legendă drăguță, care ilustrează concurența dintre cele două. Intelectualii din Alexandria urau Pergamonul nu numai pentru că le făcea concurență, ci în special pentru că aceasta era neloială. În disperarea de a-și ajunge modelul din urmă, biblioteca mai tânără se preta la falsuri. Catalogarea lor, învățată tot de la Callimachus, era aproximativă, iar o privire critică asupra textelor lipsea cu desăvârșire. Să revin la Aristotel. Cărțile alea au rămas îngropate aproape două sute de ani. Asta a fost o catastrofă. Le-au mâncat viermii și ciupercile. Le-a distrus umezeala. Sunt dezgropate, într-un târziu, și ajung la unul Apellikon, care se pare că le-a

cumpărat de la urmașii lui Neleus, care, la rândul lor, le-au găsit îngropate în curte. Țsta ordonă să se facă copii noi după ce se poate salva din papirusuri, pentru că sunt în stare foarte proastă și riscă să se deterioreze și mai mult. Numai că ghicește ce nu poate citi, și asta duce la o nenorocire. Lucrările sunt pline de erori. Apellikon ăsta era un ticălos și un fânfaron. E omorât de romani în Atena, prin 86. Se găesc sulurile. Și sunt duse la Roma. Ajung în posesia lui Sulla și a lui Lucullus, care le pun, generoși, la dispoziția tuturor celor care vor să le consulte. Două sute de ani mai târziu, împăratul roman Caracalla, care are inspirația să renoveze biblioteca mică, Serapeum-ul, este suficient de cretin pentru a ordona distrugerea operelor lui Aristotel, pe care le găsește la Roma, pentru că are el o teorie că Stagiritul l-ar fi ucis, la propriu, pe Alexandru Macedon. L-ar fi otrăvit.

– Și Serapeum-ul a fost construit de Ptolemeu al III-lea, da?

– Terminat de el. Spre deosebire de biblioteca mare, dedicată savanților, asta era deschisă publicului. Nu existau aici originale. Doar copii. Serapeum-ul a supraviețuit 120 de ani după distrugerea bibliotecii mari.

– Exact, zise Charles. După cum vedeți, apărarea mea perceptivă e aproape zero. M-am lăsat pe mâna dumneavoastră. Și vă ascult, naiba știe de ce, ca și când ați ști despre ce vorbiți. Nu sunt sigur că nu mă aflu în fața unui nebun care delirează. Dar acum vreau să știu cum a fost distrusă Biblioteca din Alexandria. Sunt mai multe versiuni. Care e cea adevărată?

Capitolul 103

Telefonul începu să sune în buzunarul lui Charles. Acesta îl scoase, se scuză scurt și se îndepărtă de uriaș.

– Iartă-mă, se auzi vocea Ximenei. Am fost într-o întâlnire importantă. Te-ai întors?

– Nu. Nu încă.

– Zău? De atât timp? Înseamnă că ai găsit ce căutai. Bravo. Cine e George Eliott Napur?

– Nu contează. Te ascult.

– Văd că ești supărat din cauza adresei ăleia. N-am înțeles exact ce ai zis, dar trebuie să fie o confuzie. Trebuie neapărat să ne întâlnim și vreau să te rog ceva.

– Te ascult, repetă Charles, care voia să își păstreze tonul rece.

– Crezi că ai putea încerca astăzi să te uiți mai îndeaproape la pozele alea cu inscripțiile de pe pereții ospiciului? Ai spus că ceva nu e în ordine. Crezi că ai putea să faci un efort să afli ce?

Charles auzi în difuzor un zgomot de tren. Era soneria care îl anunța că a primit un mesaj. Depărtă aparatul de ureche. Pe ecran apăreau două mesaje: mai avea doar 10% baterie și Rocio îl întreba când ajunge.

– Mi se termină bateria! Te sun mai târziu, spuse și închise.

Răspunse că ajunge în câteva ore. „Te aștept cu masa. Mai răsfoiesc o carte. Mă mai cultiv și eu. Ți-am furat un rând de chei“, fu replica iubitei sale. Reuși să mai vadă o inimă care se îndreaptă amenințător spre el din ecran, după care telefonul cedă.

Columbus Clay, care stătea cu picioarele cocoțate pe perete în camera de hotel, începu să butoneze disperat când îi dispăru sunetul din căști.

În cele din urmă înțelege că din cauza lui rămăsese fără baterie mobilul lui Charles. Trânti căștile pe masă și coborî să mănânce ceva.

– Nu înțeleg, spuse Charles, revenind la masa din grădină. Bateria de la telefonul ăsta ține din ce în ce mai puțin. L-am încărcat aseară și n-am vorbit aproape deloc. Cred că trebuie să îl schimb. Aveți cumva un încărcător de iPhone?

– Găsim, spuse uriașul, în timp ce îi făcea semn să se așeze. Să terminăm aici, pentru că în zece minute mâncăm.

Charles ar fi vrut să se scuze, să spună că nu vrea să deranjeze, dar îi ghiorăiau mațele atât de tare, încât până și o veveriță, care venise să fure nuca întinsă de uriaș, se sperie de zgomotele pe care le scotea stomacul profesorului și o tuli în cel mai înalt stejar.

– Ziceai că există mai multe teorii despre distrugerea bibliotecii.

– Da. Două sunt cele mai frecvente. Foarte mult timp a fost dată ca sigură varianta distrugerii ei în 47 î.e.n. În timpul asediului Alexandriei de către Cezar.

– Da. Celebra poveste cu focul. Cezar asediază Alexandria. La un moment dat, nu se știe exact cine, romanii sau egiptenii, incendiază corăbiile din port. Focul se transmite cu repeziciune până la bibliotecă, și în jur de 50 000 de suluri sunt arse. Despre asta vorbești?

– Da. Dar înțeleg că e o confuzie la mijloc.

– Exact. Focul a existat și cărți au ars.

– Din Serapeum?

– Nu. Toate construcțiile erau din piatră, nu din lemn. Focul a rămas pe țărm. Nici biblioteca mică n-a fost atinsă. Într-adevăr, câteva mii de suluri au fost arse. Dar ele se aflau pe una dintre corăbii, pregătite să fie imbarcate cu destinația Roma. Erau cărți comerciale. Care aveau să fie vândute în imperiu. Copii. Nu s-a clintit nici un fir de nisip din Bibliotecă.

– Dar Ptolemeu al XIII-lea Philopator s-a înecat în Nil?

– Din nou anecdote, zâmbi uriașul. Într-adevăr. A încercat să fugă și s-a înecat. Cezar a cucerit Alexandria și a urcat-o pe tron pe Cleopatra, fiica lui Ptolemeu al XIII-lea, și l-a pus pe ultimul Ptolemeu, al XIV-lea, coregent. Așa s-a stins dinastia care a dominat o parte a lumii, poate cea mai interesantă, timp de 300 de ani. Și a doua variantă?

– Cea legendară. Care sună bine, dar nu e foarte credibilă.

– Cea cu arabii?

– Da. E povestea aia cu emirul Amrou care respectă cultura și e impresionat de bibliotecă. De aceea îi trimite o scrisoare califului Omar, pe care îl întreabă ce să facă cu ea. Și e răspunsul ăla spectaculos, dar din păcate apocrif: „Dacă cărțile din Bibliotecă spun altceva decât Coranul, acestea vor fi considerate eretice și în consecință trebuie să fie arse. Dar dacă în Bibliotecă există și cărți care spun același lucru ca și Coranul, noi nu avem nevoie de ele pentru că noi avem Coranul, și în consecință pot să fie arse”.

– Da. E o formulare spectaculoasă. Foarte literară. Din păcate, neadevărată. Cucerirea arabă are loc în 642, era noastră. Iar Biblioteca nu mai exista de 370 de ani.

– Asta înseamnă anul 270? Sunteți sigur?

– 272, ca să fim exacti. De fapt, declinul începe cu mult mai devreme. Asasinarea lui Ptolemeu al VII-lea Philopator, în 144 î.e.n., anunță sfârșitul măreției Alexandriei. Așa că nu a durat atât de mult cât se spune. Doar vreo două sute de ani. Orașul e în criză, iar intelectualii trăiesc în confuzie. Aproape toți oamenii importanți fug într-un loc mai sigur, care îi va primi cu brațele deschise. La Roma, care începe să devină centrul lumii civilizate. Cu doar câțiva ani mai devreme Lucius Mummius rade Corintul de pe fața pământului și marchează începutul sfârșitului Greciei. Urmașul său la tron, Ptolemeu al VIII-lea, Physcon sau Euergetes al II-lea, impune un fel de dictatură militară. Tot un militar va fi numit și director al Bibliotecii. În acel moment nu mai exista nici un bibliotecar la Alexandria. Regele s-a proclamat de-a dreptul faraon. Dar Biblioteca începe să decadă. Nu mai e înflorită. Totuși, e bine păzită și nu dispare mai nimic. Mai există un factor. Odată cu căderea Greciei, influența elenistică din bazinul mediteranean se stinge încet-încet, și locul ei este luat de cea romană. Limba greacă e dată uitării și generațiile următoare nu o mai vorbesc. Bineînțeles, în afara oamenilor educați. Limba latină înlocuiește greaca peste tot. După uciderea lui Cezar, Antoniu fură sulurile de la Pergamon și le aduce plocon Cleopatrei. După cum știm, e învins de Octavian Augustus la Actium. Se sinucid și el, și iubita lui. Octavian trebuie să aibă Egiptul sub control. Construiește un nou oraș, în cinstea victoriei sale, lângă Alexandria, Nicopolis, și îl numește prefect pe Cornelius Gallus. Care o ia

razna. Începe să marcheze toate monumentele cu numele său. Și să ridice obeliscuri în propria onoare.

– Alt dictator! Ce ți-e și cu puterea asta!

– Întocmai! E periculoasă. Chiar pentru cel mai normal dintre oameni. Ți ia mințile! Dar Roma nu suportă tiranii, așa că îl obligă să își ia viața. După toate astea, romanii aprobă fonduri pentru renașterea Bibliotecii. Vin ani buni, în care se încearcă resuscitarea ei. Încep să se întoarcă cercetătorii străini. Chiar dacă nu mai sunt de talia predecesorilor. Dar nu mai e proprietatea dinastiei Ptolemeice, ci bibliotecă publică. Alexandria nu mai e centrul intelectual al lumii, dar rămâne interesantă într-o oarecare măsură. Până în 213, când alt împărat dement, Caracalla, este luat peste picior de către intelectualii din Bibliotecă și făcut de râs în public. Ordonă să li se taie gâtul tuturor și expulzează orice urmă de cercetător din muzeu. În 272, o anume Zenobia, regina Palmirei, vasala Romei, atacă și cucerește Alexandria. Se autointitulează împărăteasă și își pune fiul pe tron. Împăratul Aurelian, enervat, recucerește Alexandria. Și, interesant, n-o omoară pe Zenobia, ci o exilează la Roma. În această perioadă de 60 de ani, între barbariile lui Caracalla, trecerea Alexandriei prin foc și sabie de către regina Palmirei, apoi de către împăratul Romei, Biblioteca dispare. Ca și când nu ar fi existat vreodată.

– Numai că...

– Exact. De fapt, aici începe cu adevărat istoria Ordinului nostru. Omnes Libri devine o organizație puternică. Oameni bogați din Imperiul Roman se alătură celor din Atena și Alexandria. Unul dintre ei e mare armator. Și, în fruntea unei flote de 12 corăbii, traversează Mediterana și străpunge strâmtoarea Gibraltar.

– Da, bine, zise Charles. Asta e problema cu poveștile astea. Prea multă fantezie. Prea multe ipoteze neverificabile. O să îmi spunei că ajung în Atlantic. Se știe că primii care au încercat să ajungă în ocean sunt frații Vadino și Ugolino Vivaldi. Pe la 1290 sau așa ceva. Au dispărut pe coasta marocană. Abia o jumătate de secol mai târziu portughezii au traversat strâmtoarea și au ajuns în insulele Canare.

– Aici te înșeli, dragul meu. A șaptea muncă a lui Hercule este să prindă taurul din Creta și să i-l aducă lui Euristeu. Ajunge astfel la celebrele coloane ale lui Hercule, care sunt, de fapt, cele două țărmuri care mărginesc strâmtoarea Gibraltar.

– Asta e o supoziție fără absolut nici o dovadă. Coloanele astea au fost, de-a lungul timpului, de toate. Inclusiv poarta de intrare spre Atlantida.

Zâmbetul uriașului îl făcu pe Charles să pufnească.

– O, nu, zise Charles, care se aprinse. Asta, nu. Să nu începeți acum și cu continentul dispărut. E prea mult.

Uriașul începu să râdă de-a dreptul:

– Pentru un mare învățat ca tine, nu ar trebui să fie un secret că Pliniu cel Bătrân vorbește despre un anume Hanno, navigator cartaginez din secolul al V-lea î.e.n. care ocolește jumătate din coasta vestică a Africii și ajunge cu o grămadă de oameni în delta fluviului Niger, până la muntele Camerun.

– Nici pentru asta...

– Nu există nici o dovadă la îndemână, știu. Eu îți spun o poveste. De aia ești aici. Pentru că ești intrigat. Pentru că în viața ta s-au întâmplat lucruri inexplicabile. Pentru că ești curios. Ca și mama ta. Ca toți cei din familia ta. De ambele părți. Și vrei să știi. Scepticismul tău, pe care observ că l-ai mai temperat, e sănătos. Ține de logică și de rațiune. Așadar, judecata ta e corectă. Cu informațiile pe care le ai. Eu îți dau alte informații. Dacă sunt sau nu fantasmagorice, rămâne să descoperi sau să decizi singur. Ceea ce știu e că siguranța ta se clatină. Altfel nu ai fi venit aici. Altfel nu m-ai fi ascultat până acum.

– Vreau doar să aflu de ce a murit George. Și de ce a făcut jocul ăsta. Trebuia doar să ridic o carte.

– O carte? Ți se pare că lucrarea lui Aristotel despre comedie e o carte? Sau opera pierdută a lui Suetoniu? Sau operele complete ale lui Eschil? Spune-mi, faptul că toate astea sunt acum la tine în bibliotecă nu sfidează logica?

Charles oftă și își lasă umerii în jos.

– Și n-ai venit aici doar pentru George. Ai venit pentru că vrei să știi cine ești. Să te cunoști pe tine însuși. Ups! *Gnothi seauton*. Iată niște vorbe de pe frontispiciul templului din Delfi. Și iar ne întoarcem la greci. Așa că lasă-mă să termin. Mai am puțin. Spuneam că unul dintre primii „mari bibliotecari” ai organizației noastre ajunge în Atlantic. Pe drumul deschis de Hanno Cartaginezul, insistă uriașul, apăsând pe ultimele cuvinte. Și ajunge undeva pe o insulă din Caraibe. Pe care pune stăpânire. Insula e părăsită. Așa că nu e nici o problemă. Și este și foarte greu de găsit. E o problemă

de ordin natural. Nori, soare, umezeală. Asta nu știu să-ți explic, că nu mă pricep. E considerată, de toată lumea care o cunoaște, o stâncă, deci total lipsită de interes. Pe această insulă se decide construirea bibliotecii noastre. Biblioteca Omnes Libri, cea care va adăposti integral Biblioteca din Alexandria și pe cea din Pergamon. Cele două mari monumente închinare măreției omului din Antichitate. Și de aici începe istoria noastră.

Ușa de la cabană se deschise, și patru femei, cu vârste diferite, îmbrăcate ca și când ar fi făcut parte dintr-o sectă, cu rochii lungi, închise la culoare, și baticuri pe cap, însoțite de un bărbat, ieșiră pe verandă. Uriașul se îndreptă spre ei. Din politețe, Charles se ridică. Uriașul le spuse ceva în șoaptă și toți începură să zâmbească, privindu-l într-un mod ciudat pe Charles. Uriașul îi conduse până la parcare. Cei cinci, pe măsură ce se îndepărtau, continuau să întoarcă capul și să îl privească cu curiozitate pe profesor.

– În câteva minute mâncăm.

Charles ar fi vrut să știe cine sunt oamenii aceia, dar îi fu jenă să întrebe. Așa că întreabă altceva:

– Și mai departe?

– Vorbim la masă, spuse uriașul.

– Și Serapeum-ul?

– A, biblioteca mică a fost distrusă mult mai târziu. I-a supraviețuit 120 de ani celei mari. A fost distrusă de către patriarhul Alexandriei, Theophilus, cu binecuvântarea împăratului Theodosius. În 391. Pe ruinele templului a fost ridicată o biserică creștină. Ultimul mare bibliotecar al Serapeum-ului a fost matematicianul Theon, tatăl Hypatiei.

Capitolul 104

- Masa e gata, se auzi vocea piticului, care scosese capul pe geam.
Vă rog să poștiți.

Cei doi se ridicară.

- Înainte de a mânca, spuse uriașul, cred că mai e ceva.

Charles nu înțelegea la ce se referă gazda sa.

- Cred că știi textul din scrisoarea mamei tale.

- Da, răspunse Charles. L-am reținut.

Cum uriașul continua să nu răspundă și să îl privească fix, Charles se apucă să recite:

- „Eu sunt Ramses, regele regilor. Cel care vrea măcar să bănuiască cât sunt de mare și unde mă poate găsi trebuie să depășească una dintre lucrările mele.” Am zis bine?

Uriașul nu răspunse la întrebare.

- Vino cu mine. Cred că trebuie să facem asta înainte de a ne lăsa înfrânți de masa copioasă care urmează.

O luă înainte. Charles îl urmă. Ocoliră casa spre stânga. Pe la jumătatea ei, o scară exterioară, destul de putredă și nesigură, ducea la primul etaj. Uriașul urcă primul. Deschise ușa exterioară cu o cheie. Îl invită înăuntru pe Charles, care păși cu grijă pe treptele roase de vreme, și încuie ușa la loc. Se aflau pe un coridor în mijlocul căruia se vedea o scară interioară. De jos venea miros de mâncare. Un miros cu care Charles nu era obișnuit.

- Miroase a mirodenii ciudate, spuse profesorul.

- Într-adevăr. Acest prânz târziu a fost gătit după toate regulile unui ospăț clasic greco-roman. Tot ce vei gusta în această seară s-a regăsit, așa zice, cam la aceeași calitate, pe mesele strămoșilor noștri greci și romani. Dar întâi să rezolvăm aici.

Se opriră la a doua uşă de pe coridor. Uriaşul scoase o cheie neobişnuită din buzunar. O cheie perfect netedă, care nu avea nici un fel de zimţi. O introduse în broască. Se auzi un clic şi uşa se deschise. Întinse mâna şi îl invită pe oaspete să intre. El rămase afară. Fără să mai aştepte întrebarea, răspunse direct:

– Eu nu am acces aici. Această încăpere a fost păstrată pentru deţinătorul scrisorii. De patruzeci de ani nu a intrat nimeni aici. Când termini, te aşteptăm jos. Nu e cazul să mai ocoleşti. Poţi coborî pe scara interioară. Succes, mai spuse uriaşul, şi închise uşa.

Rămas singur, Charles măsură camera, care era destul de îngustă, dar foarte înaltă. Părea că podul din acea parte a casei fusese desfiinţat pentru a lăsa loc suficient unei foarte înalte statui a lui Ramses al II-lea, replică a celebrului monument, acum distrus aproape în totalitate, de la Ramesseum. O masă de scris foarte mică şi un scaun jerpelit completau mobilierul camerei. Nimic altceva. Charles dădu ocol statuii. Deschise cele două sertare ale măsuţei. Goale amândouă. Nu înţelegea ce trebuie să facă acolo. Ocoli încă o dată statuia, ca să vadă dacă exista măcar un indiciu care să îl lămurească de ce a fost adus în acea încăpere. Nu găsi nimic, deşi se lăsase pe burtă, ca să verifice dacă exista ceva lipit sub scaun sau sub masă. Nimic ce ar fi putut să aibă legătură cu el. Îl studie pe Ramses cu atenţie. Nu ştia exact ce căuta. Un alt mesaj, o inscripţie. Poate un sertar. Nimic de felul acesta. Statuia era incredibil de netedă şi de compactă. Într-un târziu, se așeză pe scaun, fără să mai țină cont de urmele de pantofi de pe el.

Îşi tot frământă mintea vreme de câteva minute, fără să găsească un răspuns. S-ar fi dat bătut, dar ştia că uriaşul îl adusese acolo cu un scop. La un moment dat, îi trecu prin cap că cineva va veni să îl întâlnească acolo. Dar nu veni nimeni şi de afară nu se auzea nici un zgomot.

Se întreabă dacă mesajul ascuns în scrisoarea mamei sale avea vreo legătură cu locul în care se afla. Încă o anagramă? Ciudad Blanca şi Omnes Libri? Oricât îşi chinui mintea, nu ajunsese la nici o concluzie. Într-un târziu începu să repete cu voce tare întregul mesaj.

– Eu sunt Ramses...

Se uită la Ramses şi îşi imaginează că acele cuvinte erau spuse chiar de replica statuii marelui faraon.

– OK, eşti Ramses, continuă Charles să vorbească cu voce tare. Şi ce vrei de la mine?

Bineînțeles, nu primi nici un răspuns.

– Regele regilor, continuă Charles. Cel care vrea să bănuiască măcar cât sunt de mare și unde pot fi găsit trebuie să depășească una dintre lucrările mele.

Brusc, Charles începu să râdă. „Să depășească una dintre lucrările mele.” Se ridică și privi urmele de pe scaun, pe care le cam ștersese. Se ciupi de ureche. Gestul lui spunea simplu, dar cu tandrețe și înțelegere față de propria persoană, „cât am fost de tăntălău”. În cazul de față, acea depășire metaforică trebuia luată la propriu. Urmele de pe scaun arătau că cineva se urcase pe el. Trebuia, așadar, să depășească statuia în înălțime. Trase scaunul și se urcă pe el. Depășea înălțimea lui Ramses cu un cap. Privi statuia în creștet. Exact în vârful capului, se afla o cheie, înfiptă adânc în scalp. Învârti de ea. Creștetul capului se deschise, și din el ieși tastatura unei mașini de scris în miniatură.

– Hi, hi, se auzi Charles pe sine însuși. Drăguț!

Bătu Ciudad Blanca. Se auzi țâcănitul tastelor, exact ca atunci când bați un text la mașină. Dar tamburul și panglica nu se vedeau nicăieri. Când se opri din bătut, se opri și zgomotul. Dar nu se întâmplă nimic. Nu era suficient, așa că tastă și celelalte două cuvinte: Omnes Libri. Țâcănitul se opri din nou când încheie de scris textul. Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi, se auzi un zgomot de scripete care râșnește greu și statuia începu să se miște. Cele două jumătăți se desprinseseră una de cealaltă și începură să se deplaseze. Prima împingea scaunul, așa că Charles se dezechilibra și reuși să sară de pe scaun înainte de a fi trântit la podea. Așteptă ca cele două emisfere ale statuii să se oprească din mișcare.

Se apropie precaut de despărțitură. În centrul statuii, se odihneau două cărți și un sul. Le scoase și le așeză pe masă. Verifică dacă mai era ceva în interiorul statuii. Se așeză la masă și auzi din nou scârțâitul acela. Regele regilor se închidea la loc.

Deschise prima carte. Era ciudată, dintr-un material cum nu mai văzuse niciodată. Hârtia din care erau confecționate paginile era transparentă. Semăna foarte mult cu hârtia de calc, dar mai groasă și mult mai moale. Părea, mai degrabă, un fel de mătase mată, aproape total transparentă. Începu să o răsfoiască. Pe fiecare dintre pagini erau presărate, fără nici o logică aparentă, fel de fel de desene. De la modele geometrice simple la structuri mai complicate. Unele plane, iar altele în perspectivă. Pe

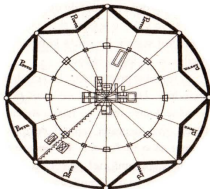
unele pagini apăreau puncte realizate în epură. Pe altele tronau cercuri, semicercuri, forme tubulare. Unele goale, altele umplute cu fel de fel de culori. Predominau negrul, galbenul și verdele. Unele forme erau colorate integral, altele parțial. Răsfoi întreaga carte. Același lucru peste tot. Nimic care să îi dea vreo indicație.

Deschise și a doua carte. Aici lucrurile erau și mai curioase. Paginile ei erau toate goale. O răsfoi. Paginile, dintr-un material foarte gros, alternau suprafețele mate cu cele foarte lucioase. Unele pagini erau combinate, în diverse grade. Pe nici una nu scria nimic. Nici măcar un semn. După ce o răsfoi pe toată, vru să înțeleagă ce fel de hârtie sau carton era acela și își trecu mâna peste el. Simți cum sub degetele sale se nășteau forme care nu puteau fi văzute cu ochiul liber. Imediat se gândi la Braille, alfabetul orbilor. Dar nu erau punctele pe care le simțise de atâtea ori pe cărțile pentru nevăzători. Erau forme. Răsfoi din nou cartea. De această dată, pipăind fiecare pagină. Formele păreau diferite. Încercă să le privească în perspectivă. De la nivelul paginii. Nu se vedea nimic. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Mai mult, când ridică o pagină și îi dădu drumul, aceasta rămase țepănă, perpendiculară pe carte, și nu căzu, așa cum se întâmplă în mod natural. Trebui să apese pe ea.

În fine, o închise și pe aceasta când văzu că nu mai e nimic de descoperit. Desfăcu și sulul.

Avea în față o stea în opt colțuri, înscrisă într-un cerc. Din centru plecau raze care se terminau fie în colțurile stelarilor, fie mai jos, pe un cerc concentric, unde vârfurile stelare erau unite de câte două laturi egale. Exact în dreptul fiecăruia dintre aceste unghiuri formate de cele două laturi, era scris de mână, peste tot, același cuvânt: „Porta”.

Charles privi cu atenție desenul. Dacă acelea erau porți, iar desenul central, schema uneia sau a mai multor clădiri, însemna că avea în față planul unui oraș. Un oraș utopic. Pe cercul cel mic erau desenate ceea ce păreau a fi chiar porțile acestuia. Charles nu știa să existe un asemenea oraș.

Cu optsprezece porți dispuse circular. Să fi fost acesta Ciudad Blanca, „Orașul alb“?

Își auzi din nou stomacul și simți un gol imens sub stern. Era clar că nu avea să găsească dezlegarea acolo, mai ales cu criza hipoglicemică care se întrezărea. Așa că se hotărî să lase asta pentru mai târziu. Împachetă totul și ieși din cameră. Auzi ușa închizându-se după el. Același zgomot cu care se deschisese. Ca să se convingă, apăsă pe clanță. Era încuiat.

Capitolul 105

- **U**na dintre plăcerile colaterale ale bibliotecii noastre este că putem, spre deosebire de alți muritori, să avem privilegiul de a mânca întocmai cum o făceau grecii și romanii în Antichitate, fură primele cuvinte pe care le auzi Charles, încă din momentul în care păși pe scara circulară care ducea la parter. Pentru că, între toate bijuteriile pe care le găzduim, continuă uriașul cu entuziasm, avem și părțile pierdute din cartea lui Apicius – asta ca să încep cu ceva despre care știe toată lumea. Cum bine știi, în această culegere unică de rețete, care a supraviețuit, nu sunt trecute cantități.

– E doar un calcidoscop, o succesiune de feluri de mâncare. O listă aproape infinită, completă Charles, care, ajuns la mijlocul scărilor, cobora cu atenție, de teamă să nu se împiedice.

Concentrat la propriii pași, cu cele două cărți și sulul în mâini, nu apucă să întrebe nimic, așa cum nu apucă nici să arunce o privire în încăperea spre care tocmai cobora.

– Da, se auzi și vocea piticului. Asta pentru că în a doua parte, cea care nu există decât la noi, Apicius face o descriere amănunțită a modurilor de preparare. Aici regăsim și cantitățile care trebuie folosite.

– Ca să nu mai spunem, continuă pe același ton binedispus uriașul, că noi am păstrat inclusiv secretele celor 12 autori de *opsartutikon*-uri, cum se numeau cărțile de bucate în Grecia antică, așa cum sunt ei enumerați de Atheneus în dialogurile sale nostalgice numite *Deipnosophistae*, o enciclopedie de maxime și cugetări din epocă.

Charles, care ajunsese la baza scării, nu părea să mai asculte ce spunea gazda sa. Rămase cu gura căscată, încercând să cuprindă și să înțeleagă tot ce se petrecea în încăperea principală a casei.

– Dar nu numai atât, continuă uriașul, care nu păruse să bage în seamă starea perplexă în care se găsea invitatul său. Avem și multe cărți care descriu în amănunt cum se gătea în Roma imperială.

După ce rămase pentru un moment blocat, Charles păși în camera imensă ca un somnambul, aidoma motanului din desene animate care urmărește traseul aburului aromat al mâncării, și continuă ca teleghidat să facă turul încăperii în care o scenografie foarte aproape de descrierile banchetelor antice sau ale ospetelor medievale din filme care țin mai degrabă de genul fantasy aranjase scena unui viitor ospăț. Pe două laturi care porneau din dreptul ușii de la intrare se întindeau, de-a lungul pereților laterali, mese interminabile, fiecare cu câte un rând de scaune doar în partea dinspre perete, astfel încât viitorii comensali să îi poată vedea pe cei de pe latura de vizavi. În dreptul fiecărui scaun erau puse, unul peste altul, vase de lut de forme diferite, ulcele mai mici și mai mari, vase pentru oase, castronașe cu apă și lămâie pentru spălat pe mâini și câteva tipuri de pocale și urcioare. Chiar la intrare, pe o masă mare, cupe de argint își așteptau invitații. A treia latură era cea mai spectaculoasă. Plină cu mâncare așezată pe mai multe niveluri, o masă foarte complicată pe care se aglomerau de-a valma zeci și zeci de feluri de mâncare era dominată de etajere ciudate în formă de semicerc ce construiau planurile succesive pe care erau așezate bunătățile, în funcție de ordinea, importanța și noblețea lor.

Chiar în centru, pe o masă suplimentară, un măgar de bronz din Corint, pe roți, susținea două coșuri, de-o parte și de alta. Într-unul se amestecau măsline verzi, de diferite dimensiuni și forme, unele cu sâmburi, altele fără, unele umplute cu te miri ce feluri de legume, altele cu plante aromate. În celălalt, măsline negre, și ele de diferite forme și dimensiuni, dar mai austere în ceea ce privește variantele umplute, pentru că, nu-i așa?, să umpli o măslină neagră ar fi o impietate. Coșurile erau completate cu câteva tipuri de pastă din același fruct, cu ingrediente ciudate, tratate care cu *garum* și oțet pur, care cu *hydrogarum* sau *oeonogarum* sau *oxygarum*, care cu *defrutum* sau *liquamen*, care cu un amestec delicat și bine proporționat din toate astea. Măgarul ducea pe cap două tăvi. Pe marginea fiecăreia dintre ele era inscripționat *Omnes Libri*. Podul de argint care unea tăvile prezenta participantului la ospăț alte câteva elemente care țin de *gustatio*, adică antreul sau *hors-d'œuvre*. Aici dominante erau dormicele glazurate cu miere și tăvălite cu generozitate în bobite de mac. Pe platourile de argint

sprijinite de capul măgarului, fel de fel de cămași încă sfârâiau, întrucât capul măgarului era încălzit de focul din interior, întreținut de o minisobă în care se completeau cărbuni prin botul întredeschis al patru pedului de bronz. Dintre multele feluri de cămași nu lipseau *lucanicae*, cei mai celebri cămași afumați ai Romei. O subtăviță susținea semințe de pin și de rodie, pentru a compensa gustul tare al cărnii tocate.

– Asta e ce cred eu că e? întrebă Charles, care depășise primul șoc.

– Ce crezi că e? întrebă uriașul.

– Măgarul din *Satyricon*. De la ospățul lui Trimalchio.

– Întocmai, spuse piticul. Bravo! Haide, să îți prezint mai departe minunățiile de aici. Apropie-te, că nu te mușc. Mai degrabă va trebui să o muști tu pe ea, râse el, încântat de propriul joc de cuvinte.

Și o luă de la începutul mesei, de la stânga la dreapta. Charles se apropie. Nu înainte de a fura o măslină neagră din coșul măgarului. Simți un puternic gust de pește fermentat. La început avu o senzație îngrozitoare, dar după ce și-o învinse, aroma pe care măslinea i-o lăsase în gură i se păru incredibilă. Piticul observă expresiile contradictorii care se succedaseră pe chipul lui Charles și simți nevoia să explice:

– Tocmai ai gustat o măslină opărită în *garum*. *Garum*-ul este cel mai celebru sos al romanilor, care nu lipsea aproape din nici o mâncare. La limită, când se terminau rezervele de *garum*, îl puteai înlocui cu *liquamen*. Sau, dacă nu îți puteai permite să cumperi *garum*, înlocuitorul său mai ieftin era perfect. *Garum*-ul este un sos care se face din sânge și măruntaie de pește, peste care se toarnă sare. Cu cât e mai rară specia de pește, cu atât mai special va fi *garum*-ul. Dacă pui măruntaie și sânge de sturion, peștele ăla care seamănă cu un dinozaur, rămas nu se știe cum din preistorie, o să ai cel mai bun *garum*, care se cheamă *himation*. Oricum, orice fel de pește ai pune, trebuie să îl lași la soare cam două-trei luni și să amesteci o dată pe zi. Bacteriile care se adună îl fac să fermenteze. La sfârșitul procesului separi peștele lichefiat de pasta care rămâne pe fundul vasului. Pasta se cheamă allec și e *garum*-ul sărăntocilor și al soldaților. *Garum*-ul făcut la fabrică – și cea a lui Umbricus Agathopus era cea mai bună din întregul imperiu – era ținut în niște vase speciale cu robinet. Pe acolo curgea, după procesul îndelungat de fermentație, cel mai bun *garum*. Dacă nu ai *garum*, pui *liquamen*, care se prepară la fel, dar e făcut din pești mici întregi, nu doar din măruntaie și sânge. Nu exista masă

romană fără *garum*. Nu exista rețetă fără acest sos. Romanii nu suportau carnea în forma ei naturală. Spre deosebire de greci. Grecii mâncau carnea oricum. Cea prăjită, ne spune Aristotel, e pentru barbari. Un om de gust o va prefera fiartă. Romanii erau decadenți. Orice imperiu ajuns la un anumit stadiu de sofisticare caută ineditul, insolitul. Țsta se obține prin căutarea senzaționalului în orice. În special în mâncare. Romanii căutau să facă jocuri intelectuale, mâncare deghețată în altă mâncare. Nu numai în privința felului în care era prezentată, ci și a felului în care te surprindea când o gustai. Că tot ai pomenit de Petroniu, iată și aici un iepure în formă de cal înaripat, de Pegas, sau acest pește fără pește.

Spuse asta arătându-i o pastă neagră, aranjată pe un platou în formă de pește.

– Ei bine, aici e pate de ficat cu *liquamen*. Ficatul a fost fiert în *defrutum*, care e must, redus cu o treime prin fierbere. Așa ne învață Varro și Columella. Sigur, Pliniu, un alt ghid fenomenal, în special pentru băuturi și sosuri, zice că reducția e la jumătate. *Defrutum*-ul se mai numește și *caroenum* sau *sapa*. Fiecare dintre aceste variante depinde de reducția mustului. Puteam folosi și *passum*-ul, care e vin din struguri stafidiți, presați de mai multe ori după ce au stat consecutiv la soare. A fost inventat în Knossos și îi plăcea Minotaurului. De fapt, ăsta e sosul pe care l-am adăugat la creveții aceștia trecuți prin miere ușor fermentată, spuse piticul, punând mâna pe un crevet și apropiindu-l de nasul lui Charles, pe care-l îndemnă să guste.

Acesta se jenă puțin, dar privirea insistentă a piticului îl făcu să cedeze. Mușcă un pic, și o aromă combinată, dulce-acră, atât de caracteristică bucătăriei clasice grecești și romane, îi invadează întreaga cavitate bucală. Lui Charles îi plăceau foarte mult combinațiile de dulce și iute din mâncărurile asiatice, în special din cea indiană. Gustul de pește îi făcea uneori probleme, iar aici părea să fie nelipsit.

– Și ca să încheiem cu sosurile, zise piticul, care așeză crevetele înapoi pe tavă, *hydrogarum*-ul se obține din *garum* tratat cu apă, *oenogarum*-ul, din *garum* tratat cu vin dulce sau must, iar *oxygarum*-ul, din *garum* tratat cu oțet -- așa cum le spun și numele. Mai avem, în fine, *muslum*-ul, care e vin amestecat cu miere. Când Octavian Augustus l-a întrebat pe Polio Romilius cum de a ajuns la o sută de ani și arată atât de bine, acesta a răspuns că toată viața s-a tratat cu *muslum* pe interior și ulei de măsline

pe exterior. *Mustum*-ul e varianta superioară a *passum*-ului. Mai există un sos care se cheamă *amulamum*. Ăsta e făcut din grâu fiert și scăzut în cinci rânduri de ape. E preferatul lui Cato și e folosit să îngroașe mâncarea.

Cum piticul renunțase, pentru moment, să prezinte mâncărurile și făcea o trecere în revistă generală a sosurilor, Charles o luă spre centrul mesei, încercând să ghicească ce e fiecare fel de mâncare.

– Un ingredient absolut esențial în mâncarea anticilor l-a constituit celebrul *silphium*. Pliniu îi dedică acestei ierburi un capitol întreg. La un moment dat, era atât de prețios, încât valora greutatea sa în aur. Era păstrat în trezorerie alături de pietrele și metalele prețioase. La un moment dat, a dispărut cu totul. Se pare că Nero a fost ultimul roman despre care se știe să se fi desfăștat cu această mirodenie. Se găsea într-un singur loc, în Cyrenaica – Libia de azi. Romanii nu s-au gândit că o să extermină specia asta. Erau atât de disperați să o pună în orice fel de mâncare, încât până la urmă nu au mai găsit-o. Au consumat-o de tot. Până la urmă au importat ceva asemănător de prin India. O plantă care se cheamă *asfoetida*. Noi am conservat multe dintre cărțile pierdute, dar, cum nu suntem vrăjitori, n-am conservat semințe de plante dispărute. Cu toate astea, mâncărurile pe care le vezi aici, în special acest țipar de stâncă, un soi de rechin mai mic, în sos de afine și tocana asta sărată de porc, cu chimen și coriandru, fenicul și leuștean, cu cimbru, vin și must și oțet, au *asfoetida* din plin. Și peștele ăla în crustă de coriandru a fost injectat cu această plantă, care are calități esențiale la masă.

Aici piticul făcu o pauză, ca să prelungească suspansul:

– Nu faci părțuri de la ea.

Cum Charles nu reacționa în nici un fel, piticul luă poza unui actor și începu să declame:

– Părțuri, înțelegi? Acre, vânturi sau bășini. Există părțuri care se pot dovedi false. E periculos. Mai bine fără, spuse piticul, care se ridică în vârful picioarelor și începu să recite:

*Mâncăcios, scâpăcios,
pârțâit, cufurit,
cu miros necăcios
de din jos, ne-ai trăsni!*
*Băligos, găunos,
urdinos –*

*arde-mi-te-ar foc sfințit,
dacă-n dos lași prisos
puturos
și cu fundul pleci mănjit!*

Charles urmări uimit numărul piticului și auzi niște sughițuri în spate. Uriașul râdea cu lacrimi.

– Scuze, spuse printre sughițuri, scuze, îmi cer... scuze. De fiecare dată când fratele meu recită poezioara asta din *Gargantua și Pantagruel*, cartea care mi-a dat numele, mă prăpădesc de râs. Și a mai învățat o poezie.

– Da. Una dintre cele pierdute pentru totdeauna. A poetului pirat François Villon, care a zis că abia în ștreang va ști bietu-i grumaz cât trage curul la necaz. Asta se numește *Romanța bășinii diavolești*. Poate ți-o recit data viitoare, când îmi mai perfecționez pronunția franțuzească.

Charles își dădu seama că trebuie să facă un compliment. Zise ce îi trecu prin cap:

– Excelent interpretată. Acum înțeleg că tu erai cel mai potrivit să interpretezi rolul din *Urzeala tronurilor*, așa cum mi-ai spus.

Se făcu liniște dintr-odată. Chipurile celor doi redeveniră foarte serioase. Cum Charles începuse să se panicheze la gândul că spusese ceva ofensator, cei doi se mai abținură puțin, ca apoi să izbucnească într-un râs convulsiv. Râdeau cu atâta poftă, încât se molipsi și Charles. Răseră o vreme, apoi Charles se apropie de figurile dominante ale mesei. Un păun, cu pene cu tot, și un mistreț întreg, umplut. Se întoarse spre pitic și întrebă:

– Țsta e celebrul porc troian?

– Întocmai, zise piticul, care încerca să se oprească din râs. Asta e capodopera bucătăriei greco-romane. Grecii l-au inventat. Numele îi vine de la calul troian, cu care șiretul Ulise a provocat căderea Troiei. E o păcăleală, pentru că înăuntru sunt cârnați de unsprezece feluri, cocoșei-de-munte cu creastă cu tot, patru feluri de iepuri, ficat de fazan și de bibilică, carne fragedă de miel și porumbel. Și câte și mai câte. Legate cu șaizeci și opt de mirodenii distincte, fierțe și proaspete, amestecate cu ou și bine stropite cu *garum* de sturion. Asta va fi vedeta serii!

– Apropo, întrebă Charles, ce seară e asta?

– E o seară jubiliară pentru organizația noastră, răspunse uriașul. Cei pe care i-ai văzut plecând au gătit toate astea. Va veni multă lume, cam peste două ore. Din păcate...

-- Înțeleg, spuse Charles. Nu fac parte din organizație.

-- Sper că replica mai corectă este nu încă, spuse uriașul. Dar nu poți pleca până nu guști din ce e mai interesant pe aici.

-- Să gust din toate astea? întrebă Charles.

-- Măcar un pic din ce contează, interveni piticul, doar te-am invitat la prânz. Și să știi că pâunul ăsta e din plastic. E un gest. Nici romanii, care o luaseră razna, nu îl mâncau. Gătît, e oribil. Carnea i se strânge și devine tare ca piatra. De aia îl puneau pe masă cu pene cu tot. La un moment dat, nu se mai mulțumeau doar cu lucruri neobișnuite. Mergeau și mai departe. Așa au început să apară în meniu țestoasa, limba de flamingo, capul de privighetoare, tocănița de vrăbii, copita de cămilă și creierul de țestoasă. Ugerul și vulva scroafei care încă nu făcuse pui concureau cu cele ale scroafei care făcuse deja un rând, în materie de delicatese supreme. La fel se lăudau că mâncau meduze și porumbește, balenă și papagali colorați. Noi nu am putut să facem așa ceva. Ni se pare stupid, crud și sălbatic. Am reconstituit mâncarea esențială a epocii, ca să păstrăm o tradiție de mult dispărută, dar fără cruzimile ei.

-- Totuși, interveni uriașul, grecii au inventat gastronomia. E incredibil. Poporul care a inventat democrația, care a creat cultura înaltă, a inventat și arta de a găti și de a mânca. Romanii erau niște barbari până au învățat de la greci câte ceva despre mâncare. Tot ce știau să gătească era o fiertură de orz, un fel de *porridge*. De altfel, bucătăria romană a început să fie serioasă abia odată cu importul cărților de bucate și al bucătarilor din Grecia.

Piticul îi prezentă pe rând lui Charles celebra *sala cattabia*, făcută cu mentă uscată, sămânță de țelină pisată, ghimbir mărunțit, coriandru proaspăt, chimen și măcriș, leuștean și nucșoară, explicându-i că nu exista mâncare în epocă să nu conțină cel puțin zece condimente și ierburi diferite. La ele se adăugau, în tigaie, carne de pui, de capră și miez de pâine *picentina*, făcută din grâu spelt, ținut la muiat timp de nouă zile și transformat apoi într-o cocă frământată în sos de vin, stafide, ulei, oțet și miere, toate băgate împreună la cuptor. Îl îmbie cu feluri variate de patine, de la cea obișnuită până la cea cremoasă, fiartă în pătrunjel, lapte și miere, de la patina de sparanghel rece, alternată cu cea fierbinte din ierburi aromate și muștar, pentru ca, în cele din urmă, aventura în zona patinelor să se încheie cu cea de trandafiri și măduvă, cu bucăți întregi de anșoa, fierte în lapte și muguri de pin. Fu nevoit să guste și *patella* făcută în maniera lui

Lucrețiu, cu pește crud în centrul vasului și ceapă verde, roșie și albă, cu *corona bubula* și miere, oțet și *defrutum*, stropită din plin cu *liquamen*. Fu îmbiat și cu zeamă neagră de pește, numită și *zomoteganon*, cu leuștean și piper, ulei și *garum*, oregano și ouă crude vărsate în ea, un pic de *kykeon* din acela în care Circe a amestecat brânză, și orz, și vin pramnian, și miere dulce și nezaharisită, dar fără ierburile care i-au transformat pe marinarii lui Ulise în porci.

Îl mai îmbiară cu ton toronanean recomandat de Archestratus, pui umplut cu ierburi și măsline, varză așa cum mâncau atenienii, coriandru și miere și *asfoetida*, însoțită de roluri de orz, macrou în usturoi și ficat *à la Oxyrhynchus*, după numele autorului rețetei, și brânză de capră fragedă, amestecată în crema de linte fiartă cu coriandru și nucșoară, chimen și măcriș, și spată de porc cu brânză înmuiată în vin dulce, și pui part, și rinichi tăiați și umpluți cu douăzeci de ierburi aromate, cusuți la loc și aruncați pe grătar, și câte și mai câte. Cel puțin douăzeci de tipuri de stridii, cele mai multe cu coriandru, pentru că, așa cum a spus Roger Bacon, coriandrul prelungește viața, aseasonate cu muștar, condiment esențial pentru romani, atât de important încât în edictul lui Dioclețian din 301 e decretat ca fiind aliment, nu condiment și ridicat la rangul de avuție națională. Pentru ca la desert să îi ofere prăjituri alexandrine – dintre care *itria* e făcută cu susan și miere și e de două tipuri, *ryemata* și *lagana* –, patină de pere, dulciuri deliene cu *kokkora* – smochine uscate prăjite împreună cu alune de pădure –, budincă de miere numită *hyposphagma*, inventată de marele bucătar Erasistratus, și, în fine, clătitele celebre în întreaga Grece antică și atât de populare încât erau vândute la spectacolele de teatru și pe străzile Atenei de către vânzători ambulanți.

Pentru ca, într-un final, să îi ofere mai multe tipuri de vin, îndoite în proporții mai mici sau mai mari cu apă, după obiceiul roman, pe care Charles le refuză rând pe rând, pretextând că trebuie să conducă mașina.

Nu scăpă fără să guste măcar o gură din vinul roșu cu gust de miere și ambrozie, nectar al zeilor cu care Odiseu i-a îmbătat pe ciclopi. Piticul jură că vinul este identic cu cel pe care Maron de Ismaros i-l dăduse lui Ulise.

Capitolul 106

Agentul Stewart McCoy avea o rezistență neobișnuită la rele tratamente. Se oferise voluntar de mai multe ori, în misiuni sinucigașe. Fusese torturat de două ori, în Irak și într-o misiune a forțelor speciale în Mexic. Nu refuzase apoi un experiment cu droguri psihotrope și exerciții de privare de somn și dezorientare. Era, cum lui însuși îi plăcea să spună, purcelușul de Guineea al serviciilor secrete americane. Era mic de statură și slab, cu o mustață stufoasă și păr bogat. N-ai fi zis că reușise să își ucidă torționarii din Irak și pe cei mexicani după ce fusese supus, zile în șir, unor chinuri inimaginabile. Îi ucisese pe toți, rând pe rând, cu mâinile goale. Toți cei care știau ce suportase se ridicau instantaneu când McCoy intra într-o încăpere. Dintr-un amestec de respect și admirație. Uneori, șefii lui se întrebau dacă nu cumva agentul avea o foarte pronunțată latură masochistă, dacă nu suporta cu plăcere aceste experiențe extreme, de fapt.

Se învoise pe loc când Caligari îi spusese ce trebuie să facă. Un elicopter îl aduse la fermă, de unde avea să plece spre bază împreună cu resturile teribilului animal dezmembrat de furia Gulbrandsenilor. După ce fusese bine instruit asupra misiunii, Caligari îi trimisese un SMS lui Mabuse: „Încă un incident. Avem un supraviețuitor”. Ținuse să precizeze că „acesta nu e în stare de șoc, ca alții. Pare destul de senin”. „Cu tot respectul”, îi răspunsese Mabuse, tot prin SMS, „eu sunt singurul în măsură să decidă asta”.

Trei ore mai târziu, McCoy era împins, pe un scaun cu roțile, în burta monstrului subteran în care era ascunsă secția de psihiatrie a bazei.

Îi explicaseră că trebuie să reziste oricărui fel de tratament. Îi montaseră o cameră și un microfon minuscule, printr-o operație destul de complicată, pe care o făcuseră chiar în elicopter. Camera minuscule fusese cusută sub pielea capului, lângă ureche, iar lentila liliputană fusese lipită

de firele părului. Microfonul fusese injectat cu un pistol special sub piele, tot în spatele urechii. Nu puteau ascunde aparatura de supravegheat sub haine, pentru că primul lucru pe care îl făcea doctorul era să îi îmbrace pe pacienți cu haine sport – ceva între trening și halat de spital –, create după un design propriu.

Caligari privea îngândurat cum aghiotantul dispare împingând scaunul în interiorul seifului.

– Nu trebuie să îți fagi griji, spuse Petra. E bine instruit. Și la cel mai mic semn că viața îi e pusă în pericol sau că Mabuse merge prea departe, intervenim.

– În primul rând, nu sunt deloc sigur că doctorul e cine zici tu că e. Dacă ai dreptate, o să ne lămurim destul de repede. Mă îngrijorează posibila reacție a lui McCoy. S-ar putea ca în momentul în care tragem semnalul să fie prea târziu. Are dreptă ca o menghină. Patru oameni au încercat să îi descleșteze mâna de pe gâtul unuia dintre mexicanii ăia. Nu au reușit decât după ce i-au făcut o injecție care să îi relaxeze mușchii.

Capitolul 107

Gustase câte ceva din așa-zisele bunătăți ale banchetului greco-roman. Câte o înghițitură din felurile care i se păruseră mai interesante. Se umflase atât de tare încât se lăsase pe spate și avu o pornire îngrozitoare de a-și descheia nasturele de la pantaloni și cureaua, dar îi rezistă, din politețe.

Cei doi frați stăteau așezați în fața lui când Charles spuse că e atât de sătul, încât timp de trei zile nu va băga nimic în gură. Îl priveau cu curiozitatea cu care studiezi pisica primită cadou, așteptând să îi urmărești primele năzbâtii, în direct.

– O să plec, spuse Charles. Mulțumesc foarte mult. Ce sunt astea? întrebă profesorul în timp ce indica lucrurile pe care le scobise din măruntaiele faraonului.

Atât piticul, cât și fratele său ridicară din umeri.

– De aici încolo noi nu te mai putem ajuta, spuse uriașul. Ți-am spus tot ce trebuia să îți spunem.

– Ei, nu chiar tot, răspunse Charles. Nu mi-ați spus unde e biblioteca asta. Pe care insulă e. Tot așa cum nu mi-ați spus ce legătură are mama mea cu asta. Dar, mai presus de toate, nu mi-ați spus de ce această organizație a voastră, care a avut un sens la un moment dat, dar care astăzi mi se pare caducă, de vreme ce cărțile sunt prezervate și salvate în atâtea locuri, încă mai există. Și de ce nu faceți publice toate cărțile pe care pretindeți că le aveți? Mi se pare că miroase a beție de putere, adăugă Charles, care se ridicase între timp de pe scaun și, cu cărțile în mână, se îndrepta spre ușă. Le-ați salvat. Excelent, pot să înțeleg asta. Dar acum, egoismul ăsta de a le păstra doar pentru câțiva inițiați mi se pare că se transformă exact în contrariul motivului pentru care ați înființat Omnes Libri.

– Cel puțin începi să iei ipoteza asta foarte în serios. E un prim pas. Te conduc, spuse uriașul.

Piticul se repezi la Charles și îl strânse cu căldură în brațe. Pe Charles îl trecu un fior plăcut, ca și când s-ar fi despărțit de o persoană dragă, un frate. Pe drumul spre parcare, uriașul îi răspunse parțial la întrebări:

– Lumea nu este încă pregătită pentru o descoperire atât de mare. Nu vrem să transformăm probabil cea mai mare revelație din istorie într-un motiv de comerț deșănțat. Cât privește dizolvarea noastră, ne-am gândit de multe ori să păstrăm doar biblioteca și să ne retragem. De-a lungul timpului, însă, am învățat câte ceva. Am asistat la distrugeri ale cărților, aceste receptacule în care este depozitată întreaga valoare de care este capabilă rasa umană, accident atât de singular, vai, în întregul univers, rezultat atât de neobișnuit al hazardului și, din acest motiv, atât de contradictoriu și de irepetabil. Distrugeri mai presus de orice imaginație. Nu doar din cauza accidentelor. Nu doar din cauza focului sau a inundațiilor, ci în special din cauza prostiei nesfârșite și a ticăloșiei, cealaltă față a colosului de carne și organe, care devine uneori un pitic deformat, din lut și țărână. Știi că apocalipsa, în grecește, înseamnă distrugere? Dar înseamnă și revelație. O promisiune de înnoire. De schimbare totală. *Cărțile Sibiline*, aflate acum în posesia ta, plâng sfârșitul unei lumi, pe care îl prevestesc, și laudă începutul uneia noi. Un ciclu. Orice religie nouă, înlocuiește ceva mai demult de politică și, mai recent, de cultura gadgetului, promite o renaștere, abia după ce rade tot ce a existat înainte. De asta ne e teamă, de apocalipsele astea succesive, pe care le-am trăit și continuăm să le trăim, de talibanii care distrug vestigii milenare doar pentru că creierul lor microscopic s-a mâncat pe sine însuși, a putrezit în ideologia infectă pe care tot el a creat-o! Cât timp Shiva va dansa de fericire pe mormântul lumii pe care a distrus-o, noi trebuie să fim aici, ca să asigurăm o breșă, o gaură de vierme între cele două universuri, o trecere în lumea cea nouă. Știi câte biblioteci am salvat? Alexandria a fost doar începutul. Știi câte biblioteci am pierdut? Pentru că nu am știut să ne mișcăm? Sau pentru că nu am ajuns la timp? Cataclismele astea au fost provocate și de accidente, dar mai ales de natura dezastruoasă a omului, care simte nevoia să regăsească, la răstimpuri, un fel de puritate pierdută în sălbăticie. Să pomească de fiecare dată de la zero. Distrugerea unei cărți sau a unei opere de artă poartă în ea un mesaj sinistru. Cei care fac asta nu au treabă cu obiectul în sine, ci cu ceea ce reprezintă el. Distrugând lucrurile cele mai de preț, încearcă să ne distrugă memoria. A noastră și a întregii noastre civilizații. Lumea trebuie să înceapă odată

cu ei. De asta Inchiziția a ars atâtea cărți. De asta naziștii au ridicat ruguri. De asta s-au pus tunurile pe bibliotecă de la Sarajevo. De asta Pol Pot și-a pus oamenii să distrugă orice urmă de carte dintr-o țară întreagă.

Charles îl privea cu atenție pe uriaș. Pasiunea cu care vorbea îl transformase. Nu se putea abține să nu gândească că din acest tip de pasiune se naște exact acea dorință distructivă despre care vorbea acesta. Pasiunea creației și cea a distrugerii sunt una și aceeași. Doar semnul se schimbă. Un cerc vicios. Dar uriașul se pornise și era clar că nu se va opri până nu își va încheia monologul. Așa că lui Charles nu îi rămânea decât să asculte.

– Cărțile i-au deranjat întotdeauna pe dictatori și pe liderii religioși. Pentru mine sunt unul și același lucru. Ești de origine română, după tatăl tău. Ei bine, la voi, pe țărmul Pontului Euxin, a fost exilat marele poet roman Ovidiu. De ce? Pentru că îndrăznise să îi pună mâna pe picior Iuliei, nepoata lui Octavian Augustus. În consecință, toate operele sale au fost scoase din orice bibliotecă publică din Roma și distruse. De fapt, *Ars amatoria* a lui Ovidiu mai e arsă, de-a lungul istoriei, în piața publică. O fac Savonarola, la Florența, în 1497, și niște popi, în 1599, la Londra și Canterbury. Cărți la mâna unor cretini. Tot Augustus îl exilează pe Cassius Severus și ordonă confiscarea tuturor cărților scrise de acesta, cu care ridică apoi ruguri. La fel se întâmplă cu *Istoria* lui Timangene din Alexandria, care e arsă în public în urma unei procesiuni în care autorul e acuzat că nu recunoaște în aceasta măreția împăratului. Tot la Roma, cenzura a luat-o la un moment dat razna, împotriva magiei, model care va fi depășit cu mult în Evul Mediu, când Biserica Catolică, mult mai sălbatică decât cenzorii imperiului, va arde pe rug nu numai cărțile, ci și pe autorii lor. Dar asta s-a întâmplat și înainte. Domițian, de exemplu, a ordonat uciderea lui Thrasea Paetus și a lui Helvidius Priscus, odată cu distrugerea operelor acestora, acuzându-i de crimă de lezmaiestate. Tiberiu îi condamnă la moarte pe autorii care i-ar fi lăudat în operele lor pe Brutus și Cassius sau l-ar fi vorbit de rău pe Agamemnon, un personaj, cum știi, imaginar. Grecii înșiși au făcut asta. Spartanii l-au exilat pe Archiloch și i-au distrus cărțile de poezie. Atenienii au dat foc, chiar în Agora, cărților lui Protagoras. Au avut și creștinii partea lor de suferință când Dioclețian a poruncit distrugerea textelor sacre, în timpul mării prigoane. De fapt, toată problema e aici. Odată ce o religie sau un dictator stabilesc că o carte e sfântă și de origine divină, ca Biblia sau Coranul, restul devin inutile, dacă repetă învățăturile acestora, sau periculoase, dacă le contrazic.

– Exact ca în povestea cu califul Omar.

– Exact! Goebbels va spune că tocmai cărțile reprezintă legătura cu spiritul diabolic al trecutului. Cărțile sunt distruse pentru că sunt o amenințare la adresa unei ideologii sau a unei culturi considerate superioare și, deci, mai pure. E o contradicție aici. De ce cineva mai puternic s-ar speria de cineva mai slab? Pentru că orice fel de disidență sau de părere critică pune sub semnul întrebării ideologia oficială, sapă la însăși rădăcina ei, îi distruge aura mesianică. Vrei să îți enumăr o listă nesfârșită de biblioteci dispărute? Unele pentru veșnicie, altele, prea puține, însă, salvate de organizația noastră. Biblioteca Palatină, înființată de același Augustus, organizată în două săli, una pentru scrierile grecești, alta pentru cele romane, în flăcări. La fel ca și sora ei, cea de lângă Poarta Octavia. Marea bibliotecă Ulpia, ridicată de împăratul Traian, în centrul Forului roman, care conținea 20 000 de volume, arsă complet în secolul al V-lea. Biblioteca Capitolină, Atheneumul roman, biblioteca Pantheonului, a lui Sextus Iulius Africanul, Biblioteca Păcii, a lui Vespasian – toate au pierit. Știi că în jurul anului 350 existau la Roma 28 de biblioteci publice? Unde sunt toate astea acum? Ce s-a ales de tot ceea ce conțineau? Cu cât e mai săracă lumea fără cărțile din ele? Ultima distrugere a unei biblioteci a fostului imperiu i se datorează barbarului Alaric, care în 410 jefuiește toate bibliotecile orașului și folosește papirusurile pe post de torțe, pentru a-și lumina orgiile.

– Apoi începe nenorocirea din Evul Mediu, spuse Charles, care intrase din nou în jocul uriașului.

– Cu Evul Mediu e ceva ciudat, spuse acesta. Timp de aproape 1000 de ani, până la Renaștere, Evul Mediu a produs cam tot atâtea cărți câte produceau Roma și Grecia într-un an. Poveștile alea cu bibliotecile din mănăstiri, de care e responsabil și prietenul nostru Umberto Eco...

– Și el e membru al Ordinului?

– La întrebarea asta nu îți pot răspunde, zise uriașul, cu subînțeles. Nu am voie să divulg membrii în viață ai organizației noastre. Mai ales dacă fac parte dintre cei 72 de înalți frați, adăugă el, dându-și ochii peste cap.

– OK, zise Charles, râzând. Am înțeles. Spuneți că mistifică istoria?

– Nu. N-am spus asta. Biblioteca lui imaginară, care e, de bună seamă, inspirată de biblioteca noastră, cred că este evident asta, nu a existat în Evul Mediu. Nu ar fi fost posibilă. Au existat, în mănăstiri, călugări care copiau manuscrise și care desenau acele superbe iluminări

și ilustrații marginale. Dar în întregul Ev Mediu au fost câteva sute. O mănăstire sau o abație dețineau câteva cărți. Erau foarte scumpe și foarte greu de găsit. Majoritatea erau legate cu lanțuri groase, în biblioteci minuscule. Cartea lui e, de bună seamă, o uriașă metaforă. Dar ai întrebat de ce nu ne retragem. Hai să sărim peste întregul Ev Mediu, ca să nu zici că suntem anacronici. Și peste așa-zisa epocă modernă. Să ne oprim direct în secolul XX. După relativul calm al secolului al XIX-lea, secolul războaielor pentru independență, lumea părea că începe să fie un loc decent, locuibil, ca să spun așa. Și ce a urmat în era tehnologiei? Când am început cucerirea spațiului. Când lumea s-a micșorat, datorită comunicării. Peste 200 de milioane de oameni uciși, atât în războaie, cât și de către regimuri criminale. Fără precedent în istorie. Despre cărți, ce să mai vorbim. Hai să-ți dau câteva exemple. Așa cum îmi vin în minte. Aleatoriu. La 25 august 1914, nemții atacă biblioteca Universității Catolice din Leuven, în Belgia. Sunt arse 300 000 de cărți într-o singură zi. Manuscrise vechi, incunabule. O chestie din asta cinică a istoriei face ca aceeași bibliotecă să fie atacată și de naziști, în 1940. Sunt distruse în această a doua tură 900 000 de cărți. În cei 25 de ani autoritățile munciseră din greu să reconstruiască biblioteca și să o îmbogățască. Se spune, de altfel, că numai în fosta Uniune Sovietică, invazia germană a distrus 100 de milioane de cărți. Atenție! Nu numai că nu e o exagerare, dar eu consider că numărul e mult subestimat. Doar în Italia, al Doilea Război Mondial s-a soldat cu pierderea a peste două milioane de cărți. Dintre acestea, în jur de 50 000 erau manuscrise unice și de negăsit niciunde în altă parte. Am salvat de aici câteva sute, poate. Restul au dispărut pentru totdeauna. Când armata americană a invadat Japonia, în 1945, în întreaga țară rămăseseră doar 5 000 de cărți. Cinci mii. Întreaga cultură scrisă a Japoniei fusese rasă de pe fața pământului. De aia și-au și reinventat istoria cum au vrut. Știi că toate poveștile alea cu samurai, inclusiv codul *bushido*, sunt pure invenții?

Charles dădu afirmativ din cap. Știa.

-- Ca să rămânem în prima jumătate a secolului, în Europa de Vest, nemții au înțeles că nu e OK să distrugă cărțile. Nu erau, în fond, un popor de barbari. Printre ei erau și oameni educați. Ce n-au distrus, în special scrierile evreiești, au confiscat. De la opere de artă din cele mai mari muzee ale lumii până la cărți. Numai din Polonia, armata germană a confiscat și transportat mai mult de 16 milioane de volume, adică 80% din fondul de carte al țării. Foarte puține s-au întors după război. Multe dintre ele

au fost distruse sau sunt definitiv pierdute. La Paris, de exemplu, întreaga bibliotecă cehă a fost devalizată și au dispărut 144 de cutii cu cărți. Toate cărțile bibliotecii universitare din Atena, toate bibliotecile din Slovenia, Biblioteca Națională a Serbiei, din Belgrad, rase de pe fața pământului. La Belgrad, nenorocirea a fost dublă, pentru că au dispărut cele mai importante mărturii ale civilizației slavilor de sud, manuscrise unice, de o valoare inestimabilă, zeci de mii. Știi că nemții au locuit o vreme în casa lui Tolstoi de la Iasnaia Poliana? Nu s-au lăsat până nu au distrus biblioteca imensă a autorului, inclusiv manuscrisele rare și variante ale romanelor sale. Au pângărit până și rămășițele lui, pe care le-au dezgropat. La fel au făcut cu casele în care au locuit Pușkin și Cehov. La Kiev, nemții au ars patru milioane de volume. 700 000 numai la Smolensk. Înainte de război, în Polonia funcționau 251 de biblioteci cu peste un milion și jumătate de volume. Adică mai mult de jumătate dintre toate scrierile evreiești din Europa.

Charles îl privea cu gura căscată pe uriaș. Bineînțeles, știa despre holocausturile cărților, dar niciodată nu își pusese problema câte au fost distruse sau câte au dispărut de fapt.

– Nemții au comis atrocități, dar le-au și suportat. La Berlin, Biblioteca de Stat a pierdut două milioane de cărți. Biblioteca din Bonn a pierdut peste 75% din fondul de carte. La Darmstadt, unde era o bibliotecă celebră pentru cantitatea impresionantă de incunabule și manuscrise vechi, au pierit sub bombardamente 800 000 de cărți. Tot bombardamentele au distrus, la Frankfurt, o jumătate de milion de cărți. Tot atâtea la Dresda. Și la Dortmund. 600 000 la Hamburg. La München, în cele patru biblioteci principale, au fost distruse ceva mai mult de un milion de cărți. Aș putea continua așa cu ce s-a întâmplat în prima jumătate a secolului, dar n-are rost. Hai să vedem ce s-a întâmplat după război. Că cică s-a instalat pacea. O lume mai bună avea să renască după atrocitățile din cele două războaie. Să vedem. Mao Zedong a lucrat ca bibliotecar în tinerețe. Nu știu dacă știi asta. Dintr-un motiv sau altul a început atunci să urască orice carte, orice avea, cât de cât, de-a face cu înalta cultură. O fi fost umilit de către cititori sau șefi – habar n-avem. Cert e că în 1950 ordonă autodafé-uri în întreaga țară. Furia sa împotriva literei scrise va culmina cu Revoluția Culturală, pe care văd că astăzi oameni care par normali o ridică în slăvi. Am auzit o doamnă, patroană de agenție de publicitate, culmea, de origine română, care are acum businessuri în Singapore, un paradis al non-violenței

imEDIATE și al continuei violențe guvernamentale, o dictatură, laudând facilitățile pe care statul le oferă investitorului străin. Într-o conferință pe care cucoana asta a ținut-o în fața unor tineri dintr-o corporație, și-a început discursul laudând fraza: „Să înflorească o mie de flori. Să înflorească o mie de școli de gândire”. Ființa asta sinistră, care îi învață pe tineri să iubească dictaturile, doar pentru că protejează investițiile unor oameni de afaceri veroși, pe lângă că e o notorie fostă turnătoare a Securității, e și incultă ca o nucă. Fraza e citată greșit. Mao a spus să înflorească o sută de flori și de școli de gândire, nu o mie. Iar sensul acestei deschideri aparente a fost scoaterea la lumină a disidenților, care au și fost arestați și uciși sau reeducați, ca urmare a acestei campanii. Revoluția Culturală a distrus sute de milioane de cărți. Numai în provincia Liaoning au fost distruse aproape trei milioane de cărți până în 1966. În Cambodgia, khmerii roșii au distrus orice carte pe care au putut pune mâna. Și aici cifrele sunt aproximative. Se vorbește despre două milioane de cărți și două milioane de oameni. Omul și cartea. Și nu mai suntem în Evul Mediu, ci în 1979. Foile cărților au devenit foițe în care se învelește tutunul pentru țigări, marfă de contrabandă. Cei care nu știau să le citească le fumau. Sute de milioane de cărți au fost distruse din ordinul direct al lui Pinochet. La 25 august 1992, forțele sârbe ale generalului Mladici au pus tunurile pe Biblioteca Națională a Bosniei-Herțegovina. Trei zile au tras tunurile. Aici avem o poveste admirabilă. S-a creat un lanț uman de intelectuali care, cu riscul de a fi uciși, au salvat ce se putea salva. Probabil câteva sute de mii de volume din totalul de 1,5 milioane. Rușii, cu toate păcatele lor, au creat o cultură imensă. Și au avut scriitori gigantici. Ca în orice țară în care oamenii nu prea aveau cum să se distreze, cărțile erau alternativa de a evada dintr-o realitate sinistră. Așa că toate fostele state sovietice, după destrămare, erau pline de biblioteci. La începutul războiului, Cecenia avea peste o mie de biblioteci, care conțineau peste 11 milioane de volume înregistrate. Astăzi n-a mai rămas aproape nimic din ele. Doar în 1994, bombardamentele rusești de la Grozni au distrus aproape trei milioane de volume.

Charles îl privea cu tristețe pe uriaș, care se oprise.

– Să știi că aș putea continua așa până mâine-dimineață, dar cred că e timpul să mă întorc. Începe să vină lumea.

Charles întoarse capul spre parcare. O primă mașină ajunsese. Din ea coborâră trei persoane care salutară din cap și trecură pe lângă ei. Înțelese

că, din motive de discreție, uriașul nu făcuse prezentările. Erau doi bărbați și o femeie. Femeia avea pălărie și chipul acoperit cu voal. Când trecu pe lângă el îl atinse cu umărul. Fără să știe de ce, Charles privi lung după ea. Uriașul îi întrerupse o senzație ciudată pe care nu și-o putea explica.

– Încă mai crezi că organizația noastră trebuie să se dizolve?

Charles dădu rușinat din cap. Uriașul îi întinse mâna. Palma lui Charles părea mâna unui bebeluș, îngropată între degetele nesfârșite ale acestuia. Se îmbrățișară.

– Ai grijă de tine! fură cuvintele pe care le mai auzi Charles, înainte de a trânti portiera.

Rămase cu degetul pe butonul de pornire al motorului, dar nu îl apăsă, pentru că femeia din grupul celor care coborâseră din mașină se întorsese spre el, în timp ce își aștepta rândul pentru a se îmbrățișa cu uriașul. Apoi făcu un gest, din tot corpul, o mișcare bruscă, care îi produse profesorului o senzație de frig instantaneu. Tremura ca să își gonească frisonul. Habar n-avea ce era cu reacția aceea organică. Părea că recunoaște acel gest, dar nu își amintea de unde. Mai stătu o vreme, până ce oamenii dispărură după colțul casei, apoi decise că oboseala era de vină. Sau întâlnirea aceea ciudată. Sau mâncarea atât de definitiv dominată de gustul de pește fermentat. Într-un târziu, porni.

Capitolul 108

Întâlnirea care tocmai se terminase îl tulburase într-o mare măsură pe profesor. Venise cu multe întrebări și plecase cu și mai multe. Uriașul nu îi spusese nimic despre ce trebuia să facă cu cele două cărți și nici care era adevărata poveste a mamei sale. Părea, acum, de netăgăduit că Biblioteca exista cu adevărat. Dar unde era acea insulă? Era totuna cu Ciudad Blanca? Charles era foarte obosit și confuz. Nu înțelesese nici reacția pe care i-o produsese femeia aceea. Își căută telefonul și își aminti că e mort. Uitase să îl încarce. Îi ardea buza după o țigară. Își aminti că uitase țigările la acea improvizată agenție de informații utile. Decise să se întoarcă, poate fata mai era acolo.

Ajunse în câteva minute și trase în fața casei. Observă, însă, că pancarta care garanta un răspuns corect pentru orice întrebare despre Huntington dispăruse. Se gândi că, probabil, o împachetau scara, ca să nu dispară sau, cine știe, să nu se deterioreze. Lăsă mașina în parcare, urcă cele câteva trepte și bătu la ușă. Nu așteptă mult și auzi pași. Apoi yala descuindu-se. O doamnă trecută de șaptezeci de ani, zdupeșă și zâmbitoare, deschise. Charles era nedumerit – se aștepta să îi deschidă fata pe care o întâlnise mai devreme.

– Îmi cer scuze, îi spuse femeii, pe un ton prietenos, am fost mai devreme aici, la agenția dumneavoastră. M-a ajutat o domnișoară foarte drăguță. Aș vrea să știu dacă mai e pe aici. Știți, mi-am uitat țigările de foi.

– Trebuie să fie o confuzie, spuse femeia, nu locuiește nici o tânără aici.

Și făcu gestul de a închide ușa. Dar Charles interveni imediat:

– Nu se poate. Poate că nu locuiește aici, ci doar lucrează pentru dumneavoastră. Nu îmi vreau decât țigările. Sunt în drum spre Princeton și îmi arde buza. Nu știu dacă aveți habar cum e să fii dependent de plăcerile

astea, încercă el, convins că femeia nu știa de vizită și, probabil, nu avea nici un chef să fie deranjată de un străin la acea oră.

Femeia redeschise ușa larg și îl măsură din cap până în picioare. Părea că îi cântărește credibilitatea. Într-un final zâmbi larg.

– E imposibil, spuse. Eu nu m-am mișcat de acasă de două zile. Vă spun că faceți o confuzie.

Cum pe chipul bărbatului din fața ei se așternu o expresie de nedumerire, femeia, foarte amabilă, vru să îl ajute să se convingă. Părea un om foarte elegant, un pic rătăcit poate, dar nu vreun bandit care să îi pună viața în pericol.

– Știți că și eu am studiat doi ani la Princeton? Cu mult timp în urmă.

– Atunci poate că l-ați cunoscut pe tatăl sau pe bunicul meu, se repezi Charles, încântat că găsisese o legătură. Bakerii stăpânesc acolo matematica de trei generații.

– Baker ați spus? Sunteți nepotul profesorului Baker?

– Întocmai, răspunse Charles. L-ați cunoscut?

– Nu personal. L-am văzut de câteva ori prin campus. Dar am auzit multe despre el. Era o somitate. Vedeți, eu am început școala medicală, dar m-am îndrăgostit și am rămas gravidă. Mă rog, o poveste lungă. Vreți să intrați pentru o cafea? Sau un ceai?

– Nu, mulțumesc, răspunse Charles. Trebuie să ajung acasă. Dar v-aș fi recunoscător dacă mi-aș putea recupera țigările.

Femeia îl invită să intre.

– Cred că am niște țigări, dacă sunteți atât de disperat.

Nu așteptă ca Charles să răspundă și dispăru în bucătărie, unde se auzi cum căuta insistent prin mai multe sertare. Rămas în hol, lui Charles i se puse un nod în gât. Deși arhitectura casei era identică cu cea pe care o vizitase mai devreme, nimic din ce văzuse el nu mai era la fel. Nici modul în care erau zugrăviți pereții, nici mobila, nici aranjamentele florale, nici tablourile de pe pereți. Când femeia se întoarse victorioasă cu un pachet de țigarete Marlboro, îl văzu pe Charles privind nedumerit din pragul camerei de zi, în care era convins că își lăsase mai devreme țigările.

– V-ați convins acum? întrebă femeia. Uitați, am găsit restul ăsta de țigări. Dar vă previn: ar putea fi uscate. Stau acolo de câțiva ani. Pentru când mă mai vizitează fiul meu.

Charles nu răspunse nimic. Nu înțelegea ce se întâmplase. Oare puteau exista două case identice? Nu era cu neputință. Probabil că greșise strada. Vru să plece cât mai repede, rușinat, și să își ceară scuze, dar o mașină de pe drum luminează pentru scurtă vreme partea din dreapta a holului care ducea spre dormitoare. Văzu pentru câteva secunde un tablou. Se apropie ca să îl vadă mai bine în semiîntuneric. Femeia, care îl urmărea cu privirea, înțelese că vrea să vadă tabloul și îi aprinse lumina. Pe perete era exact poza fetei cu care vorbise mai devreme. Cea care îi dăduse adresa casei de lemn.

– Și atunci fata asta drăguță cine e? întrebă Charles.

– Eu.

I se părea că îi țiuie urechile și că nu auzise prea bine. O privi și mai nedumerit.

– Da. Sunt eu. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, spuse bătrâna zâmbind. Eram frumoasă, nu-i așa?

Charles încercă să proceseze tot ce i se întâmpla. Bineînțeles că nu era ea. Era victima unei farse care probabil avea de-a face cu întreaga aventură din acea zi în Huntington, orașelul acela ciudat. Dar decise că nu era cazul să insiste. Habar n-avea cum schimbaseră atât de repede întregul decor al casei, dar era convins că asta se întâmplase.

– Superbă, spuse Charles în timp ce se îndrepta spre ușă. Dar și acum arătați fenomenal.

În fond, femeia aceea fusese amabilă cu el. Nu avea nici un rost să se apuce să o ia la întrebări. Aceasta îl conduse până la ușă și îi întinse pachetul de țigări.

– Îmi pare rău că nu rămâneți un pic. Poate data viitoare când mai treceți pe aici.

– Da. Poate data viitoare.

– A, stați o secundă. Să vă dau și niște chibrituri, spuse femeia, care se întinse spre frigiderul de pe care culese o cutie de chibrituri.

Capotul i se depărtase de corp, iar de-a lungul gâtului șerpuia o cicatrice de forma unui basilisc pregătit să înghită un copil. Pe Charles îl trecu un val de transpirații reci. Mulțumi vag și ieși repede din casă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul când se urcă în mașină. Demară în trombă și în câteva minute era din nou pe Oakwood Road. Se întorcea să îi ceară lămuriri uriașului și să afle cine era femeia cu voal care îl privise atât de

fix. Ajunse în parcare. Total schimbată. Mâncată de buruieni. Drumul abia se vedea. Trase în față și coborî din mașină. Avea în față o construcție care fusese odată cabana impunătoare, din bărne, pe care o vizitase în urmă cu o oră. Acum era total dărăpănată. Prin crăpăturile pereților se putea vedea până în grădină. Ocoli casa și se îndreptă spre scenă. Doar podiumul mai rezista. Auzi un zgomot în parcare din față și alergă într-acolo. Un om al străzii, care împingea un cărucior, se opri în fața mașinii sale.

– Ajută-mă și pe mine, spuse vagabondul.

– Sigur, spuse Charles, care își scoase portmoneul și îi întinse o bancnotă de 20 de dolari.

Vagabondul căscă ochii mari, în semn de satisfacție.

– Ai habar ce s-a întâmplat cu cei care locuiau aici?

– Aici a fost odată un circ ambulant, răspunse vagabondul, fericit că poate livra ceva în schimbul banilor. Am fost și eu când eram foarte tânăr. Cu fratele meu. Și se încrunță când își aminti de fratele său. Da. Cred că în casă locuia trupa. Era un pitic foarte simpatic aici. Mi-a făcut niște scamatorii. Mi-a scos monede de aur din nas. Cam asta îmi amintesc. Și că, din când în când, ne lăsau să ne jucăm în curtea aia din spate. De câteva ori ne-au și hrănit, pe mine și pe frate-miu. Dar după aia au plecat.

– Ai habar când a fost asta? întrebă Charles.

– Trebuie să fie vreo patruzeci de ani de atunci.

SFÂRȘITUL PĂRȚII A TREIA

Intermezzo

Încercă să se sprijine de balustradă, dar aceasta era atât de abruptă încât fu cât pe ce să se prăbușească peste trepte. Se sprijini cu întregul corp, apoi se ajută și de cealaltă mână. Reușise să oprească inerția și să împiedice căderea. Dar capul nu voia să îl asculte. Experimenta un soi de vertij, cum nu i se mai întâmplase vreodată. Se așează cu grijă pe marmura rece. Uriașa casă a scârilor, luminată discret, îi întărea senzația de vomă. Scara se apropia și se depărta de el, iar treptele își schimbau, tremurând, consistența și numărul, într-o mișcare continuă. Închise ochii și se lăsă ușor pe spate.

Cardinalul favorit al papei tocmai ieșise de la Sfântul Părinte. Știa că vestea pe care acesta i-o dăduse, numai lui și în deplină confidențialitate, cu doar câteva momente în urmă, era reală, așa că decizia Suveranului Pontif nu mai putea fi întoarsă. În condiții normale, ar fi făcut tot ce îi stătea în putință să îi schimbe decizia. Îi era clar, însă, că e prea târziu.

De mai bine de șase ani, Benedict al XVI-lea îl alesese pe el drept persoana cea mai de încredere din cadrul Bisericii. Chiar dacă decizia încălca uzanțele, devenise un fel de secretar permanent al acestuia și confesorul său cel dintâi. Dar, cel mai important, Ratzinger îl asculta întotdeauna cu foarte mare atenție. Părerile sale erau de multe ori tăioase, uneori de-a dreptul ireverențioase. Dar erau întotdeauna clare, decente și argumentate perfect. Îi fusese greu să accepte oferta acestuia la început, pentru că îl considera un papă retrograd. Iar el luptase dintotdeauna pentru o reformă decisivă și rapidă a Bisericii. Dar apreciasse cu atât mai mult invitația Suveranului Pontif. A considerat atunci că doar un om superior poate să își aducă aproape oamenii care au toate șansele să îl contrazică. Asta îl făcuse să accepte. Asta și speranța că, în ciuda aparențelor, poate

nu era totul pierdut pentru Biserică, a cărei hemoragie de adepți părea de neoprit din cauza refuzului și a neputinței de a se moderniza.

Aprecia statura intelectuală a papei, dimensiunea vădit estetică a relațiilor sale cu lumea. Dar nu lipsiseră conflictele. Fusese de mai multe ori pe punctul de a-l părăsi și de a se întoarce în diocesa sa, dar de fiecare dată, după discuții furtunoase cu Suveranul Pontif, renunțase. Cea mai gravă dintre crize, o ceartă din care nu se gândea că va mai putea ieși, fusese numirea arhiepiscopului Salvatore Fisichella ca președinte în ceea ce s-a numit Consiliul Pontifical pentru Noua Evanghelizare. Nu de misionariat de Ev Mediu avea nevoie Biserica, susținuse cardinalul, care își vedea năruite toate eforturile. Urlase la însuși papa, chiar în naosul celei mai importante biserici a Romei, San Giovanni al Laterano. Se înroșise atât de tare la față văzând că efortul său de ani fusese inutil, încât papei îi fusese frică să nu facă atac de cord chiar acolo, în catedrala cea mai importantă dintre toate, mama tuturor bisericilor din lume. Dar, ca și în alte dăți, Ratzinger îl convinsese că tocmai de aceea avea nevoie de el, pentru că exprima o poziție foarte puternică în sânul Bisericii, poziție care lui îi rămânea deocamdată străină, deși o înțelegea perfect.

Acum, însă, papa îi anunțase intenția sa de a se retrage. Vestea îl lovi ca trăsnetul. Paralizase acolo, în mijlocul încăperii. Părea o statuie grecească din care timpul scursese orice urmă de culoare. Alb ca varul, începuse să tremure. Era un scandal, un lucru de neconceput. De mai bine de 700 de ani, nici un papă nu renunțase de bunăvoie la funcție. Ultimul fusese Celestin al V-lea, fondatorul ordinului Celestinilor. Un papă slab și un papă-lapte. N-avea nici un fel de relație cu puterea. Exista o superstiție cu privire la retragerea sa. Plângăcios și dezamăgit de lipsa sa de autoritate, și-a consumat scurta papalitate la Neapole, departe de Roma, și a găsit ca scuză principală pentru retragerea sa „perversitatea celorlalți”. A sfârșit prost, pentru că succesorul său, Clement al V-lea, s-a temut să nu se întoarcă, în chip de antipapă, și l-a aruncat în temniță, unde bietul Pietro Angelerio, fost Celestin al V-lea, și-a dat destul de repede obștescul sfârșit. Atât de tare i-a marcat povestea sa pe cei care i-au urmat la tronul lui Petru, încât, de atunci, nimeni nu și-a mai luat numele de Celestin și nici măcar nu a mai schițat vreun gest de retragere, de frica unei sorți asemănătoare. Numai rostirea numelui său crea asupra următorilor papi efectul pe care îl avea, în secolul al XVIII-lea, asupra actorilor,

rostirea numelui „Macbeth” – piaza rea. De atunci, un singur papă a mai demisionat. E vorba despre Grigore al XII-lea, care a fost nevoit să o facă pentru a întrerupe schisma apuseană, care ajunsese, la un moment dat, în situația ridicolă de a da Bisericii trei papi simultan.

Cardinalul avusese o presimțire îngrozitoare cu o jumătate de oră mai devreme, când se ciocnise în ușa anticamerei de individul acela dubios, cu jumătate de față arsă. Acesta tocmai ieșea. Era singur, de această dată. Îl mai văzuse de două ori la Sfântul Părinte, o dată însoțit de două persoane cu îmbrăcăminte și diplomate de contabili și o dată de o înaltă față bisericească din străinătate, cu mutră de urangutan, pe care o știa foarte bine. Prima oară se auziseră țipete din încăpere. Și, cu siguranță, vocea răstită nu era a papei. În ziua aceea, după plecarea oaspeților dubioși, Benedict s-a arătat indispus și a rămas în apartamentele sale. Încercase în zadar să îl descoasă în legătură cu motivul circuitului de mai devreme. Se oferise să cheme poliția, într-un mod discret, sau chiar pe unul dintre șefii serviciilor secrete, la care avea intrare directă. Papa a refuzat orice fel de dialog și a cerut să fie lăsat în pace. Trecuseră mai bine de opt luni de atunci, dar din acea seară ceva se schimbaseră fundamental la Sfântul Părinte. Părea că își pierduse definitiv liniștea. Era din ce în ce mai obosit și mai palid. A doua vizită survenise cu mai puțin de trei luni în urmă. Individul cu fața ca a lui Nicky Lauda venise însoțit de episcopul din San Pedro Sula. Un individ pe care îl auzise personal spunând, după ce exagerase cu sângele lui Hristos, într-o seară ecumenică din capitala Mexicului, că „nimic nu se compară cu un cur de copil de cinci ani”. Disperarea din ochii papei crescuse după cea de-a doua întâlnire, iar accesul său la Sfântul Părinte fusese drastic restricționat. Abia în acea dimineață papa îl chemase insistent în apartamentele sale.

Așa cum ședea pe trepte, își aminti incidentul cu bărbatul ars și înțelese că decizia din acea seară avea legătură cu individul acela unsuros.

Coborî în fugă treptele, ca și cum și-ar fi revenit brusc, dându-și seama că avea de făcut ceva ce nu admitea amânare. Ajuns în stradă, deschise telefonul mobil și formă.

– Ești acasă? întrebă cardinalul.

– Nu, răspunse vocea de la celălalt capăt al undelor, cu un ton binedispus. S-a întâmplat ceva?

– Trebuie să te văd urgent.

TESTAMENTUL LUI ABRAHAM

- Sunt cu niște prieteni în oraș. Vino și tu. Vorbim aici, pe terasă.
- Unde ești?
- La Pergola, răspunse adjunctul șefului celei mai importante agenții de informații din Italia, AISI.

PARTEA A PATRA

*Schwarze Milch der Frühe wir trinken dich nachts
wir trinken dich morgens und mittags wir trinken dich abends
wir trinken und trinken
Ein Mann wohnt im Haus der spielt mit den Schlangen der
schreibt
der schreibt wenn es dunkelt nach Deutschland dein goldenes
Haar Margarete
Dein aschenes Haar Sulamith...*¹

Paul Celan

*Aproape de finalul celui de-al Doilea Război Mondial.
Ruinele bombardate ale unui orașel de la granița dintre
Polonia și Germania. Un soldat german rămas singur, rătăcit
de compania sa, înaintază, cu mâinile tremurându-i pe
pușcă, pe lângă zidurile unei biserici din care n-a mai rămas
în picioare decât clopotnița. Vede ceva mișcându-se, apoi
o reflexie ofelită lucește în noapte. Se ia după umbră. Încă
doi pași. Întinde pușca spre soldatul polonez care, la auzul
clănjănitului armei, îngheață. Soldatul german duce arma
la ochi. Degetele, cuprinse parcă de Parkinson, nu vor să îl
asculte. Într-un târziu, atinge trăgaciul. „Stai!” se aude o*

¹ Negru lapte al zorilor noaptea te bem/ te bem dimineața-n amiază și seara te bem/
te bem și te bem./ În casă stă un bărbat cu șerpîi se joacă el serie/ serie când seara
se lasă-n Germania părul tău auriu Margareta./ Părul tău de cenuși Sulamita (...) –
Todesfuge (Fuga morții), traducere în limba română de Maria Banuș (n. red.)

voce tunând de nicăieri. „Pe ăsta n-o să mi-l omori!” Se uită în jur. E beznă și pustiu. Soldatul polonez se întoarce ușor, cu mâinile ridicate. Cei doi se privesc îngroziți. Fiecare caută în privirea celuilalt dacă și el, la rândul său, a auzit vocea. Nu e nimeni și, totuși, cineva a vorbit. Într-o limbă care nu e a nici unuia din ei, dar pe care o înțeleg amândoi. Adânc, în interiorul fiecăruia, amândoi știu cui îi aparține vocea aceea. Soldatul german, cu pușca încă la ochi, întreabă, cu pentru el: „Warum?” – De ce? „Pentru că pe Józef o să-l fac papă al Bisericii mele”, tună vocea. Germanul lasă arma jos, iar polonezul coboară, la rândul său, mâinile și o ia, cu spatele înainte, spre vale. Se împiedică și cade. Se ridică, împleticit, se îndepărtează ușor și dispare în ceață. „Eu sunt Joseph, Doamne”, răspunde germanul șoptit, de parcă i-ar fi teamă de propriile vorbe. „Cu mine ce gânduri ai?” – „Da, și tu ești Joseph”, răspunde vocea. „Și tu o să fii papă.”

Povestire apocrifă

Capitolul 109

Charles nu înțelegea nimic. Încercă, o vreme, să găsească o explicație logică, dar acea seară fusese atât de neobișnuită, încât, nevoit să fie atent la drumul slab iluminat, împinse, pur și simplu, acele gânduri undeva în limbul minții sale, în cutiuța cu materiale pentru mai târziu. Pe măsură ce drumul începea să redevină civilizat, un alt gând îl înlocui pe cel de dinainte și o fotografie a lui Rocio, învelită în inimioare roz, a cărei dulcegie îl surprinse până și pe el, i se instalează în fața ochilor. Apăsă accelerația până la podea.

Când ajunse acasă, se repezi atât de puternic în ușă, încât nu observă că, vizavi de intrare, o mașină era pe jumătate urcată pe trotuar. Unul din cei doi indivizi care le salvaseră viața lui și Ximenei, cu două seri înainte, supraveghea casa.

După o serie de sărutări și îmbrățișări, cei doi îndrăgostiți apucară să-și mai și spună câte ceva. Rocio insistă ca Charles să guste câte ceva din minunățiile pe care le pregătise. Deși trecuseră mai mult de trei ore de la festinul aproape obscen la care acesta participase, încă se simțea umflat. Dar nu putea s-o refuze pe femeia aceea. Rocio îl așteptase cu drag, entuziasmată la gândul că avea să-l răsfete culinar. Se forță să mănânce din toate felurile, fără să uite s-o complimenteze la fiecare înghițitură. Pentru fiecare compliment era premiat cu câte un sărut. Mâncarea pregătită de Rocio era delicioasă, mult mai bună decât orgia greco-romană, despre care nu știa ce să spună – existase cu adevărat sau era doar rodul imaginației sale? Bila uriașă pe care o simțea în stomac înclina balanța spre prima variantă, dar, la halul în care i se scurtcircuitaseră sinapsele, nu mai putea fi sigur de nimic.

Avea nevoie de ceva care să îl readucă în realitate. Or, Rocio nu îl ajuta deloc. Ba din contră. Așa că decise să facă un lucru foarte practic.

Cum îi promisese lui Cifarelli să-i trimită piesele lui Eschil, o întrebă pe iubita sa dacă avea ceva împotriva să îl ajute. Aceasta se dovedi atât de încântată, încât Charles interpretă asta ca pe o dorință a ei de a-l cunoaște mai bine, de a se implica în viața lui. I-ar fi fost foarte greu să îi explice, fie și evaziv, ce era cu cărțile vechi din sufragerie. Era înconjurat de atâta mister și neîncredere, încât avea nevoie de un punct de sprijin. Se apucă să-i povestească tot ce trăise în ultima săptămână și jumătate, de la momentul în care pornise spre Mexic.

Exact pe asta mizase Socrate. Doar că nu se așteptase să fie atât de simplu. Și nu se așteptase ca sora lui să se îndrăgostească de profesor. Ziua aceea fusese cea mai proastă zi din existența lor comună. Rocio afișase întreaga zi un zâmbet tâmp. Nu putuse discuta cu ea. La un moment dat, dispăruse. Se întorsese după patru ore, coafată, aranjată și cu unghiile făcute într-un fel foarte modern, care îl nedumerise și mai tare pe Socrate. Încercase să o trezească la realitate, interzicându-i să plece din nou la profesor acasă. Era dispus să renunțe la acel mod de a obține informațiile. Putea trece la ceva mai extrem. Dar nu fu chip s-o țină în loc. În Rocio se trezise o tigroaică atât de sălbatică, încât Socrate se sperie și o lăasă să plece. Orice tentativă de a-l constrânge pe Charles echivala, din acel moment, cu o ruptură definitivă cu sora sa. Se perpeli o vreme și, pentru că nu putea să stea locului, se urcă în mașină și porni spre casa profesorului. Ajunse chiar în momentul în care Charles parcase mașina și se repezise înăuntru. Văzu mirat că cineva supraveghea casa dintr-o altă mașină. Stinse farurile și scoase unul din cele două cuțite curbate pe care le purta în permanență asupra lui.

Capitolul 110

Columbus Clay, enervat că Charles nu își mai deschisese telefonul de ore bune și mânat de intuiția ieșită din comun care îi guverna viața, se urcase în mașină și o luase spre casa acestuia. Tot ce auzea în căști de la microfoanele plasate în sufragerie erau scârțâituri, pocnituri, zgomote de pași, iar la un moment dat, o muzică latino cam dulceagă. Așadar, era cineva în casă. Poate profesorul se întorsese deja. Nu știa exact de ce, dar trebuia să fie acolo. În timp ce se apropia, îl auzi pe Charles intrând. Fu mirat, în momentul în care ajunsese, să vadă o mașină parcată foarte aproape de intrarea în casă. Opri la o oarecare distanță, nedorind să fie observat de cel care, în mod evident, supraveghea casa. Scoase, precaut, pistolul de la piept și îl așeză pe scaunul din dreapta. Apoi sună pe cineva și ceru identificarea numărului de înmatriculare al mașinii din față. I se răspunse că numărul aparținea unei corporații petroliere din Texas.

La scurtă vreme, o altă mașină trase exact în spatele celei dintâi, pe locul gol dintre Oldsmobile-ul lui și mașina al cărei număr îl verificase.

„Devine interesant”, își spuse polițistul, în timp ce trăgea cocoșul revolverului.

După ce cântări puțin situația, Socrate se năpusti la portiera mașinii din față. Dintr-o singură mișcare, imobiliză gâtul șoferului între tetieră și cuțitul curbat.

– Întinde mâinile deasupra volanului în așa fel încât să le pot vedea, spuse Socrate printre dinți.

Omul se execută.

– Și acum spune-mi cine ești și ce cauți aici.

Omul nici nu apucă să răspundă, că o altă mașină, un SUV, trase pe peluza îngustă din fața casei. Patru bărbați înarmați cu puști coborâră, sub privirile surprinse ale celor trei bărbați de pe partea cealaltă a drumului.

– Asta nu e deloc bine! Trebuie să facem ceva. Dar pentru asta va trebui să iei chestia aia de la gâtul meu.

Doi dintre oamenii înarmați se opriă în fața ușii de la intrare, iar ceilalți doi ocoliră casa.

– Nu mai e timp, șuieră omul. Eu îi iau pe cei din spate.

Fără să mai stea pe gânduri, Socrate îndepărtă lama de la gâtul șoferului, ieși din mașină și se năpusti, traversând în fugă, asupra celor doi indivizi. Aceștia apucară să audă niște pași și să vadă, cu coada ochiului, cum un individ negricios lăsa să cadă asupra lor două lame curbate, care luciră în lumina aruncată meschin de stâlpii de pe stradă. Era ultima lumină pe care o mai vedeau în această viață.

Columbus Clay nu apucase să pună mâna pe pistol, când văzu cum Socrate tășnește ca o panteră și ajunge pe peluza lui Charles dintr-un singur salt. Văzu cum celălalt individ îl ajunge din urmă, dar o ia în stânga, spre celălalt capăt al casei, pe urmele celorlalți doi. Scena începea să arate ca dintr-un film cu ninja. Privi cum Socrate, pe care Clay îl recunoscuse ca fiind cel care îi spărsese lui Charles biroul de la universitate, își rotește brațele în săritură, pentru a folosi perfect inerția ca să poată crea o mișcare continuă, se rotește în jurul propriului ax și le retează celor doi gâturile în cădere. Sângele tășnește în toate părțile, iar cei doi se prăbușesc. Mai văzu cum individul atinge pământul, se rostogolește în timp ce ambele cuțite se înfig în gâturile celor doi și sunt trase tot dintr-o singură mișcare până sub buric. Columbus Clay nu mai văzuse pe cineva care să mănuiască niște cuțite cu atâta dexteritate.

După ce îi despică pe cei doi, Socrate luă una dintre puști și se repezi spre spatele casei. Ajunse exact în momentul în care un glonț din pistolul cu amortizor trecea prin ochiul celui de-al patrulea asasin. Al treilea zăcea deja într-o baltă de sânge. Șoferul nu apucă să reacționeze, că Socrate îi propti țevile puștii în ceafă. Omul ridică mâna cu pistolul în sus.

– Să nu facem prostii acum, spuse. Suntem amândoi aici ca să îl protejăm pe profesor. O să las încet mâna în jos. Cred că ar trebui să faci același lucru.

Socrate îndepărtă încet pușca de capul partenerului său întâmplător. Față în față, cei doi se priviră în ochi, fără să scoată vreun cuvânt.

– Ajută-mă să îi car la mașină.

Fără să răspundă, Socrate încuviință din cap.

Columbus Clay îi văzu pe cei doi cum încarcă cadavru după cadavru în SUV-ul cu care veniseră cei patru asasini. Apoi auzi, în liniștea nopții, vocea individului pe care nu îl cunoștea:

– Mă ocup eu de ăștia. Tu încearcă să ștergi urmele de sânge.

Spuse asta în timp ce scotea din mașină un pachet de cârpe, pe care i-l aruncă lui Socrate. Se urcă în SUV și dispăru în scurt timp. Polițistul se întrebă ce ar fi trebuit să facă în acel moment. Cum Socrate se apucase de frecat scările din fața casei, Columbus Clay decise că era mai bine să urmărească mașina cu cadavre.

Capitolul 111

In timp ce, afară, doi demoni păzitori îl salvau de la o moarte sigură, Charles își sorbea din ochi iubita, care preluase întreaga sarcină a scanării voluminoasei culegeri cu cele 75 de piese ale lui Eschil. Întâi încercase el, dar, cum se dovedise foarte repede că avea două mâini stângi, Rocio preluase controlul. Charles îi povesti întreaga aventură, începând cu plecarea sa spre Mexico City, de-a fir-a-păr, și, cam în momentul în care Rocio termina complicata operațiune, încheie și el de povestit. Omisese doar episodul întoarcerii la casa uriașului, pe care îl blocase în memoria pasivă.

Charles fu surprins de reacția iubitei sale, care nu părea impresionată de povestea lui și continua hârjoneala cu el. Îl lua din când în când în brațe, îl săruta, pentru ca imediat să se întoarcă la scanner. Profesorul avu impresia că Rocio îi soarbe cuvintele din gură doar pentru că le rostea el și că s-ar fi comportat la fel orice i-ar fi spus, chiar și un basm. De fapt, era convins că Rocio considera expunerea lui exact asta – o poveste pentru copii.

– Gata, spuse Rocio în timp ce închidea scannerul. Poți să trimiți e-mailul! Eu vin imediat.

Se întoarse după câteva minute cu două farfurioare, fiecare cu câte o felie consistentă de *Pastel de Tres Leches* – „Prăjitură cu trei feluri de lapte” –, un dulce tipic din Honduras, primul lucru pe care învățase să îl prepare după ce debarcase în Atlantida. Desertul avusese nevoie să se răcească în frigider, așa că Charles nu știa că urma și acesta, după cele două cine, una agresivă și ciudată, dar înecată de cultură, a doua ușoară și delicată, plină de dragoste, dar care nu avea nici o șansă de a rămâne în istoria culturii. Insistă să își hrănească iubitul, mai întâi cu lingurița, iar apoi, după ce acesta începu să scoată zgomote de plăcere, cu degetul.

– Ce facem acum? întrebă Rocio. Mergem sus?

Charles zâmbi șugubă și, lovit de un acces de romantism, începu să îi recite iubitei o poezie, într-o română cu o pronunție destul de aproximativă:

*– Cu cât se-apropie clipa de plăcere,
Cu-atât sosirea ei vrem să s-amâne...
Căci chiar și cea mai mică-ntârziere
E-un plus de timp ce nouă ne rămâne.*

*Să amânăm pe cât putem sărutul...
Gurile noastre-un timp să se mai caute...
Pe buza mării, când așteaptă vântul,
Lopețile galerelor sunt flaute...*

Spunea versurile în limba română și apoi le traducea în engleză. Toate acestea, în timp ce se învârtea în jurul ei, se apropia și se îndepărta, o privea în ochi, își apropia buzele de ale ei pentru a se îndepărta din nou când ea îi căuta sărutul. O mângâia pe cap și o prindea de ceafă, îi ridica părul și inspira adânc pentru a simți parfumul pielii ei, apoi o răsucea din nou, aducând-o sub el și continuând jocul acela de apropiere și îndepărtare continuă.

*-- Stai cu picioru-ntins, dar nu-ți fã pasul...
Deschide-ți aripa, dar nu-ți lua zborul,
Fii pasărea ce-și pregătește glasul
Nu ca să-și cânte, ci să-și tacă dorul...*

*Abia sosită, clipa-i ca pierdută
Sub vraja ei noi ne dedăm risipei
Și bem din apa ce n-o vrem băută...
Deci, să-ntârziem sosirea clipei,*

*Să-ndepărtăm pe cât putem curentul
Care străbate clipa de plăcere
Și, amânând intenționat momentul,
Să ne grăbim spre el cu-ntârziere...¹*

Încheie poezia cu Rocio, care se înmuiașe toată, la el în brațe, cu mâna sub spattele ei, ușor aplecați, ca într-unul dintre afișele filmului *Pe aripile*

¹ Radu Stanca, *Sosirea clipei* (n. red.)

vântului. Era un fel de Rhett Butler care profita, o dată mai mult, de o altă Scarlett, la fel de tânără și de fascinată de el precum cea originală, dar infinit mai frumoasă. Asta gândea, în timp ce își cerea scuze, în gând, de la Vivien Leigh. Și de la Clark Gable. Privirea umedă cu care Rocio începuse să se piardă în vorbele sale îl subjugă și pe el, definitiv. Ce noroc dăduse peste el! Ființa aceea perfectă era îndrăgostită lulea de el! O sărută lung, deși pornirea lui fu mai degrabă să țopăie de fericire.

– Ce-a fost asta? întrebă Rocio, cu vocea tremurândă.

– Ți-a plăcut? întrebă Charles, care se lăsase să cadă pe canapea, cu ea răsturnată peste el.

– N-am auzit niciodată ceva atât de frumos. De aceea se cuvine să respectăm ce ai spus.

Se ridică înapoi în picioare și se trase, chicotind, când Charles întinse mâna spre ea.

– Ai zis să amânăm momentul, spuse, iar auzind-o vorbind, Charles se simți precum peștii accia care se pregăteau să devină *garum* pe mesele romanilor – pe cale de a se lichefia.

– E o poezie a unui autor român, Radu Stanca.

– Limba română sună minunat, spuse Rocio. E un fel de spaniolă cu accente mai dure. Bărbățești.

– Asta se datorează influenței limbilor slave, zise Charles, care era cât pe ce să se arunce într-o tiradă teoretică, dar Rocio îl salvă de ridicol cu un „zău?“, rostit cu gura ținută.

– E minunat, spuse ea. Mi-o mai spui o dată?

– Data viitoare. Acum trebuie să punem în practică prima parte.

– Aia cu amânatul?

– Da.

– Și ce facem?

– Uite, trebuie să încerc să descifrez un mesaj. Mă ajuți?

– Ăla cu nebunii?

– Da.

Charles apăsă pe un buton, și centrul părții de jos a bibliotecii se deschise și se plie înspre cele două părți, până se lipi compact de partea din spate. Un televizor imens, ca un ecran de cinematograf privat, așa cum sunt cele pentru proiecțiile private de la Hollywood, ieși la iveală. Charles conectă telefonul la televizor și începu să răsfoiască fișierul cu fotografii.

Rocio se așeză lângă el. Căută o fotografie a peretelui care să conțină toate numele. În cele din urmă, reuși.

-- Ce căutăm? întrebă Rocio, încântată să participe, din nou, la ceva ce făcea Charles.

– E ceva neobișnuit aici. Dacă balciezi întregul text cu privirea, n-ai cum să-ți dai seama de un model, de o cheie sau de o nepotrivire. Am simțit din prima că e ceva acolo. E, cum să zic, o intuiție. Dar fie ne uităm la întreg, fie încercăm să luăm numele astea unul câte unul. Asta ne va lua o veșnicie. Columbus Clay ar fi fost perfect aici.

Capitolul 112

Columbus Clay zâmbi satisfăcut când își auzi rostit numele. În sfârșit, auzise versiunea lui Charles în întregime. Drumul pe care îl parcurgea mașina din față se dovedi destul de lung. Așa că, în afară de a se asigura că păstrează mereu o distanță suficient de sigură pentru a nu fi descoperit, dar și suficient de mică pentru a nu-l scăpa din ochi pe asasinul care transporta cele patru cadavre, nu avea nimic altceva de făcut în afară de a asculta conversația din sufrageria profesorului.

La un moment dat, SUV-ul ieși pe un drum lăturalnic, într-o zonă de dealuri înalte. Polițistul decise să reducă viteza. Nu mai trecuse nici o mașină pe lângă el de ceva vreme, așa că trebuia să fie precaut. Stinse farurile. La una dintre curbe, văzu cum luminile mașinii din față se opresc mai sus, undeva la dreapta, unde începea un platou. Imediat după asta, dispărură în afara drumului. Urcă și el, până văzu în depărtare niște stâlpi de iluminat. Găsi în desiş o potecă și își ascunse mașina acolo. Cu pistolul în mână, urcă vreo sută de metri pe jos. Se trezi în fața unui gard din plasă metalică. Împrejmuita un loc în care se aflau fel de fel de materiale de construcții. Nici un fel de inscripție care să indice natura locului. Semăna cu un șantier sau, mai degrabă, cu un depozit în aer liber. Nici în cușca portarului nu părea să fie nimeni. Undeva în zare se vedeau luminile mașinii pe care o urmărise. Intră pe poarta lăsată deschisă, strecurându-se cu grijă, pentru a nu fi văzut. Merse de-a lungul unei stive de corniere metalice, care părea să nu se mai sfârșească. La capătul ei, îl văzu pe asasin scoțând cadavrele din mașină. Două gropi, pregătite dinainte, urmau să le inghită. După ce termină de aruncat leșurile, omul se așeză pe stiva de corniere și scoase telefonul. În liniștea nopții, Clay auzi perfect ce spunea individul.

-- Ai aflat a cui e mașina asta? A armatei? OK, am înțeles. Mulțumesc.

Tresări când auzi zgomotul făcut de ceea ce părea să fie o mașină grea, care venea dinspre poartă. Imediat, o betonieră, care traversa curtea prin centru, apăru în dreptul SUV-ului. Asasinul îl dirijă pe cel cu betoniera, până îl aduse cu spatele în dreptul gropilor. O mazăgă de ciment se prăvăli în cele două gropi. Cadavrele dispărură ca și când nici n-ar fi existat vreodată.

-- Mai rămâi un pic, spuse omul.

Șoferul încuviință din cap. Cel dintâi dispăru și se întoarse cu o canistră de benzină. O turnă în interiorul mașinii și pe deasupra ei. Apoi înmuie o cârpă în benzină și o îndesă în rezervor. Aprinse capătul cârpei.

-- O să se ocupe băieții mâine-dimineață, spuse în timp ce se grăbea să urce în betonieră.

Aceasta nu ieșise încă pe poartă, când SUV-ul, care începuse să ardă din ce în ce mai mult, explodă, aruncând în aer bucăți de metal. Columbus Clay se adăpostii sub niște corniere ieșite în exterior. După ce păru clar că se terminase cu chestiile grele care cădeau din cer, ieși din cazemata improvizată și se îndreptă spre poartă. Aceasta era închisă cu lacătul, așa că trebui să se chinuie puțin să sară gardul. Își agățase pantalonii când trecuse primul picior de cealaltă parte, iar când îl trecu și pe al doilea, auzi un zgomot lung de material care se sfâșie. Cu pantalonii atârându-i, o luă la fugă spre locul unde își lăsase mașina. Intră pe potecă și o luă în jos, în pădurea care începea să se indesească. Mașina dispăruse. O căută în toate părțile. Degeaba. Transpirat tot, abia putând să mai respire, se așeză pe o buturugă, să-și tragă sufletul și să-și adune gândurile. Habar n-avea cine ar fi putut să îi fure mașina. Nu de mașină îi păsa lui. Oricum era o rablă care își dăduse de mult duhul și care băntuia fantomatic și destul de ilegal șoselele. Dar asta însemna că niște criminali periculoși știau că el e acolo.

Ieși în mijlocul șoselei cu pistolul în mână, încordat la maximum, pentru a auzi orice fel de sunet nenatural în pustietatea aceea. O luă în jos pe șosea, dar, la câteva zeci de metri, văzu o altă potecă dispărând în pădure. Își dădu seama că acela era locul în care își lăsase mașina. Noaptea toate drumurile forestiere par la fel. Urmă poteca și își găsi Oldsmobile-ul așa cum îl lăsase. Urcă și începu să respire controlat, ca un bolnav care tocmai suferise un atac de panică. Nu era cazul lui, dar respiratul acela

regulat, care trebuia scăzut treptat în intensitate, era foarte bun. După ce se liniști cu totul, porni mașina și aprinse farurile. Spera să mai poată prinde betoniera din urmă.

Capitolul 113

Patorrio, Balban, Abracace, Forneus, Astaroth, Orebas, Orias, Sabnah, Xafan, Zepar, Malaphar, Gaap, Azazel, Furfur, Biemot, Cerberos, Ipos, Asmodeu, Lucifer, Labolas, Alvion, Gemory, Pruffa, Seere, Vapula, Forcas, Dantalion, Belzebuth, Ronove, Andromalius, Adramelech, Abaddon, Seitan, Aamon, Bitru, Glasya, Separ, Ahriman, Baphomet, Vassago, Agares, Moloch, Vine, Ukobach, Dracula, Angra Maiynu, Behemoth, Satanas, Beleth, Andras, Carabia, Belfagor, Beherit, Syriac, Amon, Amy, Caasimolar, Flauros, Baalzefon, Malehas, Leonardo, Apollyon, Baalberith-Canaanite, Melchom, Wall, Beret, Ose, Murmur, Phoneix, Sitri, Chemosh, Demogorgon, Abigor, Alastorr, Cali, Decarabia, Procel, Ronwe, Picollus, Cimeries, Euronymos, Gorgo, Mephistpheles, Leviathan, Amduscias, Alloces, Byleth, Focalor, Aarzel, Bifrons, Purson, Mammon, Lilith, MCV, Iblis, Haborym, Loki, Arioch, Andrealphus, Caacrinolaas, Mormo, Naamah, Samael, Marduk, Bael, Saleos, Otis, Rahouart, Zebos, Mastema, Melek Taus-Yezdi, Buer, Arioch, Chax, Milcom- Ammonite, Nihasa, Botis, Cimeries, Scox, Barbato, Malfa, O-Yama, Zaleos, Vual, Vepar, Zagam, Stola, Valac, Samnu, Typhon, Yen-lo-Wang, Bune, Aubras, Buer, Balam, Foraii, Eyrevr, Chax, Caym, Sedit, Yama, Tchart, Shax, Bathym, Gusoyrn, Halphas, Ahpuch, Astaroth, Raum, Paymon, Baalberith, Bast, Furinomius, Tap, Bile, Enma-O, Hecate, Mantus, Mania, Haborym, Damballa, Ishtar, Metztli, Morax, Marcocia, Gamygyn, Nabrius, Mictian, Nergal, Nija, Caym, Marbas, Malphas, Naberius, Prosperine, Sekhmet, Tezcatlipoca, Volac, Haagenti, Leraye, Marchocias, Nicliar, Necuratu, Sabazios, Nosferatu, Tunrida, Thoth, Yaotzin, Nibba, Ipes, Halphas, Naberius, Haagenti, Thamuz, Midgard, Agares, Bathin, Eligos, Cacus, Callicantzaros, Alloces, Astarte, Gorgona,

Jinn, Jormungand, Hecate, Incubus, Yenaldooshi, Shedim, Succubus, Rakshash, Hurakan, Hilsî

Charles privi ecranul ca pe un tot unitar și încercă zadarnic să descopere ceva în felul în care erau așezate numele. O regulă, un model, ceva care să îi sară în ochi. Rocio îl lăsă să se concentreze, fără să îl întrerupă, așezată lângă el pe canapea, cu capul în mâini. La un moment dat, Charles pufni și se ridică. Turnă whisky în două pahare și aruncă în fiecare câte un cub de gheață, din micul automat ascuns în spatele sticlelor.

– Cred că trebuie să le luăm pe rând, zise.

– Vrei să notez ceva? întrebă Rocio în timp ce lua o înghițitură.

– Nu. Par toate nume de diavoli, sau chiar categorii, așa cum sunt incubii sau sucubii de la sfârșit. Ceea ce nu înțeleg e de ce începe taman cu ăștia doi.

– Care? Patorrio și Balban?

– Da. Oamenii ăia șocați nu au, pur și simplu, cum să știe cu toții numele astea. Doar dacă le-au fost băgate în cap tuturor. Și asta îmi întărește convingerea că doctorul ăla, Mabuse, le-a făcut ceva. Le-a sugerat numele astea cumva, le-a povestit despre ele.

– Ce e atât de special la ăștia doi?

– Tu ai auzit de ei?

– Eu? Nu. Dar eu nu am auzit de majoritatea. Unele sunt haioase.

Râse și-l trase pe Charles înapoi pe canapea.

– Ei bine, află că ăștia doi diavoli sunt o invenție a unei singure persoane. Până atunci, nimeni nu vorbea despre ei. Și nici de atunci, fără s-o citeze.

– Pe cine?

– Era una. O nebună. Magdalena de la Cruz sau Sora Magdalena a Crucii. Ești catolică?

– Da. Am fost botezată, dacă asta întrebi, dar cam aici se termină legătura mea cu religia. Cine e asta?

– Sora Magdalena a Crucii. O călugăriță din ordinul franciscan, care a trăit la Cordoba, în secolul al XVI-lea. Din câte știu, a fost și sanctificată sub numele de Maria Magdalena.

– Zău? Asta nu e...?

– Ba da. Discipola preferată a lui Iisus.

– Voiam să zic aia care i-a făcut un copil? Nevastă-sa?

– Ha, ha, răsé Charles. Citești prea multe romane stupide, spuse maimuțărind-o.

Bineînțeles, fu răsplătit cu un sărut. Se afundă mai mult în canapea și o îmbrățișă pe Rocio.

– I-a împrumutat numele. A fost o sfântă celebră. În timpul vieții era, cred, cea mai celebră sfântă a Spaniei. Mai celebră chiar decât Tereza de Avila.

– Zău? De asta am auzit. Și Magdalena asta prin ce s-a remarcat?

– A zis într-o zi că e gravidă cu Sfântul Duh și că îl va naște încă o dată pe Iisus.

– Vorbești serios? Adică era trilulilu? întrebă Rocio, făcând un gest cu mâna în dreptul tâmpiei.

– Nu sunt, oare, toate femeile astea care au viziuni? Magdalena avea o istorie lungă. Bineînțeles, Iisus a coborât lângă ea, pe când se refugiase într-o peșteră de unde a fost readusă acasă de către îngerul ei păzitor. Nu își mai amintește nimic despre călătorie. Doar întâlnirea. Avea cinci ani. La zece, a încercat să se răstignească singură. Îți dai seama cum i s-a dus buhul. Cică la 16 ani, două dintre degetele de la mâna ei sunt încă de copil, nede dezvoltate. Pe alea le-ar fi atins Iisus când a vizitat-o în peșteră. Face tot felul de sacrificii dintr-astea, extreme. Se autoflagelează în toate felurile. E celebră în toată Sevilla când e primită la mănăstire. La Convento de Santa Isabel de Los Angeles. Bineînțeles, așa cum e și normal, evoluția ei nu se poate opri. Așadar, câțiva ani mai târziu, iat-o și prezicătoare. Tot mai multă lume vine să o viziteze. Cum fata are nevoie de și mai multă atenție, zice într-o zi că e gravidă. Cu Sfântul Duh. Izbucnește un conflict între surorile mănăstirii. Cele care o cred încep să se intereseze dacă scrie pe undeva de posibilitatea unei a doua nașteri a lui Hristos. A doua venire, da, dar printr-o nouă naștere? Pelerini nesfârșiți vin la mănăstirea care devine celebră. Curg donațiile. Până la urmă, veștile ajung la centru. Însuși arhiepiscopul de Sevilla vine cu trei moașe, să îi verifice virginitatea. E gravidă și virgină. Maicile care nu cred minunea sunt încarcerate. Întreaga Spanie fierbe în așteptarea noii veniri.

Rocio îl privea fascinată pe Charles. O pufnea râsul foarte tare, dar nu voia să îl întrerupă. La un moment dat, nu se putu abține și pufni. Charles începu să râdă și el.

– Da' ce, nu mă crezi? E serioasă treaba.

– Da, da, zise Rocio, printre hohote. Și? Mai departe?

– A, vrei să știi mai departe? Devine din ce în ce mai tare. Ca un roman polițist plin de răsturnări neașteptate. Zice că Sfântul Duh i-a zis că trebuie să sufere singură. Se închide în casă. Trei zile. Sute, dacă nu mii de pelerini, rămân acolo îngenuncheați, în jurul căsuței ăleia. Suntem în noaptea de Crăciun. Normal. Când altcândva se poate naște Mesia? Chiar și pentru a doua oară? Două nașteri, dar o singură dată. Ca să nu ne încurcăm. După trei zile, iese din casă în fața mulțimii care o aștepta plină de speranță, în genunchi. Cică ar fi născut, dar copilul a dispărut. Lumea opinează că s-a înălțat direct la cer. Moașele detective sunt puse să verifice dacă există semne ale nașterii. Totul e confirmat. Inclusiv părul ei, care s-a transformat în blond. Din care maica stareță taie șuvițe și le vinde buclă cu buclă pelerinilor, la prețuri exorbitante. Dar mai-marii Bisericii sunt îngrijorați. Nu știu dacă e bine ce se întâmplă. Au loc dispute intense în spatele ușilor închise. Între timp, Magdalena e ținută prizonieră într-o chilie. Cu ușile și ferestrele bătute în cuie. Bineînțeles, dispare și de aici. O găsesc adormită lângă o fântână. Cică Sfântul Francisc personal a aflat că murea de sete și a cărat-o pe brațe până la fântână. E așa un delir în țară, încât în foarte scurt timp donațiile cresc exponențial. Se strâng bani pentru o catedrală care să îi poarte numele. Mănăstirea devine cea mai bogată din întreaga Spanie. Magdalena este aleasă stareță a mănăstirii și o gonește pe Izabela, cea care a primit-o în ordin. Dă indicații despre cum trebuie construită catedrala. Că stareța e dracul gol, dacă pot spune așa. Din masochistă, devine de un sadism de nedescris. Penitențele la care își supune surorile sunt insuportabile. Penitență, mortificare, autoflagelare. E vremea ciliciului și a brăurilor cu piroane de fier, a îngenuncheatului pe cuie ruginite. Chiar și a coroanelor de spini.

– Vorbești serios? întrebă Rocio, căreia îi dispăruse zâmbetul.

– Da. Serios. Țăcăneala e totală. Regina Izabela îi trimite, pentru a fi binecuvântat, pătuțul viitorului rege Filip al II-lea. Fel de fel de doamne nobile, marchize și ducese, infante și ce-or mai fi fost trimis bani mănăstirii pentru ca Magdalena, care deja vorbea personal cu Fecioara Maria, că doar au născut amândouă același prunc, să le pună niște pile cu prilejul următoarei lor conversații. Însuși Carol Quintul își trimite stindardul, să i-l sfințească. Inchizitorul General o vizitează. Ca și nunțiul papal, cu

un mesaj de la însuși Sfântul Părinte, care o imploră să se roage pentru întreaga creștinătate.

– Asta chiar s-a întâmplat? întrebă Rocio, care devenea din ce în ce mai mirată.

– Și încă cum. Numai că stareței, care e realeasă de vreo trei ori, nu îi ajunge. Scoate confesionalul din joc. Spovedania se face față în față. După care le interzice maicilor să se mai spovedească în fața bărbaților, trebuind să o facă zilnic doar cu ea, în propria chilie. Încep să apară zvonuri. Despre oarece relații sexuale contra naturii. Pierde următoarele alegeri, în favoarea fostei starețe, întoarsă să se răzbune. Au trecut deja treizeci de ani. Baba izgonită o pune pe Magdalena, acum babă și ea, să traseze cruci cu limba pe podeaua întregii mănăstiri, să lingă pe jos întreaga curte, centimetru cu centimetru. Magdalena se îmbolnăvește. Crezându-se că e pe moarte, i se trimite un preot. Sfânta intră în convulsii. E clar. Este posedată. A fost dintotdeauna. Nu l-a născut pe Iisus. Nu a rămas gravidă cu Sfântul Duh, ci cu diavolul. E adus un popă bătrân, un anume Don Juan de Córdoba – cum să te cheme altfel, la Sevilla? Țsta e magistru și doctor în exorcism. Performează ritualul. Magdalena urlă, se rostogolește, râde cu vocile a doi demoni diferiți. Țstia se prezintă. Pe unul îl cheamă Patorrio, și pe celălalt – Balban. Recunosc amândoi c-au abuzat-o în toate felurile. Magdalena se trezește și începe să își revină. Recunoaște că a făcut un pact cu diavolul, cu patruzeci de ani în urmă. Acum dracul e cel care i-a atins cele două degete ce refuzaseră să mai crească. Dar lumea bănuiește că nu a spus tot ce știe. Vor întregul adevăr. Așa că este adus un inchișitor tânăr, care trebuie să isprăvească exorcismul. Oamenii află cu stupeoare că, în afară de cei doi, cel care a abuzat-o sexual cel mai rău, în tot timpul ăsta, a fost un demon scârbos, cu picioare de țap, piept de bărbat și cap de faun. Țsta i-ar fi provocat cele mai teribile plăceri. E judecată de Inchiziție. Procesul durează ani. Până la urmă, cardinalul Jimenez, președintele tribunalului, decide că vinovați sunt Patorrio și Balban, iar biata femeie e doar o victimă. Sentința de condamnare la moarte îi este comutată în căință pe viață, la o altă mănăstire franciscană, din Burgos, unde moare în 1560. Are 74 de ani. Ei, de unde știu toți țărani ăia, care au fost speriați de un fel de Chupacabra, povestea asta? Că doar nu i-or fi vizitat și pe ei Balban și Patorrio?

Charles terminase de povestit, iar Rocio se topea după el. Zise:

– Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să râd în felul ăsta, și apoi să mi se facă pielea de găină. Și apoi să mă apuce din nou râsul. Ți-am spus că ești grozav?

– Nu cred, zise el râzând, în timp ce o săruta. Ai de gând să-mi spui?

– Mă mai gândesc, spuse Rocio. Vrei să terminăm analiza în noaptea asta? Că, dacă o ținem tot așa, o să ne ia o lună.

– Just. Pe următorii îi expediem repede. Te superi dacă fumez?

– Deloc, spuse Rocio. Deși este un obicei cam prost. Și, din câte știu, în țara asta, fumătorii sunt niște paria.

– Nu și dacă fumează trabuc. Sau țigări de foi. Asta e nobil.

Leși din cameră și se întoarse cu o nouă cutie de trabucuri strâmbe. O găsi pe Rocio privind concentrată ecranul. Vru să zică ceva, dar ea îl opri:

– Nu cred că e nevoie să continuăm. Am găsit.

– Ce-ai găsit? întrebă Charles, care se apropie de ecran.

– E un singur nume diferit aici, făcut din inițiale. MCV.

– MCV? Unde?

– Uite-acolo, între Lilith și Iblis.

– Lilith și Iblis?

Încercă să găsească pe ecran cele două nume. Rocio se apropie de televizor și puse degetul exact pe cele trei inițiale.

– MCV? zise Charles.

– Știi ce e asta?

– Ar putea fi multe lucruri. Dar acum îmi vine unul singur în minte. Și e îngrozitor, pentru că se leagă perfect de întreaga aventură din ultimele zile.

– Zău? Ce e?

Capitolul 114

La capătul din spate al imensei săli unde își petreceau timpul bolnavii, o ușă ducea spre zona personală a lui Mabuse. În spatele ei, un alt coridor împărțea spațiul în două. În față, erau cabinetul personal al doctorului și o sală cu fel de fel de aparate care dădeau încăperii un aer de cabinet de tortură din Evul Mediu, iar în partea din spate, alte două încăperi constituiau spațiul său privat. Mabuse locuia, cea mai mare parte a timpului, în acea clinică improvizată într-o bază militară, aflată, la rândul ei, într-o fabrică de la începutul secolului, refăcută special pentru operațiuni ultrasecrete ale Armatei.

După ce îl consultă din priviri pe noul locatar, doctorul îi spuse surorii să îl ducă în cabinetul său pe pacient, să le administreze medicația de seară celorlalți și să plece acasă. După câteva minute, timp în care se schimbase, apără în fața lui McCoy.

Pe ecranul alimentat cu sunet și imagine de către camera ascunsă și microfonul îngropat sub pielea voluntarului, Caligari putu să vadă cum doctorul îl ajuta pe acesta să se ridice și să se așeze pe scaunul de siguranță. Un fotoliu asemănător cu cele electrice, folosite în trecut la execuții. Îi legă mâinile și picioarele lui McCoy cu curelele special pregătite și se apropie de el. Fața, deformată din cauza unghiului camerei, umplu ecranul monitorului, și Caligari avu reflexul de a se da mai în spate. Apoi doctorul dispăru din cadru și reapăru.

– Gura mare! îi spuse pacientului, iar, după ce acesta o deschise, docil, îi turnă în gură conținutul unui pământ de plastic.

Doctorul își controlă ceasul, răbdător, și, după ce socoti că trecuse timpul necesar pentru ca medicamentele să își facă efectul, se apropie de noul pacient.

– Așadar, domnule...

Fu nevoit să consulte fișa, pe care o luase în mână, ca să îi citească numele.

– Crow. Mike, dragul meu. Poți să îmi povestești ce ai văzut?

Cum pacientul nu deschidea gura, doctorul îi controlă pupilele. Nu păru foarte mulțumit de rezultat, așa că se duse la dulăpior și scoase o seringă. Între timp, McCoy reuși să scuipe cele două pastile, în așa fel încât să i se rostogolească sub cămașă, pe lângă guler.

– Pe Diavol l-am văzut. Cum ne-a mâncat toate animalele. A apărut de nicăieri. S-a repezit în toată turma de capre. Le-a făcut bucăți în doar câteva clipe.

Mabuse se întoarse, surprins. Părea mulțumit de răspuns. Se gândi că pastilele își făceau efectul mai greu. Pentru moment, lăsă seringă pe masă.

– Așa, și? Mai departe. Nu-ți fie teamă. Sunt aici ca să te ajut. Povestește mai departe.

– A omorât pe toată lumea. Toate animalele. Și toți oamenii. După aceea a dispărut.

– Erau rudele tale?

– Nu. Eu sunt angajat la fermă.

– Și pe tine cum de te-a lăsat în viață?

– A venit lângă mine. Avea respirația împuțită. Îi curgeau bale pline de sânge. S-a uitat fix la mine. Cu ochii ăia îngrozitori, de un roșu sângieriu. Și a plecat.

Răspunsul îl satisfăcu pe Mabuse. Se așeză pe un scăunel, pe care îl trase destul de aproape de pacient. Caligari răsuflă ușurat. Îl învățaseră să spună tot ce spusese ceilalți. Până în acel moment, voluntarul se descurcase.

– Cum arăta Diavolul? Întrebă, cu o voce microasă, doctorul. Poți să mi-l descrii?

– Avea... avea coarne, răspunse voluntarul, care se strădui să își fabrice o privire îngrozită.

– Cum, coarne?

– Ca, ca...

– Curaj, spuse la fel de blând Mabuse.

– Ca un taur!

Caligari era încântat. Nu avea decât perspectiva unghiului subiectiv al camerei îndreptate spre Mabuse, așa că vedea doar părți din doctor, în

funcție de cum se mișca acesta. Dar își imagina chipul lui McCoy, care părea, într-adevăr, un actor desăvârșit.

– Și coadă avea? întrebă doctorul.

Cum pacientul nu răspunse, întrebă încă o dată.

– Coadă, avea coadă?

– Nu știu, răspunse acesta într-un târziu.

– Nu se poate drac fără coadă! zise Mabuse, în timp ce se ridica.

McCoy mișcă astfel capul încât cel care privea pe monitor să vadă exact ce făcea doctorul.

Acesta se duse în partea cealaltă a cabinetului și împinse în fața pacientului o masă pe roți, cu un televizor plat.

– Toți dracii au, se știe, coadă!

După ce aprinse ecranul, meșteri ceva la laptopul pe care îl conectă la monitor cu un cablu. Se apropie din nou de pacient.

– Așadar, avea sau nu coadă?

– Avea, răspunse acesta. Da, avea.

– De ce? întrebă pe același ton doctorul.

– Pentru că nu există diavol fără coadă.

Un zâmbet larg răsări pe fața lui Mabuse.

– De ce crezi că te-a cruțat?

– Nu știu.

– Nu ți-a spus?

Pacientul nu răspunse nimic.

– Nu ți-a spus? insistă Mabuse.

Camera se zgudui ca și când pacientul ar fi negat din mai multe mișcări ale capului. Caligari se gândi la fața îngrozită pe care și-o compusese McCoy. Dialogul dintre cei doi i se părea fascinant.

Se făcu puțină liniște. Apoi doctorul termină de lucrat la instalație. După un timp, se apropie din nou de cameră.

– Dar cum îl cheamă ți-a spus? întrebă Mabuse, de această dată pe un ton ușor mai ridicat.

– Cum îl cheamă? repetă prizonierul.

– Da. Când două persoane se întâlnesc, e frumos să se prezinte.

– Persoane? întrebă pacientul, nedumerit. Nu, nu mi-a spus.

– Ba ți-a spus, ridică tonul Mabuse. Ba ți-a spus, dar n-ai reținut, pentru că ești un mizerabil, un bou, un căcăcios. Se apropie de el și îi urlă în ureche: Cum îl cheamă pe dracul?

Pacientul nu răspunse. Mabuse luă un cateter și îl înfipse în vena omului de pe scaun.

– Cum îl cheamă? întrebă încă o dată.

Pacientul nu răspunse nici de această dată. Habar n-avea ce trebuie să spună. Așa că doctorul injectă o cantitate mică din seringă în cateter. McCoy simți cum îl cuprinde brusc un fel de căldură. Apoi avu senzația îngrozitoare că întreg sistemul nervos îi e în flăcări. O durere cum nu mai simțise în viața lui îl făcu aproape să leșine. Caligari nu înțelegea ce se întâmpla.

– S-a prezentat, nu se poate să nu se fi prezentat, continuă Mabuse. E un drac, ucigă-l toaca, talpa iadului, Satana. Are un nume. Cum îl cheamă?

– Nu știu, răspunse pacientul, care începuse să se smiorcăie de durere.

– Vrei să te ajut să îți amintești? întrebă doctorul, care revenise la tonul prietenos, în timp ce își relua locul.

– Da, răspunse timid pacientul, care simți un nou fior de căldură străbătându-i creierul ca un pumnal înfipt în centrul durerii.

– Dacă te concentrezi la întrebările mele, o să învingi durerea. Doar așa poți. Dacă lupți cu ea, o să te învingă. Doar vocea mea îți poate face bine acum. E clar? Ai înțeles?

– Da, îngăimă pacientul.

– Dacă o asculți atent până la capăt, dacă îi înțelegi fiecare inflexiune, suferința ta o să scadă. Și asta va fi leacul tău, de acum înainte. Ai înțeles și asta?

– Da, spuse McCoy, care simți cum presiunea din cutia craniană se retrăgea.

– Așadar. Îl cheamă Patorrio. Cum îl cheamă?

– Pato...

– Patorrio. Pa-tor-rio. Patorrio. Acum îți amintești?

– Da, răspunse pacientul cu jumătate de glas. Patorrio.

– Foarte bine. Un nume. Dar, după cum se știe, dracul are multe nume. Doar atât ți-a zis? Doar așa s-a prezentat?

McCoy își juca rolul la perfecție. Intui că trebuie să facă în continuare pe nedumeritul, în ciuda durerii care deja începuse să cedeze.

– Da. Adică, așa cred.

– Păi, ce, aicea credem, băi țărane? Ce, suntem la biserică? Aici știm exact. Ți-a zis toate numele lui. O să ni le amintim pe toate.

Ceea ce urmă îi ridică pielea pe ceafă lui Caligari. Doctorul luă de pe masă două fâșii de bandă adezivă și se apropie de fața lui McCoy. Tot ce putu să vadă directorul era trupul doctorului, aplecat peste cel al voluntarului. Când se îndepărtă de el, nu mai avea banda adezivă în mână. Se auzi un clinchet metalic.

Doctorul îi lipise pleoapele cu bandă adezivă. Apoi îi fixă gâtul pe bara din spatele scaunului, cu o panglică metalică. După care stinse lumina și dădu drumul imaginilor pe computer. Caligari putu să vadă cum apăreau pe ecran cercuri concentrice, labirinturi în alb și negru, care se roteau și se mișcau. După foarte scurt timp, începură să îl doară ochii. La un moment dat, i se făcu rău și îi veni să vomite. Fu nevoit să își îndepărteze privirea de la ecran. Doctorul își puse pe cap o pereche de căști. În momentul următor încăperea fu inundată de sunete bizare, la frecvențe aproape imperceptibile pentru urechea normală. Caligari fu nevoit să oprească sonorul cu totul. Pacientul avu o senzație și mai acută de căldură. Simți că i se topește creierul și devine o pastă sulfuroasă. Începuse să îi simtă până și mirosul.

După un timp, Mabuse puse capăt proiecției și aprinse lumina. Se apropie de pacient și îi dezlipi benzile adezive. De asemenea, desfăcu panglica de la gât. Pacientul, rămas așezat pe scaun, nu închise ochii deloc și nu clipi. Ca și când ar fi avut în continuare pleoapele lipite de frunte.

– Poți clipi acum, spuse Mabuse, iar pacientul își simți pleoapele din nou. Ajunge pentru azi. O să mai facem multe lucruri împreună, o să vezi. Unele mai plăcute, altele mai puțin, dar gradul de suferință la care vom ajunge numai de tine va depinde. Ai înțeles?

Pacientul dădu din cap că da.

Mabuse îi desfăcu legăturile de la mâini și de la picioare și îi mai dădu un pământel cu pastile. De data aceasta, McCoy le înghiți.

– Cateterul rămâne deocamdată în venă. Ridică-te.

Pacientul se ridică de pe scaun, ca hipnotizat. Caligari, care văzu schimbându-se perspectiva asupra camerei, rămase, la rândul său, cu gura căscată.

– Dacă ești cuminte, te hrănesc și te las să dormi. Dacă nu, dracul ăla cu coarne o să îți se pară o glumă proastă față de ce o să-ți fac eu. Ai înțeles?

– Da, rosti încet pacientul.

– Bine. Acum vreau să te urci pe bârna din sală și să stai într-un picior până auzi pendula, care bate din jumătate în jumătate de oră. După ce o auzi,

te dai jos și te culci pe unul dintre cele patru paturi libere. Când auzi din nou pendula, te trezești și stai pe bîrnă în celălalt picior, până auzi pendula din nou. Și tot așa, până vine sora, dimineața. Ai înțeles? Nu întrerupi ritualul ăsta pentru nimic în lume. Nici dacă ia foc șandramaua. Dacă încalci ceva din ce ți-am spus, mâine primești porție dublă din cocktailul ăsta unic, spuse Mabuse, în timp ce îi vîntura seringă prin fața nasului. E clar? O să îți pun pe cap chestia asta, care îți măsoară impulsurile. Să nu o dai jos.

Scoase dintr-o cutie o instalație de electrozi și beculețe și i-o înfipse bine pe cap.

– Acum du-te, spuse, și pocni din degete.

Caligari privise și ascultase consternat tot ce se întîmplase. Habar n-avea dacă McCoy fusese, într-adevăr, hipnotizat sau își juca rolul chiar atât de bine. Era clar că ceea ce se întîmplase în acea noapte confirma bănuielile profesorului Baker. Caligari nu știa ce să facă -- să oprească tot ce se întîmpla sau să mai aștepte. Dovada era acolo. Și era clară. Trebuia să ia o decizie.

Capitolul 115

- **H**m! pufni Charles. MCV-ul ăsta e dintr-o povestire a lui Borges care se cheamă *Biblioteca Babel*. E o bibliotecă imaginară care conține toate cărțile posibile. Toate cărțile! Ne întoarcem, din nou, la organizația asta fantomă numită Omnes Libri și la biblioteca misterioasă din care ar trebui să provină cărțile de pe masă. Revenirea asta obsesivă la Borges începe să mă amețească și să îmi dea o senzație de neplăcere. Toată istoria ultimelor zile e atât de plină de numele lui, încât mi se face rău. Inclusiv polițistul ăsta, Columbus Clay. Zici că e un personaj dintr-o povestire a scriitorului argentinian. Și, pe deasupra, susține că e singurul autor a cărui operă completă a citit-o. Ximena, care își ia numele de Petra Menard, cu trimitere clară la Pierre Menard, al doilea autor al lui *Don Quijote*. Sau al treilea. Cel imaginat tot de Borges. Și acum și doctorul ăsta care e mai nebun decât bolnavii pe care îi tratează. Pare că cel mai dus cu capul dintre pacienți a pus mâna pe ospiciu și îi dictează regulile. Și ăsta e obsedat de Borges? Am o senzație de poveste SF ciclică, de parcă și eu aș trăi, în aceste momente, într-o povestire a aceluiași autor. Și că undeva trebuie să fie o morală din asta, surprinzătoare și definitivă. Îmi vine să mă ciupesc ca să mă conving că nu sunt un personaj în visele altuia.

- Te ciupesc eu, dacă vrei, spuse Rocio, care îl prinse pe profesor de obraz.

Acesta râse, dar continuă să vorbească:

- Oricând e pomenită o bibliotecă, în orice text, de fiecare dată când se vorbește despre cărți în general, numele scriitorului argentinian e nelipsit. De fiecare dată. A existat un grup format din matematicieni...

- Ca și tine, spuse Rocio râzând. Preocupați de literatură.

- Într-adevăr. Matematicieni și literați despre care Raymond Queneau spune că sunt niște șobolani care își construiesc singuri labirintul din care

vor să iasă. Inspirați de biblioteca lui Borges, care e un labirint, dar și de lumea subpământeană a lui Athanasius Kircher, labirintică și ea, membrii acestui grup experimental, care-și spun Oulipo – acronim francez de la Atelierul de Literatură Potențială –, se distrează în toate felurile. Sunt nume mari aici – de la Italo Calvino la Claude Berge, ăla care a inventat teoria grafurilor. Ei bine, ăștia propun un exercițiu: se provoacă între ei și îi provoacă și pe cei din exterior să producă un text despre o bibliotecă în care să nu apară nici o referire la Borges, nici o aluzie. Ajung la concluzia că e aproape imposibil. Într-atât de bine s-a înfipt numele argentinianului în mintea oricărui om care are de-a face cu cărțile.

– Înțeleg că nu îți place Borges.

– E complicat, zămbi Charles. Borges e imens. Tot ce scrie e de o inteligență scilpitoare. E un gânditor și un inventator perfect de literatură, dar într-un univers de gheață. Nimic din ce a scris vreodată, cu excepția, poate, a biografiei lui Evaristo Carriego, nu are vreo urmă de căldură umană. Seamănă perfect cu biblioteca asta pe care a inventat-o. Am senzația, deși sunt matematician, cum ai spus, că fascinația lui teribilă se manifestă în fața unei ecuații perfecte. Or, tocmai ăsta e motivul pentru care eu m-am îndepărtat de matematică. Borges e genial. Îți seduce creierul ca nimeni altul până la el. Dar nu îți provoacă nici un fel de emoție, ca să zic așa, umană. Poate bat câmpii.

– Și poeziile lui? Știi că are și poezii?

– Da, râse Charles. Și poeziile. Să trecem peste asta, că deja mor de somn.

– De somn? întrebă Rocio, răsfățându-se.

Charles o luă în brațe și o sărută îndelung.

– Și MCV-ul? întrebă ea.

– Asta e doar una dintre cărțile din biblioteca asta infinită, care nu e chiar infinită.

– Cât e de mare?

– Hm. Au făcut unii niște calcule înaintea mea. Borges spune că biblioteca lui e formată doar din cărți care conțin un număr fix de pagini – 410. Fiecare pagină are 40 de rânduri și fiecare rând, optzeci de semne. Alfabetul în care sunt scrise cărțile are 25 de semne.

– Litere, adică?

– Litere și semne de punctuație. Ceea ce contează e că sunt 25. La un calcul simplu, toate combinațiile de semne din biblioteca asta, limitată la cărți de același format, ar conține un număr uriaș de cărți. 25 la puterea 410 înmulțit cu 40, înmulțit cu 80. Adică 25 la puterea 1 312 000. Îți dai seama că numărul rezultat nici măcar nu poate fi imaginat. Nici un computer nu îl poate calcula. Nici un om nu îl poate scrie. Și asta doar în varianta unui format unic, cel de 410 pagini. Borges a declanșat țacăneala asta. Ceea ce la el e metaforă unii iau în serios. În fine, MCV este una dintre cărțile din biblioteca asta. Pe 410 pagini, cu 40 de rânduri și cu 80 de spații pentru caractere pe fiecare rând, se repetă aceste trei litere. Asta e MCV.

– Bine, dar asta e o exprimare metaforică a unui gând, nu? Cu asta se ocupă literatura. Ce înseamnă, de fapt? Care e mesajul ascuns al lui Borges?

Charles se scărpină în cap.

– Grea întrebare. Semnificația unei opere de artă e ambiguă. Depinde foarte mult de cel care o citește. Intențiile reale ale autorului, în afara cazului când acesta le explică direct și nemijlocit, rămân necunoscute. Ba chiar și când le explică pot fi false. Un autor francez, nu îmi mai aduc aminte care, spune că inclusiv intenția autorului de a-și explica opera poate fi un demers ratat. Pentru că în procesul de creație intervine un organ, pe când analizarea unei opere se slujește de altul. În așa fel încât un autor de geniu nu poate explica ce a produs. E ca un copil care a crescut și-și face de cap prin lume, în ciuda a tot ceea ce ți-ai imaginat tu despre viitorul său. Și teoria asta s-a verificat de multe ori. Autorul nu e conștient, de cele mai multe ori, de ce a produs de fapt. De aia nici un critic de artă nu e un artist bun și nici un artist nu e un critic de artă credibil. Pur și simplu, sunt două atribute diferite ale ființei umane.

– Am citit și eu *Biblioteca Babel*. Ca mai tot ce a scris Borges. Sunt o argentiniancă ajunsă în Honduras datorită unor întâmplări pe care, poate, ți le povestesc altă dată. Și am încercat întotdeauna să înțeleg despre ce e, de fapt, vorba. Înțeleg că nu există o interpretare corectă. Dar tot mi-ar face o imensă plăcere să aud interpretarea ta.

Charles nu o mai văzuse pe Rocio atât de serioasă. E adevărat, o cunoștea de foarte puțin timp, dar femeia din fața lui nu contenea să îl surprindă în fiecare clipă.

– Vreau să aud ce iese din căpșorul ăsta atât de drăguț, spuse Rocio, redevenind iubita jucăușă dinainte.

– OK. Pe scurt. Eu cred că toată povestea asta a lui Borges e o piedică în calea uitării. O bibliotecă precum aceea imaginată de el nu are nici un sens. Devine un muzeu al cărților uitate. Care nu mai interesează pe nimeni. Dacă e totul acolo, înseamnă că nu mai e nimic. În *Biblioteca Babel*, Shakespeare e egal cu un articol de ziar, scris de un semianalfabet. Artele sunt zestrea culturală cea mai de preț a umanității. În sensul ăsta, Borges are niște premoniții. E un scriitor vizionar. Internetul, noile media creează acest paradox. Deși folosesc din ce în ce mai mult acel număr limitat de semne, în combinații din ce în ce mai numeroase, textele din interiorul lor seamănă și ele din ce în ce mai mult cu cele din *Biblioteca Babel*. Cele mai multe sunt lipsite de sens, iar cele care au un sens oarecare sunt imbecile de-a dreptul. Dacă rolul literaturii este să reflecte bogăția lumii, textele moderne, în uriașa lor majoritate, sunt făcute să îi reprezinte doar pe autorii lor. Este un exhibiționism nesfârșit, în care fiecare individ își caută momentul de glorie facilă. Cu greu mai pot fi acoperite urletele internautilor, bloggerilor sau ale oamenilor cu păreri puține, dar fixe, care, ca niște cerșetori, își arată ciaturile. Uitați, mie îmi cade părul, priviți, eu am nasul borcănat. O sectă, de obicei mică și formată *ad-hoc*, le laudă acestora chelia și nasul. Descoperă ceva ce îi leagă la un nivel superficial. Când secta se mărește pentru câteva clipe, explodează gloria narcisistă a omului lipsit de orice calitate care a produs mesajul. Are minutele lui de glorie. Devine personaj principal în centrul celor trei minute, trei zile sau, cel mult, trei luni de celebritate. Tot acest asalt devine zgomot, iar zgomotul crește, se multiplică, acoperă orice urmă de scriere sau vorbire cu noimă. Acum toată lumea știe să facă de toate. E moartea profesionalismului în orice! A sosit ora amatorului absolut. Poluarea asta fonică inutilă creează confuzie. Orice lucru de valoare are nevoie de ani pentru a se cristaliza. Un profesionist se creează în timp, trebuie să învețe, să înțeleagă, să se chinuie, să se lovească de probleme, să lupte pentru a le rezolva. E nevoie de investiție în educație. Ceea ce se întâmplă astăzi e, de fapt, moartea specializării, triumful total al mediocrității asupra valorii. Linia de demarcație dintre scriitor și cititor, dintre interpret și spectator, dintre amator și expert a dispărut cu totul. E ca în povestea aia. Am fost invitat odată la o întâlnire, într-un așa-zis club de afaceri, unde câteva sute de participanți plătiseră ca să se poată întâlni

unii cu alții. Se chema linking sau socializare de business. Gândul nu foarte secret al fiecăruia de acolo era să își găsească noi clienți pentru afacerea sa. Aveai câteva minute să te prezinți și să spui ce oferi. La final, nimeni nu a încheiat nici o afacere cu altcineva din sala aceea imensă. Pentru că acolo erau prezenți doar oameni interesați să vândă, disperați să vândă. Nimeni nu avea nici cea mai mică intenție să cumpere ceva. Exact în asta suntem. În inflamarea eului individului needucat, necrescut, mediocru, dar care a căpătat putere. Toată lumea emite, dar nimeni nu mai ascultă. Cele 25 de semne, în diversele lor combinații, sunt folosite la asasinarea oricărui fel de sens. În loc să folosim noile media pentru a căuta informația, cultura adevărată, chiar și știrile reale, noi vrem acum să *fim* informația, cultura și știrile. Cantitate în detrimentul calității. Milioane de kilometri de zgomot, de maculatură. Exact asta cred că voia să spună Borges că se va întâmpla. Sfârșitul umanității, așa cum o știm, e aproape. Sub loviturile tehnologiilor scăpate de sub control și ale declinului educației. Iar convulsiile pe care le va crea sunt de neimaginat.

Rocio era atât de fascinată de discursul iubitului ei, încât avu pentru câteva clipe senzația că începe să îl divinizeze. Pe de altă parte, intrase într-un fel de disonanță cu ea însăși, pentru că subiectele din acea seară, MCV-ul și biblioteca, îi reamintiseră principalul motiv care o adusese în calea lui Charles.

– Dar, ca să revin la semnificații, continuă el, care nu bănuia defel ce se petrecea în mintea iubitei sale, tot mai puțină lume citește, din ce în ce mai puțin. Mă refer, în special, la cărți. Studii serioase arată că cel puțin 25 la sută dintre cetățenii țărilor civilizate nu pot numi nici măcar un singur autor. Oricare ar fi el. 35 la sută dintre ei nu au citit nici măcar o carte în viața lor. 40 la sută nu sunt în stare să înțeleagă un text simplu. Nu reușesc să îi pătrundă sensul. Dar toți ăștia se exprimă. Unii chiar scriu texte. 50 la sută citesc o carte pe an. Nu e greu să ne dăm seama cam ce fel de cărți sunt alea. E suficient să îți arunci ochii pe o listă de bestselleruri și ai înțeles totul. Cred că Borges vrea să spună că se apropie cu pași repezi moartea unei civilizații create cu mii de ani în urmă. Pentru că la început a fost cuvântul. Nu bârfa, nu zgomotul, nu părerea despre orice. Cu cât te pricepi mai puțin, cu atât ești mai convins de ceea ce spui și ești mai zgomotos. Limbajul sărăcește. Se transformă, devine populat doar de 0 și 1. În aceste condiții, cred că sugerează Borges, ca un adevărat vizionar, în curând, dacă nu s-a

întâmplat deja, pentru foarte mulți dintre noi, toate cărțile dintr-o bibliotecă vor semăna cu acel MCV. Semne indescifrabile, aruncate aiurea... Să citești o carte necesită un efort și o dorință de cunoaștere. Dar pentru a o citi nu e suficient să o fi citit doar pe ea. E nevoie să construiești. Altfel, toate cărțile vor fi la fel. Majoritatea sunt deja. Orice citești, citești, de fapt, același lucru. La nesfârșit. MCV MCV MCV MCV și așa mai departe. Oceane de banalități. Educația clasică este supusă unui atac furibund din toate părțile. În numele cui? Al unei practicități destul de neclare. Studenții și părinții lor luptă împotriva unor materii care nu dau rezultate imediate. Fără să priceapă că tot ce este imediat e și cel mai rapid supus schimbării. Există o urgență apocaliptică a celebrității și a îmbogățirii. Modelele devin, din ce în ce mai mult, îmbogățirii de peste noapte. De regulă, puști acei care au inventat ceva tehnologic sau *nouveau riche*-ii de pe Wall Street, care au speculat ceva. Universități mari au probleme uriașe în a păstra materiile clasice. Uită-te la politicienii și la bogătanii de astăzi. În imensa lor majoritate, sunt niște ticăloși hrăpăreți, conduși în viață de un singur gând, îmbogățirea imediată. Orice normă de ordin moral începe să dispară. Înainte, conducătorii grecilor, care au inventat democrația, își petreceau jumătate din viață citind. Împărații romani, senatorii Romei scriau cărți, polemizau cu autorii, erau preocupați de cultură. Cultura era parte integrantă din viața lor. Nimic bun nu se face fără efort și, cum știi, nici o cină nu e pe gratis. Cineva, undeva, la un moment dat, tot va trebui să achite nota. Iar prețul va fi unul îngrozitor. Cred că la asta se referea Borges.

Rocio nu mai rezistă și se aruncă asupra lui Charles. Acesta se aprinsese rău de tot și ar fi vrut să își continue monologul, dar pasiunea iubitei sale îl scoase repede din starea de conferențiar scorțos.

Capitolul 116

- **V**reau și eu să îți spun o poezie, îi zise Rocio iubitului ei, pe care îl strângea în brațe. Poate la fel de frumoasă ca a ta.
- Să auzim, micuța mea poetă, spuse Charles, în timp ce o săruta pe gât.

*De esta ciudad de libros hizo dueños
a unos ojos sin luz, que sólo pueden
leer en las bibliotecas de los sueños
los insensatos párrafos que ceden*

*las albas a su afán. En vano el día
les prodiga sus libros infinitos,
arduos como los arduos manuscritos
que perecieron en Alejandria...*¹

Charles adormi oarecum tulburat de aceste versuri din *Poema de los dones* al aceluiasi Borges, atât de prezent în viața sa în ultimele zile, încercând undeva, într-un colț ascuns al minții sale, rămas încă în stare de veghe, să înțeleagă de ce până și iubita lui îi vorbise, într-o noapte de dragoste, despre manuscrisele distruse ale Bibliotecii din Alexandria.

¹ În ast oraș de cărți stăpân făcut-a/ Ochi gol, spre sine-ntors, ce nu mai poate,/ Citi doar biblioteci netoate/ De vise, când pasaju-ingăduit-a// Al dimineții somn. În van i-arată/ Lumina zilei cărțile-i frumoase, / Ce parcă-s manuscrise anevoioase/ Din Alexandria incendiată... (Jorge Luis Borges, „Poemul darurilor” (fragment), în *Poezii*, traducere în limba română de Andrei Ionescu, Editura Polirom, Iași, 2005)

Capitolul 117

Noaptea se adâncea în ea însăși, grăbindu-se cu entuziasm și speranță spre o nouă dimineață la Princeton, în timp ce pe colinele Romei un soare supraponderal se fixase perpendicular pe oraș, obligându-i pe oameni să își dezvăluie corpurile imperfecte.

Cardinalul Ferdinando Lucio Monti promise spre cel mai celebru restaurant al capitalei Italiei, singurul din Roma care se poate lăuda cu trei stele Michelin, Oscarul artei culinare. Mai fusese o singură dată acolo, dar nu îi plăcuse deloc. Cardinalul era un om modest și, spre deosebire de colegii săi, nu agreea nici un fel de risipă sau de comportament extrem. Era, probabil, singurul prelat de la Vatican care disprețuia luxul. Acum nu avea încotro. Era atât de tulburat de vestea pe care i-o dăduse Sfântul Părinte, încât simțea nevoia să acționeze cumva. Directorul de operațiuni de la AISI, Gianmaria Volpone, îi datora viața. Cardinalul, pe atunci doar un simplu preot de țară, îl salvase de la moarte când, în urma unui cutremur, fără să mai aștepte autoritățile, intrase de unul singur într-una dintre clădirile distruse ale micului sat din preajma Genovei, unde oficia. Reușise să-l scoată de acolo pe băiatul de opt ani, care avusese norocul să se strecoare sub o grindă. Auzise o voce cum striga slab de sub dărâmături. Săpase cu mâinile goale, până și le zdrelise cu totul, dar izbutise să dea la o parte grămada de moloz și, printr-o gaură destul de îngustă, să salveze copilul, chiar înainte ca restul clădirii să se prăbușească. Un minut dacă ar fi întârziat, ar fi fost morți amândoi. „A fost mâna lui Dumnezeu, o minune”, și-a spus atunci Monti, și l-a înfiat pe micuțul Gianni. Lucrul care l-a mirat cel mai mult la copil a fost că acesta nu a vărsat nici măcar o lacrimă în ziua înmormântării părinților săi. Și, de atunci, nu l-a văzut plângând niciodată. Trecuseră treizeci de ani, iar acum fiul său adoptiv era un adult realizat, al doilea om al celui mai important serviciu de *intelligence* al țării.

Se gândi să își cheme șoferul, dar simți că are nevoie de puțin aer, așa că străbătu pe jos cei aproape trei kilometri care despărțeau Vaticanul de hotelul Roma Cavalieri – Waldorf Astoria, pe acoperișul căruia se afla celebrul restaurant.

Pe dinafară, hotelul arăta oribil, după părerea cardinalului, ca un bloc dintre acelea construite în anii '60 pe plajele insalubre de la Rimini. Turism industrial, pentru clasa muncitoare. În interior, luxul impresionant, deși Monti respingea din principiu opulența aceea ostentativă.

Ajunse cu liftul la ultimul etaj, de unde fu preluat de majordom și condus pe terasă. Restaurantul, care nu funcționează decât seara, fusese deschis special pentru Agenție, așa că nici un străin nu se afla acolo. Gianni îl îmbrățișă și îl pofti să ia loc la masa de pe terasă. Le făcu semn cu capul colegilor care se aflau în preajmă, să îi lase singuri. Salonul era plin, iar mâncărurile ultrasofisticate aterizau în fața invitaților pe farfurii imense.

- Ai mâncat ceva azi? întrebă Volpone.
- Azi-dimineață, dar nu mi-e foame.
- Refuz să vorbesc cu tine dacă nu mănânci ceva.
- Bine, dar ceva ușor, încuviință cardinalul.

Gianni îi făcu semn chelnerului să se apropie.

... Tortellini, comandă acesta. Și o sticlă de vin dintr-ale noastre.

- Trebuie să coste o avere aici, spuse cardinalul.

Fiul își bătu tatăl pe umăr și zâmbi:

– Ai să râzi, dar nu e mai scump decât la un restaurant obișnuit. Dacă nu mă crezi, îți arăt meniul.

- Și atunci care e șmecheria? întrebă prelatul.

– E greu să găsești loc. Mâncarea e la un preț obișnuit. Dar vinurile exclusive nu. De aia am cerut din rezerva noastră, care e fără adaos. Dar n-ai venit să discutăm despre mâncare. Ce s-a întâmplat?

Cardinalul privi îngândurat în zare, unde capela lui Michelangelo, perfect luminată, domina întreg câmpul său vizual.

- Papa demisionează.

La început, directorul nu spuse nimic. După un timp, întrebă:

- Vorbești serios?

– Da. Tocmai ce am ieșit de la el.

- Din cauza scandalului ăstuia cu scrisorile? Nu e cam puțin, totuși?

Exagerează.

Cu trei luni în urmă, Gianluigi Nuzzi, jurnalist și moderator TV, prezentase la emisiunea sa „Gli Intoccabili”, pe LA7, niște scrisori-bombă ale monseniorului Carlo Maria Viganò către însuși papa Benedict. În scrisori, înaltul prelat se plângea că a fost îndepărtat din postul de Secretar, echivalent cu cel de ministru de Finanțe al Vaticanului, pentru că în urma unui audit descoperise tot felul de nereguli în contractele Băncii Vaticana cu diverși furnizori. Fostul ministru, acum nuntiu papal al Vaticanului la Washington, funcție echivalentă cu cea de ambasador, susținea că a fost promovat ca să fie îndepărtat – *promovatur ut amoveatur* –, o tehnică bine cunoscută în politica de top atunci când dorești să îndepărtezi pe cineva, dar nu vrei să îl provoci pe acesta să facă scandal, așa că îi dai un post aparent mai bun, mai înalt, mai bine plătit. Viganò îl acuza în scrisoarea sa pe al doilea om din Vatican, cardinalul Tarcisio Bertone, că a acoperit delapidări și a umflat contractele pentru diverse lucrări, cu peste 60%. 34 de milioane de euro ar fi fost suma care a dispărut din conturi în felul acesta. Acuzația de corupție din scrisori era clară și lipsită de echivoc.

– Da. Acuzații de corupție au tot fost, spuse cardinalul. Viganò pretinde că a fost îndepărtat. Dar să fii reprezentantul papei la Washington e o funcție înaltă. E a doua țară ca mărime a numărului de reprezentanți ai Bisericii, după Brazilia.

– Da. Din păcate, e abia începutul, spuse directorul.

– Ce vrei să spui? Mai sunt scrisori?

– Nu numai că mai sunt scrisori, dar foarte curând va ieși pe piață o carte a aceluiași Nuzzi, care demonstrează nu numai că bănuielile sunt fondate, dar că există o legătură directă între scandalul de acum și primul scandal cu Banca, de la sfârșitul anilor '70.

– O carte? Știi sigur?

– Da. Știm și la ce editură o să apară. Și, ca să zic așa, suntem în posesia manuscrisului.

– Trebuie să îl opriți, spuse prelatul, îngrozit.

După care, dându-și seama că ceea ce cerea era o mușamalizare, reacție care îl surprinsese până și pe el însuși, reveni:

Adică, vreau să spun că Sfântul Părinte nu e corupt.

Zâmbetul fiului său părea să spună: „Ești naiv? Toți sunt corupți!”

– Crezi că ai putea, cumva, să îmi dai să citesc manuscrisul ăla? Doar pentru mine. Promit că nu îl arăt nimănui. Și ți-l restitui imediat.

- O să văd ce pot face. Oricum, într-o lună va fi pe piață. Și, nu. Nu putem opri nimic. Iartă-mă dacă te jignesc în vreun fel, dar cred că putreziciunea asta trebuie să iasă, la un moment dat, la iveală. Fie și numai pentru oamenii cinstiți, ca tine și ca Viganò.

- Și ca papa. Papa are problemele lui. Demonii lui. Cu care se luptă zilnic, te asigur. Corupția nu este unul dintre ei.

- Atunci nu are nici un motiv să se teamă. Crezi că asta e motivul pentru care vrea să își dea demisia? Poate că are altele, mai grave.

- Nu înțeleg. Știi ceva? E o aluzie asta? La ce te referi?

Fiul își trase scaunul mai aproape de tatăl său și îi șopti:

- Știu că alegerea lui a venit la pachet cu o condiție serioasă.

- Alegerea lui? Ce vrei să spui?

- Tu ai votat pentru el?

- Nu. Eu, nu. Eu l-am votat pe Bergoglio.

- Și cine a tras sforile? Cine l-a impus, până la urmă, în fața unei Curii ostile?

- Habar n-am.

- Sigur că ai. Fă un efort.

Chelnerul apărură cu farfuria cu mâncare și cu sticla de vin, așa că fiul își trase din nou scaunul mai departe. Așteptă răbdător ca omul să își termine treaba și să se îndepărteze.

- Cardinalul Carlo Maria Martini, reluă Volpone. El ieșise din ecuație pentru că era deja atins de Parkinson.

- Da. Probabil.

- Ei bine, condiția a fost reformarea totală a Curiei romane.

- Sfântul Părinte a încercat. Ca să echilibreze Curia, a creat șase cardinali noi. Nici unul european. Nici unul sprijinit de Curie.

- Poate. Dar avem informații sigure că Martini l-a abordat de două ori, în aceste ultime luni, pe Ratzinger și i-a spus verde în față că a ratat reformarea Curiei și trebuie să își respecte promisiunea și să plece.

Se făcu liniște pe terasă. Cardinalul păru să privească, din nou, cu îngrijorare spre Vatican. Se auzea vântul, întrerupt doar, din când în când, de râsetele din interiorul restaurantului.

- Aveți habar de unde au apărut scrisorile alea?

- Hm. Cam avem, răspunse ușor ambiguu Volpone.

- De unde?

- Știi bine că n-am cum să...

Dar privirea tatălui său adoptiv îi întrerupsese fraza și îl făcu să ofteze.

– De la majordomul papei. Paolo Gabriele.

– Serios? A furat documente?

– Da. Și presupun că Vaticanul se va prăvăli asupra lui cu toată forța.

Când va ieși la iveală identitatea acestuia, și va ieși, cred c-o să îl aresteze.

O să încerce să îl decredibilizeze și o să îl condamne. Dar am o senzație foarte serioasă că nu mi-ai spus tot. Îngrijorarea ta vine din altă parte.

Prelatul luă o gură de mâncare. Tortellini de rață cu muguri de pin și pudră de funghi porcini.

– Excelent, spuse. Și zici că delicatesele astea nu sunt scumpe.

Directorul se ridică și se întoarse imediat cu meniul.

– Uite aici, ca să nu te mai îngrijorezi. Sunt 52 de euro. Și mai avem și reducere de 20%.

– 40 de euro. Probabil că merită. O porție de tortellini nu poate depăși 25 de euro niciunde. În fine, sunt obligat să mănânc tot. La banii ăștia.

Cardinalul crescuse într-o familie cu nouă copii. Părinții săi erau muncitori la uzinele Fiat, care se mutaseră la Torino dintr-un sat din Sicilia, la sfârșitul războiului. Nu erau săraci lipiți. Dar fusese învățat să prețuiască fiecare centimă. Cu fiul său adoptiv nu fusese niciodată zgârcit. Pentru el, însă, nu-și cumpărase aproape niciodată nimic. Dar nu făcuse niciodată economie când fusese vorba despre Gianni. Cele mai bune lucruri. Cele mai scumpe școli. Când acesta a intrat la facultate, i-a cumpărat un apartament într-un cartier bun al Romei, din toți banii pe care îi strânsese de-o viață.

– Îmi spui?

– Da, zise cardinalul. Nu știu mare lucru. Știu că Sfântul Părinte s-a întors schimbat din ultima călătorie, din Mexic și Cuba. L-am tot întrebat ce nori îi umbresc liniștea. Nu mi-a răspuns niciodată. Și, de atunci, simt că mă tot îndepărtează. Nu a făcut asta nici în momentele de mare tensiune între noi. Acum e altceva.

– S-a întâmplat ceva în călătoria asta?

– Așa cred. Și apoi sunt niște indivizi care îl tot vizitează. De fiecare dată când pleacă ăștia e mai rău.

– Indivizi? Ce indivizi?

– Nu știu. E unul cu fața pe jumătate arsă. Unul care seamănă cu pilotul ăla...

– Nicky Lauda.

– Exact. Și mai e un personaj extrem de slinos. Episcop al celui mai violent oraș din lume – San Pedro Sula. Ăla e pedofil pe față. Nici măcar nu se ferește. Și au mai apărut doi indivizi. Astăzi, când te-am sunat, auzisem răcnete în apartamentul papal. Ăia au urlat într-un fel oribil la Sfântul Părinte. După care m-a chemat la el și a zis că își dă demisia. Nu cred că are legătură cu cardinalul Martini și Curia.

O vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Chelnerul turnă vin, iar cardinalul șterse farfuria cu o bucată de pâine. Refuză orice fel de desert. Bău un pahar de vin.

– Mă ajuți? întrebă, într-un târziu.

– O să fac tot ce pot... Spune-mi...

Întrebarea rămase în suspans. Directorul știa că urmează o întrebare care s-ar fi putut să nu-i placă prelatului.

– Poți să întrebi orice. Nu-ți face griji.

– OK. Crezi că ai fi în stare să plantezi niște microfoane în biroul papei? Nu în dormitor sau în spațiile private. Unde se întâlnește cu indivizii ăia?

– În birou sau în bibliotecă.

– Foarte bine. Crezi că ai putea să ne ajuți și să plasezi niște microfoane acolo? Sau să îi permiți omului nostru să o facă?

La această întrebare, cardinalul Monti nu se așteptase defel.

Capitolul 118

- **A** ți înnebunit de tot? tună omul cu mască în urechea Ximenei, pe care sunetul insistent al telefonului abia reușise să o trezească.

- Poftim? îngăimă ea.

- Ați înnebunit? L-ați arestat pe bunul doctor Mabuse?

- Stai, stai, stai un pic. Ce tot spui acolo?

- Nu știi nimic?

- Nu. Cine l-a arestat? Cum s-a întâmplat asta?

- Te plătesc cât te plătesc și te-am băgat în locurile alea ca să știi, nu ca să îți dau eu știrile. Am primit un mesaj cum că imbecilul ăla de colonel, sau ce-o fi, l-a arestat pe Mabuse și îl interoghează. Nu știi?

- Acum m-am trezit. De unde să știu? Caligari nu îmi raportează orice mișcare face. Mă ajută pentru că e drăguț. Eu nu am nici o putere acolo.

- Ba ai. Că altfel nu aduceai armata la locul incidentului. Și nu vreuna dintre celelalte agenții la care lucrezi.

- Ce incident? La ce te referi?

- La ceea ce voi numiți K1.

Conversația o trezi pe Ximena de-a binelea. Nu știa ce să răspundă.

- De unde...

- De unde știi de K1? Uite că știu. Eu știu tot. Nici acum nu te-ai obișnuit cu chestia asta?

- Mabuse lucrează pentru tine?

- Nu, am sunat ca să pun o pilă unei rude. Bineînțeles că lucrează pentru mine. Toată lumea care contează lucrează pentru mine.

- Trebuia să-mi fi spus.

- Nu trebuia să nimic. În momentul ăsta te iei și te duci acolo. Ai grijă ca doctorul să nu scoată o vorbă. Nici un sunet, ai înțeles? Rămâi singură

cu el. Îl asiguri de protecția ta. Asta, până îți faci un plan. Iar după ce te-ai asigurat că își ține gura, rezolvi problema.

– Despre ce să nu scoată o vorbă?

Omul cu mască ignoră întrebarea agentei și își continuă discursul răstit:

– Ai o alternativă. Fie îl scapi de acolo. Îl extragi. Fie îl omori. Orice ai alege, ai 48 de ore să rezolvi. Și asigură-te că în tot acest timp nu deschide gura. Îi tai limba, dacă e nevoie. Clar? Confirmă, te rog, că ai înțeles ce am spus.

– Clar, confirmă Ximena cu jumătate de glas.

Mabuse lucra, și el, pentru omul cu mască? Și Caligari îl arestase? Formă numărul directorului, dar acesta nu răspunse. Tot așa cum nu-i răspunseră nici aghiotantul acestuia sau Charles Baker. N-avea încotro decât să pornească spre bază.

Columbus Clay nu reușise să dea de urma betonierei care dispăruse după ieșirea de pe drumul lăturalnic. Așa că fu nevoit să se consoleze cu ce văzuse. Se simțea sfârșit și știa că are nevoie de somn. Se întoarse la hotel, dar în drum trecu prin fața casei lui Charles. Amândouă mașinile dispăruseră. Probabil că asasinul se întorsese după ea sau trimisese pe cineva să o ridice. Dispăruse și Socrate.

Acesta așteptase până la ivirea zorilor, până când primii oameni începuseră să apară pe stradă. Considerase că, pentru moment, viața surorii sale nu mai era în pericol și se întorsese acasă. Avea o misiune de pregătit.

Capitolul 119

Rocio și Charles își deschiseră telefoanele în același timp, după ce se așezaseră la micul dejun. Charles nu acceptă să fie servit din nou la pat, ca un pașă, ci veni în bucătărie, unde o ajută, între sărutări, pe Rocio să pregătească masa. Făcu celebra sa omletă, punctul maxim al științei sale culinare, și pregăti cafeaua.

Amândoi aveau o mulțime de mesaje și de apeluri ratate. Cum Rocio se apucase să răspundă la un mesaj, Charles, încântat de acest început de viață de familie în care fiecare își rezolva problemele fără să se despartă de celălalt, o sună pe asistenta sa.

– Ce s-a întâmplat, Alyssin?

– Îmi cer scuze, voiam să vă spun că au venit cadourile de la Tie-Me-Up. Și un plic cu un bilet de avion pentru Cartagena, Columbia, pentru poimăine-dimineață. A, și mai e ceva. E un domn care așteaptă aici de la ora șase dimineața. A stat cuminte în fața biroului meu. I-am zis că nu veniți la școală, dar insistă să stea de vorbă cu dumneavoastră. Nu la telefon, însă.

– Un domn? Ce domn? S-a prezentat?

– Da. Zice că îl cheamă Moses White.

Așadar, apăruse și ultima persoană de pe lista lui George. Cel care avea ultima carte, datorită căreia profesorul avea să poată descifra, în sfârșit, mesajul pe care i-l lăsase asistentul său, în acea manieră extrem de complicată.

– Moses White e acolo?

– Da, răspunse Alyssin, mirată de familiaritatea cu care se exprima profesorul. Îl cunoașteți?

– Oarecum. Uite ce e, eu nu am cum să vin acolo. Dar îl poți aduce pe el aici.

– Să îl aduc la dumneavoastră acasă? Sunteți sigur?

– Da, Alyssin, sunt sigur. Și dacă tot vii, adu, rogu-te, și biletul și, mai ales, minunățiile de la Tie-Me-Up!

Charles închise telefonul, înainte ca asistenta lui să apuce să mai spună ceva. Apoi formă numărul Ximenei.

– Da, răspunse aceasta imediat. Ai reușit să descifrezi ceva din mângălelile alea de pe pereți?

– Bună dimineața, adică prânz, și ție. Te aud prost.

– Sunt în mașină, răspunse Ximena.

Dar oricât de tare le era îngreunată conversația de zgomotul de pe autostradă, Ximenei nu îi scăpă vocea extrem de binedispusă a lui Charles. În mod normal, l-ar fi întrebat de ce era atât de fericit, dar acum gândul îi era în altă parte.

– Singurul lucru pe care l-am găsit, între atâtea nume de diavoli, care nu se potrivește cu peisajul e un acronim, deși nu e acronim, nici nu știu cum să-i zic. Mă rog, o serie de trei litere, că nici inițiale nu sunt.

– Ce litere?

– MCV.

– MCV?

– Da, MCV. Explicația imediată pe care am găsit-o – ar putea să nu fie corectă – e că se referă la o carte din *Biblioteca Babel* a lui Borges, o carte care...

– Știu ce e, i-o tăie scurt Ximena. Mulțumesc frumos, vorbim mai târziu, spuse și închise.

Rocio îi răspunse și ea lui Socrate, care își ieșise din minți, cel puțin așa părea, după mesajele pe care i le trimisese, că ajunge într-o oră, o oră și jumătate, și că a descoperit lucruri interesante. Răspunsul rațional pe care îl primi de la sora sa îl liniști pe acesta. O subapreciasse pe Rocio Belen.

Capitolul 120

Conflictul dintre generalul Gun Flynn și omul cu mască se desfășura pe mai multe fronturi. Generalul era enervat că cineva are tupeul să se ascundă în spatele unui măști când se află în prezența lui. Deși șef al unui serviciu de informații din cadrul Armatei, calitate pe care și-o folosisese din plin pentru a afla cine e miliardarul care se ascunde în spatele unei măști venețiene, nu reușise încă. Și asta îl scotea din minți. Ridicase de la zero organizația pe care o intitulase Cupola, nu după modelul mafiot, cum s-ar fi putut crede, ci pentru că primele întâlniri conspirative avuseseră loc sub cupola unei biserici părăsite din Mississippi, loc de adunare nocturnă a unei facțiuni a Ku-Klux-Klanului. Oricât l-ar fi urât, însă, pe omul cu mască, era nevoit să recunoască: fără investițiile acestuia, organizația lui n-ar fi ajuns niciodată la o asemenea anvergură. Așa că, pentru a se putea descotorosi de el, trebuia să găsească mai întâi surse alternative de finanțare. Poziția în care se afla, relațiile pe care și le făcuse, moștenirea de familie, precum și creșterea formațiunilor de extremă dreapta, care începuseră, de la o vreme, să se multiplice ca un virus agresiv pe un organism a cărui imunitate scădea încontinuu, poziția sa în rândurile supremațiilor albi, care îl considerau un lider, îl aduseseră destul de aproape de acest vis. Banii erau aproape. Avea nevoie să își ducă planul până la capăt. Iar episcopul de San Pedro Sula era unul dintre elementele-cheie ale accesului la o sursă aproape nelimitată de bani.

Al doilea motiv de neînțelegeri dintre cei doi era de natură ideologică. Gun Flynn avea convingerile unui sudist pur și dur. Spre deosebire de o parte a organizației, în frunte cu omul cu mască, parte care îl considera pe Lincoln un erou, despre care avea convingerea nu numai că nu a eliberat nici un negru din sclavie, dar că a amânat cât a putut orice decizie în acest sens și că a forțat modernizarea Americii, transformând-o, dintr-un conglomerat

de stătulețe care trăgeau fiecare în altă parte, în cea mai importantă putere a lumii, el și cealaltă jumătate a Cupolei îl urau pe Lincoln cu o ură de confederați și îl considerau vinovat de distrugerea valorilor profunde și tradiționale, de încălcarea independenței statelor și de moartea a peste 700 000 de americani. Dar motivul cel mai serios al urii sale erau eliberarea și emanciparea „mămuțelor”, așa cum se referea adesea la oamenii de culoare. Acest conflict era unul de natura aprecierii istoriei. Și generalul era conștient că era mai important ceea ce-i unea decât ce îi despărțea. Iar ceea ce îi unea era o ură viscerală față de orice formă de democrație, față de libertatea de expresie, față de corectitudinea politică, față de emanciparea negrilor și a femeilor, față de catolici și evrei și, în general, față de tot ce nu era alb, anglo-saxon și protestant.

Al treilea motiv de dispută era numirea și păstrarea lui Keely în fruntea organizației. Keely nu era un om rău, după părerea generalului. Dar era foarte influențabil. Ieșise de sub influența lui și era executantul perfect al ordinelor pe care le dădea omul cu mască.

Într-un punct, însă, cei doi se întâlneau. Nici unul dintre ei nu credea că asasinarea președintelui, în acel moment, era un lucru bun. Puterea trebuia preluată în mod democratic, prin vot. Dimpotrivă, un astfel de gest s-ar fi putut întoarce împotriva lor și le-ar fi putut arunca eforturile în urmă cu mulți ani. Dar era proiectul personal al lui Keely, care conducea organizația și care voia să se afirme. La vot, generalul pierduse, iar omul cu mască, precaut, nu se exprimase. Pe de altă parte, generalul știa că succesul operațiunii l-ar fi înșurubat pentru totdeauna pe Keely în fruntea organizației, despre care generalul simțea că începe să îi scape de sub control. Dar eșecul i-ar fi redus la tăcere pe oponenți, pentru totdeauna. Sigur, existau și alte metode prin care aceștia puteau fi eliminați, dar generalul avea o formă destul de ciudată de simț al onoarei. Considera că pe cei care credeau în aceleași valori ca și el trebuia să-i aducă pe calea cea bună și să-i câștige de partea lui, nu să-i înlăture prin violență.

Strămoșii lui Gun Flynn fuseseră mari proprietari de sclavi înaintea Războiului de Secesiune. Familia lor emigrase din Germania, în prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Cei doi frați își păstraseră numele german, Wolf, dar adăugaseră la el un „De”, pentru a da senzația că se trag dintr-o familie nobiliară europeană. Și-au început aventura americană ca marinari, au devenit în doar câțiva ani căpitani de vas și, în foarte scurt

timp, frații DeWolf s-au reorientat spre comerțul cu sclavi. Au început prin a închiria un vas în Newport, Rhode Island. La momentul în care statul Rhode Island a interzis comerțul cu sclavi, în 1769, cei doi frați și fiii acestora au continuat să aducă ilegal sclavi în America. Deja în acel moment înfiinșaseră o distilerie de rom și aveau toată materia primă pentru a-i cumpăra pe africani de la șefii lor de trib. Nu aveau nevoie să îi mai vâneze. Îi primeau gata în lanțuri, în schimbul butoaielor cu alcool. Se estimează că, până în 1820, familia DeWolf a întreprins cel puțin 50 de transporturi, aducând în America mai mult de 20 000 de sclavi. Și-au extins afacerile. Au înființat o firmă de asigurări și o casă de licitație pentru sclavi în Carolina de Sud, în Charleston, unde începuseră să acosteze vasele lor. După care, sătui de afaceri pe mare, care deveneau din ce în ce mai periculoase, plini de bani, au cumpărat câteva plantații de bumbac în Sud. Așa i-a prins Războiul de Secesiune. Pentru că fuseseră de o sălbăticie de nedescris cu sclavii lor, aceștia, eliberați de armata Uniunii, s-au răzbunat, omorându-i pe toți, în cel mai oribil mod cu putință. Le-au scos ochii, i-au jupuit de piele, le-au tăiat măduarele bărbaților. Pe femei le-au violat și le-au pedepsit exact în același mod în care fuseseră violate ficele și soțiile lor, sub privirea complice a stăpânelor.

Unul singur, Thomas DeWolf, a reușit să scape din mâcelul acela. S-a imbarcat pe o corabie cu destinația Germania și a plecat să își regăsească rudele. Era anul 1864. Când a ajuns înapoi în satul din care plecaseră strămoșii săi, Thomas avea 30 de ani. Nu cunoștea pe nimeni. La scurt timp, a reușit să își întemeieze o familie. Unul dintre nepoții lui a păstrat mercur în suflet poveștile despre istoria glorioasă a familiei, pe care le auzise de atâtea ori din gura bunicului său. Alături, bineînțeles, de o ură nestăpânită față de negri, care, cu timpul, s-a transformat în ură față de evrei. A ajuns Gauleiter¹ și apoi comandant-adjunct într-un lagăr de concentrare din Polonia. La sfârșitul războiului, a reușit, cu ajutorul unei rețele bine puse la punct de către Biserica Catolică în colaborare cu guvernul peronist al Argentinei, cunoscută astăzi sub denumirea de Rețeaua „Odessa”, să ajungă la Buenos Aires. A călătorit alături de un căpitan SS de origine argentiniană, Horst Alberto Carlos Fuldner, care avea să devină un personaj-cheie al operațiunii de salvare a criminalilor de război pusă la

¹ Conducător al unui district din Germania nazistă sau al unui teritoriu ocupat de Germania nazistă (n. red.)

cale de Vatican și peroniști. Omul de legătură, cel care se ocupase personal de cazul DeWolf, era un fost legionar român, fost avocat al criminalului notoriu Zelea Codreanu, și el devenit foarte activ în salvarea naziștilor europeni și transportarea lor în America Latină, Radu Ghenea.

Așezat bine de tot în Belgrano, un cartier select al Buenos Aires-ului, DeWolf și-a mai schimbat o dată numele, în Fernandez, unul dintre cele mai comune în America Latină. Recunoscut de o fostă victimă a sa, un supraviețuitor al lagărului de concentrare, a trebuit să fugă din nou. De această dată, a fost ajutat de o filieră neonazistă din Statele Unite să ajungă la Los Angeles, unde a fost angajat, pentru câțiva ani, consultant pentru filme de război. Bineînțeles, sub o identitate falsă. Acum era Bartholomew Flynn. Pe fiul lui l-a botezat Gonzalo în Argentina – cel mai aproape de al doilea nume al bunicului său, pe care l-a iubit și admirat atât, Gunther. În America, acesta a devenit Gun Flynn și, cu ajutorul unei partide puternic maccarthyste, a absolvit primul din anul său West Point-ul. Câțiva ani mai târziu, tânărul ofițer cumpără casa din Charleston în care se născuse străbunicul său, Thomas Gunther DeWolf. Tatăl său moare la scurtă vreme după asta și este înmormântat în cimitirul Magnolia, din partea de nord a capitalei Carolinei de Sud, cimitir construit, culmea ironiei, pe o fostă plantație lucrată de sclavi, cunoscută sub numele de Magnolia Umbra Plantation.

Capitolul 121

- Cărțile astea vechi, întrebă Rocio în timp ce plescăia de plăcere după ce luase prima înghițitură din omleta lui Charles și își dăduse ochii peste cap în semn de compliment, erau accesibile doar unor inițiați, nu? Există un singur exemplar?

- Din contră, răsă Charles. Din contră. Era o întreagă industrie, nu foarte diferită de cea de astăzi. Existau librării peste tot. În Grecia antică și în Imperiul Roman. Cel puțin până la creștinarea sa.

- Librării? Și cum multiplicau cărțile? Câți oameni știau să citească? Trebuie să fi fost doar o mână. Aristocrații.

- Stai așa. Nu mă mai bombarda cu întrebări. Îți răspund pe rând. În secolul al V-lea î.e.n., majoritatea populației era, într-adevăr, analfabetă. Știm asta din poveștile celebre cu ostracizări.

- Chestia aia, când votau să izgonească pe cineva din cetate? Hm, omleta asta e genială, adăugă Rocio cu aceeași mină satisfăcută.

- Da. Se adunau în agora și votau. Era un referendum în toată regula. Dar trebuiau să se adune cel puțin 6 000 de cetățeni. Fără sclavi. Aia nu aveau drept de vot. Știi de la ce vine termenul de „ostracizare”?

Cu gura plină, Rocio negă făcând o mișcare din cap.

- De la *ostrakon*, care înseamnă fragment dintr-un vas. Votul era trecut pe cioburi de vase sparte.

- Și ce votau? întrebă Rocio. Da sau nu? La ce întrebare?

- Nu. Treceau pe bucata aia de vas numele unui politician atenian. Unul despre care credeau că a acaparat prea multă putere. Dacă majoritatea propuneau același nume, tiranul trebuia să părăsească cetatea și să nu se mai întoarcă timp de zece ani. Primul despre care se știe că a pățit-o a fost Hiparh. Cel puțin așa ne spune Aristotel. Dacă îmi amintesc bine, în 487. Sunt tot felul de povestiri interesante cu privire la asta, aproape de

analfabetism. Cei care nu știau să scrie rugau un coleg de agora să scrie în locul lor. Unul a vrut să scrie numele lui Aristide pe bucata de vas. Și i-a cerut chiar lui Aristide să scrie pentru el.

– Știa că vorbea cu Aristide?

– Nu, răsese Charles. De altfel, ăsta l-a și întrebat dacă îl cunoaște pe cel pe care vrea să-l izgonească din cetate. Omul a răspuns că nu, dar că faima acestuia creștea periculos de repede.

– Și au fost multe ostracizări dintr-astea?

– Din câte știu, peste zece mii.

– Zău? Ce au făcut? Au depopulat orașele?

– De-a lungul a cinci sute de ani. Și nu numai în Atena. Nu a fost așa de grav. Uite, de exemplu, la Siracusa, fenomenul se numește petalism, pentru că numele sunt scrise pe niște petale mari de flori.

– Zău? Trebuie să încerc și eu un petalism dintr-ăsta. Îmi place. Și au scăpat de tirani?

Rocio era atât de dulce, încât Charles se ridică să o sărute. Aceasta îl împinse cu piciorul înapoi pe scaun.

– Nu. Fii cuminte! Acum ne ocupăm s-o educăm pe domnișoara!

– Bine, spuse Charles. Dorințele domnișoarei sunt ordine pentru mine. Uneori au scăpat de tirani, alteori s-au înșelat. Dar, începând cu secolul al IV-lea, o covârșitoare parte din populație știe deja să scrie. Apar școli susținute de stat, de cetate. Din câte știu, prima școală privată apare abia la Roma, în 235. E opera unui anume Spurius Carvilius. În fine, din secolul al IV-lea școala devenise aproape obligatorie. Clasele primare, care începeau când copilul împlinea șase sau șapte ani, se numeau, la greci, *didaskaleion* și, la romani, *ludus litterarum*. Educația, așa cum o vedem încă astăzi, cât nu s-o schimba în instrument de tâmpire și reducere a individului la aptitudinile sale, transformându-l în măgar sau maimuță, ne vine de la antici. Întâi, copilul trebuia să învețe alfabetul. Și aici știu o anecdotă drăguță. Irod Aticul, un mare bogătan în epocă, care are mari probleme cu unul dintre fiii săi, îi cumpără acestuia douăzeci de sclavi de vârsta lui cu care să se joace și îl botează pe fiecare cu una dintre literele alfabetului.

– Uau! Și copilul învață alfabetul jucându-se! Excelent!

– Da. Bineînțeles, urmează scrisul și cititul, care se fac întodeauna cu voce tare.

– Pe ce scriau? Pe papyrus sau pe pergament? Pe piei de animale?

– Toate astea erau scumpe. Pe tăblițe ceruite. După școala primară, care se încheia pe la unsprezece, doisprezece ani...

– Cam ca acum.

– Da, cam ca acum. Urma gimnaziul, în care se făcea mult sport. Copiii nu erau scutiți și nu deveneau obezi din cauza asta. Și se predau clasicii. Nu exista să ieși din școală fără să știi *Iliada* și *Odissea*. Sau Eschil, Sofocle și Euripide. De altfel, operele care s-au păstrat sunt exact cele selecționate pentru învățământul gimnazial. Bibliografie obligatorie. Pentru că existau foarte multe copii. Pe când celelalte s-au pierdut.

– Ai chiar aici operele complete ale lui Eschil. Nu ești curios să le citești?

– Ba da. Mă arde foarte tare. Dar când?

– Păi, dacă vrei, te las să studiezi. Ne vedem mai rar.

Râsul copilăresc al lui Rocio îl făcu pe Charles să se ridice din nou. De data aceasta, iubita lui nu mai opuse nici o rezistență. Îl întrerupse doar la un moment dat.

– Hai, continuă, că-mi place. Și am senzația că o să vină ceva. Scuze, erai aici. Am auzit din întâmplare.

– Da. O să vină Moses White.

Cum Rocio părea să nu știe despre cine e vorba, Charles îi explică:

– E al zecelea om de pe lista lui George.

– Excelent! Înseamnă că astăzi dezlegăm enigma. Bătu din palme. Grăbește-te, atunci, să termini povestea.

– Existau până și manuale de pedagogie. *Institutio oratoria* a lui Quintilian vorbește despre exigențele formării copilului în cadrul școlii și în familie. După gimnaziu, unde se învăța gramatică, literatură și oratorie, iar ceva mai târziu elemente de matematică și se predau lecții de civism, era o opțiune să te înscrii la o academie. Retorica era cea mai căutată, pentru că îți dădea o șansă mai mare în alegerea viitoarei meserii. Dar puteai opta pentru drept sau medicină. Sau pentru litere. Aici erau incluse și istoria și geografia. Important de precizat e că dreptul de a studia era universal. Pentru cetățeni. Nu pentru sclavi. Dar grecii, și în special romanii, spre deosebire de sudiștii noștri, pentru care un sclav alfabetizat era un pericol – ai zice că lumea s-a prostit, în două mii de ani –, își încurajau sclavii să scrie și să citească. Uneori se ocupau personal de educația acestora.

– De ce?

– Aveau nevoie ca aceștia să se ocupe de corespondență, dar și să citească unele cărți, pe care să le rezume stăpânilor. Și, mai ales, pentru contabilitate primară.

– OK. Și cărțile?

– La început, autorii își copiau cărțile singuri. Apoi le dădeau celor apropiați, intelectuali ca și ei, să le citească. De multe ori se făceau lecturi publice. În felul acesta lumea care nu își putea permite să le cumpere sau nu le găsea avea acces la ele. Operele lui Homer erau citite, chiar interpretate, în timpul festivităților panateniene. Trebuie să știi că, spre deosebire de educație, în Antichitate cărțile sunt un lux. Costă enorm. Materialul e scump, copistul trebuie plătit. Iar editura trebuie să câștige. Unele lucrări erau copiate în multe exemplare. Existau și atunci bestselleruri și autori al căror nume garanta vânzarea unui tiraj destul de mare. Proprietarii așa-ziselor edituri de atunci aveau angajați o grămadă de copişti. De regulă, ca să poată fi produse cât mai multe exemplare, un om citea, și câteva zeci de oameni scriau după dictare. De aceea apar variante diferite ale diverselor opere. De multe ori se făceau greșeli, și nu numai de ortografie. Scribul se mai încurca, mai lăsa pe dinafară cuvinte. Copiștii ăștia erau plătiți la rând. Dioclețian a dat chiar și un edict stabilind, pentru copiștii buni, 25 de denari pentru o sută de rânduri și 20 pentru cei mai slabi. Legea salariului minim. Așa cum e și astăzi, în cele mai multe dintre țările lumii.

– Apropo, cum era cu drepturile de autor? Un autor de bestseller se îmbogățește, nu?

– Nici vorbă. În Antichitate, singurul sens pe care îl are cuvântul nostru de astăzi e că autorul se poate plânge de eventualele greșeli de transcriere și poate face scandal să fie corectate sau să fie retras tirajul, dacă greșelile sunt grave. Deși existau, și pe atunci, și corectori, și „cap limpede”.

– Păi ziceai că erau scumpe. Cine lua banii?

– Editura. Pe toți.

– Cum așa? Autorul nu primea nimic?

– Bunele obiceiuri se păstrează, după cum vezi. Astăzi ici între șase și zece la sută din prețul cărții.

– Și editura ia restul?

– Da, dar grosul îl iau revânzătorii. Până la 50 la sută. Apoi mai costă și producția, marketingul. Așa că editura ia cam de trei ori mai mult decât autorul.

– Adică toate cărțile alea pe care le-ai scris tu nu ți-au adus bani?

– Mi-au adus destui. Totul depinde de tiraje. Oricum, nu se compară sutele de mii de acum, ca să nu vorbim de bestsellerurile cu adevărat universale, care fac multe milioane de exemplare, cu cele câteva sute, poate, din Antichitate.

– Păi, și din ce trăiau autorii ăia? Că nu e așa, la îndemâna oricui, să scrie o carte. Și necesită efort.

– Da. Le creștea faima și erau băgați în seamă de puternicii vremii, de bogățani, care îi sponsorizau. Le dădeau pe mână o școală. Sau îi luau sub aripa lor protectoare. Dar să știi că, la fel ca și acum, ca tânăr autor sau ca debutant, era foarte greu să fii publicat. Trebuia, ca și astăzi, să tot trimiți manuscrisul și să tot fii refuzat.

– Adică era un privilegiu să te copieze unii și să nu primești nici un ban?

– Da. Pentru că ajungeai pe piață. Era, ca și acum, o goană după celebritate. De multe ori, noii autori își dedicau cărțile unui potentat, ca să îi atragă atenția. Sau, când nu reușeau nimic, organizau lecturi în piața publică. De multe ori, mai ales dacă erai necunoscut, singurii spectatori erau doi-trei copii și un câine de pripas. Nu s-a schimbat mare lucru în două mii de ani.

– Și bestsellerurile care erau? Aristotel? Și Eschil?

– Nu prea. Pe ăștia îi cumpărau mai ales bibliotecile publice, sau școlile, sau învățații. Deși se găseau tot timpul pe piață. Cam cum sunt marii clasici acum. Îi găsești pe toți. Dar pe noptiere, ca să zic așa, erau alte cărți. Alea erau bestselleruri. Povești romanțioase și povestiri erotice. Astea erau cele mai căutate. Și cărțile de bucate se vindeau foarte bine. Mult mai bine decât Homer, în orice caz. Din câte știu, una dintre cele mai vândute cărți pe atunci, dacă nu chiar liderul absolut de piață, se intitula *Întâmplările Leucippei și ale lui Clitofon*, a lui Achilles Tatios. O poveste de dragoste și mister, plină de acțiune și de răsturnări de situație. Gusturile au rămas intacte timp de aproape trei milenii. Asta arată că e ceva fundamental uman în dorința de a citi așa ceva. Din păcate, nu a mai rămas mare lucru din cartea aceea. Poate biblioteca asta misterioasă să le păstreze. Promit că, dacă o găsesc, o împrumut pentru tine.

– De ce pentru mine?

– Ca să îți fac educația sentimentală. Să te fac sensibilă ca o florică. Să te văd cum tremuri de emoție când frumusețea Leucippei îl subjugă pe Clitofon și cum soarta le este potrivnică.

– Țsta e un kitsch? Un film indian?

Charles începu să râdă în hohote.

– Cam așa. Toate se trag de acolo. La fel de celebre erau și fabulele milesiene. Se cheamă așa după numele autorului, unul Aristide din Milet. Cred că, totuși, asta era cartea care s-a vândut cel mai bine. Povestiri licențioase, o importantă sursă de inspirație pentru *Decameron*.

Nu apucă să spună mai multe, pentru că soneria, care pornise brusc și tare, chiar deasupra capului său, aproape că îl aruncă de pe scaun.

– Răspunde, zise Rocio. Mă duc și eu să mă îmbrac.

– Vrei să pleci?

– Trebuie. Am puțină treabă. Dar te sun când termin.

– Treabă? Ce treabă? întrebă Charles, în timp ce se îndrepta spre ușă. Știi că încă n-am habar cu ce te ocupi? Tu știi totul despre mine și eu... Da, da, răspunse, enervat pe soneria care explodă din nou.

Capitolul 122

- **D**a, ce e? întrebă enervat, Caligari.
- A sosit doamna Menard, răspunse aghiotantul.
 - Doamna Menard? Ce naiba? I-ai spus tu ceva?
 - Eu?
 - N-are a face. Adu-o încoace.
 - Aici? Sunteți sigur că e bine?
 - E la curent cu totul. De fapt, a fost ideea ei să îl punem pe doctor sub supraveghere.

Ximena fu condusă într-o zonă a bazei militare pe care nu o vizitase niciodată. În clădirea înaltă, construită integral din sticlă reflectorizantă, despre care crezuse întotdeauna că e pustie. În momentul în care se deschiseră ușile opace, vânzoleala o făcu să simtă că a plonjat, brusc, într-o altă dimensiune. După ce fu obligată să se legitimeze, un sergent îi scană pupilele și o puse să-și așeze amândouă mâinile pe o tabletă electronică, unde îi luă amprente. Trebui să predea arma și telefonul mobil. Fu condusă, prin spatele lifturilor principale, într-o zonă ultrapăzită. Numără 28 de soldați înarmați la ascensoarele din spate. Așteaptă până apăru aghiotantul. Coborî cu liftul câteva etaje și se trezi în mijlocul unui spațiu la fel de bine păzit ca și lifturile. După ce aghiotantul se ocupă de codurile necesare pentru a trece de o nouă ușă, ajunse, în fine, pe un coridor slab luminat pe care erau, de-o parte și de alta, diferite săli. Fu condusă într-o sală de supraveghere. Caligari privea prin geam, în sala de interogatorii, cum Mabusc, legat cu câtușe de masă, își dădea ochii peste cap, după care își rotea capul de la stânga la dreapta și scotea un „vââââjjj”, ca un sunet de avion, după care revenea în poziția inițială.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Ximena.

-- S-a întâmplat exact ce ai presupus. Mizerabilul ăsta ne-a păcălit pe toți.

-- Cum adică?

-- Îți arăt acum, spuse Caligari și îi făcu semn aghiotantului.

Acesta porni un computer și poziționează înregistrarea de la început.

-- De când e așa?

-- De când l-am adus aici. Nu răspunde la nici o întrebare. Face pe nebunul.

-- Face pe nebunul? întrebă Ximena, accentuând primul cuvânt. Așa crezi?

-- Domnul director este chemat la telefon la sala U20, se auzi o voce din tavan. Repet, domnul director Caligari este chemat la telefon la sala U20.

Caligari răspunde imediat privirii întrebătoare a agentei.

-- Aici e interzisă orice legătură cu exteriorul. Mă întorc repede. Dacă mă cheamă, e important. Uită-te la ăsta.

Directorul ieși. După ce se auzi ușa făcând clic și pașii cum se îndepărtează, aghiotantul, în loc să pornească filmul, o prinse pe Ximena de braț. Până ca ea să se dezmeticească, îi întinse o gentuță de pânză.

-- Nu știu cum faci, dar Mabuse iese de aici doar mort. Ai înțeles?

Ximena nu știa cum să reacționeze. Deschise gentuța. În ea era o se-ringă, iar alături, o fiolă cu un ser.

Ce e asta? Cum adică? îngăimă ea.

-- Înțeleg că ți s-a ordonat deja. Doar că aici nu ai cum să aduci nimic. Ai grijă să injectezi tot. Rezultatul va fi asemenea unui atac de cord. Nici o urmă de substanță nu se va găsi la autopsie. Nu pleci de aici fără să rezolvi. Sper că ți-e clar. Și acum uită-te la film.

-- De ce n-o faci tu? întrebă Ximena, uimită de agresivitatea individului, care până atunci fusese un exemplu de curtoazie.

-- Pentru că eu nu am cum să intru acolo. Și pentru că fiecare trebuie să-și facă treaba. Și acum uită-te la film. Că se întoarce șeful. Și nu uita. Mai ai 42 de ore.

Aghiotantul apăsă pe Play și părăsi încăperea.

Ximena era îngrozită. Nu știa ce să facă. Nu se punea problema să îl omoare pe Mabuse. Trebuia, acum, să împace și capra, și varza. Urma doar să decidă cine avea să fie varza. Hotărî să se concentreze la filmuleț. Măcar avea să înțeleagă ce se întâmplase.

Capitolul 123

Îl privea plin de curiozitate pe bătrânelul acela de culoare, o mână de om, care se așezase cu modestie, cu picioarele lipite și geanta de poștaș pe genunchi, în efortul de a ocupa un petic cât mai mic din canapeaua somptuoasă pe care fusese invitat să se așeze. Se ridica de fiecare dată când cineva intra sau ieșea din cameră. S-a ridicat când a intrat Rocio și l-a rugat pe Charles să o conducă la ușă. S-a ridicat când a intrat Alyssin, cu fața acră după ce o văzuse pe Rocio, spunând că pleacă și ea. Și, bineînțeles, s-a ridicat când Charles s-a dus să facă o cafea și s-a ridicat și când s-a întors cu aceasta pe o tavă pe care i-a pus-o pe măsuta mobilă pe care o trăsese la marginea canapelei, alături de colțul îngust pe care se așezase bătrânelul.

– Eu am predat istorie toată viața. La liceu. La un moment dat, m-a chemat directorul să mă întrebe dacă l-aș putea suplini pe profesorul de muzică. S-a gândit că noi, negrii, suntem un popor muzical. Eu cânt la trompetă de mic. Din păcate, am fost respins la Julliard și m-am orientat spre cea de-a doua mare pasiune a mea, istoria.

Charles îl asculta cu mirare pe omul acela modest. Vorbele sale nu exprimau altceva decât bună-cuviință.

– În fine, continuă el, am aici o carte care cred că vă aparține.

Scoase cu mișcări grijulii din geantă un manuscris pe care îl prinse cu două degete de margini, de parcă ar fi fost de cristal și se temea să nu îl spargă. I-l întinse lui Charles, care ardea să deschidă cartea, dar, molipsit de politețea oaspetelui, o puse pe masă.

– Ați citit-o?

– Din păcate, nu. Am început-o, dar mi s-a părut, mă scuzați, o prostie monumentală. Băiatul ăsta, Urquhart, a fost un personaj straniu. Nimic din ce a scris nu se poate citi. În afară, poate, de traducerea sa unică după *Gargantua și Pantagruel*. La care, nu știu dacă știți, a adăugat mai mult de

o sută de pagini. În felul ăsta, a devenit mai mult decât traducător, a devenit coautor. Mă scuzați, vorbesc, vorbesc și nu mă mai opresc.

Făcu o pauză, ca să ia o gură de cafea. Apucă stângaci ceșcuța pitică și luă o înghițitură.

- Cafea italienească. Mică, dar tare a dracului. Mulțumesc frumos.
- Vă rog să mă lămuriți în legătură cu câteva chestiuni.
- Cu plăcere. Dacă vă pot fi de ajutor.
- Știți, probabil, despre tragica soartă a asistentului meu.
- Într-adevăr, se grăbi să răspundă Moses White, fără să îl lase pe

Charles să termine. Am urmărit cu stupoare ce i s-a întâmplat. Am crezut că e o întâmplare. Dar după asasinarea lui Olcott și dispariția profesorilor celorlalți, la care eu l-am trimis, mi-am dat seama că domnul Marshall a nimerit jackpotul, așa că m-am ascuns.

- Dispariția cui?
- A domnului Boates. Și a doamnei Jackson. A domnului Barrett.
- Aici o să vă liniștesc. Sunt cu toții bine. Sub protecția FBI-ului.

Moses White răsuflă ușurat.

- Cum adică dumneavoastră l-ați trimis la ei?
- Așa bine. După cum știți, domnul Marshall a intrat în posesia unor manuscrise vechi, zece la număr, printre care și acesta. De ce mi l-o fi adus tocmai pe ăsta mie? Cred că altele erau mai interesante. Sunt acelea de pe masă?

- Da, răspunse Charles. Vreți să aruncați un ochi?
- Mulțumesc. Poate altă dată. Acum trebuie să mă întorc. Mă așteaptă sora mea.

- Spuneți că dumneavoastră l-ați trimis la ceilalți.

- Oarecum. A încercat întâi să vorbească cu profesorul Frazer, apoi cu Cifarelli. Doar la ăștia doi s-a gândit. Îl refuzaseră amândoi. Destul de nepoliticos. Așa că i-a venit ideea asta extraordinară, să le spună că este în posesia unor manuscrise considerate de mult pierdute. Ceea ce era adevărat. A încercat întâi cu mine. Presupun că nu mă considera atât de important. De aceea mi l-a adus tocmai pe ăsta. La ceilalți eu i-am recomandat să se ducă. Mai precis, l-am sfătuit să încerce la Boates, Barrett, doamna Jackson, Davidson și Olcott. Pe ăștia cinci i-am sugerat eu. El a mai găsit doi. Trei, cu mine. Nu știu dacă a împărțit toate cele zece cărți. Dar mă bucur că a funcționat. A fost primit imediat. După câte văd, le-ați recuperat pe toate.

– Și de ce i i-ați recomandat pe aceștia?

– Domnul Marshall era, printre altele, în posesia unei cărți. Nu, nu e bine. O să încep altfel. Domnul Marshall a intrat în posesia acestor cărți pe care le aveți aici. Toate, niște rarități. Toate, considerate dispărute. Dintre cele zece, doar una nu se potrivea aici, și tocmai aceea i-a atras atenția.

– Vă referiți la memoriile lui Esteban?

– Bibliotecarul, da. O carte specială, care nu e chiar o carte. Sunt memoriile unui om de culoare care a ajuns, printr-o întâmplare, bibliotecar al unei biblioteci secrete. Știu că sună monstruos ce vă spun, dar...

– Știu ce e Omnes Libri.

Bătrânul făcu o pauză.

– Cu atât mai bine. Esteban este primul bibliotecar de culoare. Pe la mijlocul secolului al XVI-lea. În mod ciudat, povestea i se părea autentică domnului Marshall.

– Ce poveste? Ce scrie acolo?

– Habar n-am. Am întrebat o dată și a ocolit întrebarea. N-am vrut să insist. Una peste alta, a aflat că și stră-străbunicul meu, patru generații anterioare, a ocupat și el același post, timp de aproape cincizeci de ani, și îl interesa dacă nu cumva am cunoștință de un jurnal asemănător al strămoșului meu, Moses White. Domnul Marshall susținea că toți bibliotecarii erau obligați să scrie așa ceva. I-am povestit tot ce știam eu.

– Cum v-a găsit George?

– Nu mi-a spus. Asistentul dumneavoastră era plin de resurse. Și părea obsedat de subiect.

– Da. Așa era el. Când dădea de ceva. Mai ales de ceva extraordinar. Nu se lăsa până nu rezolva problema. În ultimul timp întâlnesc tot mai mulți oameni de soiul ăsta. Din păcate, eu sunt mult mai delăsător.

Oaspetele nu înțelegea ce voia să spună Charles. După un scurt moment, în care făcu un efort să-și explice dacă profesorul făcea vreo aluzie sau nu, renunță și își reluă expunerea.

– Toată problema lui – zicea că vrea să scrie o lucrare revoluționară despre Lincoln – era de ce cel mai mare președinte al nostru s-a transformat, din ceea ce era, în ceea ce a devenit. Care era explicația din spatele schimbării sale? Am încercat să îi explic că nu era nici o schimbare, ci o evoluție sau, mai degrabă, o maturizare, o cristalizare a părerilor. Lincoln era în mod natural împotriva sclaviei. Împotriva oricărei forme de sclavie.

E un fapt. La fel de adevărat este că era și rasist. Cine nu era, pe atunci? Nu trebuie să judecăm epoca aceea cu ochii de acum, fără să ținem seama de context. Asta îi învăț mereu pe elevii mei.

– Just, răspunse Charles, care părea să își revină din euforia ce îl cuprinsese în ultimele zile și să își amintească ce urmărea, de fapt, înainte ca Rocio să-i ocupe gândurile.

Se întrebă, în timp ce îl asculta pe bătrân, dacă nu cumva își dorise ca femeia aceea să îl scape din întreaga poveste, iar inconștientul său lucrase în scopul de a-l elibera de presiune. Avea această calitate extraordinară. În orice situație, oricât de aproape de limita disperării s-ar fi aflat, găsea un fir de care să se agațe, ceva ce în naratologie se numește *life line*, o frânghie de care să se apuce pentru a se trage în afară, de unde să se poată privi pe sine cu detașare și ironie. Avusese întreaga dimineață o senzație ciudată în ceea ce o privea pe Rocio. O senzație care îi fusese declanșată de discuția din seara precedentă. Cum de Rocio, care știa pe dinafară poezii de Borges, deci îl citise aprofundat, nu știa ce e MCV? Și de ce alesese să îi recite exact poezia care se referea la Biblioteca din Alexandria? Viermele îndoielii i se cuibărise în creier și nu îi dădea pace. Moses White îi întrerupsese șirul gândurilor.

– Totuși, majoritatea istoricilor par să se pună de acord că schimbarea aceasta, trezirea, se produce la Farmington, în 1841, când Lincoln își ia o lună de vacanță, ca să îl viziteze pe singurul său prieten, Joshua Speed. Cu asta pare aproape toată lumea de acord. Nu și cu ceea ce s-a întâmplat acolo, de fapt. Or, domnul Marshall a intuit exact că eu ar trebui să știu cel mai bine. Pentru că am auzit poveștile astea spuse de bunicul meu, care fusese destul de aproape de evenimente, la doar două generații. Știți că stră-strămoșul meu s-a însurat acolo, pe plantație? Și a avut un copil, pe străbunicul meu, la vârsta de 65 de ani?

– Vă rog, continuați, spuse Charles, care devenise foarte interesat. Mai doriți o cafea?

– Nu, mulțumesc. Eu sunt obișnuit cu cafelele noastre americane. Lungi cât o zi de post.

– Vă rog, atunci, să continuați.

– Da. Ei bine, se știe că Lincoln era depresiv și că această călătorie aproape l-a vindecat. Dar depresia lui venea la pachet cu niște insomnii îngrozitoare. Așa că noaptea se plimba pe plantație sau citea la lumina

sfeșnicului. I-au pus la dispoziție un sclav care să îl slujească 24 de ore din 24.

- Strămoșul dumneavoastră.
- Exact. Moses Abraham White.
- Abraham?

– Întocmai. Când a fost capturat de negustorii de sclavi, era pletos și bărbos. Țștia erau oameni rudimentari. Aveau niște cărțulii, mai mult desene decât text. Pe teme biblice, cu care probabil își consumau timpul în călătoriile acelea nesfârșite, când nu trebuiau să tortureze pe cineva sau nu erau beți. Ceea ce se întâmpla rar. Stră-străbunicul meu semăna cu personajele din acele cărți. Unuia i-a semănat cu Moise, iar celuilalt – cu Abraham. Așa că i-au pus două nume. Cred că e singurul sclav din istorie cu două nume. Mă rog, Lincoln l-a întrebat, la un moment dat, cum îl cheamă. Trebuia să îl strige cumva. I-a răspuns că îl cheamă Moses și Abraham. Lincoln a fost mirat să afle că sclavul e tizul său. La un moment dat, ros de melancolie și fără chef de citit, l-a rugat pe bătrân să îi povestească ceva. Acesta i-a povestit viața lui. La început, Lincoln a crezut că negrul inventează. I-a spus că e un mare povestitor. Dar, pe măsură ce bătrânul sclav se adâncea în poveste, viitorul președinte era din ce în ce mai prins.

Și asta l-a determinat să își schimbe atitudinea?

– Nu cred. Cred că a fost un început. Domnul Marshall a tot insistat să afle dacă știi ce i-a spus străbunul meu președintelui, de l-a întors în așa hal pe dos. De aceea i-am și sugerat să stea de vorbă cu cei mai mari specialiști în Lincoln.

– Și Olcott? De ce l-ați trimis la Olcott?

– Bunicul meu mi-a povestit că Lincoln umbla cu o carte după el, de care nu se despărțea niciodată. *Geometria* lui Euclid. O traducere veche, cu o prefață de John Dee.

– Da. O știu.

– Ei bine, Moses vede cartea și discută cu viitorul președinte de la egal la egal. Mai mult, îi spune că Dee a fost vizitat de îngeri care l-au învățat limba lor. O limbă pe care el o numește enohiană.

Charles oftă. Nu se putea, oare, ca discuția să nu alunece în absurd? Se părea că nu.

– Nu fiți dezamăgit. Nici eu nu cred în prostiile astea oculte. Dar se pare că Lincoln a fost foarte atent la ce i-a spus tizul său. A considerat un semn că omul care îi povestește despre lucruri la care au acces numai inițiații

sau oamenii aleși, în special despre biblioteca secretă și istoria umanității, are același nume ca și el, Abraham. Lincoln nu era credincios, dar era al naibii de superstițios. Așa că una dintre ipotezele domnului Marshall era că Moses l-a inițiat pe Lincoln în științele oculte.

– Și de asta l-ați trimis la Olcott? Am crezut că are legătură cu ședințele de spiritism ale lui Mary Todd.

– Nu, zâmbi bătrânul.

– Și la doamna Jackson? E specialistă în heraldică.

– Aici nu mi-e foarte clar. Domnul Marshall spunea ceva despre două însemne heraldice. Sau, mai exact, un singur însemn. Un basilisc care înghite sau scuipă afară un copil. Blazonul e din Italia secolului al XIV-lea. Al unei familii celebre, Visconti. Domnul Marshall descoperise o asemănare ciudată cu o figură foarte întâlnită la azteci. Un zeu. Quetzalcoatl, șarpele cu pene. De fapt, cele două sunt atât de asemănătoare încât pun sub semnul întrebării data reală a descoperirii Americii. Pentru că desenul aztec apare mai devreme. Și eu nu cred în coincidențe dintr-astea. Cel mai probabil e că familia Visconti a ajuns în America Centrală cu cel puțin două sute de ani înainte de Columb. Din două, una. Fie au văzut desenul la azteci, fie aztecii l-au văzut la ei.

– Altă fantasmagorie. Și ce legătură avea asta cu Lincoln?

– Habar n-am. Nu mi-a spus. Cred că are legătură cu biblioteca. Și nu e nici o fantasmagorie. Trebuie să vedeți cele două reprezentări ale balaurului, șarpelui sau basiliscului, ce o fi. Aia nu e o coincidență!

– Biblioteca nu e pe o insulă? E pe continent?

– Înțeleg că a fost pe o insulă. Dar, la un moment dat, insula a devenit neîncăpătoare. Și biblioteca a fost mutată într-un loc mai sigur, prin secolul al XVI-lea. Insula a rămas doar un punct de triere sau catalogare. Așa l-a găsit stră-străbunicul meu, la sfârșitul secolului al XVIII-lea. De altfel, domnul Marshall mi-a dezvăluit câte ceva din ce a citit în memoriile lui Esteban. Cred că a ocolit esențialul. Dar nu îl pot învinui pentru asta.

– Ce v-a dezvăluit?

– Se pare că acel Esteban vorbește despre construirea, undeva în Europa, a unui oraș-bibliotecă. Familia Visconti ar fi avut ceva de-a face cu asta. Un oraș fortificat. Așezat într-un loc strategic.

Lui Charles i se făcu pielea de găină în așa hal, încât simți cum firele de păr îi ies prin cămașă. Își dădu seama ce era cu schema pe care o recuperase

din statuia faraonului. Începea să iasă din transa în care îl băgase Rocio și să revină la povestea cu Lincoln, și cu biblioteca, și cu George, și cu mama sa, poveste care începea să se închege.

– Vă simțiți bine? întrebă bătrânul.

– Da. Da ce?

– Sunteți foarte palid.

Se ridică în picioare.

– Am spus ceva nepotrivit? Să vă aduc un pahar cu apă?

– Nu, nu, spuse Charles repede. Sunt doar obosit. Am avut o noapte grea. Vă rog, luați loc.

Bătrânul se reasează, dar Charles avea nevoie să-și revină. Se scuză și ieși. Moses White îl auzi cum umblă la frigider și apoi cum dă drumul apei la chiuvetă.

Charles își vârî capul sub robinetul cu apă rece, după ce scoase două cutii de Coca-Cola din frigider. Stătu așa aproape jumătate de minut, după care își scutură capul ca un câțel. Se șterse bine, luă un pahar de pe masă și se întoarse în cameră.

– Înțeleg că am atins un nerv, spuse bătrânul. Încă sunteți ud pe cap. Dar, vă rog, nu e nevoie să-mi explicați. Nu e treaba mea.

Charles îi întinse cutia de Cola și paharul. Docil, bătrânul o deschise și își turnă în pahar, nu înainte de a mulțumi politicos.

– Să revenim. Ziceați de un oraș dedicat bibliotecii.

– Da. Nu știu altceva, dar bunicul meu mi-a povestit că, pe vremea când Moses Abraham a ajuns pe insulă, biblioteca mare era mutată deja de ceva timp. O altă ipoteză a domnului Marshall este că strămoșul meu i-a dezvăluit lui Lincoln, în schimbul promisiunii că va desființa sclavia, locul exact al bibliotecii.

– Serios?

– Da. Pare o miză cam mică, poate. Habar n-am. Lincoln era un om foarte curios. Cert e că, orice i-ar fi spus, asta nu s-a întâmplat atunci, la prima vizită la Farmington, ci mult mai târziu. Când Lincoln fusese ales președinte. Moses Abraham, aflat pe moarte, l-a implorat pe Joshua Speed să îl cheme pe Lincoln la căpătâiul său. Acesta era convins că negrul delirează, dar și-a zis că nu poate să refuze ultima dorință a unui muribund și, convins că Lincoln nu va veni, i-a transmis dorința sclavului.

– Numai că Lincoln a venit.

– Întocmai. Spre surprinderea tuturor. Ăla e, dacă citiți cu atenție cum a evoluat poziția președintelui pe tema sclaviei, momentul de cotitură. Deci Moses Abraham i-a spus ceva. Ceva enorm. Ceva esențial. Ceva ce a pus în mișcare și ultimul motor al lui Lincoln. Ceva decisiv. Asta căuta domnul Marshall. Și am strania senzație că asta căutați și dumneavoastră. Dar, cu toată sinceritatea, deși mi-am bătut capul, habar n-am despre ce e vorba. Dar am convingerea că domnul Marshall a aflat, și de aceea a fost ucis.

Charles era atât de uimit de tot ceea ce auzise, încât nu mai știa ce să spună. Avea nevoie să își facă ordine în gânduri.

– A, și mai e ceva, înainte să plec, spuse bătrânul.

– Vă rog.

– Nu cred că orașul acela din Europa s-a finalizat. Sau că biblioteca s-a mutat acolo.

– De ce spuneți asta?

– Pentru că bunicul meu mi-a mai povestit că Moses Abraham spunea că biblioteca cea mare e situată undeva în America Latină. Într-un oraș.

.. Ce oraș?

– Ciudad Blanca.

Capitolul 124

Ximena tocmai termina de vizionat filmul când directorul reîntră în sala de supraveghere. Caligari nu apucă să spună nimic, pentru că femeia se și rezezi cu o întrebare:

– Cum e McCoy?

– L-am dus, cât am putut de repede, la clinică. Șansele de a mai fi un om normal sunt destul de mici. Se pare că are creierul prăjit.

– Și ceilalți?

– La ei e mult mai grav. Dincolo de partea chimică, psihiatrul zice că au fost dresați să asculte numai de mizerabilul ăsta. Cine ar fi crezut? Cum am putut să fiu atât de tâmpit?

Ximena îi puse mâna pe braț.

– Nu e vina ta. Asta a fost o chestie foarte elaborată, pregătită de mult, cu minuțiozitate.

– O fi. Dar nu înțeleg despre ce vorbim aici. Ce să faci cu niște bieți oameni speriați? Abia acum lucrurile sunt și mai neclare.

– N-ați scos nimic de la el?

– Nu. Așa face de când l-am adus. Nici măcar nu obosește.

– Și când treceți la următorul nivel?

– După ce ne întoarcem.

– Plecăm undeva?

– Da.

Caligari făcu o pauză, ca să prelungească suspansul. Părea destul de binedispus în urma telefonului pe care îl primise. În ciuda nenorocirii cu Mabuse.

– L-au prins pe K2.

– Vorbești serios? L-au prins? Unde?

– Spre norocul nostru, în Belize. Cu englezii se poate vorbi mai ușor.

– Și cum l-au prins? Cum se prinde ăsta? E mai evoluat decât KI, nu? Trebuie să fi fost un măcel.

– A urcat din Honduras în Guatemala, unde cică a făcut vreo două măceluri pe lângă Morales, în jurul lacului Izabal. Bineînțeles, nici o vorbă de acolo. Apoi a trecut prin apă, ceea ce înseamnă că ăsta e construit să și înoate, e amfibian. În fine, a trecut spre Belize. Spre Baranco, de unde probabil se pregătea să treacă munții Maya, spre Mexic.

– Și cum a fost prins?

– N-am înțeles exact. Se pare că a dat peste niște indivizi care construiesc cele mai mari și mai solide plase de pescuit. Inclusiv din oțel ușor. Cert e că s-a încurcat în plasele alea. A încercat să le taie, să scape din ele. Dar plasele sunt inteligente. Se strâng precum cătușele. Cu cât încerci să te eliberezi, cu atât te afunzi mai tare. Când l-au tras din apă, au mai aruncat peste el niște plase, pentru că a reușit să topească metalul. E legat fedeleș. Armata l-a bombardat cu curent sau ceva. l-a produs un fel de puls electromagnetic. Cel puțin asta am înțeles.

– E mort?

– Nu a fost niciodată viu, ca să fie mort. Din câte înțeleg, i-au distrus circuitele interne.

Ximena stătu puțin pe gânduri. Se uită la ecran, apoi din nou la Caligari. Se ridică și își apropie capul de geamul care despărțea sala de supraveghere de cea de interogatoriu.

– În cât timp plecăm? întrebă, fără să își ia ochii de la Mabuse.

– Până pregătesc avionul. O jumătate de oră. De ce?

– Aș vrea să încerc și eu cu doctorul, spuse agenta, fără să își ia privirea de la acesta.

– Să încerci tu?

– Ai ceva împotrivă? întrebă Ximena, întorcându-se cu fața spre el. E bine legat, nu?

– Da. După cum vezi. OK. Nu văd ce am avea de pierdut. Oricum, când ne întoarcem, o să fie vai și amar de capul lui. O să scoatem totul de la el. Și laptele pe care l-a supt de la mă-sa, spuse Caligari, cu un amestec de ură și scârbă.

Scoase o cartelă din buzunar și i-o întinse Ximenei.

O să ai nevoie de asta. Codul e 4235. O jumătate de oră.

Femeia încuviință din cap și ieși. Se lovi, în ușă, de aghiotantul care se întorsese. Acesta o privi mirat cum iese din sală, apropie o cartelă de ușa de acces la camera de interogatoriu, tastează codul și intră. Nu putu să spună nimic, pentru că directorul îl vedea prin ușa întredeschisă. Intră și el în sala de supraveghere. Se gândi cu satisfacție că agenta a luat problema în mână. Habar n-avea cum l-ar fi putut injecta pe Mabuse sub privirea lui Caligari. Încercă să o ajute scoțându-l pe colonel de acolo.

- Domnule colonel, trebuie să vedeți ceva.
- Ce? spuse Caligari, neatent.
- Trebuie să veniți cu mine, să vă arăt ceva.
- Mai târziu. Mai târziu.

Încercă să insiste, dar Caligari îl repezi, așa că rămase și el să privească prin geam ce avea să facă Ximena.

După ce intră în cameră și se asigură că ușa se închisese bine, agenta apucă scaunul de vizavi de Mabuse și, după ce trase de lanțul menit să lase un loc mai mare libertății mâinilor decât cătușele obișnuite, până îl întinse la maximum pe bara de pe masă de care era prins, ridică scaunul și-i trecu lanțul printre picioare, blocându-l între colțul mesei și perete, în așa fel încât ambele mâini ale doctorului să rămână pe masă, cât mai rigide. După aceea scoase de la spate gențuța primită de la aghiotant și o deschise.

- Urmărește-mă cu atenție, îi spuse doctorului, care o privea disprețuitor, pe sub sprâncene. După cum vezi, am aici o seringă, iar aici, un ser.

Scoase seringă și o împinse prin dopul sticlei. După care trase întreaga soluție.

- Știu că nu vrei să ne spui nimic, pentru că șeful tău te-a asigurat că te va proteja. Dar te înșeli. Poate că nu îl cunoști foarte bine. Din contră, el e cel care a trimis această seringă. Înăuntru este o substanță pe care, dacă ți-o injectez, o să-ți crape inima. Și știi care e frumusețea? Nimeni n-o să știe că ai fost omorât. Legistul va descoperi doar un masiv atac coronarian.

Aghiotantul, care nu înțelegea ce se întâmplă, începu să devină din ce în ce mai neliniștit. Aruncă o privire spre Caligari, care nu părea să îi împărtășească îngrijorarea. Spre surprinderea tuturor, pentru prima dată în acea zi, doctorul vorbe:

- Ceva mai interesant nu ai? Cu chestii dintr-astea de adormit copiii vrei tu să mă sperii pe mine? Mai bine execută un dans, cum le stă bine curvelor.

– Vrei mai întâi un dans? întrebă Ximena. OK.

Scoase încet cureaua și o trecu de mai multe ori în jurul mâinii drepte, cu catarama imensă, din metal masiv, pe care erau figurați doi cai alergând în spume, în fața pumnului. După care, spre surprinderea tuturor, sări dintr-un singur pas pe masă.

– O să dansez o dată pentru tine. Mă vrei așa, pe masă?

Doctorul, surprins și confuz, nu răspunse.

– E șansa ta să vorbești acum. Și să spui cum ai ajuns aici și de ce faci ceea ce faci. Te previn că o să mă implori să îți dau seringă eliberatoare.

Cum Mabuse nu răspundea nimic, continuă:

– Nu? Nimic? Ești sigur?

Aghiotantul, care înțelese că Ximena nu avea nici cea mai mică intenție să îl injecteze pe doctor și știa că urma foarte curând să îl dea de gol, începu să se agite.

– Trebuie să opriți asta, îi spuse lui Caligari.

Acesta, însă, întinse mâna, făcându-i semn că vrea să vadă ce se întâmplă.

În acel moment, Ximena ridică piciorul și călcă cât putu de tare mâna doctorului. Acesta începu să urle, dar Ximena repetă mișcarea până se auziră metacarpielele lui Mabuse trosnind.

Aghiotantul începu să urle la Caligari:

– Trebuie să opriți asta!

– Cum? Singura cartelă e la ea. Și ea e înăuntru.

– Apăsați butonul de alarmă, urlă aghiotantul, care se înroșise tot.

Înăuntru, Ximena, după ce îl mai călcă o dată pe doctor, se aplecă și începu să îl lovească, cu pumnul învelit în curea, la baza nasului. Catarama făcea ravagii. Îi rupse piramida nazală, și un fluviu de sânge începu să curgă din fața lui Mabuse. Totul se petrecu foarte repede. Mabuse urla ca dementul. Ximena se opri după al treilea pumn și coborî de pe masă.

– Eu zic să termini cu urlatul, pentru că ce urmează o să fie și mai îngrozitor.

Aghiotantul își dădu seama că femeia aceea diabolică nu intenționa să se oprească. Trebuia să facă ceva. Duse mâna la spate și scoase un pistol.

– Ai adus o armă aici? întrebă contrariat Caligari.

Aghiotantul întinse arma spre el.

– Întrebă-l pe Cornelius! se auzi vocea lui Mabuse. Pe aghiotantul șefului.

Când își auzi numele, aghiotantul începu să urle la colonel:

– În genunchi! Măinile la ceafă!

Cum acesta nu reacționa, ba chiar părea că avea de gând să se repeadă asupra lui, aghiotantul trase un glonț în podea, lângă piciorul colonelului.

– În genunchi! Acum.

Caligari se lăsă în genunchi, dar nu apucă să își ducă mâinile la cap, pentru că aghiotantul ajunsese la el dintr-o săritură și îl lovi cu pistolul. Colonelul căzu fără cunoștință.

În sala alăturată, Ximenea se auzi din nou:

– O să îl întrebăm și pe el mai încolo. Acum o să vorbești tu.

– Nu, spuse Mabuse, rânjind sinistru.

Aghiotantul, panicat tot, începu să tragă cu pistolul în geamul care blocase primele două gloanțe, ca o vestă din kevlar. O văzu pe Ximena descălțându-se de ambii pantofi și rotindu-și flecurile de la tocuri. De sub vârfurile pantofilor ieșiră două lame foarte ascuțite. Agentă se repezi din nou la doctor și-i înfipse câte un pantof în fiecare obraz. Urletele reîncepură. Ximena se dădu mai în spate. Doctorul Mabuse, cu sângele care începuse să i se întărească pe față și cu doi pantofi, al căror bej-deschis începuse să se coloreze în roșu, ieșindu-i din obraji, părea o capodoperă de artă modernă, dintre acelea care exaltă cruzimea și vor să șocheze cu tot dinadinsul.

Un spectator exterior, total detașat de poveste, ar fi putut-o numi „Chip de bărbat devenit suport pentru lux“, iar critici serioși ar fi putut-o interpreta ca pe o redare metaforică a bărbatului obligat să întrețină, cu prețul propriului sânge, delirul nesfârșit al femeii disperate să aibă ultimul model de la Louboutin.

Dar Cornelius nu era acel spectator detașat, în acest teatru al cruzimii, așa că trase în continuare în același loc, până i se terminară gloanțele.

Mabuse, cu pantofii înfipți în obraji, începuse să urle:

– Da. M-au adus aici ca să le studiez comportamentul. Trebuia să știm cum reacționează supraviețuitorii după ce îi vizitează Minotaurul.

– Minotaurul? întrebă Ximena.

– Da, Minotaurul. Scoate-mi astea din obraji, că nu mai suport, continuă să urle Mabuse.

– Vrei să ți le scot? OK, ți le scot.

Un miracol se întâmplă de partea cealaltă a geamului. Acesta începu să cedeze. Loviturile consecutive în același loc dădeau rezultat. Aghiotantul, urcat acum pe masa din fața geamului, dădea cu piciorul în el. La un moment dat, geamul începu să se exfolieze, ca o bucată de plastic. Ținându-se de cap, Caligari începea să își revină și se ridică în genunchi. Suficient cât să vadă cum aghiotantul dărâmă geamul și sare în camera alăturată cu pistolul, rămas fără gloanțe, apucat de țeavă, ca o măciucă, și se aruncă asupra femeii. Ximena apucă să facă o eschivă și-i înfipse aghiotantului seringă în inimă.

Acesta începu să horcăie. Căzu întâi într-un genunchi, apoi în amândoi, începu să tremure și să facă spume la gură, pentru ca, în final, să se prăbușească precum un sac de cartofi pe podeaua plină de sânge.

Capitolul 125

In timp ce, la baza ultrasecretă, Ximena își aducea contribuția la arta contemporană cu un *happening*, Charles dezlegă și ultimul cuvânt din fraza pe care i-o pregătise George. După ce aplică deplasarea alfabetului cu 5, *vz nzkozh* se transformă în DE SEPTEM – DIN ȘAPTE. Îl completează repede în spațiul lăsat gol și privi foarte interesat întreaga frază:

DECENNIIUM POST SECUNDUM ET QUARTUM DE SEPTEM
STAT ROSA PRISTINA NOMINE NOMINEM ANTE NOMEN ROSAE
TENEMUS.

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA DIN ȘAPTE
DĂINUIEȘTE ÎN VECI NUMELE TRANDAFIRULUI MAI PĂSTRĂM
DOAR NUMELE ANTERIOR NUMELUI TRANDAFIRULUI.

Nu apucă, însă, să recitească mesajul, pentru că vacarmul din stradă și apoi soneria îl făcură să se întrebe ce naiba se întâmpla.

În fața ușii, la fel de serios ca întotdeauna, cu chiștocul în mână, aștepta răbdător Columbus Clay. Doar că de această dată nu era singur. Două mașini de poliție erau trase în față. Una tocmai se deplasa pe partea laterală a casei și opri acolo. Încă patru oameni, cu puști de asalt, discutau ceva pe pajiște. Charles se întrebă dacă nu cumva Columbus Clay venise să îl aresteze. Abia reuși să articuleze câteva vorbe:

- Ce se întâmplă? bâigui.
- Dacă îmi dați voie înăuntru, o să vă explic.

Charles îi făcu semn să intre, iar copoiul trecu foarte repede prin dreptul oglinzii, fără să arunce măcar o privire. Cum Charles îi văzu

reflexia traversând în fugă, putea fi convins că nu e vampir. Nu era sigur, însă, că nu e basilisc, pentru că nu apucase să se privească în ea.

Polițistul intră direct în sufragerie și se rezezi spre masă. Văzu imediat hârtia pe care Charles notase întreaga frază.

– Așadar, ați reușit să dezlegați tot. Ați aflat și ce înseamnă?

– Nu răspund la nimic până nu îmi explicați ce se întâmplă afară, zise profesorul, hotărât.

– Afară se întâmplă că am adus un echipaj pentru protecția dumneavoastră.

– Țsta e un echipaj?

– Bine. Sunt două.

Cum Charles îl privea încruntat, Clay adăugă:

– OK. Două și încă niște băieți din trupele speciale.

– N-am nevoie de protecție. Cu atât mai puțin de o armată care să îmi sperie toți vecinii. Nu mă atacă nimeni.

– Zău? spuse Clay, zâmbind, în timp ce arăta întrebător spre chiștocul care se stinsese.

– Știți bine că puteți fuma. Ce vreți să spuneți?

– Azi-noapte, patru asasini, din câte îmi dau seama cam nepregătiți, înarmați până în dinți, au coborât dintr-un SUV și s-au postat la cele două intrări ale casei dumneavoastră. Dacă nu erau cei doi bărbați care vă supravegheau casa, erați acum istorie. Și dumneavoastră, și domnișoara.

– Asasini? Ce spuneți acolo? întrebă Charles, în timp ce căuta să găsească pe fața polițistului măcar o umbră de zâmbet.

Dar privirea serioasă a acestuia îl făcu să ofteze, învins. Se lăsă să cadă pe fotoliu. Se așează și Columbus Clay pe canapea.

– Îmi supraveghează cineva casa?

– Acum nu, dar azi-noapte era coadă. Spre norocul dumneavoastră.

– Cine?

– Unul nu știu cine era. Am urmărit unde duce cadavrele celor patru asasini.

– Cadavre?

– Da. El și celălalt s-au mișcat excelent. I-au suprimat pe cei patru cu o eficiență pe care eu nu am mai văzut-o decât în filme.

– Suprimat? întrebă Charles, care nu reușea să depășească faza de exprimare parcimonioasă.

– Întocmai. Ziceam că l-am urmărit până la un șantier unde, pur și simplu, i-a îngropat pe cei patru și a turnat beton peste ei.

– Beton?

– Da. Ca la mafioți.

– Cine? Încercă să articuleze Charles mai mult, dar fără succes.

– Nu știu cine e. L-am pierdut la un moment dat. Dar aflu eu, nu vă faceți griji.

Charles se ridică, deschise o sticlă de whisky și dădu peste cap o gură serioasă.

– Și celălalt?

– Celălalt e viitorul dumneavoastră cumnat.

Charles se strâmbă într-un fel care îl făcu pe Columbus Clay să zâmbească.

– Da, fratele domnișoarei.

– Rocio? Are un frate?

– Da. Unul care pare asasin profesionist, la rândul lui. Îmi pare rău doar că nu am filmat scena. Îl cheamă Socrate.

– Socrate? Haideți, dom'le! Ce e asta? Camera ascunsă?

– Nu trebuie decât să o întrebați. Probabil vă întâlniți cu ea în curând. Nu?

Charles nu știa ce să mai spună. Așa că mai puse o întrebare:

– Și ăștia doi stăteau noaptea în fața casei? Erau împreună?

– Nu. Fiecare stătea în mașina lui.

– Nu înțeleg. Și dumneavoastră de unde știți asta?

– Pentru că eu eram în a treia mașină.

– Și dumneavoastră mă supravegheați? Nu înțeleg.

– Nu am toate răspunsurile încă. Dar vă promit că, atunci când le voi avea, veți fi primul care va afla. Până atunci, e important să fiți în siguranță.

Charles luă încă o gură de whisky și dădea semne că începea să își revină. I se părea fantasmagoric. Dar era evident că polițistul nu mințea.

– Și e nevoie de toată desfășurarea asta de forțe?

– Nu neapărat pentru protecția dumneavoastră. Dar e important să transmitem un mesaj.

Capitolul 126

Nu o certă pe Rocio când ajunse acasă. Dar îi povesti de-a fir-a-păr tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Rocio îi spuse, la rândul ei, tot ce aflase de la Charles în acele zile. Dar, în ciuda efortului ei de a părea rece și indiferentă, Socrate nu avea nici o îndoială că era îndrăgostită lulea de profesor. Înțelese că nu era nici timpul, nici locul să vorbească despre asta. Mai ales că, în câteva ore, trebuia să se urce în avionul trimis de Keely cu destinația Cartagena, unde urma să pregătească atentatul, mai exact, să se asigure că totul se desfășura conform planului. Keely îl investise cu autoritate totală asupra întregului grup, inclusiv asupra criminalului trimis de Eastwood, Cipriano, zis Bărbierul din Baltimore.

O rugă doar să îi promită că va avea grijă de ea și să nu îl mai viziteze pe profesor timp de două zile. Atât îi ceru: să inventeze o scuză și să stea departe de el, până avea să se întoarcă el din misiune. O și șantajă sentimental, spunându-i că putea să se concentreze la misiune doar dacă o știa departe de profesor. Dacă rata misiunea, ar fi urmat ani în șir de coșmar pentru amândoi. Ar fi trebuit să se uite toată viața peste umăr. De aceea avea nevoie să se concentreze și să nu fie nevoit să aibă și grija ei.

Rocio insistă că știe să își poarte de grijă, dar, până la urmă, fu nevoită să îi promită fratelui ei că va sta departe de Charles cât timp el va fi plecat. Socrate plecă împăcat.

La doar câteva minute după ce acesta ieși pe ușă, Rocio era în baie, pregătindu-se pentru întâlnirea cu iubitul ei. Își puse, prevăzătoare, pistolul cu țeava tăiată scurt în poșetă. Se asigură că e încărcat și că are piedica trasă.

Îi luă ceva vreme lui Caligari să priceapă ce se întâmplase în camera de interogatoriu. Îl auzise pe Mabuse rostind numele aghiotantului său.

Doctorul leșinase după experiența sinistă pe care o trăise, așa că directorul hotărî să reia interogatoriul după ce aveau să se întoarcă din Belize. Mai ales că, în momentul acela, Mabuse avea nevoie de îngrijiri medicale serioase.

În avion nu scoase nici un cuvânt și nu își luă ochii de pe agentă, pe care nu ar fi bănuț-o niciodată în stare să tortureze pe cineva. Mai ales în felul acela. O cunoștea de patru ani și știuse dintotdeauna că femeia aceea mică și subțire ascunde un vulcan, dar nu și-ar fi putut imagina într-o mie de ani că era în stare să facă tot ce a făcut și să-și păstreze, totuși, sângele-rece. Îl trecură florii numai la gândul că ar putea ajunge vreodată pe mâna ei. Asta îl duse, din aproape în aproape, la un fel de meditație filosofică pe tema vieții și a relațiilor dintre oameni. Îl făcu să se întrebe retoric în cine naiba mai poți avea încredere astăzi. Mabuse, cu care lucra de aproape cincisprezece ani, făcea experimente pe victimele a ceea ce el numise Minotaur. Iar asta însemna că doctorul știa nu numai de existența lui K1 și K2, ci și de felul în care acești războinici perfecți urmau să apară și să acționeze. Și el, Caligari, nu bănuise nimic, nimic, nimic. Ba încă se mai și enervase când agenta îi sugerase că ceva nu e în ordine cu doctorul. Măcar avea un nume pentru roboții ăia sofisticați – minotauri. Ceea ce era, în fond, după cum arătau, evident. Tot împingând raționamentul mai departe, își dădu seama că Petra – numele sub care o cunoștea el pe Ximena – îi făcuse, de fapt, un mare serviciu. Tot schimbând registrul lucrurilor care îi treceau prin cap, adormi, afundat în scaunul comod al avionului. Nu simți când Ximena întinse, cu delicatețe, o pătură peste el.

Capitolul 127

- **E**xtraordinar, auzi o voce care venea din spate. În toți anii ăștia, nu te-ai schimbat deloc.

Simți o mână pe umăr, apoi o îmbrățișare. Întoarse capul și își prinse fiul de mână.

- Din păcate, lumea în care trăim nu devine mai bună.

Cei trei oameni ai străzii se ridicară în picioare, ca să părăsească masa cardinalului. Acesta le făcu semn să se așeze și să continue să mănânce.

- E fiul meu, le spuse. Terminați liniștiți de mâncat. Pe mine vă rog să mă scuzați.

Cei trei încercară să îi mulțumească pentru cină, dar cardinalul îi opri cu un gest sever. Se ridică și îi binecuvântă.

- Vii la restaurantul ăsta de când te știu.

- Păi aici o porție de paste costă 12 euro. Și nu sunt mult mai rele decât acolo. Iar de cei 50 pe care i-am plătit la Pergola – mă rog, i-ai plătit tu, dar înțelegi ce vreau să zic –, aici mâncăm bine patru persoane. Din păcate, sunt mereu alții și nu îi pot ajuta cu mai mult.

- De ce?

- Pentru că nu vor să stea. Dacă îi duc în căminele noastre, fug sau dispar.

- Și de ce crezi că se întâmplă asta?

- Sper că n-o să aud vreo explicație din asta cinic-psihologică. Doar Dumnezeu știe. Oamenii sunt ciudați. Presupun că ai ceva, dacă ai venit până aici. Ai luat cina?

- Nu, răspunse directorul adjunct al AISI.

- OK. Atunci trebuie să încerci farfallele cu gorgonzola. Sunt excepționale. Uite, acolo în colț, masa aia retrasă.

Se așezară amândoi. Cardinalul comandă o porție de farfalle pentru fiul său și o sticlă de Chianti pentru amândoi.

– De când nu ai mai mâncat aici?

– Cred că de vreo opt, zece ani. Dar văd că nu s-a schimbat nimic.

– Ba da. A murit patronul. Dumnezeu să îl odihnească!

Spunând asta, își făcu semnul crucii, cu gesturi largi și lente, așa cum îi stă bine unui cardinal.

– Îmi pare rău, spuse Volpone.

– Asta e viața! Dar, te rog. Cred că nu ai venit aici pentru asta. Ai și aflat ceva?

– După cum știi, serviciile secrete cu asta se ocupă. Iar pentru tine ce nu fac eu?

– Nu pentru mine. Pentru Biserică.

– Eu fac pentru tine. Dar hai să nu intrăm iar în dispute. Am aflat că papa a avut o întâlnire furtunoasă în timpul vizitei din Mexic. Știi, probabil, că a fost, cumva, forțat să meargă acolo.

– Forțat, nu. Mexicanii, auzind că va vizita Cuba, le-au promis oamenilor că Sfinția Sa va vizita și Mexicul. N-a vrut să îi dezamăgească.

– Poate că e mai mult aici decât se vede cu ochiul liber.

Cum adică? Și cu cine s-a întâlnit?

Volpone scoase un plic de sub haină și i-l întinse preotului. Acesta îl desfăcu și scoase un set de fotografii.

– Îi știi pe ăștia?

– Da. Pe ăsta îl știu. A fost azi-dimineață la Vatican.

– Episcopul de San Pedro Sula.

– Da. Un om neobrăzat. O rușine pentru Biserică. I-am zis de mult Sfântului Părinte că trebuie decăzut din toate funcțiile și trimis în judecată.

– În judecată? De ce?

– Mă rog, spuse cardinalul, care voia să ocolească subiectul.

– Pentru că e pedofil?

Cardinalul lăsă capul în jos.

– Așadar, știi și asta.

– Da. Și constat cu stupeoare că știe și papa. De când?

– De ceva timp.

– Și de ce n-a făcut nimic până acum?

Cardinalul îl privi cu tristețe.

– Știi câți sunt? E o mare dilemă asta. Povestea cu celibatul preoților trebuie să se termine.

– I-auzi, spuse Gianni. Asta nu e o erezie?

– Nu. Nici o erezie. Biserica trebuie să înțeleagă lumea în care trăiește.

– Știi că s-a făcut un studiu dintr-asta cum nu îți place ție, psihologic.

O mare parte dintre cei care se fac preoți sunt homosexuali, iar o altă parte sunt foarte speriați de dorințele lor, pe care și le reprimă cu violență. Sunt frustrați!

Cardinalul oftă. Fiul înțelege că era cazul să revină la subiect:

– OK. Psihologia mea nu e bună. Știi că asta era unul dintre copiii lui Marcial Maciel? Și că îl viola încă de la vârsta de opt ani? Psihologia asta, în care tu nu crezi, susține, în urma unor studii foarte serioase, că e probabil ca oamenii care au fost abuzați în copilărie să devină și ei, la rândul lor, abuzatori.

– Da. Știu.

– Știi. Bine. Se pare că însuși Maciel e responsabil de ascensiunea fulminantă a fostului său amant. Pe asta Biserica de ce l-a tolerat? Pentru că aducea bani în prostie, nu? Avea în mână toți bogătanii Americii Latine prin organizația aia a lui, mai îngrozitoare decât Opus Dei, dacă se poate așa ceva. Legiunea lui Hristos sau cum îi zicea. A condus organizația asta miliarدارă din 1941. Timp de 64 de ani a făcut ce a vrut pe acolo. A fost un dictator scârbos. Cum a fost cu puțință așa ceva?

– S-a aflat prea târziu ce făcea. Trebuie să îți amintesc că tocmai Sfântul Părinte, papa Benedict, a fost cel care l-a înlăturat din Biserică. Cel care l-a sprijinit tot timpul a fost Wojtyła.

Gianni Volpone observă că tatăl său adoptiv se referea la papa dinainte cu numele său de familie, și nu cu cel oficial, așa cum se cade.

– Și de ce nu l-a trimis în judecată?

– Sfântul Părinte a considerat că nu mai are nici un rost. La 84 de ani? L-a pedepsit cu penitență și rugăciune.

– Mă faci să râd. Crezi că asta a făcut un om ca asta, după ce s-a retras într-o vilă ultraluxoasă din Florida? S-a rugat?

– A murit la scurtă vreme.

– După trei ani de penitență neagră? Ha, nu se putu stăpâni Gianni. Mă rog. Ăstălalt, spuse, indicând cu degetul pe fotografie, e un general american, Gun Flynn, cu un trecut foarte dubios. Toată biografia lui de

dinainte de 1960 e trecută la secret. Nu poți găsi nimic nicăieri. Nici măcar la prietenii noștri americani. Mai am o sursă la CIA. Acum e mare mahăr în armată. Conduce o secție specială. Un fel de operațiuni negre. Important e că ăștia doi îl șantajează pe papa. Asta e sigur.

– Din armata americană? Îl șantajează? În ce sens? Cu ce îl șantajează?

– Cred că întrebarea corectă e ce vor de la el.

– Da. Ce vor?

– Nu știu încă. Iar în ceea ce privește lucrurile cu care îl șantajează, pot fi mai multe. Am deschis niște ipoteze.

– Povestea asta cu scrisorile? Am citit azi tot manuscrisul ăluia. Majoritatea sunt povești vechi. Cu criza de la sfârșitul anilor '70. Cu Calvi și Sindona, și băncile. Ratzinger nu a avut nimic de-a face cu asta.

– Într-adevăr. Dar cu îndepărtarea arhiepiscopului Vigano a avut.

– Da. M-am interesat și acolo. Apropo, astăzi, când l-am văzut pe majordom, mi-a venit, pardon, să îi dau un șut de să zboare pe fereastră, direct în Tiberu. Nu-i pot spune Sfântului Părinte că el e sursa tuturor acestor calomnii ordinare?

– Dacă faci asta, m-ai terminat. Și nu sunt calomnii. Defel.

Chelnerul aduse mâncarea. Cardinalul se ridică, se duse la baie, se spălă pe mâini, ca și când ar fi vrut să se spele de păcate, și se uită prelung în oglindă. Când se întoarse, fiul său înfulecase aproape tot.

– Excelente pastele astea, spuse cu gura plină. Aș zice că sunt mai bune decât alea de la Pergola.

– Le face Ninetta aici, în casă. Mi-am amintit ceva. Imediat după înscăunarea Sfinției Sale, Sfântul Părinte a vorbit despre îndepărtarea mizeriei din Biserică. Să știi că exact la Maciel s-a referit.

– Poate. Dar din câte știu, Maciel a fost vreo 20 de ani șeful Inchiziției papale.

– Inchiziție? Cum așa?

– Păi ce e Congregația pentru Doctrina Credinței, nu e urmașa Inchiziției?

– E urmașa Congregației Sfinte a Sfântului Scaun.

– Și asta ce era? Nu Inchiziția?

Cardinalul oftă din nou.

– Ei bine, n-a făcut nimic, în tot timpul ăsta, zise Gianni. N-a pedepsit pe nimeni. N-a suflat o vorbă. Deși știa de sute de cazuri de pedofilie. Câți copii a nenorocit tăcerea lui? Ei bine, ăsta ar putea fi unul dintre motivele

de șantaj. Că a știut și a tăcut. Și a lăsat lucrurile să continue în felul ăsta. Al doilea e cel cu scandalul de acum. Dar cred că aici ai dreptate. Țsta e un motiv slab. Pe de altă parte, un nou scandal se arată la orizont. Alt motiv e că se prea poate ca IOR-ul, Banca Vaticanului, să continue să spele banii Mafiei și să furnizeze bani Americii Latine. De data asta, nu ca să blocheze comunismul, ca în anii '80, și să sprijine dictatori, ci din alte motive.

– Și care e scandalul ăsta nou?

– Care scandal nou? întrebă Gianni, în timp ce îi făcea semn chelnerului să aducă nota.

– Plătesc eu, spuse tatăl. Ai zis că e un scandal nou care se arată la orizont.

– Trei preoți importanți, la adăpostul anonimului, au spus că există un conflict îngrozitor, în interiorul Vaticanului, între partida homosexuală și cea heterosexuală.

– Ce spui acolo? Astea sunt prostii!

– Ești sigur? L-ai auzit pe papă spunând *Impropriam influentam* de curând? Da sau nu?

– Da, dar...

– Și la ce se referea?

Cardinalul ridică din umeri.

– Exact la asta, adăugă Gianni.

– Și cine sunt fețele astea bisericești importante?

– Doar nu te aștepti să...?

Pe chipul tatălui său se citea atâta hotărâre, încât Volpone cedă, până la urmă:

– Îmi amintesc doar două nume. Cardinalul Salvatore De Giorgi și cardinalul Julián Herranz. Îi știi pe ăștia?

– Da, răspunse cardinalul.

– Îi știi de mincinoși? Sau colportori de zvonuri? Sau intriganți?

– Nu. Sunt oameni mai presus de bănuiele de felul ăsta.

Cei doi tăcură, pentru că sosise chelnerul. Cardinalul băgă fotografiile în plic și i le restituì lui Volpone. Se îmbrăcară și ieșiră din restaurant.

– Te duc acasă? întrebă Gianni.

– Nu. O plimbare nu-mi strică. Asta e tot?

– Nu. S-ar putea ca obiectul șantajului să nu fie nimic din toate astea.

Ci altceva, mult mai vechi. Și poate mai grav.

– Mai vechi? Mai grav? Mă îngrijorezi rău de tot. Ce?

– Încă nu știu sigur. Dar am o presimțire că voi afla. Te-ai gândit?

Plasezi microfonul ăla pentru următoarea întâlnire?

Cardinalul nu răspunse. Își privi fiul în ochi o vreme, după care lăsă privirea în pământ.

– Încă nu m-am hotărât.

– Eu zic să te grăbești.

Capitolul 128

- **S**i acum, că sunteți bine protejat, îmi spuneți rezolvarea textului
ăluia?

Charles îl privi lung pe detectiv. Știa că n-avea să scape de el dacă nu-i spunea. Luă biletul și se așeză pe canapea lângă acesta.

ZECE ANI DUPĂ AL DOILEA ȘI AL PATRULEA DIN ȘAPTE
DĂINUIEȘTE ÎN VECI NUMELE TRANDAFIRULUI MAI PĂSTRĂM
DOAR NUMELE ANTERIOR NUMELUI TRANDAFIRULUI.

- Cred că am reușit să înțeleg la ce se referă. Dar de rezolvat, n-am rezolvat-o.

- Poate vă ajut. Mă pricep și eu puțin.

- Asta am stabilit-o deja. Să vedem. Să începem cu partea a doua, care, așa cum spuneam, este un citat modificat din fraza cu care se încheie romanul lui Eco, *Numele trandafirului*.

- Da. Diferența e că aici, în loc să „păstrăm doar denumirile goale“, care era o chestie filosofică, păstrăm numele de dinaintea numelui trandafirului, zise polițistul cu satisfacție. Corect?

- Ați reținut totul, într-adevăr.

- Și ne întrebam atunci dacă trandafirul avea și alt nume înainte de a se numi *rosa* sau dacă nu cumva romanul lui Eco a avut un titlu de lucru. Am pieptănat tot internetul, dar n-am fost în stare să dau peste nici un răspuns satisfăcător.

- Cred că am eu o soluție mai rapidă la asta, zise Charles, plin de el. Cât e ceasul?

- E aproape două.

- Înseamnă că în Italia e opt seara. Perfect.

Columbus Clay așteaptă să-l vadă pe Charles făcând ceva, ca să înțeleagă ce îi trecuse prin cap. Dar Charles continuă să vorbească:

– Voi împărți și prima parte în două. „Zece ani” trebuie, pentru moment, dați la o parte. Și atunci avem al doilea și al patrulea din șapte. Am putea să ne întrebăm ce naiba e asta. Din șapte, ce? Cum referința e clară, romanul lui Eco, putem presupune că indicația e tot de acolo. Pentru a intra în bibliotecă, Adso și Guglielmo, personajele principale din *Numele trandafirului*, trebuie să acționeze cu degetele niște litere aflate deasupra sau dedesubtul unei oglinzi. E intrarea în bibliotecă, ascunsă, în roman, sub codul *finis Africae*.

Ceea ce urmă îl surprinse într-un totu pe Charles:

– *Secretum finis Africae manus supra idolum age primum et septimum de quatuor* – Secretul sfârșitului Africii: mâna deasupra imaginii acționează asupra primului și asupra celui de-al șaptelea din patru.

Columbus Clay îl privi pe Charles și râse:

– Da, am citit cartea asta. După ce am plecat de la dumneavoastră. Mi-am călcat pe inimă și am citit-o. Acum n-o să mi-o mai pot scoate din cap. N-are importanță. E grozavă. Sunt atâtea lucruri extraordinare, atâtea de învățat. E, pur și simplu, o bucurie continuă să o citești mereu și mereu. Eu nu trebuie să o recitesc, ci doar să mi-o recit din cap. De fiecare dată descoperi ceva nou. Nu prea înțeleg cum de o carte atât de grea, pentru că e, totuși, o carte grea, a devenit bestseller.

– Pentru că majoritatea oamenilor au ales să urmărească doar povestea polițistă, care era interesantă. Iar abajia aceea era originală.

– Și, conform poveștii dumneavoastră de la cursul acela, cu analiza poeziei poetului român, ceva mai puțini oameni au fost interesați de istorie, alții, și mai puțini, de filosofie, iar câțiva, o mână, au înțeles esența cărții. Acolo unde aerul se rarefiază și semnificațiile devin fluide și ambigue, spuse încântat Clay.

– Ați putea fi cel mai inteligent student pe care l-am avut vreodată, spuse Charles. Continuăm?

Columbus Clay roși de încântare. Auzise multe la viața lui, despre cât era de grozav și de inteligent, dar asta era cel mai tare compliment pe care i-l făcuse cineva vreodată. Dădu afirmativ din cap.

– După cum vă amintiți, nici acolo cele două personaje principale, profesorul și învățăcelul, ca și noi, nu sunt siguri ce e acel patru. Stabilesc că nu este vorba despre ceva ce să fie al patrulea, ci chiar despre cuvântul

quatuor, parte dintr-un verset scris sub oglindă, de care aminteam mai devreme. Pe asta vi-l mai amintiți?

– *Super thronos viginti quatuor*, răspunse imediat polițistul.

– Sunteți incredibil, spuse Charles, ridicându-se în picioare. Vă servesc cu ceva?

– Whisky-ul ăla a fost senzațional. Nevastă-mea nu s-a putut opri.

– Soția dumneavoastră? întrebă nedumerit profesorul.

– Da. Îi cam plac delicatețurile astea. Dar acum nu. E prea devreme și am lucruri de făcut, criminali de descoperit.

– Nici cu n-o să beau alcool. O Cola, însă, ar fi grozavă.

– Dacă e rece, cu plăcere.

– Vreți pahar? strigă Charles din bucătărie.

– Nu. Nu e nevoie.

Charles începu din nou să vorbească de pe coridor, în timp ce aducea sucurile și o cutie cu alune.

– Dacă ar fi să ne luăm după asta și am considera cuvântul *septem*, adică șapte, a doua și a patra literă ar fi *e* și *t*.

– ET? Extraterestrul ăla mic și simpatic? Auci?

– Ha, ha, râse Charles cu poftă. Mă îndoiesc că George s-ar fi dus în zona aia. Dacă îi repugna ceva cu adevărat, era genul științifico-fantastic.

– Deci *et*. Și acum?

– Acum ar trebui să vedem ce e cu deceniul ăla.

– O fi zece? se întrebă Clay cu voce tare.

– 10 ET? Nu cred. Deceniul se referă la zece ani, nu la numărul zece.

– Și cum scriem zece ani ET? Să fie zece ani în spațiu? Adică zece ani-lumină? Și să avem un număr ca soluție finală?

– E posibil, dar nu foarte probabil. Dacă am ști la ce naiba se referă mesajul, ne-ar fi mai ușor. Mă gândesc că, dacă avem de-a face cu un număr care să însemne zece ani, aș înmulți zilele dintr-un an cu zece, mai degrabă.

– 3 650? Dar în zece ani există doi ani bisecți, așa că numărul acela nu e sigur, spuse polițistul.

– Ar putea exista și trei. Dacă începem cu un an bisect, de exemplu.

– Atunci ar putea fi 3 652 de zile sau 3 653?

– Da.

Se făcu liniște. Charles privi hârtia fix timp de câteva minute, iar Columbus Clay îl urmări fără să-l întrerupă, de teamă să nu îi strice concentrarea.

– Mă întreb: dacă e vorba despre *septem*, de ce s-a mai oboșit George să adauge restul? Dacă era doar o referință, de ce să fi alterat textul? Cred că suntem, totuși, în căutarea unui cuvânt format din șapte litere. Sugați, data trecută, că ar putea fi vorba despre titlul anterior al cărții.

– Format din șapte litere? întrebă Clay. Pare neverosimil de scurt.

– Aflăm imediat, spuse Charles, care puse mâna pe telefon. Căută în agendă și apăsă iconița verde, cea cu receptorul.

Columbus Clay vru să adauge ceva, dar profesorul duse degetul la gură.

– Bună seara, domnule profesor. Vă deranjez? începu Charles să vorbească în aparat.

– Charlie, dragule, ce bucurie să te aud. Voiam și eu să te sun, dar cum mi-e destul de greu să mă adun în situații dintr-astea, am tot amânat. Condoleanțe pentru George.

– Mulțumesc. Știți că era fanul dumneavoastră absolut?

– Da, știu. Iar tatăl său e cel mai bun anticar pe care îl cunosc. Cred că cea mai interesantă parte din biblioteca mea medievală despre falsuri am dobândit-o cu ajutorul său. Pe el l-am sunat. Și am trimis și o coroană. Mare păcat.

– Într-adevăr, răspunse Charles. Dumneavoastră ce mai faceți?

– Ca un bătrân. Unul destul de sugubăț, dar nu mai puțin bătrân. Spune-mi, cu ce te pot ajuta?

– Mi-am permis să vă deranjez cu o întrebare. Sper să nu fie prostească.

– Și dacă ar fi, ce? Prefer, de la o vreme, întrebările prostești. Te rog.

– Cartea dumneavoastră, *Numele trandafirului*, a avut anterior un alt titlu, unul de lucru?

La celălalt capăt al firului, Umberto Eco făcu o pauză.

– A avut mai multe de-a lungul vremii. La unul am ținut în mod special.

– Unul cu o lungime de șapte litere?

– Faci cuvinte încrucișate? Și ai decis să afli direct de la sursă? întrebă râzând Eco.

– Vai! Cum aş putea? răspunse Charles, fâstâcindu-se.

– Am glumit. George îl știa, cu siguranță.

– Da. Sunt convins de asta.

– A circulat în Antichitate un cuvânt, utilizat de Diogene din Babilon, un cuvânt care desemna limba păsărilor. Era un fel de imitație a unui tril, a

unui sunet din natură. Îl găsești în cartea mea despre labirinturi, *Dall'albero al labirinto*. E o dezvoltare a cuvântului inventat de stoici și continuat în Evul Mediu. Alături de *huba* și *hubaf*. Un cuvânt interesant, pentru că se poate scrie, dar nu poate fi reprezentat. Pentru că nu reprezintă, de fapt, nimic. Mă gândeam să îl folosesc pe post de lucruri neimportante, care nu contează. Nu îl știi?

– Mărturisesc, rușinat, că nu, deși știu bine cartea aceea.

– E *blitiri*, dragul meu.

Blitiri?

– Într-adevăr. Tatăl tău ce mai face?

– Ne-am întâlnit acum câteva zile. E în mare formă. Cam însingurat.

– Poate c-ar trebui să îl sun, să îmi facă o vizită. Nu ne-am mai văzut de mult! OK. Te mai pot ajuta cu ceva?

– Nu, domnule profesor. Vă mulțumesc mult!

Columbus Clay rămase cu gura căscată. Lui Charles îi veni să-i spună s-o închidă, ca să nu intre vreo muscă.

– Ați vorbit cu...? Întrebă poliștistul, cu ochii larg deschiși.

– Cu Umberto Eco? Da.

– Vă cunoașteți?

– Cum vi s-a părut? Că ne cunoaștem sau nu?

– O întrebare tâmpită. Scuzați-mă.

– Ați avut dreptate. Există un titlu anterior al cărții. Format din șapte litere: *Blitiri*.

– Da, am auzit. Am auzit și explicația. Cred că un lucru la fel de intens ca întâlnirile cu dumneavoastră ar putea fi doar o întâlnire cu domnul Eco, spuse Clay, cu o admirație ușor naivă.

– Veți fi sesizat, zise Charles, care ignoră complimentul, că acest *blitiri* e, de fapt, același lucru cu acel *nomina nuda* – o denumire goală. Mă rog, jocuri intelectuale. Mai bine să continuăm. Așadar, a doua și a patra literă din *blitiri* sunt *l* și *t*.

– LT?

– Întocmai.

– 3650LT.

– Invers. Pentru că textul spune *decennium post*. Adică, după ceca ce urmează la final. Deci: LT3650.

– Știți ce e asta?

– Bănuiesc, răspunse Charles, victorios. LT vine de la literatură, evident. E cota unei biblioteci.

– O bibliotecă? Dar care bibliotecă?

– Asta nu mai știu. Trebuie să văd dacă la noi există o asemenea cotă. Sau, poate, George să fi lăsat încă un indiciu, ceva. Altfel, va trebui să luăm bibliotecile la rând, să vedem dacă și unde există cota asta.

– Și, dacă o găsim, ce se ascunde acolo?

– Presupun că ultima carte, în care trebuie că George a ascuns mesajul final. Teribilul secret al lui Lincoln. Și al sclavului. Cel care ar trebui să fie responsabil de desființarea sclaviei. Așadar, mesajul se ascunde în acele *Memorii ale lui Esteban, bibliotecar*. Cartea pe care n-am găsit-o încă și pe care George, spre deosebire de celelalte, nu a lăsat-o cuiva în păstrare.

– Dacă nu cumva mesajul este chiar cartea respectivă!

Capitolul 129

Din nou intuiția lui Columbus Clay i se păru extraordinară lui Charles. Într-adevăr, era foarte posibil ca acel ultim manuscris să fie însuși mesajul.

– Mediul este mesajul, spuse șugubăț polițistul, în timp ce se ridica. Așa că trebuie să scotociți pe undeva prin satul global.

– Într-adevăr. Cam mare satul ăsta, spuse Charles, râzând. Vă conduc.

– Pot să vă mai răpesc două minute? întrebă copoiul.

– Vă rog, răspunse profesorul, care începea să îl placă din ce în ce mai mult. Dar, mai întâi, am și eu o curiozitate.

– Vă ascult.

– Ați susținut că singurul motiv pentru care dumneavoastră vă implicați în povestea asta e că nu puteți lăsa niciodată un caz nerezolvat.

– Cum îi stă bine unui polițist serios. Am mai spus și că ăsta e un caz al naibii de interesant. Cu tot respectul pentru cei dispăruți.

– Așa e. Chestia e că trebuie să fie și un alt motiv în spatele interesului dumneavoastră. Când ați apărut aici, nu știați că e un caz interesant. N-aveați cum. Așa că aș vrea să știu de ce.

– De ce mă implic?

– Da. În felul în care o faceți.

Columbus Clay se gândi puțin, își schimbă poziția, legănându-se de pe un picior pe celălalt, se mai gândi un pic, își băgă și își scoase din gură chiștocul, pe care uitase, până la urmă, să-l aprindă. Într-un târziu, răspunse:

– Din respect pentru dumneavoastră, am să vă spun că am, într-adevăr, un motiv al meu. Și vă promit că, la momentul potrivit, o să vi-l împărtășesc. Deocamdată, nu pot. Dar vă pot spune că nu are legătură, în nici un fel, cu dumneavoastră.

Charles era destul de mulțumit de răspuns. Repurtase o victorie asupra celui mai inteligent polițist, în carne și oase, pe care îl cunoscuse.

– E rândul dumneavoastră.

– Ce? A, da. Voiam să vă întreb dacă abația din *Numele trandafirului* e inspirată din vreuna reală. A existat în Evul Mediu așa ceva? Pentru că, la un calcul simplu, conținea 85 000 de cărți.

– Dacă vreți să o luăm așa, la propriu, era, într-adevăr, imposibil. O Biblie avea nevoie de peste 500 de piei de vițel pentru a putea fi copiată. Dar Biblia e o carte groasă. Dacă presupunem o medie de numai 100 de piei de vițel pentru o carte normală, rezultă că ne-ar fi trebuit 8,5 milioane de viței doar pentru biblioteca abației. La sfârșitul secolului al XV-lea, adică la mai mult de 250 de ani după momentul în care se petrece acțiunea din *Numele trandafirului*, cea mai mare bibliotecă a unei abații aparține celei cisterciene din Clairvaux. Are mai puțin de 1 800 de volume. Chiar în perioada în care are loc acțiunea romanului, biblioteca de la Sorbona are ceva mai mult de 1 000 de volume, cifră considerată imensă în epocă. Așa că răspunsul la întrebarea dumneavoastră e clar.

– Deci biblioteca e o metaforă. Este, cu alte cuvinte, un fel de luare în răspăr, de această dată finită, a Bibliotecii Babel a lui Borges.

– Da. Păi Jorge, bibliotecarul cel orb, este chiar Borges. Asta nu e greu de dedus. Iar Eco este un admirator necondiționat al compatriotului dumneavoastră. Numai că...

Charles făcu o pauză lungă. Pe fața lui se văzu cum îi încolțea în minte o idee năstrușnică. „La naiba, își spuse Charles, Eco e unul dintre cei 72. Evident.”

– V-ați prins de ceva, spuse Clay, nu-i așa? Îmi spuneți și mie?

– Deocamdată, nu, ca să vă citez. Ce ziceam?

– Eu spuneam că biblioteca e o metaforă a lumii. Așa cum zice și călugărul din carte, viața întreagă e un labirint cu intrare foarte largă, dar cu o ieșire foarte îngustă și la care se ajunge pe drumuri întortocheate. Toată lumea intră. Dar nu toată lumea iese.

– Ba da, spuse Charles. Toată lumea iese din labirintul vieții. Problema e cum face asta și la ce i-a folosit. Dar observația dumneavoastră e exactă. Știți de unde e povestea asta cu labirintul?

– Nu, dar aș vrea să știu.

– Hm, Eco a luat-o de pe podeaua basilicii San Savino din Piacenza. Semnificația de acolo e cam așa: bucuriile acestei lumi sunt atractive, dar calea spre salvare e destul de greu de găsit.

– Atunci labirintul din roman e acest drum al salvării. Și doar cel care reușește să găsească ieșirea e demn de ea.

– Cam așa. Multe catedrale au figurat acest simbol al labirintului, de regulă, în navele lor. Mântuirea, Ierusalimul ceresc sunt de multe ori reprezentate sub forma unui trandafir. De fapt, dacă ne apucăm să comparăm schițele bibliotecii abației, o să vedem că seamănă foarte mult cu un trandafir.

Lui Columbus Clay îi luceau ochii, pentru că era prins în jocul său preferat, al deducțiilor sau abducțiilor, cum le zicea profesorul aflat în fața sa, dar de această dată era vorba despre ceva mult mai important decât găsirea unui criminal sau rezolvarea unei enigme, care i se păreau vulgare în aceste condiții, în comparație cu capacitatea de a descifra un mesaj ascuns al artei celei mai înalte.

– Și atunci faptul că William din Baskerville nu reușește să dezlege enigma din interior, ci doar când e în afara bibliotecii înseamnă că trebuie să iei puțină distanță față de evenimente ca să le înțelegi. Și că, dacă ești prins în vâltoarea lor, nu vei înțelege niciodată mare lucru.

– Exact. Nu vei putea vedea desenul întreg. Dumnezeu, sugerează Eco, cunoaște lumea pentru că el a creat-o din exterior, în timp ce noi, muritorii, suntem deja în interiorul regulilor create pentru noi și n-avem cum să ne obiectivăm în raport cu ele.

– Și biblioteca ascunsă? Protejată?

– Biblioteca ascunsă reprezintă efortul nostru inutil de a controla lucruri mai presus de înțelegerea noastră. La fel ca la Borges, cărțile n-au nici un sens în absența unor oameni care să le deschidă, să le citească, să se bucure de ele. Prinsă în mrejele unor bibliotecari ca Malachia, despre care Eco ne spune că habar n-avea ce scria în cărțile alea, și păzită de fiara criminală, reprezentată de bibliotecarul orb, care ucide pe oricine se apropie de cărțile interzise, biblioteca e moartă. Dar și dacă n-ar fi, tot ar fi inutilă. Aici Eco adaugă o chestie care are legătură exact cu lucrurile despre care am vorbit. Cu dumneavoastră.

– Cu mine?

– Întocmai. Excepționalul detectiv din *Numele trandafirului* descoperă adevărul nu datorită deducțiilor sale impecabile.

– Ci datorită intuiției, spuse Columbus Clay, căruia i se ridică părul pe spate.

– Folosind metoda abducției. Care e o caracteristică profund umană și care se desparte cumva de răceala logicii formale. De fapt, chiar la finalul cărții, biblioteca dispare, înghițită de flăcări, ceea ce nu face decât să spună cât de vană e cunoașterea sistematică, științifică.

– De aceea păstrăm doar denumirile goale. *Nomina nuda*. Fascinant!

Aceste ultime vorbe ieșiră cu atâta pasiune din gura comisarului, încât Charles se înduioșă.

– Sau *blitiri*, da.

Columbus Clay se scutură, ca și cum ar fi fost cuprins de un fior rece, și se îndreptă spre ușă. Chiar în acel moment se auzi soneria. Ajuns primul, se aplecă spre vizor. Și făcu stânga-mprejur.

– Voi ieși din nou prin spate. Nu vă faceți griji. Cunoscut drumul. Atenție, de această dată femeia de la ușa dumneavoastră e ceva mai îmbrăcată.

Capitolul 130

– **C**e e cu puhoiul ăsta de lume? întrebă Rocio.
– Cică e pentru protecția noastră. Hai, intră.

– Avem nevoie de protecție?

– Habar n-am, răspunse Charles, care nu știa cum să abordeze chestiunea cu presupusul frate al femeii, care îi salvase viața, după spusele lui Columbus Clay.

În mod evident, Rocio – care probabil se îndrăgostise de el, asta nu se putea mima chiar în asemenea hal – avea o altă agendă. Sau, își spuse Charles, avea și o altă agendă. Poate că era și ea o agentă a unor servicii secrete. Sau poate că era chiar Omnes Libri, trimisă ca să îl protejeze.

– Simt nevoia să iau puțin aer și să părăsesc, pentru o vreme, cetatea bine pregătită de asediu care a devenit casa mea. Hai să mâncăm în oraș. Vrei? Știu un restaurant drăguț, nu departe de aici. Are o grădină și un iaz care fac toți banii. Mâncăm acolo?

– O invitație în oraș! Ce romantic!

Restaurantul pe care îl alesese Charles era în Hamilton, un orașel aflat la cincisprezece kilometri de Princeton.

Agentul în civil responsabil de contingentul care îl proteja pe Charles îl sună panicat pe Clay, întrebând dacă trebuie să îl urmărească pe profesor. Polițistul îi spuse că nu era cazul. Trebuia doar să se asigure că profesorul nu e urmărit.

Întregul drum spre restaurant dură mai puțin de jumătate de ceas. Rocio își sprijinise, de la început, capul pe umărul lui Charles, iar cuvintele pe care le schimbaseră erau hârjoneli pline de umor nevinovat între îndrăgostiți.

– M-ai adus la un restaurant care se cheamă „La Șobolan”? întrebă Rocio, binedispusă.

– „Rat’s” e un local celebru în zona asta. Personajul după care a fost botezat e protagonistul unei cărți pentru copii. Poate o știi: *Vântul prin sălcii*.

– Eu sunt americană de foarte puțin timp. La noi nu cred că a fost o carte celebră. N-o știu.

– Păcat. E simpatică.

– Atunci poate mi-o citești diseară, înainte de culcare.

Intrară și fură conduși în grădina lăsată într-o dezordine controlată, la singura masă de pe malul iazului cu vedere directă la podul japonez de peste lacul pitic. În stilul kitsch-ului american, ce reproduce locuri celebre din Europa, totuși cu mai mult bun-gust decât piramidele sau Turnul Eiffel de la Las Vegas, grădina e o copie a ceea ce se cunoaște îndeosebi sub numele de Clos Normand, o explozie de flori, de diferite culori și înălțimi, înconjurată de multă verdeață, inclusiv buruieni așezate cu artă, aidoma grădinii create de marele pictor impresionist Claude Monet, la reședința sa din Giverny, în Franța. Ca și la modelul francez, fusese construit un pod de fier, celebrul pod japonez, iar lacul pitic fusese încărcat cu nuferi și lotuși. Atmosfera era spectaculoasă, și Rocio părea total impresionată.

Comandară de mâncare, iar până ca aceasta să soscască, se plimbară de mână prin parc, jucându-se cu o broscuță care se răsti la ei obraznic de pe mal. După care, încântată de admirația pe care i-o arătau noii ei prieteni, trase o burtă, provocând un „plic” asurzitor, și deranjă suprafața liniștită a apei, inclusiv perechea de rațe sălbatice care își făceau siesta la umbră.

Mâncară, vorbiră și răseră, băură vin și mai răseră o dată. La un moment dat, Rocio îi puse o întrebare lui Charles:

– Uite, iubitele, am dat peste o chestie, un fel de enigmă, căreia nu îi găsesc dezlegarea. Mă gândesc că tu n-o să ai nici o problemă.

– Zi, spuse Charles, bucuros să intre în joc. Știi cât îmi plac enigmele. Deși, cu cele din ultimul timp, n-ar fi rău să mai fac o scurtă pauză.

– Atunci nu-ți spun!

– Hai, spune, se alintă Charles, așa cum fac îndrăgostiții.

– Uite! Să zicem că avem pe masa asta o pungă de catifea opacă, legată cu șnur. În ea sunt diamante, și toate diamantele din ea sunt albe. În fața pungii zac răsfirate alte diamante. Albe și acestea. Pe cale de consecință, aceste diamante au fost scoase din punga de catifea. Care e cheia problemei ăsteia? Pentru că numai logică nu e.

Charles simți cum i se urca sângele la cap. Tâmplesle începură să-i zvâcnească. Pielea de pe frunte i se întinse, și urechile i se deplasară în sus odată cu pielea capului.

– De unde știi chestia asta? întrebă printre dinți.

Rocio observă schimbarea bruscă de pe chipul lui Charles.

– Am zis ceva greșit?

– Greșit? Nu. Vreau să-mi spui, acum, de unde știi povestea asta. De unde? spuse Charles, ridicând glasul.

Îl văzu pe chelner, care înălțase capul, și coborî din nou vocea.

– Să-mi spui acum!

– Nu mai știu de unde...

– Te rog să încetezi cu minciunile.

– Minciuni?

Dar Rocio nu mai apucă să spună nimic.

– Am avut de mult o problemă cu felul în care ai apărut în viața mea. Prea frumos ca să fie adevărat. O femeie-trofeu. Dar nu m-am gândit niciodată că aș fi o țintă.

– Ce tot spui acolo? mimă Rocio enervarea. Cum să crezi așa ceva?

Apoi își înmuie tonul.

– Iubitule, ce-ai pățit? spuse și îl prinse de mână peste masă.

Charles își trase brutal mâna, gest care o șocă pe Rocio.

– Bat câmpii, nu? Și atunci Socrate cine e?

La asta nu se așteptase. Nu se gândise că avea să fie descoperită, așa că nu se înarmase cu un răspuns. De obicei avea replică, dar acum faptul că se îndrăgostise de-adevăratelea îi paraliză orice fel de reacție de apărare. Era dezarmată.

– Ai face mai bine să îmi spui tot, continuă Charles, autoritar.

– Socrate e fratele meu, spuse încet Rocio.

– Fratele tău?

– Da, fratele meu, care aseară ți-a salvat viața. Dar presupun că știi deja asta.

– Mi-a salvat viața?

– Da. Viața ta e în pericol. La fel cum a fost și viața asistentului tău. Și a celorlalți.

– Cine îmi pune viața în pericol? Și voi ce sunteți? Salvatori de profesie? De-aia te-a trimis frate-tău să te strecorei în patul meu? Ca să mă

salvezi? Sau să îmi poți monitoriza mai bine orice mișcare? Mare bou mai sunt!

– Cum poți să spui așa ceva? Cum să...? Asta crezi tu despre mine?

– Nu prea îmi lași alternativă, nu-i așa? Vreau să știu tot. Acum. De ce ne urmărește frate-tău? Cum de se pricepe atât de bine la ucis? Și ce vrei de la mine?

– La ucis?

– Da. Am aflat cum i-a făcut harcea-parcea pe cei veniți să mă omoare. Cică e profesionist. Ce caută un asasin profesionist să mă apere pe mine? Și sora lui, la mine în pat?

Lui Rocio începură să îi curgă lacrimi pe obraz. O pereche care se plimba prin grădină se apropie de masa lor.

– E totul în ordine, domnișoară? întrebă îngrijorat bărbatul.

– Da, răspunse Rocio, înghițindu-și lacrimile. Nu vă faceți griji. Mulțumesc.

Cei doi se îndepărtară.

– N-aș face niciodată asta! Ești primul bărbat de care m-am îndrăgostit vreodată, spuse.

Plânsul o podidi și mai tare.

– Te rog să te liniștești, spuse Charles. Lacrimile tale nu mă impresionează. Așa că lasă teatrul ăsta. Aștept să îmi răspunzi.

Rocio se ridică și se îndepărtă în fugă spre restaurant. Când se întoarse, devenise foarte serioasă. Criza de plâns îi trecuse și își recompusese chipul serios.

– Ce vrei să știi? întrebă.

– De unde ai luat povestea cu diamantele? Asta e o teorie a bunicului meu. E foarte ciudat să mi-o arunci în față fără să știi asta. Și pare că nu știi. De unde e?

– Din agenda asistentului tău.

– Cea furată din dulapul spart?

Rocio încuviință din cap.

– Fratele tău a spart dulapul?

Rocio încuviință din cap. Charles se ridică în picioare. Se prinse cu mâinile de cap și făcu câțiva pași, încercând să se calmeze. Apoi se reacheză.

– Ți-am povestit tot ce știu. Ce mai cauți cu mine?

– Sunt cu tine pentru că...

– Pentru că ce?

– Pentru că te iubesc, spuse Rocio cu voce scăzută.

– Te rog frumos! Mă iubești, dar îmi întinzi capcane dintr-astea, ca acum! Ce mai vrei să afli de la mine? Ți-am spus tot.

Rocio fu deranjată de felul în care se exprima Charles. Încercă să se apropie de el.

– Te rog frumos!

Charles o respinse cu un gest.

– Ce mă rogi? Aștept explicații. Fratele tău... Socrate ăsta... Chiar așa îl cheamă sau și-a ales porecla asta ridicolă? De ce nu Johnny Zece-Degete sau Tommy Șișul? Ce e, un fel de criminal cu aspirații intelectuale?

– Nu. ăsta e numele lui.

– OK. El l-a omorât pe George? Și pe Penelope?

– Nu. N-a omorât pe nimeni. Doar a spart dulapul ăla.

– Și cum a aflat de el? Asta știa doar ucigașul iubitei lui George, care a torturat-o sălbatic și a ucis-o.

– Nu știu cum a aflat, dar Socrate n-a ucis și n-a torturat pe nimeni.

– Și de ce ai vrut să afli ce înseamnă fraza asta? E trecută acolo, în agendă?

Rocio încuviință încă o dată.

– E ceva ce nu ți-am spus. Pur și simplu mi-a ieșit din cap, nu din alte motive. George bănuia că urma să-i fie spart dulapul. Așa că, probabil, a ascuns în el o agendă-capcană. Și se pare că a scris tâmpenii acolo. Lucruri pe care știa că le-aș recunoaște dacă mi le-ar vâri cineva sub nas. Foarte deștept George. Uite că a funcționat. Mai scrie ceva în agenda aia?

Rocio dădu din cap că da.

– Mai e un fel de poezioară, care pare pentru copii, dar e cu...

– Cu ce ?

– Cu lucruri... nu știu cum să zic. Cu părțuri.

– Aia cu mâncăcios, scăpăcios, părțait, cufurit?

Rocio încuviință încă o dată. Charles începu să râdă sarcastic.

– Asta e o poezie din *Gargantua și Pantagruel*. Se pare că avea același rol. Să își bată joc de cel care îi va găsi agenda. Și să îmi dea mie încă un semnal. Atât?

– Nu. Mai e un desen aztec.

– Ce desen?

– Unul care reprezintă șarpele cu pene.

– Cum înghite un copil?

– Da.

– OK. Și ce vrei de la mine? De ce vă trebuia agenda lui George? Cine vă plătește?

– Nu ne plătește nimeni. Fratele meu are o obsesie de o viață cu...

– Cu ce?

– Cu Borges...

– Scriitorul?

Charles își dădu seama că făcea același lucru pe care îl făcuseră Ximena și tatăl său mai devreme. Numai că ei întrebaseră despre care Lincoln era vorba.

– Da, răspunse Rocio. Fratele meu crede că atât *Biblioteca Babel*, cât și *Cartea de nisip* sunt reale. Și de o viață întreagă le caută.

– Crede că sunt reale? Serios? E dus cu capul?

– Poate, spuse Rocio. Reale sau sugestii ascunse, codate pentru ceva similar. Am crezut mereu că bate câmpii. Dar povestea asta care se întâmplă în ultimele zile arată că cel puțin biblioteca e reală.

– Reală?

– Da. Omnes Libri. Știi foarte bine. Cărțile alea vechi sunt la tine acasă, pentru Dumnezeu. Asta demonstrează că Socrate nu s-a înșelat.

Charles oftă. Se făcu liniște pentru o vreme. Îi făcu semn chelnerului. Așteptă nota și plăti. După care se ridică.

– Nu vreau să te mai văd niciodată, spuse și plecă.

Rocio se ridică și se repezi spre el.

– Te rog frumos, iartă-mă. Te iubesc. Putem uita de asta. Iartă-mă.

Charles se trase de lângă ea.

– E bine să stai departe de mine.

– Dar e doar pentru o vreme, nu-i așa?

Charles se gândi puțin, iar momentele de așteptare i se părură lui Rocio de o cruzime de nedescris.

– Nu, spuse Charles, într-un târziu. Pentru totdeauna.

Se urcă în mașină și demară, lăsând-o pe Rocio într-un nor de praf.

Capitolul 131

„S-a rezolvat!”, fu mesajul pe care omul cu mască îl primi pe telefonul mobil. Formă imediat numărul de pe care venise mesajul.

– Cum s-a rezolvat? întrebă.

– Mabuse e mort.

– Zău? Bravo. Și de ce nu-mi răspunde Cornelius? Unde naiba ești?

E un zgomot infernal.

– Cornelius? Și Cornelius era omul tău?

– Da. Ți-am mai spus că am ochi peste tot... Cum adică era?!

– Cornelius e mort. Mabuse începuse să vorbească. Din câte am înțeles, a intrat peste cel care conducea interogatoriul și i-a injectat doctorului o substanță mortală. L-a împușcat Caligari pe loc.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște pentru o clipă.

– Bine că s-a rezolvat. Unde spuneai că ești?

– Am aterizat la Belmopan și așteptăm un elicopter care să ne ducă la Barranco.

– Ce naiba cauți în Belize?

– A fost prins K2. Nu știi?

– Ce spui acolo? Cum a fost prins?

– S-a încurcat în niște plase de pescuit performante.

– S-a încurcat? Cum adică?

– Nu știu mai multe. Te țin la curent. Trebuie să închid.

Așadar, fusese prins și Minotaurul de a doua generație. Omul cu mască era în pragul crizei de nervi. Ce naiba se întâmplase?

Pe de altă parte, Ximenei îi era acum clar că așa-numitul Minotaur era creația omului cu mască și că Mabuse fusese instruit să facă studii comportamentale pe supraviețuitorii dezastrelor pe care acesta le provoca. Era, bineînțeles, ceva programat. De aceea erau lăsați de fiecare dată

supraviețuitori, martori. Se părea că, pentru moment, omul cu mască decisese să nu îi dea nici un ordin. Era sigură că, după ce avea să rumege cheștiunea, urma să revină cu un telefon.

Omul cu mască se plimba nervos prin încăpere. Puse mâna pe telefon.

– Domnule Eastwood!

– Vă rog, răspunse acesta amabil. Cu ce vă mai pot fi de folos?

– Aș vrea să opriți acțiunea. M-am răzgândit. Vă rog să vă retrageți omul.

– Din păcate, e prea târziu. Cu 48 de ore înaintea evenimentului, omul nostru nu mai poate fi contactat. Știți foarte bine cum se întâmplă lucrurile astea. Îmi pare rău. V-am prevenit că e o mișcare greșită. Totul se va desfășura conform programului. Cele bune!

Omul cu mască rămase cu telefonul în mână. Atentatul asupra președintelui era o greșeală. Știa asta. La un moment dat, îi sunase bine. Fusesse ideea lui Keely și i se păruse o idee bună. Avea să profite de haosul creat. Era adevărat, așa cum susținea tabăra generalului Flynn, că ar fi fost destul de rău pentru lovitura pe care o pregăteau pentru alegerile din 2016. Dar omul cu mască spera că simpatia publică pentru democrați și emoția creată aveau să fie absorbite integral de alegerile din acel an. Și că era destul timp. Administrația Obama îi blocase multe dintre afaceri. Spre deosebire de ceilalți membri ai Cupolei, pentru care motivațiile erau de natură ideologică, pe el nu îl interesa decât profitul. Îi disprețuia pe supremațiști, așa cum îi disprețuia pe promotorii corectitudinii politice. De fapt, nu simpatiza pe nimeni. Orice om cu principii i se părea un cretin. Singurii cu care putea să aibă o relație bună erau cei care îi aduceau bani, mulți bani. Și care îi întăreau imperiul.

Omul cu mască era superstițios. Dacă amândoi monștrii fuseseră prinși atât de ușor, întreaga lui investiție părea să fi fost inutilă. Pregătise minuțios întreaga poveste. Aranjase inclusiv acel studiu comandat lui Mabuse. Construisese o armă care i se părea redutabilă. Adevărat, netestată suficient. Și avea de gând să o vândă la un preț foarte mare. Dar pierderea celor doi K era o veste foarte proastă. Acum ultima speranță era în al treilea Minotaur, cel ascuns în labirintul de la Copán. I se garantase că acesta era cel mai grozav dintre toți. Cel mai performant. O armă invincibilă.

Atentatul asupra președintelui avea să se desfășoare peste două zile. Omul cu mască știa că intrase într-o zodie proastă. Era singurul motiv

pentru care încercase să oprească atentatul. Ar fi putut să îl sune pe Keely și să îi ordone să îl pună pe acel Socrate, omul lui, să zădărnicească totul. Dar considera un semn răspunsul lui Eastwood. Așa că renunță.

Capitolul 132

Charles parcă mașina pe peluză. Până și oamenii care îi păzeau casa observară că arăta ca un animal rănit. Își dorise ca bănuielile sale să fie doar accese de paranoia. Cât de mult ar fi vrut să se înșele! Văzu la intrare pachetul cu cadourile pe care i le pregătise lui Rocio. Se duse direct în cameră și încercă să se liniștească. Habar n-avea cum să și-o scoată din sistem pe femeia aceea. Pe drum Rocio îl sunase de câteva ori, așa că își închisese telefonul. Încercă să îi găsească circumstanțe atenuante, o scuză serioasă, ca să o poată ierta. Dar cum să o ierte? Cum ar fi putut să mai aibă încredere în ea? Dacă, într-adevăr, fusese doar o țintă la început, dar între timp Rocio se îndrăgostise de el, de ce îi mai întinsese capcana cu textul din agenda lui George? Era clar. Totul fusese o minciună sfruntată.

Desfăcu o sticlă de whisky și o bău pe toată în mai puțin de jumătate de oră. După care izbuti să ajungă, împleticindu-se, până la pat. Dar mirosul ei se impregnase în toată camera. Smulse așternuturile de pe pat și le aruncă pe geam, sub privirile uimite ale micii armate care îl păzea. Nici după ce aruncase cearșafurile, mirosul nu dispăru. Încercă să ridice saltea, cu intenția de a-i face vânt și acesteia. De data asta, nu reuși. Coborî scările, dar se împiedică și se rostogoli până jos, sub privirile admirative ale motanului, care nu încercase niciodată o asemenea cascadorie. Adormi la baza scărilor, ca un bețiv oarecare, cu motanul cocoțat comod pe spatele lui.

Ajunsă acasă cu un taxi, Rocio era la fel de disperată. Poate chiar mai disperată. Îl sunase încontinuu, până când Charles își închisese telefonul. Se trânti pe pat și începu să plângă. Era pentru prima oară în viața ei când plângea cu adevărat.

Capitolul 133

Pe aeroportul din Cartagena, Socrate fusese așteptat de unul dintre oamenii lui Mono Cabezon, care, acum că șeful său era mort, se afla în căutarea unui alt stăpân. Cypriano, omul trimis de Eastwood, nu îi plăcuse defel, așa că speranța lui era să devină mâna dreaptă a șefului celui mare, care, după părerea lui umilă, era chiar acest individ dur, cu nume de fotbalist, despre care auzise atâtea. Îl salută numindu-l „El Partero”, poreclă pe care Socrate și-o aminti ca și când ar fi fost dintr-o altă viață.

Se aflau acum într-un hangar la marginea orașului. O echipă de 20 de oameni feroși se ridicară când intră în hangar. Era o legendă. Singurul care nu părea impresionat de sosirea sa era Cypriano, Bărbierul din Baltimore, o altă figură sinistră a crimei organizate. Doar că acesta nu prea avusese de-a face cu America Latină. Pentru oamenii lui Cabezon era un ilustru necunoscut.

Socrate strânse mâna fiecăruia dintre ei, privindu-l fix în ochi. După care ceru să i se prezinte planul de acțiune.

Erau vești bune. Prima parte a operațiunii decursese ca unsă. Curvele fuseseră distribuite oamenilor din Secret Service și militarilor cazați la hotelul Caribe din Cartagena. La un moment dat, una dintre ele ieșise pe coridor și începuse să urle că e violată, conform planului. Poliția columbiană, aflată pe statele de plată ale găștii lui Cabezon, amplificase scandalul, ca și televiziunile, așezate strategic la fața locului, cu câteva ore înainte. Încet, încet, fiecare prostituată își făcuse treaba. Scandalul ajunsese foarte repede în America, iar cei 20 de bărbați, agenți și personal militar, fuseseră consemnați în hotel. Președintele urma să sosească peste două zile, așa încât cei douăzeci fură înlocuiți de rezervele lor. Între ei, unul dintre generali Cupolei reuși să strecoare câțiva oameni de-ai săi. Așadar,

prima parte a operațiunii reușise perfect. Socrate era satisfăcut, așa că ceru să fie lămurit în legătură cu a doua parte a operațiunii.

Privi harta și ascultă explicațiile. Președintele urma să spună câteva cuvinte la recepția de bun-venit ținută în onoarea sa la barul numit „The Executive Lounge”, aflat la al zecelea și ultimul etaj de la hotelul Hilton, la ora 4. Un om din interior avea să confirme că președintele a intrat în sală, moment în care elicopterul în care se afla Cypriano avea să ajungă chiar în dreptul geamurilor sălii și să tragă asupra oamenilor aflați în bar. Recepția avea să fie una restrânsă, doar cu participare americană, iar locul mic constituia capcana perfectă pentru oricine urma să se afle acolo în acel moment. Pentru siguranță, ceilalți oameni din comando, conduși de șeful grupării Cabezon, urmau să aterizeze pe acoperișul hotelului și, cu sprijinul agenților infiltrați, să se asigure că președintele nu va scăpa cu viață.

Socrate făcu câteva comentarii de detaliu, după care ceru să fie dus la fața locului, pentru a se putea orienta în teren.

Capitolul 134

Întins pe burtă la baza scărilor, Charles deschise ochii. În fața lui, Zorro își făcea toaleta de dimineață. Cu chiu, cu vai, se ridică de pe jos, sprijinindu-se de balustradă. Din studenție nu se mai trezise cu o astfel de durere de cap. Sperase ca, odată cu mahmureala, să îi treacă orice sentiment pentru Rocio, dar se înșelase. Își făcu o cafea triplă, mai precis trei cafele scurte puse una peste alta. Le dădu peste cap, așa negre cum erau, fără lapte sau zahăr. Apoi fu nevoit să îl hrănească pe motanul care părea să-i spună: „Te-am înțeles aseară, erai tulburat, dar sunt și cu o persoană”. Se băgă sub duș, ca să se trezească de-a binelea.

În timp ce se bărbiciera în fața oglinzii, își propuse o rezoluție. Trebuia să o uite pe Rocio. Se bucura că, în ziua următoare, avea să plece din țară. Trei zile aveau să-i fie arhisuficiente ca să o uite. La urma urmelor, mica lor aventură durase cam tot atât.

Cobori și scormoni prin frigider. Își făcu un sendviș și își deschise telefonul. 64 de apeluri ratate și 62 de mesaje. Toate de la Rocio, așa că le șterse pe toate dintr-o mișcare de deget.

Se așeză la masa de lucru, spunându-și că trebuie să încheie odată povestea cu George. Trebuia să își țină mintea ocupată. Asta era a doua rezoluție a zilei.

Telefonul sună din nou. Și din nou era Rocio. Primul impuls fu să îi șteargă numărul din memorie. Dar asta nu ar fi împiedicat-o să sune în continuare. Așa că blocă orice fel de apel sau mesaj de la ea.

Avea nevoie să facă o scurtă trecere în revistă a întregii povești pentru a vedea câte dintre lucrurile pe care le aflase rămăseseră nerezolvate. Luă o foaie și începu să deseneze o schemă.

Așadar, totul începuse în urmă cu opt zile. Asistentul său îl prinsese la aeroport tocmai când se pregătea să decoleze spre Mexico City și îi

înmânase un dosar. Era foarte agitat. În cele trei zile cât stătuse acolo, dosarul fusese de cel puțin două ori victima unor tentative de furt. Până la urmă, într-o scenografie demnă de cauze mai bune, o autoritate ciudată, care semăna mai degrabă cu trupele speciale, îi confiscase dosarul în avionul de întoarcere. A doua zi dimineață îl vizitaseră doi agenți FBI care îi dăduseră vestea îngrozitoare. George era mort. Ucis cu sânge-rece, în propria cameră. Făcuse eforturi uriașe să își amintească măcar câteva lucruri din dosarul pe care apucase să îl răsfoiască doar câteva minute. Își amintise un desen în formă de semilună, în interiorul căruia erau trecute două cuvinte în limba latină: *Omnes Libri*. Coincidență sau nu, cuvintele se regăseau pe medalionul purtat de mama sa la gât, într-unul dintre tablourile atâmate, în copilăria sa, pe peretele sufrageriei. Apoi îi făcuse o vizită tatălui său, care îi spusese o poveste fantasmagorică despre o organizație mai veche de două mii de ani, ce are ca unic scop salvarea cărților. Iar mama lui ar fi fost șefa acestui cult, un fel de mare preoteasă. Se opri din tras linii și se uită lung la foaie. Povestea era destul de complicată, așa că mângâi totul și se hotărî să abordeze altfel povestea.

Agentă ciudată de la FBI, care se dovedise a avea mai multe nume, toate inspirate din literatură și, mai ales, din autorul argentinian al schiței despre *Don Quijote*, le folosea pe acestea prin rotație pentru agențiile la care lucra – FBI, CIA, NSA și care altele ar mai fi fost. Sigur, până la urmă, îi spusese că numele ei real era Ximena, inspirat de nevasta supusă, dar dârză a Cidului. Literatură, literatură, literatură. Un adevărat bombardament livresc. Luă o foaie nouă.

Asistentul său lucra de mult la o poveste despre Lincoln, la o descoperire epocală, așa cum îi povestise cu ceva timp în urmă. Lucrurile pe care le descoperise despre cel mai celebru președinte american păreau să îi fi adus sfârșitul. Înainte de a fi ucis, avusese grijă să construiască un mesaj foarte complicat, pe care i-l trimisese lui Charles, în speranța că el va întreprinde ceva. Dar ce anume? Ce aștepta George de la el, oare? Să dea în vileag întreaga poveste și atât? Nu fu mulțumit nici de această dată. Se întrebă cum ar fi trebuit să abordeze întreaga poveste astfel încât să nu aibă atâtea ramificații complicate. Hotărî să încerce în ordine cronologică. Făcu un calendar, pe care îl începu de la 1780.

În jurul aceluia an, un vas cu sclavi naufragiază pe o insulă. Toți pasagerii mor. Deopotrivă marinari, sclavi și negustori de sclavi. Un singur

om supraviețuiește. Un copil. Care se transformă într-un fel de Robinson Crusoe. Până când îl găsește pe unicul locuitor al insulei, un bătrân. Care ascunde un secret. E bibliotecar. Al unei biblioteci ascunse în măruntaiele insulei, pe întreaga ei suprafață. E un loc unde se adună cărți, de secole. Privi notițele pe care le făcuse, dar tot nu era mulțumit. Trebuia să pomească de cu mult mai mult timp în urmă. Refăcu cronologia.

Prin secolele I sau al II-lea î.e.n., niște oameni de bine decid să înființeze un fel de club amical al prietenilor cărții. Încep să colecționeze ce e mai important în epocă. Cu timpul, pe măsură ce natura sau mâna criminală a omului pune în pericol cărțile – suluri, la vremea aceea –, decid să se transforme în organizație. Salvează întâi cărțile de la Pergamon. Apoi pe cele ale Bibliotecii din Alexandria. Când își dau seama că au pe mână întreaga cunoaștere a lumii, hotărăsc că au nevoie și de un loc unde să le depoziteze. Aventurieri, finanțează o expediție dincolo de Coloanele lui Hercule și ajung în Atlantic. Acolo descoperă o insulă virgină. Decid că e locul perfect pentru noua bibliotecă. Își propun să salveze toate cărțile și să le adune acolo. Omnes Libri! Trec secolele, se organizează, cataloghează totul, adună, dar biblioteca devine neîncăpătoare. Organizația crește. Oameni importanți o susțin. Pe la sfârșitul secolului al XV-lea, decid să construiască, în inima Europei, un oraș pe care să îl transforme într-o uriașă bibliotecă. Scriind asta, Charles își aminti că rămăseseră în mașină cele două cărți ciudate și harta. Ieși din casă în halat și în chiloți, sub privirile mirate ale armatei de polițiști care îl păzeau, le luă din portbagaj și se întoarse.

Înțelese ce era cu harta aceea. Deschise computerul și tastă „Sforzinda”. Îi apărură exact schema pe care o avea în mână. Așadar, aceea era harta unui oraș ideal. Orașul pe care urma să îl construiască Ordinul și în care să își mute întreaga avere, toate cărțile. Sforzinda fusese o utopie finanțată de ducele Milanului, Francesco Sforza, și executată pentru acesta de Filarete, cum era poreclit Pietro Averlino, un arhitect renascentist din secolul al XV-lea. Orașul perfect e imaginat după câteva principii ideologice din epocă care încearcă să păstreze echilibrul între vicii și virtuți, o oglindă perfectă a societății medievale. Brusc, Charles se luminează la față. Aflase, printre altele, presupusa identitate reală a mamei sale. O urmașă a celebrei familii Visconti, care stăpânise ducatul Milanului timp de două sute de ani, până când, la mijlocul secolului al XV-lea, nu a mai putut să producă

un urmaș de sex masculin. Cel din urmă copil al familiei, Bianca Maria Visconti, se căsătorise cu Marele Duce al Milanului, Francesco I Sforza, adică exact omul care comandase planul aceluia oraș imaginar pe care Charles îl avea acum în față, Sforzinda. Se întrebă de ce, dacă celebra casă Visconti se stinsese, nu își luaseră toți urmașii numele de Sforza, dar își dădu seama că ar fi avut ceva de săpat ca să afle răspunsul la această întrebare, așa că renunță repede.

Concluzia era că organizația se preocupase din timp să găsească un loc pentru adăpostirea unei noi biblioteci, ceea ce însemna că insula începuse să devină neîncăpătoare de ceva vreme. Or, dacă Marele Duce al Milanului ordonase planurile pentru orașul care trebuia să adăpostească noua bibliotecă, legătura cu familia Visconti, prin alianță cu familia Sforza, era clară. Tot așa cum era clar că și Francesco Sforza făcea parte din Omnes Libri. În sprijinul acestei concluzii venea și povestea aceea care tot revenea obsesiv, cea cu blazonul familiei Visconti, înglobat ulterior și în blazonul familiei Sforza și ajuns simbol al orașului Milano, *Il Biscione*, vipera sau basiliscul care înghite sau scuipă afară un copil. Iar asemănarea aceea, despre care nici un om întreg la minte nu putea crede că era o coincidență, șarpele cu pene, reprezentat în același fel ca și basiliscul, era dovada clară că familia Visconti-Sforza ajunsese în America Centrală cu mult înainte de Cristofor Columb. Pentru a se convinge că raționamentul său era corect, căută pe internet cele două reproduceri – cea după blazonul familiei și cea a lui Quetzalcoatl, șarpele cu pene din mitologia aztecă – și le alătură pe ecranul computerului.

Cele două erau aproape identice, dar găsi ceva și mai cutremurător, o reproducere luată dintr-un manuscris medieval, care reprezenta blazonul, desenat de mână. Aici asemănarea era de-a dreptul stupefiantă. Iar faptul că acest personaj al mitologiei aztece era inventatorul scrisului și al tuturor cărților nu îi lăsa lui Charles, care începuse să fie absorbit cu totul de farmecul ipotezelor sale și să se transforme, ușor, din sceptic în adept, nici urmă de îndoială că oamenii de la Omnes Libri nu numai că se întâlniseră cu civilizația precolumbiană, dar chiar o influențaseră masiv. Poate chiar îi învățaseră să scrie sau le oferiseră un imbold pentru propria inventare a scrisului.

Lui Charles i se făcu pielea de găină din cauza gândurilor pe care și le antrenase singur. Dar depăși momentul emoției și continuă raționamentul.

Ceva se întâmplă, însă, pe parcurs. Organizația decide, la un moment dat, să renunțe la orașul european, despre care Charles nu știa dacă apucase să fie construit sau nu, și găsește un alt loc, în America Latină, intitulat Ciudad Blanca (Orașul Alb). Noua bibliotecă preia, rând pe rând, cărțile din cea veche, care rămâne doar locul de colectare și de catalogare. Micul sclav, supraviețuitor al unui naufragiu, ajunge pe insulă. E antrenat de bibliotecar, care îl face urmașul său. După ce bătrânul moare, africanul ajunge librar. Și își face cu conștiinciozitate treaba, timp de vreo cincizeci de ani, până când e prins de o altă goeletă care transportă sclavi spre America și care acostează din greșeală pe insulă. E vândut familiei Speed și ajunge la Farmington. Dar, cum e prea bătrân ca să mai lucreze pământul, e folosit la treburi casnice. Acolo îl întâlnește, în vara anului 1841, pe Abraham

Lincoln. Acesta e uimit de cultura și cunoștințele vaste ale sclavului și vede un semn în coincidența de nume. Pe sclav îl cheamă Moses Abraham. Mai târziu, într-un mod paradoxal, familia lui se va chema White și toți urmașii de sex masculin, Moses White. Mulți ani mai târziu, Lincoln e chemat la căpătâiul negrului, când acesta e pe moarte. Spre surprinderea tuturor, Lincoln, care e deja președinte, vine la Farmington. Acolo tizul său îi dezvăluie președintelui ceva extraordinar, un secret enorm, dar îl pune să jure că, în schimbul aceluia secret, își va face un scop în viață din abolirea sclaviei.

Charles aruncă o privire asupra notelor și se declară mulțumit. Putea continua.

Omnes Libri începe un program vast de copiere a cărților. Nu se grăbesc, nu vor să atragă atenția. Așa că aleg trei centre de copiere. Un om vine o dată pe săptămână, în mod discret, cu câte zece cărți rare într-o geantă. Le copiază și se întoarce cu ele. Unul dintre cărauși, la un moment dat, face atac de cord. Geanta rămâne în taxi. Șoferul le găsește și încearcă să le restituie căraușului la spital. Dar acesta e mort. Șoferul de taxi înțelege că sunt cărți vechi, cu oarecare valoare. Se duce cu ele la primul anticariat. Întâmplător, anticarul e tatăl lui George Marshall. Acesta înțelege imediat ce are în mână și cumpără cărțile. După care, neștiind ce să facă, își cheamă fiul. George Marshall ia cărțile cu el la Princeton. Intenționează să i le arate lui Charles, cel puțin așa își imaginează profesorul, dar înainte, curios, o răsfoiește pe cea mai neinteresantă dintre toate, cea care conține memoriile unui bibliotecar din secolul al XVI-lea, un anume Esteban. E foarte probabil că de acolo află secretul teribil al lui Lincoln sau măcar de acolo începe să bănuiască faptul că există acest secret. Ca să se asigure că așa ceva e măcar posibil, contactează cei mai mari specialiști în biografia președintelui american. Aceștia nu îl bagă în seamă. Așa că îi vine ideea să îi atragă cu câte o carte. Momeala funcționează. Ușile lor se deschid. Probabil, urmărit și temându-se pentru viața sa, dar mai degrabă pentru ca teribilul adevăr pe care l-a descoperit să iasă la iveală, inventează un mod prin care să fie sigur că Charles, omul cel mai apropiat de el ca preocupări, va găsi mesajul. Scrie pe spatele fiecărei cărți o parte dintr-un mesaj cifrat, iar codul îl ascunde în plină vedere, în biblioteca Universității Princeton. De asemenea, o nouă cheie pentru rezolvarea codului, ordinea în care se dezleagă, e trecută în agenda sa, pe care i-o dă antrenorului

de scrimă, în timp ce în propriul dulap lasă o agendă-capcană. George este ucis. La fel și logodnica sa. Încep să moară dintre profesori. Mai precis, unul e ucis, altul, răpit. Ceilalți se ascund sau sunt luați sub protecția FBI. De agenta cu multiple identități, pe care Charles nu știa, deocamdată, cum să o evalueze.

Telefonul îi întrerupsese șirul gândurilor. Nu putea fi Rocio, pentru că o blocase. Doar dacă nu îl suna de pe un alt număr. Își asumă riscul și răspunde.

Bună ziua din nou, domnule profesor.

– Domnule Ewing, bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos?

– Voi fi, pentru foarte scurtă vreme, în trecere prin orașelul dumneavoastră. Mi-ar face plăcere dacă ne-am mai putea întâlni o dată.

Charles nu știu ce să răspundă. Îl intriga personajul.

– Haideți, domnule profesor, trebuie să mâncați și dumneavoastră de prânz. Oamenii mei îmi spun că singurul restaurant decent din oraș e The Peacock Inn. Îl știți?

– Astăzi?

– Da, astăzi.

– Hm. Nu e singurul restaurant decent, dar da. E OK.

– Vă rog atunci să mă însoțiți la prânz.

Charles nu răspunde.

– N-o să vă pară rău.

– Fie, zise Charles. În cât timp?

– Într-o oră e bine?

– Bine.

Charles nu-și bătu deloc capul cu Ewing. Avea să afle foarte curând ce voia miliardarul de la el. Făcea zece minute până la restaurant și voia să termine ce începuse, pentru a avea întregul tablou în fața ochilor.

Așadar, reușise să descifreze mesajul lui George. Trebuia să găsească ceva ascuns într-o bibliotecă. Foarte probabil, cea de-a zecea carte, cea cu memoriile lui Esteban, oricine ar fi fost acela. În ea trebuie să fi ascuns George mesajul final. Sau, cum ar fi spus Columbus Clay, poate cartea însăși era mesajul final. Dar pentru asta trebuia să găsească biblioteca în care să se afle o astfel de cotă, LT3650.

Se întreabă dacă îi scăpase ceva. Făcu o scurtă schiță a personajelor ciudate care gravitau în jurul său și încercă să dezlege agenda fiecăruia.

Ximena apăruse prima, ca agent FBI. Se dovedise apoi că e un fel de *jolly joker* al mai multor agenții. Îi pusese pe profesori sub protecția FBI-ului și îl dusesse la acea bază militară unde un doctor dus cu pluta își manipula pacienții care supraviețuiseră atacurilor unui animal ciudat. Trebuia să încerce să afle ce era cu Mabuse ăla. Conchise că Ximena trebuia să fie un personaj pozitiv. Apoi Columbus Clay. Nu avea idei clare despre poliștii. La Rocio refuză să se gândească. Notă doar că presupusul ei frate, Socrate, lua drept reale ficțiunile lui Borges. Oricum, într-un fel sau altul, toți aveau legătură cu biblioteca sau cu Omnes Libri. Și parcă mai puțin cu povestea de unde începuse totul, identificarea teribilului secret al lui Abraham Lincoln.

În sfârșit, ajunse și la ultima poveste, cea cu mesajul testamentar lăsat de mama sa. Dădu, din nou, la o parte orice fel de judecată în privința acelei căderi în timp și spațiu pe care o experimentase la întâlnirea cu cele două personaje stranii, uriașul și fratele său, piticul. Îi mai rămăseseră cele două cărți pe care le găsisse în replica statuii faraonului Ramses. Harta o identificase corect. Nu știa ce semnificație avea în întregul acela, dar o identificase.

Luă cele două manuscrise ciudate și le răsfoi timp de zece minute. Era satisfăcut de felul în care rezumase întreaga poveste. Lăsase la o parte toate detaliile neplăcute – cele două atentate la viața lui, povestea cu piticul și pe Rocio. Își aprinse o țigară de foi, ca să se relaxeze, și, pe când se pregătea să se îmbrace, îi trecu ceva prin cap. Se apucă să numere paginile celor două manuscrise. Aveau un număr identic de pagini: 272. Simți încă o dată cum un fior îi traversează întreg corpul. Manuscrisul lui Voynich avea 272 de pagini, dintre care 240 intacte. Atunci începu să pipăie paginile una câte una. Observă de această dată un lucru care îi scăpase data trecută. Dădu de o pagină mai groasă și o răsfoi un pic. O alta era îndoită sub ea. Repetă figura la pagina următoare. Dacă era ce bănuia, însemna că pagina 158 trebuia să fie formată din șase pagini îndoită, care se puteau deplia. Făcu asta. Structura era aceeași cu cea a manuscrisului lui Voynich. Identică. Își aminti că tatăl său îi spusese că pentru a descifra manuscrisul are nevoie de încă două cărți. Simți nevoia să se așeze. Să fie oare cu putință? Dacă ceea ce-i spusese tatăl său era adevărat, o simplă suprapunere a paginilor celor trei manuscrise ar fi făcut posibilă descifrarea celei mai misterioase cărți din istorie – manuscrisul lui Voynich.

Cu mâinile tremurându-i, îl sună pe directorul Bibliotecii Beinecke de Cărți Rare de la Yale. Acesta fu uimit că Charles era din nou interesat de manuscris, după atâția ani.

– Ai găsit ceva nou? întrebă ironic prietenul său. Nu de alta, dar mă tem să nu te deprimi din nou.

– N-am găsit nimic. Mă interesează doar câteva detalii. De data asta nu ca să îl descifrez, ci pentru o lucrare de-a mea. Crezi că aş putea avea acces privat la el?

– Da. În sala ta preferată. Ca de obicei. Dar pentru asta trebuie să te programez. Durează cam patru-cinci zile. E OK?

– E perfect. Mulțumesc mult!

Se îmbracă rapid, încă pătruns de emoția recentei epifanii, și înainte de a ieși trimise un e-mail gol la o adresă anume, așa cum trebuia să facă ori de câte ori voia să intre în contact cu prietenul său cel mai bun, Ross.

Capitolul 135

- O sută de milioane de dolari.
- Poftim?

- Ați înțeles bine. Nu vă țiue urechile. O sută de milioane de dolari. Acum, pe loc.

Spunând apăsate aceste ultime cuvinte, Patrick Ewing scoase carnetul de cecuri.

- Știu că o duceți bine. Și că nu sunteți genul care să aprecieze banii doar de dragul lor. Dar o sută de milioane de dolari vă pot cumpăra multă libertate. Și acces la extravagante. Ar fi de zece ori față de cât valorați acum.

- Față de cât valorez? întrebă Charles, stupefiat.

- E doar o figură de stil. Un fel de a ne exprima în lumea mea. E vorba despre proprietăți, conturi, obiecte de valoare. Inclusiv colecțiile de arme și manuscrise. Dacă ar fi să calculăm probabilistic perspectivele, presupunând că nu vă schimbați viața radical și începeți să jucați la bursă ori să faceți investiții financiare riscante, ați putea să mai adăugați vreo cinci în următorii treizeci de ani. Cam atât. Gândiți-vă numai ce obiecte rare ați putea să adăugați la colecțiile dumneavoastră. Pe care înțeleg că le iubiți mai mult decât orice altceva. Poate în afară de motanul ăla justițiar. Zorro, parcă.

Charles nu spuse nimic. Îl privea pe miliardarul care închiriasse restaurantul doar pentru el. Și îi făcuse pe ospătari să scoată toate celelalte mese din restaurant, astfel încât doar masa lui să troneze autoritar în centru. Cei doi bodygarzi pe care îi văzuse și la Oriental Mandarin erau postați în fața ușii.

- Aveți dreptate, spuse Ewing. De zece ori mai mult e o sumă derizorie. Două sute de milioane. Dar asta e oferta finală.

Se apucă să scrie în timp ce își dicta suma cu voce tare:

– Două sute de milioane de dolari domnului Charles Baker, *Esquire*.

Semnă și îi întinse cecul lui Charles.

– Sunt un cadou? întrebă Charles, fără să întindă mâna.

– Aproape. Pentru o singură informație.

– Ce informație aş putea avea eu care să valoreze pentru dumneavoastră atâta bănet? Dacă nu cumva stăm, sau eu, sau taică-meu, cu casele pe vreo pungă de petrol, fără să știm.

– Nu. Dintr-astea am destule.

Cum Ewing nu mai avea chef să stea cu mâna întinsă, puse cecul pe masă, în dreptul paharului lui Charles.

– Așadar, pentru ce sunt banii?

– Pentru locul exact în care se află biblioteca.

– Biblioteca?

– Domnule Baker, sunteți prea deștept ca să mă credeți pe mine prost.

Sunt convins că ați descoperit deja locul exact unde se află. Sau, dacă nu, sunteți pe cale să-l descoperiți foarte curând.

Charles simți cum i se umfla vena de pe frunte, gata-gata să plesnească. Sub masă, întinse și strânse palmele de câteva ori pe genunchi.

– La ce vă trebuie? Nu prea îmi pareți genul pasionat de cărți.

– Ha. Asta e o întrebare bună. Vă înțeleg indignarea. Bogătanul ăsta arogant crede că poate cumpăra pe oricine cu banii lui. Vă recomand să goniți acest prim gând și să scăpați de pomirea de intelectual mărunț și ofuscat, de stânga, care disprețuiește mereu banii altora, dar s-ar vinde pentru o vacanță exotică. Pentru că nu vă reprezintă.

– Dacă vă spun, ce-o să faceți? O să năvăliți peste bibliotecă cu armata dumneavoastră de mercenari, cu un cârd de camioane la capătul străzii, ca să le încărcăți cu cărți de la marginea caldarâmului, aruncându-le ca pe cărămizi, ca să le vindeți apoi la licitație? Bucată cu bucată? Sau la grămadă? Cred că fac mai mult decât suma jalnică pe care mi-ați propus-o.

– Mulțumesc pentru capcană. Așa cum știm amândoi, la Ciudad Blanca nu există nici stradă și, cu atât mai puțin, caldarâm.

– Cred că discuția noastră s-a încheiat, spuse Charles și dădu să se ridice.

– Rămâneți așezat. Măcar atât îmi datorați.

– Vă datorez? întrebă Charles, care era deja în picioare.

– Da. Îmi datorați, pentru că v-am salvat viața de două ori.

– Mi-ați salvat viața?

– Exact. O dată la trecerea de cale ferată și a doua oară cu două nopți în urmă.

– Cu două nopți în urmă? Hm. Știți că tot aud, de la o vreme, cum îmi salvează unii viața fără să le-o cer. Cel puțin cu privire la cea de-a doua tentativă, aveți concurență.

– Vă referiți la țiganul ăla argentinian? Socrate? Aia a fost o întâmplare. Recunosc că a fost de ajutor.

– Și de ce sunteți îngerul meu păzitor?

Ewing zâmbi în timp ce spărgea cu cleștele o bucată de homar.

– Înțeleg, reluă Charles. Aveți nevoie de mine viu. Ca să aflați unde e biblioteca. Repet întrebarea. Ce o să faceți cu informația pe care mi-o cereți?

– La cât plătesc, se cheamă că îmi cumpăr dreptul să nu vă dau nici o explicație. De un lucru vă asigur. Nu numai că nu o să vând cărțile, dar, mai mult, o să le restitui lumii.

– A, am înțeles. Un gest filantropic, spuse Charles, ironic. Îmi pare rău, dar nu îmi pareți nici genul ăsta.

– Nici nu sunt. Dar am o socoteală a mea. O ambiție.

– Nu știu care poate fi aceasta. Nu vă cunosc suficient. Nu am aflat încă unde e biblioteca. Dar dacă cumva o să aflu, suma trecută pe bucata aia de hârtie e o glumă proastă. Gândiți-vă, pentru întâlnirea noastră viitoare, la o propunere serioasă. La revedere.

– Vă sugerez să vă concentrați asupra găsirii bibliotecii și să lăsați baltă prostia aia cu secretul pe care i l-ar fi spus un sclav lui Lincoln. Credeți-mă, e o pistă moartă. Nu există nici un secret.

Charles zâmbi, făcu stânga-mprejur scârțâind din călcâie și plecă. Se abținuse cu greu să nu se repeadă la Ewing. Spera ca felul în care tranșase discuția să îi lase miliardarului impresia că negocia. Dar nu înțelegea în ruptul capului de ce acesta oferise o sumă atât de mare și era, în mod evident, dispus să crească oferta. Nu credea nici el că Ewing s-ar fi apucat să vândă cărțile. Nici la bucată, nici la pachet.

Replicile finale ale profesorului avuseseră efectul scontat asupra miliardarului, care, obișnuit să înțeleagă lucrurile în paradigma proprie, era convins că Charles negociază cu el. Tot așa cum era convins că acesta nu găsisese încă biblioteca, dar că era foarte aproape să o facă.

Capitolul 136

Ajunse acasă și se trânti, sfârșit, pe canapeaua din camera de zi. Aprinse televizorul pe un canal de știri și văzu pe burtieră un titlu care i se păru cel puțin ciudat: „Al patrulea nume a fost dezvăluit”. Imaginea pe care curgea mesajul era dintr-un cimitir. Din păcate, prinse știrea la final, așa că nu reuși să înțeleagă despre ce era vorba. Dar rezonanța ezoterică a titlului îi stârni curiozitatea. Dădu să caute știrea pe internet, dar, chiar în acel moment, sună telefonul. Recunoscuse imediat formatul ciudat al numărului care îl suna. Nu putea fi decât Ross, prietenul lui din studenție, de care fusese nedespărțit vreme de mulți ani și care era, într-un anume fel, dublul său, atât de bine se potriveau. Într-o zi, acesta dispăruse, pur și simplu, fără să spună un cuvânt. Charles bănuia că fusese angajat de un serviciu secret, deși Ross nu spusese niciodată explicit acest lucru. Mai vorbeau, din când în când, la telefon. Ross îl ajuta de fiecare dată când trebuia să găsească ceva special, îi trimitea articole despre licitații de cărți vechi sau de arme. Îi trimisese lui Charles până și un program ultrasofisticat de protejare a datelor electronice. Un student al său, pe care îl rugase să ia ceva de pe laptop, și acesta priceput la sisteme de securitate cibernetică, îi spusese atunci că nu mai văzuse niciodată așa ceva și îl bănuise imediat pe profesor că lucrează pentru o agenție de spionaj.

Ross îl putea contacta pe el, dar Charles nu avea cum să o facă. Singurul mod de a vorbi cu prietenul său era să trimită un e-mail gol pe o adresă neobișnuită. De fiecare dată când făcea asta, Ross revenea cu un telefon.

– Ce te neliniștește, profesore? se auzi vocea mereu binedispusă a prietenului său.

– Hm. De unde știi că mă neliniștește ceva?

– Păi nu mă suni decât atunci când e vreo chestie pe care n-o poți rezolva singur.

– A! Și eu sunt de vină pentru asta? Nu tu ești cel misterios? Mă trec fiorii numai când trimit e-mailul ăla gol. Fără subiect, fără pic de conținut. De parcă aș lansa S.O.S.-uri în spațiu.

– Păi, într-un fel, cam asta faci. Îmi spui?

Continuă discuția cu glumițele de rigoare, fiecare întrecându-se pe sine și încercând să îl învingă pe celălalt în micul lor duel verbal. Charles îl considera pe Ross genial, mai precis, singurul geniu pe care îl cunoscuse vreodată. De aceea și bănuia că se angajase într-un loc unde au acces foarte puțini, toți aleși pe sprânceană.

La final, Charles îi povesti despre Mabuse și îl rugă, dacă putea să găsească ceva despre acesta, să descopere tot ce se putea despre el. Ca de obicei, Ross îl luă puțin peste picior, dar, tot ca de obicei, nu puse nici un fel de întrebare indiscretă.

Nici nu închisese bine telefonul, că auzi din nou soneria aceea care duduia în întreaga casă precum sirena unei fabrici de vagoane din perioada interbelică.

– Măi, dar popular mai sunt astăzi, bombăni Charles în timp ce se îndrepta spre ușă.

Își dori doar să nu fie Rocio, care probabil înțelesese deja că îi blocase numărul. Nu avea chef de o scenă. Dar nu era ea.

În prag, piticul făcu o mișcare din mâini și scoase de nicăieri un buchet de flori din plastic, pe care i-l întinse lui Charles.

– Na, na, na, de data asta nu mai pun botul, spuse acesta, râzând. Cine știe cu ce vietate mă trezesc din nou în mână.

– O decizie înțeleaptă, spuse piticul, serios.

Florile dispărură tot atât de repede pe cât apăruseră.

– Am venit să iau copiii. Trebuie să ajungă acasă.

– Bănuiesc că te referi la cele zece cărți. Dar știi doar că pe cea de-a zecea nu am recuperat-o încă.

– Nu-i nimic, toate la timpul lor.

Îl invită pe pitic să intre și căută ceva în care să le împacheteze. Găsi o geantă de care se putea dispensa și îndesă cărțile în ea. Pe măsură ce le băga înăuntru, ofta cu regret, la vederea fiecărui titlu.

– Știi că n-am apucat să citesc nimic de aici. Dar nimic, nimic.

– N-are a face, zise piticul. Nu e timpul pierdut.

Cartea lui Dostoievski, volumul doi al *Fraților Karamazov*, fu ultima pe care o puse în geantă.

– Cartea asta e autentică? întrebă Charles. Nu am auzit să fi existat vreodată un volum doi.

– Viața noastră e o iluzie continuă. E greu de spus ce e autentic și ce nu. Ne trăim întreaga viață precum oamenii ăia ai lui Platon. Ția din peșteră. De multe ori vedem niște umbre și le luăm drept realitate. Câteodată, mintea ne joacă feste.

– Precum mi-a jucat mie după acea întâlnire a noastră?

– Poate. Ce s-a întâmplat atunci?

– Am plecat și m-am întors imediat. Casa nu mai era acolo. Adică era, dar rămăsese doar o dărăpănătură, cu buruieni crescute prin ea. Ca și când m-aș fi întors după cincizeci de ani, nu după cincizeci de minute.

– Hm, zise piticul. Ai avut un motiv serios să te întorci?

Charles nu știu ce să răspundă.

– Vezi? spuse piticul. Poate că asta îți lipsea ca să dai consistență gândurilor tale. Un motiv adevărat. Așa cum ai avut când ai venit prima oară. Dar, ca să îți dau o mică satisfacție la povestea asta cu Dostoievski – nu numai că e autentică, dar e și premonitoare. Aliașa se retrage de la mănăstire, renunță la sutană și îngroașă numărul anarhiștilor. Și chiar el, cu mâna lui, îl asasinează pe țar. E premonitoare pentru că, după cum știi, Alexandru al II-lea e asasinat în februarie 1881, la o lună după moartea lui Dostoievski. Și, ca să fim și mai exacți, volumul doi a fost scris înaintea volumului unu.

– Adică cum?

– Adică așa. Să îți arăt ceva.

Se apropie de Charles și scoase o poză din buzunar.

– Știi de stră-străbunicul meu, da?

– Generalul Tom Thumb! Se poate? Am mai vorbit despre asta.

– Atunci uită-te la poza asta. Toată gașca lui P.T. Barnum în păr. O vedem aici pe soția lui Tom Thumb, preafrumoasa Lavinia Warren Bump, alături de uriașa Anna Swann, de verigile-lipsă dintre urangutan și om, frații Hoomlo și Iola, de Fata cu două capete, Millie-Christie, și de gemenii siamezi. În spate îi poți vedea pe English Jack, omul care înghițea broaște vii, pe Charles Tripp, omul fără mâini, care își folosea picioarele mai bine decât un om obișnuit mâinile – picta portrete minunate cu picioarele. În rândul al treilea sunt cei trei ventriloci, Charles Young, Harry Kennedy și William Francis Chalet, gigantul irlandez, cel francez și cel chinez și

femeile cu barbă, Lady Myers și Lady Annie Jones. În centrul fotografiei pe cine vezi?

– Chiar pe el, spuse Charles. Generalul însuși.

– Ești sigur? Mai uită-te o dată.

Charles se mai uită o dată, dar nu înțelegea ce așteaptă piticul de la el.

– Uită-te întâi la mine, spuse piticul, care, pentru a-l ajuta, luă poziția din fotografie.

– Înțeleg. Semănați foarte tare.

– Hm. Atât de tare nu poate să semene nimeni. Mai ales la o distanță de o sută cincizeci de ani.

– Dacă vrei să spui că ești tu în poza aia, de aici începi să mă cam pierzi.

– Vreau să spun că în anumite situații trebuie să fim precauți. Cum zice o vorbă celebră: nimic nu e ceea ce pare a fi. Nici măcar bufnițele. Acum trebuie să plec. Mă așteaptă fratele meu.

– E afară? De ce nu l-ai poștit înăuntru?

– Ne cam grăbim.

Piticul sări în brațele lui Charles și îl îmbrățișă, atât cât putu să îl cuprindă, cu foarte mare drag. Charles ieși cu el și îi făcu semn cu mâna uriașului, care aștepta la volan, iar acesta îi răspunse la fel, sub privirile înmărmurite ale polițiștilor de serviciu.

– Încă ceva, spuse Charles. Cine era femeia aia care s-a dat jos din mașină chiar în momentul când eu am plecat?

– Care femeie?

– Era o femeie în negru. Cu voal. Ceva la silueta ei, un gest, nu știu exact, mi s-a părut foarte familiar. Și m-a fixat cu privirea până am dispărut.

– Asta, din păcate, nu e o întrebare pentru mine.

Făcu stânga-mprejur, dar își aminti ceva și se întoarse din nou. Scoase din buzunar o tabacheră și i-o întinse lui Charles.

– Cred că asta îți aparține, spuse piticul. Ai uitat-o la prietena noastră. Care, apropo, a avut numai vorbe bune despre tine.

Charles rămase cu gura căscată. Ținea în mână tabachera pe care o uitase în casa din Huntington, cu câteva zile în urmă.

Capitolul 137

La ora 10 și patru minute, Charles trecea prin filtrul de securitate al aeroportului LaGuardia. Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce își savura cafeaua la salonul de clasa I, simți telefonul vibrându-i în buzunar. Nu cunoștea numărul. Răspunse.

– Nu închide, te rog, se auzi vocea rugătoare a lui Rocio.

– ...

– Te rog, nu închide. Te implor, dă-mi măcar șansa să îți explic. Oricine merită o a doua șansă.

În acel moment se auzi anunțul de îmbarcare pentru pasagerii spre Cartagena de Indias.

– Unde ești? întrebă femeia.

– Draga mea, spuse Charles, cu vocea înmuiată. Aici nu e vorba despre situațiile în care există și o a doua șansă. Dar o să mă întâlnesc cu tine, să îți dau ocazia să îmi explici. Numai că nu acum. Plec cu treabă în Columbia și mă întorc peste trei zile. Vorbim atunci.

– Unde pleci? întrebă Rocio, ca și când nu ar fi auzit clar ce spusese Charles.

– Mă duc la Cartagena. Sunt invitat de președinte la Summitul Americilor. Vorbim când mă întorc.

După ce termină propoziția, închise telefonul.

Pe Rocio o cuprinsese panica. Inima începu să-i bată foarte tare, iar pulsul îi trecu de 200. Îl sună pe Socrate, care nu îi răspunse. Îl mai sună o dată, și încă o dată.

Într-un târziu, fratele ei, văzând că sora sa insistă, ieși din hala care aparținea armatei columbiene, acum abandonată total, unde repeta, pentru

ultima dată, cum urma să se desfășoare acțiunea din acea după-amiază, și întrebă îngrijorat:

– Ești bine? Ai pățit ceva?

Nu putu să înțeleagă nimic din ce-i spunea Rocio printre sughituri de plâns.

– Rocio, Rocio, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Până la urmă, reuși să priceapă că nimic nu îi amenința sora și că aceasta era întreagă.

– Charles. E Charles.

– Ți-a făcut ceva? Îl omor.

– Nu. Din contră, spuse Rocio, care părea să se fi liniștit puțin.

– Ce din contră?

– Din contră. Trebuie să îl salvezi.

– Să îl salvez?

– Da. E în avion. Se îndreaptă spre tine.

– Ce tot spui acolo?

– Este invitat la recepția cu președintele. Cea la care... și încep să plângă din nou.

Socrate înțelese ce voia să spună sora lui. Situația se împuțise dintr-odată.

– Trebuie să îl salvezi. Trebuie să îl salvezi. Trebuie să oprești totul.

– Îți dai seama ce-mi ceri? Dacă fac asta, suntem ca și morți.

– Nu. Nu suntem. Întotdeauna ai știut să ieși din situații imposibile. Trebuie să îl salvezi. Să oprești totul. Pentru că, în fond, ai nevoie de el. Fără el nu o să mai găsești niciodată cărțile alea. Și ai spus mereu că tot ce facem, toate sacrificiile, sunt pentru o cauză bună. Altfel nu o să le găsești niciodată.

– Țsta e singurul motiv? întrebă Socrate.

– Nu. Nu e singurul motiv. Îl... îl iubesc, spuse Rocio, care începu să plângă din nou. Iar dacă pățește ceva... dacă pățește ceva, mă sinucid.

Începu să plângă atât de tare încât Socrate nu știu cum să o liniștească. Nu o mai văzuse niciodată așa și habar nu avea cum să gestioneze situația. Avea nevoie de timp, ca să se gândească.

– Și cum să fac asta? Sunt douăzeci de oameni aici. Cei mai siniștri criminali pe care i-am cunoscut vreodată. Cum să mă descurc cu toți ăștia?

– Găsești tu ceva. Întotdeauna găsești.

Socrate făcu o pauză, în timp ce asculta cum Rocio se îneacă cu lacrimi la telefon.

- Bine, răspunse într-un târziu.
- Promiți? întrebă Rocio. Promiți?
- Da. Promit.

Reintră în hală, palid la față.

- S-a întâmplat ceva? întrebă omul care îl preluase de la aeroport.
- Da. Să se adune toată lumea, spuse Socrate. S-au schimbat planurile.
- Nu mai atacăm? întrebă cineva.

Socrate știa foarte bine că aceasta nu era o opțiune și că Cypriano ar fi sunat după confirmare. Și i-l ar fi omorât pe loc.

- Nu, spuse el. S-a schimbat doar strategia. Se pare că nu mai putem intra de pe acoperiș.

Socrate știa că improvizează și avea nevoie ca instinctele sale de asasin să nu îl părăsească în acele momente.

- Depozitul din Bocagrande nu mai e sigur. Elicopterele trebuie să plece de aici. Amândouă. Iar noi va trebui să plecăm primii.

- Și care e noul plan, șefule? întrebă altcineva.

- Aștept instrucțiuni, răspunse Socrate.

- Eu nu schimb nimic, spuse Cypriano, autoritar. Tu cu oamenii tăi n-aveți decât să faceți ce vreți. Și așa nu aveam nici o intenție să mă bazez pe niște țărânoi. Aveți grijă să nu vă împușcați singuri în picior. Apoi strigă spre pilotul său și spre celălalt om pe care îl adusese cu el: Pregătiți totul, ne mutăm în Bocagrande.

Gașca se sparse. Socrate îi făcu semn lui Carlitos să îl urmeze afară din hală. Și să o facă discret. Se traseră după colțul ușii de metal care dădea spre birouri, ca și când ar fi avut nevoie să se ducă la toaletă.

- Carlitos! Vrei ca misiunea asta să fie ultima pentru tine?

Acesta îl privi mirat.

- Tocmai am aflat că, după ce ne facem treaba, o să fim executați.

Omul făcu ochii cât cepele.

- Cine?

- Oamenii lui Cypriano. Probabil bănuiește că am aflat ceva. De aceea a refuzat noul plan. Ai încredere în mine?

Omul stătu puțin pe gânduri. Nu îl plăcuse pe albul ăla ras în cap, cu SS-ul tatuat pe ceafa-i gigantică. I se putea citi pe chip disprețul pentru oricine avea pielea pigmentată. Și un pic de păr.

- Abia aștept să scăpăm de nazistul ăla împuștit, spuse și scuipă.

– Toate la timpul lor, spuse Socrate. Acum nu e momentul. Orice conflict la vedere e foarte periculos. Mai putem avea încredere în cineva de-aici?

– Doar în frate-meu, Manuel.

– Bine. Adu-l aici.

Îi luă câteva minute lui Carlitos să îl convingă pe Manuel să îl asculte, dar odată ce acesta spunea da, vorba rămânea vorbă.

– E OK, îi spuse lui Socrate, reintrând în hală.

– Bine. Vreau să încercați să îi țineți de vorbă puțin pe ăștia trei. Să vă oferiți să îi ajutați sau ceva.

– Și tu?

– Eu trebuie să ajung la elicopterul lor.

Hala era imensă, iar elicopterele se aflau în curte, în fața porților celor mari. Cei doi o luară spre centru, iar Socrate se strecură spre elicopter. Deschise capacul de la motor și încercă să taie un furtun. Reuși să îl despice pe trei sferturi. Auzi pași și văzu o pereche de bocanci cum ocoleau elicopterul spre el. Închise capota și se repezi în cabină. Îl văzu și pe Cypriano cum se apropie. Era evident că cei doi frați nu îndrăzniseră să îl oprească. Singurul lucru care îi trecu prin cap fu să înfigă cuțitul uriaș în centura cu gloanțe, care era deja băgată în mitralieră. Trase până auzi un scrâșnit metalic și văzu unul dintre cuie cum cedează.

– Hello, urlă Cypriano. Ce dracu' faci acolo?

Socrate zâmbi și se dădu jos.

– Doar nu crezi că era să te las să pleci cu talismanul meu, spuse, în timp ce îi arăta o amuletă cu un zeu amerindian atârnată de o bucată de piele.

Cypriano se opri. Se uită la amuletă și zise printre dinți:

– Voi, metișii, cu amuletele voastre. Superstiții de neanderthalieni.

Și se urcă în elicopter.

După ce elicopterul dispăru în zare, Socrate îl chemă pe Carlitos.

– Ai numărul omului nostru de la Secret Service?

Carlitos încuviință printr-o mișcare a capului.

– Sună-l!

Capitolul 138

După patru ore și jumătate de zbor, avionul ateriză pe aeroportul Rafael Núñez din Cartagena. Din cauza summitului, verificările durară mai mult decât de obicei. Charles se urcă în taxi cu doar patruzeci de minute înainte de începerea recepției.

– Îți dau 100 de dolari dacă ajungi în 30 de minute la Hilton.

– *Si, señor*¹, răspunse șoferul, cu gura până la urechi.

Ajunse în 25. Charles plăti și se dădu jos repede. Prezintă legitimația la intrare și se repezi spre lift. Mai avea opt minute. Știa că, la chestiile astea, toată lumea e punctuală. Mai ales președintele.

Nu mai aștepta nimeni la lifuri. Probabil că lumea era deja în sală. Când să urce în lift, îi vibră telefonul.

– Da, răspunse.

– Unde naiba ești? Te aud ca și când ai fi într-o grotă.

– Sunt în lift și mă grăbesc.

– În lift? Unde ești în lift?

– La Cartagena. La Hilton. E un summit aici.

Chiar când rosti aceste cuvinte, se auzi un zgomot, luminile se stinseră și liftul se opri brusc. Charles se dezechilibră și aproape căzu pe spate. Imediat se aprinseră luminile de serviciu. Liftul fu inundat de o lumină roșiatică.

– Na, că s-a blocat liftul. Cred că acum putem vorbi.

– Unde ai zis că ești?

– La Hilton, în Cartagena, Columbia, urlă Charles.

La telefon se făcu imediat liniște. Charles îi auzea respirația prietenului său.

¹ Da, domnule (n. red.)

– Ești șocat că...

– Taci și ascultă. Peste fix șase minute va avea loc un atentat la viața președintelui. Ieși din lift acum!

– Faci glume cu mine. Cam sinistru...

– Nici o glumă. Ieși din lift acum.

Charles, care știa să recunoască momentele rare în care prietenul său devenea serios, întreabă imediat:

– Cum să fac asta?

– Stai un pic.

Îl auzi pe Ross cum tastează de zor.

– Alo, vorbești serios?

– Nu. Îmi arde de glume!

– OK. Am înțeles. Cum ies?

– Ai răbdare.

Se auzi din nou cum Ross tastează cu o viteză uimitoare. Clac, clac, clac...

– Am găsit. Un lift e mort la parter. Tu ești în celălalt, între etajele șapte și opt. Curentul a fost tăiat manual. Fii atent! Lifturile astea au un fel de ieșire de siguranță. Ceva pe generator. Nu suficient pentru a porni, dar suficient pentru a deschide ușile. Când spun acum, tragi de amândouă în direcții opuse.

– Cum fac asta?

– Îți pui palmele pe ele. Ce dracu'! Acum!

Charles trase de cele două uși simultan, și acestea se deschiseră. Sări repede, dar nu reuși să cadă în picioare, așa că se rostogoli pe palier.

– Ai reușit?

– Da, strigă Charles, cu telefonul la ureche, ridicându-se cu greu.

Simți o înțepătură în gleznă.

– Acum cară-te de-acolo. Și vezi că ți-am trimis ceva despre Mabuse ăla. O să te întreb altă dată cum dai tot timpul de nebuni dintr-ăștia, dincolo de orice imaginație.

– Îți spun altă dată, zise Charles, care se ridicase și încerca să identifice scara de incendiu.

O găsi și o luă la fugă într-acolo. Urcă cât putu de repede, strângând din dinți din cauza durerii din gleznă, cele trei etaje. Ajunse la intrarea în sală. Chiar când voia să le strige ceva agenților de la Secret Service, un zgomot asurzitor îi acoperi vocea. Se năpusti în sală.

Generalul Flynn, care venise și el la Cartagena, încercase în zadar să intre la președinte, exact la patru fără zece minute, clamând că are de spus ceva important. Trebuia cu orice preț să îl oprească pe acesta să ajungă la recepție. Fusese refuzat și i se spusese că poate să discute și după. Așa că apelase la planul de rezervă. Le ordonă celor doi oameni ai săi să întrerupă lifturile. Președintele n-ar fi urcat pe jos opt etaje. Nu acolo.

Socrate îi ceruse omului lor din interiorul Secret Service-ului să îl înlăture pe cel care trebuia să îi dea semnalul lui Cypriano, când președintele ajungea în sală. Acum alerga alături de cei doi frați, îmbrăcați toți trei în ospătari, pe scări în sus, după ce intraseră prin bucătăria restaurantului.

Cum semnalul nu veni la ora stabilită, Cypriano așteaptă încă trei minute și porni elicopterul.

Zgomotul asurzitor pe care îl auzise Charles era al elicopterului care se apropiase de ferestre. Un țăcănit de mitralieră făcu țândări geamul și nimeri două persoane, inclusiv pe Charles în umăr și în ureche. E posibil, la fel ca în atentatul asupra lui Kennedy, ca de vină pentru toate acestea să fi fost doar un glonț buclucaș care să fi luat o traiectorie ciudată. Pentru că Cypriano apucase să tragă doar patru gloanțe. Când îi veni rândul celui de-al cincilea, cureaua mitralierei se desprinsese în locul unde o tăiasse Socrate și blocă pușca. Având arma în brațe, așezat pe marginea elicopterului, Bărbierul din Baltimore începu să urle, cerându-i o armă celui din spate. În acel moment, începu să miroasă a benzină arsă. Pilotul încercă să controleze aparatul și, din instinct, îndreptă manșa spre ocean. La câteva zeci de metri în larg, elicopterul explodă și căzu în fâșii mari, înflăcărâte, ca un steag sfâșiat, lovit de trăsnet.

– Dă-mi vestea bună! Spune-mi că e mort! se auzi vocea lui Keely în receptor.

Răspunsul se auzi în sala cea mare a Cupolei:

– Nu. Am fost sabotaji. Majoritatea oamenilor noștri sunt morți. În hală. Ceilalți trebuie să fi murit în elicopterul care a explodat deasupra oceanului. Președintele nici nu a ajuns în sală.

Keely trânti telefonul de perete.

Se lăsă liniștea în sala mare de la Copán. O parte dintre cei prezenți erau consternați. Apoi, încet-încet, își reveniră. Una dintre tabere votase

împotrivă și susținuse mereu că era o greșeală ideea cu atentatul. Până și o parte dintre cei mai ardenti susținători ai lui Keely, care votaseră pentru atentat, începură să treacă de partea cealaltă, simțind direcția din care va bate vântul.

Sună un alt telefon. Cel al omului cu fața arsă.

– Pune-mă pe speaker, ordonă generalul Gun Flynn.

– OK, spuse omul.

– Felicitări, domnule Keely! Excepțional. Sunteți ca pasărea aia mică din Amazon, pentru găsirea căreia o echipă de filmare a cheltuit o grămadă de bani și a așteptat timp de un an, în cea mai sinistă junglă, să îi audă trilul. Iar pasărea, când i-a venit sorocul, s-a urcat pe o buturugă, s-a umflat în piept nevoie mare și a răgăit! După cum am spus întotdeauna, planul a fost cretin, iar execuția, de un amatorism fără pereche. Iar voi ceilalți, care n-ați vrut să ascultați, tună generalul, e timpul să vă cântăriți bine opțiunile. Ați votat pentru ideea papagalului ăluia. V-a plăcut povestea asta cu 14 aprilie. Doi președinți asasinați la aceeași dată. Cer insistent organizarea unui congres extraordinar, unde vom schimba întreaga conducere. Iar dacă generosul nostru finanțator, căruia îi mulțumim pentru tot ce a făcut pentru organizație, vrea să continue alături de noi, atunci va veni la ședință ca oricare dintre noi. Cu fața la vedere. E timpul să cadă măștile! O să vă anunț când va fi congresul!

SFÂRȘITUL PĂRȚII A PATRA

Intermezzo

O întâmplare neobișnuită îi șocase pe locuitorii orașelului Mountain View din Missouri. În cimitirul local, Greenlawn Cemetery, administratorul găsisse, într-o dimineață care se anunța la fel de plicticoasă ca oricare alta, un schelet îmbrăcat într-o uniformă SS, atârnat chiar deasupra intrării, scârțâind sinistru în bătaia vântului. Pe piept îi atârna, legată de-o sfoară trecută în jurul vertebrelor care susțineau capul, o bucată de carton pe care scria cam lăbărțat, cu un scris de copil: PRIMUL NUME A FOST DEZVĂLUIT.

Și chiar și așa evenimentul ar fi rămas fără nici un fel de răsunet dacă un ziarist de la *The Joplin Globe*, un cotidian minuscul, nu ar fi primit la redacție un e-mail foarte ciudat. După câteva ore de parlamentări, șeful său îi aprobă o călătorie la Mountain View, pentru a investiga știrea, dar ceru asigurări că povestea era demnă de un cotidian cu 20 000 de abonați. Asigurările ziaristului și argumentul că socrii acestuia locuiau chiar acolo, iar ziarul nu trebuia să îi deconteze cazarea cântăriră decisiv în favoarea anchetei.

Șeriful local considerase că dezgroparea unui mort despre care nimeni nu își amintea și îmbrăcarea lui în acea uniformă neagră, nou-nouță, părea o glumă a găștilor de puști care făceau tot felul de minuni prin comitatul Howell, așa că decisese ca scheletul să fie reîngropat și cazul să fie închis. Apariția ziaristului îi tulburase pe toți cei șase oameni ai legii din localitatea respectivă. Nu atât prezența lui fizică, cât întrebările pe care le punea îi aduseseră în încurcătură.

– I-ați căutat prin huzunare? întrebase ziaristul.

Nu numai că nu-l căutaseră, dar îl îngropaseră la loc după numai câteva ore. Bineînțeles, fără uniformă. Fu nevoie de o anchetă serioasă ca să descopere că unul dintre adjuncți își însușise hainele. Erau exact

numărul lui și considerase că era păcat să se irosească o îmbrăcăminte dintr-un postav atât de bun.

Spre surprinderea micii echipe de polițiști, intuițiile ziaristului fuseseră corecte. În buzunar găsiră o scrisoare. Și încă una destul de groasă. Ceea ce conta era, însă, doar prima pagină.

Ziaristul, care își demonstrase în ochii lor abilitățile de investigator, deși știa din e-mailul primit la redacție de existența scrisorii, fu invitat să citească.

Au trecut 67 de ani de la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, încheiere care a coincis cu închiderea celei mai sinistre și rușinoase pagini din istoria omenirii. Criminalii de război, ni se spune, dacă nu au fost uciși sau prinși, vor fi murit deja cu toții, de moarte naturală. Cel mai tânăr dintre eventualii supraviețuitori ar trebui să aihă astăzi 90 de ani. De aceea, ni se repetă, e destul de puțin probabil să mai existe vreunul. E timpul să lăsăm rănile să se vindece. Poate cei care spun asta au dreptate. Poate că nu mai există supraviețuitori. Dar, cu siguranță, toți acești criminali oribili, fiare sinistre lipsite de orice urmă de umanitate, au urmași. Care poate nu știu cine le-au fost părinții sau bunicii. Nu știu că întreg continentul american, nu numai America Latină, ci și SUA, a adăpostit în mod vinovat criminali de război. Le-au schimbat identitățile și le-au salvat viețile, comitând o a doua nedreptate față de victimele acestora. Organizația noastră a descoperit șase dintre acești criminali odioși, îngropați pe teritoriul țării noastre. E nevoie de această punere la punct a istoriei, de această reparație, fie și tardivă, pentru ca victimele lor să își găsească în sfârșit liniștea și să se odihnească în pace, iar urmașii lor să afle adevărul...

– Scheletul ăla a fost nazist? întrebă omul care îi luase costumul.

Dar ziaristul ridică un deget în sus, autoritar, în semn că trebuia să termine de citit înainte să intervină cineva.

– ...De aceea, continuă el să citească, vom dezvălui, rând pe rând, identitatea a șase dintre acești criminali odioși, pe care țara noastră nu numai că i-a adoptat, dar le-a șters, fără nici un drept, trecutul, și prin asta le-a iertat, tot fără nici un drept, crimele. Pentru a nu exista nici un

echivoc asupra rămășițelor pământești ale acestor șase naziști împușiți, se vor găsi dovezi complete și de netăgăduit asupra identității și crimelor lor. Astăzi PRIMUL NUME A FOST DEZVĂLUIT!

Celelalte foi care constituiau scrisoarea reprezentau dovezi clare că mortul fusese unul dintre cei mai ticăloși torționari ai lagărului de la Majdanek, responsabil personal de uciderea a cel puțin 15 000 de oameni, dintre care aproape o mie de copii.

Ziaristul și-a făcut datoria, iar ziarul a pus povestea pe prima pagină. Dar efectul nu ar fi fost grozav dacă, treisprezece zile mai târziu, ceva asemănător nu s-ar fi întâmplat la Charlottesville. Apoi la Tallahassee, după încă unsprezece zile. Primul e un oraș cu o populație de vreo douăzeci de ori mai mare decât cea din Mountain View și, ca atare, cu o presă mai activă. Aici a fost rândul unui ziarist de la *The Daily Progress* să primească un e-mail. Ca și colegul său, a descoperit scrisoarea din buzunarul costumului de ofițer SS în care era îmbrăcat scheletul atârnat, de această dată, de poarta cimitirului Maplewood. Aceași scrisoare. Pe pieptul său scria, cu același scris de copil: AL DOILEA NUME A FOST DEZVĂLUIT. Diferența era că, de data asta, dosarul criminalului de război fusese trimis direct ziaristului. Probabil că era mult prea gros pentru a încăpea în buzunar. Dar știrea a ajuns cu adevărat națională odată cu apariția celui de-al treilea schelet, la Tallahassee, un oraș mult mai mare. De aici, știrea publicată de jurnalistul ales de către omul misterios care trimitea e-mailurile a fost preluată de ziarele și televiziunile mari din întreaga țară. Ca și la al doilea, scrisoarea era în buzunar, dar dosarul criminalului de război fusese trimis separat. Diferența era că al treilea schelet nu fusese dezgropat din cimitirul respectiv, ci fusese adus, au aflat investigatorii, după ce l-au identificat cu ajutorul dosarului, tocmai din San Francisco. Pe pancarta atârnată de gât scria: AL TREILEA NUME A FOST DEZVĂLUIT.

Dacă pentru primul și al doilea schelet nu s-au putut găsi urmași, al treilea lăsase în urmă o familie numeroasă. Care era acum terorizată de presa în căutare de senzational.

După conținutul scrisorii, lumea trebuia să se mai aștepte la alte trei schelete, a căror reală identitate urma să fie făcută publică foarte curând.

Părerile în America erau împărțite. Unii erau oripilați și pretindeau că e un sacrilegiu să dezgropi morții și să îi batjocorești; alții își exprimau

convingerea că recuperarea memoriei este bine-venită, chiar dacă se petrece mult prea târziu. Identitățile celor trei fuseseră verificate. Dezvăluirile erau reale. Toți cei trei fuseseră criminali de război, și încă dintre cei mai teribili, care trăiseră încă zeci de ani în America, fără să îi deranjeze nimeni vreodată.

Întrebarea ce revenea pe buzele investigatorilor, fie cei de la FBI, pentru că problema ajunsese națională, fie cei de la presă, era de ce cel de-al treilea schelet fusese expus la 4 000 de kilometri depărtare de cimitirul din care fusese dezgropat.

Mai ales că cel de-al patrulea schelet apăruse de curând într-un oraș foarte mare, o metropolă de această dată. Era vorba despre Indianapolis, capitala statului Indiana. Fostul criminal de război de la Belzec fusese atârnat de poarta uriașă a cimitirului de pe Strawberry Hill, Crown Hill Cemetery. Și acest schelet fusese mutat. De această dată de mai aproape, din cimitirul unui orașel numit Rockville, de la mai puțin de o sută de kilometri depărtare.

Era clar pentru toată lumea că autoritățile nu vor reuși să împiedice expunerea ultimelor două schelete. Și, pentru acuratețe, nici nu prea își dădeau silința. Le convenea să le facă altcineva treaba. Întreaga lume aștepta deja cu sufletul la gură ultimele două nume.

Ceea ce nu reușea nimeni să înțeleagă era de ce cadavrele acelea erau mutate în locuri care, după toate aparențele, nu aveau nici o legătură cu personajele. Ceva le scăpa tuturor.

PARTEA A CINCEA

*M-am gândit s-o arunc în foc, dar mi-a fost teamă
că forța de combustie a unei cărți infinite ar putea sufoca
întreaga planetă cu fumul ei.*

Jorge Luis Borges, *Cartea de nisip*

Nu există cărți infinite, doar prostia e fără de sfârșit.

Milo Temesvar, răspuns telefonic
dat afirmației de mai sus a lui Borges

*Casa impunătoare a unui profesor celebru de la Sorbona
a fost călcată de hoși. Aceștia nu au găsit în casă nimic altceva,
în afara unei biblioteci infinite. Nu te puteai nici măcar mișca
prin locuința profesorului fără să te împiedici de un morman
de incunabule. Printre care câteva rarități și exemplare
unice. În rest, nimic de furat. Nici bijuterii, nici bani, nici
măcar un televizor mai de Doamne-ajută. Extenuați, la limita
disperării, hoșii i-au lăsat un bilet profesorului: „Ne căcăm
pe cărțile tale”. Dacă ar fi fost măcar un pic la școală, ar fi
știut ce să aleagă și s-ar fi îmbogățit pentru generații!*

Extras dintr-un cotidian parizian

Ugly hell gape not! Come not, Lucifer!

*I'll burn my books—ah, Mephistophilis!*¹

Christopher Marlowe, *Doctor Faustus*

¹ „Iad sinistru, nu te căsca! Lucifer, nu veni!/ Îmi voi arde cărțile – ah, Mefistofel!”
(n. red.)

Capitolul 139

- D**a, răspunse Volpone.
- Dormi? întrebă cardinalul.
 - Nu, nu încă. Te-ai hotărât?
 - Oarecum. E OK să vorbim așa, la telefon?
 - Da, își auzi cardinalul fiul râzând. Nu trebuie să devii paranoic.
- Așadar, te-ai hotărât?
- Ți-am spus. Oarecum.
 - Cum vine asta?
 - Adică sunt de acord să plasez... unde ai spus tu să plasez...
- Așa...
- Dar numai pentru ascultare. Fără înregistrare.
 - Da. Nici o problemă. Dacă nu vrei să înregistrăm, nu înregistrăm.
- Amintește-ți, tu ești cel interesat.
- Și tu nu ești?
 - Un pic, recunosc.
 - Bine. Atunci, va trebui să ai încredere în mine.
 - Bineînțeles. Ia stai puțin, ce vrei să spui?
 - Exact ce spun, întări cardinalul.
 - Nu. Care e subtextul aici?
 - Hm, aș vrea ca doar eu să pot auzi ce se vorbește la întâlnirea aia.
- Adică să fie microfon și tot, dar numai eu să am acces la discuție.
- Urmează o întâlnire? întrebă directorul de operațiuni de la AISI.
 - Da. Individul ăla care apare în fotografie s-a autoînvințat. Și Sfântul Părinte a acceptat pe loc.
 - Episcopul de San Pedro Sula?
- Nu. Celălalt.

- Generalul Flynn? Uau, asta e o chestie tare. Ăla e un mahăr foarte mare. Iar, dacă vine neoficial, o să fie o discuție interesantă.
- Da. De asta mă tem și eu.
- Când e întâlnirea?
- Măine-scară.
- Și o să ai ocazia să plasezi microfoanele?
- Unul singur. Doar în biblioteca personală a Sfântului Părinte, unde va avea loc.
- OK. Dar am o condiție.
- Care este?
- Vreau să-mi povestești ce s-a spus acolo.
- Bănuiam c-o să-mi ceri asta. Vrei să-ți transformi tatăl în informator?
- Nu e ca și cum ai trăda un secret pe care l-ai aflat în confesional. Și, pentru protecția ta și a papei, cred c-ar trebui să știu.
- Bine. Vorbim mâine. Noapte bună!

Capitolul 140

Tavanul din dormitorul său fu primul lucru pe care-l văzu când deschise ochii. Așadar, visase! Ce coșmar îngrozitor! Răsufă ușurat, dar, când inspiră din nou, simți o durere cumplită deasupra inimii. Întoarse capul și văzu un bandaj uriaș. Duse mâna la ureche. Și aceasta era bandajată. Cu mare greutate, se trase la marginea patului. Două scaune erau așezate chiar acolo, semn că-l veghease cineva. Reuși să se ridice și se îndreptă spre ușă. Ajuns în prag, văzu scările și auzi voci. Încercă să strige, dar scoase doar un sunet ascuțit. Suficient pentru ca Rocio să-l audă.

– Charles, Charlie, stai, că vin să te ajut.

Urcă în fugă scările și-l prinse exact când acesta se dezechilibrase.

– Trebuie să te întorci în pat.

– Ce... Ce s-a întâmplat? Întrebă profesorul. Ce...

– Așază-te în pat și o să-ți amintești.

– Nu vreau. Nu.

– Ai fost împușcat în umăr. Trebuie să te întinzi.

Cum pe Charles îl luase amețea, se execută și se întinse la loc, ajutat de Rocio.

– De când sunt așa?

– Îți spun tot, dacă promiți să stai liniștit. Promiți?

Charles încuviință din cap.

– Mi-e sete.

Rocio luă un pahar de pe noptieră, turnă apă în el și-l ajută să bea. După ce termină de băut, Charles vorbi din nou:

– Îmi spui?

– Da, dar stai liniștit. Nu te chinui să vorbești. Ai fost victima unui atentat la Cartagena.

– Cartagena, da.

Se ridică brusc în fund:

– Președintele!

– Președintele nici măcar n-a ajuns acolo. E nevătămat.

Charles răsuflă ușurat și se lăsă înapoi pe spate. Gemu de durere.

– Cum am ajuns aici?

– Socrate, fratele meu, te-a salvat. Mai exact, v-a salvat pe toți. A doborât elicopterul din care se trăgea.

– Da. Un elicopter, zise Charles.

Apoi, ca și când ar fi înțeles mai târziu ce zisese femeia, întrebă:

– A doborât un elicopter. Cu ce? Cu o piatră? Frate-tău e Rambo?

Rocio răsă ușurată.

– Ai redevenit tu. Înseamnă că te simți mai bine. Nu e Rambo, dar e pe-acolo. Ai fost dus la spital, unde s-au uitat la tine. Se pare că te-a lovit o schijă, nu un glonț. Rana e superficială. N-a atins nici un organ. Ți-au scos din umăr o bucată de metal. Dacă vrei s-o vezi, e jos.

– Și urechea?

– Acolo ești ca un marțian. Ți-a zburat o mică parte din vârf. Dar se poate face o reconstrucție plastică. După ce te faci bine.

– Nu mai am ureche? întrebă Charles și duse mâna la ea.

Îl durea, dar urechea era acolo.

– Doar un pic la vârf. Mă auzi?

– Da.

– Atunci urechea e la locul ei, răsă Rocio, care părea din cale-afară de fericită.

– Și aici?

– După o zi, ai fost transportat aici cu un elicopter militar. Socrate a stat cu tine tot timpul, te-a vegheat în permanență. De fapt, un om de la Secret Service o să vină să discute cu tine – trebuie să-l anunțăm când te trezești.

– Să discute cu mine? De ce?

– Presupun că vrea să-ți spună să nu vorbești.

– Cum adică?

– Așa, zise Rocio. Toată afacerea a fost secretizată. Nimeni nu știe nimic.

– Cum adică nimeni nu știe nimic? A fost un masacru. Cum să ascunzi asta?

– Nici un masacru. Participanții au fost instruiți. Au fost doar două victime. Și câțiva ușor răniți. Scandalul ar fi prea mare.

– Păi, și elicopterele care trăgeau? N-a văzut nimeni asta?

– S-a tras foarte puțin. Explicația oficială e că un elicopter al armatei, care survola locul, a explodat deasupra oceanului, din cauza unei defecțiuni. Hotelul a și fost reparat. E ca nou.

Charles dădu să se ridice.

– Nu, ți-am spus, trebuie să stai locului. Până-ți recapeți forțele.

– De când sunt aici? Întrebă el.

– De trei zile.

– Trei zile... Ce...?

Rocio puse mâna pe el și-l apăsă la loc pe spate.

– Spune-mi ce vrei și-ți aduc eu.

– Laptopul.

– OK.

Rocio ieși, iar Charles încercă să-și amintească ceva. Ultimul lucru care-i rămăsese clar în minte era că văzuse un om care lăsa o dâră neagră, de sânge, târât de agenți. Apoi își aminti ca prin ceață cum un bărbat îl ridica de pe jos și-l lua în spate, apoi zgomote și lumini dintr-o sală de operație. Și chipul președintelui la patul său. Cam atât.

Când se întoarse cu laptopul, Rocio îl ajută să se sprijine pe pernă, ca să poată sta așezat fără efort.

– Și tu ce cauți aici? Întrebă Charles. Nu ne-am despărțit?

– Lasă, că ne despărțim iar, după ce te faci bine, dacă vrei.

Se uită la ea lung. Nu era convins că voia. Deschise computerul și căută pe internet știrile din ultimele zile.

– Azi e 18?

– Da. Ți-am spus.

– La naiba, zise Charles.

– Ce e?

– Trebuie să fiu la Yale, la bibliotecă. Să verific ceva.

– Nici să nu te gândești, zise Rocio.

– Ba tu nici să nu te gândești, zise Charles și încercă iar să se ridice.

– Acum vrei să pleci, în halul ăsta?

– Dacă vrei, poți veni cu mine. Nu cred că sunt în stare să conduc.

Rocio înțelese că nu era chip să-l oprească.

- La cât trebuie să fii acolo? Ai programare?
- Da. La 17. Când e mai liber. E deschis special pentru mine.
- Și cât facem până acolo?
- Eu fac două ore. Tu, habar n-am. Vreo patru, zise profesorul zâmbind.

Rocio se apropie de el și-l sărută repede, ca să nu-i dea timp să reacționeze.

- Ți-am dat eu voie să faci așa ceva?

Spusese aceste cuvinte mai în glumă, mai în serios, dar pentru Rocio fu clar: Charles era pe cale s-o ierte.

- E abia opt. Mai sunt nouă ore. Mergem, dacă promiți că până atunci nu te forțezi defel. Și că mănânci ce-ți dau eu.

Charles dădu din cap și se apucă să caute ceva pe internet.

- La naiba, zise profesorul după câteva minute, nu e nimic despre incidentul ăsta. Nicăieri.

- Nu ți-am spus?
- Da, zise, și lăasă în jos capacul calculatorului. Cu cine vorbeai?
- Cu fratele meu.
- E aici?

- A ieșit pentru câteva minute. Se întoarce. Mă duc să-ți aduc de mâncare. Trebuie s-o iei ușor. Până acum te-ai hrănit numai cu perfuzii.

Rocio coborî, iar Charles deschise laptopul și-și verifică e-mailurile. Îl găsi pe cel de la Ross. Subiectul e-mailului era: „Cele o mie de personalități ale doctorului Mabuse“. Începu să citească.

Capitolul 141

În avionul care-l ducea spre Roma, Gun Flynn deschisese computerul și citea cu îngrijorare o nouă știre. Un al cincilea schelet apăruse într-unul dintre cimitirele din Jackson, Mississippi – „the City with Soul”¹.

– Cu suflet, pe dracu’, zise furios generalul.

Ca și în cazul celorlalte patru dinainte, un ziarist fusese implicat în întreaga poveste. Jurnalistul de la *Clarion-Ledger* depusese, în acea dimineață, la poliție dosarul complet al criminalului de război îmbrăcat în uniformă de ofițer SS și atârnat de poarta cimitirului Greenwood, loc de odihnă pentru mulți generali ai Confederației. Părea că și acest schelet fusese mutat, dar încă nu se descoperise de unde. Pe piept avea atârnată o bucată de carton pe care scria cu litere mari, roșii: AL CINCILEA NUME A FOST DEZVĂLUIT.

Generalul era foarte îngrijorat de întreaga poveste. Avusese o presimțire neagră încă de la apariția celui de-al doilea cadavru. În selecția presei, pe care o primea zilnic, cei care se ocupau să aleagă titlurile interesante încercuiseră expresia „criminal de război”. Intrase în panică. Pentru că, dacă s-ar fi dezvăluit adevărata identitate a tatălui său, nu numai cariera i-ar fi fost terminată, ci întreaga viață. Tot ce putea să spera era să fi devenit paranoic și întreaga întâmplare să nu aibă nici o legătură cu el, ci să fie o simplă coincidență.

Tipări câteva exemplare din partea de est a hărții Americii pe coli A4, la imprimanta portabilă. Luă o cariocă roșie și notă orașele în care apăruseră scheletele. Întâi Mountain View, apoi Charlottesville, Tallahassee, Indianapolis și, în sfârșit, Jackson. Privi lung harta, încercând să deducă o regulă. Era convins că scheletele nu fuseseră amplasate la întâmplare,

¹ Orașul cu suflet (n. red.)

tot așa cum era convins că exista o regulă și cu privire la frecvența cu care apăreau acestea. Cine făcea asta avea un motiv să aranjeze lucrurile în acel fel. Probabil, era vorba despre un mesaj simbolic sau ceva de felul ăsta.

Privi o bună bucată de vreme toate cele cinci puncte colorate cu roșu pe hartă. Se întreabă dacă statele sau orașele aveau vreo legătură cu cel de-al Doilea Război Mondial. Nu găsi mai nimic pe Google. Făcu o pauză, în care vorbi la telefon. După care mănă ceva și bău un pahar de whisky. Într-un târziu, îi veni o idee.

Se așază din nou la biroul improvizat și uni toate cele cinci puncte. Rezultatul fu un pentagon cu patru laturi aproximativ egale și cu una mai lungă. Ce semnificație putea să aibă un pentagon neregulat, de felul acela? Apoi își dădu seama că a cincea latură era cam de două ori mai lungă decât celelalte. Evident, urma a șasea dezvăluire, așa încât făcu un punct cam pe la mijlocul acestei laturi. Al șaselea punct de pe hartă indica un loc la granița statelor Georgia și Carolina de Sud. Dar această latură nu era simetrică față de celelalte. Mai privi desenul o vreme și-i trecu prin cap să unească cu albastru primele trei orașe: Mountain View, Charlottesville și Tallahassee. Avea în față un triunghi echilateral. Luă o foaie nouă, punctă încă o dată cele cinci orașe și trasă din nou triunghiul. Brusc, văzu și cel de-al doilea triunghi. Uni Indianapolis cu Jackson. Rezultatul îl făcu să se cutremure. Două triunghiuri echilaterale suprapuse, cu vârfurile în direcții opuse, formau steaua lui David. Era evident. Așadar, o asociație sau vreun justițiar, urmaș al unei victime a Holocaustului, făcea asta. Al șaselea colț al hexagramei indica, pe hartă, orașul Charleston, Carolina de Sud. Adică locul unde era îngropat tatăl său.

În biblioteca privată a papei Benedict al XVI-lea, cardinalul Lucio Monti lipi microfonul sub masă, exact așa cum îl învățase fiul său adoptiv.

Capitolul 142

Charles se prăpădi de râs când citi e-mailul lui Ross. Uitase cât de tare se puteau distra împreună și cum prietenul său putea transforma orice întâmplare, oricât de obișnuită, într-un regal de umor, de o inteligență și o subtilitate ieșite din comun. Iar povestea aceea numai banală nu era.

Rocio îi aduse de mâncare și se așeză lângă el, fără să scoată un cuvânt. Charles o rugă să-i vorbească despre fratele ei. Îi povesti despre felul în care crescuse, în cartierele cele mai sărace ale Buenos Aires-ului, și cât de dificil îi fusese să supraviețuiască, rupt între obligația de a-și întreține mama și dorința de a se educa singur. Omise să-i vorbească despre crime, dar îi povesti despre modul în care o salvase pe ea. Nu îndrăzni să-i spună că fusese violată de mică, dar îi sugeră că, dacă Socrate n-ar fi intervenit, exact asta urma să se întâmple. Modul decent și măsurat în care își expuse istoria avu efectul scontat. Charles se înmuie de tot.

Așa că restul poveștii curse de la sine și Charles crezu tot ce-i spuse Rocio. Îi povesti cum fratele ei fusese angajat de către o organizație secretă care aflase că un tânăr asistent făcea valuri în legătură cu un presupus secret al lui Lincoln. Socrate habar n-avea care era acesta, dar era convins că cei care-l angajaseră îl cunoșteau. Îl trimiseseră pe Socrate ca simplu observator. Să vadă și să raporteze. Era îngrozită de gândul că Charles ar fi putut afla întreg adevărul despre fratele ei. La întrebarea lui Charles ce căutase Socrate la Cartagena, Rocio îi povesti că aceeași organizație era responsabilă de atentat și că fratele ei îl zădărniciise. Profesorul avea o problemă cu logica povestirii lui Rocio. Ceva nu se lega. Dar argumentele ei erau foarte greu de respins.

– Dacă Socrate ar fi fost personajul negativ, de ce ți-ar fi salvat viața? Dacă ar fi fost personajul cel rău, de ce nu te-ar fi omorât sau nu ți-ar fi luat cărțile, pur și simplu?

Profesorului îi era greu să răspundă acestor întrebări și altora la fel de bine meșteșugite, așa că, într-un târziu, se dădu bătut. Îi trecu prin cap că Socrate era interesat doar de accesul la biblioteca pe care o intuise, cumva, după scrierile lui Borges. Oricum, să iei ficțiunea drept realitate însemna să ai o problemă la cap. Dar imediat un gând îl lovi din sens opus: cărțile pe care le avusese pe masă erau dovada că realitatea e mai ficțională decât ficțiunea sau ficțiunea chiar mai reală decât realitatea. Asta îl puse în încurcătură și-l făcu să se întrebe dacă nu cumva indivizii intuitivi, precum Columbus Clay și, iată, fratele lui Rocio, sunt, de fapt, cei care, prin intuiția lor extraordinară, înțeleg lumea mai bine decât oamenii de știință, a căror gândire carteziană dă rateuri în situații neobișnuite.

– Cum se face că, deși am o rană atât de ușoară, am fost knock-out atâtea zile? făcu Charles o ultimă tentativă de a se convinge că i se spunea adevărul.

– Doctorii au decis să te pună pe somnifere și ne-au cerut să te lăsăm să dormi cât vrei. Celor doi vizitatori ai tăi li s-a spus același lucru.

– Am avut vizitatori? Pe cine?

– Cei doi despre care mi-ai povestit. Polițistul ăla foarte nostim, care-l imită într-un mod nefericit pe Colombo. Și femeia aia, care e agent multiplu.

– Ximena a fost aici? Și Columbus Clay?

– Da. Amândoi au zis să-i suni când te trezești.

Spuse asta și scoase, de sub șervetul din pânză de pe tavă, telefonul lui Charles.

Acesta zâmbi satisfăcut. Își deschise telefonul. Discretă, Rocio ieși din cameră.

– Te las să vorbești.

– Ți-ai revenit, profesore? Mă bucur să aud asta.

– Ai fost aici?

– Da, răspunse Ximena, am văzut că ești pe mâini bune – râse cu subînțeles. Cum te simți?

– Puțin amețit. Ce s-a întâmplat cu doctorul ăla? Cu Mabuse.

– Nimic. Datorită ție, l-am prins. Fusese plantat aici de foarte mult timp. Se pare că făcea parte dintr-un plan mai vechi de cincisprezece ani, pus la cale de o organizație secretă care pregătește un fel de atac asupra

Americii. Asta e o variantă. Cam fantezistă, dacă mă întrebi pe mine. Cred că a doua variantă e mult mai plauzibilă. Niște indivizi care construiesc arme sofisticate sunt în căutarea războinicului perfect. Au făcut și un fel de glumă mitologică, războinicul lor arată ca Minotaurul din Cnossos, cap de taur, corp de om și coadă de drac. Se pare că au ajuns la a treia generație. Pe primii doi i-am prins. Erau destul de performanți. Se pare că au un al treilea, care-i depășește cu mult pe ăștia doi. O chestie care pare desprinsă din filmele științifico-fantastice. Știu. Savanții noștri îi disecă pe amândoi. Încearcă să înțeleagă din ce materiale au fost construiți și cu ce tehnologie. Până acum n-au avut mare succes. Dar, încet-încet...

– Și cu armele astea ce vor să facă?

– Părerea mea este că vor să facă prototipul perfect și să-l vândă cui plătește mai bine.

– Hm... Nu prea are sens. De ce nu i-au testat printr-o țară din Lumea a Treia?

– Asta m-am întrebat și eu. Poate pentru că e la îndemână. Poate pentru că voiau să vadă reacția unei populații civilizate, și nu a uneia care nu a ieșit încă din Evul Mediu. Cine știe? Nu am încă toate răspunsurile.

– Și Mabuse?

– Din câte am aflat până acum, a fost angajat special ca să testeze reacțiile supraviețuitorilor și, chestie destul de ciudată, să-i manipuleze pentru a denatura adevărul.

– Și cu listele alea cu draci ce e?

– Adevărul e că animalul ăla seamănă cu diavolul. Scoate și sunete, și foc pe nări. Probabil că Mabuse a apelat la aceste viziuni comune despre iad ca să-și manipuleze victimele.

– Asta e tot ce ai aflat?

– Da. Cum adică tot?

– Ceva despre trecutul lui Mabuse ai găsit?

– Nu. Dar e numai o chestiune de timp până va vorbi. L-am violentat un pic și acum face pe nebunul.

– Face pe nebunul?

– Da. Se dă nebun.

– Vrei să-ți spun eu cine e Mabuse? Și ce e cu diavolii ăia?

Ximena făcu o pauză.

– De unde ai putea să știi asta?

– Am și eu sursele mele. Uite, Mabuse ăsta, pe care-l cheamă, de fapt, Dieter-Paul Schreiber, e de origine austriacă. A absolvit arhitectura la Universitatea din Viena. *Magna cum laude*. Era considerat un geniu în devenire. La un moment dat, după ce a câștigat o licitație la un mare proiect, ceva s-a rupt în el. A renunțat la arhitectură și s-a înscris la teologie. Câțiva prieteni au observat că ceva nu era în regulă cu el. Făcuse un fel de fixație pe problema iadului, în care voia să se specializeze. Până și popii știu că iadul e o chestie fantasmagorică, doar ei l-au inventat. Așa că profesorii lui, care la început au fost încântați de cultura ăstuia, au început să se îngrijoreze când au văzut cât de amănunțit știa chestii despre dracii ăia. Cineva s-a sesizat și l-au trimis la un control psihiatric. A fost internat imediat. A stat zece ani închis în cel mai bine păzit spital de psihiatrie din Austria. Echivalentul unei închisori de maximă securitate. Cazul său a părut atât de interesant, încât a devenit obiect de studiu. Se pare că are puterea, sau talentul, sau ce-o fi asta, de a hipnotiza pe oricine îi iese în cale. Odată a hipnotizat o întreagă echipă de doctori, cu asistente cu tot, și a evadat. L-au găsit rătăcind prin pădure și l-au adus înapoi. A scris niște chestii pe acolo. Scria și gândea întruna, după cum zice el. Prima lui teorie este că pământul a fost cucerit de niște extraterestri de culoare albă și că el e singurul supraviețuitor, iar ăștia fac experimente pe el. Halatele doctorilor sunt albe. În fine, în opul ăsta al lui de 40 000 de pagini, toate scrise de mână, zice că oameni de statură foarte mică i-au șutit coloana vertebrală. Sau că i-au topit coloana, care îi părăsea corpul, puțin câte puțin, prin gură, sub formă de fum.

– Mă iei peste picior? întrebă Ximena.

– Deloc. Stai, că mai este. Era convins că poate face minuni. Bineînțeles, cei care-l ajutau să facă asta erau cohortele alea de diavoli cu care avea întâlniri nocturne personale. Susține, în opera lui, că 240 de preoți benedictini, 400 franciscani și trei de la Opus Dei locuiesc în creierul său. ăștia sunt într-o permanentă luptă cu diavolii, care vor să-i scoată de acolo. Doctorul care-l tratează vrea să-l transforme în femeie și să-l facă sclavul său sexual. Dar medicul are sprijinul lui Dumnezeu, care, de vreme ce el e singurul supraviețuitor într-o lume de extraterestri cu halate albe, vrea să repopuleze lumea începând cu el, de-aia are nevoie de ovarele lui. Iar pentru asta, trebuie să-l transforme în femeie. Carevasăzică, de fapt, are un sistem de gândire coerent. Nu eu am zis asta, ci președintele

școlii de psihiatrie austriece. Mă mir că nu ați aflat cine e. În lumea bolilor mintale a ajuns celebru. E adevărat, acum cincisprezece ani. Și astăzi se mai scriu cărți despre el. Cea mai mare somitate europeană, președintele Societății Mondiale de Psihanaliză, susține că scrierile lui denotă un complex oedipian, care-l împiedică să se transforme în penisul care i-a lipsit propriei sale mame, și că pasiunea lui pentru ciorba de fasole galbenă se datorează pasiunii pe care o avea pentru femeile cu părul pubian vopsit în albastru. Se știe că galbenul și albastrul sunt culori complementare. Profesorul Jacquot, de la Sorbona, îi compară scrierile cu cele ale lui Proust, datorită corespondențelor pe care le găsește între trecut și viitor prin memoria intuitivă, cu Kafka, de care l-ar lega anxietățile de castrare sau datorită unei viziuni asemănătoare asupra unui Dumnezeu misterios. Cu Simone de Beauvoir, pentru pizma penisului celorlalți, și cu Sartre, pentru pizma propriului penis. Alții, ca specialiștii școlii scandinave de psihism, cred că tipul lui de gândire e joyceană, căci pare să aibă în comun cu Joyce acel flux neînterupt al conștiinței sau ideoglosia simulată. A fost comparat, printre alții alții, și cu Jackson Pollock, pentru abilitatea de a prezenta emoția pură, fără intermedierea vreunei metafore, mai ales la sfârșitul opului său gigantic, atunci când săvârșește un fel de scriere prin scurgere, aproape gestuală. Aici am citat din domnul KarelJorgHorst Kopplertopfgurdunstigurvardsson, rectorul Facultății de Psihologie de la Uppsala.

De la celălalt capăt al firului nu se auzea nimic. Numai respirația Ximenei.

– Mai ești? întrebă Charles.

– Vorbești serios? De unde ai scos toate astea?

– N-are a face. Contează că e adevărat. Cu cincisprezece ani în urmă, un individ cu resurse îl ajuta să evadeze și-l angaja să întreprindă cercetări pentru el. Se pare că și ăsta îl credea un geniu. Așa a fost plasat acolo. Nu înțeleg cum de colonelul ăla, Caligari, nu s-a prins.

– Nu s-a prins nimeni. L-am văzut și eu de câteva ori. În afara unor mici hachițe, la care te aștepți de la un psihiatru eminent, nu părea să fie anormal.

– Vrei să spui că e normal, pentru un psihiatru, să fie dus cu pluta? Ar fi fost anormal să fie normal?

– Și de ce a scris chestia aia a lui Borges pe perete?

– Naiba știe. Poate pentru că e singurul cu care nu a fost comparat. Oricum, obsesia cu diavoli, pe care le-a transmis-o nebunilor, e clar de unde vine.

– Și ai aflat cine e cel care l-a angajat?

– E ciudat, răspunse Charles. Este singurul lucru editat în documentul pe care l-am primit.

– Zău? întrebă Ximena. De unde ai primit documente secrete?

– He, he! Doar nu crezi c-o să-mi divulg sursele?

Capitolul 143

Charles spuse că trebuie să facă neapărat un duș, iar Rocio se oferi să-l ajute. Refuză și aproape leșină de durere când alunecă și se lovi cu umărul de marginea cabinei. Într-un final, se descurcă. Se îmbracă și cobori scările. Rocio îl îndopă cu medicamente. Apoi îl întreabă ce era cu pachetul acela mare, lăsat de Alyssin în hol.

– E cadoul pe care ți l-am comandat. Dar n-am apucat să ți-l dau, zise, în timp ce i-l întindea.

– Pentru mine?

– Da. Sunt niște accesorii de la marca mea preferată, Tie-Me-Up.

– Uau! Ce nume sexy, zise Rocio, râzând, și începu să se hârjonească cu el.

Charles nu protestă, dar nici nu avea de gând să se lase foarte ușor. Încă era supărat.

În timp ce Rocio își admira eșarfele, șalurile, *Hair Rose*-urile, *Hair Twist*-urile și bijuteriile asortate și, la descoperirea fiecărui nou accesoriu, scotea sunete de încântare, se auzi soneria.

Era Socrate. Rocio făcu prezentările, iar Charles făcu tot posibilul să fie cât se poate de civilizat cu individul care, cică, i-ar fi salvat viața de două ori în ultimele zile. Acesta îi întinse agenda pe care o furase din dulapul lui George. Charles o răsfoi și nu găsi nimic altceva decât îi spusese Rocio. Stătură de vorbă toți trei câteva ore bune. Socrate, conform înțelegerii cu Rocio, confirmă povestea exact așa cum o spusese aceasta.

– Organizația asta, încheie Socrate, e condusă de un individ care nu vrea să-și dezvăluie identitatea, nici măcar membrilor ei. Este sponsorul lor și, după părerea mea, creierul tuturor porcăriilor pe care le fac ăștia. Dacă-ți vine să crezi, poartă o mască la toate întâlnirile. Apropo, femeia care te-a vizitat...

– Ximena? întrebă Charles.

– Petra, parcă. Așa îi ziceau acolo. În fine, înțeleg că are mai multe nume. Ei bine, am văzut-o de două ori la casa parohială a episcopului de San Pedro Sula, o brută sinistă, bețivan, pedofil și escroc. Casa aia e un palat. O adevărată fortăreață.

– Unde?

– Organizația își are sediul – și o să zici că sunt paranoic, la fel ca și în cazul poveștii cu Borges – sub ruinele de la Copán.

– Cum adică, sub ruine? Se uită la Rocio, întrebător, cu o privire care voia să spună: „Ăsta mă ia peste picior?”

– E adevărat. Am fost odată la ei. Au de toate acolo. Sunt kilometri întregi de laboratoare.

– Laboratoare?

– Da. Au construit un monstru. Care ar trebui să fie războinicul perfect.

– Un monstru? întrebă Charles, care devenise foarte interesat.

– Da. Îi spun Minotaurul. Ca la grecii antici. Taurul lui Minos. Are și un nume: Asterius. Și culmea e că-l țin exact ca pe celălalt, cel mitologic. Într-un labirint. Singura diferență e că pe ăsta nu-l hrănesc cu șapte virgine. Dar te asigur că e la fel de fioros ca și cel clasic. Dar să revin. În afara acestui sediu central de la Copán al Cupolei...

– Cupola?

– Da. Așa se cheamă organizația.

– Sunt mafioți italieni?

– Nu. Cred că numele vine din altă parte. Habar n-am de unde. În fine, când nu au loc întâlniri speciale sau nu se duc pe acolo să supravegheze proiectul, se întâlnesc în oraș, la episcopul ăsta, în palatul lui. Eu acolo am fost chemat când m-au angajat. Și femeia asta ieșea de acolo.

Charles simți că i se prăbușea cerul în cap. Ximena începea să aibă atâtea fețe, încât el nu le mai putea ține minte numărul. Dar, până atunci, parcă toate erau de partea cealaltă a baricadei. Așadar, Columbus Clay avusese dreptate. Nu trebuia să se încreadă în ea.

– Știi cine sunt ăia care au vrut să mă omoare?

– După părerea mea, sunt oamenii Cupolei.

– Și tu?

– Eu mi-am făcut treaba. Până au început să-mi ceară lucruri cu care nu am fost de acord. Știam că vor să găsească biblioteca. De aceea am și acceptat să lucrez pentru ei. Dar când au început crimele...

- Crimele? Ei l-au omorât pe George?
 - Mă tem că da, minți Socrate.
 - Și pe logodnica lui? Și pe Olcott?
- Socrate dădu afirmativ din cap.
- De ce?

Cică domnul Marshall ar fi descoperit un secret despre Lincoln. Asistentul tău a început să creadă și să susțină că președintele american a fost manipulat de un negru. Ți l-ar fi determinat pe Lincoln să scrie Proclamația de emancipare. Pentru niște supremațiști albi, cum sunt ăia, dacă o asemenea știre ar ieși la iveală și, pe deasupra, cu dovezi, ar fi o catastrofă națională.

- Ce dovezi?
 - Se pare că Marshall avea aceste dovezi.
 - Știi ce sunt?
 - Nu, răspunse Socrate. Nici măcar nu am vreo idee ce ar putea să fie.
- Pe mine m-au interesat cărțile acelea rare. Pe una v-am restituit-o.
- Pe tine te-am văzut în fața casei în acea dimineață? În ploaie?
 - Da.
 - Deci tu m-ai lovit în cap? Și eu ar trebui să am încredere în continuare? Dacă ai fost la unul dintre profesori acasă, de ce să nu cred că tu ești cel care l-a omorât pe spiritistul ăla?
 - Pentru că, dacă ar fi fost ăsta planul meu, l-aș fi omorât și pe Boates. Și pe ceilalți. Și pe tine.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe. Charles avea nevoie de ceva timp să proceseze ultimele informații. Hotărî să-l creadă pe Socrate.

- Gata, zise. E timpul să plec.
- Nu cred că vrei să conduci până la New Haven. Trebuie să mă lași pe mine să conduc. Sau pe Socrate.
- Sunt prizonierul vostru? Pentru că așa pare.
- Bine, atunci, du-te singur, zise Rocio, care se ridică și-i spuse fratelui său: Hai să mergem.

Acesta se ridică și el.

- Sună-mă, dacă vrei, când te întorci, zise și părăsi încăperea.

După câteva clipe, Charles strigă după ei:

- Hei, opriți-vă. OK, OK. Cred c-ar fi mai sigur să mergem împreună.

Mai ales în condițiile date.

Drumul până la Yale fu destul de plăcut. Socrate, care conducea cu eleganță Aston Martin-ul, își expuse întreaga teorie despre Borges și biblioteca ascunsă. Era convins nu numai că biblioteca exista, dar că exista și o carte asemănătoare cu *Cartea de nisip*.

„E o varză în capul ăstuia”, își spuse Charles, dar, încet-încet, Socrate îi deveni simpatice și începu să i se pară benign, ca un copil mare.

Capitolul 144

O pufni râsul când îl văzu pe Mabuse, care era transportat din salonul de la etajul al șaselea al clădirii principale a bazei, într-un scaun cu roțile, înapoi în sala în care avusese loc interogatoriul. Bandajele de pe fața lui, mici și numeroase, cele de pe mâini și nas îl făceau să arate ca un personaj din *Commedia dell'arte* care fusese cotoșogit bine de vreun amant gelos și care, la fiecare întâlnire cu ciomagul, adăuga pe față câte un plasture. Această imagine, dublată de cea a ochilor săi, care se mișcau în toate părțile, o dată sincronizat, o dată în total dezacord unul cu celălalt, și șuvița de păr care i se înfioase în vârful frunții îi dădeau lui Mabuse înfățișarea unui nebun autentic.

Caligari hotărâse să-l ducă în aceeași sală, în ideea că amintirea dureroasă a interogatoriului anterior avea să-i dezlege limba. Oamenii de la tehnic înlocuiseră geamul spart de aghiotant și pusese ră totu la loc.

Mabuse fu așezat pe scaun, în timp ce-și continua jocul de priviri extreme. Începu din nou să-și învârtă capul și să mârâie, să bombăne și să injure. De data asta, însă, injura în germană. Dacă închideai ochii, puteai foarte ușor să-l confunzi cu Chaplin interpretându-l pe Hitler în *Dictatorul*.

Caligari intră peste el. Îi puse o serie de întrebări, dintre care cea care se repeta obsesiv era legată de numele angajatorului său. Nu reuși să-l convingă pe Mabuse până când nu ieși din cameră și, după o vreme, Ximena apărură în cadrul ușii, cu pantofii în mână. În acel moment, Mabuse începu să urle ca descrieratul că spune tot, doar să dispară diavolul cu chip de femeie de acolo. Urla ca din gură de șarpe și începu să zguduie așa de tare masa de care era legat, încât aproape c-o smulse din podea.

Ximena plecă și intră din nou Caligari. Ca prin minune, doctorul se liniști.

– Dacă nu te ții de cuvânt, o las din nou să-și facă de cap cu tine, zise colonelul. Așadar, cine te-a angajat?

– Domnul Ewing. Patrick Ewing, zise doctorul, cu o voce atât de naturală și de calmă, încât părea o altă persoană.

Interogatoriul continuă și Mabuse povesti cum aflate Ewing de capacitățile lui, după ce-i citise cartea. Considerase toate cretinellile scrise acolo ca fiind mișcări inteligente de evaziune, astfel încât mesajul său ascuns să ajungă doar la inițiați. Îl răpise, pur și simplu, din ospiciu, cu ajutorul trupelor sale de comando, apoi îl interviewase personal și-i testase capacitățile. Supravegherea sa durase mai mult de doi ani, până când miliardarul fusese mulțumit de rezultat. Îl pusese să facă un experiment mic, apoi unul mai mare și tot așa, până îl considerase pregătit. După care îi fabricase o identitate nouă și-l pusese la conducerea spitalului de experimente psihiatrice al unei divizii speciale a Armatei, care se afla sub comanda lui Gun Flynn. De acolo fusese împins, încet-încet, spre Caligari, proaspăt numit la conducerea bazei speciale.

Capitolul 145

Cardinalului Monti îi tremurau picioarele. Gun Flynn întârziase aproape două ceasuri. O impolitețe de neiertat, chiar și pentru un general american. Iar Sfântul Părinte nu reacționase în nici un fel. Cerase doar să fie anunțat când sosea generalul și, de asemenea, să fie îndepărtată toată lumea. Majordomul fusese și el concediat cu un semn, după ce-l condusese pe general în biblioteca privată a papei.

Discuția începuse de ceva vreme, dar cardinalul încă stătea în cumpănă. Nu pomise receptorul, așa cum îl învățase fiul său. În el se dădea o luptă între discreția și bunul-simț care-l caracterizau și nevoia de a ști despre ce era vorba – nu de dragul informației în sine, ci pentru a-l putea proteja pe Sfântul Părinte. Până la urmă, dădu drumul aparatului.

– Este imposibil ce-mi cereți, domnule general, se auzi vocea papei, care se exprimase în germană.

– Ba nu e deloc imposibil, se auzi cealaltă voce, care trebuia să fie a lui Gun Flynn, într-o germană la fel de bună ca și cea a Sfântului Părinte, ba poate chiar mai clară. 500 de milioane de dolari împărțiți pe o perioadă de patru ani este o glumă pentru Banca Vaticanului. Și nu e prima oară când faceți asta. Nici ultima. Contabilul nostru, pe care l-ați cunoscut, a trasat deja strategia prin care se va șterge urma banilor. Dar, după câte văd, sunteți deja foarte buni la asta. Și nu de azi, de ieri.

– Este imposibil, vă spun. Peste poate.

– Mă văd obligat, atunci, să pun în practică lucrul pe care vi l-am sugerat până acum de mai multe ori, prin reprezentanții mei.

– Faceți același fel de aluzii pe care le-ați făcut și în Mexic. Dar nu exprimați nimic clar.

– Înțeleg. Aveți atâtea pe conștiință, încât nu știți din ce zonă vin dovezile noastre. Vă garantez că acestea nu pot fi ignorate. Odată ce le dăm

drumul în spațiul public, s-a terminat. Nu numai pentru dumneavoastră. Vaticanul se va prăbuși.

– Ei, fiule, Cetatea Domnului nu se prăbușește așa, cu una, cu două. Și orice dovezi credeți că ați avea sunt pure minciuni și simple speculații. Iar conștiința mea e curată. Și răspunde doar în fața...

– Lui Dumnezeu, știu, îl maimuțări generalul.

Umilirea evidentă la care era supus Sfântul Părinte îl făcu pe cardinal să se înroșească de nervi. Își dădu jos căștile de pe cap.

Se plimbă furios prin cameră, timp de câteva minute, și se întreabă de ce îl suporta papa pe bătăranul acela. Trebuia să afle. Cu orice preț. Își puse iar căștile pe cap. Cel care vorbea era din nou papa:

– ...în nici un caz la șantaj. Ceea ce spuneți e o fantasmagorie. Mi-am mai explicat trecutul așa-zis nazist. Eram un copil de paisprezece ani, luat cu japca. Dacă nu mă supuneam, aș fi fost executat.

– Așa ați spus. Dar poate crede cineva că ați refuzat să participați la întâlniri, în armată fiind? Că ați refuzat să trageți asupra depozitului aceuia care adăpostea evrei în Ungaria? Asta ați declarat, nu? Nu știu ce naiv ar putea crede așa ceva. Că se poate refuza un ordin în armată. Mai ales în cea germană. Mai ales atunci.

– Dacă astea sunt dovezile dumneavoastră, domnule general... În plus, eu am dezertat din armată. Și am fost arestat pentru asta.

– Ce vreți să spuneți? Ridică vocea generalul. Că pot să plec? Așa credeți, c-o să râsuflați ușurat și că toate întâlnirile cu noi au fost un simplu coșmar care se termină?

Papa nu răspunse nimic. Așa încât generalul, care probabil că se ridicase și luase camera la pas în lung și în lat, reluă:

– Îmi pare rău că nu vreți să ne sprijiniți cauza. Credeți despre mine că sunt vreun papagal care blufează? Credeam că v-ați făcut temele. Oamenii mei v-au prezentat niște hârtii.

– Oamenii dumneavoastră, cum le spuneți, mi-au prezentat niște documente care demonstrează că unul dintre predecesorii mei, papa Paul al VI-lea, pe atunci încă monseniorul Giovanni Montini, a coordonat sau a participat la niște acțiuni de supervizare a salvării unor oameni hăituiți de justiție.

– Criminali de război.

– Asta e discutabil. Un tribunal trebuie să decidă asta.

– Cum? Dacă i-ați ajutat să se sustragă?

– Nu i-am ajutat eu. Din câte am înțeles, furia represaliilor și a răzbunării tribunalelor aliate era atât de mare, încât au căzut foarte multe victime colaterale. Dacă predecesorul meu a făcut asta, nu are de ce să se rușineze.

– Doar atât v-au arătat oamenii mei?

– Nu înțeleg de ce trebuie să răspund acestui interogatoriu, zise papa, a cărui voce redevenise sigură pe ea, dar, de dragul încheierii acestei discuții, o dată pentru totdeauna, cealaltă afirmație, la fel de absurdă, se leagă de alt predecesor al meu, papa Ioan Paul al II-lea. Acuzațiile de nazism la adresa lui se bazează doar pe faptul că a lucrat într-o fabrică unde se producea gazul acela criminal. Cum putea un simplu angajat să știe la ce folosea? Și apoi, chestia aia ridicolă că a jucat în tinerețe într-o piesă despre aventurile romantice ale lui Hitler. Cum putea să știe ce monstru avea să devină acesta?

– Karol Wojtyła a fost mai mult decât atât. Din simplu angajat a ajuns șef de tură și apoi supervisor pentru distribuție la fabrica de chimicale Solvay. Care producea gazul – căruia văd că aveți o jenă să-i spuneți pe nume – Zyklon B. Mai mult, cum putea să nu știe ce se întâmpla când, în drum spre serviciu, trecea pe lângă Auschwitz, de două ori pe zi? Ca să nu mai vorbim că a fost delegat să se ducă la Treblinka și în alte lagăre de exterminare, ca să se asigure că marfa ajungea în perfectă stare. Credeți că nu a aflat la ce folosea?

– Acuzațiile astea sunt vechi, zise papa, care părea că-și pierduse răbdarea și calmul, pentru care cardinalul îl admira atât de mult.

Dar generalul continuă, nestingherit:

– Știți, de fapt, suntem cu toții de aceeași parte a baricadei. Spun ce spun despre Biserica Catolică cu admirație. În fond, avem același dușman – negrii și evreii. Atunci, ca și acum. Dar mi se pare că dumneavoastră ați început să cam uitați care e cauza cea dreaptă. Așa că tot ce trebuie să fac este să vă urechez prietenește.

Cardinalul își dădu jos căștile din nou și-și turnă, cu mâna tremurându-i, un pahar cu apă. Îl dădu peste cap și se puse iar să asculte.

– Cred că e cazul să plecați, se auzi vocea Sfântului Părinte. E clar că a fost o greșeală să mă întâlnesc de atâtea ori cu dumneavoastră.

– Fie, zise generalul. Am încercat să ocolesc adevărul, din delicatețe. Mai ales că eu sunt în viață datorită acestui adevăr. Și-mi pare rău să-l folosesc împotriva dumneavoastră.

– Ce adevăr? Despre ce tot vorbiți?

– Pe la finalul războiului, doi ofițeri SS v-au vizitat casa. Este un episod la care ați făcut odată referire. Ați declarat că tatăl dumneavoastră s-a luat la ceartă cu ei și le-a spus că nu era defel de acord cu metodele domnului Hitler și că acesta era un asasin. Interesant este că, deși susțineți că a intrat în conflict cu ei, totuși, s-a milostivit și i-a hrănit și găzduit peste noapte.

– N-am spus asta. Am declarat că tatăl meu le-a spus, la plecare, că nu era deloc de acord cu politica lui Hitler.

– Le-a spus asta unor ofițeri SS? Nu i-a fost frică? N-a pățit nimic? Ce om vertical, tatăl dumneavoastră! Cât curaj! Cum de vă amintiți cu atâta acuratețe de acest lucru și de nimic altceva? Câți ani aveți? Cincisprezece?

Cardinalul tot nu înțelegea unde voia să ajungă vorbitorul. Dar, după felul în care tot amâna să spună despre ce era vorba, părea să nu aibă nimic prea solid.

– OK. Dacă mă obligați, trebuie să vă spun. Poate că ceea ce auziți auziți pentru prima oară. Sau poate că nu. Cum se face că tatăl dumneavoastră, ofițer de poliție într-un sat din vestul Bavariei, Markt am Inn, se pensionează brusc, în martie 1937, în momentul când – coincidență – Martin Bormann începe să ridice castelul pe care i-l va face cadou lui Hitler doi ani mai târziu, de ziua lui, când acesta urma să împlinească cincizeci de ani? De ce, spuneam, tatăl dumneavoastră cel antinazist pleacă, împreună cu întreaga familie, la 75 de kilometri mai la sud și-și ia casă în Traunstein-Berchtesgaden, în munții Kehlstein, unde va fi ridicat, foarte curând, celebrul „Cuib al Vulturului”? Are rude acolo? Nu. Găsește, în anunțurile din ziar, o casă la un preț bun? Primește o ofertă de serviciu? Tocmai s-a pensionat. Adevărul e că tatăl dumneavoastră a fost selecționat ca membru al trupelor SS, într-un batalion de elită, aflat sub acoperire. Era un spion care trebuia să se asigure că zona era liniștită și să tragă alarma, dacă sesiza vreo mișcare suspectă, ori de câte ori Führer-ul sau vreun cap al partidului nazist venea în vizită la castel.

– Aiurea, zise papa. Ce invenții sunt astea?

– Din păcate, suntem în posesia legitimației tatălui dumneavoastră și a câtorva poze cu el, chiar la Kehlsteinhaus, în compania unor mari

personalități. Martin Bormann e printre ei. Tatăl dumneavoastră poartă uniforma de paradă. Veți spune că documentele și pozele pot fi falsificate. Dar sunt autentice. Mai e ceva. Unul din cei doi ofițeri SS, despre care spuneți că tatăl dumneavoastră i-a înfruntat, e posibil să fi fost tatăl meu. Dacă nu atunci, sigur a dormit cu altă ocazie în casa dumneavoastră părintească. Cu un prieten. Umblau mereu câte doi. Vedeți, Traunstein e la doar 100 de kilometri de Italia, prin Austria. Iar tatăl dumneavoastră, la sfârșitul războiului, a făcut parte dintr-o rețea care se numește ODESSA și care s-a făcut responsabilă, alături de Biserica Catolică, de salvarea unui număr impresionant de foști naziști, mulți dintre ei, așa cum frumos ați argumentat, acuzați că ar fi fost criminali de război, când ei făceau, așa cum știm și suntem amândoi de acord, un mare bine lumii ăsteia. O scăpau de cea mai pestilențială pegră.

Cardinalul auzi un oftat și o bufnitură. Se temu să nu fi pățit ceva Sfântul Părinte. Dar îl auzi vorbind și-și dădu seama că se ridicase și se prăbușise din nou pe scaun.

– Tatăl dumneavoastră...?

– Da, zise generalul, fără să-i îngăduie să-și termine întrebarea, tatăl meu era unul dintre Gauleiter-ii importanți ai Germaniei și mă mândresc cu asta. A lucrat la Treblinka, unde s-a întâlnit tocmai cu predecesorul dumneavoastră, micuțul Karol, care livra Zyklon-B în cutii de metal compacte. Iar ODESSA, sau Organisation der Ehemaligen SS-Angehörigen (Organizația Foștilor Membri SS), după cum știți, este un grup creat de șeful Sicherheitsdienst (SD), Walter Schellenberg, în mai 1943. A existat o înțelegere între Germania și Argentina, al cărei singur scop era salvarea foștilor membri SS. Nu că nu ar fi beneficiat și un mare număr dintre cei de la Gestapo de asta. Pe tatăl meu l-a salvat, ca pe atâția alții, căpitanul Carlos Fuldner, fost agent al lui Himmler. Tot el a fost responsabil de salvarea lui Eichmann, de exemplu. Organizația și-a făcut treaba. Klaus Barbie, Franz Stangl, Mengele, ca să enumăr doar cele mai sonore nume, îi datorează viața. Biserica Catolică a fost parte din această filieră. I-a adăpostit în biserici, în special în Italia și Franța, le-a făcut rost de documente false, le-a aranjat imbarcarea pe diverse vapoare. Toate, cu destinația Buenos Aires. Ba mai mult, Ante Pavelić, șeful ustașilor croați, a stat ascuns o vreme chiar la Vatican, deghizat în preot. A stat aici, probabil a împrumutat cărți din biblioteca asta, până în noiembrie 1947, când a fost și el trimis tot

în Argentina. Ei bine, tatăl dumneavoastră a fost, pentru o vreme, capul de pod al organizației ODESSA în sudul Bavariei, la granița cu Austria.

Cardinalul asculta, consternat. Era îngrozit de ceea ce auzea, dar cel mai îngrozit era de faptul că papa nu reacționa în nici un fel.

– După chipul dumneavoastră, îmi dau seama că, într-adevăr, nu știți asta. Și c-ați fost mereu de bună-credință. Asta vă onorează, adăugă zeflemitor generalul. Apreciez oamenii verticali. Dar știți cum e, ca și cu legile. Necunoașterea lor nu te absolvă de vină. Plus că nimeni n-o să creadă că nu știți. Asta, pentru minciuna aia cu cei doi ofițeri SS pe care ziceți că vi-i amintiți atât de bine. Și, ca să vă scutesc de următoarea întrebare, da, avem dovezi despre toate acestea. Așa că, dacă nu vreți un scandal de cu totul altă natură decât astea de acum, care vor părea biete glume, eu zic să faceți rost de banii ăia. Și, dacă tot m-ați făcut să bat drumul până aici, mai puneți o sută de milioane.

Se auzi un zgomot, de parcă generalul s-ar fi apropiat de papă și l-ar fi bătut pe acesta, prietenește, cu palma peste mână.

Capitolul 146

Pentru orice pasionat de cărți există un alt Wall Street, mai celebru decât cel al bursei newyorkeze. Strada cu pricina se află în New Haven, Connecticut, iar numărul 121 găzduiește celebra Bibliotecă Beinecke a Cărților Rare și Manuscriselor. Între minunile pe care le conține biblioteca se află, alături de un exemplar al Bibliei lui Gutenberg, și celebrul manuscris al lui Voynich. Dacă multă vreme nimeni nu putea nici măcar să pună mâna pe el, ci doar să-l privească printr-un geam, în cele din urmă, s-a decis acordarea unui acces restrâns celor care doreau să studieze originalul, cu condiția unei aprobări prealabile. Charles era prieten bun cu directorul bibliotecii, care se obișnuise cu el de pe vremea când acesta venea în fiecare zi să studieze manuscrisul unic, despre care se spune că ar fi cea mai misterioasă carte din istorie.

Socrate parcă Aston Martin-ul la câțiva metri de treptele care duc în curtea clădirii complet lipsite de ferestre în care se află biblioteca. Pe drum, Charles hotărâse să-i ia pe amândoi cu el. Se îmbrățișă cu directorul, care nu privi cu ochi buni această mică trupă improvizată, dar entuziasmul lui Charles era atât de mare, încât directorul bănuie că acesta credea că se afla în fața unei descoperiri epocale și nu comentă nimic. Cei trei fură conduși într-o săliță care nu era deschisă vizitatorilor obișnuiți.

Ușa imensă de metal a liftului se deschise în spatele pupitrului de pază, și din el ieși o femeie, cu un cărucior pe care avea o singură carte, într-o cutie de carton. Într-un târziu, ajunse cu căruciorul în fața sălii unde așteptau cei patru. Directorul îi deschise ușa, iar femeia luă cutia de pe cărucior, scoase cartea și o puse pe masă.

– Vă lăsăm să vă faceți treaba. Nu uitați să anunțați când terminați.

Femeia, neobișnuită să lase pe cineva singur cu manuscrisul, se înfipse în mijlocul camerei, dar privirea directorului îi dădu de înțeles că, de data asta, vor face o excepție.

Socrate se uită ca prost la carte.

– Țsta e manuscrisul lui Voynich? întrebă, ca și când ar fi avut nevoie de confirmare. Țsta chiar e manuscrisul lui Voynich?

– Da, spuse Charles, pe care reacția unui individ dur ca Socrate, care se transformase brusc, îl făcu să zâmbească.

– Pot s-o răsfoiesc? întrebă Socrate.

– Sigur.

În momentul în care Socrate ridică un pic manuscrisul deasupra mesei, Charles îi strigă:

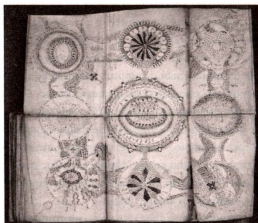
– Ai grijă!

Socrate înmărmuri, iar Charles și Rocio începură să rădă. Pe argentinian îl trecuseră deja transpirațiile la gândul că făcuse ceva greșit. Până la urmă, se liniști și răsfoi cartea, uitându-se cu mirare la fiecare pagină. Între timp, profesorul scoase din geantă cele două cărți pe care le recuperase din măruntaiele faraonului Ramses al II-lea, varianta micșorată.

– Ce sunt astea? întrebă Socrate.

– O să vedem în curând. Te rog, deschide manuscrisul la paginile pliate. O să începem de la cea pliată în șase. E mai încolo, îi spuse Charles lui Socrate, care o luase de la început. La 158.

Până la urmă, Socrate ajunse la pagină, o deschise complet și o întinse pe masă.

- Superb, zise uluit. Ce reprezintă asta?
- Ție ce-ți spune? o întrebă Charles pe Rocio.
- Îmi sugerează... o dantelă foarte elegantă și extrem de sofisticată,

răspunse aceasta.

- Serios? întrebă Socrate, pentru care simțul umorului nu era un punct forte.

- Și ție? întrebă Charles.

- Mie mi se pare că este un sistem de baloane și tuburi, cum sunt cele din laboratorul unui alchimist. Pline cu tot felul de lichide. Iar scrierile astea de pe margine par formule.

- Vase comunicante, zici? E foarte posibil.

Charles deschise prima carte și căută aceeași pagină îndoită, pliată în șase. O suprapuse exact peste cea originală. Nu se întâmplă mare lucru. Încă se vedeau lucruri în transparență. Doar că unele erau mai șterse, iar altele fuseseră scoase în evidență de tușele și marginile îngroșate. Nici unul din cei doi nu înțelegea nimic, așa că-l priviră întrebător pe Charles. El era singurul care nu părea dezamăgit. Deschise și cartea cealaltă, care avea aceeași structură cu a primelor două. Desfăcu și acolo paginile îndoită și o suprapuse cu greutate peste celelalte. Cartea aceasta, cu foi groase și lucioase, dintr-un material pe care Charles nu reușise să-l identifice, acoperi, pur și simplu, paginile anterioare, fără nici un rezultat. Nu se vedea nimic de dedesubt.

- Nu e bine, zise Charles.
- Ce ar trebui să fie? întrebă Rocio.

- Nu știu. Dar, dacă pui mâna pe foaia asta, sau ce o fi, o să simți niște neregularități.

- Da, zise Rocio, ca niște forme de relief.
- Așa ceva.

Charles întoarse pagina pe cealaltă parte. Nici un rezultat. Încercă în toate felurile, până se plictisi. Era dezamăgit, dar ceilalți doi nu înțelegeau motivele dezamăgirii sale, pentru că, pur și simplu, nu știau la ce să se aștepte și ce credea Charles că avea să vadă. Brusc, acesta din urmă înălță capul.

- Un proiector 3D! Bineînțeles, de aceea avem grosimi diferite și texturi variabile. Stinge lumina, îi spuse lui Socrate.

Acesta se execută. Camera se cufundă parțial în întuneric. Venea lumină doar de pe hol, prin ușa de sticlă.

– Nu e beznă, dar ajunge. Veniți încoace, zise Charles, care părea să danseze în jurul mesei, în căutarea unui unghi potrivit.

Cei doi i se alăturară. Începuse să se proiecteze ceva pe pagina care era așezată perpendicular, cea a cărții a treia.

– Dați-mi telefoanele, zise Charles. Există vreo posibilitate să le blo-căm aprinse?

– Da, zise Rocio. Reglezi să nu se stingă ecranul niciodată.

Atât Charles, cât și Socrate îi întinseră aparatele. Apoi Charles își dădu sacoul jos și încercă să mascheze cât mai mult din lumina care venea prin ușă. Apoi le ceru să se așeze în dreptul ei, în așa fel încât să se facă întuneric, atât cât era cu putință. În final, așeză cele trei telefoane aprinse direct pe masă, sub paginile manuscrisului lui Voynich.

Rămaseră toți muți de uimire, cu gura căscată. Înceau una și aceeași senzație. Fiori le traversau corpurile.

Ca într-o proiecție dintr-un lmax, pe ecranul constituit de cartea a treia, formele, dantela și cabinetul alchimistului prinseseră contur.

– E o hartă, spuse Socrate.

– Mai degrabă o cartografiere a unei locuințe cu șase încăperi. Un templu. Cu cărări și galerii.

– Și tuneluri, zise Socrate, indicând ceea ce, pe pagina inițială, părea să fie un buchet de tuburi.

Capitolul 147

- Pare un templu, zise Charles. Partea proastă e că, dacă ținem acoperită ușa în felul ăsta, cineva o să treacă pe aici și o s-o încurcăm.

- De ce?

- Îți dai seama cum pare? Trei oameni blochează ușa pe întuneric. Și o mai și acoperă. Ce naiba facem?

Socrate ieși pe coridor și se întoarse după câteva minute.

- Aripa asta pare să fie pustie. Nu suntem decât noi aici. Liftul e pe coridorul celălalt, iar scările - și mai departe. Ce vrei să faci în continuare?

- Mă tem că trebuie să luăm cartea pagină cu pagină și să vedem ce mai obținem.

- Câte pagini sunt? întrebă Rocio.

- 270, îi răspunse Charles. Dar, și dacă doar ne-am uita la fiecare câte cinci minute, cât să înțelegem despre ce e vorba, tot ne-ar lua o veșnicie.

- 22 de ore și jumătate, adăugă Socrate. Cât mai putem sta aici?

- O oră, cel mult două, zise Charles, nu mai mult. Cred că trebuie să tragem la un hotel și să ne întoarcem mâine. Sper să-l pot convinge pe director să ne lase cartea și mâine.

- Ar fi foarte ciudat, interveni Rocio, ca cineva, chiar și un tipicar ca tine, să-și petreacă două zile studiind o carte. Chiar dacă e asta. Există copii, nu?

- Da. Peste tot.

- Atunci chiar nu se justifică, zise Socrate. Nu e locul s-o citești în detaliu. Cât timp ți-ai petrecut aici?

- Am avut momente când am stat zile întregi și m-am holbat la ea. Așa că directorul e obișnuit.

- Cât ne ia să aranjăm fiecare pagină? întrebă Socrate, căruia părea că-i venise o idee.

– Mai puțin de un minut. Dar la ce ne folosește?

– Fotografiem fiecare ansamblu. Unul aranjează, unul pozează și unul stă de șase la capătul coridorului, răspunse Socrate. Și studiem pozele mai târziu.

– Hai să mai vedem una, două, zise Charles. Ne hotărâm după aceea.

Deschiseră prima pagină a fiecărei cărți și le suprapuseră pe primele două, iar pe a treia o așezară perpendicular. Din nou li se tăie respirația. Literele, pur și simplu, se estompaseră, iar petele verzi păreau unghiul subiectiv al cuiva care privea printre frunze în depărtare.

– E doar o parte dintr-o imagine, zise Socrate.

Scoase unul dintre telefoane. Lumina scăzu, dar imaginea rămase intactă.

– Interessant. Foile astea se încarcă de lumină. Incredibil, zise Charles. Ca și cum ar fi încărcate cu fosfor. Mă întreb cât rămân așa dacă stingem toate telefoanele.

Socrate fotografie imaginea și-i ceru lui Charles să continue. În zece minute făcuseră zece imagini. Literele nu se estompau de fiecare dată, ci erau aruncate uneori în colțurile paginilor. Dublate de măștile și contramăștile din cartea a doua și reflectate pe cea de-a treia, păreau serii sau coduri.

– După cum vezi, imaginile par, la fel ca la prima, unghiuri subiective ale unui om care se mișcă. Printre pâlcuri de verdeață. Pare un drum.

– La ce folosește? întrebă Charles. Un drum care se bazează pe anumite tipuri de vegetație de acum cinci sute de ani. Ce mai e la fel?

– Poate, spuse Socrate. N-avem cum să aflăm, decât dacă mergem mai departe. Facem toate fotografiile și vedem acasă. Aici nu e chip. S-ar putea să trebuiască să le construim ca pe un puzzle sau chiar să le curbăm, să le închidem într-o figură geometrică. S-ar putea să fie nevoie de un calculator și de un program de arhitectură sau de geometrie spațială.

– Ce sunt literele astea care se tot repetă? E un cuvânt identic, în poziții diferite, în paginile astea, spuse Rocio, care se chinuia să deslușească două cuvinte care apăruseră până atunci în toate fotografiile. U... UT... NEGLE.

– *Ut neglecta*, zise Charles. La naiba. Înseamnă „ignoră”. Înseamnă că paginile astea sunt altceva. O capcană. Stai să văd dacă urma semnului este aceeași pe paginile inițiale. Nu e. Doar împreună cu cea de-a doua. Trebuie să sărim peste paginile astea. Mesajul e în celelalte. Aprindeți lumina.

Se apucă frenetic să împerecheze pagină cu pagină, ocolindu-le pe cele care conțineau mesajul „de ignorat”.

- Notează, spuse Charles, deși nu era clar cui i se adresa.
- Pe ce? întrebă Rocio, dar Socrate tocmai începuse să scrie pe telefon.
- 22, 23, 24. Aici apare din nou. Și aici. Da, da, da, 32, zise Charles.

Interesant. Foarte interesant.

Era atât de concentrat, încât nimeni nu l-ar fi putut opri. Rocio se puse să verifice fiecare pagină, pentru a se convinge că profesorului nu-i scăpa ceva.

- 38, 46, 48, nu, nu, mmm, 51, 52, 61, nu, nu, 65, 66, 76, 80, 82, 97, 100, 102, 103, 104, 108, 109. Aici, la 113, văd ceva asemănător cu scrisul acela. Dar nu e același lucru. Găsiți pagina 113 la cea mare.

Socrate stinse lumina. Din nou un tip de arbore, dar în colțul din stânga se putea citi destul de clar: *terminum viae*.

- Sfârșitul drumului, spuse Charles. Interesant. Stați așa, că și la pagina 114 scrie ceva.

Repetară mișcarea.

- G... n... gnom, încercă să înțeleagă Rocio.
- *Gnomon*, zise Charles. Incredibil.
- Ce e un gnomon? întrebă Rocio.
- E un cadran de ceas cu un triunghi în mijloc, care arată umbra soarelui. Așa se orientau vechii greci și romanii.
- Eu am crezut că se orientau după stele, zise Rocio.
- Ziua? întrebă Socrate.
- Cred că aici se referă la un obiect care se inventase deja când a fost scrisă cartea asta. Doar că nu are echivalent latinesc. La busolă.

Tresăriră toți trei deodată, pentru că se auzi un telefon sunând. Sunetul se auzea de undeva de sub masă. Socrate se aplecă și scoase un telefon din acelea vechi, cu rotor. Dar văzu abia când i-l întinse lui Charles că rotorul era aparent, iar cifrele dispuse pe arcul de cerc erau, de fapt, butoane. Charles răspunse.

- E târziu, zise directorul. Dacă nu ați terminat, veniți și mâine. Lumea trebuie să închidă. Și n-ar fi asta, dar cartea aia nu poate rămâne după ce se sigilează sălile.
- O jumătate de oră, imploră Charles.
- În 15 minute vine curatoarea să ia cartea. Îmi pare rău. Măine.

Se auzea atât de tare în receptor, încât auziseră toți conversația.

– Nu e cel mai rău lucru, zise Socrate. Revenim mâine cu tot ce ne trebuie. Cu o lampă mai puternică. Chiar și cu un rulou pentru geamul ăsta.

– OK, zise Charles oftând. Dar haideți măcar să pozăm astea douăzeci și trei de pagini. Și mâine reluăm de la 115.

Chiar când terminaseră de fotografiat, Rocio, care ieșise să stea de șase, deschise ușa și-i păsai. Curatoarea ieșise din lift și se îndrepta spre ei. Aprinseră lumina și strânseră în grabă. Nu așteptară ca femeia să pună cartea în cutie. Îi mulțumiră și ieșiră valvârtej.

Când părăsiră clădirea, Charles își sună prietenul, îi mulțumi și-i spuse că a doua zi aveau să vină de la prima oră. Fixară pentru ora zece.

Capitolul 148

Biblioteca se închidea și soarele cobora amenințător. Curtea era neobișnuit de plină. Se îndreptau spre trepte, unul lângă celălalt, obligați să fie atenți la mulțimea care părea să se miște haotic prin curte. Unii îi așteptau pe cei care ieșeau, alții treceau dintr-o parte într-alta.

– Se pare că toată lumea se desparte greu de locul ăsta, zise Rocio, a cărei expresie se schimbă brusc când omul din fața ei se dădu la o parte. Ai grijă! țipă și-l împinse pe Charles.

În momentul acela, o bubuitură întrerupsese brusc forfota și zgomotul de voci amestecate, care vorbeau pe tonalități diferite. Se făcu liniște. Niște păsări, porumbei poate, începură să fâlfâie nervoase din aripi și să se ridice de la pământ. Apoi lumea începu să țipe și să se arunce pe jos. Împins de Rocio, Charles abia își recăpătă echilibrul. Nu înțelese ce se întâmpla până nu-și văzu iubita cu mâna plină de sânge în dreptul stomacului. O prinsese Socrate, care-i strigă printre dinți: „Ține-o!“ O apucă și-l văzu pe Socrate cum țâșnește în față.

Abia atunci îl văzu pe omul din capul scârilor, care ținea un pistol în mână. Acesta trase o dată înspre Socrate și făcu stânga-mprejur spre șosea. Se auziră o frână lungă, o bubuitură și urlete. Charles se lăsă pe vine și prinse în mâini capul iubitei sale, care-i căzuse în brațe.

Socrate se repezi spre omul cu pistolul, care încercă să mai tragă o dată, dar nu-l nimeri, iar când îl văzu repezindu-se asupra lui, făcu stânga-mprejur. O mașină îl izbi în plin și-l aruncă pe caldarâm. În cădere, se lovi cu tâmpla de o bornă de beton. Socrate se opri în dreptul lui și se lăsă pe vine. Omul era mort.

În acel moment, din mașina care-l lovise pe atentator, oprită chiar în dreptul scârilor, se dădu jos un bărbat care începu să zbiere la el:

– Urcați, că s-ar putea să nu fie singur.

În timp ce Socrate îl ajuta pe Charles s-o urce pe Rocio în mașina lui Columbus Clay, acesta striga foarte agitat în telefon. După ce urcară toți, trânti un girofar pe capotă și porni într-un slalom nebun, fără să țină cont de nici un semn de circulație, prin traficul destul de încărcat al acelei ore.

În spate, Charles, plin de sânge, încerca s-o țină trează pe Rocio. În față, Socrate începuse să-și smulgă părul din cap. Arunca, din când în când, o privire către sora lui, încerca să îngaiame ceva și se întorcea la loc, cu privirea pierdută. La un moment dat, începu să lovească în bordul mașinii cu picioarele, cât putea de tare, deși nu prea avea loc să se desfășoare. Când văzu că nu se putea descărca, lovi tare cu capul în capacul torpedoului, care se deschise, lăsând să cadă un morman de mărunțișuri. Columbus Clay nu-i spuse nimic. Era preocupat să ajungă la spital cât mai repede.

Capitolul 149

Stăteau de aproape cinci ore cu inima strânsă, fiecare în altă parte a sălii de așteptare. Nimeni nu scosese vreun cuvânt. Lui Socrate îi venea să-l strângă de gât pe Charles. Rocio se aruncase în fața glonțului care îi era destinat acestuia. De câte ori suferise o nedreptate, Socrate o îndreptase printr-o violență extremă. Acum nu-și putea opri sângele, care dădea în clocot.

În timp ce fugeau, fiecare de câte o parte a târgii care o ducea pe Rocio în sala de operație, fiecare ținând-o de câte o mână, îi juraseră. Rocio se uitase întâi la fratele ei și-i spusese în șoaptă:

– Îl iubesc, înțelegi? Promite-mi c-o să ai grijă de el, ca și când ai avea grijă de mine.

Socrate ezitase o clipă, dar Rocio ridicase vocea:

– Promite-mi. Acum.

– Îți promit, cedase Socrate.

Apoi se întorsese spre Charles:

– Îl iubesc. A fost singurul, în toată viața mea, care a avut grijă de mine. Care m-a iubit necondiționat. Promite-mi că n-o să-l lași să facă vreo prostie. Îi promisese și Charles.

Se auzi ușa cea mai îndepărtată de la intrarea în sala de așteptare. Profesorul, care stătea cu spatele, văzu chipul lui Socrate schimonosindu-se. Charles întoarse capul și o văzu pe Ximena. Înțelese că Socrate urma să se repeadă asupra ei. Se ridică și-i tăie calea. Ca într-o luptă de cocoși, își împinse pieptul în față.

– Ce vrei să faci?

– E responsabilă pentru Rocio. Pe omul ăla, pe cel care a tras, l-am văzut și pe el la San Pedro Sula. Era un fel de bodyguard acolo. Ca și pe ea. Fac parte din aceeași organizație.

– Nu știi asta, zise Charles.

– Ba da. Știu.

– Și vrei s-o omori aici, în spital? Ce-ar spune Rocio? Măcar lasă-mă să vorbesc cu ea. Poate are o explicație pentru toate astea.

Socrate stătu pe gânduri o clipă, apoi încuviință printr-o zvăcnire din cap. Charles îi făcu semn să se așeze. Așteptă până când acesta se pusese la loc pe scaun. Apoi se întoarse și porni spre Ximena, sub privirea scrutătoare a lui Columbus Clay, care rămăsese acolo, în tot acest timp. O prinse de braț pe agentă și o scoase din sală. Aceasta fu surprinsă de gestul lui Charles.

– Mă doare, spuse, în timp ce-i dezlipa degetele de brațul ei. Ce naiba crezi că faci?

– Îți salvez viața, zise Charles.

– Îmi salvezi viața?

– Ce cauți aici?

– M-a sunat frizerul ăla și mi-a spus că era cât pe ce să fii omorât și că iubita ta a încasat un glonț pentru tine. Am venit cât am putut de repede. Cum adică viața mea e în pericol?

– Fratele ei, Socrate, spune că te-a văzut la San Pedro Sula, într-un fel de casă conspirativă a unei organizații.

Ximena nu știa ce să spună. Oftă prelung:

– Nu e nici o casă conspirativă. E o casă parohială.

– Dar e sediul unei organizații criminale?

Ximena îl privi mirată pe Charles.

– Da. Unul dintre ele. Cel important e la Copán.

– Cred c-a venit timpul să-ți dai arama pe față. Îmi povestești chiar acum tot ce știi. Sau cu mine nu mai ai ce discuta. Clar?

– OK, zise Ximena. Probabil c-ar fi trebuit să fac asta de la bun început.

– Ascult, zise Charles, care se așeză pe trepte.

– După cum bănuiești, fac parte din cercurile superioare ale Omnes Libri.

– Ești una dintre cei șaptezeci și doi?

Ximena nu răspunse o vreme. După o pauză de gândire, continuă:

– Da. Sunt parte a unui program ultrasecret interagenții, pus la cale de organizația noastră, menit să ne protejeze. Să adune informații de peste

tot. Informații potențial periculoase. Nu se știe cum, dar lumea a început să afle de noi.

– Lumea?

– Un individ foarte puternic și foarte periculos.

– Îl știi? întrebă Charles.

– Da, răspunse Ximena. Se numește Patrick Ewing.

– Ia te uită, Ewing. Țsta e tot ăla cu omul cu mască despre care îmi povestea Socrate?

– Da. La întâlniri poartă o mască tot timpul.

– Ca în romanele alea franțuzești de capă și spadă. Și de conspirații masonice, ale lui Dumas și Sue. Nu e cam penibil, Joseph Balsamo ăsta?

– Așa este el. Excentric. Ca să-i ajung în preajmă, a trebuit să-i dau impresia că lucrez pentru el. Am descoperit o mulțime de lucruri.

– Și te plătește serios pentru asta, nu?

– Da, zise Ximena, dar toți banii îi depun în contul organizației. Am fost crescută pentru biblioteca asta. De generații. Ca și mama ta. A trebuit să mă prefac a fi omul lui, ca să-i pot controla mișcările. Dar, la un moment dat, a luat-o razna.

– Cum adică?

– Știe de mult de bibliotecă. Pretinde că secretul ei e cunoscut de pe vremea lui Lincoln. Un strămoș al lui a fost unul dintre sponsori și un apropiat al președintelui. Un mare industriaș. Petrol, căi ferate, oțel. M-a angajat să-l ajut să descopere biblioteca.

– Așadar, pe de-o parte, îl ajuți s-o găsească, pe de altă parte, îl împiedici s-o descopere. Cum faci asta?

– Până la un moment dat, m-am descurcat. Dar Ewing a pornit chestia asta cu George. Fără să știe cum avea să sfârșească.

– Cum adică a pornit-o? El l-a omorât pe George?

– Nu cred. Din câte știu, s-a opus. Mai sunt forțe în grupul ăla, care i se opun. El e principalul sponsor. Dar, din câte înțeleg, o grupare concurentă din interior caută o finanțare alternativă.

– Finanțare alternativă? Pentru ce?

– Ei spun că vor să salveze America.

– S-o salveze? De cine?

– De evrei și de negri, de hispanici și de homosexuali, de putreziciunea care a cuprins-o.

– Serios?

– Da.

– Ei sunt responsabili de atentatul de la Cartagena?

– Ce atentat? întrebă Ximena.

Așadar, nu știa. Charles nu se așteptase la asta.

– Nu contează. Continuă.

– Ce atentat? Nu știu despre ce vorbești.

– Bat câmpii. Sunt în stare de șoc. Continuă.

Ximena nu credea motivul invocat de profesor, dar preferă să nu insiste.

– Vor să ajungă la putere pe căi legale. Controlează, deocamdată, o mică parte din Partidul Republican. Dar, dacă le iese planul, o să-l mănânce din interior. Redută cu redută.

– Cum?

– O să propună un candidat la președinție din afara sistemului. O vedetă media, un om de afaceri. Oricum, un om de extremă dreapta. Ușor de manipulat. Un obsedat de putere, care să le fie recunoscător.

– Cine?

– Nu știu nici ei încă. Au mai multe variante. Tatonează.

– Și cine o să le voteze candidatul?

– Dacă contracandidatul democrat e cine se zvonește a fi, are șanse mari să câștige. Te-ai ocupat de campanii electorale. N-ai văzut că ceva nu e în ordine cu democrația, în țara asta?

– La ce te referi?

– Există o distanță din ce în ce mai mare între spectacolul alegerilor și circuitul mediatic care-l precedă. Candidatul nu mai trebuie să fie viabil din punct de vedere politic, să fie decent. Trebuie să fie un *showman* desăvârșit. Lumea votează din ce în ce mai mult circuitul. Și pe cei care le spun oamenilor ce vor să audă. Cu atât mai mult dacă e din afara sistemului, pe care oamenii îl percep ca fiind profund corupt și nedrept. Epoca mandarinatelor se apropie de sfârșit. Nu a existat niciodată o ruptură mai mare între calitățile pe care trebuie să le ai pentru a fi ales și cele de care ai nevoie ca să conduci o țară.

– Lumea va vota un circar? Asta spui? Un fascist?

– Da, ei așa cred. Iar eu sunt convinsă că e posibil.

– Am condus o grămadă de campanii. Inclusiv una prezidențială, după cum știi.

Ximena nu-l lăsa să termine de vorbit.

– Da. Acum patru ani. N-ai observat, însă, cât de dramatic s-a schimbat lumea? Corectitudinea politică a început să agaseze populația. Adevărul este că rasa albă se simte frustrată. Mai ales în America profundă. Care refuză să se modernizeze. Noile tehnologii îi sperie. Tu le-ai folosit cu măiestrie. Mai ales rețelele de socializare. Dar acum, asta se va întoarce împotriva voastră. E, cum zic IT-iștii, momentul 2.0. Când tehnologia ajunge pe mâna unei mulțimi tăcute și frustrate. Tot mai mulți dintre oamenii depășiți de uriașul avans tehnologic se simt complet dezrădăcinați. Nu mai recunosc lumea în care au crescut și în spiritul căreia au fost crescuți. Știu asta, pentru că organizația are o echipă de sociologi excepțională. Îți spun: excepțională. Țștia au măsurat o tendință uriașă de întoarcere la reperele tradiționale. O atmosferă conservatoare, într-o creștere pe care nu ți-o poți imagina. Viața lor a devenit imprevizibilă, iar mulțimile Americii profunde nu pot trăi mult într-o atmosferă instabilă și lipsită de predictibilitate. Pe asta se bazează. Și cred că au șanse să câștige. Dar nu cred că despre asta voiai să vorbim.

În condiții normale, pe Charles l-ar fi interesat discuția, dar acelea nu erau condiții normale.

– Nu. Revino la Ewing. Spuneai că el a declanșat povestea asta cu George.

– Da. Fără să vrea. A reușit să-l mituiască ori să-l șantajeze pe unul dintre cărăuși. Cel care aducea manuscrisele la copiat. Din fericire, un cărăuș habar nu are unde e biblioteca. Primește și el geanta, după o serie de trei schimburi. Foarte complicate. Foarte greu de descoperit și de urmărit. A înscenat povestea cu taximetristul. Le-au dus la anticariatul domnului Marshall pentru că erau convinși că i le va arăta fiului său. Tot așa cum erau convinși că acesta ți le va arăta ție. Și că asta îți va trezi gustul pentru acțiune. Te-au studiat. Știau că n-o să te lași până n-o să afli mai multe, iar răspunsul, pentru tine, era la îndemână. Nu au mizat pe surpriza pe care le-a provocat-o George al tău. Au pus cartea care nu trebuia în geantă. Mă rog, n-au pus-o. Așa s-a nimerit. Țsta a început să facă săpături de capul lui, convins că descoperise ceva despre Lincoln. Cărțile n-au mai contat. Ai văzut cum le-a folosit. Au încercat să-l sperie, ca să-l facă să-ți aducă mai repede cărțile alea. Nu-l cunoșteau pe George. Țsta a fost elementul-surpriză, cel care n-a fost luat în calcul. Accidentul de parcurs. Hazardul.

- Data trecută mi-ai servit o altă poveste.
 - Da, Cea oficială. Cea pe care m-a pus Ewing să ți-o spun.
- Charles se luă cu mâinile de cap. Se ridică și făcu câțiva pași.
- Și eu ce să cred? Ce mi-ai spus atunci? Sau ce-mi spui acum?
 - Am spus că acum îți dezvălui tot adevărul. Ăsta e.
 - Și de ce crede Ewing ăla că eu știu unde e biblioteca?
 - Pentru că știe că ești fiul mamei tale. Care este o legendă pentru

Omnes Libri.

- Știi că mi-a oferit 200 de milioane de dolari ca să-i spun unde e biblioteca?

- Serios? Nu știam. Dar nu mă miră. Și-a cam pierdut răbdarea. Și începe să facă greșeli. Așa cum a făcut cu Mabuse.

- Presupunând că e adevărat ceea ce-mi spui, la ce naiba îi trebuie toate cărțile alea? Nici nu sunt convins că știe să citească foarte bine.

- Nu-i trebuie cărțile.
- Atunci ce?

Ximena nu apucă să răspundă. Columbus Clay deschise ușa și-l chemă pe Charles înăuntru.

- Tu mai bine rămâi afară, până rezolvăm cu ostilitățile pe aici, îi spuse agentei.

Capitolul 150

Medicul, care tocmai ieșise din sala de operație, le spuse că reușiseră s-o stabilizeze pe Rocio, dar prognosticul era, deocamdată, rezervat. O veste pe jumătate bună. Socrate spuse ferm că el urma să locuiască acolo până-și revenea sora sa, dar medicul i-o tăie scurt. Rocio nu putea fi trezită în următoarele câteva zile. Iar vizitele se făceau doar în timpul programului stabilit. Atunci și numai atunci. În rest, pentru orice lămurire, Columbus Clay avea numărul lui de telefon.

Polițistul îi trase, cu chiu, cu vai, de acolo pe amândoi. Socrate văzu iar negru înaintea ochilor când o zări pe Ximena, dar Charles îl calmă, spunându-i că se înșela în privința ei. Trebuiau să rămână undeva peste noapte. Ximena le spuse că avea cheile de la o casă a celor de la NSA, care era liberă, dar Charles insistă că un coleg al său, profesor la Yale, lăsase cheile în ghiveciul rododendronului din fața casei sale. Și că o putea folosi tot timpul cât acesta era plecat să predea la o universitate din Tokyo. Știa și codul alarmei. Până la urmă, toți fură de acord cu varianta lui Charles.

Casa era imensă. Se așezară în sufragerie, și Charles îi servi cu câte un pahar de votcă. Socrate insistă ca Ximena să-i povestească și lui tot ce știa și, pe măsură ce auzea povestea, simțea cum îi creștea tensiunea. Columbus Clay adormi pe fotoliul din sufragerie, iar Charles îl trezi și-l duse în camera de alături, unde era biroul copiilor. Pe Socrate urma să-l instaleze în dormitorul copiilor, aflat tot la parter, iar el și Ximena aveau să ia camera de oaspeți și dormitorul proprietarilor, aflate la etaj. Socrate zise că nu era în stare să se culce și deschise televizorul. Cei doi își terminară băuturile în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

Dintr-odată, fața lui Socrate se făcu aspră ca o piatră ponce. Își scoase telefonul din buzunar și ieși în fața casei. Acolo, la lumina celor trei becuri care se tot aprindeau și se stingeau, urmându-i mișcările, căută un număr în

agendă și apăsă iconița verde. Într-un târziu, o voce somnoroasă răspunse monosilabic:

– Când o să vin după tine, n-o să știi ce te-a lovit, zise Socrate printre dinți.

– Alo, alo, cine e acolo? se auzi vocea lui Keely, care, după ce avusese impresia că visa, se trezi de-a binelea.

– Sunt eu, moartea ta.

– Socrate? Tu ești? Ești viu? Ce naiba? Ce tot spui acolo?

Acestuia îi trecu ceva prin cap, așa că-și schimbă discursul. Voia să afle ce știa Keely. Dacă bănuia că el era responsabil pentru zădărnicierea misiunii. Așa că-și asumă rolul victimei revoltate.

– Nu, te sun din mormânt. Trădătorule!

– Ce tot spui acolo? Nu înțeleg.

– Dacă nu tu ai trădat, cine, atunci?

Cum vocea de la celălalt capăt nu răspunse, adăugă:

– Toți oamenii mei au fost uciși. Dintr-o lovitură. Niște trupe de comando au atacat depozitul. Au scos patru gloanțe din mine. Abia am reușit să mă târăsc de acolo. De ce mă urmărești?

– Nu te urmăresc, zise Keely, care începea să înțeleagă ce spunea interlocutorul. De ce spui asta?

– Am venit înapoi să-mi recuperez sora, și un asasin prăpădit, l-am văzut la voi, un bodyguard de mâna a șaptea, Juanito parcă, a vrut să mă împuște.

– Să te împuște? Când?

– Mai devreme.

– Și ai scăpat?

– Nu, imbecilule, te sun din mormânt. Din iadul în care o să te trag după mine.

Urmă o nouă pauză.

– Nu eu v-am trădat. Mă bucur că ești bine. Dar nu cu mine ai treabă. Eu sunt fericit că ești în viață. Ești unul dintre puținii oameni care au rămas de partea mea. De trădat, sunt aproape convins, ne-a trădat generalul Flynn. El s-a opus mereu planului meu. Cu vehemență. Iar despre ceea ce spui că s-a întâmplat azi habar n-am. Dar tot el trebuie să fie. El insista că trebuie eliminați de urgență toți cei care au habar de ceva. Inclusiv profesorul.

– Doar el? întrebă Socrate.

– Nu. Cred că și episcopul. Și alții. El nu l-ar fi trimis pe Juanito.

- De unde știi că era Juanito?
- Ai spus tu mai înainte. Și e singurul care lipsește de aici.
- Ești la casa parohială?
- Da. În scara asta e o ședință importantă. Ședința la care o să mi se

ia capul.

- La Copán?
- Da.

Socrate nu așteptă ca interlocutorul să-i mai spună ceva și închise.

Între timp, Charles realizează că Ximena își terminase povestea și că nu-i spusese de ce căuta Ewing biblioteca. Aceasta nu-i răspunse din prima. Își cântărea vorbele.

- Va fi foarte greu de crezut.
- Încearcă-mă. În ultima vreme, nimic nu mai e greu de crezut. Orice chestie mi se pare cu atât mai probabilă, cu cât e mai imposibilă sau illogică. Așadar?

- Ewing e convins că biblioteca este adăpostită într-un loc legendar. Un loc care, timp de sute de ani, a tot fost căutat de nenumărați aventurieri. Fără succes.

- Ciudad Blanca? întrebă Charles.
- Nu, zise Ximena. El Dorado.

Charles stătea tolănit, sprijinit în cot, dar, când auzi ce spusese agenta, se ridică.

- Mă iei peste picior?
- Nu. E convins că există un lac, pe fundul căruia este adus aur de râurile subterane. Râuri care izvorăsc dintr-un munte cu nesfârșite rezerve de aur.

- Vorbești serios?

Ximena dădu din cap, dar nu mai spuse nimic.

- Și asta e locul unde ar trebui să fie biblioteca?
- Nu știu, minți Ximena. Eu n-am fost niciodată acolo.
- Ești una dintre cele mai importante figuri ale organizației ăsteia.

Cum să nu știi? E adevărat? Există El Dorado?

- El Dorado e o legendă veche de aproape o mie de ani.
- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Păi, n-am ce să-ți răspund. Ewing e convins că acolo e cea mai bogată rezervă de aur din lume.

Nu mai apucă să întrebe nimic, pentru că Socrate se întoarce. Se înfipse în mijlocul sufrageriei și zise:

– Mă duc la San Pedro Sula. Cineva trebuie să plătească pentru Rocio. O să le dărâm șandramaua.

– Nu e la Copán șandramaua aia?

– Ba da. Dar întâi trebuie să mă duc până acasă.

Ximena nu știu cum să reacționeze și-și dădu seama că omul acela nu trebuia enervat. Nu știa că el îl ucisese pe George, și pe Olcott, și pe Penelope. Habar n-avea cine era.

Fără să stea mult pe gânduri, Charles zise:

– Vin cu tine!

Socrate îl privi cu dispreț.

– Ce să faci acolo? Ăla nu e un loc pentru intelectuali fini.

– I-am promis lui Rocio că nu te las singur.

– Și eu, că o să am grijă de tine.

– Păi, vezi, este o ocazie numai bună.

Socrate îl privi lung și zise:

– Nici vorbă. Mă duc să mă întind vreo două ore, spuse și pormi spre cameră.

– Fără mine, o să-ți ia două zile să ajungi acolo. Cu mine, câteva ore.

Socrate se opri și se întoarce spre cei doi:

– Ce vrei să spui?

– Că doamna, aici de față, ne va pune la dispoziție un avion în cel mai scurt timp cu putință.

– Eu? De unde să iau avion?

– Îl suni acum pe Caligari și-i spui să ne trimită un avion. În două ore ar putea fi aici. Dacă se poate, chiar aici, pe pajiște. Dacă nu, să ne spună unde să mergem.

– Nu sun pe nimeni. Cu atât mai puțin pe Caligari.

Nu cu două, ci cu patru ore mai târziu, cei doi se îmbarcau în avionul trimis de Caligari, de pe aeroportul Tweet din New Haven. Charles dormise două ore și reușise să se refacă. Împrumutase Macbookul prietenului său și, ca să-și ia gândurile de la Rocio, se apucă să descarce fotografiile pe care le făcuse la bibliotecă. Reuși să le așeze. În fața ochilor avea o hartă în toată regula. Socrate, care-și pusese, pentru o vreme, fața de dur, începuse

să se plictisească. Se așează în spatele lui Charles, urmărind ce făcea. Când acesta reuși să reconstituie harta din imaginile plantelor proiectate de pe manuscrisul lui Voynich, îl trecură toți fiorii. Profesorul îl dăduse pe spate, ceea ce lui nu i se prea întâmpla. Simți c-ar fi putut să-l îndrăgască, mai ales dacă sora lui, despre care era sigur că avea să-și revină, o ținea gâina-mațul cu Charles ăsta al ei.

Lui Charles nu-i scăpă reacția lui Socrate, așa că șarjă, ca să-l impresioneze și mai tare: calculă, de pe fotografia paginii 113, coordonatele indicate de busolă. Scrise un cârd de semne care-i erau total străine lui Socrate și, la sfârșit, notă victorios: 14°54'04" N și 85°55'31" V. Căută pe Google Maps locul care corespundea coordonatelor și găsi un oraș din regiunea Mosquitia, din Honduras, chiar unde începea jungla. Orașul se numea Catacamas.

Socrate privi mirat rezultatul la care ajunsese Charles.

-- Ce e cu asta?

-- De aici începe harta asta, spuse Charles. Îl știi?

-- Da. Nu e un loc prea prietenos. De aici, după ce treci de Mirador de la Cruz, începe cea mai cruntă junglă de pe tot continentul american. Și chestia aia ce e?

-- Ce? întrebă Charles.

-- Chestia asta în plus pe busolă? zise Socrate, arătând cu degetul pe ecran.

-- Cred că sugerează o deviere spre nord-est de la coordonatele astea.

-- Exact. Deci, cea mai apropiată așezare a fost, atunci când s-a făcut harta, acest Catacamas sau ce sat o fi fost acolo la 1400. Dar drumul și harta nu pornesc de aici, zise Socrate. Îmi dai voie? întrebă și luă laptopul în brațe.

Mută puțin harta, făcu niște calcule, iar în final puse săgeata mouse-ului pe un punct, în mijlocul pădurii tropicale.

-- De aici începe harta. Iar aici nu se poate ajunge decât cu un elicopter.

Fu rândul lui Charles să rămână cu gura căscată.

Capitolul 151

— Ce e aici? întrebă Charles, când mașina care-i luase de la aeroport trase în fața unei porți uriașe, la fel de înaltă ca și gardul de beton care o înconjură.

— Casa mea, răspunse Socrate.

— Locuiești într-o fortăreață?

Ușa se deschise, și doi oameni cu mitraliere la piept îl salutară pe *O Parteiro*.

În interior, în mijlocul curții imense, un stâlp de lemn arunca o umbră prelungită pe asfalt, exact cum ar fi făcut-o *gnomon*-ul pomenit în manuscrisul lui Voynich. Până se întreținu Socrate cu oamenii din curte, o armată întreagă, profesorul studie liniile de dimensiuni variabile, sculptate pe întreaga înălțime a stâlpului.

— Åsta ce e? îl întrebă pe Socrate, care se apropiase de el.

— Stâlpul infamiei, răspunse acesta și-l prezentă singurului om cu care se îmbrățișase. El este Acevedo, mâna mea dreaptă.

După prezentări, intrară în casă. Chiar în salonul vesel decorat de Rocio, a cărei mână Charles o recunoscuse, erau scoase cutii întregi de arme.

— Pornim un război? întrebă Charles.

— Da. La casa episcopului. În mod normal, n-ar trebui să avem surprize, dar mai bine să prevenim decât să încercăm să reparăm.

Vru să-i spună lui Charles că era cazul ca el să-i aștepte acolo, dar intuit că acesta l-ar fi refuzat vehement.

— Știi să folosești o armă?

— Mult mai bine decât oricine de aici, te asigur.

După privirea amuzată a celorlalți, Charles își dădu seama că spusese un lucru nepotrivit.

— Și care este arma ta preferată? întrebă Socrate.

-- Aș prefera un revolver, dacă se poate. Un Magnum din seria 357 ar fi ideal.

Socrate rămase uimit de răspunsul profesorului.

-- Interesantă opțiune. Am ceva perfect, atunci.

Îi făcu semn cu capul unuia dintre oameni, care dispăru pe scări în jos și se întoarse cu o cutie mare de lemn. Socrate i-o întinse lui Charles.

-- E un 357, modelul Magnum 608, cu opt gloanțe. Cilindrul e îmbunătățit, trăgaciul e reglat pentru o cursă mai scurtă, iar mânerul e construit perfect. Este o adevărată calamitate arma asta, zise Socrate.

Observă cu uimire felul în care scoase Charles pistolul din cutie. Profesorul se luminase la față, spre surpriza lui Socrate. Îi făcu semn să-l urmeze, după ce omul care-i adusese arma îi mai dădu o gentuță plină cu gloanțe aranjate pe suporturi de forma butoiașului, pentru o reîncărcare rapidă. Traversară un coridor și ajunseră într-o sală de conferințe. Toți oamenii din curte se înghesuiau acolo, în jurul unei mese. Aveau în față harta casei parohiale.

-- Spune-ne planul, ordonă Socrate.

Un om explică planul de atac. Pe la mijlocul conversației, Charles întrebă:

-- La cât de mare e chestia asta, e destul de greu de păzit. N-ar fi mai bine să sărim gardul decât să atacăm poarta principală?

-- Partea de sus a gardurilor e din sârmă ghimpată electrificată, i se răspunse.

-- Și camerele unde sunt amplasate? întrebă Charles din nou.

-- Nu există camere, îi răspunse cel care explicase operațiunea în detaliu.

-- La chestia asta gigantică nu există camere? Cum așa?

-- Episcopul nu crede în tehnologie, răspunse Socrate. Zice că e diavolul. A susținut mereu că nimic nu se compară cu forța brută a unor oameni bine antrenați. Dar eu cred că altul e motivul. Nu vrea să fie înregistrat ce se întâmplă acolo, nici măcar accidental. Cum ziceam, e mai bine să preîntâmpini.

-- Oamenii lui sunt foști sau actuali traficanți de droguri. Oameni cu creierul foarte mic. Există pericolul ca unul dintreăștia să-l trădeze și să scoată la iveală un disc cu orgiile pe care le organizează cu cei zece- doisprezece copii pe care-i găzduiește.

Pe Charles îl oripilă discursul lui Acevedo, dar nu spuse nimic.

După ce terminară de pus la punct și ultimele detalii, se urcară în mașini. Înainte de asta, Socrate îl prezintă unui individ cu fizionomie tipică de indian din America Latină.

- El e Carlitos. A fost alături de mine la Cartagena. Și acesta e fratele său, Manuel. Carlitos va pilota elicopterul care ne va duce la Copán și apoi în junglă.

Se urcară în mașină. La un moment dat, convoiul opri. Coborî doar Socrate.

- Hai cu mine, îi spuse lui Charles.

Humvee-ul oprise în fața unei case construite în cel mai pur stil al *palazzo*-urilor din nordul Italiei. Charles îl urmă pe Socrate în curte.

- Casa asta a fost cândva a familiei Visconti. Care a deținut proprietăți vaste în San Pedro Sula. Inclusiv fabrici. Legenda spune c-au fondat orașul ăsta și că și-au împărțit teritoriile cu Pedro de Alvarado, pe atunci guvernatorul Hondurasului. Inițial, orașul a fost construit în altă parte. A fost mutat aici secole mai târziu. La începutul secolului trecut avea zece mii de locuitori. Acum, ceea ce se numește zona metropolitană trece de două milioane. Asta, neoficial, pentru că nu se poate face un recensământ serios aici. Familia Visconti e responsabilă de creșterea asta rapidă, pentru că a adus mulți oameni de afaceri și a construit fabrici. Țăsta e centrul industrial al țării. Iar casa am cumpărat-o de la municipalitate, care avea obligația s-o transforme în bibliotecă. A fost dorința testamentară a proprietarului. După cum vezi, nu i-am schimbat destinația. Doar c-am transformat-o în centru de achiziții de cărți rare. Și plătim dublu față de prețul pieței. Vine lume aici cu cărți de peste tot din America Latină. Când se strâng prea multe, facem donații.

- Asta pentru că aștepti ceva, nu-i așa?

- Da, răspunse Socrate. O carte.

- O carte care nu există.

- Mai vedem.

Pomiră apoi din nou, ocoliră casa și ajunseră într-o grădină spectaculoasă, plină de sculpturi, exact cum trebuie să fi arătat vilele nobililor milanezi în timpul Renașterii. Se opriră în grădină, în fața a două rânduri de scări care se arcuiau, ca să se întâlnească spre intrarea în casă. Socrate arătă cu degetul.

– În momentul în care am găsit agenda lui George, am înțeles. Chiar dacă lucrurile trecute acolo aveau menirea să-l îndrume pe eventualul spărgător pe o pistă falsă, mi-a amintit de asta șarpele cu pene, cel care înghite un om, zise și arată emblema familiei Visconti, sculptată în piatră deasupra ușii. Ciudat, dar până atunci nu făcusem asocierea între cele două. Și acum îmi dau seama că sunt aproape identice. Atunci am înțeles pentru prima dată cine ești. Și am știut că tu mă vei duce la întâlnirea cu visul meu.

Capitolul 152

Lăsară mașinile ceva mai jos de porți, paralel cu zidurile înalte ale domeniului, și se aliniază, lipiți de ziduri, de-o parte și de cealaltă a porții. Zece într-o parte, zece în alta. Humvee-ul lui Socrate opri în dreptul soneriei. Apăsă.

– Cine e? se auzi o voce.

– *O Parteiro*, răspunse acesta. Sunt așteptat.

Se auzi un clic și porțile începură să se miște. Trecu printre ele, dar nu se duse până în dreptul barierei. Lăsă mașina strategic, astfel încât porțile să nu poată fi închise la loc. Doi oameni apărură la mașină. Unul în fața barierei. Celălalt ieși din gheretă și se apropie de geamul lui Socrate. Portarul îl cunoștea foarte bine, îl mai văzuse pe acolo și, de fiecare dată, i se permisesse să intre.

– Nouă nu ne-a spus episcopul nimic.

– Nu cu el trebuie să mă întâlnesc. Mă așteaptă Keely.

– Trebuie să verific. Deși au cerut să nu fie deranjați, spuse portarul, făcând stânga-mprejur și reintrând în gheretă.

Îl văzură amândoi cu telefonul în mână. După câteva clipe, se întoarse.

– Nu răspunde nimeni, spuse acesta. În condițiile astea, o să-l trimit pe Jimenez să întrebe. Dar asta s-ar putea să-l enerveze foarte tare, zise omul, cu subînțeles. Mai ales dacă e în mijlocul... înțelegi ce vreau să spun.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, făcu un semn obscen.

– O să facem în așa fel încât să merite efortul, zise Socrate, și duse mâna la buzunar, de unde scoase câteva bancnote.

Făcu un gest cu ochii în oglinda retrovizoare. La un moment dat, cu brațul ridicat în aer, dădu drumul bancnotelor. Omul, care nu păru deranjat de gest, se aplecă după bani. În acel moment, Socrate lăsă mâna jos, brusc. Oamenii săi începură să se reverse, pe o parte și pe cealaltă a porții. Primul

glonț îl doborî pe cel care se aplecase după bani. Tot din spate veni o ploaie de cartușe care-l făcură pe cel din fața barierei să danseze. Socrate apăsă pe accelerație, doborî bariera și-l izbi și pe omul care tocmai era ciuruit.

Charles se uită îngrozit în jur. Nu participase niciodată la o acțiune de felul ăsta. În timp ce Humvee-ul zbura spre casă, întrebă, ca pentru a-și liniști conștiința:

– Țștia sunt oameni răi, nu?

– Cei mai răi, îi răspunse Socrate.

În spatele lor continuau să se audă împușcături. Câțiva indivizi, care ieșiseră din posturile de pază, fură secerați pe loc. Charles întoarse capul și văzu cum cădeau.

– Uau! zise, fără să știe nici el dacă era un strigăt de groază, de admirație sau ca să-și facă curaj.

O altă mașină apăru în cadrul porții. Patru dintre oamenii lui Socrate săriră în ea și se apropiară. Doi oameni înarmați ieșiră dintr-un foișor. Căzură și ei imediat.

Zgomotul de gloanțe se auzea până departe. Îl auziseră și cei patru paznici care rămăseseră la paza casei. Unul dintre ei începu să tragă din lateral, și Charles auzi cum câteva gloanțe se izbesc de mașină. Socrate accelără și întoarse mașina în doi timpi. Trase două focuri cu pistolul. Drept în frunte. Între timp, un altul ieșise în față, încercând să-și armeze mitraliera. Socrate sări din mașină și trase câteva focuri. Ceilalți doi, care ieșiseră și ei, fură secerați de oamenii din a doua mașină. Se făcu liniște.

– Vii? întrebă Socrate, râzând, când îl văzu pe Charles ghemuit, cu mâinile deasupra capului, în fața scaunului.

Oamenii lor coborăseră din mașină și erau cu ochii în patru. Socrate le făcu semn să rămână acolo.

Între timp, un individ cu o burtă gigantică și rumen ca un purcel de lapte ieși pe ușă, să vadă ce se întâmpla. Era complet gol. Halatul, pe care și-l pusese în grabă, i se desfăcuse. Începură să apară copiii. Dezbrăcați și ei. Charles nu înțelegea ce se întâmpla. Socrate se repezi spre bărbat și, dintr-un singur pumn, îl trânti la pământ. După care îl prinse de ureche și începu să-l târască după el.

– Țșta e marele episcop de San Pedro Sula, Eminența Sa pedofilă, Carmelito Ramirez.

Socrate îl izbi cu capul de ușile batante.

– Ce stai acolo, ca o momâie? se răsti la Charles. Ai vrut să cunoști lumea mea. Poftim.

Îl apucă pe episcop de gulerul halatului și-l târî în cameră. Acolo îl surprinse pe Keely, care-și îmbrăcase cămașa și-și căuta pantalonii. Charles intră în cameră. Draperiile roșii, în care bătea soarele, creau o atmosferă de iad. Mai precis, acea zonă unde fierb, la foc continuu, cazanele încinse. Pe canapele, printre perne, erau culcați șase sau șapte copii, complet goi. Cel mai mare nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Unii dintre ei încercară să se miște. Păreau drogați. Pe perne zăceau aruncate câteva pipe cu opiu. Imaginea îl lovi atât de tare pe Charles, că rămase cu gura căscată, iar singurul lucru care-i veni pe limbă fu:

– Sodoma și Gomora.

– Socrate, zise Keely. În sfârșit.

Dar, în loc de răspuns, o mână de fier se abătu asupra lui și șeful Cupolei se prăvăli peste perne.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? urlă Keely. Oprește-te.

Dar Socrate îl apucă de păr și începu să-l târască.

– Ai grijă să nu fugă ăla, îi strigă lui Charles.

După ce fratele lui Rocio dispăru, târându-l pe Keely după el, Charles scoase pistolul și, cu mâna ușor tremurându-i, îl îndreptă spre episcop.

– În curte, zise, proptindu-i țeava în ceafă.

Tot așteptând să se întâmple ceva, mâna îi obosi și o lăsă mai jos, în fața centurii, îndreptată spre monsenior. Acesta încercă să-i spună ceva, să-i ofere ceva, să-l mituiască.

– Dacă scoți o vorbă, o singură vorbă, zise Charles, mirat de el însuși, chiar te împușc.

Copiii se adunaseră în curte.

– Să mergem, se auzi vocea lui Socrate, care trecu pe lângă el și se urcă în mașină.

În mână avea un săculeț plin de sânge. Porni motorul, dar, la un moment dat, se întoarse și-l împușcă pe episcop în frunte.

– Ce naiba? exclamă Charles.

Dacă pentru celelalte crime avea justificări – fusese în legitimă apărare –, aceasta i se păru profesorului gratuită.

– Am vrut să-i opresc pe copiii ăștia să comită prima crimă din viața lor.

Charles se uită în jur. Toți copiii, cu cuțite, sau topoare, sau ce mai prinseseră ascuțit în mâini, strânseseră cercul în jurul episcopului. Charles înțelese ce voia să spună Socrate. Dar copiii se repeziră oricum asupra monseniorului prăbușit și începură să-l înjunghie și să-l lovească.

~ Din păcate, n-am reușit, adăugă Socrate, care porni mașina și se îndreptă cu viteză spre poartă. Charles, cu capul întors, avu impresia că urmărea o secvență din *Richard al III-lea*, cu Laurence Olivier, în care regele cocoșat era măcelărit pe câmpul de luptă, cu pumnalele. O scenă care devenea din ce în ce mai mărunță, ca o mișcare a camerei de filmat îndepărtându-se, peste care va începe, curând, să curgă genericul de final.

Capitolul 153

Mașinile se regrupaseră și goneau în șir la marginea orașului. Intrară într-un ranch nesfârșit și străbătură drumul până în dreptul unui mic aeroport privat.

– Ești sigur că mai vrei să vii la Copán? zise Socrate, văzându-i mutra lui Charles. Ce s-a întâmplat aici e o dulce glumă.

Profesorul dădu afirmativ din cap. Inima sa pompa adrenalină într-un ritm care până atunci îi fusese necunoscut.

– Una e să tragi la țintă și alta – într-un om, spuse Socrate. Dar, dacă ții neapărat, OK.

Îleșiră doi indivizi cu care Socrate stătu de vorbă.

– Încap cel mult șase oameni în fiecare elicopter dintr-astea, dar unul trebuie să aibă o rezervă de combustibil.

Un altul ieși din clădire cu câteva pachete mari.

-- Rucsacuri, zise Socrate, costume din kevlar antișerpi, macete și arme de junglă. Pentru cinci persoane. Elicopterul ăsta e al nostru. Cu el plecăm în junglă după „vizita” de la Copán.

Să meargă în elicopterul său, Socrate îi alese pe Carlitos, care era pilot, pe Acevedo și încă doi dintre cei mai devotați oameni ai săi. Charles urma să-i însoțească. Alese alți cinci oameni pentru celălalt elicopter, care i se alăturară pilotului, închiriat odată cu aparatele de zbor.

– Cu tot respectul, zise Carlitos, dar fratele meu merge întotdeauna cu mine.

Socrate fu de acord, așa că Manuel schimbă locul cu unul din cei doi. Își consultă ceasul.

– Mai sunt câteva ore până se întunecă. Luăm aici masa și așteptăm ora potrivită. Ceilalți, vă puteți întoarce la vilă.

După ce terminară de mâncat, Acevedo se asigură că nimeni nu-i mai deranja și se puseră să discute planul. Scoase o hartă a zonei și o întinse pe masă.

– Aici este intrarea care ne interesează pe noi, zise Socrate. O intrare care nu e folosită aproape niciodată, din câte înțeleg. În față, la ora nouă, va începe o ședință mare. Noi trebuie să intrăm prin spate, la zece fix. În mod normal, sunt patru patrule. Două în mașini, două pe jos. Cele din mașini nu patrulează când au loc întâlniri importante. Rămân la heliport și îi escortează pe oaspeți, pe măsură ce ajung. După care le rămân la dispoziție. Toate forțele de securitate sunt așezate în față – încercui situl cu un marker. Unei patrule îi trebuie 45 de minute să ajungă de la o intrare la cealaltă. Înțeleg că patrula va ajunge în dreptul intrării noastre la 21.45. Trebuie s-o lăsăm să se îndepărteze. Așadar, avem o jumătate de oră.

– Câți oameni sunt într-o patrulă de-asta? întrebă cineva.

– Doisprezece, din câte știu.

– Mare lucru, comentă omul. Dacă ne întâlnim cu ei, nu va fi o problemă.

Se auziră mai multe râsete în sală.

– Poate, reluă Socrate. Dar mai bine ar fi să ocolim o înfruntare directă. În interior, avem de-a face cu cinci paznici. Marea problemă e chestia asta de aici, zise, încercuind locul de intrare. La fiecare intrare, sunt șase stâlpi, dispuși în cerc. Raza lor de bătaie nu e lungă, dar nu ai cum să ajungi la intrare dacă nu treci prin acest cerc. Stâlpii, înalți de cinci metri, au montate în vârf niște aparate complexe, care sunt în același timp camere video, senzori de mișcare, detectoare termice și nu mai știu câte chestii.

– Și, după ce trecem de ei, intrăm direct pe ușă? întrebă cineva.

– Bună întrebare. Pentru asta e nevoie de cartele speciale. Și de amprenta palmară a unui individ autorizat.

– Amprentă palmară? întrebă Charles, care ascultase cu atenție.

– Asta nu e o problemă. Am luat-o de la Keely. Ca și cardurile de acces. Însă chiar dacă ești în posesia lor, odată intrat în cerc, sistemul ăla inteligent trebuie să te recunoască. Altfel se declanșează alarma și intrarea se blochează.

– Și cum scăpăm de chestia asta? întrebă Acevedo.

– Stâlpii se resetează aleatoriu la anumite intervale. Sistemul se auto-verifică și se repornește. Asta se întâmplă cel puțin o dată pe zi, după un

algoritm foarte complicat. Dar mai există două soluții. Poate fi cerută o restartare din interior, dacă nu funcționează ceva. Totuși – aici e interesant –, sistemul poate fi restartat și din exterior. Există un buton roșu, foarte mic, în vârful fiecărui stâlp, pentru ca sistemul să poată fi resetat din afară, sub cheștiile alea complicate care arată ca niște lămpi stradale.

– Și cum ajungem la butoane? Ne cocoșăm?

– N-avem cum. Există niște șei speciale pe care le acceptă stâlpii. De alea nu avem cum să facem rost. Trebuie să tragem cu pistolul în butoane.

– Cum adică? întrebă Acevedo.

– Asta e singura soluție.

– Și nu distrugem butoanele alea cu totul?

– Ba da, dar frumusețea e că, odată atinse, fiecare stâlp se resetează individual.

– Cât durează resetarea aia? Cât timp avem să intrăm? se auzi vocea lui Acevedo

– Trei minute. Dar asta se calculează de la primul stâlp, așa că trebuie ca toate celelalte să fie stinse într-un interval foarte scurt.

– Cât de mare e butonul ăla? întrebă altcineva.

– Ceva mai mare decât gămălia unui ac. Așa că trebuie să ne bazăm pe cel mai bun trăgător al nostru. Pedro, aici intri tu în joc. Dacă ratezi o lovitură, suntem terminați.

– Mă ocup eu, se auzi vocea lui Charles.

Se făcu liniște, după care toată lumea începu să râdă. Charles scoase pistolul de la spate și-l puse pe masă. Toți cei din sală erau curioși să vadă ce avea să urmeze.

– Vedeți draperia aia din capătul sălii? De după bar?

Se întoarseră toți. O vedeau.

– În ce se ține?

– Nu se vede până acolo, spuse cineva, așa că un altul se ridică și o luă la fugă într-acolo.

– Sunt două sfori foarte subțiri, care țin galeria.

Charles îi dădu timp omului să se întoarcă.

– La ce distanță e? întrebă.

– Douăzeci de metri, zise cineva.

– Mai mult, zise altcineva. Spre treizeci.

– Asta e mai mult decât cinci? întrebă Charles.

Lumea răsese din nou, dar Socrate își puse, muștrător, o mână în șold.

Profesorul se ridică în picioare și întinse mâna, cu pistol cu tot. Fixă prima margine, apoi plimbă mâna de mai multe ori de la un capăt la celălalt. După care puse pistolul înapoi pe masă. Se auzi un murmur de dezamăgire. Unii începură din nou să râdă. Însă Charles le făcu semn să tacă.

– Legați-mă la ochi, zise.

– Haide, Charles, termină, se auzi vocea lui Socrate. Mai omori naibii pe cineva.

Bineînțeles, din nou se răsese.

– Sunteți voi mai căcăcioși decât mine? întrebă Charles, zeflemitor. Legați-mă la ochi.

Toți îl priviră pe Socrate. Acesta ridică din umeri. Doi dintre oameni se ridicară. Luară o față de masă, o împăturiră, iar unul îl legă la ochi.

– Vede ceva? întrebă celălalt.

Acela făcu semn că nu. Când Charles ridică din nou pistolul, oamenii se grăbiră să se tragă din bătaia acestuia. Se făcu liniște. Charles îndreptă pistolul spre partea stângă a galeriei și trase. Aceasta se prăbuși. Zgomotul de Magnum se auzi atât de tare, dublat și de ecou, în spațiul acela închis, încât tuturor începură să le țiuie urechile. Dar nimeni nu scoase o vorbă. Apoi Charles mută mâna spre dreapta. Mai trase o dată și galeria se prăbuși, cu draperie cu tot, pe podea.

Capitolul 154

În timp ce oamenii își puneau la punct echipamentele și se îndreptau spre elicopter, Socrate aștepta, la intrarea în heliport, să apară și Charles. Îi făcu semn că voia să-i spună ceva și-l trase deoparte:

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Te ascult, zise Charles.

– E ceva ce nu ți-am spus. Ceva ce cred că este important. Scopul meu nu este s-o răzbun pe Rocio. Sper să-și revină și să nu am ce răzbuna. Vreau să opresc organizația asta de imbecili să mai încerce vreodată să se atingă de vreunul dintre noi.

– Just, răspunse Charles. Dar, deși am discutat foarte clar și elaborat despre cum intrăm acolo, nu mi-ai spus ce facem, odată ajunși înăuntru.

– Păi, despre asta voiam să vorbim. Am ales intrarea aia pentru că e cel mai puțin aglomerată în seara asta și pentru că acolo se află închis un Minotaur.

Socrate rosti mai încet aceste ultime cuvinte, de teamă să nu i se pară caraghios lui Charles.

– Știu, răspunse acesta.

– Știi?

– Da. Adică nu exact, dar știu că trebuie să fie unul. De fapt, nu e un animal, ci o mașinărie, construită de organizația asta, care testează războinicul perfect. L-ai văzut cumva?

– Da, răspunse Socrate, ușurat că nu trebuia să-l convingă pe profesor de adevărul celor spuse.

– Și cum arată?

– L-am văzut de sus, dintr-o lojă de control. Cum sunt alea de pe stadioane. Dar nu poate fi scos pe acolo. Pentru că e ținut într-un labirint.

– Un labirint? I-auzi. Dar ce treabă ai cu el?

– Planul meu e să-l eliberez de acolo. Și să-l las să facă prăpăd între ei. Ar simplifica lucrurile cu totul.

– Să zicem că reușim să-i dăm drumul, spuse Charles gânditor. Noi cum scăpăm de acolo?

– Nici aici n-am un plan. Doar inteligența de a mă descurca în teren, pe care mă bazez. Ai vreo idee cum îl scot de acolo?

– Cum îl scoatem, întări Charles. Ai reușit să vezi forma labirintului din poziția aia, de sus?

– N-am reușit să-mi dau seama. Erau niște plăci deasupra. Forma era mascată. Dar Asterion e în centru. L-am văzut.

– Asterion? întrebă Charles. Interesant.

– Da. Toate se leagă. E un personaj al lui Borges.

– E și de la Borges, dar înainte e chiar Minotaurul din mitologie. Pentru că unul dintre numele sale e Asterion. Numele tatălui adoptiv al regelui Minos, cel care l-a închis în labirint. Apropo de labirint. E o problemă cu mitologia asta. Labirintul original, cel din Cnossos, este unul dintre cele trei tipuri posibile de labirint, și e cel mai simplu dintre ele. Aici este o contradicție. Nu există capcane, nu te poți rătăci, nu are o structură arborescentă care să-ți închidă un drum, ca să trebuiască să te întorci și să găsești altul. Țsta este exact ca un fir desfăcut, un labirint care duce inevitabil în centru.

– Ca firul Ariadnei, care-l ajută pe Tezeu să iasă?

– Da. Dar Tezeu n-are nevoie de fir, pentru că însuși labirintul e firul. Cum ai intrat, așa și ieși, urmând drumul, chiar dacă acesta se compune circular.

– Așa de simplu? întrebă Socrate, neîncrezător.

– Da.

– Păi, care ar fi sensul?

– Sensul acestui tip de labirint e dat tocmai de Minotaur. Fără ceea ce reprezintă el, labirintul nu are sens, e o glumă, o joacă de copii. În centrul său, acesta își așteaptă victima.

– Și, dacă e atât de simplu, de ce nu iese de acolo?

– Bună întrebare. Probabil că legenda vrea să ne spună că e un animal primitiv. Frumos și puternic. Dar nu foarte inteligent. Minotaurul e un taur alb, ca să zic așa.

– Și ăsta e la fel.

– Zău? Asta e și mai interesant. Sensul metaforic al legendei se poate intui și de aici. Minotaurul reprezintă tot ce e mai primitiv și mai sălbatic. Uciderea lui reprezintă, fără urmă de îndoială, triumful civilizației asupra barbariei. Nu întâmplător, Tezeu, cel care-l ucide, este fondatorul Atenei, care trebuie văzută ca esență a civilizației, în comparație cu Creta, care e totuna cu barbaria. Atena, în viziunea legendei, e Grecia. Și Grecia e perfecțiunea.

– Și celelalte două?

– Alea nu contează. Unul e mai complicat. E labirintul arborescent al Evului Mediu, plin de drumuri fără ieșire, unde numai unul e cel corect. Iar al treilea este unul cu structură de rizom, o țesătură de noduri care se autoreproduc și se autogenerează. Dar asta e aproape imposibil de redat fizic. Nu poate fi decât unul din primele două. Și, cum restul poveștii corespunde, trebuie să ne rugăm să fie cel dintâi. S-ar putea să te trezești erou civilizator, râse Charles.

Socrate rămase pe gânduri. Charles nu era convins că pricepuse ironia.

– Mai e ceva. Dacă presupunerea noastră cu labirintul e corectă, cum se face că războinicul ăsta nu iese de acolo, să facă prăpăd?

– Pentru că e în stare de repaus, așa am înțeles de la Keely. Că să-l pornești trebuie să-i bagi un card undeva la ceală și să tastezi un cod.

– Presupun că le ai și pe astea. Dar cum îi ordoni ce să facă? Și cum îl oprești?

– Înțeleg că există un sistem care-l coordonează prin satelit. Din laboratoarele de la Copán.

– Așa că, pur și simplu, o să-l enervezi sau cum?

– Are un instinct de criminal. Să sperăm că ai dreptate cu labirintul. Asta nu mi-a mai dat prin cap să întreb. Și dacă o s-avem surpriza, mai zise Socrate, care pornise deja cu pași mari spre elicopter, că Minotaurul aproape că nu s-a apărut deloc?

Capitolul 155

Toată lumea era adunată în sala mare a cupolei. Lipseau Gun Flynn, care se afla în avionul de întoarcere de la Roma, și omul cu fața arsă, omul cel mai de încredere al generalului, care nu fuseseră anunțați. Keely parcă intrase în pământ. Ședința fusese organizată chiar de el, și acum era de negăsit. Ideea ședinței era să împiedice preluarea puterii de către aripa generalului, care anunțase el însuși o altă ședință, pentru zilele următoare. Chiar dacă susținătorii părții celeilalte erau de față, Ewing era convins că putea să-i atragă de partea sa. Hotărâră să înceapă fără Keely. Omul cu mască se așezase în capul mesei, acolo unde stătea de obicei conducătorul organizației, și începuse întâlnirea cu un gest teatral. Își dăduse jos masca. Toată lumea îl recunoscuse pe unul dintre cei mai bogați oameni ai planetei.

Cele două elicoptere se lăsară ușor la marginea de sud a luminișului. Socrate le ordonă piloților să rămână pe loc, pentru a putea decola repede, în caz de forță majoră. Oricum, pilotul închiriat nu avea de gând să coboare din aparat. Ceilalți zece traversară pajiștea care-i despărțea de intrare. Ajunseră în preajma celor șase stâlpi, care păreau simple instalații de iluminat. În centrul lor se căsca o intrare ca o pânză, la capătul căreia se afla ușa de acces în bunkerul îngropat în pământ, bine ascuns de ochii oricărui curios. Charles urma să tragă împotriva luminii.

– Să te văd acum, îi spuse Socrate.

Acesta ținti și trase. Se auzi focul. Zgomotul se multiplică în liniștea nopții. În câteva secunde, ledurile roșii și verzi ale aparatului din vârf se făcură albastre, semn că începuse resetarea, iar lumina se stinse. Socrate dădu satisfăcut din cap. Rând pe rând, fără să ezite, Charles le nimeri pe toate. Coborâră spre ușă. Socrate scoase din săculețul însângerat o mână retezată și o propti pe suprafața translucidă a zidului. Charles înțelese că era

mâna lui Keely. Privi îngrozit, dar un zgomot îi întrerupse firul gândurilor. La apropierea mâinii, zona translucidă se aprinse și conturul unei palme apăru pe perete. Socrate așeză mâna lui Keely exact pe contur. Se deschise o fantă, în care introduse unul dintre carduri, apoi apăru o bucată de zid, care se transformă în ecran, o tastatură virtuală, pe care tastă un cod. În final, se deschise o altă fantă, în care introduse și al doilea card. Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Într-un târziu, se auzi un clic și ușa începu să se deschidă încet.

Din stânga lor se auziră două împușcături și doi dintre oameni căzură secerăți. Una dintre patrulare ajunsese mai devreme la fața locului. Oamenii argentinianului începură să tragă spre întuneric și formară un cerc viu în jurul acestuia și al lui Charles. Socrate încercă să grăbească deschiderea ușii. În față, în dreptul ușii întredeschise, un gardian cu pistolul în mână trase. Socrate se ghemui de durere, dar Acevedo reacționează repede. Întinse mâna cu mitraliera peste capul șefului său și goli un încărcător întreg. Patru dintre paznici căzură, iar Socrate, care izbuti să se ridice, împușcă un al cincilea.

Afară se trăgea încontinuu. Încă doi oameni căzură. Habar n-aveau în cine trăgeau și cine trăgea spre ei, pentru că nu se vedea nimic.

– Trebuie să facem ceva! urlă Pedro. Mult nu mai rezistăm. /

Ușa nu se deschise de tot. Se blocase într-unul dintre cadavrele paznicilor. Socrate îl trase pe Acevedo spre el și-i spuse ceva la ureche. Acesta se dădu în spate și le urlă celorlalți:

– Ne întoarcem la elicoptere! Formație de acoperire.

Charles nu înțelese ce se întâmpla și forță intrarea. Dar Socrate îl prinse de cap, cu mâna plină de sânge, și-i spuse:

– Trebuie să pleci acum. Altfel tot efortul ăsta va fi fost de prisos.

– Ce vorbești? Nu plec nicăieri, zise Charles. Vin cu tine.

– Nu, i-o tăie Socrate, în timp ce se schimonosea de durere și ducea mâna la stomac. Du-te și găsește biblioteca. Pentru mine. Și ai grijă de Rocio. Dacă-i faci ceva, o să vin să te bântui.

Totuși, Charles împingea ușa în continuare.

– Eu i-am omorât pe George și pe logodnica lui, zise Socrate.

Profesorul rămase blocat pentru câteva clipe. Timp suficient pentru ca Acevedo să-l apuce de guler și să-l tragă afară, în vreme ce Socrate împingea ușa, închizând-o de tot.

– Fugi! urlă Acevedo, a cărui mitralieră scuipa gloanțe în toate părțile.

O luară cu toții la fugă. Pedro și Armendariz le acopereau retragerea. Un glonț îi seceră carotida lui Pedro. Celălalt bărbat porni și el spre elicopter, dar fu nimerit în spate și se prăbuși. Charles, Acevedo și Manuel ajunseră la elicopter. Apăru o mașină, din care începu să se tragă. Pilotul celuilalt elicopter se ridică de la sol, fără să aștepte. Câteva gloanțe îl nimeriră, pilotul fu ucis, iar elicopterul începu să cadă oblic și se prăbuși chiar deasupra mașinii din care se trăgea. Timp suficient pentru Carlitos ca să dispară în zare cu cei trei supraviețuitori.

Capitolul 156

În timp ce profesorul, încă în stare de șoc, privea în jos, cum se îndepărta Copănul și, odată cu el, și fratele iubitei, pe care nu știa cum ar mai fi putut-o privi în ochi, Socrate intră în labirint. Nu întâmpină opoziție de nici un fel. Înaintă în spirală, apropiindu-se de centru. Exact așa cum prevăzuse Charles.

Înainte de centru, se opri. Scoase ușor capul pe după perete. Minotaurul alb era acolo, nemișcat, ca o statuie antică. Se apropie de el și-l atinse. Nici o reacție. Îl ocoli și-i descoperi ceafa. Introduse în ea ultimul card luat de la Keely. Apoi tastă codul. Nu știa cât timp avea la dispoziție până se activa monstrul. Se dădu în spate. Se ascunse din nou după perete. Nu se întâmplă nimic. Tocmai când vru să se apropie din nou de el, să verifice dacă nu cumva făcuse ceva greșit, se auzi un zgomot, ca de computer care pornește. Minotaurul îl privi, cu ochii aproape în flăcări. Scoase un muget îngrozitor. Socrate trase spre el un foc de armă și o luă la fugă. Se opri după câțiva metri, ca să fie sigur că acesta îl urma. Nu auzi nimic. Se pregătea să se întoarcă din nou, când auzi un huruit îngrozitor și simți pământul zguduindu-se. Animalul pornise. Când ieși din labirint, deschise larg ușa care despărțea labirintul de restul complexului. Se urcă pe unul dintre vehiculele pe pernă de aer și o luă pe coridor în sus. Toate sălile erau închise. Nu era nimeni acolo, exact așa cum îi spusese Keely că se întâmpla în serile în care aveau loc ședințele Cupolei.

Animalul prinsese viteză și aproape că-l ajunsese pe Socrate, care abia avu timp să se arunce prin poarta de siguranță. Minotaurul se repezi în poartă, dar era prea mare și nu putea să treacă și el. Începu să mugească îngrozitor și să zguduie instalația. Dacă animalul nu ar fi reușit să treacă, efortul său ar fi fost în zadar. Așa că puse mâna pe el, încercând

să-l răsucească, dar una dintre mâinile creaturii îi prinse brațul stâng și trase. Socrate urlă de durere. Aproape că-i smulsese mâna, care atârna ca o cârpă. După câteva zdruncinături, poarta cedă. Din față apărură bodyguarzii, treziți din letargie de zgomotul infernal. Socrate o luă la fugă și trecu printre ei. Aceștia nu reacționară. Aveau în față o problemă mult mai mare. Începură să tragă în animalul care se apropia. După cincizeci de metri, Socrate ajunsese în sala de ședințe. Oamenii Cupolei nu înțelegeau ce se întâmpla. Se ridicaseră cu toții în picioare, îngroziți de zgomotele care veneau dinspre coridor.

– Țsta e sfârșitul vostru! urlă Socrate, care se aruncă sub masă tocmai în momentul în care Minotaurul, după ce-i rupsesese în bucăți pe toți cei șase bodyguarzi, intră în sală.

Socrate îi auzea respirația. Îl simțea cum se apropia de masă. Timp de câteva momente se lăsă o liniște mormântală. Apoi se dezlănțui iadul. Minotaurul făcea bucăți pe cine prindea în cale. Cei din spatele sălii se repeziră spre ușa de ieșire dinspre ruine. Dar fură secerați de soldații care trăgeau îngroziți în animalul acela sinistru, care rupea câte două capete deodată. Văzând că nu cădea, soldații o luară și ei la fugă în sus, printre ruine. Împușcat în ambele picioare, Ewing se târa în genunchi. De sub masă, Socrate văzu cum Minotaurul îi prinde capul în gură și i-l smulge dintr-o singură mișcare. „Creatura își ucide creatorul“, gândi Socrate despre această combinație de golem cu omul lui Frankenstein.

Câteva secunde, și toată lumea era moartă. Cu o mână pe care n-o putea folosi și cu o gaură în stomac, Socrate simți cum îl lăsau puterile. Speră ca animalul s-o ia pe scări în sus, după soldați. Dar acesta se întoarse spre el. Rupse masa în două dintr-o lovitură și aruncă în dreapta și în stânga, înspre pereți, cele două jumătăți.

Socrate duse mâna la geantă și începu să urle, în timp ce scotocea prin ea:

– Un Minotaur mă sfășie! Dar eu sunt Minotaurul. Și labirintul. Și propriul meu Tezeu! Spre nenorocirea mea, zise, în timp ce scotea cuiul grenadei, eu sunt Socrate, și ăsta e sfârșitul.

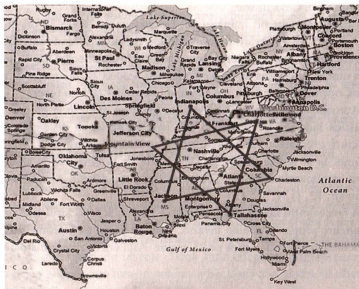
După care își băgă vârful grenadei în gură și se repezi cu capul în gura monstrului. Mai apucă să se gândească la ceva frumos, în clipa dinaintea exploziei. Își recită în cap versurile preferate. Din Borges, de bună seamă:

*Si (como afirma el griego en el Cratilo)
el nombre es arquetipo de la cosa
en las letras de „rosa“ está la rosa
y todo el Nilo en la palabra „Nilo“.¹*

¹ Așa cum grecul afirmă în Cratyl/ E, pentru lucruri, numele arhetip/ E-n literele floare ale florii chip/ Și Nilul tot e în cuvântul Nil. (Jorge Luis Borges, „Golemul“, fragment, în *Poezii*, traducere în limba română de Andrei Ionescu, Editura Polirom, Iași, 2005)

Capitolul 157

Gun Flynn considera un succes întâlnirea de la Roma. În avionul care-l aducea înapoi reluă raționamentul legat de apariția scheletelor. Aruncă o privire pe hartă.

Dacă prezumția lui era corectă, următorul schelet – și ultimul care urma să apară – era al tatălui său, probabil singurul criminal de război îngropat în cimitirul Magnolia din Charleston. Exista posibilitatea ca și al șaselea schelet să fie adus din altă parte și acest ultim loc să fie ales doar pentru că închidea steaua lui David. Dar i se păru mai probabil ca restul cadavrelor să fi fost mutate tocmai ca să se potrivească pe conturul acela

simbolic. Tot așa cum exista posibilitatea ca scheletul să fie afișat pe unul dintre zidurile celorlalte cimitire din localitate. Dar nu putea să-și asume riscul.

Acum, că bănuia care era locul, trebuia să-și dea seama cam în ce zi urma să se producă evenimentul. Ar fi putut pune niște soldați să păzească mormântul tatălui său, dar o astfel de atenție n-ar fi fost de dorit. Oamenii vorbesc, își pun întrebări. Își spuse că, dacă exista o regulă a plasării scheletelor, trebuia să existe și un indiciu al frecvenței apariției lor. Își notă datele la care fuseseră descoperite acestea. Ultimul apăruse la Rockville pe 18 aprilie, cel anterior pe 13, la Tallahassee, cel dinaintea lui pe data de 6 a aceleiași luni, cel de-al doilea pe 26 martie, iar cel dintâi fusese afișat în Mountain View pe 13 martie. Privi intens bucata de hârtie pe care-și notase datele. Nu știa cum să abordeze chestiunea. Era convins ca datele aveau o semnificație. Ceva mistic.

Apărea de două ori numărul 13. De asemenea, 26 era 13 ori doi, iar 18, 13 plus 5. Se tot învârti în jurul cifrelor, dar nu găsi nimic satisfăcător. Dacă era vorba despre o interpretare cabalistă, în care fiecare literă e notată cu un număr, și trebuia să facă adunări sau scăderi ca să ajungă la vreun cuvânt, operațiunea inversă era aproape imposibilă fără un reper.

Aproape că se lăsase păgubaș și se gândi să apeleze la un specialist în mistica iudaică, dar îi veni o altă idee. Observă că distanțele dintre cele cinci evenimente se scurtau odată cu fiecare dintre ele. 13 zile de la primul la al doilea. Din nou 13! 11 zile de la al doilea la al treilea, 7 între următoarele două și 5 între penultimul și ultimul. Așadar, avea în față un șir: 13, 11, 7, 5.

A cincea cifră lipsea. Dintr-odată, se luminea la față. Șirul era compus din numere prime. În ordine inversă. Asta nu putea să însemne decât că următoarea cifră era 3. Adică pe 21 aprilie. Asta era în ziua următoare.

Capitolul 158

Se luminase de ziua când elicopterul ateriză la punctul indicat de Charles pe hartă. Epuizat și îngrozit de ziua dinainte, adormise, într-un târziu. Îl trezise Acevedo, care voia să știe exact unde trebuia să coboare aparatul de zbor. Simțea că-i arde fața. Când coborî, își turnă o sticlă întreagă de apă în cap. Și, într-un fel anume, reuși să apese butonul Reset pe care-l avea ascuns adânc în personalitatea sa. Așa reușea să-și revină în situațiile cele mai dificile.

Acevedo îl puse să-și schimbe hainele cu cele din pachete. Cizme înalte și groase, salopetă fosforescentă și mănuși. Îi trânti în spate un rucsac. Charles își atarnă o macetă la brâu și-și încarcă pistolul.

– Ce să fac eu cu mănușile astea? Trebuie să manevrez harta de pe telefon cu degetul.

– Jungla asta e foarte periculoasă. Mănușile sunt obligatorii.

– Periculoasă?

– Și încă cum! Să începem cu șerpii. Unii dintre cei mai îngrozitori. Barbă-galbenă e cel mai sinistru dintre ei. Atacă imediat. Nici măcar nu se ascunde. E cea mai rapidă și agresivă reptilă. Mai sunt și alte feluri. Dacă avem noroc, nu la fel de mortali ca ăsta. Ca să nu mai vorbim de scorpioni, căpușe și alte tipuri de insecte. Dacă sunt infectate, poți să paralizezi. E un tânțar anume care transmite lepra albă. Dacă te-a pișcat, în câteva ore începi să dezlipești chestii de pe tine.

– Ce chestii? întrebă Charles, îngrozit.

Povestea cu șerpii îi stoarse orice urmă de sânge din obraji. Herpetofobia sa era foarte serioasă. Nu putea vedea o reptilă nici măcar la televizor fără să aibă coșmaruri nopți la rând. Dintre toate chinurile și pericolele, pentru el ăsta era cel mai îngrozitor. Deși corpul îi fusese scuturat de un fior electric, nu zise nimic.

– Urechile. Nasul. Câte un deget.

Charles îl privi îngrozit pe Acevedo.

– Dacă vrei să renunțăm, zise acesta, trebuie să spui acum. Ești palid ca un mort.

– Nu. Nu renunțăm. Dar bateria telefonului ăstuia e pe terminate. Nu știu cum o să ne orientăm fără hartă.

– E imposibil. O să fie greu și cu harta aia. Dar avem baterii pentru două zile. Uite, atașează-o pe-asta – și-i întinse un încărcător portabil, pe care Charles îl atașă de telefon.

Se pregătiră și ceilalți. Luară și două corturi.

– O să dormim acolo? întrebă Carlitos.

– Să sperăm că nu va fi nevoie. Noaptea e cel mai periculos. Aveți grijă dacă trebuie să vă faceți nevoile. Fără pudibonderii. Mai bine ne vedem unii pe alții decât să vă îndepărtați de grup.

Charles îl privea cu admirație pe Acevedo. Părea să știe despre ce vorbea. Pe de altă parte, pe chipurile celor doi frați columbieni nu se citea chiar încântare.

– Și astea ce sunt?

– Astea sunt costume și plăci din kevlar. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să le punem pe noi când ne oprim. Din păcate, nu putem umbla cu ele. Dar protecțiile astea pentru picioare, tot din kevlar, este obligatoriu să le îmbrăcăm. Mare grijă la ce atingeți. Mai precis, nu atingeți nici măcar o frunză. Eu merg în față, cu Manuel, și tăiem prin verdeață cu maceta. Tu urmărești harta, mereu în spatele nostru. Iar Carlitos închide coloana. Nu vă depărtați la mai mult de doi metri unul de altul.

– Și cu elicopterul ce facem?

– Îl lăsăm aici, ca să avem cu ce ne întoarce. Dacă ne întoarcem.

Porniră la drum. Acevedo dicta ritmul. Tăia din plante și-i indica lui Manuel unde să defrișeze. Din spate, Charles le dicta direcția. După o jumătate de oră de mers, pădurea tropicală devenise atât de deasă, încât lupta cu vegetația devenise anevoioasă. Înaintau foarte încet.

– Nu înțeleg, zise Charles, ăsta n-ar trebui să fie un drum pe care să se poată circula? Sau n-a mai trecut nimeni pe aici de sute de ani? Nu există nici măcar urma unei cărări.

– Pădurea asta trăiește, îi răspunse Acevedo. Dacă faci o defrișare astăzi, în câteva zile totul e la loc. Pământul se mișcă. La fel și plantele.

La un moment dat, Charles le spuse să se oprească.

– Nu mă mai pot orienta pe hartă. Chestiile astea ar trebui să fie repere de drum. Nu recunosc nimic în teren.

– Folosește busola. Înțeleg că ești matematician. Fă calculul unghiurilor și orientează-te în felul ăsta. Dacă nu ne-am rătăcit deja, zise Acevedo, indicând cu degetul pe telefonul lui Charles, aici e un pârau și scăpăm de vegetație.

Umblară încă ore bune. Erau learcă. Lui Charles îi curgea transpirația în ochi și abia mai vedea.

– Cred că ne-am rătăcit, zise dezamăgit și se opri.

Dar, exact în acel moment, se văzu mai multă lumină în față și se auzi susurul unui pârau.

– Ba nu, zise Acevedo. Mai e puțin!

În scurt timp ajunseră pe malul unei ape.

– Întindeți foaia de cort. Mare atenție pe ce vă așezați, le spuse Acevedo.

Scoaseră niște sendvișuri din geantă. La un moment dat, Manuel începu să urle. Toți săriră în picioare, iar Acevedo cercetă locul cu atenție.

– Ce e?

– Am auzit cum se mișcau frunzele. E ceva acolo.

– Nu e nimic. Doar vântul, zise Acevedo. Atenție, unul dintre pericole este că ne putem pierde mințile – și-i ceru harta lui Charles. După ce e aici, am făcut un sfert din drum. Următorul popas îl facem aici. E o formațiune muntoasă, zise, indicându-i ceva pe hartă lui Charles. Vezi?

– Da.

Umblară până aproape se prăbușiră din cauza epuizării. Căldura, umezeala, frica și precauția cu care trebuia să facă fiecare pas storseseră din ei orice urmă de vlagă.

– N-ar fi trebuit să ajungem deja la stâncile alea? întrebă Charles.

Acevedo luă harta și o întoarse pe toate părțile.

– Am deviat de la traseu. Trebuie să ne întoarcem în punctul ăsta.

– Am deviat? Am deviat? începu să strige Manuel. Nu mai vreau. Nu vreau să mor aici. Eu mă întorc.

Acevedo se apropie de el și-l apucă de guler. Carlitos se repezi să-și apere fratele. În acel moment se auzi o foșnitură, și Carlitos începu să urle:

– M-a mușcat ceva! M-a mușcat ceva!

Acevedo, cu pistolul în mână, se uită mai întâi la picioare. Apoi în jur. Nu era nimic. Se uită la piciorul lui Carlitos. Avea o gaură în cizmă.

– Nu te mișca, zise Acevedo.

Omul înmărmurise. Îi atinse cizma cu piciorul. Se aplecă și smulse ceva din cizmă.

– E un spin, zise Acevedo. Uite, din tufa asta, de aici.

– Vreau să mă întorc, zise Manuel, vreau să ne întoarcem.

Acevedo reveni la poziția inițială. Îl apucă din nou de guler.

– Suntem aproape la jumătatea drumului. Dacă te întorci singur, presupunând că mai găsești drumul înapoi, oricum o să mori.

Manuel se trânti pe jos, dar Acevedo îl prinse de breteaua rucsacului și-l ridică.

– Asta să nu mai faci niciodată! Ai înțeles?

Scurta criză trecu. Reușiră să regăsească drumul și să ajungă la stâncă.

– Eu nu mai pot, zise Manuel, tremurând. Mergem de mai mult de douășpe ore.

Își pregătiră cu atenție locul și se așezară.

– Am ajuns la jumătatea drumului. Mai avem încă pe atât de mers.

– Dacă nu ne rătăcim, se tânguie Manuel. Nu mai pot. Pur și simplu, nu mai pot.

– Tot o să ne ia douăsprezece ore. Și să umbli noaptea e sinucidere. Ne oprim și mâine reluăm. E destul de bine aici.

Se apucară să instaleze corturile. Se asigurară că nu existau pericole imediate. Îl ajutară pe Carlitos să-și scoată cizma. Piciorul îi era foarte umflat, iar ciorapul, plin de sânge. Acevedo îl învăță pe Manuel cum să-i curețe rana fratelui său.

Capitolul 159

La unsprezece și treizeci de minute, Gun Flynn coborî din mașină, însoțit de doi dintre cei mai de încredere soldați ai săi. Antrenați în Forțele Speciale, puteau pune la pământ, fiecare, câte o mică armată. Lăsară mașina pe o stradă lăturalnică și porniră pe jos, pe lângă ziduri. Cimitirul Magnolia se întindea pe o suprafață de 130 de acri de teren, așa că fură nevoiți să intre pe poarta cea mai apropiată de mormântul tatălui generalului. Ocoliră lacul prin partea de sud, trecură prin Cercul Păsării și se opriră în fața Casei Orfanilor. Aici Gun Flynn le indică mormântul, arătând cu degetul. Unul dintre soldați verifică zona din jur. Era sigură. Încă nu era miezul nopții, așa încât generalul decise să se apropie și el de mormântul tatălui său. Se uită în jur și hotărî să se ascundă fiecare în altă parte, la o distanță rezonabilă, în așa fel încât să cuprindă cu privirea cât mai mult din cimitir și să nu scape din ochi mormântul bătrânului nazist. Chiar când terminară de vorbit, se auzi un fâșâit scurt. Primul dintre soldați duse mâna la gât și se prăbuși. Al doilea nu apucă să reacționeze, că și el căzu la pământ.

– la mâna de pe pistol, se auzi o voce de undeva, din spate. În genunchi, mâinile întinse în sus, deasupra capului!

Generalul se execută. Auzi în spatele lui pași care se apropiau. Simți cum țeava unei arme i se proptea în creștet.

– Și acum, ușor, cu mâna stângă, scoate pistolul cu brațul întins. Folosește doar două degete.

Ca să fie și mai convingătoare, vocea propti pistolul și mai tare în capul generalului. Acesta se execută. După ce-i luă pistolul și-l azvârli cât mai departe, bărbatul îl împinse pe general cu burta la pământ. Îi trase, una câte una, mâinile la spate și-i puse cătușe. Apoi duse mâna la piciorul acestuia, de unde scoase arma de rezervă.

– Sunt arestat? întrebă generalul. Pentru ce?

– Acum te poți ridica în genunchi, zise omul, fără să-i răspundă la întrebare.

Îl ocoli, cu pistolul îndreptat spre el, și se opri la câțiva pași în fața lui.

– Oamenii tăi sunt OK, în caz că te interesează. Deși, cunoscându-te, mă îndoiesc. O să se trezească peste câteva ore, cu o durere de cap. Atât.

– Mă cunoști? întrebă generalul, măsurându-l pe individ de sus până jos.

Generalul, în genunchi, era aproape la fel de înalt ca omul din fața lui în picioare. Apoi adăugă:

– Eu nu te cunosc pe tine.

– Așa e, răsă bărbatul. A trecut foarte mult timp.

– Trebuie să fie o confuzie. Eu nu uit niciodată o față. Uite, dacă e vorba despre taică-meu, înțeleg, ai descoperit cine era. Poate că nici n-a fost așa de greu. Dar cu mine nu ai nimic. Așa că dezgroapă-l, dacă vrei, fă-ți numărul și pe mine lasă-mă în pace.

– Hm, zise omul. Nu încerci să mă mituiești? Să mă convingi altfel? Nici un efort? Cât de mic?

– Nu cred c-ai făcut farsa asta complicată ca să șantajezi un om care, oricum, nu e foarte bogat.

– Serios? Dar cu banii lui taică-tău ce-ai făcut? Aurul din dinții prizonierilor, pe care l-ai recuperat din banca aia elvețiană și pe care l-ai transformat în lingouri, unde e?

Gun Flynn nu răspunse nimic, așa încât celălalt continuă:

– Ai cumva nevoie să-ți finanțezi organizația aia de căcat? Pentru visul tău? Ziua în care naziștii o să bată pas de gâscă în fața Capitoliului? Nu-ți ajung sau i-ai cheltuit, de-ai avut nevoie să-l șantajezi pe *Hitlerjunge* Ratzinger, care acum e *Hitlersehralte*¹? Știi ce mă distrează? Deși împărțai aceleași vise, nu mai împărțeai același pat. Totul pentru bani?

– Pentru o cauză mai bună, răspunse Flynn, fără să-și piardă calmul.

– Nu discut cu tine chestii ideologice.

– Atunci omoară-mă sau spune-mi ce vrei.

– Să te omor? Vai de mine. Asta înseamnă că cei treizeci și cinci de ani de când te caut au fost în van.

– Treizeci și cinci de ani? Trebuie că ți-am făcut ceva foarte rău dacă mă urmărești de atât timp. Și nici foarte capabil nu ești. Nu e bine să trăiești cu obsesii. Îmi spui odată cine ești și ce vrei de la mine?

¹ Textual: „Foarte bătrân hitlerist”, prin analogie cu „Tânăr hitlerist” (*germ.*) (n. red.)

Aroganța generalului nu-l scoase pe bărbat din calmul său.

– Mă cheamă Isidor Paramodi, zise omul, așteptând reacția generalului.

La auzul numelui, acestuia nu-i tresări nici un mușchi de pe față.

– Ar trebui să-mi spună ceva numele ăsta? Trebuie să fie o confuzie.

– Nici o confuzie, ridică tonul Columbus Clay. Înțeleg, joci bine teatru, dar nu cred că-l poți uita pe omul căruia i-ai ucis tatăl, când era doar un copil, și pe care l-ai aruncat în închisoare pentru foarte mult timp. Așa e, domnule Gonzalo Fernandez? Sau ar trebui să-ți spun Gunther DeWolf, fiul lui Thomas DeWolf, măcelarul de la Treblinka? Mi-a trebuit mult să te găsesc, pentru că mi-a luat ceva timp să-mi fac un rost, după ce am ieșit, mult mai devreme decât te așteptai, din închisoarea aia. Și, în plus, recunosc, te-ai ascuns bine. Am aflat cine ești, dar a fost aproape imposibil să dau de tine. După care m-am gândit să apelez la o modalitate mult mai simplă. O vorbă în latinește, a lui Spinoza, m-a făcut să mă gândesc la asta: *Ordo et connexio idearum idem est ac ordo et connexio rerum*. Adică ordinea și legăturile gândurilor sunt identice cu cele ale lucrurilor. Dacă asta e adevărat, înseamnă că faptele noastre urmează gândurile noastre, adică o logică anume. Clară. E modalitatea prin care polițistul îl găsește întotdeauna pe asasin. Dacă lucrurile au o logică a lor, tot ce trebuie să faci este să intri în mintea celui pe care vrei să-l prinzi.

– Și eu sunt asasinul?

– Nu. Ești polițistul. Am fost generos cu tine și ți-am dat rolul ăsta. Pentru că, dacă polițistul poate gândi așa cum gândește asasinul și, din acest motiv, poate fi cu un pas înaintea lui, nimic nu ne împiedică să credem că asasinul însuși poate intra în mintea detectivului și-l poate manipula în așa fel încât să-i sugereze, prin gesturile sale, care va fi următorul său pas. Am dezvăluit identitățile a cinci criminali de război știind că, într-un fel sau altul, asta o să-ți atragă atenția. Am anunțat de la început că sunt șase, tocmai ca să-ți treacă prin cap, măcar preventiv, că al șaselea ar putea fi tatăl tău. Am ales locurile în așa fel încât, unind punctele pe hartă, lucru pe care eram convins că o să-l faci, să obții steaua lui David, un simbol al poporului pe care și tu, și tatăl tău îl urâți atât de tare. Cum era de așteptat, ai aflat, fără prea mari eforturi bănuiesc, unde era al șaselea vârf al stelei. Ai înțeles atunci că hitleristul sadic Thomas DeWolf, criminalul de război, ar putea fi următorul. Câți indivizi de teapa lui ar putea fi îngropați într-un oraș de 100 000 de locuitori? Convins că vei afla locul, trebuia să mă asigur

că vei afla și data. Am aranjat datele în așa fel încât intervalele de timp dintre dezvăluiri să reprezinte un șir descrescător de numere prime. Ai intrat, carevasăzică, în mintea infractorului. Și acum iată-te aici. Present, cum bănuiam, încă de la prima oră a zilei.

/

Capitolul 160

Îl treziră urlete și un foc de armă. Deschise ochii și, speriat, sări direct în picioare. Până să se dezmeticească, se mai trase o dată. Cu privirea încețoșată, văzu pe cineva înarmat cu un pistol fugind în direcția de unde veniseră în scara precedentă. Când reuși să-și limpezească privirea, îl văzu pe Carlitos lângă el, cu fața umflată și vânăta. Limba îi atârna pe jumătate afară din gură. Neagră. Ceva mai încolo, Acevedo zăcea într-o baltă de sânge. Se apropie de el. Acesta încercă să-i spună ceva. Charles ingenunche lângă el, dar nu reuși să audă nimic. Urmă o convulsie și omul înțepeni pentru totdeauna.

Manuel se trezise ceva mai devreme. Văzându-și fratele mort, începuse să urle. Pusese mâna pe pistol. Acevedo se apropiase de el și încercase să-l liniștească. Dar acesta, într-o deplină stare de confuzie, îndreptase pistolul asupra lui și-l împușcase.

-- Tu ne-ai adus aici. O să murim cu toții. O să murim! O să ne ia dracu'! răcnise Manuel.

Acevedo întinsese mâna spre el, dar Manuel trăsesese încă o dată, după care o rupse la fugă. Charles apucase să-l vadă cum dispărea, înghițit de pădurea tropicală.

Profesorul se apropie de Carlitos. Se întreabă dacă spinul pe care călcase fusese cumva otrăvit. Sau nu era defel un spin și Acevedo îi spusese așa doar ca să-l liniștească, știind că nu mai avea scăpare. Oricum, nu mai conta. Rămăsese singur. La o distanță foarte mare de locul unde lăsaseră elicopterul. Încercă să nu intre în panică. Luă bidonul cu apă și și-l turnă pe față, ca să se trezească de-a binelea. Avea trei opțiuni: să rămână acolo și să moară, să se întoarcă la elicopter sau să continue singur drumul. Dar și dacă ar fi reușit să ajungă la locul de pornire, tot de prisos ar fi fost, pentru

că nu știa nici măcar cum se pornește un elicopter, darămite să-l și piloteze. Așa că-i rămăsese ultima variantă. Să continue singur.

Adună din rucsacurile celorlalți tot ce considera că i-ar fi putut folosi. Verifică bateria suplimentară, atașată la telefon. Era pe jumătate plină. Luă o macetă în mână, iar pe-a doua și-o trecu prin breteaua rucsacului, în așa fel încât s-o poată scoate repede, la nevoie. Își îndesă pistolul la brâu, luă pușca automată de la Accvedo și și-o atarnă de gât. Întreg harnașamentul devenise prea greu. Trebuia să aleagă între costumul din kevlar și cort. Cortul i-ar fi fost de prisos fără plăcile de protecție. Își trase mănușile, cu care începuse să se obișnuiască, și porni în direcția indicată de hartă.

Trebuia să fie cu ochii în patru, să urmărească harta, dar să și mânuiască maceta, ca să-și croiască drumul. Lucru anevoios. Înainta cel puțin de două ori mai încet decât în ziua precedentă. În acel ritm, avea să-l prindă noaptea pe drum. Trebuia să grăbească pasul. Încercă o tehnică nouă. Reținu direcția pe care trebuia să meargă și băgă telefonul în buzunar. Scoase și cealaltă macetă și atacă pădurea cu amândouă mâinile, alternativ, rotind macetele ca pe niște lame de combină, la seceratul grâului. Până la urmă, toți anii accia de scrimă se dovedeau, iată, utili. Pentru prima oară în viața lui, își spuse, și începu să rădă. Făcea toate operațiunile alternativ. Scotea telefonul, verifica harta, apoi începea să rotească săbiile. Și tot așa. Vorbea de unul singur, ca să-și alunge gândurile negre și senzația de teamă.

Soarele îl izbea direct în creștet. Afară trebuie să fi fost 40 de grade, iar umezeala din aer devenise de nesuportat. Tot corpul îi era o peliculă de sudoare, iar îmbrăcămintea părea o cămașă de forță. Când se opri, la un moment dat, goli una dintre canistre. Dădu peste cap doi litri de apă, dintr-o suflare. Nu mâncase nimic și nici nu luase mâncarea din rucsac. Mănușile îi erau leoarcă de la apa care părea să-i țâșnească din mâini. Nu-i mai transpiraseră palmele niciodată.

Simți că strivea ceva sub picior. Ceva viu. Ridică piciorul și văzu un scorpion. Erau o sumedenie. Dăduse peste un cuib. Se dădu în spate și apucă mitraliera cu ambele mâini. Trase până o goli de tot. Făcuse măcel în cuibul scorpionilor. Cei care izbutiseră să supraviețuiască dispăruseră. Aruncă și mitraliera. Se simțea ca în nacela unui balon care nu voia să se ridice și trebuia să mai scape de câte ceva. Picioarele îl dureau atât de tare, încât fiecare pas începuse să fie un chin. La un moment dat, mușchiul gambei refuză să se relaxeze. Charles se prăbuși la pământ și începu să se

lovească peste gambă cu pumnul. Dar se ridică repede. Un țânțar uriaș, cum nu-și imaginase c-ar putea exista, îi trecu razant pe lângă frunte. Se prăbuși din nou. Era clar că nu mai putea continua. Trebuia să facă o pauză. Învârti macetele de alte câteva ori și, când să se lase păgubaș, auzi un clipocit de apă, iar soarele părea că se multiplicase în sute de sori, care formau o barieră în fața lui, cu singurul scop de a-l scoate din minți și a-l orbi.

Văzu în față niște statuete albe, pitice, înșirate pe malul unui râu în care soarele se spărgea în milioane de particule. „Fata Morgana”, se gândi. Își trase o palmă. Apoi scoase ultimul bidon de apă și se stropi pe față. Deschise ochii, dar imaginea persista.

„Unde naiba sunt aici straturi de aer cu temperaturi diferite?”, făcu efortul să-și formuleze în minte o întrebare coerentă. „Pentru asta trebuie să urmeze o schimbare de forme de relief.” Lovi cu cele două macete în față, dar nu întâmpină nici o rezistență. Cum mișcarea de rotație fu destul de puternică, un braț îl trase după sine pe celălalt, antrenându-i și restul corpului. Se prăbuși pe un sol mâlos. Orice urmă de vegetație dispăruse de lângă el, ca și când ar fi intrat în pământ.

Habar n-avea cât zăcuse acolo, când își reveni. Soarele intrase în nori, dar părea că reflexia lui rămăsese prizonieră în albia râului, care era la doi pași de el. Văzu statuetele. Erau mai albe decât cel mai pur alb pe care ochiul său îl înregistrase vreodată. Reprezentări ale unui soi de maimuță. Trăsături aproape umanoide. Înaintă spre malul râului și se aruncă în apă. Se cufundă cu totul. O senzație plăcută de răcoare îi cuprinse corpul. Văzu un șarpe galben, fosforescent trecându-i pe dinaintea ochilor. Se ridică brusc, speriat. Apa era până la genunchi, iar șarpele nu părea să se miște. Făcu un pas înainte și înfipse maceta în el. Mâna îi sări înapoi, respinsă de o contraforță. Apoi încercă locul cu piciorul. O bucată se desprinsese din șarpele acela. Băgă mâna în apă și o scoase. Nu erau solzii unui animal supranatural, ci aur. Șarpele era un lanț de pepite. Soarele scoase capul de după nori și metalul prețios îl orbi pentru câteva clipe.

Îeși din apă și abandonă rucsacul cu totul. Nu mai putea căra nimic. Abia se ducea pe sine. Era într-așa un hal de epuizare, amestecată cu uimire și surescitare, încât nu era sigur că, de fapt, nu se prăbușise de mult în junglă și că nu visa. Urcă malul înalt al râului cu mare greutate, ținându-se de capul uneia dintre maimuțe. Ce văzu îi tăie respirația.

Avea în față un platou invadat de vegetație. Întrezări o formațiune de clădiri albe, cum nu mai văzuse vreodată. Clădirile străjuiau un lac, ca un lighean, care secase pe jumătate. Malul părea opera unui decorator de geniu, un mozaic perfect, cu intarsii aurii, atât de bine erau aranjate bucățile de aur în pereții lacului. De cealaltă parte a apei creștea din pământ cea mai înaltă clădire a formațiunii, templul. Un soare roșu, care nu voia să apună, ieși dintre nori, iar suprafața apei începu să-i danseze în ochi. Amețise de tot. Se prăbuși cu gândul la Ciudad Blanca și la El Dorado.

/

Capitolul 161

Văzu ca prin ceață siluete și auzi voci parcă pierdute în depărtare. Simți că levita deasupra pământului, peste lac, și intra în clădirea înaltă. Un templu. Interiorul era identic cu desenele de la pagina 158 a manuscrisului lui Voynich, acea imagine formată, de fapt, din șase pagini, pe care Rocio o comparase cu o rochie din dantelă. Rocio, ce-o mai fi făcând Rocio? se întreba. Apoi se făcu întuneric.

Când se trezi a doua oară, în fața lui stătea uriașul, care-i întinse o cană cu apă. Cu greutate se ridică și sorbi totul, ca și când n-ar mai fi băut apă de zile întregi. Uriașul stătea într-un genunchi și-l privea curios, cu fața-i blajină de câpeaun prietenos.

– Sunt mort? întreabă Charles.

– Departe de asta, răsă uriașul, care luă înapoi cana goală. Ești foarte viu. Și nu, nici nu visezi.

– Unde sunt?

– Exact unde ți-ai dorit să fi.

– În El Dorado? Am crezut că e o legendă. Și aurul ăla? Țsta e orașul după care au înnebunit regii Spaniei și ai Angliei? Era în Honduras? Nu în Peru, sau în Columbia, sau în Bolivia, sau în Venezuela? În Honduras? Țsta e orașul pe care l-au căutat Jiménez de Quesada și Sebastián de Belalcázar? Orașul pentru care aproape și-au dat viața unii dintre cei mai săngeroși conchistadori? Orellana și Pizarro. Orașul pe care-l căutau la Guatavita sau la populațiile Muisicas? Păi, asta e la mii de kilometri depărtare. Asta a căutat toată viața Hernán Cortés? Aici e locul visat de Sir Walter Raleigh? Și de Felipe de Utre?

Îi fu clar uriașului că Charles începea să-și revină, dacă deja bătea câmpii. Ca să nu audă mai departe, îl întrerupse:

– Da. Țsta e ăla. Dar e și celălalt.

– Ciudad Blanca? Și cum...?

– Asta e o poveste pentru mai târziu, zise uriașul. Acum ești aici pentru altceva.

Charles îl privi întrebător. Uriașul îi făcu semn să-l urmeze. Trecură de acea încăpere mică a templului și traversară sala mare, care era deschisă.

– Interesant, zise Charles. Templul ăsta e acoperit de jur împrejur și liber în centru.

Dar nu mai apucă să spună ceva, pentru că rămase cu gura căscată. Chiar în spatele lui, o maimuță uriașă, cu aceleași trăsături umanoide ca și statuile mici din exterior, domina templul. Trebuie că avea vreo șase metri înălțime. De o parte și de alta a aleii care ducea la altarul pe care stătea cocoțat maimuțoiul erau sculptate fel de fel de animale, aranjate în șir indian, unul în spatele altuia. Un broscoi și un tigru, un crocodil și mai multe specii de maimuță, o pisică gigantică. Și un om cu fața înfiptă în fundul unui leneș. Mesajul era clar – maimuța stăpânea toate animalele.

În spatele statuii se întrezăreau doi munți.

– Dar este exact...

– Ca în descrierea lui Theodore Morde, știu, zise uriașul.

– Așadar, ăsta n-a fost un escroc? Un mincinos? întrebă Charles. Uau!

Dar, cum uriașul o luase înainte, profesorul se grăbi să-l ajungă din urmă. Coborâră câteva trepte și intrară într-un tunel. Se urcară într-un vagonet aidoma celui din minele clasice. Uriașul înfipse un drug de fier într-un macaz și vagonetul porni. Trebui să împingă pământul cu drugul o vreme, cât urcară. În scurt timp, ajunseră în vârful unei creste, iar șinele începură să coboare. Vagonetul căpătă viteză. Charles se simțea ca într-un *montagne-russe*. La un moment dat, textura pereților se schimbă. Din pământ susținut de bucăți de lemn se transformă în piatră, și deschiderea începu să se lărgască. Din cauza vitezei, dăre de lumină strălucitoare străbăteau stânca pe ambele părți.

– Acum chiar că e ca la Luna Park, zise Charles.

Vagonetul se opri într-o stație. Charles părea fascinat de formațiunile gălbui care colorau pereții. Se apropie și puse mâna. Din spate auzi o voce cunoscută.

– ăsta e aurul pentru care Ewing a vrut să găsească locul ăsta, zise Ximena.

– Tu, aici? întrebă uimit Charles. Aurul lui Ewing? Înseamnă că tot aici e și biblioteca.

Întrebarea era retorică, și o emoție atât de mare îl cuprinsese, încât simți nevoia să se sprijine cu mâna de perete și apoi să se așeze pe marginea vagonetului.

– Eu voi fi ghidul tău în cele câteva ore pe care le vei petrece aici. În această bibliotecă sunt interziși vizitatorii. A fost mutată aici la 1264, când s-a ajuns la concluzia că insula care o găzduise anterior era neîncăpătoare.

– 1264? Păi, America nu fusese încă descoperită.

– După cum se vede, nici asta nu e riguros adevărat.

– Și cum rămâne cu orașul ăla care ar fi trebuit construit în Europa la 1600? De ce ați vrut să plecați de aici?

– N-a vrut nimeni să plece. Familia mamei tale a avut acel vis european, un oraș-bibliotecă deschis publicului. O nouă Bibliotecă din Alexandria, care ar fi avut copii după cele mai rare manuscrise, dar niciodată originalele. Modelul l-a dat strămoșul tău, ducele Milanului, care i-a și comandat planurile unui arhitect renascentist. Probabil c-ai auzit de Sforzinda.

– Francesco Sforza e strămoșul meu? Am înțeles că mama mea era o Visconti.

– Linia e direct de la Bianca Visconti, care s-a măritat...

– Cu Sforza, zise Charles, care simți din nou aceea emoție electrică. Trebuie să-mi reglez emoțiile, adăugă el. Cred c-o să mai aud multe. Și ce s-a întâmplat cu minunatul proiect european? Înțeleg că nu s-a mai construit, dar de ce?

– Orașul a fost construit, dar de ce s-a renunțat la proiect nu știu. Cred că asta va trebui să-ți întrebî rudele care încă locuiesc acolo.

– Acolo, unde? Întrebă Charles, a cărui dimensiune rațională începuse să se îtească din nou printre firele de păr. Să nu-mi spui că și Sforzinda există. Insule, OK, pădure tropicală, OK, dar un oraș ascuns în Europa, asta chiar că nu se poate.

– Cine a zis că e ascuns? Întrebă Ximena.

– Păi... nu e?

Aceasta răsă zgomotos, dezvăluindu-și dinții, așa cum Charles n-o mai văzuse niciodată.

– Nu. E la vedere. Un oraș în care trăiesc oameni, care are viață. Și, pe deasupra, mai e și foarte frumos. Numai că nu se numește Sforzinda.

– Zău? zise Charles. Care e?

– O să-l găsești singur. Nu-mi fac eu griji din cauza asta. Dar, dacă facem atâtea paranteze...

– OK, OK. Ar trebui să ne mișcăm.

– Întocmai.

– Dar, înainte de asta... poți să-mi spui dacă Rocio e bine?

– Din câte știu, e sub control. Dar nu s-a trezit încă. E pe mâini bune.

– Mulțumesc, răspunse Charles, îngândurat.

– Așadar, zise Ximena, invitându-l pe Charles să pomească spre intrarea în bibliotecă, spuneam că, de-a lungul a șapte secole, doar nouă persoane au avut privilegiul de a vizita locul acesta, fără să fi fost membri ai Ordinului. De aceea vei vedea doar o mică parte din bibliotecă. Cea dedicată „vizitatorilor”, dacă pot spune așa.

– OK, zise Charles. Dar unde a dispărut uriașul?

– Are treabă, răspunse Ximena în timp ce împingea ușa.

În fața lui Charles se întindea un adevărat oraș săpat în interiorul muntelui. Chiar la intrare, inscripția care-i întâmpina pe cei ce intrau în bibliotecă era *Omnes Libri*. Dedesubt, cu un scris de mână, ceva mai mic, se putea citi: *O, timp, piramidele tale*. Charles zâmbi, tot așa cum zâmbea de fiecare dată când Ximena, conducându-l prin sălile nesfârșite ale bibliotecii, îi povestea un lucru sau altul și-i atrăgea atenția asupra unei cărți sau alteia. Călătoria prin sălile identice dură ceva mai puțin de patru ore. După ce obosi să tot urce scări, Ximena zise:

– Biblioteca, în sine, e plictisitoare. Pentru că rostul ei nu este să atragă pe cineva, ci să stocheze și să organizeze toate cărțile importante ale umanității. Arhitecții noștri, atunci când a fost construită, au considerat că forma aceasta, octogonală, este cea mai potrivită – nu mă întreba de ce. Așa s-a făcut. Cu sălile astea nesfârșite și care arată identic una cu alta, cu această casă a scârilor din jurul scării spiralate care unește etajele, cu balustradele identice.

– Forma octogonală este cea mai eficientă. De-aia s-a construit așa. La un perimetru egal cu al unui pătrat, are o suprafață cu 20% mai mare. Borges, în *Biblioteca Babel*, a descris întocmai această bibliotecă. Incredibil. Socrate avea dreptate. Biblioteca lui Borges există.

– Da, răsă Ximena, mulți dintre cei mai înalți membri ai ordinului *Omnes Libri* au dezvăluit, voalat, lucruri despre organizație.

– Da, dar în cel mai mic detaliu? Inclusiv toaletele din fiecare sală, vestibulul ăla în care spunea Borges că un om poate dormi în picioare? Cele douăzeci de rafturi lungi, câte cinci pe fiecare perete? Totul, în detaliu? Până și cele câte două lămpi ca niște fructe sferice, în fiecare hexagon?

– Cu câteva diferențe, zise Ximena.

– Ce diferențe?

– Biblioteca nu este infinită, nu există *ab aeterno*, cărțile nu au fiecare 410 pagini. Nici nu știu dacă are vreuna. Și, bineînțeles, nu conține toate cărțile.

– Și lipsesc oglinzile. Îmi e clar acum că povestirea aceea a fost un atac la adresa acestui tip de bibliotecă, zise Charles. Borges o prezintă ca pe ceva mort, inutil.

– Asta e o chestiune de interpretare.

– Nu sunt convins. Cred, în lumina a ceea ce văd aici, că autorul argentinian a intrat în conflict cu mai-marii bibliotecii. Există așa ceva?

Ximena nu-i răspunse, așa încât Charles continuă:

– Cred că, de fapt, toată metafora aia le este adresată celor de aici, care au decis să îngroape cărțile în muntele ăsta și să nu dea nimănui posibilitatea să le citească. Ele devin, astfel, inutile. Ar putea să aibă foarte bine toate câte 410 pagini sau să fie toate combinațiile posibile de litere.

– Tocmai de aceea am pornit acel program de copiere a lor. Când va fi timpul, vom începe să le scoatem la iveală. Cred că mama ta, care este o legendă a Ordinului, a vrut să vii aici, să-i continui munca. Ea a fost cel mai mare promotor al ideii de deschidere. Până la ea nici nu se puneă problema. Omenirea e considerată periculos de proastă și de distructivă, ca să primească așa ceva pe mână. Sute de generații s-au asigurat că toate bijuteriile astea se vor păstra. Nu că niște milionari vor vinde și cumpăra cărțile astea pentru uzul lor propriu. Sau ca să facă autodafé-uri cu ele.

– Pentru cine se păstrează? întrebă Charles. Le puteți dona Bibliotecii Congresului. Sau puteți crea, la puterea evidentă pe care o aveți, un consorțiu internațional de biblioteci fără frontiere. Gratuite. Le-ați salvat, dar cred c-ar trebui să le restituiți.

– Pentru momentul când oamenii vor ști să aprecieze ce li s-a dat. Dar asta e o teorie veche.

– Aici e o contradicție. Cărțile sunt scrise de oameni. Dacă le considerați demne de păstrat, cu efortul ăsta uriaș, de două mii de ani, cum spui,

nu credeți că alți oameni ca ei, cărora le-au și fost adresate, ar putea să le folosească? În afara acestui spațiu rece care-ți provoacă fiori pe șira spinării. O arhivă a nimănui.

– Exact lucrul ăsta trebuie să-l susții.

– Eu?

– Da. Tu. Mama ta și-a dorit asta pentru tine. Dar, ca să poți face asta, trebuie să te înscrii în Omnes Libri. Să-ți asumi o responsabilitate.

– Eu? În locul ăsta de gheață?

– Nu ai sta aici.

– Eu nu sunt un om care intră ușor în organizații. De secrete am oroare. Când nu mi se par de-a dreptul ridicole. Apropo, întrebă Charles, cum plec de aici?

Ximena îi simți nemulțumirea. Charles era enervat și revoltat, în același timp. Știa foarte bine, așa cum știau toți, că avea să fie foarte greu să-l atragă în organizație. Dar timp aveau berechet. Munca de convingere abia începuse.

– După cum ai văzut, drumul ăla pe care ați venit...

– Care drum? Nu există nici un drum.

– Întocmai. Nu se mai folosește de prin 1950. Acum avem o pistă de aterizare, iar avioanele intră, printr-o poartă, direct în munte.

– Și nu le vede nimeni? Nu pot fi urmărite prin satelit?

– Ba da. Dar felul în care vin și pleacă, de sub o întreagă pădure tropicală care acoperă munții, le face imposibil de localizat.

– Și nu vă temeți că, la un moment dat, cu toată tehnologia de astăzi, va găsi cineva Orașul Alb? Știu că sunt din ce în ce mai mulți cei care finanțează astfel de expediții.

– O să-ți spun ceva ce va fi foarte greu de procesat, dar e singura explicație pe care ți-o pot da. Îți amintești experiența pe care ai avut-o când i-ai vizitat pe pitic și pe uriaș, când ai călătorit înapoi în timp cu cincizeci de ani? Ei bine, așa ceva se întâmplă și aici.

– Ce a fost aia? întrebă Charles.

Ximena ridică din umeri. Era clar că nu putea scoate nimic de la ea. Spuse că voia să plece și întrebă dacă avionul, care, după spusele Ximenei, îi stătea la dispoziție, îl putea duce direct la New Haven, la spitalul în care iubita lui se zbătea între viață și moarte. Aceasta îi spuse că da.

Urcară, fără să-și mai spună nimic, la pista ascunsă în măruntaiele muntelui. Arăta incredibil. Iar felul în care pista ieșea din munte, ca să se prelungească exact cât avea nevoie avionul ca să decoleze, trebuie să fi fost o realizare tehnică extraordinară, atunci când fusese construită. Dar toate acestea îl lăsau rece pe Charles. Tot așa cum îl lăsau rece și cele două statui identice de la intrarea în munte, care aveau gravate, amândouă, pe partea lor laterală, vorbele din scrisoarea mamei sale: „Eu sunt Ramses, regele regilor. Cel care vrea măcar să bănuiască cât sunt de mare și unde mă poate găsi trebuie să depășească una dintre lucrările mele“.

Profesorului de la Princeton nu-i păsa de nimic din toate acele lucruri. În acel moment, ar fi fost de acord să piară biblioteca în întregime, cu toate misterele ei, dacă asta i-ar fi salvat viața lui Rocio.

Capitolul 162

Trei luni mai târziu

Profesorul Baker tocmai terminase de pregătit bagajele, când auzi noua sonerie. Era încântat că scăpase de zgomotul acela de sirenă care se auzea în toată casa și-l făcea să tresară de fiecare dată. Se întrebă cine putea să fie.

Avionul care țâșnise din stâncă îl lăsase la New Haven, unde doctorii tocmai se decisese să o trezească pe Rocio. Stătuse alături de ea cele trei săptămâni cât rămăsese internată. Își închiriasse o cameră la cel mai apropiat hotel și-și petrecuse foarte mult timp la spital. Îi dăduseră voie să stea, grație telefoanelor pe care le dăduse Columbus Clay, dar nu fuseseră de acord să doarmă acolo. Așa încât Charles pleca seara târziu și se întorcea dimineața devreme. Îi povestise totul, de-a fir-a-păr. Rocio plânsese în brațele lui când afluase despre generozitatea lui Socrate. Charles plecase în scara dinaintea externării, urmând să revină în dimineața următoare. Dar, când ajunsese acolo, camera era goală, și Rocio dispăruse. Îi lăsase o scrisoare pe pernă, în care-i explica motivele plecării. Susținea că ar fi fost foarte greu, pentru amândoi, să uite tot ce se întâmplase urât între ei. Era convinsă că, atunci când pasiunea n-ar mai fi fost atât de intensă, Charles avea să aibă o strângere de inimă la gândul că fratele ei îl ucisese pe asistentul său și că amândoi intenționaseră să se folosească de el. Una peste alta, îi spunea că avea nevoie de timp să se gândească și că, în eventualitatea că avea să se decidă să revină, ar fi făcut-o la fel de surprinzător ca prima dată.

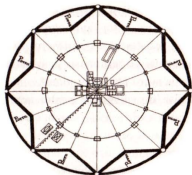
Charles citise și recitise scrisoarea. Era singurul lucru pe care-l avea de la ea. Realizase că nu avea nici măcar o fotografie cu Rocio. Și cum, în asemenea situații, tristețea atrage după sine și mai multă tristețe, care se transformă în melancolie, iar melancolia e soră bună cu nostalgia, pe

Charles îl apucaseră sentimentalismele familiale. Deși îl răsfața pe Zorro încontinuu, de bietul motan nu mai știa dacă era vreo păpușă cu care stăpânul putea să facă ce voia sau o persoană cu o voință a ei și cu liber-arbitru, simțea că-i lipsește ceva. Își sunase tatăl de mai multe ori, ba chiar îl invitasese pe acesta la el. Îl rugase insistent să aducă albumele cu fotografii pe care și le amintea de când era foarte tânăr, dar pe care nu le mai răsfoise de atunci. Bătrânul Baker stătuse un sfârșit de săptămână, după care se întorsese acasă.

Răsfoind albumul de fotografii, Charles avusese un sentiment foarte straniu. Una dintre poze o arăta pe mama lui într-un grup de oameni, toți îmbrăcați în tonuri închise. Grupul din acea fotografie, felul în care era îmbrăcată mama lui, gestul în care o surprinsese fotografia îi amintea de grupul cu care se intersectase la casa uriașului, iar femeia aceea, care-l urmărise lung cu privirea, semăna foarte mult cu mama lui în acea fotografie. Femeia purta un văl negru pe față, și el nu-i putuse vedea chipul. Știa că era absurd gândul care-l lovise, dar tot îi provocase o senzație ciudată. Scosese fotografia și citise pe spate: „Palmanova, 1965”.

– Bineînțeles, zisese Charles, după care se lovise cu palma peste cap.

Deschisese computerul și căutase orașul pe Google. Era evident. Cum de nu se gândise până atunci? Schema orașului italian din Friuli-Veneția Giulia era una a orașului ideal, o copie ușor modificată a Sforzindei. Pusese cele două scheme una lângă alta.

Singura diferență dintre ele era numărul de colțuri ale stelei. Forma de stea, după care fusese construit orașul real, avea un colț în plus. Nouă, față de cele opt ale orașului ideal. Era o obsesie cu cifra asta, opt, la Omnes Libri, își spusese Charles. Așadar, orașul-frate al bibliotecii fusese construit de venețieni în secolul al XVII-lea. Își amintise că întotdeauna i se păruse ceva ciudat la orașul acela. Discreția de care era înconjurată acea capodoperă de planificare urbană, într-o Italie care promovează orice sat prăpădit, orice șezlong răpciugos de pe cele mai urâte plaje, i se păruse stranie. Alt lucru ciudat din istoria orașului, care este capodopera absolută în materie de urbanism a Renașterii italiene, pentru construcția căruia explicația oficială era că venețienii, după bătălia de la Lepanto, decisese să construiască un oraș care să fie fortăreața perfectă, era că, timp de câteva zeci de ani după ce fusese terminat, nici un locuitor nu se mutase acolo. Explicațiile pe care le dădea istoria erau absolut nesatisfăcătoare, așa că povestea cu oamenii care-l comandaseră pentru biblioteca-soră din Europa, după care, dintr-un motiv necunoscut, se răzgândiseră, părea mai mult decât plauzibilă acum. De aceea rămăsese gol aproape o sută de ani.

Își sunase din nou tatăl și-l întrebese dacă mama lui mai avea pe cineva în Palmanova. Acesta nu fusese surprins și-i răspunsese că avea pe undeva, de demult, niște numere de telefon. Charles sunase la toate cele opt numere – iarăși opt – pe care i le dăduse tatăl său. Șase nu mai erau în uz, la unul nu răspundea nimeni, însă la ultimul răspunsese, până la urmă, cineva. Charles aflase că avea un văr, care pe deasupra îi și urmărise cariera. Acesta fusese foarte volubil la telefon, ba îl și sunase câteva zile la rând și-i dăduse posibilitatea să stea de vorbă cu tot familionul. Unul mai simpatic decât celălalt. Și toți, în cor, insistaseră ca profesorul să-i viziteze. În cele din urmă, cum școala tocmai se terminase și avusese ultimul examen, hotărâse să accepte invitația aceea atât de originală.

Nu mai avea răbdare, așa că-și făcuse deja bagajele pentru seara următoare.

Se îndreptă, curios, spre ușă.

– Ce surpriză! exclamă Charles când îl văzu pe Columbus Clay.

Detectivul îl privea prin ochiul pe care se chinuia să-l facă să pară de sticlă, la fel ca ochiul tizului său.

– Am venit, zise acesta, pentru că vă sunt dator cu o explicație. Și, între gentlemeni, cuvântul e cuvânt. O să mă țineți așa, în ușă?

Charles începu să rădă și-l invită în sufragerie. O întâlnire tonică era tocmai ce-i lipsea.

– Plecați undeva? întrebă polițistul.

– Da. Vreau să fug departe de tot și de toate. Plec în Italia pentru câteva zile. Cât mai multe, sper.

Îl îmbie pe detectiv cu ceva de băut. Acesta acceptă o Coca-Cola. Pentru alcool era prea devreme.

– Spuneți că mi-ați promis o explicație. Nu-mi amintesc, la ce vă referiți?

– V-am promis, într-una dintre discuțiile noastre anterioare, să vă spun de ce sunt atât de implicat în povestea dumneavoastră.

– A, da. În afara obsesiei de a rezolva orice caz, oricât de insignifiant. Îmi amintesc. Vă ascult.

– Povestea sună așa, începu polițistul, după ce-și dresese vocea. La 14 februarie 1947, vasul Campana a acostat în portul Buenos Aires. La bord, oficial, erau 47 de supraviețuitori ai Holocaustului. De fapt, numărul lor era ceva mai mare. Cu opt, mai precis. Aici este o chestie ciudată la mijloc, pe care nu mi-o explic. De ce tatăl meu nu era pe listă? Poate pentru că era minor. Dar nu are importanță. Argentina era în mijlocul unei perioade de delir, voia să creeze un fel de stat creștin-nazist, cu binecuvântarea Bisericii Catolice, care era încântată de o asemenea perspectivă, și cu sprijinul masiv al papei Pius al XII-lea. Un amestec toxic de naționalism extrem, admirație pentru orice fel de dictatură, dacă se poate militară, dispreț pentru orice formă de liberalism și ura tinerilor colonei față de corupția endemică. Dar și admirația pentru mitologia nazistă. La toate astea se adăuga un antisemitism profund. Ca mai peste tot în lume, evreii erau considerați principalii vinovați pentru toate nenorocirile, țăpii ispășitori, demonizarea alogenilor, bla, bla, știți foarte bine povestea. În 1943, coloneii care preiau puterea creează această Nouă Ordine Creștină. Catholicismul este împins la extrem. Toți mai-marii Bisericii le binecuvântează ăstora porcăriile și se ocupă cu propaganda deschisă în fața unui popor primitiv și needucat. Ca să înțelegeți unde s-a ajuns cu demența, trebuie să vă spun că, în '43, Fecioara Maria este declarată general al Armatei argentinienne. Naționalismul catolic face să se interzică eliberarea oricărui tip de viză

pentru evrei. Reglementarea exista din '39, dar nu prea era aplicată. Orice interdicție aduce după sine o creștere a corupției, așa că evreii au continuat să vină. Doar că taxele pentru funcționarii care le înmănuau documentele false începuseră să devină exorbitante. Nu știu dacă știți, dar, la începutul anilor '80, generalul Ramón Campos a încercat să demonstreze existența unui complot evreiesc îndreptat împotriva creștinilor în Argentina. Țara mea, din păcate, nu s-a schimbat prea mult.

Făcu o pauză și bău, aproape dintr-o singură sorbire, cutia de Coca-Cola. Charles se duse, fără să-l întrebe, și-i aduse încă una, la fel de rece.

– Mulțumesc, zise Clay. Șeful serviciului pentru imigrare era, în 1947, un antisemit notoriu, unul Santiago Peralta, care refuză să-i lase pe cei 55 să coboare. Cumva, șeful organizației evreiești, Moises Goldman, reușește să-l convingă pe Perón să acorde vizele pentru supraviețuitorii Holocaustului. Acesta acceptă. Să nu credeți cumva că sentimentele lui pentru evrei erau altele decât cele ale lui Peralta. Nici vorbă. Doar că asta a fost o conjunctură fericită. Tatăl meu, care avea aproape optsprezece ani, reușise să evadeze, în timpul revoltei din 1943, din lagărul de exterminare Treblinka-II. Cu doar patru zile înainte de începerea revoltei, întreaga sa familie fusese trimisă la camera de gazare. Ambii părinți, cei doi frați și patru surori. La doar paisprezece ani, fusese responsabil de incendierea unui tanc, în timpul revoltei aleia, care a durat mai puțin de o oră. A fost unul dintre pușinii care au scăpat. Nu are rost să vă povestesc ce represalii au avut loc și despre faptul că lagărul și-a continuat activitatea, în parte. O parte dintre deținuți au fost trimiși la Majdanek.

– Tatăl dumneavoastră e supraviețuitor al Holocaustului? întrebă Charles. Toată admirația și compasiunea mea, adăugă profesorul, care era foarte sensibil la acest subiect.

– Da. Dar a fost ucis.

– Ucis? Mă tem că nu înțeleg.

– Până la urmă, a reușit să intre în Argentina. Și-a schimbat numele și, la foarte scurt timp, s-a căsătorit și m-a avut pe mine. Într-o zi, prin 1962, pe când eu aveam paisprezece ani, tatăl meu a venit acasă palid. N-a scos o vorbă câteva zile, până când biata maică-mea a făcut un scandal monstru și a reușit să-l facă să povestească. Taică-meu era convins că, în după-amiaza aceea, când se întorcea de la școala unde era profesor, dăduse nas în nas cu unul dintre torționarii de la Treblinka, mai precis cu cel care ordonase

exterminarea întregii sale familii. Degeaba am insistat, și eu, și maică-mea, că era puțin probabil să fie adevărat, că poate i se păruse. Chiar în perioada aceea cu începusem să-mi fac ucenicia la o frizerie din cel mai grozav cartier al Buenos Airesului, supranumit cartierul ambasadelor. Taică-meu se schimbase cu totul. Îl auzeam, noaptea, cum se plimba prin bucătărie, nu mai putea să doarmă, ajunsese să fumeze patru pachete de țigări pe zi. Nu mai avea liniște. Așa c-a trebuit să-l ajut să-și scoată chestia aia din cap și să dăm de urma omului pe care crezuse că-l recunoștea.

Charles era foarte interesat de continuarea poveștii. Își aprinse o țigară strâmbă de foi și-i oferii una și lui Columbus Clay.

– Și? întrebă apoi, nerăbdător.

– Ați auzit vreodată de ODESSA? întrebă polițistul.

– E un oraș, nu? În Ucraina.

– Da, Dar nu la ăla mă refer. În 1946, se creează o organizație care are ca unic scop salvarea criminalilor de război și aducerea lor în Argentina: Organisation der Ehemaligen SS-Angehörigen. Nu are rost să vă îngrop acum în detalii. Cert este un lucru: cu participarea largă a Vaticanului, rețeaua sustrage de la judecată câțiva dintre criminalii cei mai sinistri. Rețeaua are mai mulți capi. De la Carlos Fuldner, fost căpitan SS și mână dreaptă a lui Himmler, de origine argentiniană, care înființează birouri la Buenos Aires, Genova și Berna, la Juan Carlos Goyeneche, agentul lui Perón la Berlin, la legionarul român Radu Ghenea, staționat la Madrid, până la multimilionarul german Ludwig Freude, care a finanțat o parte din operațiune. Țștia erau, ca să zic așa, partea laică. Vaticanul a participat cu o artilerie grea: episcopul Agustín Barrere, cardinalul argentinian Antonio Caggiano, șeful parohiei franciscane din Genova, preotul maghiar Edoardo Domoter, episcopul austriac Alois Hudal, un alt franciscan, croat de această dată, Dominik Mandić, monseniorul Eugène Tisserant, cardinal responsabil de salvarea criminalilor de pe teritoriul Franței. Datorită lui a scăpat, de exemplu, Klaus Barbie, măcelarul din Lyon, șeful Gestapoului din Franța. Asta ca să nu-l uităm pe Krunoslav Draganović, preot și criminal de război. Țșta a jucat unul dintre rolurile cele mai importante. A fost pionul principal în toată afacerea, din partea Bisericii. Opera la biserica San Girolamo din Roma. De aici facem tranziția spre criminalii de război, ei înșiși implicați în această operațiune. Amintesc doar câțiva. Frații Jan și Ferdinand Ďurčanský, slovaci, responsabili de uciderea

a zeci de mii de evrei, Ivo Heinrich, consilierul în materie de finanțe al lui Ante Pavelić, care a orchestrat transportul aurului sârbesc în Argentina, fondatorul SS-ului flamand, René Lagrou, criminal de război și el, așa cum îi șade bine unui SS-ist serios. Mă opresc aici, dar lista e nesfârșită. Ei bine, organizația asta e responsabilă de salvarea câtorva sute, poate chiar mii dintre cei mai siniștri naziști. Nimeni nu știe exact câți. Poate c-ar trebui să-l amintesc pe șeful poliției elvețiene, imparțialul Heinrich Rothmund, care a interzis oricărei victime a Holocaustului să intre în țara sa, dar le-a permis criminalilor de război s-o tranziteze. Asta în neutra Elveție, care a înghițit, în burțile de metal ale băncilor ei nesătule, averile a patru milioane de persoane, inclusiv dinții lor de aur. Netopiți, adunați în saci.

Charles rămăsese cu gura căscată.

– De unde știți lucrurile astea?

– O să le aflați și dumneavoastră, pentru că tocmai urmează să se desecretizeze niște arhive de la CIA. Ei bine, majoritatea ăstora au venit întâi în Argentina. Acolo unde evreii aveau interzis asasinii lor, torționarii, erau primiți cu brațele deschise. În perioada în care-mi făceam ucenicia la frizeria din Palermo Chico, cartierul cel mai select al capitalei argentinene, nu de puține ori numit Parisul Buenos Airesului, chiar în clădirea de deasupra frizeriei locuia Carlos Fuldner. În casa de vizavi locuia Monti di Valsassina, criminal de război croat. La câteva numere mai jos locuise Fritz Thiess, magnatul care a susținut nazismul, dar la sfârșitul vieții s-a căit pentru asta. Se certase cu Hitler. Nu l-am prins, că a murit în 1951. În apartamentul de vizavi de al lui locuise poate cea mai oribilă creatură pe care Dumnezeu, în imensul lui sarcasm, a lăsat-o să se târască pe suprafața pământului, doctorul Mengele. Nici pe ăsta nu l-am prins. Două străzi mai jos locuia, în aceeași perioadă, Adolf Eichmann. Câteva case mai jos, într-o vilă somptuoasă, se lăfăia Gerhard Bohne. Știți cine era ăsta? întrebă Columbus Clay retoric.

Profesorul nu știa. Dar nu era ca și cum polițistul ar fi așteptat răspunsul lui.

– ăsta a inventat și supervizat exterminarea invalizilor și a bolnavilor mintal. A cetățenilor necorespunzători din spitale. Este unul dintre actorii principali ai eugeniei. Vizavi de el, alături de familia sa numeroasă, locuia Erick Priebke. ăsta era ofițerul SS responsabil de curățarea Romei de evrei și trimiterea lor la Auschwitz. Tot așa cum a fost responsabil de masacrul

partizanilor italieni de la Peșterile Ardeatine. Pe ăsta l-am și tuns de câteva ori, fără să știu cine naiba era. Cel puțin, ăștia trei din urmă au fost prinși și judecați. Ei bine, între toți criminalii ăștia de război, își găsisese o casuță cochetă și Thomas DeWolf, Gauleiter-ul de la Treblinka. E adevărat, nu avusese anvergura ăstora dinainte, dar era un executant feroce. Pentru că era un om cinstit, tata s-a gândit că exista o șansă la un milion să-l confunde pe omul din Buenos Aires, așa că s-a gândit, înainte de a se duce la autorități sau la comunitatea evreiască, să-l confrunte pe presupusul DeWolf. Până la urmă, taică-meu l-a găsit și l-a confruntat. Ăsta s-a prefăcut că nu înțelegea germana, că era o confuzie. Dar accentul lui îngrozitor îl trăda de la o poștă. L-a urmărit până acasă, ca să afle unde stătea. A doua zi dimineața, foarte devreme, s-a dus la el. L-am urmărit de departe. A intrat în casă și n-a mai ieșit. La cam două ore după ce intrase, un individ ceva mai mare decât mine, fiul său, a ieșit cu un covor și l-a trântit în mașina pe care o folosea pentru lucru. O autoutilitară cu prelată. Chiar atunci a apărut bătrânul DeWolf. Acesta i-a spus ceva și au început să se certe în stradă. Culmea, în germană. Atunci fiul și-a luat tatăl de cot și l-a dus înăuntru. M-am apropiat și am urcat în spatele mașinii. În covor era învelit cadavrul tatălui meu.

Lui Charles i se ridică părul pe ceafă de groază. Nu reuși să îngaime nimic.

– M-a apucat disperarea. Am scos briciul de la frizerie, pe care-l purtam în buzunar tot timpul, și am intrat și eu în casă după ei. Tot ce știu e că m-a lovit cineva în moalele capului și am căzut. Când m-am trezit, camioneta dispăruse. La fel și cei doi. Se mutaseră în altă parte. M-am dus la poliție și ăia au râs de mine. Câțiva ani mai târziu, într-un bar, l-am recunoscut pe tânărul care-mi ucisese tatăl. Dar m-a recunoscut și el. Probabil că avea informații și știa că-l căutam. S-a iscat sau a fost provocată o încăierare. Cineva a fost omorât. Iar omul pe care-l urmărisem a dispărut. Câteve zile mai târziu, am fost arestat. Câțiva martori au declarat că eu eram ucigașul omului din barul acela. Restul poveștii probabil îl știți. Ce nu știți este că l-am căutat multă vreme pe omul care mi-a ucis tatăl și mi-a nenorocit viața. L-am recunoscut, ani mai târziu, într-o fotografie, într-un ziar. Ajunsese om important. Acum se numea Gun Flynn.

Generalul?

– Da. Când l-am văzut eu, nu era încă general. Era un ofițer cu ambiție, care primise o divizie importantă. O să vă vină sau nu să credeți, deși am încercat în toate felurile, nu am reușit să dau de el. Tot timpul în acțiuni acoperite, mereu în mișcare. Eu cred că motivul pentru care se ferea atât de tare să fie găsit era că, undeva în colțul minții sale deranjate, știa că eram pe urmele lui. În ultimii ani, însă, începuse să devină neglijent și era foarte sigur de sine. Am avut ocazia să-l omor, de câteva ori, dar ce-aș fi rezolvat cu asta? Trebuia să sufere măcar cât am suferit eu. Într-un final, am aflat că era unul dintre capii unei organizații sinistre, care se numește Cupola, o adunătură de supremațiști albi care vor să facă, după spusele lor, America mare din nou, deși nu e foarte clar ce înseamnă asta. Știți povestea. Ei bine, el este responsabil de moartea asistentului dumneavoastră, de cele trei atentate la viața dumneavoastră și de rănirea iubitei dumneavoastră.

– A murit alături de ceilalți, la Copan? Întrebă Charles.

– Nu, zise Columbus Clay, căruia i se așternuse o grimasă pe față. L-am întins o capcană destul de sofisticată. Am vrut să-l las să vină singur la mine. L-am atras într-un cimitir.

– Povestea aia cu scheletele?

– Da, râse Clay. O știți?

– Am citit în presă că al șaselea nu a mai apărut niciodată. Știți că mi-a trecut așa, scurt, prin cap, că s-ar putea să aveți ceva de-a face cu asta? Dar nu-mi era clar de ce. Pe urmă, am uitat. Și acum unde e?

– Undeva de unde n-o să mai scape niciodată. Într-un subsol construit anume pentru el. Unde va fi hrănit și ținut în viață. Va trăi, cât i-a mai rămas, ca un șobolan, fără să se poată sinucide și fără să vadă altceva în afara celor patru pereți și pe mine. Și fără să mai schimbe cineva vreo vorbă cu el. Și, credeți-mă, asta va fi cel mai groaznic. Mai îngrozitor decât închisoarea.

Terminase de vorbit și se ridică.

– Din păcate, trebuie să plec. Mi-am făcut datoria. Dar spuneți-mi, ați aflat, până la urmă, unde e ultima carte? Și care e secretul atât de teribil care a declanșat seria asta de tragedii?

– Din păcate, nu, răspunse Charles, căruia îi era destul de greu să sară dintr-o stare într-alta. Am căutat peste tot pe internet o bibliotecă în care să existe acel tip de cotă. Din păcate, nimic. Mă tem că povestea s-a încheiat în felul ăsta.

– Domnule profesor, nici dumneavoastră, nici eu nu lăsăm un lucru nerezolvat. Se poate?

-- Da. Din păcate, aici nu mai e nimic de făcut, zise Charles, dezamăgit.

– Hm, mormăi Columbus Clay, care se întoarse și porni spre ușă.

După câțiva pași, se opri și se întoarse iarăși, pe jumătate, spre Charles.

-- Dar tatăl asistentului dumneavoastră nu are o librărie?

-- Un anticariat, da, răspunse Charles. Și ce...?

Își dădu seama ce voia să spună polițistul. Își trase o palmă peste frunte.

– Cum de nu...? Așteptați o clipă.

Dispăru în cameră, de unde continuă să vorbească:

-- Am aici o carte rară, pe care am primit-o cadou de la George de ziua mea. O ediție princeps din *Gargantua și Pantagruel*.

Columbus Clay îl auzi cum urca scările.

– Am găsit-o, strigă Charles, după care nu mai spuse nimic.

Polițistul se întoarse, intră în bibliotecă și-l privi pe profesor, care se uita fix la cotorul cărții. Sări de pe scară de atât de sus, încât Clay se temu să nu se rănească.

– Sunteți genial, zise Charles, și-i arată cotorul.

LT1428. LT, indicativul pe care-l aflate după ce dezlegase complicata enigmă pe care i-o pregătise asistentul său.

– Asta înseamnă... zise Charles.

-- Că George al dumneavoastră a ascuns cartea în anticariatul tatălui său.

-- La New Orleans?

– La New Orleans. Am plecat.

Charles se repezi să-l conducă.

– Am observat, zise profesorul, că nu vă mai feriți de oglinzi. Nici când ați intrat, nici acum. Ce s-a întâmplat?

Columbus Clay îl privi în ochi o vreme.

– N-am spus asta nimănui. Eu sunt copia identică a tatălui meu. Mi-am petrecut o parte din viață într-o frizerie. Tot frizer am fost și în închisoare. De fiecare dată când mă priveam în oglindă, aveam senzația că, de fapt, tatăl meu mă privește. Și de fiecare dată mi se făcea rușine.

– Pentru că nu l-ați prins pe criminal?

Columbus Clay dădu afirmativ din cap. I se umpluseră ochii de lacrimi. Charles îl îmbrățișă cu putere.

Capitolul 163

Primul lucru pe care-l făcu, după plecarea detectivului, fu să sune un cunoscut care deținea o mică flotă de avioane pe care le închiria, cu pilot cu tot, pentru perioade scurte și drumuri urgente. Charles se folosise de serviciile lui de câteva ori. Îi spuse că trebuia să ajungă de urgență la New Orleans. În jumătate de oră era la bordul avionului. Ajuns acolo, se duse glonț la anticariatul domnului Marshall. Dar acesta avea stururile trase. Nu se lăsă păgubaș: sună la ușa tatălui asistentului său. Schimbară câteva vorbe despre durerea care-i unea. Marshall îi spuse că nu mai deschisese anticariatul de când murise fiul său. Își dădu seama imediat că pe profesor îl ardea, însă, altceva. Îl însoți la magazin. Când află despre ce cotă era vorba, îi spuse că acel tip de cote aparțineau unor cărți pe care nu reușise să le vândă, care erau încuiate în pivniță. Coborâră, și bătrânul îl lăsă pe Charles să caute printre rafturi. Cărțile erau așezate într-o ordine aleatorie. Într-un târziu, reuși să deșcoperă cartea care corespundea cotei LT3650. Era o carte cu coperti groase, iar pe cotorul ei scria: *Tratat complet de chimie organică*. Evident, nu despre acea carte era vorba. Căută și găsi LT3651 și LT3652, în eventualitatea că numărul de zile la care se gândise George ar fi inclus și ani bisecți. Aceeași dezamăgire. Disperat, se trânti pe podea. Până la urmă, puse mâna pe manualul de chimie și simți că era nefiresc de ușor. Îl trase din raft. Din el căzu un caiet foarte subțire, cu coperti tari. Îl deschise. Titlul era scris mic și de mână.

– *Memoriile lui Esteban, bibliotecar*, zise, cu voce tare.

Douăzeci de minute mai târziu, se așeza comod în avionul pentru care plătitise o mică avere. Își spuse că avea la dispoziție patru ore ca să citească din scoarță în scoarță acea cârtică.

O deschise și o răsfoi încet. Scrisul era caligrafic, foarte citeț și foarte îngrijit, iar limba engleză, chiar dacă avea în ea ceva arhaic, era și ea foarte

frumoasă. Părea să fie a unui om cu multă carte. Charles nu știa cum să abordeze această autobiografie a unui oarecare Esteban: s-o citească pe toată sau s-o răsfoiască, precum un cititor profesionist, obișnuit să găsească esențialul într-un text. Se uită la ultimele două pagini, dar nu-i sări în ochi răspunsul la întrebarea care provocase totul: ce l-a făcut pe președintele Americii, Abraham Lincoln, să se transforme, dintr-un individ în cel mai bun caz indiferent la problema sclaviei, în cel mai vajnic dușman al ei? Aceasta fusese întrebarea, de la bun început.

Știa că un individ de culoare, care fusese bibliotecarul organizației Omnes Libri pe o insulă pustie, ajunsese sclav la Farmington, pe plantația familiei Speed. Cum James Speed era prietenul cel mai bun, și poate unicul adevărat, pe care l-a avut Lincoln, acesta l-a invitat, pentru a se vindeca de depresie, să-și petreacă o lună alături de el și de familia lui, pe plantația din Louisville. Acolo, Lincoln l-a cunoscut pe sclav și a discutat cu el în lungile nopți în care era chinuit de insomnii. Sclavul l-a impresionat foarte tare. Aproape douăzeci de ani mai târziu, ajuns deja președinte de câteva luni, Lincoln a fost chemat de sclavul ajuns, în schimb, pe patul de moarte, care a cerut, nici mai mult, nici mai puțin, decât să fie vizitat de președinte. Joshua Speed și-a făcut datoria și i-a trimis vorbă, într-o doară, convins că acesta nu s-ar fi deplasat până acolo pentru atâta lucru. Spre surprinderea tuturor, președintele și-a făcut apariția. Sclavul Moses Abraham i-a spus un secret atât de teribil președintelui, încât acesta și-a schimbat cu totul viziunea asupra sclaviei. Asta era o variantă. A doua era că un schimb a avut loc între cei doi. Sclavul i-a dat sau i-a dezvăluit ceva, în schimbul promisiunii că Lincoln avea să-și facă un scop în viață din abolirea sclaviei. Secretul era unul atât de teribil încât putea să schimbe cu totul percepția Americii despre cel mai important președinte al ei.

Cam asta se presupunea c-ar fi aflat George din aceste memorii. Iar modul în care le ascunsese nu făcea decât să întărească această supoziție.

Se hotări să înceapă cu începutul:

„Unii oameni se nasc liberi, alții – dimpotrivă. Nu ai posibilitatea să alegi cum te naști. Asta hotărăște Dumnezeu. Dacă, însă, te-ai născut sclav, poți rămâne sclav pe viață sau îți poți dobândi, într-un fel sau altul, libertatea. Eu m-am născut sclav, dar m-am născut în cel mai bun loc în care unul ca mine s-ar putea naște, în vestitul oraș Azzemour. Mama mea a murit la naștere, așa că nu am apucat s-o cunosc. Tatăl meu ar fi fost

un alt sclav, care a fost vândut la scurtă vreme după ce am fost conceput. Dumnezeu doar, în înțelepciunea Sa, știe dacă tatăl meu a aflat vreodată că are un fiu. Orașul meu a fost lovit de foamete și de ciumă. Oamenii mureau pe străzi. Nici eu nu mai știu cum am ajuns sclav în Spania. I-am fost făcut cadou de către stăpânul meu Catherinei de Aragón, fiica celebrei regine Isabela a Castiliei și a și mai celebrului Ferdinand de Aragón. Am plecat împreună cu ea în Anglia, unde noua mea stăpână s-a căsătorit cu prințul Arthur. La numai șase luni după căsătorie, prințul părăsea această lume. O va lua de nevastă fratele său, Henric, duce de York, care va deveni Henric al VIII-lea. Nu erau mulți dintre aceștia ca mine în acea vreme la curtea lui Henric, regele nebun. Particularitatea asta a mea, de a mă fi născut altfel decât ceilalți – și aici mă refer la culoarea pielii mele, ca abanosul –, m-a făcut să fiu, cred, un fel de atracție deosebită.”

Lui Charles i se păru interesantă povestea, dar nu avu răbdare s-o parcurgă pe toată, cuvânt cu cuvânt, așa că începu s-o citească pe diagonală. Urma, povestită cu lux de amănunte, viața de la Curte, cu bunele și relele sale. Autorul povestea, îngrijit și cu destulă dibăcie, problemele care încep să apară la Curte, mai ales cele politice, dovedindu-se un fin observator al vremurilor în care trăia, înzestrat cu intuiția semnificației lor. Charles parcurse foarte repede această parte. Tot așa cum parcurse destul de repede și partea savuroasă care urma, în care Esteban descria, la fel de minuțios, felul în care regele, sătul de regina lui, pe care o ura din tot sufletul, o trata ca pe un câine de pripas. Urma apoi descrierea celor șase nașteri la care, se pare, sclavul asistasă într-un fel sau altul. Toți cei cinci băieți muriseră la scurtă vreme după naștere. Singurul copil care a supraviețuit a fost o fată, care avea să ajungă celebră sub numele de Bloody Mary¹.

Charles sări peste considerațiile lui Esteban, peste conflictul dintre rege și papa Clement al VII-lea, care refuza să-i acorde regelui divorțul, ceea ce va duce, după observațiile foarte pertinente ale autorului, la crearea Bisericii Anglicane. Pasajul care urma, după descrierea repudierii regale a Catherinei, în vederea căsătoriei lui Henric cu Anne Boleyn, îl făcu pe Charles să reia lectura:

„În disperarea sa de a se căsători cu Anne Boleyn, regele nebun a gonit-o pe regină de la curte și a repudiat-o. Dota pe care ea a primit-o nu i-a mai permis să țină toți servitorii. Așa că am primit, în acel moment,

¹ Maria cea Sângeroasă (n. red.)

o hârtie doveditoare că eram un om liber, hârtie pe care o păstrez și acum și care îmi este obiectul cel mai drag pe care-l am în posesie. Amintire de la regina mea. Am auzit că la câțiva ani după aceea s-a și prăpădit. Altceva nu mai știu despre ei, pentru că aici, pe insula asta, nu prea vine nici o veste cu lunile. Cum îmi era foame și tot ce aveam erau hainele de pe mine, trebuia să-mi fac un rost, să găsesc ceva de făcut. Am umblat o vreme prin țară, întrebând de ceva de lucru, dar oamenii locului se speriau aproape întotdeauna de mine. Cei de culoarea mea erau foarte rari, deși e foarte departe ideea c-aș fi fost unicul care se născuse în felul acesta. Am ajuns, într-un târziu, în cetatea Norfolkului, unde un om s-a milostivit de mine – mi-a dat să mănânc și m-a lăsat să dorm pe un pat de paie, în grajd. Acum, omul acela nu știa să citească și m-a întrebat foarte neîncrezător dacă îl puteam ajuta să descifreze o scrisoare pe care o primise de la șeriful orașului. Printre multele mele obligații de la Curte, cea care mi-a și fost cea mai dragă fusese să-i citesc reginei în fiecare seară. Așa că am deprins de mic și, aș spune, cu oarece îndemănare meșteșugul literelor.”

Charles se opri din nou. Povestea era spectaculoasă, dar nu ducea nici-unde. Începuse să bănuiască – trecuse de jumătate – că nu era nimic acolo.

Începu din nou să citească pe diagonală. Urma povestea lui Esteban, care ajunsese ajutor de fierar în Norfolk și un fel de scrib particular, citea o grămadă de scrisori pentru fel de fel de oameni și scria încă și mai multe. Pe bani, dar banii îi lua fierarul, binefăcătorul lui. În schimb, avea tot ce-i trebuia, mâncare și un acoperiș deasupra capului. Povestea continua cu Esteban, care se descria pe sine drept un bărbat foarte bine făcut, după care cam mureau fetele din cetate. Și începe o poveste de dragoste, o aventură erotică a fierarului cu una dintre cucoanele de vază de la Curte, care oprește la fierărie pentru că i se rupe o roată de la căruță. E noapte și Esteban o adăpostește. Dintr-una în alta, femeia îl seduce pe Esteban. Și, din acel moment, se văd zilnic. Iubita sa e căsătorită și are copii. O cheamă Anna Ryse și e soția unui bărbat mult mai în vârstă decât ea. Inevitabilul se produce, Anna rămâne gravidă. Și e foarte sigură că Esteban e tatăl, pentru că bărbatul ei e plecat de ceva vreme într-o călătorie. Esteban povestește momentele de groază prin care trece. Doar gândul că soțul își va găsi nevasta gravidă la întoarcere îl făcea să tremure. Dacă s-ar fi aflat, ar fi fost condamnat la moarte și executat pe loc. Dar și dacă Anna ar fi reușit să-și păcălească soțul și să-l facă să creadă că era copilul lui, se putea ivi

o problemă și mai mare: ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ieșit un copil ca și el, negru?

Această ultimă frază îi atrase atenția lui Charles, pentru exotismul ei. Dar tot nu înțelegea care putea fi legătura cu Lincoln. Textul se apropia amenințător de sfârșit și nu exista nimic acolo care să-i fi dat lui George un indiciu referitor la discuția dintre Lincoln și sclavul familiei Speed. Acest Esteban, oricine ar fi fost, trăise în secolul al XVI-lea. Cu două sute de ani mai devreme.

Deczamăgit, se apucă să răsfoiască paginile rămase și să-și plimbe ochii repede peste text.

Esteban, speriat, decisese să fugă. Cât mai departe. Într-un final, cu banii pe care-i primise de la Anna, ajunsese, nici el nu știa cum, până la Bristol, pe partea cealaltă a insulei, de unde intenționa să urce pe un vapor și să părăsească Anglia pentru totdeauna.

Se auzi în stație vocea pilotului, care-i cerea să-și lege centura, pentru că începea coborârea, în cel mult douăzeci de minute urmau să aterizeze la Princeton.

Charles nu voia să mai continue lectura aceea, care i se părea inutilă, oricât de fermecătoare ar fi fost, așa că se grăbi să termine.

În port, își continua Esteban povestea, acesta caută un vapor pe care să se imbarce. Trage la un han, unde un om cu cufere întregi de cărți îl roagă să-l ajute să le imbarce pe un vapor. Esteban, săritor, urcă acele cufere pe vas. În schimb, omul îl invită la masă. Corabia avea să ridice pânzele peste doar câteva ore. Cei doi intră în vorbă și Esteban își povestește viața. „Pare că-i place mult să facă treaba asta“, își spuse profesorul. Omul, zice Esteban, e impresionat de cunoștințele literare ale acestuia. Nu e puțin lucru să fi avut la dispoziție biblioteca regală a Angliei și s-o fi citit pe toată. Din vorbă în vorbă, aflând că e pe fugă și că nu are unde să se ducă, omul îl abordează direct. La început, îl sperie pe Esteban, care se teme că ar putea fi o capcană la mijloc. Îi povestește despre o bibliotecă ascunsă pe o insulă misterioasă. Cu bogății pe care nici nu și le-ar fi putut imagina, unde ar fi fost mai mult decât un om liber, ar fi fost stăpân peste toate cărțile bibliotecii. La început ezită, dar e pus în fața faptului împlinit. Pentru că în port se anunță imbarcarea. Acceptă. Cere un singur lucru în schimb: să fie ținut la curent cu soarta amantei sale și a copilului care urmează a se naște. Dacă va fi negru ca el sau nu.

În momentul în care avionul atingea solul, Charles parcurgea ultima pagină, în care Esteban povestea cum păzește biblioteca de treizeci de ani, fericit că viața lui a avut un sens. Se simți dator să citească integral ultimul paragraf:

„Sunt bătrân acum și e destul de frig aici. Vine iarna asta, care nu e chiar ca iarna de pe continent, dar e suficient de rece. Degetul gros mă doare și ochii mi s-au cam dus de atâta citit. Aștept să vină următorul bibliotecar și să mă înlocuiască. Nu văd defel sensul acestei scurte povești ale mele, dar îmi îndeplinesc obligația pe care fiecare dintre bibliotecari o are, de a-și scrie memoriile. Cică, pentru a rămâne în istorie. Mulțumesc lui Dumnezeu, spre care mă îndrept, că omul care mi-a dat ocazia să descopăr toate minunățiile astea s-a ținut de cuvânt. Până la urmă Anna, Anna mea, pe care am părăsit-o cu atâta lașitate, a născut un copil alb, care s-a pierdut între toți ceilalți, fără ca nimeni să bănuiască nimic. Bine că nu s-a terminat rău! Dacă aș fi rămas acolo, aș fi putut s-o văd pe micuța mea Rose crescând, fără să-mi fac griji. Rose, ce nume frumos, trandafir! Un nume cu multe petale, ca și multele sensuri posibile ale vieții fiecărui om. Am primit veste că s-a măritat și micuța mea, pentru a doua oară, prima n-a fost cu noroc, cu un gentleman pe nume Edward Gilman, și că a făcut cu el nu mai puțin de unsprezece copii. Încă nu am primit de veste câți dintre ei au supraviețuit. Se pare că este cel mai greu lucru pe care-l poate face un om în zilele astea tulburi și complicate – să supraviețuiască!”

Avionul se opri de ceva vreme și Charles, dezumflat tot, nu avea nici un chef să coboare. Ce naiba era aia? Pentru acel text prăpădit se agitase atât? Dacă n-ar fi fost atâtea victime, ar fi fost sigur că era o farsă elaborată a asistentului său, dar așa... Se gândi c-ar fi fost mai bine să fi lăsat lucrurile așa cum erau. Abia reușise să se împace cu pierderea lui George, dar mai ales a lui Rocio, despre care spera că nu era definitivă.

Și totuși, se întreabă în timp ce cobora din avion, o fi vrut George să transmită un mesaj, dintr-acelea complicate de-ale sale, în concordanță cu farsele sale, care-l distrau pe el însuși foarte tare, dar enervau pe toată lumea? O fi vrut să spună din nou povestea aceea cu misterul care, cu cât e mai profund, cu atât ascunde mai puțin, astfel încât misterul absolut nu ascunde nimic, de fapt? Că nu rezultatul, ci drumul până la el este important? Deși îi venea destul de greu să creadă, hotărî că exact despre

asta era vorba. Trebuia să se bage în pat, dimineața urma să plece pentru a-și regăsi familia din Europa, despre existența căreia habar nu avusese până în urmă cu câteva săptămâni.

– Ajunge! își spuse în timp ce se urca în mașină. Acum ajunge!

Și trânti portiera Aston Martin-ului, ca un semn de exclamare așternut peste acele cuvinte.

)

Capitolul 164

Omul cu fața arsă fusese convocat la sediul IRHEB, pentru o întâlnire cu Eastwood, ceea ce reprezenta o uriașă onoare. Șeful cel mare al Institutului îi oferea tot sprijinul pentru refacerea organizației, mai puțin cel financiar. Apoi îl întreabă dacă nu cumva, înainte de catastrofă, se luase vreo decizie în legătură cu candidatul la alegerile prezidențiale pentru 2016. Omul cu fața arsă răspunse că nu.

– Atunci, zise acesta, aș vrea să vă prezint pe cineva. S-ar putea să împușcăm doi iepuri. O parte din finanțare și, poate, candidatul ideal.

Dar nu renunța la banii Vaticanului. Să plătească, doar au de unde.

Din mica sală în care se aflau arhivele secrete, singura din care se putea vedea în biroul lui Eastwood, printr-un gemuleț, Werner auzi aceste ultime cuvinte. Se uită curios spre omul propus de șeful său. Dar acesta era așezat cu spatele la el, sprijinit pe fotoliul înalt, așa că nu reuși să-i vadă decât culoarea părului – un portocaliu destul de ciudat pentru un bărbat. Reuși să-i mai vadă mâinile, care aranjau de zor pe masă foile de hârtie, paharele, pixurile, ca și cum omul n-ar fi avut stare sau ca și cum ar fi vrut să împingă totul mai departe de el, pentru a fi sigur că dispunea, în mod simbolic, de cel mai mult spațiu la acea masă.

Bucuria papei, când cardinalul Monti îi aduse vestea pe care tocmai o primise de la fiul său, directorul operativ de la AISI, că episcopul de San Pedro Sula își dăduse obștescul sfârșit și Gun Flynn intrase în pământ și că scăpase de griji, fu de scurtă durată. Într-o dimineață, găsi chiar pe masa lui de lucru o scrisoare, care-i era adresată personal.

Pe bilet scria, cu litere de-o șchioapă: „Nu te bucura prea tare, Sfinția Ta. Cele 600 de milioane de euro rămân exact așa cum s-a stabilit. S-or fi

schimbat actorii, dar piesa e aceeași. Cam ca la schimbarea papei. Biserica lui Petru e eternă!”

Noul său aghiotant – cel vechi fusese arestat – îl găsi cu biletul în mână, în pragul unui atac de cord.

Mabuse fusese internat într-unul dintre cele mai frumoase ospicii ale Americii, un sanatoriu aflat în inima pădurii, la munte. Primul lucru pe care-l făcuse fusese să se apuce de hipnotizat toți bolnavii din salonul său. Nu-i puna să facă lucruri dificile. Trebuiau să-i dea din porțiile lor de mâncare, să-l frece pe spate, să-l scarpine în cap, să-i taie unghiile și să-l lase să câștige la poker, la Monopoly sau la biliard. Cum operațiunea fusese un succes, trecuse la ceilalți bolnavi, apoi, încurajat și de această reușită, continuase, cu precauție, întâi cu asistentele, apoi cu medicii. La scurt timp, întreg sanatoriul era controlat de mintea atotcuprinzătoare a maleficului Mabuse. Ar fi putut să fugă sau să le facă rău. Dar era generos și, pe deasupra, avea un întreg sanatoriu la dispoziție. Era ca un hotel al cărui patron absolut era el: făcea programul, stabilea meniul, ba le mai și sugera doctorilor ce tratamente să le aplice bolnavilor. Se simțea ca un boier rus din secolul al XVIII-lea. Ultima provocare la care începuse să lucreze era să se hipnotizeze pe el însuși și să-i păcălească, într-un fel sau altul, pe cei 274 de călugări benedictini, să-i părăsească definitiv creierul. Sau măcar să se ducă, din când în când, la culcare mai devreme.

)

Capitolul 165

Ajuns acasă, Charles aruncă la întâmplare, undeva pe masă, caietul cu memoriile lui Esteban.

Făcu duș, apoi dădu drumul televizorului. Găsi un film care i se păru interesant, dar adormi de îndată.

Îl trezi, la un moment dat, un zgomot straniu.

Cocoțat pe masă, Zorro răcăia de zor la caietul pe care-l recuperase el din subsolul anticariatului domnului Marshall.

- Vrei să citești și tu povestea aia? întrebă Charles în timp ce se pregătea să-l ia în brațe și să meargă la culcare cu el. Nu e pentru motănci.

Dar motanul o tuli, înainte ca Charles, care, somnoros fiind, se mișca cu încetinitorul, să pună mâna pe el. I se opriră ochii pe masă. Din coperta caietului ieșea un colț de hârtie mototolit de Zorro, un colț de foaie albă.

- Ce naiba? spuse Charles, trăgând de bucata de hârtie.

O desfăcu și recunoscu imediat scrisul lui George.

Aprinse lumina și se puse să citească, în picioare, plimbându-se prin cameră:

„Punând toate mărturiile cap la cap, am ajuns la concluzia că toți bibliotecarii aveau obligația să citească mărturiile celor de dinaintea lor. Era ceva ce ținea de tradiție, dar și pentru a afla cât de variată era lumea care se înhămasse la o asemenea responsabilitate istorică. Deci, și Moses Abraham știa bine aceste memorii ale lui Esteban.

Din alte surse, am ajuns la concluzia că Lincoln i-a povestit și el sclavului biografia sa. Într-un fel sau altul, se pare că s-a simțit obligat să spună că și el provenea, la fel ca Moses, dintr-o familie de imigranți. Primul lui strămoș care venise în America, Samuel Lincoln, ajunsese un om important, deși se lovise de toate greutățile unui om răsărit într-o lume

cu totul nouă. Sigur, nu era sclav, dar asta nu însemna că un sclav nu poate avea o viață.

Se pare că auzul numelui strămoșului lui Lincoln și data la care acesta ajunsese în America, anul Domnului 1637, i-au trezit o amintire lui Moses Abraham. O amintire legată de memoriile lui Esteban, căruia continuau să-i sosească rapoarte despre familia sa, urmașii Annei Ryce și ai lui Rose Ryce, măritată Gilman, mult timp după moartea acestuia, și care-i erau adăugate la dosar, fără măcar să fie deschise. Până la Moses. Cele de mai jos se explică de la sine:

Anna Ryce

Data nașterii: 1504

Locul nașterii: Walsham, Suffolk, Anglia

Locul și data morții: 1529, în Caston, Norfolk, Anglia

Soția lui Thomas Ryce

*Mama lui **Rose Gilman**; Robert Ryce; Elizabeth Ryce; Catherine Ryce; William Ryce și alți patru copii.*

Rose Gilman (născută Ryce)

Data nașterii: 1529

Locul nașterii: Caston, Norfolk, Anglia

Locul și data morții: 1 octombrie 1613, în Caston, Norfolk, Anglia

Fiica lui Thomas Ryce și Anna Ryce

Soția lui John Snell și Edward Gilman II

*Mama lui John Gilman; Kathryen Gyllman; **Edward Gilman III**; Robert Gilman; Margaret Gyllman și alți șase copii*

Edward Gilman III

alias: „Edward Gyllman”, „Edward Gylman”

Data nașterii: 22 iunie 1555

Locul nașterii: Hingham, Norfolk, England

Locul și data morții: 6 martie 1631, în Caston, Norfolk, Anglia

Fiul lui Edward Gilman și Rose Gilman

Soțul lui Mary Gilman

*Tatăl lui **Bridget Gilman**; Edward Gilman IV; Mary Jacob; Lawrence Gilman; Margaret Gilman și alți șapte copii*

Bridget Lincoln (născută Gilman)

Data nașterii: 1582

Locul nașterii: Hingham, Norfolk, Anglia

Locul și data morții: 1665, în Hingham, Norfolk, Anglia

Fîica lui Edward Gilman III și Mary Gilman

Soția lui Edward Lincoln

*Mama lui Richard Lincoln; Thomas Lincoln „Țesătorul”; Edward Lincoln; Robert Lincoln; Daniel Lincoln, **Samuel Lincoln** și alți trei copii*

Samuel Lincoln

Data nașterii: 24 august 1622

Locul nașterii: Hingham, Norfolk, Anglia

Locul și data morții: 26 mai 1690, în Hingham, Suffolk (Plymouth), Massachusetts

Îngropat în: Hingham, Plymouth, Massachusetts, Statele Unite

Fiul lui Edward Lincoln și Bridget Lincoln

Soțul Marthei Lincoln

Tatăl lui Samuel Lincoln II; Daniel Lincoln; Mordecai Lincoln; Thomas Lincoln; Mary Bates și alți șapte copii

.....
ABRAHAM LINCOLN

Pe Charles îl luă amețala. Se trânti, cu foaia în mână, pe canapea. Așadar, Lincoln era urmașul în linie dreaptă al lui Rose Ryse, fiica Annei Ryse și a negrului Esteban.

Ăsta era secretul!

În vinele lui Lincoln curgea sânge de negru. Asta trebuie să-i fi spus Moses Abraham atunci când l-a chemat la căpătâiul său!

Dacă gena neagră ar fi învins lupta cu timpul, și el ar fi fost un sclav, precum omul care-l chemase la căpătâiul său.

În felul acesta, Proclamația de emancipare devenea un mod simbolic de a se elibera pe sine însuși de lanțurile sclaviei!

EPILOG

Pare că Noe ar trebui să se întoarcă și să se apuce degrabă să construiască o arcă nouă, când trăsura cu cei doi călători trage în fața casei. Plouă neîncetat de zile întregi. Nimeni nu-și amintește să mai fi avut o primăvară ca asta. De când Thomas Jefferson le-a înmănat planurile casei, n-au mai văzut așa ceva. Natura și-a mai făcut de cap, dar niciodată ca acum. E aproape beznă, în miezul zilei, soarele nu s-a mai lăsat zărit de o bună bucată de timp decât pentru un foarte scurt moment. Și-a arătat fața rumenă de rușine și, speriat că fusese văzut, și-a tras perdeaua de nori peste chipul îmbujorat. Plouă cu găleata, iar sclavii sunt afundați în noroi până deasupra genunchilor, grăbiți să dezlege caii și să-i ascundă de urgie.

Cei doi călători coboară din trăsură, uzi leoarcă. Un om, cu o pelerină deasupra capului, mare și bărbos, îi poștește înăuntru. Spune ceva, dar vorbele lui se pierd în vântul care zguduie din temelii streășina. Trăsura s-a afundat în mocirlă de mai multe ori și cei doi domni au fost nevoiți s-o împingă și ei, cot la cot cu vizitiul, de fiecare dată.

În sfârșit, ajung în hol și se îmbrățișează. Cel mai înalt dintre ei strânge gazda la piept, într-o efuziune aproape teatrală.

– De când e așa? întreabă celălalt în timp ce se îmbrățișează, la rândul-i, cu fratele său.

– S-a îmbolnăvit de mai bine de trei săptămâni. Nu te-aș fi deranjat, îi spune celuilalt, bărbatului de o înălțime nefirească, proțâp în cizmele-i imense, cu apa scurgându-se ca dintr-un burlan în mijlocul holului. E în agonie de atunci. Și singurul lucru pe care-l repetă obsedant, încontinuu, e numele tău. Spune că nu poate să moară fără să te vadă.

– E OK, James, îi răspunde oaspetele.

Dar cel numit astfel nu se întrerupe din vorbit. Nu e un om superstițios, dar așa ceva n-a mai văzut.

- Nu pot să-i neg unui muribund ultima dorință. Chiar dacă e un negru. Cuvintele sunt rostite fără urmă de malițiozitate. Sunt cuvinte normale.
- N-am crezut c-o să vii.
- Unde e? întreabă oaspetele.
- În camera din spate. Cea roșie. În pat.

Oaspetele o ia înainte, fără să mai aștepte. Grăbește pasul. De la o poștă se vede că este familiarizat cu locul. Gazda vrea să-l urmeze, dar mâna fratelui său îl împiedică.

În fața ușii deschise, lunganul se oprește un pic, de parcă ar ezita. Câteva lumânări sunt aprinse în jurul patului pe care stă întins un om de culoare, cu părul cărunț până la ultimul fir. La căpătâiul lui, o femeie își face de treabă cu o compresă. O alta stă așezată ca o statuie liberiană pe scaun. Parcă nici nu respiră. Se apropie de pat. Muribundul aude mișcare și deschide ochii. Un zâmbet liniștit i se așterne pe față.

- Ai venit! îngaimă șoptit.

Femeia s-a ridicat între timp de pe scaun și-l aduce lângă patul muribundului. I-l oferă oaspetelui. Acesta e jenat și nu știe ce să facă. În cele din urmă, se așază. Îl privește pe muribund. Un sclav negru cu două nume. Unul, identic cu al lui. Abraham. Primul patriarh al poporului evreu. Celălalt e Moses, Mose, Moise. În seara aceasta numele i se vor potrivi mai bine ca niciodată. În seara aceasta intenționează să-și onoreze numele de împrumut, cele căpătate pe vaporul care îl aducea în sclavie. Nume puse în bătaie de joc de către cei doi negustori de sclavi, care păreau că-l recunoșteau de pe o litografie, după barba mare și albă. Unul îl strigă Moses, în bătaie de joc, dar îl și prinde cu o mână de barbă, îl trage spre el și, cu cealaltă mână, în care are un cuțit, i-o retează pe toată dintr-o singură mișcare. Celălalt îi spune Abraham. Moses Abraham, repetă amândoi într-o voce, stricându-se de râs. Abraham Moses.

Astea sunt noile sale nume. Astea i-au rămas. Așa l-au strigat toți. Și numai așa. Numele său african n-a mai fost rostit niciodată. Pentru că, după cincizeci de ani petrecuți pe insulă, acel om a murit de mult. În această seară își va onora numele. Ambele. De aceea a fost trimis de Dumnezeu pe Tărâmul Făgăduinței, abandonându-și țara și neamul, doar pentru a le regăsi din nou. În această seară va porni pe drumul cel lung care îi va elibera poporul din sclavie.

Cele două femei părăsesc încăperea și, la încuviințarea celor doi bărbați de afară, închid ușa.

Înainte de a se așeza pe scaun, Abraham Lincoln îi vede, în dreptul ușii, pe cei doi frați Speed și mai aude doar atât:

– Cred că va trebui să închidem Farmington, James.

Afară fulgeră atât de puternic, încât noaptea se transformă în zi pentru câteva secunde. Și trăsnește năprasnic, cu o frază care pare să vină de pretutindeni. Din cer. Sau de nicăieri:

Ohe, iam satis est, ohe, libelle!

*Iam peruenimus usque ad umbilicos.*¹

¹ Ajunge, carte mică, te-am scris destul!/ Am ajuns exact de unde am plecat. (Marțial, *Epigrame*) (n. a.)

FAPTE

— La exact un an de la desfășurarea acțiunii din această carte, papa Benedict al XVI-lea a demisionat din funcție. A fost primul papă care a recurs la acest gest, într-o perioadă de aproape șase sute de ani. Explicația oficială a fost că demisia s-a produs din motive de sănătate.

— La patru ani și jumătate de la desfășurarea acțiunii din această carte, Donald Trump a fost ales președinte al Statelor Unite. Un om din afara sistemului, un *showman* care a pierdut alegerile populare la o diferență de 2,35 de milioane de voturi, dar a câștigat cei mai mulți electori, într-un sistem de vot care astăzi pune serios sub semnul întrebării legitimitatea democratică a alegerii președintelui în America.

— Motivele schimbării de atitudine și ale evoluției președintelui Abraham Lincoln, care au dus la abolirea sclaviei, continuă să fie foarte disputate.

— Biblioteca din Alexandria este nisip și vânt, dacă nu cumva, între timp, a devenit piramidă.

Postfață

Ostranie coincidență face să scriu aceste rânduri la doar câteva zile după evenimentele terifiante care au avut loc la Charlottesville, în Virginia. Tocmai terminasem de citit noul roman al lui Igor Bergler când, la televizor, în fața ochilor mei, au început să se perinde imagini stupeficante care prezentau manifestația neonazistă a supremațiștilor albi din campusul Universității Virginia. Mi-am dat seama atunci cât de dureros de actuală e noua carte a autorului *Bibliei pierdute*, cum evenimentele descrise în ea, deși ficționale la prima vedere, reprezintă, de fapt, o cunoaștere în profunzime a societății americane de astăzi cum rar mi-a fost dat să văd la un autor neamerican. Mai mult, am înțeles că *Testamentul lui Abraham* are, dincolo de o valoare istorică certă, și o dimensiune premonitoare, obținută de Igor Bergler printr-o privire în racursi în istorie, a cărei imagine, proiectată parcă pe un ecran de cinematograf, aruncă peste noi umbrele unui trecut care nu vrea să ne mai părăsească și care, în noua lumină a ceea ce se întâmplă astăzi în lume, pare să se întoarcă nu numai să ne bântuie, dar să și pună stăpânire pe noi.

Testamentul lui Abraham își propune să răspundă câtorva întrebări cărora istoria nu le-a găsit încă răspunsul. Cel puțin nu unul satisfăcător. De ce a abolit cel mai important președinte american, Abraham Lincoln, sclavia? Dar și cum a fost posibil ca un individ ca Donald Trump, a cărui reacție în urma violențelor amintite a fost lamentabilă, să ajungă să conducă cea mai măreață națiune de pe pământ? Acestor întrebări, evident politice, li se adaugă altele de natură să facă o carte și mai interesantă. De ce a demisionat papa Ratzinger și unde a dispărut Biblioteca din Alexandria, dacă a dispărut într-adevăr?

După succesul românesc al *Bibliei pierdute*, pe care îmi pare bine că am pariat în urmă cu doi ani, și după felul în care au început să se vândă

drepturile de traducere în lume, nu am putut să îmi ascund încântarea când mi-a fost solicitată traducerea celui de-al doilea roman al aceluiași autor. De data aceasta de către cea mai mare editură din România, Litera.

Dacă la prima carte am fost oarecum sceptică, bineînțeles înainte de a apuca să o răsfoiesc, aici știam deja la ce trebuie să mă aștept. Tot așa cum știam că forța narativă a lui Igor Bergler spulberă tot ce întâlnește în cale, ardeam de nerăbdare să văd ce capcane ne întinde de această dată autorul, ce mistere va ascunde acum textul. Dar, mărturisesc, am fost surprinsă dincolo de toate așteptările.

Testamentul lui Abraham nu e doar o altă *Biblie pierdută*, ci e mult mai mult decât atât. Îmi amintesc că, după apariția *Bibliei*, un autor iconic al policier-ului românesc, George Arion, îl numea pe Igor Bergler „un om al Renașterii” datorită nu numai „cunoștințelor sale vaste din toate domeniile”, dar și pentru felul organic în care reușește să le interiorizeze, să le integreze în propriul sistem de valori, în așa fel încât să le facă să devină ale lui. Ei bine, erudiția aceasta, total lipsită de pompă, nu face decât să sporească farmecul cărții, senzația de totalitate pe care ți-o produce textul.

E o adevărată istorie a culturii. O istorie a literei scrise, o carte despre toate cărțile – organizația secretă în jurul căreia se construiește acțiunea așa se și numește, *Omnes Libri* (toate cărțile) –, un regal aproape simfonic al tuturor simțurilor, fie că este vorba despre istoria construirii bibliotecii legendare, despre Alexandru Macedon, despre operele lui Aristotel sau despre descrierea opulentă a reconstituirii unui ospăț roman. Dar nu o istorie rece, plictisitoare, enervantă, aridă, pentru câțiva pasionați rătăciți sau pentru filologi. Ci o istorie vie, spectaculoasă, plină de culoare, transmisă cu o bucurie a vieții cum rar mi-a fost dat să citesc.

Bineînțeles, povestea pe care se construiește pretextul narativ e, ca la *Biblia pierdută*, un thriller, o poveste polițistă care îți face, nu de puține ori, sângele să înghețe în vine sau pielea de găină, de această dată mult mai sofisticată, cu o bogăție imagistică și mai spectaculoasă față de cartea anterioară. Aș aminti în acest sens descrierea de sorginte expresionistă a coridorului celei mai bine păzite închisori psihiatrice din lume, inspirată din filmele lui R. Weine sau Murnau, ca și personajul care o guvernează, Caligari, nume inspirat tot dintr-o capodoperă a cinematografului expresionist german, dar transformat aici în personaj pozitiv. Ca și secvența sângeros-sadică, de un umor foarte apropiat de cel al fraților Cohen sau

de al lui Tarantino, a interogatoriului la care îl supune pe nebunul doctor Mabuse – tot o referință la expresionismul german – femeia cu multiple identități care poartă toate numele posibile ce au legătură cu autorul lui *Don Quijote*, de la Dulce Avelaneda la Saavedra și până la numele celui alt autor al lui *Don Quijote*, imaginat de această dată de Borges, cel al lui Pierre Menard. Și toate acestea pentru ca, într-un final, să aflăm că are un nume al ei, cel autentic, unul surprinzător, Ximena, soția ascultătoare a lui Don Rodrigo de Bivar, cunoscut drept Cidul, personaj legendar. Numai că, la fel ca și la Caligari, și aici personajul care poartă un nume celebru e aproape inversul modelului la care se raportează.

Acest tip de jocuri e nesfârșit în acest roman-monstru al autorului român. Complexitatea referințelor culturale, a luării lor peste picior, nu o dată, nu de două ori, ci într-o serie nesfârșită care creează, vorba lui Umberto Eco, o semioză nelimitată, adică semnificații și referințe în cascadă, aproape nu poate fi urmărită. Descoperirea fiecăreia dintre aceste enigme – unele polițiste, altele care au de-a face cu metatextul – îl invită pe cititor să participe la jocul pe mai multe niveluri pe care îl propune autorul, un joc detectivistic de primă mână. Cititorul poate fi ce vrea el să fie. Dacă alege să descopere clu-urile ca un polițist, Colombo să zicem, va avea satisfacția de a încerca să ghicească cine e criminalul sau criminalii și cine sunt cei care fac lucrurile pe care le fac și care sunt motivațiile lor. Dacă alege să descopere enigmele de altă natură, va fi un detectiv cultural. Orice ar alege, va fi pe deplin satisfăcut de ceea ce urmează să descopere.

Dacă tot am vorbit despre imaginile spectaculoase create de Igor Bergler, aș mai aminti două, deși sunt mult mai multe – secvența în care preotul pedofil, episcopul de San Pedro Sula, cel mai violent oraș din lume, este executat chiar de către copiii pe care i-a molestat ani la rând și sacrificiul final al lui Socrate, criminalul cu nume de filosof, dar și de fotbalist, obsedat de Borges. Ca și în *Biblia pierdută*, Igor Bergler transferă câte ceva din stilul literaturilor specifice locurilor prin care își plimbă personajele. În *Biblia pierdută*, când acțiunea se petrecea în Cehia, aveai senzația că citești un text de Hrabal sau de Hašek. Aici, în America de Sud, o anumită cruzime specifică Americii Centrale și de Sud se întâlnește în text când acțiunea se petrece în Honduras sau în Argentina.

Cred că încep să intru în pielea autorului, de vreme ce în momentul când scriu un nume ce apare în *Testamentul lui Abraham* îmi vin în minte

zeci de lucruri pe care aş vrea să i le împărtăşesc cititorului despre această carte. Adevărul e, că dacă ar fi să încerc măcar să mă apropiu de sensurile ei, mai mult sau mai puţin oculuate de text, de toate legăturile şi referinţele pe care le face autorul, ar trebui să scriu o carte chiar mai groasă decât textul original. O să încerc să ating câteva dintre ele.

Ceea ce uimeşte, în mod paradoxal, la Igor Bergler este, în totală contradicţie cu imaginaţia debordantă cu care e scris textul, o anumită priză foarte concretă şi directă la realitate, la faptele istorice aşa cum s-au petrecut ele sau aşa cum se crede că s-ar fi petrecut. Dacă veţi avea curiozitatea să citiţi fragmentul din romanul următor al lui Igor Bergler, cel care completează trilogia „Charles Baker”, publicat la sfârşitul acestui volum, veţi vedea că este vorba despre un triplu asasinat petrecut la Vatican în urmă cu 20 de ani. Nu numai personajele sunt reale, ci şi circumstanţele în care s-au petrecut crimele. Acest gen de literatură, numită *factition* – fapte reale în care intervine ficţiunea –, este unul dintre genurile în care se încadrează şi *Testamentul lui Abraham*. Autorul povesteşte lucruri care s-au întâmplat într-adevăr şi face efortul ca intervenţiile ficţionale să fie minime. Cu precizia unui acupuncturist de geniu, Igor Bergler găseşte acele puncte nodale în care istoria – mai veche sau mai recentă – e neclară sau neconvingătoare şi, exact în acele puncte, înfige acul său narativ-fermecat. S-a întâmplat de multe ori în *Biblia pierdută*. Se întâmplă şi aici. Acţiunea porneşte la un summit care s-a petrecut într-adevăr, la Cartagena, unde a participat preşedintele de atunci al Statelor Unite, Obama, şi unde agenţii Secret Service au fost prinşi într-un scandal uriaş cu prostituate. Biblioteca din Alexandria e reală, tot aşa cum sunt şi faptele istorice povestite despre cărţile care o populau. Tot reală e şi schimbarea la faţă a lui Lincoln, care se transformă dintr-un personaj în cel mai bun caz indiferent faţă de problema rasială, dacă nu chiar rasist, în promotorul absolut al abolitionismului. Schimbare pentru care a plătit chiar cu viaţa. Istoricii nu s-au pus de acord nici astăzi în legătură cu motivul acestei evoluţii sau dacă, de fapt, chiar a avut loc. Igor Bergler a devorat tot ce s-a scris despre Lincoln, a digerat absolut toate poziţiile, oricât de nuanţate ar fi, şi propune, într-o logică ficţională, o explicaţie nemaipomenită. „Se non è vero, è ben trovato”, îmi vine şi mie să spun – chiar dacă nu e adevărată, se potriveşte de minune.

Tot reale sunt şi o mare parte dintre personajele din carte. Unele împrumută caracteristicile mai multor personaje contemporane cu noi.

Numele le-au fost schimbate sau inversate. Profesorul Frazer e, evident, Eric Foner, istoric american care a și câștigat un Pulitzer pentru una dintre cărțile sale despre Lincoln. Modelul pentru Barret e Lerone Bennett jr., un cercetător afro-american ale cărui concluzii se opun brutal celor ale lui Foner. Profesorul Boates e inspirat dintr-un alt lincolnolog, să-i zicem așa, Stephen R. Oates, iar cel mai interesant personaj din această serie, profesorul Cifarelli, este modelat în mod evident după marele intelectual italian Luciano Canfora, cel care a elaborat și cea mai interesantă teorie despre dispariția Bibliotecii din Alexandria.

Dintre personajele principale, cel care ține întreaga coloană vertebrală a cărții e detectivul Columbus Clay, corespondentul comisarului Ledvina din *Biblia pierdută* și personajul-cheie al romanului. Sunt evidente referirile la simpaticul Colombo, eroul serialului polițist omonim din anii '70, și la nu mai puțin celebrul boxer Cassius Clay. Asta e la îndemână. Ce e mai puțin la vedere este modul în care e construit acesta. Personajul adună în el caracteristicile mai multor personaje din cărțile lui Borges, autorul la care se raportează întreg *Testamentul lui Abraham*, chiar mai mult decât o făcea *Biblia pierdută* cu Kafka. Pentru cei care îl cunosc pe scriitorul argentinian, nu va fi greu să îl recunoască în Columbus Clay pe Isidro Parodi din *Cărți scrise în doi* de Borges și Bioy Casares, nici pe Funes, din *Funes*. *Omul care ține minte tot*, sau pe detectivul din *Moartea și busola*. Și acesta e doar începutul. Borges e omniprezent în *Testamentul lui Abraham*. Câteodată autorul se referă la el de-a dreptul, alteori trimiterile sunt mai puțin directe, pentru ca de cele mai multe ori să fie extrem de subtile. Biblioteca din cartea lui Igor Bergler e Biblioteca Babel a lui Borges, dar și cea din *Numele trandafirului*, romanul lui Umberto Eco. Dar nu numai a lor. Trimiterile culturale sunt nesfârșite. Atât Eco, cât și Borges sunt abordați în toate felurile, omagial, cu respect uneori, parodic și ireverențios alteori. Dialogul autorului cu ei e atât de viu încât se întrupează, la propriu. La un moment dat, nereușind să dezlege una dintre enigme, Charles Baker, personajul principal al cărții, ca și în *Biblia pierdută*, îi telefonează chiar semioticianului italian, cu care are o conversație instructivă.

Roman polițist, roman de aventuri, thriller, roman metafizic, roman istoric, desfătare erudită, parodie în cel mai înalt grad, *Testamentul lui Abraham* este, în opinia mea, o carte inegalabilă. Cu acest roman, mai mult chiar decât cu *Biblia pierdută*, Igor Bergler dovedește că e un scriitor extraordinar. Și nu numai pentru literatura română.

Ca și în romanul său anterior, dar într-un ritm parcă mai alert, cu imagini și mai spectaculoase, cu fire ale narațiunii și mai complicate, diverse categorii de cititori vor găsi variate motive de satisfacție. Dar toți vor închide cu părere de rău *Testamentul lui Abraham* și vor regreta că s-au grăbit atât de tare să o termine. Și o vor relua, cu aceeași plăcere, dar de această dată cu alți ochi. Fiecare nouă citire le va aduce noi revelații, descifrarea altor enigme atât de bine îngropate într-un text de o bogăție fără precedent.

Și uite că iar mi s-a terminat spațiul și n-am apucat să zic nimic despre cel mai încântător capitol al cărții – al doilea Intermezzo, parodie totală după un capitol din *Don Quijote*, cel al bibliotecii zidite –, despre marea conspirație care l-a adus pe Trump la putere, despre legătura dintre basilisc, șarpele cu pene și blazonul familiei Visconti, despre cele zece capodopere pierdute și regăsite care îl ajută pe protagonist să dezlege codul acela făcut de Igor Bergler într-un fel atât de... veți vedea cum, prefer să nu vă stric plăcerea dacă citiți această postfață înainte de a parcurge romanul; despre uriașul și piticul inspirați de David Lynch, despre Copan, despre legăturile Bisericii Catolice cu nazismul, despre criminalii de război dezgropați în șase orașe americane, dar în primul rând și peste toate, despre semnificația Minotaurului, o altă referire magistrală la Borges, dar și imagine metaforică a luptei dintre Atena și Creta, dintre civilizație și sălbăticie. Dar nu-mi fac griji. Cititorul lui Igor Bergler e foarte inteligent. Le va descoperi pe toate. De unul singur.

Jean Harris

Cuprins

Mulțumiri / 9

Prolog / 15

PARTEA ÎNTÂI / 17

PARTEA A DOUA / 131

PARTEA A TREIA / 283

PARTEA A PATRA / 469

PARTEA A CINCEA / 599

Epilog / 712

FAPTE / 715

Postfață / 717

**Aventurile profesorului Charles Baker continuă în următoarea carte
a seriei,**

MINCIUNA LUI MICHELANGELO

de IGOR BERGLER

PROLOG

**Etajul al doilea al celui de-al treilea Palazzo al Gărzii Elvețiene,
în apropiere de Porta Sant'Anna**

Vatican

4 mai 1998, aproximativ 21.30

– Și ce umbră zici că ai văzut, cu coada ochiului, în timp ce sărea câte douăsprezece trepte odată și dispărea în zbor după casa liftului? întrebă bărbatul, a cărui voce blândă până atunci devenise brusc zeflemitoare.

– Nu era o umbră, ci un om îmbrăcat în negru, răspunse femeia la fel de molcom ca și până atunci.

– Ce om? Cum arăta omul ăsta? Cine era?

Femeia plecă privirea în pământ ca și cum ar fi vrut să scape de ochii sfredelitori ai interlocutorului și ridică din umeri.

– N-am cum să știu, răspunse cu jumătate de glas. Nu i-am văzut fața.

Bărbatul se ridică în picioare. Era foarte înalt și destul de bine făcut, cu umerii lași. Femeii îi țiuiră urechile la zgomotul produs de scaunul care zgârie mozaicul dur al bucătăriei. Simți apoi cum mâna bărbatului, care devenise fermă, spre deosebire de momentul când i-o întinsese să o sărute, o apucă de bărbie și o forțează să îl privească în ochii plini de vinișoare rozacee.

– Sunt trei cadavre în apartamentul de vizavi.

Vocca își schimbase din nou inflexiunile. Devenise autoritară.

– Vicecaporalul l-a omorât pe comandant. Apoi pe soția acestuia, care se întorcea în apartament, după ce coborâse să îi deschidă poarta. De aceea ai găsit ușa deschisă. Realizând ce a făcut, cuprins de disperare și de panică, și-a băgat pistolul în gură și s-a sinucis. Asta e singura explicație posibilă. Nu există nici un om îmbrăcat în negru. Nu l-a văzut nimeni. Nici măcar tu! Nici o umbră. E clar? Întrebă în timp ce mâna lui strângea atât de tare bărbia femeii, încât acesteia îi dădură lacrimile de durere.

Brusc, dădu drumul bărbiei și își reluă tonul prietenos și blând:

– Ascultă, draga mea soră! Dacă o umbră care nu există a făcut asta, atunci această umbră imaginară s-ar putea întoarce oricând să elimine toți martorii. Înțelegeți ce spun?

Femeia încuviință din cap. Înțelegea foarte bine.

– Da, monseniore, înțeleg.

– Prea bine! răspunse cardinalul, membru al Opus Dei, în timp ce își relua locul. Prea bine, soră! Povestește-mi de la început! De data aceasta corect, cum te-am învățat! Fără fantasmagorii!

Cu douăsprezece ore mai devreme

– Ce naiba e asta? Întrebă Alois Estermann.

– Asta? Ce „asta”? La ce te referi?

– La crăpătura asta, Cedric. O crăpătură în altarul capelei Clementine? Nu e în ordine!

– Probabil e de la săpăturile care au reînceput. Speră să găsească ceva sub presupusul mormânt al Sfântului Petru.

– Presupus? Întrebă comandantul. Cum adică presupus?

Cedric Tornay, vicecaporal al gărzii elvețiene, nu împărtășea defel credința catolică rigidă a superiorului său. Mai mult, nu îl suporta deloc pe acesta. Știa că într-una dintre zilele următoare urma să se decidă cine va fi numit pe postul pe care Estermann îl ocupa ca interimar de mai bine de jumătate de an. Spera ca Estermann să nu fie confirmat. Habar n-avea că, două ore mai târziu, papa avea să îl ridice pe acesta în grad de locotenent-colonel și să îl investească drept comandant al Gărzii Elvețiene, cu funcții depline. Tot așa cum nu știa că, în aceeași zi, Vaticanul își va retrage decizia de a-i înmâna lui însuși medalia Benemerenti, pe care o aștepta de atât timp.

- Urmează-mă! spuse autoritar comandantul.

Ocoliră zidul care mărginește capela, urcară treptele improvizate din tablă, traversară încăperea și coborâră pe treptele care duceau, la marginea osuarului antic, în locul cel mai enigmatic al Vaticanului, spre mormântul lui Petru, aflat pe o verticală perfectă care se înalță spre cer, de la mormânt, și străbate Capela Clementină, Baldachinul lui Bernini și Cupola lui Michelangelo.

Dacă ar fi avut ochi la spate, lui Estermann nu i-ar fi scăpat disprețul din ochii vicecaporalului. După părerea acestuia, avansarea șefului se datora unei fraude grosolane. În data de 13 mai 1981 avusese loc atentatul asupra lui Ioan Paul al II-lea. Estermann, care depusese jurământul cu doar o săptămână înainte, se afla la 30 de metri de Sfântul Părinte în momentul în care patru gloanțe pornite din pistolul lui Mehmet Ali Ağca se opreau în trupul papei. Îmbrăcat cu sacou și cravată, Estermann se repezise asupra papamobilului și se agățase de el. Își compusese o față dură și pozase în bodyguard, gata să își sacrifice viața și să se arunce în fața gloanțelor. Această fotografie a gărzii care face scut cu propriul corp, agățat de papamobil, făcuse înconjurul lumii și îi adusese celebritatea lui Alois Estermann. Dar Cedric Tornay știa că gestul era de un oportunism îngrozitor, de vreme ce atentatorul fusese prins, iar vehiculul, în afara oricărui pericol, se deplasa cu viteză spre spital.

Începură să coboare treptele, dar la un moment dat Estermann se opri și făcu un semn cu mâna.

- N-auzi nimic? întrebă acesta.

- Par să fie muncitorii ăia, răspunse Tornay.

- O să vedem, răspunse comandantul în timp ce își scotea pistolul din teacă.

Vicecaporalul îl imită. Coborâră cu armele în mâini, foarte atenți la sunetele care veneau de jos. Când umbra celui dintâi se proiecta pe peretele de la capătul scării, se auzi un zgomot clar, ca și când cineva ar fi luat-o la fugă, s-ar fi împiedicat, s-ar fi ridicat și ar fi luat-o la fugă din nou. Cei doi coborâră în încăperea de dedesubt.

- Mai e o ieșire, spuse vicecaporalul. Au făcut-o special ca muncitorii să nu umble pe sus. Trebuie să străbați întreaga necropolă. E de prisos să ne luăm după el. Probabil că e deja departe.

Pe fața comandantului se citea o ușoară dezamăgire. Făcu câțiva pași în direcția în care ducea coridorul, dar renunță repede. Când se întoarse, îl văzu pe vicecaporal ridicând un sul gros de pe podea.

– Probabil că cel care a fugit a scăpat ăsta, spuse Tornay, fluturând documentul din mână.

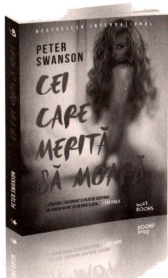
Comandantul se apropie cu o mină surprinsă. Între timp, celălalt deschise documentul și începu să citească. Estermann i se alătură în doar câteva clipe. Timp de câteva minute, cei doi urmăriră umăr la umăr textul. Când terminară de citit prima parte, vicecaporalul era siderat, iar comandantul simți cum i se scurge sângele din obraji. Ameți pentru o clipă, i se făcu greață și fu nevoit să se sprijine de perete și să se așeze pe prima treaptă.

O carte deschisă!

Într-un zbor de noapte de la Londra la Boston, Ted Severson o întâlnește pe fascinantă Lily Kintner. La un pahar, cei doi, străini până atunci, încep un joc al adevărului, dezvăluindu-și unul altuia detalii foarte intime. Ted povestește despre căsnicia lui ratată și despre cum e convins că soția sa, Miranda, îl înșală. Se pare că au fost nepotriviiți din start: el e un om de afaceri bogat, ea, un spirit artistic liber – contrast care le-a aprins cândva pasiunea, dar care a devenit acum un clișeu. Jocul capătă însă o notă mai sumbră atunci când Ted afirmă, mai în glumă, mai în serios, că ar fi în stare s-o ucidă pe Miranda pentru purtările ei. Fără a sta pe gânduri, Lily îi propune să-l ajute. La urma urmei, unii oameni – de pildă, o soție mincinoasă și infidelă – merită să moară...

La Boston, legătura perversă dintre conspiratori se adâncește pe măsură ce pun la cale moartea Mirandei. Dar trecutul lui Lily ascunde un secret pe care ea nu i-l-a dezvăluit lui Ted: experiența în arta crimei, dobândită de timpuriu în viață. Brusc, cei doi se trezesc implicați într-un joc de-a șoarecele și pisica din care nu poate supraviețui decât unul... cu un detectiv isteț și foarte hotărât pe urmele lor.

„O lectură amuzantă, plină de capcane și de întorsături de situație... Swanson ne distrage atenția de la detalii trimițându-ne pe piste false și schimbă între ei criminalii și victimele îndeajuns de repede ca să ne țină cu sufletul la gură...”

Boston Globe

„Arareori găsim în cărți o răzbunare mai nemiloasă ca în excepționalul thriller al lui Peter Swanson... Cu remarcabilă pricepere, autorul sondează natura răului absolut. Puțini cititori vor fi pregătiți pentru copleșitorul punct culminant.”

Publishers Weekly

CARTE TRADUSĂ ÎN PESTE 25 DE LIMBI

WWW.LITERA.RO

PENTRU A PUTEA FI CONTACTAT DE UN OPERATOR,
TRIMITE UN SMS CU TEXTUL „LITERA” LA 1771 (TARIF NORMAL).

Date contact:

0752 548 372

031 425 16 19

comenzi@litera.ro

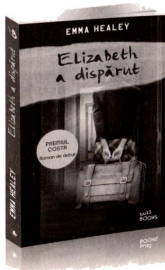

O carte deschisă!

Roman de suspans și psihologic sofisticat și, în același timp, meditație sfâșietor de onestă asupra memoriei, identității și îmbătrânirii, *Elizabeth a dispărut* spune povestea lui Maud, o femeie în vârstă care se luptă cu ravagiile demenței senile și care începe o căutare disperată pentru a-și găsi cea mai bună prietenă, Elizabeth, despre care crede că a dispărut. Demersul ei în căutarea adevărului o va purta înapoi zeci de ani și va avea consecințe cutremurătoare.

Nimeni nu o crede însă pe Maud – nici fiica ei, Helen, nici îngrijitoarele ei, nici poliția, nici, mai ales, temperamentalul fiu al lui Elizabeth, Peter. Înarmată cu notițe scrise de mână pe care și le lasă singură și cu un sentiment copleșitor că Elizabeth are nevoie de ajutorul ei, Maud este hotărâtă să descopere adevărul și să-și salveze prietena iubită.

Dar indiciile pe care le descoperă par să o conducă tot mai departe în propriu-trecut, la o altă dispariție rămasă nerezolvată – cea a surorii ei, Sukey, survenită la scurt timp după al Doilea Război Mondial. În timp ce amintirile vii ale tragediei care a avut loc cu mai mult de cincizeci de ani în urmă o copleșesc, Maud găsește o nouă motivație în căutarea ei. Ar putea misterul dispariției lui Sukey să fie cheia pentru a o găsi pe Elizabeth?

„O poveste de viață captivantă. O istorie extraordinară despre o tragedie obișnuită.”

Independent

„... o scriitură detectivistică palpitantă și, în același timp, o descriere zguduitoare a suferinței mentale. Și totuși mai expresivă și mai amuzantă decât te-ai aștepta.”

Observer

„Un roman de debut fascinant.”

New York Times

WWW.LITERA.RO

PENTRU A PUTEA FI CONTACTAT DE UN OPERATOR,
TRIMITE UN SMS CU TEXTUL „LITERA” LA 1771 (TARIF NORMAL).

Date contact:
0752 548 372
031 425 16 19
comenzi@litera.ro

O carte deschisă!

Vă rog să faceți o listă cu toate bunurile pe care le considerați esențiale pentru viața dumneavoastră.

Cererea pare ciudată, chiar indiscretă, iar pentru cele două femei care răspund, consecințele sunt devastatoare.

EMMA

Traumatizată de o spargere la vechea locuință, Emma își dorește un loc nou în care să trăiască. Dar nici unul dintre apartamentele pe care le vizionează nu este sigur sau la un preț accesibil. Până la One Folgate Street. Casa e o capodoperă arhitecturală: design minimalist din piatră de culoare deschisă, sticlă și tavane înalte. Dar există anumite reguli. Arhitectul enigmatic care a proiectat casa păstrează un control total asupra ei: fără cărți, fără perne aruncate, fără fotografii sau obiecte personale de orice fel. Spațiul e destinat să-l transforme pe cel care-l ocupă – și asta se și întâmplă.

JANE

După o tragedie personală, Jane simte nevoia unui nou început. Atunci când găsește One Folgate Street, ea este atrasă instantaneu de casă – și de creatorul ei rezervat, dar seducător. Curând după ce se mută, Jane află despre moartea prematură a chirieișei anterioare, o femeie care îi seamănă, ca vârstă și ca înfățișare. În timp ce încearcă să separe adevărul de minciună, Jane urmează fără să știe aceleași tipare, face aceleași alegeri, întâlnește aceleași persoane și trece prin aceleași teroare ca fata dinainte.

„Fascinant! Un roman pe care nu îl poți lăsa din mână, așa cum nu am mai citit de mult în ultimii ani. Plin de răsturnări de situație și cu un final care nu trebuie ratat!”

Lisa Gardner

„Suspans psihologic de cea mai bună calitate... un thriller foarte ingenios.”

The Bookseller

**ROMAN PUBLICAT ÎN PESTE 40 DE ȚĂRI,
ÎN CURS DE ECRANIZARE ÎN REGIA LUI RON HOWARD,
CÂȘTIGĂTOR AL PREMIULUI OSCAR**

WWW.LITERA.RO

**PENTRU A PUTEA FI CONTACTAT DE UN OPERATOR,
TRIMITE UN SMS CU TEXTUL „LITERA” LA 1771 (TARIF NORMAL).**

Date contact:
0752 548 372
031 425 16 19
comenzi@litera.ro

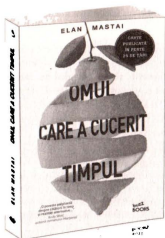

O carte deschisă!

Este anul 2016, iar în lumea lui Tom Barren tehnologia a rezolvat toate problemele omenirii – nu există războaie, nici sărăcie, nici avocado necopt. Și totuși, Tom este nefericit. A pierdut-o pe fata visurilor sale. Și ce faci când ești trist și ai o mașină a timpului?

Cel mai probabil, ceva stupid. Eșuat într-o realitate alternativă groaznică – pe care o recunoaștem imediat drept anul 2016 al zilelor noastre –, Tom e disperat să-și îndrepte greșeala și să plece acasă. Până când descoperă, pe neașteptate, niște versiuni minunate ale familiei, carierei și femeii care poate fi iubirea vieții sale.

Acum Tom se confruntă cu o alegere imposibilă. Să se întoarcă la viața sa perfectă, dar lipsită de dragoste, sau să rămână în lumea noastră imperfectă, alături de iubita sa? În căutarea răspunsului, Tom călătorește în spațiu și timp, în încercarea de a-și da seama, în sfârșit, cine este cu adevărat și care ar trebui să fie viitorul său – și al nostru.

„Un roman de debut surprinzător... Uimitor și complex... O narațiune extraordinară de amuzantă... În realitatea alternativă a zilelor noastre, când mulți și-ar dori să se poată întoarce în timp, plăcerile masochiste ale acestui roman halucinant și înduioșător le-ar putea oferi o oarecare consolare.”

Washington Post

„Modelul asumat al lui Mastai este Leagănul pisicii de Kurt Vonnegut, cu capitolele sale scurte și poantele istețe. [...] O voce narativă în același timp înțeleaptă și naivă, indignată și resemnată, hilară și profund tristă.”

The Wall Street Journal

„Un roman despre călătoria în timp nu are dreptul să fie atât de antrenant. Un roman atât de antrenant nu are dreptul să fie atât de inteligent. Iar un roman atât de inteligent nu are dreptul să fie atât de amuzant. Sau de pătrunzător. Sau de captivant. Practic, acest roman nu are dreptul să existe.”

Jonathan Tropper, autorul romanului

Aici ne despărțim

WWW.LITERA.RO

PENTRU A PUTEA FI CONTACTAT DE UN OPERATOR,
TRIMITE UN SMS CU TEXTUL „LITERA” LA 1771 (TARIF NORMAL).

Date contact:

0752 548 372

031 425 16 19

comenzi@litera.ro

O carte deschisă!

Și-a dorit o aventură.

Dar nu și-a imaginat că va ajunge atât de departe

Totul începe cu un reality-show. Doisprezece concurenți sunt trimiși în pădure pentru a fi supuși unor provocări extrem de dure. În răstimp, lumea e devastată de o catastrofă, despre care, izolați de societate, concurenții nu știu nimic. Când dă întâmplător peste anumite indicii, tânăra Zoo, una dintre participante, își imaginează că totul face parte din joc.

Singură și dezorientată, ea refuză totuși să se dea bătută. Pătrunzând tot mai adânc într-un teritoriu necunoscut, Zoo își testează toate abilitățile de supraviețuire. Dar, pe măsură ce puterile îi scad, ea începe să înțeleagă că lumea reală s-a schimbat în mod neașteptat și că viața ei depinde acum de capacitatea de a dezlega această enigmă.

Sofisticat și provocator, *Supraviețuitoarea* pune în discuție rolul jucat de mass-media în mecanismul prin care despărțim realitatea de închipuire: cât de pripit emitem judecăți de valoare și cât de ușor ne lăsăm manipulați.

„În *Supraviețuitoarea*, două dintre obsesiile noastre contemporane – amenințarea unei catastrofe globale și drama reality-show-urilor – se contopesc într-o poveste plină de imaginație despre psihicul uman afectat de stres. Un debut lipsit de compromisuri și provocator.”

Justin Cronin

„Romanul Alexandrei Oliva este, la fel ca *Jocurile foamei*, plin de suspans și profund tulburător.”

Rosamund Lupton

WWW.LITERA.RO

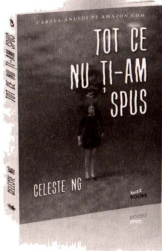
**PENTRU A PUTEA FI CONTACTAT DE UN OPERATOR,
TRIMITE UN SMS CU TEXTUL „LITERA” LA 1771 (TARIF NORMAL).**

Date contact:
0752 548 372
031 425 16 19
comenzi@litera.ro

„Lydia e moartă. Dar ei încă nu știu asta.”

Lydia este copilul favorit al lui Marilyn și al lui James Lee; o fată care a moștenit ochii albaștri luminoși ai mamei și părul negru întunecat al tatălui. Părinții ei sunt hotărâți ca Lydia să realizeze visurile pe care ei nu au putut să și le îndeplinească – Marilyn își dorește ca fiica ei să devină medic, mai degrabă decât o gospodină; James vrea ca Lydia să fie populară la școală, o fată cu o viață socială bogată și aflată în centrul tuturor petrecerilor. Dar Lydia este supusă unor mari presiuni, care nu au nimic de-a face cu viața într-un orășel din Ohio, în anii '70. Tatăl ei este un american născut din prima generație de imigranți chinezi, iar etnia lui, și a ei, îi face să fie remarcați oriunde.

Când trupul neînsuflit al Lydiei este găsit în lacul din localitate, James este consumat de vinovăție și pornește pe un drum nesăbuit care i-ar putea distruge căsnicia. Marilyn, devastată și răzbunătoare, este hotărâtă să facă pe cineva răspunzător, cu orice preț. Fratele mai mare al Lydiei, Nathan, este convins că Jack, băiatul rău din vecini, este implicat într-un fel. Însă cea mai tânără membră a familiei – Hannah – este cea care observă mult mai mult decât poate vedea oricine și ar putea fi singura care știe ce s-a întâmplat cu adevărat.

„Excelent... un debut desăvârșit... îți sfâșie inima... Tot ce nu ți-am spus este un roman antrenant ce aruncă o lumină puternică asupra secretelor care au ținut o familie de americani împreună și care, în cele din urmă, sfârșesc prin a o destrăma.”

Los Angeles Times

„Ng se mișcă cu grație înainte și înapoi în timp, după tragedie și în trecutul îndepărtat, precum și în conștiința fiecărui membru al familiei, creând o serie de mistere și revelații care conduc la întrebarea inițială: ce s-a întâmplat cu Lydia?”

Los Angeles Review of Books

WWW.LITERA.RO

PENTRU A PUTEA FI CONTACTAT DE UN OPERATOR,
TRIMITE UN SMS CU TEXTUL „LITERA” LA 1771 (TARIF NORMAL).

Date contact:

0752 548 372

031 425 16 19

comenzi@litera.ro

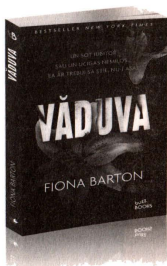

O carte deschisă!

În ziua în care inspectorul de poliție Bob Sparkes i-a bătut la ușă și a început să pună întrebări, Jean Taylor a adoptat un rol pe care îl mai jucase, intermitent, și înainte. Un rol care le-a permis ei și soțului ei să meargă mai departe când necazurile se acumulau...

Dar soțul ei a murit cu o săptămână în urmă, iar Jean nu mai trebuie să se prefacă. Au existat o mulțime de lucruri pe care ea a preferat să nu le știe sau să nu le vadă în legătură cu crima oribilă de care soțul ei era suspectat. În ultimii ani a fost prea ocupată să fie soția perfectă, să rămână alături de el cât timp au trăit sub privirile acuzatoare ale celorlalți, hărțuiți de presă și de poliție. Acum însă nu mai are motiv să tacă. În plus, oamenii – și mai ales insistenta jurnalistă Kate Waters – vor să-i afle povestea, vor să știe cum a fost pentru ea să trăiască alături de un criminal.

Dar, din coșmarul ultimilor ani, Jean a învățat un lucru: că pe oameni îi poți face să creadă orice, în special ceea ce vor să creadă. Va putea ea oare să se dezbrace de personajul ei? Să-și dezvăluie secretele și să recunoască – în primul rând față de sine – adevărul?

„O reconstituire palpitantă a unei crime și în același timp o analiză necruțătoare a instituției căsătoriei... Fiona Barton scrie o poveste meșteșugită, care se citește cu sufletul la gură, despre minciunile pe care oamenii și le spun unii altora și lor înșiși atunci când țin cu tot dinaindinsul să nu afle adevărul.”

Entertainment Weekly

WWW.LITERA.RO

PENTRU A PUTEA FI CONTACTAT DE UN OPERATOR,
TRIMITE UN SMS CU TEXTUL „LITERA” LA 1771 (TARIF NORMAL).

Date contact:
0752 548 372
031 425 16 19
comenzi@litera.ro

